

Người Trong Ván Mê Tình

Contents

Người Trong Ván Mê Tình	2
1. Chương 1: Tam Thiếu	2
2. Chương 2: Tiên Nữ	6
3. Chương 3: Ván Bài	9
4. Chương 4: Ván Bài (tiếp)	11
5. Chương 5: Mất Tích?	16
6. Chương 6: Một Nơi Thần Bí	19
7. Chương 7: Bí Ẩn Việc Mất Tích	22
8. Chương 8: Cút Cho Ta	25
9. Chương 9: Cha Con	29
10. Chương 10: Lâm Tiểu Thư	31
11. Chương 11: Lấy Xà Thay Cột	34
12. Chương 12: Ai Ở Đó?	37
13. Chương 13: Người Mà Ta Hâm Mộ Nhất	40
14. Chương 14: Quê Hương	43
15. Chương 15: Căn Phòng Trống	47
16. Chương 16: Quá Khứ	50
17. Chương 17: Hư Tình Giả Ý	54
18. Chương 18: Sao Người Không Biến Mất?	57
19. Chương 19: Bỏ Câu Đưa Thư	60
20. Chương 20: Kết Quả Điều Tra	63
21. Chương 21: Có Chút Thú Vị	66
22. Chương 22: Minh Chứng Phản Bội	68
23. Chương 23: Sự Khác Biệt Giữa Con Gái Và Phụ Nữ	71
24. Chương 24: Sân Khấu Riêng	79
25. Chương 25: Bài Tập Cưỡi Ngựa	88
26. Chương 26: Phong Ba Bài Tập Cưỡi Ngựa	94
27. Chương 27: Truy Xét	99
28. Chương 28: Chuyện Ma	104
29. Chương 29: Quan Tâm	108
30. Chương 30: Thứ Có Thể Trói Buộc Phụ Nữ Là Tình Yêu	117
31. Chương 31: Đường Nhiên Có Tác Dụng	122
32. Chương 32: Thiếu Niên Ấy	126
33. Chương 33: Nha Hoàn Của Tam Thiếu Phu Nhân	132
34. Chương 34: Đêm Đốt Bức Tranh	136
35. Chương 35: Cái Chết Của Tam Thiếu Phu Nhân	140
36. Chương 36: Cái Chết Của Nhị Thiếu	145
37. Chương 37: Lấy Tính Mạng Để Cược	150
38. Chương 38: Kỳ Lạ	154
39. Chương 39: Điều Bị Bắt Đi	158
40. Chương 40: Trốn Thoát Rồi	161

41. Chương 41: Diên Rời	166
42. Chương 42: Ân Nhân Cứu Mạng Bị Hại Chết	169
43. Chương 43: Lâm Văn Trúc Trở Về	175
44. Chương 44: Dùng Súng Chĩa Vào Hấn	179
45. Chương 45: Chủ Động Làm Công Cụ	184
46. Chương 46: Tôi Chỉ Thích Người Đàn Ông Đứng Trên Đỉnh	193
47. Chương 47: Người Trong Lòng Đã Chết	197
48. Chương 48: Mang Thai	203
49. Chương 49: Đứa Bé	208
50. Chương 50: Tai Vạ Cả 1 Đời	212
51. Chương 51: Đêm Trước Mưa Bão	216
52. Chương 52: Cứu Lấy Con Tôi	220
53. Chương 53: Một Con Đường Khác	225
54. Chương 54: Báo Thù	230
55. Chương 55: Em Muốn Chết, Để Anh Giúp Em	236
56. Chương 56: Cuối Cùng	242

Người Trong Ván Mê Tình

Giới thiệu

Tên cũ: Mê thành Nhân vật chính: Lâm Văn Trúc, Diệp Khuynh Lăng Nhân vật phụ: Lý Xuyên Dương,... Độ dài: 56 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-trong-van-me-tinh>

1. Chương 1: Tam Thiểu

Thời gian chạng vạng, chính là lúc Phượng Vũ Thiên bắt đầu náo nhiệt, ba chữ “Phượng Vũ Thiên” nhấp nháy dưới ánh hoàng hôn, có cô gái thướt tha yêu kiều trên bảng quảng cáo bên cạnh, đèn màu lấp lóe khiến cô hiện ra vẻ đẹp vừa thần bí lại mộng ảo. Người qua lại trên đường luôn vô thức nhìn về phía bảng quảng cáo đó, lòng thầm nghĩ đây là bảng nổi tiếng của Phượng Vũ Thiên, sau đó gọi bạn bè thăm thì to nhỏ, đoán xem vị này có phải chính là “tiên nữ” trong truyền thuyết đó không.

Phượng Vũ Thiên có một vị “tiên nữ” mới đến, tin tức này một truyền mười truyền trăm, ai ai cũng biết. Một vài tin tức về cô lan truyền qua nhiều con đường, thật thật giả giả không ai quan tâm, chúng chỉ khiến người ta càng thấy có hứng thú với cô hơn mà thôi.

“Tiên nữ xuất hiện trên bảng này không phải là sỉ nhục cô ấy sao?” Một người kéo xe dừng ở đối diện Phượng Vũ Thiên hất cằm, kiêu ngạo nhìn bạn đồng hành của mình, ánh mắt lại không tự chủ nhìn chăm chăm vào bảng quảng cáo đó, thật đúng là báu vật, cũng không biết lúc nào có cơ hội vào trong chơi mấy bận không nữa.

“Vị tiên nữ đó có thể còn đẹp hơn cô gái trên bảng này đấy?” Hai mắt một người kéo xe khác chưa từng rời khỏi tấm bảng đó, không thể vào Phượng Vũ Thiên, dù sao thì cũng có thể ngắm ở đây đến chán chê. Nhưng mà đúng là vô cùng đáng tiếc, không thể đến gần hơn để ngắm, một hàng ngoài Phượng Vũ Thiên là nơi dừng xe của những kẻ có tiền, họ không có cơ hội để qua đó. Mấy người có tiền chết tiệt, không chỉ có thể lái xe hơi ở căn nhà lớn có điện có đèn tự cấp nước, còn có thể tùy ý vào ổ tiêu tiền thế này nữa.

Mấy năm nay, thú vui của mấy người nước ngoài truyền ồ ạt vào trong nước, cuối cùng phân người với người thành mấy loại. Ngay cả một vài đứa trẻ cũng biết, mấy người lái xe hơi ở nhà lầu đó là người tầng trên, chúng thường chỉ vào mấy chiếc xe chạy qua mà nói, “Sau này tao cũng muốn ngồi trên chiếc xe như thế”. Ngồi và lái trên chiếc xe như thế là hai chuyện khác nhau, lái xe đó thì có thể chỉ là tài xế, nhưng ngồi trên

đó thì mới là ông lớn xứng với tên thực. Mấy đứa trẻ có thể nói ra lời như thế, cũng sẽ khá tự hào mình hiểu biết nhiều hơn mà phổ cập kiến thức cho đám bạn.

Người kéo xe nói chuyện trước khinh thường nhổ ra một bãi nước bọt, “Lần trước tôi đón một khách quý cho tôi một đồng tiền thưởng, tôi nói chuyện với ông ta một hồi, ông ta nói mấy cô gái xuất hiện trên bảng này chỉ đáng đi giày cho vị tiên nữ đó thôi”.

Còn về việc vị khách quý kia chê anh ta thô tục hỏi vị tiên nữ đó có xuất hiện trên bảng này không thì mới nói vậy, anh ta lơ đi theo bản năng.

“Ai da, vậy thì phải đẹp đến mức nào chứ? Thật muốn vào xem xem dáng vẻ như thế nào.”

“Cóc ghê thì đừng đòi ăn thịt thiên nga nữa, vẫn là nghĩ xem thu nhập hôm nay được bao nhiêu đi, chút tiền này còn chẳng đủ để người ta rỉ xuống qua kẽ tay đâu...”

“Có xe đến, cũng không biết là ai nữa.”

Một đám người dùng ánh mắt hâm mộ mà ghen tị nhìn chăm chú chiếc xe hơi đó, người có thể lái xe hơi nhất định rất có bối cảnh rất có tiền, thật hi vọng đám nhà giàu đó có thể gặp chuyện, rồi cũng ném trái cuộc đời bình thường như của họ xem sao.

Cho đến khi chiếc xe đó dừng ngoài cửa Phượng Vũ Thiên, tất cả mọi người đều đồng thời vô thức im lặng gục đầu xuống, giống như trắng trợn nhìn hướng đó thì sẽ mạo phạm vị khách quý đó vậy.

“Là tam thiếu...” Cũng không biết là ai khẽ rầm rì một câu.

Tam thiếu, không thêm thêm bất cứ họ nào đại khái cũng chỉ có một vị đó.

Trong Phượng Vũ Thiên.

Phía sau sân khấu, cô gái sắp lên biểu diễn đang căng thẳng kiểm tra lớp trang điểm và trang phục của mình, xác định không có sai sót gì thì mới vỗ vỗ ngực, đợi một lát mới lên sân khấu. Làm việc ở Phượng Vũ Thiên, cho dù chỉ là khiêu vũ hoặc hát thuần, tiền lương cũng vô cùng hấp dẫn, chỉ là dưới môi trường này nên cũng bị ảnh hưởng, có mấy người có thể giữ vững ý muốn lúc đầu? Điều này có lẽ cũng một trong những nguyên nhân Kim tỷ chưa từng ép buộc họ.

“Được rồi, em đã kiểm tra năm sáu lần rồi, sao vẫn còn kiểm tra nữa?”

“Vừa rồi em nghe nói tam thiếu đến rồi.”

“Cho dù tam thiếu đến, cũng chỉ nhìn thấy Cố Hương Liên, có chuyện của chúng ta sao?”

“Nói không chừng tam thiếu thịt cá ăn ngấy rồi muốn ăn chút cháo dưa muối thanh đạm thì sao?”

“Em nghĩ hay gớm.”

“Không nói nữa, phải lên sân khấu rồi.”

Hai cô gái phụ trách làm vũ công thăm thì xong, lại bị Chu Nhan đang ở phòng thay đồ nghe thấy. Phòng hóa trang này là một phòng lớn, tất cả mọi người đều hóa trang ở đây, ngay cả người ở địa vị như cô ta cũng như thế. Người ở đây rất hỗn tạp, tình huống bình thường, càng là vũ nữ ca nữ được người ta theo đuổi tán tụng thì càng đến đây muộn, vì thế mấy vũ công kia nói chuyện cũng không quá cố kỵ.

Tam thiếu đến?

Chu Nhan nhếch nhếch miệng, đi ra khỏi phòng thay đồ, ngồi trước bàn trang điểm, cô ta vốn đã hóa trang xong, lúc này nhìn thế nào cũng không thuận mắt, lại cầm bút kẻ tỉ mỉ vẽ lông mày.

Chu Nhan đặt nghiêng chiếc gương nhỏ, chiếc gương vừa khéo có thể chiếu đến cửa, không qua bao lâu, từ trong gương cô ta nhìn thấy bóng dáng Cố Hương Liên, thế này là đi gặp tam thiếu?

Lâm Vụ vừa thấy nét mặt của Chu Nhan thì đã biết cô ta nghĩ gì, thản nhiên cười nói, “Tha cho bút kẻ mày của cô đi, còn xiết nữa thì sắp xiết gãy luôn đấy”.

Chu Nhan không nói chuyện, nhưng đặt bút kẻ mày xuống.

Lâm Vụ nhướng mày, “Đợi lát nữa cô biểu diễn, nghĩ cách để mình nổi bật một chút”.

“Cô thể này là có ý gì?”

“Nghe nói tam thiếu đã đến.”

Chu Nhan trầm mặc nhìn Lâm Vụ, sau đó thì cười.

Trong các cô gái ở Phượng Vũ Thiên, cho dù là vũ công thì cũng có dáng vẻ đài hoàng xinh đẹp, càng đừng nói là những người có thể biểu diễn độc lập, mà Chu Nhan không chỉ có thể biểu diễn độc lập, còn có thể coi là nhân vật chính, dung mạo có chỗ hơn người, đồng thời cũng vô cùng tự tin với dung mạo của mình.

Lâm Vụ thâm hừ lạnh trong lòng một tiếng, Chu Nhan này hơi tự tin quá về bản thân cô ta, ngoại trừ Cố Hương Liên và vị mới đến Lâm Văn Trúc đó thì không coi ai ra gì. Nhưng mà người ở đây, có ai không muốn nhận được sự coi trọng của tam thiếu chứ? Như Cố Hương Liên đã đạt được sự biệt đãi của tam thiếu, ai dám không nể mặt cô ta, ai dám làm khó cô ta, thậm chí mấy tên đàn ông ngày thường kéo cửa đưa đẩy cũng phải nhìn mặt mũi tam thiếu mà tăng bốc cô ta. Mặc dù họ vụng trộm cười nhạo Cố Hương Liên cũng chẳng được sủng ái bao nhiêu, nếu không thì cũng không đến nổi còn bán tiếng cười ở Phượng Vũ Thiên, nhưng trên thực tế có ai không hâm mộ?

Ngoài phòng bao tầng hai Phượng Vũ Thiên có tầm nhìn tốt nhất có hai hộ vệ trang nghiêm đang đứng, từ vẻ nghiêm nghị trên người họ thì có thể đoán được người trong phòng có thân phận tôn quý đến thể nào.

Cố Hương Liên mặc chiếc váy kiểu tây màu tím, trong tay cầm một chiếc khăn tay mềm mại, chiếc eo nhỏ nhắn lắc lư, bước chân khê di chuyển, vẻ phong tình giấu trong xương cốt cô cũng theo bước chân dần thăm ra ngoài. Tóc cô vén tùy ý, có mấy sợi tóc lười biếng rủ xuống, kết hợp với ngũ quan xinh đẹp của cô, mê hoặc lòng người, chỉ khiến người ta cảm khái một tiếng, đây chính là báu vật nhân gian.

Cố Hương Liên như thế, nói cô là hồng nhan tri kỷ của tam thiếu, cũng không có ai không phục, mỹ nhân đúng là nên phối hợp với người bất phàm như thế.

Cố Hương Liên đi đến cửa phòng bao, trực tiếp đẩy cửa đi vào. Hai hộ vệ như không hề có chút cảnh giác nào, cũng không ngăn cản, đãi ngộ đặc biệt này, càng khiến người ta ngạc nhiên về sự đặc biệt của Cố Hương Liên với tam thiếu.

Cố Hương Liên chậm chậm đi đến bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, cầm rượu vang trên bàn lên, rót vào chiếc ly thủy tinh trong suốt. Mỹ nhân rót rượu, cho dù động tác rất bình thường thì cũng giống như phong cảnh đẹp đẽ.

Diệp Khuynh Lăng nhìn chằm chằm trong chiếc ly thủy tinh trong suốt, khóe miệng cong lên, “Một sủng nã vào người, máu chảy ra chính là màu này”.

Tay Cố Hương Liên hơi khựng lại, cô bỏ chai rượu xuống, đẩy ly rượu đến trước mặt hắn, “Vây tam thiếu uống hay không uống máu người này?”.

Diệp Khuynh Lăng cười ôn hòa với cô, nhưng lại khiến người ta cảm thấy luồng khí lạnh lẽo, hắn bưng ly rượu lên, lắc lắc mấy cái, “Dù là cũng sẽ uống, huống hồ chỉ là máu người mà thôi, ai bảo là do Liên mỹ nhân mê hoặc khiến ta thần hồn điên đảo bưng cho ta chứ?”.

Cố Hương Liên hơi sững lại, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn, mặt mày ản tỉnh, hai tay kéo lấy cổ hắn, “Đương nhiên là mê hoặc tam thiếu đến thần hồn điên đảo, nếu không sao có thể khiến tam thiếu ngay cả nhìn tình yêu đích thực ở nhà một cái cũng không kịp thì đã đến tìm em chứ? Lúc tam thiếu chưa đến, họ nói khó nghe lắm đó!”.

“Ồ? Khiến em chịu tủi thân rồi.”

“Tam thiếu bón cho em ly máu người này, Hương Liên sẽ tha thứ cho tam thiếu.”

“Thế thì thôi vậy, thứ máu tanh thế này, sao ta nỡ để em nhiễm phải được?” Diệp Khuynh Lăng gơ ly rượu lên, tự mình uống.

Cố Hương Liên cười yêu kiều, thuận thế nằm vào trong lòng hắn, dáng vẻ vô cùng thân mật.

Chu Nhan trên sân khấu nhin không được mà nhìn về phía căn phòng bao ở chính giữa đó, lòng bốc hỏa, nhưng lại chỉ có thể nghiêm túc hát, nhưng những ai hiểu phong cách của cô ta thì đều biết hôm nay cô ta đã trở nên khác lạ, cô ta vẫn luôn theo phong cách khuê các, trên người luôn có hình tượng tự tôn tự trọng khi rơi vào phong trần, gần bùn mà không nhiễm bùn. Cộng thêm thân thể của cô ta, càng khiến người ta sinh ra tâm lý anh hùng, muốn cứu cô ta ra khỏi nguy nan. Nhưng mà hôm nay cô ta mặc một chiếc váy dài mỏng tang, mà còn là trễ ngực không tay, chiếc váy vô cùng sát người, làm đường cong đầy đặn mê người của cô ta lộ ra rõ ràng, cô ta lại mặc thêm một chiếc áo khoác ngoài chiếc váy đó, áo khoác ngoài đu đưa theo động tác của cô ta, khiến người ta chỉ muốn xé rách nó, sau đó rút cuộc cũng để lộ ra dáng người quyến rũ của cô ta.

Chu Nhan lúc này có vẻ đẹp sa đoạ, khác một trời một vực với phong cách trước đây của cô ta, chỉ là người ta cũng sẽ không xem thường cô ta, dù sao cũng chỉ một lần ngẫu nhiên này mà thôi. Những người có thiện cảm với cô ta có lẽ sẽ đoán xem liệu có phải hôm nay cô ta đã gặp phải chuyện khó khăn gì không.

“Có người muốn để tam thiếu anh hùng cứu mỹ nhân kìa!” Khóe miệng Cố Hương Liên nhếch lên châm chọc.

“Vậy em nói xem ta có cần làm anh hùng không?”

“Người muốn làm anh hùng nhiều lắm, tam thiếu dành cơ hội này cho người khác được không?” Cố Hương Liên cầm tay Diệp Khuynh Lăng lên, để hấn bưng rượu, bón cho mình.

Chu Nhan nhìn cảnh này, tức đến thiếu chút nữa thì quên lời, cô ta biết người phụ nữ đó cố ý...

Một bên sân khấu có một cô gái mặc chiếc sườn xám màu xanh biếc đang đứng, tóc cô được quấn lên tỉ mỉ, cả người có vẻ đẹp sạch sẽ nhanh nhẹn hoạt bát đến tinh tế, mà ngũ quan của vô cùng tinh xảo đẹp đẽ, cô chính là Lâm Văn Trúc mang cái danh tiên nữ ấy.

“Luôn có người thích không tự lượng sức mình, đúng chứ?” Lâm Vụ đứng bên cạnh Lâm Văn Trúc cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Lúc này, trên sân khấu xảy ra sự cố, có vũ công giẫm phải váy của Chu Nhan, váy mỏng bị kéo rách, để lộ ra một mảng da lớn trắng ngần. Mặc dù Chu Nhan phản ứng lại rất nhanh, nhưng vẫn bị lộ cảnh xuân, vẻ mặt cô ta hoảng loạn, đôi mắt ảm ức tủi hờn, tựa như hơi nước dày đặc ứa ra, khiến người ta muốn ôm cô ta vào lòng mà an ủi vỗ về.

Khá nhiều người đàn ông ngồi trong đại sảnh đã không kiềm được mà đứng lên...

Nhưng mấy người đó đều không phải mục tiêu của Chu Nhan.

Lúc này Cố Hương Liên nhin không được mà che miệng cười, “Tam thiếu có sức hút như thế, khiến em sợ lắm đấy”.

Diệp Khuynh Lăng vươn một ngón tay ra, dí xuống mặt Cố Hương Liên, “Có tự tin với bản thân mình một chút, không phải ngay cả tình yêu đích thực trong nhà ta cũng bỏ mà lựa chọn đến đây ngắm em sao?”.

Dường như Cố Hương Liên rất hưởng thụ, cười e lệ, nhưng chỉ có cô biết rõ, từ đầu đến cuối trong mắt hấn đều là một mặt biển sâu bình lặng, ngay cả âm thanh cũng không gợn lẫn tẩn gị.

Lâm Văn Trúc nhìn về phía phòng bao, “Lát nữa tôi còn phải lên sân khấu, tôi đi chuẩn bị”.

“Vậy thì chuẩn bị kĩ càng vào, tôi rất mong chờ.”

Lâm Văn Trúc khẽ nhú mày, bước chân duyên dáng chậm rãi rời đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Truyện này cũng coi như một chấp niệm của bản thân tôi đi, bây giờ cuối cùng cũng có thể lượm nó lên rồi, hi vọng lần này sẽ không bỏ dở giữa chừng, cũng hi vọng mọi người đốc thúc tôi nhé!

Câu chuyện về Lâm Văn Trúc và Diệp Khuynh Lăng, hi vọng có bạn đồng hành suốt chặng đường!

2. Chương 2: Tiên Nữ

Hiện giờ thế đời không tốt. Ngay cả bách tính bình thường cũng thích treo câu này thành câu cửa miệng, sau đó lại cười vui ha hả mừng bản thân mình sống ở thành Vĩnh Ninh, thành Vĩnh Ninh này nghe cái tên đã thấy tốt đẹp rồi, có Đại Tư lệnh như Diệp Quân, nghe nói trong tay nắm giữ trăm vạn hùng binh, dù lan truyền khoa trương, nhưng cũng là kẻ thống trị có thực quyền có quân đội, vào thời buổi chiến loạn thế này, cũng không có gì có thể khiến người ta an tâm hơn thực quyền này. Thành Vĩnh Ninh là địa bàn của Diệp Quân, chỉ cần không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì sẽ có thể giữ vững được sự phồn vinh yên ổn, cho dù bên ngoài chiến loạn liên miên đi chăng nữa.

Dù thế đời bây giờ dân lưu vọng ngày một nhiều, tiền tuyến chiến tranh không ngừng, nhưng cũng không thể ngăn đám tiểu thư thiếu gia trong thành theo đuổi mấy trò lưu hành mới, đám tiểu thư mặc đồ tây uốn tóc, đám đàn ông thì mặc tây trang đi giày da lượn khắp những chốn xa hoa, đối với họ, cuộc sống bây giờ không khác gì so với trước đây. Nhóm nữ ảo não vì không có được bộ đồ tây mới nhất, hăm mộ ghen tị vì bạn thân có được đồ trang điểm cao cấp mà mình lại không có, đám đàn ông thì bởi một người phụ nữ mà vùng tay hoặc ghen tuông tranh đoạt, nơi đây vẫn là một thế giới thái bình, bởi vì đây là thành Vĩnh Ninh.

++

Phượng Vũ Thiên là một trong những dấu hiệu cho sự phồn vinh yên ổn của chốn thành thị này, cũng là một nơi dễ dàng có thể phân mọi người ra thành các loại.

Nếu là loại người ngay cả Phượng Vũ Thiên cũng chưa từng đi qua, tất nhiên đó là người hạ đẳng nhất chốn thành thị này, phận đời nhỏ bé, bất cứ lúc nào sinh mệnh cũng có thể bị uy hiếp, không chừng một ngày nào đó sẽ biến mất khỏi thế giới này. Những người đã từng đi qua Phượng Vũ Thiên mà nhìn không chớp mắt, tất nhiên mỗi ngày bận bù đầu vì cuộc sống, không rảnh suy tư đến những thứ khác. Những người đã từng đi qua Phượng Vũ Thiên mà lại nhìn chằm chằm vào tấm bảng quảng cáo treo trên tường, đương nhiên không có năng lực tiêu phí vào Phượng Vũ Thiên, cuộc sống quần bách, nhưng lại có thể thỏa mãn nhu cầu no ấm của bản thân. Những người có thể tiêu phí vào Phượng Vũ Thiên, đương nhiên được gọi là giới thượng lưu, không chỉ sống như ý, còn có thể thỏa mãn đời sống tinh thần. Còn những người có thể vào được phòng bao trong Phượng Vũ Thiên, loại người này không thể đắc tội, mà những người vào được phòng bao khách quý trong Phượng Vũ Thiên, vậy thì càng ghê gớm, họ là sự tồn tại chỉ có thể khiến người ta ngược mắt nhìn...

Bởi vậy mới có người cười nói, từ ngoài cửa Phượng Vũ Thiên thì đã có thể nhìn rõ người khác là loại người nào. ++

Lý Xuyên Dương, Thẩm Mông Chi và Hàn Văn Nguyên chính là sự tồn tại khiến người ta phải ngược nhìn đó, vẫn luôn xuất hiện trong phòng bao khách quý, họ vừa xuất hiện, Kim tỷ đã tự mình đến đón tiếp, đưa họ vào phòng bao bình thường.

Lý Xuyên Dương nhướng mày, nghi hoặc nhìn Kim tỷ, trước đây cho dù họ đến muộn hơn nữa thì cũng không bị sắp xếp vào phòng bao bình thường, dù sao thì phòng bao khách quý cũng không chỉ cần có tiền là có thể vào được, còn cần phải có thân phận nhất định nữa, chỉ có vậy thì mới có thể thể hiện ra sự tôn quý và hàm nghĩa phía sau của nó.

Kim tỷ tỏ ý xin lỗi, những cũng không quá lo sợ, “Hôm nay tình huống đặc biệt, xin ba vị khách quý thông cảm cho, đừng chê phòng xấu rượu kém nhé”.

Tên thật của Kim tỷ là gì thì không ai biết được, mọi người đều gọi chị ta là Kim tỷ, ngay cả họ thật của chị ta có phải họ Kim không cũng không rõ, điều mọi người biết chỉ là Phượng Vũ Thiên vẫn luôn do chị ta quản lý, hồi ấy còn có người có ý đồ vì thấy một người phụ nữ như chị ta một thân một mình có được sản nghiệp lớn như thế, người gây ra chuyện ầm ĩ đó sau này nhận được “hồi báo”, dần dà, mọi người đều rõ Kim tỷ này không dễ chọc vào. ++

Thái độ của Kim tỷ bất giác để lộ ra mấy phần cương quyết, Lý Xuyên Dương thì không sao, nhưng Hàn Văn Nguyên thì vô cùng bất mãn, “Cứ rời đi như thế? Chúng tôi còn chưa trả lời là có chê phòng xấu rượu

kém không cơ mà!”.

Lý Xuyên Dương lắc đầu với Hàn Văn Nguyên, Hàn Văn Nguyên đã có vợ, hai vợ chồng ân ái, hơn nữa vợ anh ta là bình giấm chua, trừ phi tất yếu, để thấy là anh ta không chịu đến xem qua nơi thế này, bởi vậy không hiểu được rất nhiều tình huống. Kim tỷ này mở Phụng Vũ Thiên vẫn luôn thuận lợi như thế, cũng phải biết rằng mỗi ngày thu nhập của nơi này khiến rất nhiều người thèm muốn, nếu Kim tỷ không có chồng lưng, tuyệt đối không thể bình yên đến bây giờ, cũng bởi thế, có người đồn rằng Kim tỷ là giai nhân bên ngoài của đại gia nào đó. ++

Hàn Văn Nguyên không hiểu, Thẩm Mông Chi lại hiểu, cười hì hì nhìn Kim tỷ, “Cậu ta nói đùa với Kim tỷ đấy! Hôm nay tôi chưa ăn tối nên bèn đến đây, chính là để thưởng thức tay nghề của đầu bếp Phụng Vũ Thiên, Kim tỷ có thể gọi cho tôi mấy món được không?”.

“Nghe Thẩm thiếu nói kìa, Thẩm thiếu chiều cố đến chuyện làm ăn của tôi, tôi cảm kích vô cùng đấy!” Mặc dù Kim tỷ đã có tuổi, nhưng mấy năm nay cuộc đời hậu đãi, giờ tay nhắc chân đều để lộ ra vẻ phong tình vô hạn, cũng là một người đẹp. “Cơm tối nay cứ để Kim tỷ tôi mời khách, không được từ chối đâu đấy, nếu không thì chính là cậu khinh thường tôi”.

Lý Xuyên Dương cười tiếp lời, “Kim tỷ đã nói thế rồi, chúng tôi nào dám không nghe theo chứ?”.

“Vậy các cậu đợi một lát, tôi vào bếp dọn đồ một chút.” ++

Kim tỷ xoay người rời đi, Hàn Văn Nguyên nhú mày, “Không phải chỉ là một mụ già thôi sao, sao hai người khách khí với mụ ta thế?”.

Lý Xuyên Dương ngồi xuống, nhìn về phía sân khấu, biết rằng còn một khoảng thời gian nữa mới đến màn biểu diễn của Lâm Văn Trúc, cũng bèn có tâm tình mà giải thích, “Kim tỷ là kiểu người gì, cả ngày qua lại với không ít người, chị ta sẽ không biết thân phận của chúng ta sao? Nhưng chị ta đã biết rõ mà vẫn đưa chúng ta đến đây, cậu nói xem điều này chứng tỏ gì?”.

Hàn Văn Nguyên cũng ngồi xuống, “Phòng bao khách quý đã đầy rồi?”.

Thẩm Mông Chi không khỏi lắc đầu, nhìn người bạn tốt vẫn còn chưa phản ứng lại của mình, “Phòng bao khách quý sao có thể đầy được?”

Phòng bao khách quý tượng trưng cho thân phận địa vị, bởi thế mà có quy tắc ngầm, cho dù có nhiều người đến hơn nữa, phòng bao khách quý đều sẽ để dành ra hai gian để phòng ngừa đột nhiên có khách quý đến, đây cũng là một con đường sinh tồn.

Hàn Văn Nguyên lúc này càng không quá hiểu, “Vậy đây là chuyện gì?”.

Thân phận của ba người họ, không nói là tung hoành ở thành Vĩnh Ninh, nhưng cũng không kém là bao, cực ít người không nể mặt họ.

Thẩm Mông Chi bưng tách trà trên bàn lên, tay nghịch một lúc, rồi mới dè dặt giọng, “Hắn là vị đó đến rồi”. ++

Vị nào?

Trong thành Vĩnh Ninh rất ít người không nể mặt họ, mà vị đó, chính là người có thể không nể mặt họ, cũng chỉ có vị đó, vừa xuất hiện thì được đưa thẳng vào phòng bao khách quý, hộ vệ trực tiếp canh gác ở các lối ra, không cho ai ra vào.

Cuối cùng Hàn Văn Nguyên cũng phản ứng lại, trợn mắt, “Tam thiếu nhà họ Diệp?”.

Còn không phải chính là tam thiếu nhà họ Diệp đó sao? Thẩm Mông Chi quan sát Chu Nhan trên sân khấu, nhìn dáng vẻ đó, ánh mắt cũng sắp dính vào trong phòng bao khách quý luôn rồi, ăn mặc lộ liễu như thế, đây không phải là phong cách nhất quán của Chu Nhan.

Hàn Văn Nguyên hơi khó hiểu, “Không phải cậu ta bị Tư lệnh Diệp gọi đến tiền tuyến sao?”.

Thẩm Mông Chi cũng nhìn về phía Lý Xuyên Dương, phụ thân của Lý Xuyên Dương là thủ hạ của Tư lệnh Diệp, có chức vị quan trọng trong quân đội, bởi vậy với mấy tin tức này Lý Xuyên Dương càng rõ hơn mới

phải. Về phần tin tức tam thiếu nhà họ Diệp đến tiền tuyến vì sao mọi người đều biết, vậy thì phải trách chuyện mà vị tam thiếu này làm ra quá rầm rầm rộ rộ, bởi vậy một vài chuyện bình thường của cậu ta cũng bị mọi người nhắc đến như chuyện để tán dóc, ví như lần đến tiền tuyến này, mọi người đều cảm thấy Tư lệnh Diệp điên rồi, tam thiếu này chính là một miếng gỗ mục, vậy mà Tư lệnh Diệp còn muốn chạm trở một phen, huống hồ đại thiếu nhà họ Diệp làm việc công chính quyết đoán, rất có uy danh trong quân đội, cũng không biết Tư lệnh Diệp bảo tam thiếu vào quân đội là có ý gì nữa.

Bảo mọi người nói, vậy thì tam thiếu nhà họ Diệp cứ làm công tử nhàn rồi là được, còn về nhà họ Diệp, đương nhiên đã có đại thiếu tiếp quản, hà tất phải diễn tiết mục hai huynh đệ tranh quyền đoạt lợi chứ. ++

Nhưng mà tam thiếu này có tư cách để tranh quyền đoạt lợi hay không, vẫn còn là một dấu chấm hỏi.

Dạo này Lý Xuyên Dương thường đến Phượng Vũ Thiên, đương nhiên biết giữa các phòng bao đều có khoảng cách nhất định, cùng với âm nhạc truyền đến từ trên sân khấu, nói chuyện bình thường sẽ không bị người ta nghe thấy được, bởi vậy anh ta cũng không giấu giếm, “Ở tiền tuyến tam thiếu không quen khí hậu môi trường, lại thêm là bị thương, tự biết trong quân đội mình chỉ làm liên lụy mọi người, vì thế quyết định về thành Vĩnh Ninh dưỡng thương”.

Về phần khi ở trong quân đội tam thiếu mặc kệ chiến sự ngại khổ ngại mệt, hoàn toàn không biết chiến tranh có nghĩa gì mà chỉ cảm thấy chơi vui, thiếu chút nữa thì hại chết mấy chiến sĩ, khiến Tư lệnh Diệp tức điên người, những việc này không cần phải nói ra.

Nhưng không nói thì không có nghĩa mọi người nghe không hiểu, tam thiếu nhà họ Diệp bị thương mà còn đến Phượng Vũ Thiên? Đây có phải là nơi dưỡng thương gì đâu. Tam thiếu chính là cơ thể quá quý báu, không thể chịu khổ, vì thế tìm có ử rữ mà trở về thôi.

Thẩm Mông Chi bĩu môi, “Có mấy người trời sinh đã có mệnh tốt, ví như vị này, cả ngày mơ mơ màng màng, sống cần thông dong bao nhiêu có thông dong bấy nhiêu. Rồi nhìn cuộc sống của đại thiếu mà xem? Suốt ngày sống cực khổ trong quân đội, cũng thắng không ít trận nhỏ, nhưng lại vẫn không được Tư lệnh Diệp đối xử tốt, may là đại thiếu đại nhân đại lượng, nhìn xa trông rộng, nếu không thì không biết sẽ âm ỉ thành thế nào nữa”.

Lý Xuyên Dương nhún mày, “Đây là nơi thế nào, lời nào nên nói lời nào không cũng không biết hả?”.

Thẩm Mông Chi nhún nhún vai. ++

Lúc này ba người mới vừa dùng cơm vừa thưởng thức màn biểu diễn trên sân khấu.

Khi hoàng hôn thắm lại, khi mọi người thấy chán chường với mấy màn ca múa ồn ào này, Lâm Văn Trúc cuối cùng cũng chậm rãi lên sân khấu, cô mặc một chiếc sườn xám xanh nhạt, trên tay và trên cổ không đeo trang sức gì, chỉ đeo một đôi hoa tay ngọc thạch xanh biếc, tóc vấn lên, cả người cực kì thanh lịch tao nhã, da dẻ trắng ngần, phô ra một vẻ đẹp cực kì thuần khiết, dường như có thể nhìn thấy được cảnh tuyết rơi bạt ngàn khắp núi đồi, cả thế giới đều biến thành một mảng trắng mênh mông. Mà khi âm thanh tuyệt mỹ biến hóa của cô vang lên, tất cả bông tuyết khắp núi đồi đều biến thành nụ hoa khao khát được bung ra, theo tiếng ca của cô, đóa hoa nở rộ, mầm xanh vươn lên, xuân về khắp chốn...

Sau khi cô xuất hiện, tất cả mọi người dường như đều không tự chủ mà yên tĩnh lại, dùng một thái độ gần như thành kính thưởng thức khúc hát này của cô, ngay cả hô hấp cũng vô thức khẽ lại.

Chính là vào lúc này, mọi người mới hiểu, vì sao có người nói nếu cô xuất hiện trên bảng quảng cáo thì chính là một sự sỉ nhục với cô. ++

Cô thực sự rất cao nhã thanh tân, khiến người ta nếu lòng sinh ra suy nghĩ bất thỉu thì sẽ là một sự không tôn trọng cô, về cao xa khó với đó, khó trách có danh hiệu tiên nữ, có lẽ không chỉ là chỉ diện mạo của cô, mà còn chỉ thân phận nữa.

Mỹ nhân trong Phượng Vũ Thiên có đủ hình đủ kiểu, quyến rũ phong tình như Cố Hương Liên, hoạt bát đáng yêu ngây thơ lãng mạn như Liễu Như Ngọc, đoan trang tao nhã như Chu Nhan, đó đều là những người được rất nhiều người theo đuổi tán tụng, nhưng mà không thể không nói, tuy họ được coi là nữ thần, nhưng cũng nhiễm khói bụi hồng trần. Còn Lâm Văn Trúc này, lại thực sự cực kì sạch sẽ, thứ khí chất thuần khiết

không tạp chất đó, quả thực khiến người ta thấy thì sẽ quên hết tất cả, lòng cũng trở nên thuần khiết theo cô.

Vẻ đẹp của cô thiên về sạch sẽ tươi mát, khuôn mặt sạch sẽ có một thứ bình tĩnh thuần khiết, khiến lòng người sinh ra một suy nghĩ xa xỉ, hi vọng cô có thể nhen một nụ cười.

3. Chương 3: Ván Bài

Cố Hương Liên nhìn thấy Diệp Khuynh Lăng nheo mắt đối tư thế ngồi, biếng nhác bưng rượu lên nhấp, ánh mắt đặt vào Lâm Văn Trúc đang ở giữa sân khấu, thế này chính là hơi có hứng rồi.

Cố Hương Liên khẽ thở dài một hơi, hơi hoài nghi phán đoán của mình, là một người phụ nữ, đối với sự theo đuổi tán tụng mà Lâm Văn Trúc nhận được cô nói không ghen tị là giả, cô cũng từng được theo đuổi tán tụng nhiệt liệt như thế, nhưng mà rốt cuộc cũng không thể so được với Lâm Văn Trúc. Phượng Vũ Thiên mở cửa làm ăn bao năm, đương nhiên có một số lượng lớn khách trung thành, những khách đó tìm được sở thích của họ giữa hàng tá “nữ thần”, nhưng Lâm Văn Trúc thì khác, cô ấy hấp dẫn một đám người trước đây chưa từng đến Phượng Vũ Thiên, đây là khác biệt về bản chất.

Hôm Lâm Văn Trúc lên sân khấu, mặc đồ của cung nữ cổ đại, ngồi ở phía sau tấm rèm chắn, tấu đàn tranh và hát, không thấy người chỉ nghe thấy tiếng, rất nhiều người hiểu kì người đằng sau tấm rèm chắn này có dung nhan thế nào, sau đó khi tấm rèm dần được kéo ra, màn sương trắng mờ ảo, giật mình như tiên cảnh, mà người đàn hát sau tầng mây đó giống như tiên nữ hạ phàm, cái danh tiên nữ của Lâm Văn Trúc từ đó cũng mau chóng nổi tiếng. ++

Bây giờ không lưu hành hình thức biểu diễn này, thậm chí còn cảm thấy lạc hậu, mấy thứ của người Tây rất được ưa chuộng, ngay cả như Chu Nhan, cô ta cố gắng làm ra vẻ, cũng không phải không ai phát hiện ra. Cô ta có những trải nghiệm cuộc đời như nhân vật trong hí khúc mới có, gia cảnh giàu có, người nhà thậm chí còn đưa cô ta đi du học, nhưng mà khi cô ta trở về, gia đình tan nát, cha mẹ người thân đều chết trong chiến tranh, cô ta lưu lạc vào thành Vĩnh Ninh rồi được Phượng Vũ Thiên giữ lại, cũng bởi cô ta có thể hát ngoại ngữ mà nhanh chóng được yêu thích tán tụng. Nhưng mà người đã từng là đại tiểu thư này muốn trèo cao, chính là bởi chỉ có cô ta có thể hát được ngoại ngữ, vì thế không ai có thể thay thế vị trí của cô ta.

Màn biểu diễn của Lâm Văn Trúc, có thể coi là đã lỗi thời, nhưng mà cô ấy lại thành công, thành công không có nghĩa là hình thức này thật sự có thể khiến người ta đón nhận, mấy phòng ca múa khác không phải không có ai bắt chước, nhưng không một ai thành công, người thật sự thành công chỉ có một mình Lâm Văn Trúc, khí chất và hình thức biểu diễn này của cô phối hợp hoàn mỹ, hình thành một sự hưởng thụ tuyệt hảo.

Cố Hương Liên thậm chí còn có suy nghĩ hơi phản đối, tiết mục của Lâm Văn Trúc sắp dĩ được sắp xếp ở cuối cùng, chưa hẳn là bởi nó có khả năng giữ chân mọi người, mà là sau khi mọi người đã nghe nhiều ca khúc ồn ào náo nhiệt như thế, âm nhạc của cô ấy vừa khéo có thể thanh lọc lỗ tai, vì thế liền có vẻ đặc biệt.

Hai chân Diệp Khuynh Lăng vắt vào nhau, khoe miệng khẽ nhếch lên nụ cười đùa cợt, ánh mắt thì vô cùng có ý đùa, khiến người ta rất muốn biết, lúc này hẳn đang cười gì, có gì đáng để buồn cười. ++

“Cô ấy là ai?” Diệp Khuynh Lăng nhìn chăm chú bóng dáng trên sân khấu, mỹ nhân hiếm có, điều hiếm có chính là khí chất riêng biệt của mỹ nhân.

Cố Hương Liên nhíu mày, dường như không biết nên nói như thế nào.

“Sao?” Lúc này Diệp Khuynh Lăng mới nhìn cô, ngón tay gõ xuống bàn, hơi thiếu kiên nhẫn.

“Từ sau khi cô ấy đến biểu diễn, việc làm ăn tăng lên không ít, hình như cô ấy là người của đại thiếu.” Cố Hương Liên quan sát vẻ mặt của Diệp Khuynh Lăng, cũng nhìn ra hẳn hơi có hứng với Lâm Văn Trúc này. ++

Nụ cười của Diệp Khuynh Lăng càng rộng hơn, hẳn đương nhiên hiểu Cố Hương Liên có ý gì.

Không phải hẳn chưa từng đưa người rời khỏi Phượng Vũ Thiên, nếu không thì cái thanh danh phong lưu đó của hẳn truyền ra thế nào được? Nhưng mà người mà hẳn đưa đi, mười người thì có tám chín người sống qua được mấy ngày, hoặc là chết oan chết uổng, hoặc là mất tích ly kì, nói ra kể cũng lạ, xảy ra chuyện như thế, theo lý mà nói người thông minh một chút nên biết cách xa hẳn mới phải, nhưng mà vẫn cứ có người không ngừng nhào đến, tự tin rằng mình có thể trở thành người phụ nữ đặc biệt nhất.

Cố Hương Liên ác độc nghĩ, có lẽ sự tồn tại của Đặng Thanh Vân đã cho cô ảo giác.

Cũng phải, có người phụ nữ nào không muốn trở thành Đặng Thanh Vân thứ hai được tam thiếu nhà họ Diệp giấu kỹ bảo vệ chứ.

Lời vừa rời của Cố Hương Liên là muốn nhắc nhở hẳn đừng động vào Lâm Văn Trúc, một là vì Lâm Văn Trúc là người của đại thiếu, hai là có Lâm Văn Trúc thì Phượng Vũ Thiên càng có thể tài nguyên cuộn cuộn, để người mà đại thiếu vất vả bồi dưỡng thay Phượng Vũ Thiên kiếm tiền, cảm giác này hẳn sẽ rất tuyệt, chỉ ít thì rất phù hợp với thói quen làm việc của Diệp Khuynh Lăng.

Lâm Văn Trúc biểu diễn xong, cúi đầu với những người dưới khán đài, sau đó xoay người rời đi. Mà bóng lưng rời đi của cô, cũng bị vài người nhìn đến si mê, hận không thể mọc mắt trên người cô. Không cần tưởng tượng thì cũng biết cô sẽ nhận được bao nhiêu lẵng hoa bao nhiêu lời mời. ++

Lý Xuyên Dương là một trong những người ái mộ Lâm Văn Trúc, chỉ cần có màn biểu diễn của Lâm Văn Trúc, anh ta nhất định sẽ đến cổ vũ, chính là vì số lần anh ta đến đây quá thường xuyên đã thu hút sự chú ý của Thẩm Mông Chi và Hàn Văn Nguyên.

Thẩm Mông Chi xem xong màn biểu diễn của Lâm Văn Trúc thì không nhịn được mà vỗ tay, “Không tệ, đúng là không tệ”.

“Muốn mua về nhà thì gộp vào đi.” Đây là đánh giá của Hàn Văn Nguyên.

Lý Xuyên Dương tức giận, “Cậu cho rằng cô ấy là vật phẩm gì chứ hả!”.

Hàn Văn Nguyên sờ mũi, “Là nữ thần nữ thần, được chưa?”.

Thẩm Mông Chi nhìn Lý Xuyên Dương, “Cậu cũng đến báo danh nhiều ngày rồi, chưa định hành động ư?”. ++

Mấy cô gái trong phòng ca múa này, bất luận là biểu hiện thế nào, đều có một con đường có thể đi. Chỉ cần nhìn trúng thì có thể hẹn ra ngoài, đương nhiên, đối phương có đồng ý hay không lại là một chuyện khác, chuyện này phải xem sự suy xét của cô gái, tiêu chuẩn suy xét thường là thân phận địa vị vân vân.

Người như họ, đương nhiên có thể khiến rất nhiều người phụ nữ cam tâm tình nguyện bỏ nhào vào, thậm chí còn không cần họ chủ động.

Hàn Văn Nguyên cũng gật đầu, “Lúc này thì có thể cùng đi ăn khuya”.

Lý Xuyên Dương ngẫm nghĩ, nhớ đến gương mặt thuần khiết đó, chỉ cảm thấy tim đập loạn nhịp, tiếp đó lửa bốc phừng phừng, nhưng anh ta cũng chưa hoàn toàn mất lý trí, “Tam thiếu ở đây”.

Thẩm Mông Chi bĩu môi, rất dễ thấy là không có thiện cảm gì với vị tam thiếu đó, mặc dù họ không được coi là quân tử, nhưng cũng cực kì khinh bỉ với những hành vi của Diệp Khuynh Lăng, cả đời này chuyện tốt nhất mà Diệp Khuynh Lăng làm được chính là đầu thai nhĩ! Thịnh thoảng vẫn nghĩ không thông, Tư lệnh Diệp thông minh một đời, sao lại xử lý hồ đồ với những chuyện mà Diệp Khuynh Lăng làm như thế.

Những chuyện khốn nạn Diệp Khuynh Lăng đã làm quả thực có thể viết sách cũng không hết.

Điều khiến người ta không yêu thương được đó là vậy mà Diệp Khuynh Lăng dẫn quân đội đoạt Đặng Thanh Vân đang tiến hành hôn lễ về, chuyện này khiến nhà họ Diệp vô cùng hổ thẹn, hành vi vô sỉ đó có khác gì với phường lưu manh? Sau đó thì là Diệp Khuynh Lăng cưỡng hiếp Đặng Thanh Vân, khiến Đặng Thanh Vân bức vợ đầu của cậu ta tự sát, cho dù thế thì cũng không có nửa phần áy náy, quả thực cùng Đặng Thanh Vân sinh một đứa con trải qua cuộc sống thần tiên, trong nhà có thiếp đẹp, bên ngoài có hồng nhan tri kỷ.

Còn có một lời đồn khác, nhị thiếu nhà họ Diệp cơ thể suy nhược, Diệp Khuynh Lăng đi vào bưng theo thuốc mà nhị thiếu không thể uống, hại chết nhị thiếu. Mặc dù cũng có lời đồn nhị thiếu là bị đại thiếu hại chết, nhưng phán đoán từ nhân phẩm của đại thiếu và tam thiếu, mọi người đều tin vào lời đồn thứ nhất hơn.

Người bất trung bất nghĩa như thế, lúc họ làm việc vẫn phải suy xét đến ý kiến của cậu ta, nghĩ thôi đã cảm thấy cực kì bức bối dồn nén rồi.

Lý Xuyên Dương dứt khoát đi tìm Kim tỷ, nhờ Kim tỷ truyền lời với tam thiếu, họ muốn mời tam thiếu cùng đánh mặt chược. ++

Đánh mặt chược cũng có điển cố, tam thiếu nhà họ Diệp từng nhìn trúng một vũ nữ ở đây, vừa khéo cô gái đó đã sớm bị người khác nhìn trúng, khi ấy cậu ta bèn đưa ra cách giải quyết là cùng đánh mặt chược, ai thắng thì có thể đưa cô gái đó đi, bất cứ ai cũng không được can dự vào.

Về phần kết quả, đương nhiên là tam thiếu thắng, dù sao thì hai người còn lại cũng là người của tam thiếu, ba chọi một thì sao có thể thua được. Cuối cùng người đàn ông kia và cô vũ nữ đó có kết cục thế nào không ai quan tâm, mọi người chỉ biết là họ chưa từng xuất hiện trở lại.

Diệp Khuynh Lăng nghe Kim tỷ truyền lời xong, cười thờ ơ, rồi liếc nhìn Cố Hương Liên một cái sâu kín, xem đi, hẳn không định động vào Lâm Văn Trúc, nhưng người khác thì lại muốn đưa tới cửa, hẳn có cách nào được? ++

Ba người Lý Xuyên Dương nghĩ nếu Diệp Khuynh Lăng từ chối, vậy thì tất cả dễ nói, đương nhiên là chứng tỏ Diệp Khuynh Lăng không có hứng thú với Lâm Văn Trúc, họ cũng không cần cố kị hắn, nhưng tin tức Kim tỷ truyền về là Diệp Khuynh Lăng không từ chối.

Lý Xuyên Dương nghe thấy tin này thì rất rõ ràng là thay đổi sắc mặt, rồi anh ta mau chóng phục hồi lại, nhìn Kim tỷ, “Phiền Kim tỷ đi chuẩn bị nhé!”.

Hàn Văn Nguyên và Thẩm Mông Chi đồng thời nhìn Lý Xuyên Dương, chuyện thế này, người thông minh một chút đều biết nên làm thế nào, tam thiếu đó, trong thành này ai cũng có thể đắc tội nhưng cậu ta thì không thể, dù là đắc tội Tư lệnh Diệp thì cũng đừng đắc tội vị tam thiếu này, bởi vì Tư lệnh Diệp ít nhất có thể nói đạo lý hiểu lý lẽ, còn vị tam thiếu này thì chỉ làm việc theo ý thích, một khi cậu ta không vui, mặc kệ bạn là ai, dứt khoát cứ bị lột da đi. ++

Lý Xuyên Dương cười với hai người bạn tốt, “Nếu tam thiếu đã đồng ý đánh mặt chược, chúng ta cũng làm theo quy củ là được, tam thiếu chắc hẳn cũng không phải người không thua nổi đâu”.

Thẩm Mông Chi thầm kinh ngạc, thế này là Lý Xuyên Dương định thật sự đưa Lâm Văn Trúc đi? Anh ta không ngờ rằng Lý Xuyên Dương thật sự để tâm đến ca nữ đó như thế, không tiếc chặn đường ù từ trong tay tam thiếu, anh ta ngầm nghĩ thì cũng có thể hiểu được, trừ đám chim oanh chim yến của tam thiếu, bây giờ bên cạnh tam thiếu còn có một Cố Hương Liên, việc gì phải muốn miếng thịt trong miệng trong nồi nữa.

Hàn Văn Nguyên cũng mau chóng phản ứng lại, đây là Lý Xuyên Dương nhờ hai người họ lát nữa lúc đánh mặt chược liên hợp lại, tính toán đến kết quả khi đắc tội tam thiếu nhà họ Diệp, chỉ là một người phụ nữ thôi, dựa vào thân phận của ba người họ, tam thiếu hẳn là sẽ không ghi hận trong lòng mới phải.

Cứ vậy, ván bài im lặng hình thành.

Nếu Lâm Văn Trúc biết được chuyện này trước, có lẽ cũng phải trầm thổ dài, vốn là bắt nguồn từ cô, nhưng lại chỉ có cô không có quyền lựa chọn, đây cũng được coi là một chuyện rất buồn cười rồi.

4. Chương 4: Ván Bài (tiếp)

Lâm Văn Trúc thay đồ xong đi ra thì thấy Kim tỷ đang chờ mình, tất cả mọi sự vụ của Phương Vũ Thiên đều do Kim tỷ xử lý, bao gồm căn phòng thay đồ đặc biệt nho nhỏ mà Lâm Văn Trúc nhận được, đương

nhân điều này từng khiến những người khác ghen tị, nhưng lại bị Kim tỷ dùng vài ba câu giải quyết xong. Cho dù người khác có bất mãn hơn nữa thì cũng chỉ dám nói mấy lời than vãn xót xa trước mặt Lâm Văn Trúc, bởi cô chỗ chống lưng vững chắc của cô là ai, bởi vậy mà cũng có thể biết được sự cứng rắn của Kim tỷ.

“Kim tỷ.” Lâm Văn Trúc đi đến trước mặt Kim tỷ, với Kim tỷ cô vẫn có mấy phần cảm kích.

“Hội tam thiếu muốn đánh mặt chược, em cũng đi qua tiếp đi!” Kim tỷ nở một nụ cười mê người.

Lâm Văn Trúc hơi ngạc nhiên, thực sự là từ trước tới giờ Kim tỷ chưa bao giờ yêu cầu cô như thế, cho dù là người có thân phận lừng lẫy mời cô, chỉ cần cô nói một tiếng không làm, Kim tỷ sẽ thay cô xử lý, ngay cả từ chối cho có lệ cô cũng không cần. Nhưng hôm nay hiển nhiên không như thế, lời của Kim tỷ không để cho cô cự tuyệt.

“Vâng.”

Sự thúc thôi của cô khiến Kim tỷ rất hài lòng, chị ta khẽ phe phẩy chiếc quạt trong tay.

Lâm Văn Trúc được Kim tỷ đưa đến phòng bài, trong phòng trang hoàng tinh xảo hoa lệ, trên tường treo bức tranh phương Tây màu sắc rực rỡ, đèn treo thủy tinh trên đỉnh đầu lóe mắt, ngay cả bàn ghế cũng vô cùng đẹp đẽ tinh tế, tác phong thỗ hào như thế, khiến người ta không thể không cảm khái Phượng Vũ Thiên rốt cuộc có tiền đến thế nào. Lâm Văn Trúc không phải là người duy nhất được Kim tỷ mời vào phòng bài này, trước khi cô đến, mấy người Liễu Như Ngọc, Chu Nhan đã đứng ở bên Thẩm Mông Chi, Hàn Văn Nguyên, còn Cố Hương Liên thì đứng phía sau tam thiếu nhà họ Diệp, đó là vị trí độc nhất của cô ấy, không ai dám cướp đoạt.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình, Lâm Văn Trúc bị Kim tỷ đẩy đến vị trí cạnh chỗ bàn ở giữa Diệp Khuynh Lăng và Lý Xuyên Dương, “Tiểu Trúc nhà chúng tôi còn chưa biết chơi mặt chược, tôi bèn bảo em ấy đến mở mang kiến thức, mấy cậu nhất định không được chê em ấy đâu nhé”.

Diệp Khuynh Lăng không lên tiếng, càng không có ý nhìn Lâm Văn Trúc, điều này khiến người ta phải nghi hoặc về suy nghĩ của hắn. Thẩm Mông Chi nhìn Diệp Khuynh Lăng một cái, lựa chọn lên tiếng, “Chúng tôi đâu dám chê tiên nữ chứ”.

Kim tỷ cầm quạt che một nửa bên mặt, “Thẩm thiếu biết nói đùa thật đấy, Tiểu Trúc nhà chúng tôi không gánh nổi cái danh tiên nữ đó đâu, ngộ nhỡ thật sự chọc đến thần tiên trên trời thì làm sao?”.

Thẩm Mông Chi: “Vây vừa khéo để thần tiên trên trời đến ngắm tuyết sắc của nhân gian luôn”.

Liễu Như Ngọc khẽ giậm chân, “Thẩm thiếu thiên vị”.

Thẩm Mông Chi cười lớn, “Tuyết sắc cũng đâu phải chỉ có một người, em cũng vậy mà...”.

Liễu Như Ngọc cười khê, ánh mắt nhìn về phía Lâm Văn Trúc có chút sâu xa thâm thúy. Đều nói Lâm cô nương này thanh lệ trác tuyệt, không nhiễm bụi trần nhân gian, cũng không nhìn kẻ ái mộ mình một lần, biểu diễn xong là lập tức rời đi, tư thái cao quý, thái độ ngạo nghễ, nhưng lúc này không phải vẫn phải tiếp khách như cô ta đó sao?

Chu Nhan lại không để ý đến Lâm Văn Trúc, đôi mắt cô ta hận không thể dán trên người Diệp Khuynh Lăng, rồi lại hận Cố Hương Liên bá chiếm lấy tam thiếu.

Không chỉ Chu Nhan, Liễu Như Ngọc cũng không nhìn được mà nhìn về phía tam thiếu nhà họ Diệp tiếng tăm vang xa, theo lý mà nói, nếu là lúc bình thường, người như Thẩm Mông Chi xuất hiện ở Phượng Vũ Thiên, nhất định sẽ khiến mọi người tranh đoạt nhau đến vỡ đầu, nếu được anh ta để ý đến, đương nhiên không phải lo chuyện ăn mặc, phần nhiều là người ta sẽ nịnh bợ mình, nhưng mà hôm nay lại có thêm một tam thiếu.

Diện mạo của tam thiếu nhà họ Diệp quả thực được coi là vô cùng tuyệt mỹ, giống như một vật phát sáng trời sinh đã tỏa sáng, chỉ cần anh ta xuất hiện, ánh mắt sẽ không bị người hoặc vật khác hấp dẫn nữa, có lẽ chính bởi vậy, tam thiếu nhà họ Diệp mới nhận được lời đánh giá rằng ngoại trừ diện mạo thì anh ta chẳng có bất cứ ưu điểm gì, nhưng mà người như thế, thực sự khiến lòng người sinh ra nghi hoặc, anh ta thật sự là người bên ngoài nạm vàng bên trong mục ruỗng?

Người này đa tình mà vô tình, đồng thời còn chuyên tình, hay cho một con người phức tạp như tam thiếu nhà họ Diệp!

Sự đa tình của tam thiếu đương nhiên thể hiện ở việc anh ta thường xuất hiện ở những nơi phong nguyệt, Cổ Hương Liên này cũng là một trong những minh chứng, nhưng mà dù là mỹ nhân quốc sắc thiên hương như Cổ Hương Liên thì vẫn không thể nào vào ở trong phủ được, nhiều nhất chỉ có thể ở mấy ngày mà thôi, dù sao thì trong phủ vẫn còn Đặng Thanh Vân cơ mà! Theo tin đồn, Đặng Thanh Vân và Cổ Hương Liên vẫn luôn đối chọi nhau, ai thua ai thắng rất dễ phán đoán, chỉ có Đặng Thanh Vân vẫn vững vàng ở trong phủ, sự biến mất của những cô gái mà tam thiếu đưa về chưa hẳn không có dấu tay của vị này. Nhưng mà Cổ Hương Liên cũng không thua phải không, tam thiếu cũng không đoạn tuyệt quan hệ với Cổ Hương Liên vì Đặng Thanh Vân, vẫn thường đến đây thăm hỏi... Chỉ là tam thiếu này một lòng một dạ với Đặng Thanh Vân thì quả thực là một lòng một dạ, nhưng mà vẫn không ngừng có phụ nữ, điều này khiến người ta không dễ bình phẩm.

Lâm Văn Trúc cũng nhìn Diệp Khuynh Lăng một cái, vận khí của cô không tốt, chỉ một ánh mắt vừa khéo đã bị Diệp Khuynh Lăng bắt được, hẳn để lộ ra một nụ cười không đồng tình, trong đó có ác ý nặng nề.

Lâm Văn Trúc mau chóng thu hồi ánh mắt, tim đập thình thịch, hẳn thế này thật sự chính là người cực kỳ ác độc cực đáng ghê tởm trong lời đồn đó sao? Hại chết huynh trưởng, đoạt vợ người khác, mặc kệ sự sống chết của vợ mình...

Đúng lúc này ván bài bắt đầu.

Cổ Hương Liên nhìn Diệp Khuynh Lăng cầm bài, trên bàn bài có quy tắc không thành văn, chẳng hạn như những cô gái đứng sau lưng đám đàn ông như họ, không được nhìn bài của những người khác, không có lý do, chỉ đơn giản là vậy.

Cổ Hương Liên nhịn không được nhìn Lý Xuyên Dương một cái, người này vẫn thật sự có chút thú vị, rõ ràng có lòng ái mộ Lâm Văn Trúc, nhưng lại chưa từng chủ động nhìn Lâm Văn Trúc một cái nào, ngay cả trộm quan sát cũng chưa từng, ý chí của người này hơn người, nếu có thể lôi kéo, tất nhiên có lợi ích tuyệt vời.

Cổ Hương Liên lãnh đạm nhìn Lâm Văn Trúc một cái, sự thành công của Lâm Văn Trúc, chỉ có thể chứng tỏ sự tuyên truyền của Phương Vũ Thiên thành công mà thôi, có điều cô rất khó hiểu, sao đại thiếu lại cứ ham thích đi con đường này, rõ ràng biết là tam thiếu không thể thu nhận người của hắn ta, nhưng vẫn còn nghĩ cách đưa nhiều người đẹp đến như thế, ngay cả cô cũng thấy đáng tiếc cho những người đẹp đó.

Nếu như đưa Lâm Văn Trúc cho Lý Xuyên Dương, không chỉ có thể nhận được sự cảm kích của Lý Xuyên Dương, còn có thể tỉnh bơ tiễn người mà đại thiếu sắp xếp đi, đây là chuyện không thể tốt hơn được nữa.

Cổ Hương Liên thấy Diệp Khuynh Lăng bốc bài, tim bất giác nảy lên, khi Diệp Khuynh Lăng như không phát giác mà đánh quân bài này ra, Cổ Hương Liên thở phào một hơi.

Cũng là vào lúc này, Lâm Văn Trúc dịch một bước rất nhỏ về phía Lý Xuyên Dương, bây giờ là Hàn Văn Nguyên bốc bài, tiếp đó là đến Lý Xuyên Dương.

“Lý thiếu, tôi thay anh bốc quân bài này, được không?” Lâm Văn Trúc nhìn Lý Xuyên Dương rất ung dung, cũng nhoen miệng cười.

Khi Lâm Văn Trúc bước vào căn phòng này, mặc dù vẫn thanh sắc khí chất bức người, nhưng chung quy thiếu đi hào quang rực rỡ chói mắt trên sân khấu đó, thêm nữa là đám người Cổ Hương Liên cũng đều là những mỹ nhân diễm lệ, tôn được lên rằng cô càng đẹp mong manh hơn, nhưng mà khi cô hồ hững nở một nụ cười, dường như vạn đoá hoa đều bị cô hấp thụ, khiến người ta sinh ra ảo giác, trên dung mạo của cô có hương thơm dịu mát tràn ra.

Một nụ cười mỹ nhân, khuynh quốc khuynh thành.

Lý Xuyên Dương thiếu chút nữa thì nhìn đến ngây dại, lúc lấy lại tinh thần thì hơi không được tự nhiên, “Lâm tiểu thư phải thay tôi sờ được một quân bài tốt đấy”.

“Tôi sẽ gắng hết sức.” Lâm Văn Trúc lại cười dí dỏm.

Lâm Văn Trúc nghiêng người lên trước sờ bài, bởi vì động tác của cô, chiếc vòng đeo trên cổ rơi ra ngoài, cô hơi sững sốt, cúi đầu nhìn một cái, rồi vẫn lựa chọn bốc bài vào tay, sau đó đặt ở trước mặt Lý Xuyên Dương.

Tâm tình của Lý Xuyên Dương dường như rất tốt, rõ ràng không giống với vẻ dày dạn kinh nghiệm giả bộ vừa rồi, vậy mà còn có thể nói đùa nữa, “Không cần cẩn thận như thế, lấy nhân phẩm của mấy người tam thiếu, nhất định sẽ không nhìn trộm đâu”.

Lâm Văn Trúc cười nhẹ, lặng lẽ nhét chiếc vòng cổ rơi ra ngoài vào trong áo.

“Cũng chưa chắc.” Diệp Khuynh Lăng đột nhiên tiếp lời, “Lý thiếu hẳn phải cảm kích Lâm tiểu thư giấu quân bài đó cẩn thận như thế đấy”.

Lý Xuyên Dương hơi sững người, sau đó thì cười, “Tam thiếu thật biết nói đùa”.

“Tôi thật sự không biết lắm đâu.” Diệp Khuynh Lăng nhìn Cố Hương Liên một cái, “Em nói có phải không?”.

“Biết ngay là sẽ làm khó em mà, đương nhiên là lúc tam thiếu vui thì sẽ nói đùa, lúc không vui thì không nói đùa rồi.”

Vậy thì vấn đề đến rồi, bây giờ là lúc tam thiếu vui hay không vui?

Diệp Khuynh Lăng chẳng nói đúng sai, “Vậy em cũng học Lâm tiểu thư bốc bài cho ta đi, ta vui hay không là do em... bốc được quân bài thế nào quyết định”.

Cố Hương Liên quả trách hấn, “Tam thiếu thật biết làm khó người khác, biết ngay là sẽ bắt nạt em mà”.

“Vậy ta có thể đi bắt nạt người khác không?”

“Không được.” Lời này thể hiện sự khác biệt của cô.

Cố Hương Liên cười kiều mị, mỹ nhân dù cười ra tiếng, cũng như nốt nhạc véo von, cô khom người, vươn tay, bốc một quân bài, dùng ngón cái cảm nhận đáy quân bài một chút, ánh mắt lấp lóe.

Diệp Khuynh Lăng dường như cảm thấy thú vị, “Em phải bảo vệ quân bài này cho tốt đấy”.

Cố Hương Liên nũng nịu, “Bảo vệ không tốt sẽ bị phạt à?”.

“Vậy em thử xem.”

Cố Hương Liên oán trách nhìn Diệp Khuynh Lăng.

Diệp Khuynh Lăng lại vươn bàn tay thon dài của hấn ra, ấn tay Cố Hương Liên lên bàn, quân bài mới sờ được đương nhiên cũng ấn trên bàn, hấn cười nguy hiểm và khiến người khác khó mà nắm bắt, có điều đáng vẻ rất giống như cố ý giầy vò người ta, “Chúng ta chơi một trò hay đi”.

Ba người Lý Xuyên Dương nhìn qua.

Hàn Văn Nguyên cười theo, “Tam thiếu nghĩ ra thứ gì mới lạ rồi?”.

“Chỉ bằng chúng ta cược xem quân bài Hương Liên bốc được là quân tốt hay quân xấu?” Diệp Khuynh Lăng thu bàn tay ấn trên tay Cố Hương Liên lại, ánh mắt quét qua mọi người, đáng tiếc hấn không làm ra được vẻ uy lực khiến người khác kinh sợ như ca ca hấn Diệp đại thiếu, chỉ có thể khiến người ra buồn cười, có điều lấy thân phận đề người mà thôi.

Thẩm Mông Chi như cảm thấy thú vị, “Sao phán đoán được quân bài này là tốt hay xấu đây?”.

Diệp Khuynh Lăng: “Rất đơn giản thôi, tôi lật bài mọi người chẳng phải sẽ biết hay sao? Quân tốt thì phải hòa bài mới được, quân xấu thì không có lợi gì với bài của tôi, nếu vừa không phải quân tốt cũng không phải quân xấu, tôi lật bài hiển nhiên được coi là giả hòa, đương nhiên tôi sẽ đền ba bên theo đúng quy củ”.

Hàn Nguyên Nguyên nhướn mày, lật bài? Rất thú vị.

Lý Xuyên Dương thì quan tâm đến chuyện khác, “Đồ cá cược thì sao?”.

Diệp Khuynh Lăng nheo mắt cười, “Đương nhiên người thắng mới có tư cách đề xuất, Lý thiếu vội cái gì?”.

Lý Xuyên Dương cũng cười lớn theo, “Nếu đã như thế, tôi cũng muốn thử cảm giác làm người thắng”.

Thẩm Mông Chi cũng vô cùng có hứng thú, “Liên mỹ nhân, tôi cũng là người ái mộ cô, không thể nhắc tôi được chút sao?”.

Cố Hương Liên oán trách nhìn anh ta một cái, không để ý đến anh ta, chọc khiến mọi người đều cười ha ha.

Thẩm Mông Chi chẳng hề bận tâm một chút nào, sờ mũi mình, “Tôi nhận được gợi ý như thế của Liên mỹ nhân, vậy thì đây sẽ là một quân bài xấu, điều này không thể trách tôi được, là Liên mỹ nhân gợi ý cho tôi như thế”.

Lúc này Liễu Như Ngọc cười vui vẻ, nói năng nũng nịu mềm nhũn, “Thẩm thiếu quen bắt nạt người khác như thế, em nhìn rõ lắm nhé, chị Liên chẳng hề nói gì cả”.

Thẩm Mông Chi vờ tức giận, “Em nói ra làm gì?”.

Mọi người đều sôi nổi cười to cổ động, không còn không khí căng thẳng như vừa rồi nữa.

Hàn Văn Nguyên cực là quân bài không tốt không xấu.

Đến lượt Lý Xuyên Dương, anh ta đắn đo một lúc, thực ra vụ cược này khó mà cũng không khó. Vừa rồi Cố Hương Liên sờ bài xong thì có phản ứng rất nhỏ, đó là hơi ảo não, sau đó thật ra cô ấy có một động tác đánh bài ra, rất nhỏ mà thôi, có điều đây là bài của tam thiếu, cô ấy sao dám có tư cách đánh ra?

“Tôi cũng không phân rõ được, cứ chọn theo Thẩm thiếu đi!” Lý Xuyên Dương nhìn người đối diện, gợi ý như thế, dường như đang chứng tỏ không hề có ý liên hợp, mặc dù rất giả, nhưng mặt ngoài vẫn phải như thế.

Diệp Khuynh Lăng nghiêng đầu qua nhìn Cố Hương Liên, “Làm sao đây, họ đều cảm thấy tay em cực kì khó nắm bắt. Nhưng mà, ta lại không cho là vậy, nếu quân bài này đã là quân bài của ta, vậy thì tất nhiên phải là quân bài tốt”.

Quân bài tốt có thể hòa? Có vẻ cuồng vọng, càng cuồng vọng hơn là hấn trực tiếp lật hàng bài ở trước mặt mình, sau đó vươn tay, lật mở quân bài bốc được hồi nãy ra.

Vậy mà thật sự là một quân bài tốt.

Sắc mặt tất cả mọi người đều không quá tự nhiên, nhưng dường như lại hiểu được điều gì đó, vì sao Cố Hương Liên có phản ứng đó? Bởi vì cô ấy không hề muốn tam thiếu thắng, dù sao thì đồ cá cược hôm nay là Lâm Văn Trúc, vì thế mới gấp gấp muốn đánh quân bài đó ra, mà nếu cô hơi lăm lăm, tam thiếu có lẽ sẽ thật sự như ý muốn của cô.

“Thật ngại quá, tôi thắng rồi.” Diệp Khuynh Lăng chẳng có dáng vẻ ngại chút nào, “Tôi nhất thời cũng không nghĩ ra đồ cá cược là gì, chỉ bằng thế này đi, sau này nếu tôi có chuyện gì cần ba vị giúp đỡ, ba vị đừng một mực khước từ là được”.

Thẩm Mông Chi phản ứng lại rất nhanh, “Tam thiếu thật sự đề cao tôi rồi, tôi có gì có thể giúp được tam thiếu?”.

“Điều này thì chưa chắc. Dám cược thì dám chịu thua, Thẩm thiếu thế này là có ý muốn thoái thác?”.

Hàn Văn Nguyên: “Cậu ta như thế là đau lòng vì tam thiếu đã lãng phí món đồ cá cược đó”.

Diệp Khuynh Lăng lại cười, “Các vị đừng khiên tốn và tự coi nhẹ mình, cứ quyết định như vậy đi”.

Sắc mặt Lý Xuyên Dương nặng nề, nhất thời không nói gì.

Diệp Khuynh Lăng đứng dậy, hơi liếc Lý Xuyên Dương một cái, “Nếu đã có kết quả rồi, vậy tôi đi trước”.

Khi Diệp Khuynh Lăng đi được hai bước, hấn dừng bước chân, “Còn không đi theo?”.

Lâm Văn Trúc nhìn hấn với vẻ mơ hồ, Diệp Khuynh Lăng dứt khoát vươn tay ra, dùng động tác thô bạo kéo Lâm Văn Trúc vào lòng mình, cô mới là “kết quả” của ngày hôm nay, còn ván bài khác, không bao gồm cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Một chương chỉ có thể cho điểm một lần, trừ việc đó ra thì nếu để lại lời nhắn ở chương này thì cho điểm lẻ nhé!

Moaz moaz moaz, đổi mới thành kiểu quỳ này, xin lỗi mọi người, truyện này giờ vẫn đang sửa lại đầu mỗi...

5. Chương 5: Mất Tích?

Lời này của Diệp Khuynh Lăng chính là ra oai về vấn đề ngày hôm nay của họ, thái độ kiêu ngạo như thế khiến người ta khó chịu, nhưng mà lẽ nào tam thiếu nhà họ Diệp còn có người mà hấn sợ sao? Không coi ai ra gì thế này mới là tác phong làm việc của hấn, nếu hấn đã thắng, đương nhiên mỹ nữ phải thuộc về hấn, mặc kệ người khác nghĩ thế nào, thậm chí có lẽ hấn còn ảo não vì thế mà Lâm Văn Trúc chủ động giúp Lý Xuyên Dương bốc bài? Cũng không phải kẻ ngốc, động tác đó của Lâm Văn Trúc có ý gì đều rõ ràng cả.

Thẩm Mông Chi và Hàn Văn Nguyên đều nhìn Lý Xuyên Dương, ba người họ lần này rõ ràng đã bị tam thiếu nhà họ Diệp lừa bịp, không chỉ là vốn đã không muốn, lại còn nợ tam thiếu nhà họ Diệp một điều kiện cùn cùn tận tụy, đây là chuyện quái gì?

Người có sắc mặt khó coi nhất đương nhiên không phải Lý Xuyên Dương, mà là Cố Hương Liên, đã bị đánh dấu là người phụ nữ của tam thiếu, ngay trước mặt cô tam thiếu lại dẫn một người phụ nữ khác đi, đây rõ ràng là vả vào mặt, không chút coi kị đến mặt mũi của cô.

Bản thân Cố Hương Liên cũng trầm suy nghĩ, vì sao tam thiếu đột nhiên thay đổi chủ ý? Nếu tam thiếu muốn thắng thì trước đó sẽ không đánh quân bài có thể dẫn đến ù bài ra như thế, nói vậy thì, tam thiếu đúng là đột nhiên thay đổi chủ ý. Là thật sự bị Lâm Văn Trúc hấp dẫn sao? Không thể, sao tam thiếu có thể bị mỹ sắc mê hoặc được, vậy chỉ có thể nói nguyên nhân xuất hiện từ người khác, nhưng cô không đoán ra được.

Có điều Cố Hương Liên lại biết đây là một lời cảnh cáo, cho dù bản thân cô nghĩ thế nào thì đều không nên quyết định thay bề trên, nhất thiết phải nhớ rõ thân phận của mình, nếu không thì lần này, ba người Lý Xuyên Dương sẽ không dựa vào sắc mặt của cô mà phán đoán được quân bài trong tay cô, cũng sẽ không cụt thua.

Liễu Như Ngọc nhìn Cố Hương Liên với vẻ thông cảm, mặc dù danh phận hồng nhan tri kỷ duy nhất của tam thiếu nghe rất hay, nhưng không phải là lúc nào cũng có thể gặp phải chuyện như hôm nay hay sao, đây không phải là lần đầu tiên, cũng sẽ không phải là lần cuối cùng.

Còn Chu Nhan, chính là vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Tin tức tam thiếu nhà họ Diệp đưa Lâm Văn Trúc đi, rất mau chóng được lan truyền trong Phượng Vũ Thiên, kẻ hâm mộ có, người xót xa than vãn cũng không thiếu, điều kì lạ là một vài người ái mộ cô vậy mà cảm thấy hấn là như thế, cô nên xứng với người như thế, thậm chí còn chắc chắn cho rằng Lâm Văn Trúc nhất định sẽ không có kết cục đáng buồn đáng thương giống với những cô gái mà tam thiếu nhà họ Diệp đã đưa đi trước kia.

Về phần những cô gái của Phượng Vũ Thiên, đối với lối suy nghĩ này họ cười khịt mũi, tam thiếu nhà họ Diệp là người thế nào, còn thật sự tưởng là Lâm Văn Trúc là tiên nữ có thể câu tam thiếu đi sao? Những cô gái tam thiếu từng đưa đi trước đây, có ai không phải là giai nhân xinh đẹp mỹ lệ, còn không phải là hồng nhan bạc mệnh hay sao. Vì sao Cố Hương Liên có được địa vị như bây giờ, đó là bởi cô ấy thức thời, không đối kháng chính diện với Đặng Thanh Vân, Đặng Thanh Vân cũng nhắm một mắt mở một mắt với cô ấy, còn những cô gái được tam thiếu đưa về phủ, gặp được tình yêu đích thực của tam thiếu là Đặng Thanh Vân rồi, còn không phải là thua đến cùng sao, thậm chí có người cảm thấy tam thiếu đưa những cô gái đó về phủ, nói không chừng là đang tìm chút niềm vui cho Đặng Thanh Vân nữa. ++

Nói vậy thì, tam thiếu không đưa Cố Hương Liên về phủ, ngược lại là một sự bảo vệ yêu chiều.

Bất luận thế nào, Đặng Thanh Vân mà người ta vẫn đồn càng trở nên thần bí trong lòng mọi người, người phụ nữ có thể mê hoặc tam thiếu không chỉ đơn giản là quốc sắc thiên hương.

Lâm Văn Trúc không biết, trong vòng mấy phút, người khác bắt đầu từ hâm mộ cô đã chuyển hướng sang thông cảm. ++

Lâm Văn Trúc bị ấn vào lòng Diệp Khuynh Lăng, cô khẽ cử động, phát giác ra gì đó, yếu ớt gọi một tiếng: “Tam thiếu”.

“Hử?” Diệp Khuynh Lăng rũ mắt nhìn cô, hẩn ôm eo cô, chỉ cảm thấy mềm như không xương, dường như hẩn chỉ cần khẽ dùng lực thì đã có thể bóp cho nguy hiểm đến tính mạng.

“Khuy áo của tam thiếu mắc vào tóc em.”

Diệp Khuynh Lăng hơi sững sốt, “Sao không nói là tóc em mắc vào khuy áo của ta?”.

“Ừm, tóc em mắc vào khuy áo của tam thiếu.”

Vâng lời thật đấy! ++

Khóe miệng Diệp Khuynh Lăng khẽ mấp máy, lúc hẩn cúi đầu, nhìn thấy sợi dây màu đỏ quấn trên cổ cô, sợi dây đó bị quần áo che lấp, chỉ lộ ra đường cong thấp thoáng, màu sắc đã nhạt, có thể nghĩ ra được là đã dùng nhiều năm rồi.

Lâm Văn Trúc thấy hẩn không phản ứng, không xác định được thái độ của hẩn, chỉ đành nói: “Chi bằng tìm kéo cắt tóc đi nhé!”.

“Em cũng biết phân phó thật, ta đi đâu tìm được kéo cho em bây giờ?”

Đây giống như rõ ràng là cô rất biết sai người vậy, cô đang muốn nói thì đã cảm thấy hai tay hẩn nhấc tóc cô, dường như đang thay cô gỡ tóc của cô bị mắc vào khuy áo của hẩn.

“Xong rồi.” Diệp Khuynh Lăng gỡ tóc của cô ra. ++

Lúc này Lâm Văn Trúc mới chui ra khỏi lòng hẩn, vươn tay vuốt tóc theo bản năng, mái tóc mượt mà, có một lọn tóc bị khều ra, không cần nhìn thì cũng đã cảm thấy không ăn khớp, thậm chí vì vậy mà cô có hơi ngại ngùng, vì điểm không hoàn mỹ này.

“Biết trước thì đã không gỡ nữa.” Diệp Khuynh Lăng cười, “Đôi lứa cùng kết tóc, vừa gỡ tóc lòng xa, hận chưa từng gỡ tóc, khiến mỹ nhân lạnh lòng”.

“Em không lạnh.” Lâm Văn Trúc cười rộ lên xinh đẹp.

“Vậy thì là ta nghĩ rằng em rời xa cái ôm của ta thì sẽ lạnh, ta nghĩ sai rồi?”

“Tam thiếu sẽ không sai.” ++

“Vậy thì đúng là em lạnh rồi.” Diệp Khuynh Lăng lại vươn tay kéo cô vào lòng, “Đừng sợ, lần này nếu tóc mà mắc vào nữa, ta sẽ tìm kéo thay em cắt bỏ cái khuy áo đi”.

“Em cảm động quá, vậy mà địa vị còn cao hơn một chút so với cái khuy áo của tam thiếu nữa.”

Lúc này Diệp Khuynh Lăng nhận không được mà cười lớn, “Có giác ngộ”.

Ra khỏi Phòng Vũ Thiên, Diệp Khuynh Lăng cởi áo vest của mình xuống, khoác lên người cô. Lâm Văn Trúc cười rạng rỡ như hoa, then thùng nhìn hẩn một cái, khiến hẩn lại kéo cô vào lòng lần nữa, cũng che mặt cô lại, “Dung nhan đẹp như thế, ta không nỡ để người khác ngắm”.

“Vậy tam thiếu đã từng nỡ để người khác ngắm Liên tỷ chưa?”

“Ghen à? Nhưng mà ta đã bỏ lại cô ấy vì em đấy, em phải đền cho ta.”

“Tam thiếu muốn đền thế nào?” ++

Diệp Khuynh Lăng nhéo nhéo mặt cô, “Em cảm thấy sao?”.

Một câu đơn giản, lại vô cùng mập mờ.

Lâm Văn Trúc như ngại ngùng, oán trách nhìn hấn một cái, theo hấn lên xe hơi. Cho dù là thành Vĩnh Ninh, người có xe hơi cũng không nhiều, người có một chiếc xe hơi nhất định không phú thì quý, nhưng thứ đồ hi hữu này lại không chứng tỏ rằng ở chỗ tam thiếu nó cũng là thứ đồ hi hữu, xe hơi của tam thiếu rõ ràng là nhiều nhất ở thành Vĩnh Ninh, còn từng có tên ăn chơi trác táng tìm hấn mượn xe để thể hiện trước mặt mỹ nhân nữa.

Đây là lần đầu tiên Lâm Văn Trúc ngồi xe hơi, nói chuẩn xác hơn một chút, cũng là lần đầu tiên theo khách ra ngoài. ++

Diệp Khuynh Lăng ngồi ổn định, sau đó ánh mắt chuyên chú đặt vào trên người Lâm Văn Trúc, “Lần đầu tiên?”

Lần đầu tiên ngồi xe hơi? Lần đầu tiên theo khách ra ngoài? Hay là có thâm ý nào khác?

“Kim tỷ nói trừ khi em đồng ý, nếu có người có thể đưa em đi, vậy nhất định chính là thân phận bối cảnh của đối phương khiến người ta không thể nào phản kháng, gặp phải lúc như thế thì phải ngoan ngoãn vâng lời, nếu không nhất định sẽ chịu thiệt lớn.”

“Em thế này là đang ám chỉ ta dùng thân phận dè người?”

“Không phải, em là muốn nói với tam thiếu, em quả thực là lần đầu tiên.”

Diệp Khuynh Lăng lại nhịn không được mà bật cười, “Quả nhiên là danh bất hư truyền, quả nhiên là một người kì diệu”.

“Vậy tam thiếu có thể thương tiếc em một chút không?” Lâm Văn Trúc cười lấy lòng với hấn, sau đó dường như hơi sợ hãi, “Em nghe nói...”

Cô muốn nói lại thôi, chỉ sợ sệt nhìn hấn. ++

“Nghe nói gì?” Hấn chống cằm nhìn cô, có lẽ là cảm thấy thú vị, giữa lông mày có ý cười như có như không.

“Nghe nói những cô gái được tam thiếu đưa đi đều không có kết cục tốt.”

Diệp Khuynh Lăng nghe xong thì cũng không tức giận, còn nhìn cô với vẻ mặt rất kì lạ, “Nếu đã như thế, em còn dám đi theo ta?”

“Nếu em không đi, vậy thì có thể không đi không?” Cô chớp chớp đôi mắt to tròn, dáng vẻ rất đơn thuần đáng yêu.

“Em đoán xem.” ++

“Vậy em đoán là không thể, cho nên em chấp nhận số mệnh.” Lâm Văn Trúc lấy lòng nghiêng vào lòng hấn, vươn tay sờ vòm ngực chỉ mặc chiếc áo sơ mi của hấn, chút nhân tố mập mờ đó bị nhóm lên theo ngón tay cô. “Nhưng tam thiếu có thể thương tiếc em mấy phần không?”

Diệp Khuynh Lăng tóm tay cô lại, mắt nhìn thẳng vào mắt cô, dường như muốn nhìn cho rõ cô.

Mặc dù cô đang rất cố gắng giao lưu với hấn, cũng làm động tác giống của một người phụ nữ phong trần, nhưng trong điệu bộ này luôn để lộ ra cảm giác xa lạ và bài xích, chỉ là điểm mấu chốt này, là bản thân cô đã như thế hay là đang giả vờ?

“Em thế này là đang đòi hứa hẹn từ ta?”

“Liên tỷ có đòi hứa hẹn từ chỗ tam thiếu không?” ++

Ánh mắt trong veo của cô nhìn hấn, như không biết phía sau câu nói này có thâm ý gì. Cố Hương Liên có đòi hứa hẹn từ chỗ hấn hay không, mà hấn có buông lời hứa hẹn hay không, thế nên Cố Hương Liên mới bình yên đến bây giờ, trở thành độc nhất vô nhị khiến người ta hâm mộ.

“Sao vẫn cứ ghen thế.” Diệp Khuynh Lăng dấn đến tai cô, “Phụ nữ phải hiểu một vừa hai phải, nếu không sẽ khiến người ta chán ghét”.

Rõ ràng hấn đang cười, nhưng ngữ khí lại lạnh băng, giống như cơn gió lạnh thổi đến, lời này không thể khiến người ta hoài nghi, đó là lời cảnh cáo.

“Nhưng em còn chưa phải là phụ nữ mà!” Lâm Văn Trúc cười nhạt.

“Ồ... Vậy thì nếu cứ vậy mà biến mất, kết cục đúng là rất đáng thương.” Diệp Khuynh Lăng nhìn cô khẽ run như ý muốn. “Nói đùa với em thôi, ta đáng sợ đến thế sao?”

Lâm Văn Trúc cười cười, nhất thời không lên tiếng.

Cô đương nhiên vẫn chưa có tư cách nói gì, lẽ nào còn có thể hỏi hần, mấy cô gái bị hần đưa đi, bây giờ đang ở đâu?

6. Chương 6: Một Nơi Thần Bí

Phủ Thanh Sơn ở trong thành nằm gần non cạnh nước, chính là ở trong thành, cũng gần non cạnh nước, gần non là bởi độ lớn của phủ có thể sát đến tận núi, cạnh nước thì là tam thiếu nhà họ Diệp cực kì xa xỉ dùng rất nhiều sức người sức vật ra sức đào ra một chiếc hồ nhân tạo lớn, bởi vậy có thể tưởng tượng được thái độ sống xa hoa của tam thiếu nhà họ Diệp. Càng đừng nói là vì phủ Thanh Sơn này mà khiến bao nhiêu hộ gia đình cũ phải rời đi, chỉ một chuyện này đã khiến tam thiếu nhà họ Diệp gây oán thán khắp nơi, cho đến bây giờ vẫn có người phỉ nhổ tam thiếu nhà họ Diệp không màng đến sống chết của người khác cứ kiên quyết muốn xây cái phủ này.

Muốn phủ đủ lớn, lại không muốn nằm ở ngoại thành, đương nhiên phải bắt người khác nhường đường.

Còn về việc vì sao tam thiếu nhà họ Diệp không chịu sống ở phủ Bạch Vân của nhà họ Diệp, điều này phải nhắc đến mỹ nhân vẫn luôn tồn tại trong truyền thuyết Đặng Thanh Vân. Tam thiếu nhà họ Diệp mang quân đội đến cướp dâu, không hề bận tâm đến quân quy thiết luật, trực tiếp dùng cường quyền bức người, khiến người nhà đó ngậm máu “thừa nhận” là họ bằng lòng để Đặng Thanh Vân rời đi, tam thiếu lại dùng thân phận dè người, khiến Đặng Thanh Vân và nhà họ Đặng thoát bỏ quan hệ, từ đó Đặng Thanh Vân chỉ thuộc về một mình tam thiếu. Người được cướp về rầm rập rộ rộ, đương nhiên không thể đối đãi tùy tiện, nhưng lời nói hành động của tam thiếu nhà họ Diệp chẳng ra sao, dù sao thì Tư lệnh Diệp cũng không thể để mặc con trai mình như thế, có lẽ là lấy Đặng Thanh Vân làm điều kiện, bắt tam thiếu lấy con gái nhà họ La ở Lạc Thành là La Tú Vân về làm vợ.

Có thể là để che đậy, với bên ngoài, nhà họ Diệp nói rằng phủ Thanh Sơn là tam thiếu xây dựng vì tam thiếu phu nhân, rõ ràng là xem trọng và coi trọng tiểu thư nhà họ La này. Nhưng người đời có ai không biết phủ Thanh Sơn này tồn tại vì Đặng Thanh Vân chứ, nếu không thì việc gì tam thiếu phải chuyển đến đó ở mà không phải là ở phủ Bạch Vân cùng đại thiếu. Mặc dù tam thiếu ái mộ Đặng Thanh Vân, nhưng cũng không thể thay đổi việc Tư lệnh Diệp không thích Đặng Thanh Vân, có lẽ ông ta vẫn cho rằng cô gái này mê hoặc con trai mình. Để bảo vệ Đặng Thanh Vân và để cô ta được sống tự tại, tam thiếu đương nhiên phải chuyển khỏi phủ Bạch Vân.

Sau đó tam thiếu cưới La Tú Vân, những người hóng chuyện và những kẻ xem trò hay gọi đây là “song Vân đoạt yêu”, mong đợi có thể xem thêm nhiều trò hay, nhưng La Tú Vân được gả vào nhà họ Diệp không được hai năm thì được thông báo với người ngoài rằng cô đã mất vì bệnh. Dù cái chết của La Tú Vân có ẩn tình nào hay không, màn chiến tranh đoạt tình yêu này đương nhiên lấy sự thắng lợi của Đặng Thanh Vân làm kết quả.

Đặng Thanh Vân chính là như thế, trở thành người thần thánh của thành Vĩnh Ninh, trở thành danh từ tình yêu đích thực, người chưa thấy mà tiếng tăm đã đồn xa.

Bởi vì phủ Thanh Sơn không nằm ở ngoại thành nên không hề vắng vẻ, thậm chí hai bên còn rất náo nhiệt, có rất nhiều quán bán các loại vật phẩm, chỉ khi xe hơi đi qua chỗ ngoặt, con đường có cổng lớn phủ mới không còn bất cứ quán nhỏ nào nữa, lộ ra mấy phần trang nghiêm, người gác ở cổng phủ nhìn một cái, mở một cánh cửa khác, cho xe đi thẳng vào trong phủ.

Diệp Khuynh Lăng xuống xe trước, vươn tay ra đẩy phong độ, nắm tay Lâm Văn Trúc xuống xe.

Lâm Văn Trúc cười mềm mại, “Xem ra tin đồn thật sự rất không đáng tin, bên ngoài có rất nhiều hiểu lầm với tam thiếu”.

“Ồ? Bên ngoài nói về ta thế nào?” Diệp Khuynh Lăng nheo mắt, khóe miệng có nụ cười như có như không, như đang trào phúng, lại như chỉ là ảo giác, hần chỉ rất thuận miệng tiếp lời người khác mà thôi.

Lâm Văn Trúc hơi bặm môi, “Em không tin tam thiếu không biết”.

“Nhưng ta muốn nghe em nói.” Diệp Khuynh Lăng kéo cô vào lòng, khẽ thấp giọng bên tai cô, giọng nói nhẹ nhàng du dương, tựa như hai người là người yêu yêu thương nhau sâu đậm vậy.

Lâm Văn Trúc vươn một ngón tay ra, chọc chọc vào ngực hần, “Tam thiếu thế này là làm khó em”.

Diệp Khuynh Lăng dùng một bàn tay khác tóm lấy tay cô, đặt lên mũi ngửi, “Thấy Tiểu Trúc thơm như thế, vậy ta sẽ không làm khó nữa, người đời nhìn ta thế nào không quan trọng, mấu chốt là Tiểu Trúc nhìn ta thế nào, đúng không?”

Lâm Văn Trúc chớp chớp mắt, “Em quan trọng đến thế sao?”.

“Đương nhiên là quan trọng, ta đưa em đi ra từ hang hổ ổ sói, em có thể không quan trọng sao?”

“Tiểu Trúc chẳng qua chỉ là một cô gái phong trần, tam thiếu xem trọng em như thế, chỉ có thể khiến Tiểu Trúc thấy xấu hổ thôi.”

“Nếu em đã biết em được xem trọng, vậy thì hần là rõ, ta quan tâm em nhìn ta thế nào.” Tay Diệp Khuynh Lăng nắm eo cô dần đưa lên trên, kéo lọn tóc bị khuy áo khều ra của cô, tóc liền da, đau đớn liền tim, hần cười giống như ma quỷ nơi địa ngục, “Hử?”.

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, “Tiểu Trúc không muốn nói dối”.

“Ồ?” Tay càng dùng thêm sức, dường như hần chưa hề dùng thủ đoạn bỉ ổi này tra tấn một cô gái yếu đuối, mà là trao đổi thân mật giữa tình nhân với nhau, gia tăng thêm tình cảm giữa đôi bên vậy.

“Hôm nay Tiểu Trúc mới là lần đầu tiên nhìn thấy tam thiếu thôi, vẫn chưa hiểu cách đối nhân xử thế của tam thiếu, nhưng nếu như cho Tiểu Trúc thời gian, nếu Tiểu Trúc không phải người quá ngu dốt, ngày tháng lâu dài sẽ hiểu được con người tam thiếu. Đến lúc đó tam thiếu hỏi lại Tiểu Trúc, có được không?”

Diệp Khuynh Lăng nghe xong thì cười lớn, hay cho ngày tháng lâu dài. “Hi vọng lúc đó Tiểu Trúc cũng thành thực như ngày hôm nay”.

“Chỉ cần tam thiếu có thể nhớ giao ước ngày hôm nay, Tiểu Trúc đương nhiên sẽ nói hết những gì mình biết.”

Khóe miệng Diệp Khuynh Lăng dần toát ra ý cười, tay hần thu về, “Ta sẽ đợi ngày đó đến”.

Lâm Văn Trúc được sắp xếp cho vào Tà Vũ Hiên, còn Diệp Khuynh Lăng xoay người rời đi thì không biết là đã đi đâu, dưới sự chăm sóc của nha hoàn Lâm Văn Trúc được đưa vào phòng tắm tắm rửa. Cô không quen được hầu hạ lúc tắm, bảo nha hoàn rời đi, tự mình vào bồn tắm, phía trên bồn tắm có hai vòi nước, một vòi có thể chảy ra nước nóng, một vòi chảy ra nước lạnh, ngồi vào bồn tắm là một sự hưởng thụ rất lạ.

Cô biết nha hoàn đang canh ở phía sau tắm bình phong, chỉ đành thở nhẹ một tiếng.

Diệp Khuynh Lăng rời đi là vì người đi theo nói gì đó bên tai, người nói lời đó chắc là một trong những trợ thủ đắc lực trong lời đồn của Diệp Khuynh Lăng, Diệp Khuynh Lăng rời đi là cố ý thể hiện hay là thật sự có chuyện?

Cô là người của đại thiếu Diệp Khuynh Mặc, cô tin rằng trong lòng Diệp Khuynh Lăng cũng biết rõ. Chỉ là đôi lúc sẽ cảm thấy mấy chuyện này hơi buồn cười, cùng đám người thông minh chơi một trò vừa nhìn đã biết là trò lừa bịp, tựa như người giống cô, chỉ là món đồ chơi giữa hai huynh đệ họ mà thôi.

Nhưng mà nói từ góc độ khác, có lẽ đại thiếu cũng không muốn ra chiêu vô dụng? Ngộ nhỡ thì sao, chỉ cần có một người vào được bên trong nội bộ của tam thiếu, vậy thì tuyệt đối sẽ có lợi với đại thiếu, mà điều đại thiếu cần làm chỉ là phí một món tiền mà thôi, ngay cả thời gian cũng không cần lãng phí, tự có người làm

tất cả vì hấn ta. Còn về kết quả xấu nhất, chẳng qua cũng chỉ là hường tan ngọc nát mà thôi, đối với đại thiếu có thể có tổn thất thật sự gì?

Không phải họ thích chơi trò chơi vô vị này, mà là chút tổn thất này họ căn bản không bận tâm, còn nếu thành công, vậy lợi ích chắc chắn sẽ khiến người ta hài lòng.

Lâm Văn Trúc thở dài một hơi, ánh mắt vô thức nhìn về phía cửa, có chút căng thẳng không dễ nói ra.

Điều đợi cô sẽ là kết quả gì? Có phải là đột nhiên có một đám người xông ra, bắt cô đi, sau đó nghiêm hình bức cung, nếu cô thức thời khai hết ra, họ có chịu tha cho cô một con đường sống? Cô cúi đầu thở dài, cho dù cô chịu làm thế, lời của cô có lẽ cũng không chiếm được nửa phần tín nhiệm, là người ở trên người, ở vị trí đó, ngoại trừ lòng dạ hung ác thì sẽ rất phòng bị rất cảnh giác và không tin bất kì ai.

Chỉ là cô luôn không nhận được mà nghĩ, người bị tam thiếu đưa về sẽ có kết cục gì, liệu cô cũng có kết cục giống thế không?

Nếu thật sự như vậy, có lẽ cô còn giải ra một câu đố chưa có lời giải, dù sao thì sự biến mất của những cô gái đó cũng từng là nghi hoặc trong lòng rất nhiều người. Có kẻ ái mộ thậm chí không tiếc tiêu phí số tiền lớn, nhưng mà vẫn không có bất cứ kết quả nào.

Nếu cô thật sự giải ra câu đố chưa có lời giải đó, chỉ e là cũng lấy cái chết ra để trả giá.

Lâm Văn Trúc cứ nghĩ linh tinh như vậy, mơ màng ngủ mất.

Khi cô có ý thức lần nữa thì đã bị người ta bế ra từ bồn tắm, cô mơ màng mở mắt, bên nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh của tam thiếu, cô cảm thấy mình chắc chắn đã sinh ra ảo giác, vậy mà từ khuôn mặt hấn cô nhìn thấy được hai phần thân thiết, lẽ nào đây là ảo giác trước khi chết sao?

“Thế mà để cô ấy ngủ ở bồn tắm không gọi dậy, người hầu hạ thế nào thế hả?” Diệp Khuynh Lăng lạnh lùng nhìn Lan Thúy, đặt Lâm Văn Trúc lên giường.

Lan Thúy quỳ trên mặt đất, cũng không xin tha hay giải thích nửa phần, “Nô tỳ đáng chết”.

“Tự đi chịu trừng phạt đi!” Diệp Khuynh Lăng bình tĩnh nói ra lời tàn nhẫn.

Lúc này Lâm Văn Trúc đã tỉnh táo hơn mấy phần, cô vươn cánh tay trắng như ngọc ra, túm lấy cánh tay Diệp Khuynh Lăng, “Không liên quan đến cô ấy, là tự em không quen có người hầu hạ, cũng không cho cô ấy quấy rầy”.

Diệp Khuynh Lăng nheo mắt, dường như nhìn cô một cái thật sâu, rồi mới quay mặt qua, nhìn Lan Thúy đang quỳ trên mặt đất, “Nếu Tiểu Trúc đã xin tha tội cho người, vậy thì bỏ đi, chỉ một lần này”.

“Dạ.”

Diệp Khuynh Lăng phất tay, ra hiệu cho Lan Thúy rời đi, Lan Thúy đứng dậy chậm rãi lui ra, đến cửa thì mới xoay người đóng cửa, chỉ là lúc cô ta rời đi thì nhìn về phía Diệp Khuynh Lăng, vô thức nhú mày.

Chuyện nhỏ này xảy ra, vậy mà khiến Lâm Văn Trúc hoàn toàn vứt mấy tưởng tượng vớ vẩn đó đi, ví dụ như hấn sẽ đưa cô đi nghiêm hình bức cung gì gì đó...

“Ta tưởng em ngất xỉu trong nước thôi, không ngờ rằng vậy mà em còn có sức thay người ta xin tha tội nữa cơ đấy.” Diệp Khuynh Lăng cười nhẹ, nhưng giọng nói lại đủ lạnh lẽo và cứng rắn, khiến người ta không cần đoán cũng biết tâm tình hấn không tốt lắm, mà người khiến tâm tình hấn như thế, rất có thể chính là cô.

“Tam thiếu...”

“Cánh tay mảnh như ngọc, ánh mắt ngậm nước xuân... Thế này là ý mời ta cùng mây mưa?”

Lâm Văn Trúc sững sốt, lập tức thu tay về.

Sắc mặt Diệp Khuynh Lăng âm trầm, “Nếu đã không phải, còn không mặc quần áo vào, hay là còn phải đợi bốn thiếu mặc thay em?”.

Lâm Văn Trúc không hiểu thái độ của hấn, hơi do dự, thấy hấn không có ý định rời đi, vẫn cầm quần áo của mình lên, mặc từng chiếc một vào.

“Không hong khô tóc?” Diệp Khuynh Lãng lại lên tiếng không kiên nhẫn lần nữa.

Cô chỉ sợ là mình lại lãng phí thời gian của hấn thôi mà? Cái máy cồng kềnh này, Lâm Văn Trúc cũng chỉ từng nghe nói mà thôi, dù sao thì đó cũng là món đồ chơi của người nước ngoài, bây giờ khắp nơi đều đang chiến tranh, giá của mấy thứ vật phẩm này cũng theo đó mà tăng vọt, thứ đồ chẳng quá thực dụng đó, rất ít người sẵn lòng tiêu tốn số tiền lớn mua về, bởi thế trước giờ cô chưa từng thấy.

Diệp Khuynh Lãng như không nhẫn nại với dáng vẻ tay chân lóng ngóng của cô, chủ động mở máy lên.

Thứ này hong khô tóc rất nhanh, chỉ là Lâm Văn Trúc lại thấp thỏm bất an, không hiểu hấn đợi mình là muốn làm gì?

Cô không dám để hấn đợi lâu, lúc tóc khô một nửa thì cô đã dừng lại, bởi vì biết hấn mở công tắc thế nào, cô thông minh học theo đóng công tắc như thế.

Cô ngồi trước bàn trang điểm chuẩn bị vén tóc, Diệp Khuynh Lãng đã nhìn cô mấy lần, “Cứ vậy thôi!”

Dường như cô chăm lo cho mái tóc sẽ lại làm trì hoãn thời gian của hấn lần nữa.

Hấn muốn đưa cô đi đâu?

Những người bị hấn đưa về phủ Thanh Sơn đều bị hấn tiễn đi như thế?

Tác giả có lời muốn nói:

Đoán xem đi đâu nào, lúc bóc trần hi vọng mọi người sẽ không buồn nôn...

7. Chương 7: Bí Ẩn Việc Mất Tích

Bên ngoài Tà Vũ Hiên là một cánh rừng trúc, ban ngày chắc chắn cực kì tĩnh mịch, ban đêm thì lại đầy vẻ quỷ dị và khủng bố, trông xa xa chỉ thấy một vùng đen kịt, khiến người ta liên tưởng đến những câu chuyện ly kì hồi nhò nghe từ mấy cụ già, đi vào trong đó hoặc là gặp phải yêu tinh hút hồn phách người, hoặc là gặp phải kẻ làm liều tội ác tày trời, tóm lại là đầy nguy hiểm.

Lâm Văn Trúc không thoải mái, đánh giá Diệp Khuynh Lãng, không hiểu hấn thế này là muốn đưa mình đi đâu.

“Sợ?” Trong lời nói của Diệp Khuynh Lãng dường như có ý cười, “Trên thế giới này, còn có gì khiến con người sợ hãi hơn con người?”

Quả thực là thế, nhưng hấn chính là người đó mà!

Lâm Văn Trúc không lên tiếng, đi theo hấn, sau khi hoàn toàn đi vào trong rừng trúc này, dường như bản thân cũng tiến vào trong bóng đêm đen kịt, chẳng phân biệt được gì, thứ cảm giác quỷ dị càng ngày càng đậm, cô không không chế được mà tiến đến gần Diệp Khuynh Lãng hơn.

Sợ tóc của cô đu đưa chuyển động không ngừng theo nhịp bước chân cô, xòa xuống mặt cô, vậy mà lại khiến cô có chút an ủi nhỏ bé, dường như cuối cùng cũng có hơi thở quen thuộc với bản thân mình.

“Tam thiếu, chúng ta đang đi đâu đây?” Cô hít sâu một hơi.

“Không phải em muốn biết họ đi đâu rồi sao?”

Hấn bình tĩnh ném lại câu này, dường như đây không phải cơ mật to lớn gì, nhưng cũng đủ khiến rất nhiều người ngạc nhiên không thôi, và tìm ra minh chứng cho sự hung tàn ác độc của hấn, cho dù hấn là con trai của Tư lệnh Diệp thì vẫn không tránh khỏi bị quả mắng nghiêm phạt một phen, thậm chí Tư lệnh Diệp còn có thể sẽ làm một vài kiểu trừng phạt khác để làm yên lòng dân chúng.

“Em đột nhiên không muốn biết nữa.”

Diệp Khuynh Lăng cười lạnh, “Em xác định?”

“Em xác định.”

Diệp Khuynh Lăng lại túm lấy tóc cô, khe kéo, không khiến cô đau, nhưng lại đủ để khiến cô cảm thấy được độ mạnh, hấn sát đến bên tai cô, nói đầy ác ý, “Làm sao đây, ta cứ muốn để em biết đấy”.

Lâm Văn Trúc cảm thấy lòng mình hơi tê dại, rõ ràng hấn chưa làm gì, tim cô lại đã đập loạn xạ mấy lần, chưa ổn định được một lần nào.

“Nếu đây là yêu cầu của tam thiếu, Tiểu Trúc đương nhiên cung kính không bằng tuân mệnh.”

Sự vâng lời của cô khiến hấn cảm thấy hài lòng, hấn buông tóc cô ra, hấn vẫn đi phía trước, cô đi theo phía sau hấn, rời xa khu nhà ở của dân, không có ánh đèn, giống như hai bóng ma trong màn đêm. Từ nỗi sợ hãi sâu thẳm, Lâm Văn Trúc dần dần thích ứng, sau khi tê dại, cô sinh ra một suy nghĩ rất kì quái, dường như trên thế giới này chỉ có hai người vậy.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Văn Trúc đột nhiên ngừng thấy thứ mùi thối thoang thoang, cô cảm thấy kì lạ, lại nhìn hấn, phát hiện bước chân hấn không dừng lại, cô lập tức cảm thấy có lẽ là bản thân mình có cảm giác sai rồi, phủ của tam thiếu nhà họ Diệp sao lại có thể có mùi thối như thế? Nhưng cứ tiếp tục đi về phía trước, thứ mùi thối đó càng ngày càng đậm, mấy bận khiến người ta buồn nôn.

Toàn thân cô không nhịn được mà run rẩy, “Tam thiếu...”.

Bây giờ là đêm khuya rồi phải không! Vì sao hai người ra ngoài mà không mang đèn, không thể nào là quên được, chỉ có thể là cố ý...

Trong bóng đêm, che giấu thứ gì?

Sắc mặt cô trong bóng đêm trở nên cực kì khó coi, không chỉ là cơ thể run rẩy, nói chuyện cũng lấy bẫy không ngừng.

“Hử?”

Cô không nhìn thấy được sắc mặt hấn lúc này, lại miễn cưỡng mình nói chuyện với hấn như bình thường, “Ở đây rất thối, tam thiếu không ngừng thấy sao?”.

“À, em nói là cái này hả!” Giọng nói của Diệp Khuynh Lăng rất bình tĩnh, trong sự bình tĩnh vậy mà có thể cảm nhận được ý cười nơi khóe miệng hấn, vào thời gian này ở nơi thế này ngập tràn ác ý và sự quỷ dị, mà hấn lúc này, bật đèn pin trong tay lên.

Ánh sáng đèn pin lập tức chiếu sáng thứ trước mặt cô.

Đó là một người...

Không, là một người chết...

Máu và bùn trên quần áo hòa vào nhau, đã không nhìn ra đó còn là quần áo nữa, còn khuôn mặt đen thui như quỷ đỏ, dường như dùng ngón tay khe chọc là có thể chọc ra một lỗ hồng lớn. Không chỉ là một người, mà là rất nhiều rất nhiều người, có người vẫn rất “tươi mới”, có người lại chỉ còn lại bộ xương...

Cơ thể cô mềm nhũn, cả thế giới đều quay cuồng.

Diệp Khuynh Lăng kéo cô một phen, “Sao không cẩn thận thế, ngã vào chỗ thi thể này, dính vào thì làm sao?”.

Cô thậm chí không dám nhìn xuống dưới chân, những thi thể chỉ chít bị vứt bừa ở đây, chịu mưa đập gió tạt, tanh tưởi thối rữa, dưới chân cô đương nhiên cũng có...

Dường như Diệp Khuynh Lăng rất thất vọng, “Không phải là em muốn biết sao? Còn tưởng là em sẽ rất vui vì đã biết được bí mật này cơ đấy”.

“Họ... họ... vì sao?”

“Bởi vì đáng chết thôi!” Hấn nói nhẹ nhàng như thế, chính là quá nhẹ nhàng, mới giống như ma quỷ, hấn nói quả nhiên không sai, con người mới là sự tồn tại đáng sợ nhất.

“Thế này là lạm sát kẻ vô tội.”

Cô dùng ánh mắt gần như không quen biết nhìn hấn, có thất vọng, có đau khổ. Ánh mắt này ngoại trừ khiến Diệp Khuynh Lăng cảm thấy thú vị thì chính là buồn cười, cứ như cô quen hấn cô hiểu hấn vậy.

“Ta nói họ đáng chết thì chính là đáng chết.” Diệp Khuynh Lăng vươn tay nhéo nhéo mặt cô, “Đừng sợ, em chỉ cần nghe lời một chút thì sẽ không giống họ”.

Đây là cảnh cáo? Những cô gái bị hấn đưa đi, có phải cũng nằm ở đây? Vậy liệu họ có từng nhận sự cảnh cáo của hấn?

Không biết vì sao, nước mắt cô cứ vậy mà lăn xuống.

“Sao vẫn còn sợ như thế.” Hấn thở dài một hơi, “Lẽ nào là không định nghe lời, mới sợ đến mức còn đang run rẩy?”.

“Vì sao để họ ở đây?” Cô giống như không nghe thấy hấn đang nói chuyện.

“Cho dù ta thật sự có nhược điểm gì thì cũng phải nắm chặt trong tay mình. Có lẽ em hiểu lắm rồi, nhiều thì thể như thế để ở đây, cách chỗ ở của ta xa như thế, nói không chừng là có người muốn hãm hại ta đấy, dù sao thì người muốn ta chết cũng rất nhiều...”

Lâm Văn Trúc đã không nói nên lời được nữa, cũng không có sức lực đi một bước nào nữa, bởi vì cô chỉ cần động đây một chút thì đều sẽ không tự chủ mà ngã, liệu có giẫm vào mặt một ai không, giẫm vào tay hay chân ai không, hoặc là ngực...

Đền pin của Diệp Khuynh Lăng chiếu lên mặt cô, sắc mặt cô trắng như giấy, tóc bay rối loạn, phối hợp với vẻ mặt mờ mịt sợ hãi của cô, quả thực giống như ma nữ, có lẽ còn là một ma nữ lạc đường.

Đồng tử Diệp Khuynh Lăng hơi co rút, hấn bế ngang cô lên, mặc kệ mấy thứ trên mặt đất, trực tiếp bước lớn quay về. Đầu Lâm Văn Trúc càng ong ong, hấn bước đi không hề bằng phẳng, vậy thỉnh thoảng một bước lồi một bước lõm là giẫm lên cái gì? Cô không muốn nghĩ sâu, rồi lại nhịn không được mà nghĩ, vừa rồi cảnh tượng những thi thể đổ đập vào mắt cô đóng đinh trong đầu, cô thật sự không nhịn được, nôn trong lòng hấn...

Diệp Khuynh Lăng lại không dừng bước chân, sắc mặt cực kì bình tĩnh, chút đồ bẩn mà thôi, ngay cả thứ dưới chân hấn cũng không bận tâm, còn bận tâm đến những thứ khác sao?

Một mạch về đến Tà Vũ Hiên.

Lam Thúy vừa nhìn thấy Diệp Khuynh Lăng bế Lâm Văn Trúc trở về, ngăn ra rồi mới lên đón, Diệp Khuynh Lăng cho Lam Thúy một ánh mắt lui ra, Lam Thúy đương nhiên không dám tiến lên nữa.

Diệp Khuynh Lăng bế cô vào thẳng phòng tắm, mở nước nóng trong bồn tắm. Nước nóng này chảy ra từ suối nước nóng, nước quá nóng, không thể trực tiếp sử dụng, nhưng sau khi chảy ra theo đường ống, nhiệt độ lại vừa đúng, bởi vậy dùng nước nóng cực kì tiện dụng.

Hai ba động tác hấn đã cởi sạch đồ của cô rồi đặt cô vào bồn tắm, cả người cô đờ đờ dẫn dẫn, xem ra bị dọa không nhẹ.

Hấn hài lòng cong miệng, bị dọa thì tốt, bị dọa thì mới không làm sai chuyện, không làm sai chuyện, cái mạng nhỏ của cô mới không khó giữ...

Hấn nhéo nhéo mặt cô...

Khi Diệp Khuynh Lăng phát hiện cô bất thường thì đã hơi muộn, cả khuôn mặt cô đều đã đỏ bừng. Hấn lập tức bảo Lam Thúy đi tìm bác sĩ, cho dù bây giờ rất phổ biến Tây y, nhưng Diệp Khuynh Lăng lại rất không thích, dầu vậy hấn cũng phải thừa nhận, ở phương diện nào đó Tây y cũng có chỗ độc đáo, bởi thể hấn vẫn bảo bác sĩ Tây y đến tiến hành trị bệnh.

Diệp Khuynh Lăng không ở lại Tà Vũ Hiên mà là đến Thiên Hành Cư, đó là nơi làm việc và nơi ở riêng của Diệp Khuynh Lăng, cũng là nơi canh phòng nghiêm mật nhất phủ Thanh Sơn, người bình thường nếu không được cho phép vào thì trực tiếp do người giám sát xử lý, có oan uổng hay không không ai bận tâm, nếu muốn khiêu chiến quyền uy của Thiên Hành Cư, vậy thì không ngại để người ta mở mang kiến thức một chút.

Diệp Khuynh Lăng ngồi trong thư phòng, trong tay cầm một sợi dây, trên sợi dây là một miếng ngọc là lạ, màu ngọc cực kì trong, hiếm có là bên trong miếng ngọc có một vết xanh thẫm, như có sương mù màu xanh ở bên trong chậm chậm trôi lững lờ, bởi thế miếng ngọc nhỏ nhỏ này như có sinh mệnh tràn đầy sức sống.

Nếu Cổ Hương Liên ở đây, có lẽ sẽ rất tò mò, vì sao hắn lại có hứng thú với sợi dây này như thế, bởi vì rõ ràng nó là sợi dây trên cổ Lâm Văn Trúc, lúc bốc bài Lâm Văn Trúc làm rơi ra ngoài, bởi vì khi đó tất cả mọi người đều chú ý đến cô, thế nên mọi người đều không nhìn thấy chiếc vòng này.

Tay Diệp Khuynh Lăng vẫn cầm chiếc vòng, ánh mắt sâu xa.

“Tam thiếu.” Thạch Nham không nhận được mà lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ sâu của Diệp Khuynh Lăng, “Vị Lâm tiểu thư này...”

Theo cách xử lý nhất quán của họ, đương nhiên là để đối phương thức thời một chút, chỗ khác thì họ mặc kệ, nhưng phủ Thanh Sơn thì không được để người khác cài mật thám vào, đây chính là phương thức bảo vệ phủ Thanh Sơn kiên cố bao năm nay, nếu thức thời thì họ sẽ để người ta đổi tên đổi họ rời xa nơi này, nếu không thức thời, vậy thì đừng trách họ không khách khí...

Những thi thể ở dưới chân Thanh Sơn, chẳng phải họ giữ lại để tự nhắc nhở mình hay sao, nếu không tàn nhẫn với người khác, kết cục rất có thể sẽ giống như những thi thể đó...

Diệp Khuynh Lăng thu chiếc vòng về, “Về cô ta ta sẽ tự có sắp xếp”.

“Tam thiếu...”

Diệp Khuynh Lăng lạnh lùng cười, “Lẽ nào cậu tưởng ta đã bị cô ta mê hoặc?”

“Đương nhiên không phải, chỉ là tam thiếu đột nhiên thay đổi hành động, khiến người ta cảm thấy đúng là bất ngờ.”

“Đại ca tốt đó của ta, mấy năm nay đều không ngừng thăm dò ta, bởi vì chúng ta canh phòng quá chắc, hắn ta bây giờ đã đặt tâm mắt vào phương diện khác rồi, đã bao lâu hắn ta không tặng phụ nữ cho ta rồi?” Diệp Khuynh Lăng tựa hồ suy tư một lát, “Chỉ bằng cứ cho hắn ta một cơ hội, để hắn ta tưởng là có thể lợi dụng được, đặt tâm mắt ở đây, lúc chúng ta làm việc khác cũng có thể thoải mái một chút.”

Mặc dù nói vậy, nhưng Thạch Nham vẫn hơi lo lắng, “Nhưng mà giữ lại vị Lâm tiểu thư này dù sao vẫn là một tai họa ngầm”.

“Một người phụ nữ thôi, còn sợ gì cô ta? Cứ trông chừng cẩn thận là được, thực sự trông không được, dưới chân Thanh Sơn còn sợ nhiều thêm một thi thể hay sao?”

...

Tác giả có lời muốn nói:

Đừng cảm thấy buồn nôn nhé... Ày

8. Chương 8: Cút Cho Ta

Trong Lan Đình Hiên, Đặng Thanh Vân tự tay thay con trai mặc quần áo, lại cùng con trai ăn cơm xong, rồi mới giao con trai cho Quyên Tử, bảo Quyên Tử đưa Hằng Nhi đi gặp thầy giáo. Bởi vì Diệp Chí Hằng vẫn còn nhỏ, Diệp Khuynh Lăng bèn mời thầy giáo đến phủ dạy học, những thầy giáo này đương nhiên là

những nhà giáo vô cùng ưu tú, không chỉ vậy, phẩm cách cũng nhất đẳng, e là ba đời người nhà họ đều đã bị điều tra, thế thì mới được mời vào phủ truyền dạy học vấn cho Chí Hằng.

Đặng Thanh Vân đứng trong sân nhìn con trai rời đi, lúc xoay người thì thấy hoa lan đang nở rộ trong sân, bất giác cười mỉm: “Khuynh Lăng ở nhà nhĩ!”

Hoa lan nở rộ, ngồi trong sân thưởng trà, đúng là một thú vui đẹp. Mặc dù Đặng Thanh Vân từng ra nước ngoài du học, nhưng trên người lại không nhiễm nửa phần phong cách Tây của các tiểu thư quý tộc, ngược lại càng nhiều thêm dáng vẻ tiểu thư khuê các, dù ai nhìn thấy dáng vẻ thanh lệ xuất trần tựa đoá lan của cô ta đều không thể nào tin người như cô ta đã từng xuất ngoại du học.

Sau khi Đặng Thanh Vân hỏi thành tiếng, A Lan lại không lên tiếng, cô ta không khỏi trở nên hiếu kỳ, “Sao thế?”

“Tam thiếu đưa một cô gái về...” ++

Đặng Thanh Vân hơi sửng sốt, rồi cười nhạt, “Ồ, vậy hả?”

“Đưa về hôm qua ạ.” A Lan quan sát vẻ mặt Đặng Thanh Vân, “Nhưng mà nghe nói tối qua thì bắt đầu sốt, sáng nay mới hạ sốt, tam thiếu không ở bên đó”.

“Em ít nghe ngóng chuyện về tam thiếu thôi.” Đặng Thanh Vân mở miệng nhàn nhạt.

“Dạ.”

Đặng Thanh Vân không quá bận tâm, mặc dù vẫn hơi chua xót, nhưng cô ta biết, cô gái này sẽ biến mất ở phủ Thanh Sơn rất nhanh thôi, cô ta căn bản không cần hao tâm tổn sức, ngược lại nghĩ đến việc hình như lâu lắm rồi Diệp Khuynh Lăng không đến Lan Đình Hiên, theo quy luật trước đây, hẳn sẽ mau chóng đến cùng cô ta và Hằng Nhi ăn cơm, nói chuyện với cô ta, kiểm tra bài của Hằng Nhi. ++

...

Lâm Văn Trúc ngủ mơ màng, cô mơ rất nhiều giấc mơ, mơ thấy đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, chúng nhìn thấy người thì đều vung đao chém giết, những người bị chúng chém giết giống như tờ giấy, không hề có chút sức lực chống cự nào, cha mẹ người nhà cô đều bị chém giết, cô được mẹ giấu trong tủ, mẹ bảo cô nhất định đừng phát ra tiếng, nhưng cô không nhịn được, vẫn òa khóc, âm thanh đó thu hút đám ma quỷ đó, cô cực kì sợ hãi, vậy mà vẫn phản ứng lại, nhảy ra khỏi tủ, trốn từ cửa sổ ra ngoài, sau đó đám người đó đuổi theo phía sau cô, cô liều mạng chạy, nhưng cô càng chạy càng thấy không còn sức lực, cô biết, mình sắp chết rồi... ++

Tâm tình sợ hãi đó, dường như mãi mãi không có cách nào tiêu tan, cho đến giờ phút này, tim cô cũng đập thành thịch, như sắp nhảy ra ngoài.

Cô mở mắt, mờ mịt nhìn bức màn màu hồng nhạt xinh đẹp, vẫn chưa phản ứng lại được lúc này mình đang ở đâu.

“Lâm tiểu thư, cô tỉnh rồi?” Lan Thúy trông bên giường cô.

Lúc này Lâm Văn Trúc mới phản ứng lại được mình đang ở nơi nào.

“Lâm tiểu thư, cô đã ngủ hai ngày rồi, húp chút cháo nhé?” ++

Lâm Văn Trúc phản ứng hơi chậm, một lúc sau mới gật đầu, Lan Thúy đỡ cô ngồi dậy, bưng cháo đến bên giường...

...

Diệp Khuynh Lăng đến Lan Đình Hiên cùng Đặng Thanh Vân và Diệp Chí Hằng ăn cơm.

Bình thường Diệp Chí Hằng đều ăn bánh mì sữa, đây cũng là phong cách hình thành trong các gia đình phú quý bây giờ, cũng mặc kệ có căn cứ khoa học hay không, chỉ là cảm thấy ăn như thế thì ngon hơn, quan trọng hơn là đẳng cấp cao sang, vô cùng có phong cách Tây. Nhưng sáng nay sau khi người hầu đến báo rằng tam thiếu qua ăn cơm, Diệp Chí Hằng bèn đòi ăn bánh trôi. ++

Trong lòng Diệp Chí Hằng, bánh trôi tượng trưng cho sự đoàn viên, cậu ta thích cùng cha và mẹ ăn với nhau, mỗi lúc như vậy, mẹ đều cười vô cùng hạnh phúc, cậu ta cũng cực kỳ vui vẻ.

Diệp Khuynh Lăng ngồi xuống bên bàn ăn, Diệp Chí Hằng còn chưa đợi hắt lên tiếng liền khoe thơ cổ gần đây mới học được, giọng đọc trong trẻo, vừa nghe đã thấy rất cố gắng học.

Diệp Khuynh Lăng không khỏi vươn tay, xoa xoa đầu Diệp Chí Hằng, dường như cảm thấy cực kỳ an ủi.

“Hằng Nhi đã muốn đọc cho anh nghe từ lâu, bây giờ thì được rồi, lỗi tai em không cần chịu tra tấn tiếp nữa.” Đặng Thanh Vân tự tay bưng bánh trôi đến cho Diệp Khuynh Lăng.

“Con học thuộc nhiều thơ như thế, muốn đọc cho cha nghe, nhưng mà cha vẫn mãi không đến thăm Hằng Nhi.” Diệp Chí Hằng trề môi, dáng vẻ rất tủi thân.

Đặng Thanh Vân nghe thấy lời này, sắc mặt sầm xuống, “Hằng Nhi, mẹ đã nói với con rằng cha rất bận chưa? Bảo con phải hiểu chuyện hiểu cho cha chưa?”

Diệp Chí Hằng nhếch nhếch miệng, cúi đầu. ++

Diệp Khuynh Lăng thì lại cười, “Nam tử hán đại trượng phu, đâu thể chỉ vì một câu nói mà liền cúi đầu che mặt? Ngẩng đầu lên, nếu không bánh trôi trong bát của cha đều sẽ cười con đấy”.

“Cha nói dối, bánh trôi sẽ không cười con đâu!”

“Vậy cha và mẹ con sẽ cùng cười con.”

Lúc này Diệp Chí Hằng mới cười rộ, bắt đầu tự múc bánh trôi, bỏ từng viên từng viên vào miệng.

Đặng Thanh Vân lắc đầu, “Thằng bé này, đúng là sợ nó lớn hơn một chút thì em không quản nổi nó được nữa mà”.

“Con sẽ rất vâng lời...” Diệp Chí Hằng lập tức phản bác.

Đặng Thanh Vân, “Ăn bánh của con đi!”. ++

Chỉ ăn bánh trôi thì hơi ngấy, Đặng Thanh Vân còn nấu cháo và chút món ăn kèm ngon miệng, thủ nghệ của cô ta rất tốt, cho dù là mấy món đơn giản nhưng cũng đầy đủ sắc hương vị.

Diệp Khuynh Lăng thấy cô ta vẫn muốn bận rộn tiếp, không khỏi lạnh mặt, “Việc gì cũng cần em tự động tay, mời đám người kia đến làm gì!”.

“Là tự em muốn tự động tay làm mấy món này, họ không cho, anh đừng nghiêm mặt như thế, nhìn họ đều bị dọa không nhẹ rồi đấy.”

Người có thể nói chuyện với Diệp Khuynh Lăng bằng thái độ như thế, Đặng Thanh Vân cũng được coi là phần độc nhất.

“Lần sau đừng như thế nữa.” Diệp Khuynh Lăng thở dài một tiếng.

Đặng Thanh Vân cười, nhưng không tiếp lời. ++

Đợi lúc Đặng Thanh Vân ngồi vào bàn, trên bàn đã bày đủ các món sáng phong phú, Diệp Khuynh Lăng đang vừa ăn vừa nói chuyện với Diệp Chí Hằng, hai cha con ở chung với nhau vô cùng hòa hợp, vui vẻ.

Đặng Thanh Vân nhìn những món ăn đầy bàn này, bản thân cũng hơi ngẩn ra, “Xem em xuống bếp thì không dùng tay được kìa, nấu nhiều như thế, chúng ta chắc chắn không ăn hết. Cũng không biết vị Lâm tiểu thư đó ăn sáng chưa nhỉ, chỉ bằng mời cô ấy qua cùng ăn?”.

Diệp Khuynh Lăng nhàn nhạt nhìn cô ta, nói chuyện lại không hề khách khí, “Thật sự mời cô ấy qua ăn sáng?”.

Đặng Thanh Vân cho hắt một cái lườm mỹ nhân, “Bị anh phát hiện rồi hả! Nghe nói vị Lâm tiểu thư này quốc sắc thiên hương, khí chất lại càng đặc biệt, cho nên em cũng muốn mở mang một chút”.

“Muốn gặp thì bảo người gọi tới là được, đâu cần phải kiếm cớ.”

Đặng Thanh Vân cười càng xán lạn hơn một chút, “Vây em bảo A Lan đi mời nhé, tam thiếu nhất định đừng đau lòng đấy”. ++

Diệp Khuynh Lăng cười nhạo một tiếng, nhưng không lên tiếng.

A Lan lập tức đến Tà Vũ Hiên mời người, Lâm Văn Trúc đến rất nhanh.

Đặng Thanh Vân trắng trợn đánh giá Lâm Văn Trúc, vẻ cân bằng không có ác ý này, khiến người ta rất khó dâng lên lòng căm ghét. ++

“Lâm tiểu thư mau ngồi đi. Nghe nói Lâm tiểu thư sinh bệnh, cũng không đến thăm được, vừa khéo làm không ít món ăn, bèn muốn mời Lâm tiểu thư cùng qua dùng, cũng tiện có thể chuyện trò với Lâm tiểu thư luôn.” Đặng Thanh Vân cười dịu dàng hiền thực.

Lâm Văn Trúc cũng thầm đánh giá nhân vật sống trong truyền thuyết này, không thể không nói đã nhìn quá nhiều mỹ nhân, rồi lại nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp tươi sáng của Đặng Thanh Vân, sẽ có chút thất vọng, nhưng về con gái nhà lành toát ra từ trên người Đặng Thanh Vân dường như có thể đủ để cho người ta hiểu được vì sao cô ta là người đặc biệt nhất, có lẽ đàn ông có thể tìm thấy cảm giác gia đình trên người phụ nữ này.

“Cảm ơn sự quan tâm của Đặng tiểu thư.” Lâm Văn Trúc đứng một bên nhưng không ngồi xuống.

Đặng Thanh Vân mau chóng hiểu ra điều gì, nhìn Diệp Khuynh Lăng với vẻ oán trách, “Anh nhìn anh xem, rốt cuộc nhìn anh đáng sợ đến thế nào hả, anh không lên tiếng Lâm tiểu thư không dám ngồi xuống luôn kìa”. ++

Lâm Văn Trúc gọi cô ta là Đặng tiểu thư, cô ta bèn dùng thái độ thân mật với Diệp Khuynh Lăng để trả lời, cũng phản kích trong im lặng, cho dù không coi đối phương là đối thủ, nhưng vẫn bắt giặc có so đo.

Thân phận lúng túng của Đặng Thanh Vân, đâu thể không phải là nơi khiến bản thân cô ta bận tâm nhất?

Lúc này Diệp Khuynh Lăng mới ngẩng cái đầu cao quý của hân lên nhìn Lâm Văn Trúc một cái, “Ngồi xuống đi!”.

Bấy giờ Lâm Văn Trúc mới ngoan ngoãn ngồi xuống, cô không lên tiếng, càng không có ý định thu hút sự chú ý của Diệp Khuynh Lăng, dường như đang cố hết sức làm giảm cảm giác tồn tại của mình xuống.

“Lâm tiểu thư không có khẩu vị gì sao?” Đặng Thanh Vân hỏi han vô cùng quan tâm.

“Không phải, là buổi sáng đã dùng chút cháo rồi, cho nên không đói lắm.”

“Là lỗi của tôi, không suy xét đến chuyện Lâm tiểu thư đã ăn sáng hay chưa.”

Nếu nói giữa phụ nữ có chiến tranh, vậy thì Lâm Văn Trúc chính là thua đến triệt để, bắt đầu từ lúc cô tiến vào, nếu không phải có Đặng Thanh Vân, Diệp Khuynh Lăng cũng không buồn phản ứng với cô một chút nào. ++

Nhưng dù vậy, sự tồn tại của Lâm Văn Trúc cũng khiến người ta cảm thấy chướng mắt. Dẫu Diệp Chí Hằng vẫn còn là một đứa trẻ, rất nhiều thứ vẫn chưa hiểu được, nhưng vẫn biết sự tồn tại của người phụ nữ này là cùng đoạt cha với mẹ mình, cậu ta thậm chí còn hoài nghi cha lâu vậy không đến thăm mình đều là bởi người phụ nữ này.

“Mẹ, con vẫn còn muốn ăn bánh trôi.” Diệp Chí Hằng nhìn mẹ với dáng vẻ ngoan ngoãn.

Đặng Thanh Vân nhướn mày, không ngờ rằng hôm nay khẩu vị của con trai lại tốt như thế, “Được, để mẹ đi lấy cho con”.

“Không cần mẹ múc, con muốn chị xinh đẹp này đi múc.” Diệp Chí Hằng hí hóp mắt nhìn Lâm Văn Trúc.

“Thằng bé này...” Đặng Thanh Vân ngại ngùng nhìn Lâm Văn Trúc, dường như không biết nên trách con trai hay là nên phiền Lâm Văn Trúc.

“Tôi đi múc cho tiểu công tử cho!” Diệp Chí Hằng và Diệp Khuynh Lăng nhìn giống nhau năm phẩm, Lâm Văn Trúc không sinh ra nổi ác ý.

“Vậy thì phiền Lâm tiểu thư rồi.” ++

A Lan đưa Lâm Văn Trúc đến phòng bếp, Lâm Văn Trúc múc bánh trôi, bưng đến trước mặt Diệp Chí Hằng.

Diệp Chí Hằng thừa lúc người khác không phát hiện, cho Lâm Văn Trúc một nụ cười rất có ác ý, sau đó đánh tay Lâm Văn Trúc, bánh trôi và bát bèn rơi xuống tay Diệp Chí Hằng, cậu ta lập tức khóc lớn, “Oa oa oa, nóng quá đau quá...”

Cả người Lâm Văn Trúc đỏ ra.

A Lan xông lên trước đầu tiên, cô ta không hỏi nguyên nhân, trực tiếp cho Lâm Văn Trúc một bạt tai. “Cô không muốn múc bánh trôi cho tiểu công tử thì nói, hà tất phải nhằm vào một đứa trẻ...”

“A Lan.” Đặng Thanh Vân quát A Lan một tiếng, rồi mới nhìn Diệp Khuynh Lăng, “A Lan cũng là quá gấp thôi, mong Lâm tiểu thư đừng trách con bé, tôi thay mặt nó xin lỗi cô...”

Diệp Khuynh Lăng lạnh lùng nhìn Lâm Văn Trúc, “Ngay cả múc một bát bánh trôi cũng không làm tốt, có thể có tác dụng gì? Còn không cút!”

Ánh mắt của Diệp Khuynh Lăng, dường như nhìn cô nhiều thêm một cái cũng chướng mắt, Lâm Văn Trúc trầm mặc lui xuống, còn nơi bị bánh trôi rơi vào nền bỗng đến đỏ lên trên tay cô, cô tự thôi khẽ.

9. Chương 9: Cha Con

Diệp Khuynh Lăng vẫn luôn trông Diệp Chí Hằng, cho đến khi bác sĩ đến xử lý chỗ bỏng trên tay Diệp Chí Hằng, Diệp Chí Hằng nước mắt giàn giụa nhìn Diệp Khuynh Lăng, gọi cha, Diệp Khuynh Lăng cũng chỉ khuyên bảo dỗ dành cậu ta, cho đến khi Diệp Chí Hằng ngủ, Diệp Khuynh Lăng mới một mình rời đi.

Đặng Thanh Vân vẫn luôn kìm nén, sau khi sắp xếp cho Diệp Chí Hằng ổn thỏa, mới gọi A Lan đến phòng mình, lúc tức giận ngược lại cô ta càng thêm bình tĩnh.

A Lan bắt giác mềm nhũn chân, quỳ trên mặt đất, “Tiểu thư”.

“Nếu còn có lần sau, A Lan, ta sẽ không thể giữ lại em nữa.” Đặng Thanh Vân nhấn mạnh từng chữ, bày tỏ rằng cô ra tuyệt đối không nói đùa.

“Tiểu thư... Em là thấy Lâm tiểu thư đó khí chất hơn người, sợ cô ta sẽ uy hiếp đến vị trí của tiểu thư, huống hồ cô ta đã ở lại ba ngày rồi...” ++

“A Lan, lời này ta chỉ nói một lần, sự hục hặc giữa phụ nữ với nhau, có thể nào cũng không sao, ta cũng không sợ. Nhưng ta tuyệt đối không thể để những chuyện đó ảnh hưởng đến Hằng Nhi, cho dù là bản thân ta hay là người khác, đều không được phép.” Đặng Thanh Vân vỗ bàn cái rầm, “Còn nữa, chuyện ngu xuẩn bọn em làm, thật sự tưởng là tam thiếu không biết hay sao?”

“Nhưng mà... chí ít cũng chứng minh tam thiếu đứng ở phía tiểu thư mà!”

“Không được có lần sau.” Đặng Thanh Vân hiểu Diệp Khuynh Lăng hơn bất kỳ ai, mặc dù sự thấu hiểu này cũng chỉ ở mức tương đối mà thôi, nhưng cô ta hiểu hẳn tuyệt đối không cho phép những chuyện này ảnh hưởng đến Hằng Nhi, hẳn không nổi cáu, không có nghĩa là lòng hẳn không trách mắng.

“Tiểu thư, em sai rồi.” ++

“Đừng có tự chủ trương, nếu thật sự có ai uy hiếp đến ta, ta sẽ tự ra tay.” Đặng Thanh Vân mở miệng rất tự tin, còn về sự tồn tại của Lâm Văn Trúc thì cô ta thật sự không mấy bận tâm, người ta nói khí chất của Lâm Văn Trúc thanh tuyệt xuất trần, nhưng còn lâu mới bị chấn động như năm đó nhìn thấy người kia.

Khi đó nếu đã không ảnh hưởng đến cô ta, bây giờ đương nhiên cũng không, huống hồ nói không chừng ngày hôm sau Lâm Văn Trúc sẽ biến mất đấy!

...

Kể từ lúc trở về từ Lan Đình Hiên, Lâm Văn Trúc vẫn luôn ở trong Tà Vũ Hiên, không đi đâu cả, chủ yếu là cô cũng không có nơi nào khác có thể đi...

Cô tìm Lan Thúy muốn mấy cuốn sách, ngồi yên lặng đọc trong phòng. Bây giờ cô có chút cảm giác những thứ mình gặp phải vẫn chưa được coi là quá thảm, mặc dù cô vẫn luôn lang thang lưu lạc, không ở lại đâu quá lâu, nhưng cũng bằng cách này hay cách khác biết được chữ, thậm chí đại thiếu còn tìm người tới dạy cô cầm kỳ thi họa, thứ cô học tốt nhất không phải là hát, mà là gảy đàn tranh, có điều thứ đó quá tốn thời gian, hơn nữa tay sẽ có vết chai, bởi vậy sau này cô rất ít khi động vào...

Cô yên lặng xem sách, nhìn thấy trong sách viết về một vài quốc gia bên kia đại dương, cô bắt đầu say mê, quốc gia khác như thế nào, cuộc sống thế nào...

Sách bị rút khỏi tay cô, “Còn không nghỉ ngơi?”. ++

Diệp Khuynh Lăng nhìn sách trong tay, thờ ơ lật hai trang, “Có thể xem hiểu?”.

Thoạt tiên Lâm Văn Trúc cũng chờ mấy giây, rồi đột nhiên nhớ đến những thi thể thối rữa nhìn thấy hôm đó, nhìn căn phòng mình đang ở bây giờ, vậy mà hơi hoảng hốt, những thứ cô nhìn thấy ngày hôm đó thật sự là chân thực sao? Nhưng đó chính là sự thực, cô không thể không thừa nhận. Rồi cô lại nhớ đến chuyện mà đứa bé Diệp Chí Hằng đó làm ra, không thể không chế nội tâm bật ra một suy nghĩ, quả nhiên là cha con, biết tính kế như thế...

“Có mấy chữ không biết.” Cô nói thành thực.

“Ồ, những chữ nào?” ++

Lâm Văn Trúc ngoan ngoãn chỉ.

Diệp Khuynh Lăng nhìn qua, phát hiện là một vài chữ khá khó không thường dùng, không biết cũng là bình thường, hần đọc âm lên đồng thời giải thích nghĩa cho cô. “Nếu em đã biết chữ, vậy đọc mấy đoạn ta nghe xem nào”.

“Vâng.”

Lâm Văn Trúc ngoan ngoãn đọc, thấy hần không nhắc đến chuyện xảy ra sáng nay, cô cũng không chủ động nhắc tới, lẽ nào còn có thể bảo hần trút giận với mình hay sao? Thái độ của hần ngay từ đầu đã rõ ràng rồi. ++

Giọng cô rất êm tai, đầy sức mạnh dịu dàng mà bình tĩnh, Diệp Khuynh Lăng dựa vào ghế nghe cô đọc sách, như nhắm mắt dưỡng thần.

Hần vẫn luôn nhắm mắt, cô thì vẫn luôn đọc, tựa năm tháng an tĩnh bình yên.

Diệp Khuynh Lăng mở mắt, lặng im nhìn cô một lát, “Có thể dừng được rồi”.

Hần lại phân phó Lan Thúy rót nước, hần bưng chén, tự bón nước cho cô, hần sấp đến rất gần, nhìn vào mặt cô, “May là không để lại dấu vết gì. Khuôn mặt có chút giá trị thế này, nếu không có nữa thì thật đáng tiếc”.

“Lẽ nào tam thiếu là người chỉ nhìn mặt người?”

“Trước phải nhìn mặt rồi mới xem nội hàm, đương nhiên không chỉ là nhìn mặt.”

“Vậy tam thiếu cảm thấy Tiểu Trúc có nội hàm không?”

“Thế này không phải là đang khai quật hay sao?” Ánh mắt Diệp Khuynh Lăng rơi xuống cuốn sách.

“Xem ra yêu cầu của tam thiếu thật sự không được coi là cao.”

“Ta vẫn luôn yêu cầu đơn giản, chỉ là rất nhiều người đều không quá nghe lời, cho nên kết quả không quá tốt thôi.” ++

Lâm Văn Trúc cúi đầu, đón lấy nước trong tay hần, từ từ uống.

Diệp Khuynh Lăng cứ nhìn cô uống nước như vậy, rồi lại phân phó Lan Thúy rót một chén nước nữa.

Lúc cô uống nước, hần như vô ý, đánh lật chén nước trong tay cô, nước từ cầm cô chảy xuống cổ rồi tiến vào trong cơ thể được bọc bởi quần áo của cô...

“Tam thiếu và tiểu công tử quả nhiên là cha con.”

“Bọn ta đương nhiên là cha con.”

Diệp Khuynh Lăng cong cong môi, một ngón tay nâng cầm cô lên, bỏ vào đáy mắt sự cự tuyệt và bài xích giấu trong mắt cô, như cố ý, cứ vậy mà hôn lên đôi mắt ngập tràn thất vọng của cô, tựa như có thể thông qua phương thức ấy đạt được sự thỏa mãn nào đó.

10. Chương 10: Lâm Tiểu Thư

Thái độ cự tuyệt của Lâm Văn Trúc rất rõ ràng, khi hần hôn đến xương quai xanh của cô, cô không khổng chế được mà vươn tay đẩy hần một cái, người này giết nhiều người như thế, thậm chí còn trực tiếp để những thi thể đó ở trong phủ của hần, hần phải độc ác thế nào tàn nhẫn đến thế nào? Cô không cách nào tiếp nhận một hần như vậy...

Diệp Khuynh Lăng cười lạnh một tiếng, tàn nhẫn vỗ mặt cô, “Có phải em đã quên thân phận của em rồi?”.

Lâm Văn Trúc thở hổn hển, cơ thể bị hần đè trên ghế, tư thế này khiến cô rất không thoải mái. “Lẽ nào tam thiếu muốn dùng thân phận đè người?”.

“Thân phận đè người?” Dường như Diệp Khuynh Lăng cảm thấy rất buồn cười, “Là ai cố ý dịch một bước về phía Lý Xuyên Dương sau khi ta đánh quân bài có thể thắng được ba người đó ra? Là ai cố ý đi giúp Lý Xuyên Dương bốc bài? Không phải là để thu hút sự chú ý của ta hay sao?”.

Cơ thể Lâm Văn Trúc lại run rẩy lần nữa, hần nói không sai, đúng là cô cố ý, kích thích sự kiêu ngạo trong xương cốt đàn ông, cô lựa chọn sát lại Lý Xuyên Dương, đàn ông chỉ cần hơi có kiêu ngạo đều không thể nào nhẫn nhịn được.

Hần đều biết.

“Lẽ nào sau khi đã thu hút ta thì lại hối hận? Cũng phải, Lý Xuyên Dương có thể coi em thành tiên nữ đấy nhỉ!” Lời này đầy châm chọc.

Lâm Văn Trúc hô hấp kịch liệt, đã chủ động làm động tác đó rồi, hành vi bây giờ có vẻ thật sự vô cùng giả dối...

“Tam thiếu có thể tổng em về lại.” Cô nói không sợ chết.

“Em đi hỏi những người phụ nữ đã vào phủ của ta, có ai đi theo người đàn ông khác không?”

Lâm Văn Trúc tựa như mất khí lực, cả người đều mất sức sống, “Cho nên tam thiếu định làm thế nào với em? Bần bạn với những thi thể đó?”.

“Ta đâu nỡ để mỹ nhân như em nằm lẻ loi tại đó, thi thể bị gió thổi mưa đập, cuối cùng hòa vào cùng bùn đất... Tội đó em có cảm thấy trúc bên đó nhìn tươi tốt hơn không? Có lẽ chính là vì hấp thu dinh dưỡng đấy...”

Sắc mặt Lâm Văn Trúc trắng bệch thêm mấy phần, cô không thể tiếp tục nghĩ nữa, nếu không dạ dày sẽ tiếp tục lộn nhào lên.

Dáng vẻ muốn chết này của cô có lẽ thỏa mãn hần, ngược lại khiến hần đầy hứng thú, môi dán lên môi cô, sau khi cô bắt tri bất giác đẩy hần, hần dứt khoát tiến hành cắn xé, giống như dã thú cướp đoạt chiếm lĩnh, vào lúc thế này sức lực của đàn ông và phụ nữ cực kì đối lập, phụ nữ thua hoàn toàn...

Lâm Văn Trúc lại cảm thấy hốt hoảng lần nữa, sự hốt hoảng này không giống với trạng thái lúc sinh bệnh, điều khó chịu lúc sinh bệnh là nghĩ mình sắp chết, mất tất cả ý thức, bây giờ trong lúc sống không bằng chết cô lại cảm nhận được một niềm vui trước khi chết, khiến người ta khó mà miêu tả, buồn thương phát hiện mình hình như không thật sự quá bài xích...

Sau khi cơ thể triển miên với cơ thể một người đàn ông, rất nhiều thứ đều trở nên khác đi, ít nhất thì Lâm Văn Trúc có thể cảm thấy mình có sự khác biệt, rõ ràng là trước đó, cô muốn trốn khỏi người này, muốn cách hẳn thật xa, thậm chí vô cùng hối hận, vì sao cô phải đến thành Vĩnh Ninh chứ.

Nhưng vào lúc này, lại có một sự chấp nhận số mệnh.

Bởi vì lúc cô mở mắt, cô nhìn thấy hần đang cầm chiếc vòng cô đeo trên cổ, ánh mắt lúc sáng lúc tối, chuyên chú như vậy, thậm chí còn không phát hiện ra cô đang nhìn hần.

Hần của lúc này, với hần của ban ngày dường như là hai con người khác nhau, cô cố gắng mở to mắt, nhìn hần đắm đắm, khoe miệng dần cong lên cười, là đang thấy may vì đây không phải là ảo giác.

...

Lúc tỉnh dậy, Lâm Văn Trúc còn chủ động mặc đồ cho hần, Diệp Khuynh Lăng ngạc nhiên nhìn cô, không cự tuyệt.

“Em có thể đi dạo đây đó không?” Lâm Văn Trúc hỏi khẽ.

“Ừm, có thể. Nhưng mà cách Thiên Hành Cư xa một chút.”

Lâm Văn Trúc ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp Khuynh Lăng nhéo nhéo mặt cô, “Phụ nữ quá ngoan ngoãn, luôn khiến người ta tưởng là cô ta có ý đồ khác”.

“Em có thể có ý đồ gì?”

“Ý đồ đi dạo khắp nơi trong phủ, lẽ nào không phải như thế?”

Lâm Văn Trúc cười cười, “Nếu thế mà cũng được coi là ý đồ, vậy tam thiếu phải nhỏ nhen đến thế nào chứ? Ngay cả tùy ý đi dạo cũng không được”.

“Đối với một vài người, đúng là phải nhỏ nhen một chút mới được.”

“Nhưng vừa rồi tam thiếu đã đồng ý rồi mà!”

“Cho nên em không thuộc về một vài người đó.”

Diệp Khuynh Lăng lại vỗ vỗ mặt cô lần nữa.

Hình như hần rất bận, không ở lại bao lâu thì rời đi, lúc Lâm Văn Trúc ngồi trước bàn trang điểm, cô mới phát hiện cơ thể mình nhìn hơi đáng sợ, có lẽ là làn da quá trắng, vì thế dấu vết đỏ hồng cực kì nổi bật, cô chỉ đành tìm một bộ trang phục bọc mình cho kín đáo chặt chẽ, thế rồi mới thở phào một hơi.

Lúc Lan Thúy tiến vào, vẻ mặt nhìn Lâm Văn Trúc phức tạp khác thường, Lâm Văn Trúc nghĩ rằng cô ta cảm thấy thời tiết thế này mà mình còn mặc kín đáo như thế nên mới nhìn mình như vậy, cô yên lặng thu hồi ánh mắt, vẻ như chưa phát giác ra.

“Lát nữa tôi muốn ra ngoài đi dạo.” Lâm Văn Trúc ngẫm nghĩ, lại thêm một câu, “Tam thiếu đã đồng ý rồi”.

“Dạ.” Lan Thúy cung kính trả lời.

...

Lâm Văn Trúc muốn đi dạo đây đó, Lan Thúy đương nhiên đi theo sau cô, thay cô giới thiệu một vài cảnh quan trong phủ, Lâm Văn Trúc ghi nhớ kỹ mấy nơi mà Lan Thúy nhắc là đừng đến gần, một nơi là Thiên Hành Cư mà Diệp Khuynh Lăng đã từng nhắc, hai nơi khác thì Lan Thúy không có ý giới thiệu, vì thế Lâm Văn Trúc không biết quá rõ, nhưng hai nơi đó đều là chỗ ở, nếu Diệp Khuynh Lăng đã có Thiên Hành Cư, vậy thì đó tất nhiên không phải chỗ ở của Diệp Khuynh Lăng.

Sẽ là nơi thế nào, mà khiến người trong phủ giữ kín như bưng?

Trong phủ nhìn có vẻ rất yên bình, nhưng không phải là thật sự không có chuyện gì xảy ra.

Chẳng hạn như thầy dạy tiểu công tử Diệp Chí Hằng bị đuổi, lý do là xem nhẹ giáo dục phẩm hạnh cho tiểu công tử, cho dù là tiểu công tử tự đến tìm tam thiếu cầu xin, nhưng cũng bị tam thiếu dễ dàng quay về, xem ra tam thiếu rất cứng rắn.

Trong Lan Đình Hiên, Đặng Thanh Vân đang dịu dàng dạy con trai, mọi việc đều phải trả giá, nếu cậu ta đã làm sai chuyện thì phải thừa nhận kết quả, bây giờ cha cậu ta đang giáo huấn cậu ta từ việc để thầy dạy của cậu ta rời đi, thật sự trưởng thành nên người, phải là bản thân cậu ta trả giá.

Diệp Chí Hằng chỉ cảm thấy tủi thân, “Mẹ, con không thích người đó”.

Đặng Thanh Vân xoa xoa đầu con trai, “Mẹ cũng không thích, nhưng làm người phải nhã nhặn hiểu lễ nghi, có đúng không?”.

Diệp Chí Hằng nửa hiểu nửa không, “Nhưng mà cô ta sẽ đoạt cha với mẹ...”.

Đặng Thanh Vân bật cười, “Hằng Nhi, cha con không ai có thể đoạt đi được”.

Đặng Thanh Vân bảo Quyên Tử đưa Diệp Chí Hằng đi gặp thầy mới, sau đó thở dài, cũng không biết Hằng Nhi trưởng thành sớm như thế là tốt hay không tốt nữa.

Đầu mày Đặng Thanh Vân thoáng ưu sầu, cô ta cảm quát khê phẩy, cô ta là một người phụ nữ ưu nhã mỹ lệ, dáng vẻ luôn đoan chính tao nhã, cô ta nhìn nha hoàn đứng bên cạnh, khéo miệng mập mạp, “Có lời gì muốn nói thì nói...”.

“Tam thiếu...”

Đặng Thanh Vân nhướn mày, lúc này A Lan cũng hơi dừng lại, chợt nhớ tới lời dặn của tiểu thư nhà mình, càng không biết có nên nói hay không.

A Lan là tiểu nha đầu năm đó Đặng Thanh Vân đưa tới từ nhà họ Đặng, chủ tớ hai người không nói đến tình cảm thâm thiết, chỉ ít thì chung lợi ích, A Lan đương nhiên mọi chuyện đều nghĩ cho Đặng Thanh Vân.

A Lan cúi đầu, “Đêm qua tam thiếu vẫn luôn ở trong phòng Lâm tiểu thư, sáng nay mới rời đi, hôm qua Lâm tiểu thư không sinh bệnh hay phát sốt”.

Động tác phe phẩy quạt của Đặng Thanh Vân hơi cứng lại, nụ cười ung dung xinh đẹp treo trên mặt cô ta cũng cứng theo một lát, cô ta như nghe không hiểu lời của A Lan, một lúc lâu vẫn chưa phản ứng lại.

“Tiểu thư...” A Lan cố lấy dũng khí gọi một tiếng.

“Ừ, không phải là bảo em đừng đi nghe ngóng chuyện của tam thiếu rồi sao?”

“Nhưng mà vị Lâm tiểu thư đó...”

“Cô ta mới vào được mấy ngày chứ? Chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà thôi. Hơn nữa không có Lâm tiểu thư thì cũng sẽ có Triệu tiểu thư Trương tiểu thư...”

“Tiểu thư nói phải ạ.”

A Lan không nói, đúng là trước đây cũng có Triệu tiểu thư Trương tiểu thư, nhưng mà tam thiếu có đi ra từ phòng của họ như vậy sao? Có lẽ có nhĩ, chỉ là thời gian trôi qua lâu lắm rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tuần này hẳn là chính thức up truyện rồi, không phải là up hàng ngày, nhưng truyện này viết thật sự rất đau khổ, up kiểu tự ngược vậy!

11. Chương 11: Lấy Xà Thay Cột

Trong thư phòng ở Thiên Hành Cư, Khương Việt từ bên ngoài vội vã trở về phủ đang thưa chuyện với Diệp Khuynh Lăng.

“Tam thiếu, vị Lâm tiểu thư này quả thực chính là người của đại thiếu. Cô ta đến từ ngoài thành, tiền trên người đều dùng hết, sống vô cùng quẫn bách, đại thiếu sắp xếp ra một màn anh hùng cứu mỹ nhân, sau khi cứu cô ta thì thu xếp cho cô ta học đủ loại nhạc khí, sau đó đưa vào Phụng Vũ Thiên.”

Thạch Nham cũng ở trong thư phòng, chỉ là điều anh ta nghĩ lại là chuyện khác. “Lúc sống quẫn bách Lâm tiểu thư cũng có thể bị đại thiếu nhìn trúng, chắc hẳn cũng không phải là người đơn giản, cô ta đến từ đâu? Trước đó đã gặp phải những chuyện gì?”

Thạch Nham thế này là đang ám chỉ vị Lâm tiểu thư này không vừa, nếu đại thiếu có thể nhìn trúng cô ta, tất nhiên trên người cô ta có điểm đặc biệt nào đó để đại thiếu nhìn trúng. Nếu nói cô ta cố ý để đại thiếu chú ý tới cô ta, vậy thì càng chứng tỏ cô ta không đơn giản. Một cô gái một thân một mình, nếu tiền trên người không nhiều, vì sao không tìm một công việc ngay từ đầu? Thành thị không dính khói lửa chiến tranh cũng không thiếu, vì sao lại lựa chọn thành Vĩnh Ninh?

Diệp Khuynh Lăng trầm mặc nhìn Thạch Nham một cái, rồi lại đặt ánh mắt lên người Khương Việt, từ trong ánh mắt hẳn, nhìn không ra bất cứ suy nghĩ gì của hắn với chuyện này.

Khương Việt lại nói tiếp, “Hình như là đến từ Lạc Thành...”

Lúc này Thạch Nham cũng chỉ trầm mặc nhứ mảy, Lạc Thành không phải là thành thị bị nhiễm khói lửa chiến tranh, thậm chí nó còn được coi là chốn phồn vinh yên ổn, cũng là nơi rất nhiều dân lưu vong trốn đến, nếu đã như thế, Lâm tiểu thư đó vì sao phải rời khỏi Lạc Thành? Nếu không phải là đến tìm người hay nhờ cậy thân thích, hẳn là sẽ không lựa chọn rời đi, cho dù thời đời bây giờ quả thực không quá tốt, vậy thì Lạc Thành rốt cuộc có phải thành thị mà Lâm tiểu thư ở trước đó không, điều này cũng phải đánh một dấu chấm hỏi?

Lạc Thành không phải thành Vĩnh Ninh – nơi mà người của họ có thể tùy ý nghe ngóng tin tức, đến Lạc Thành nghe ngóng về Lâm tiểu thư, lãng phí nhân lực vật lực liệu có đáng? Nếu như đó chỉ là lời nói dối của Lâm tiểu thư, vậy thì họ chỉ phí công chạy một chuyến, nhân mã bị thể lực khác phát hiện ra, cũng không biết sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Khương Việt cũng biết những điều này, vì vậy mới quay về bẩm báo, muốn do Diệp Khuynh Lăng làm chủ.

++

Nón tay Diệp Khuynh Lăng tùy ý gõ gõ trên mặt bàn, “Nếu đã như thế, vậy cứ đến Lạc Thành tìm hiểu xem”.

Khương Việt hơi do dự, “Nhưng mà đó là địa bàn của nhà họ La”.

Nhà họ La là nhà bố mẹ vợ của Diệp Khuynh Lăng, từ sau khi La Tú Vân qua đời, Diệp Khuynh Lăng đã không còn có qua lại gì với nhà họ nữa, mặc dù quan hệ bên ngoài của nhà họ Diệp và nhà họ La vẫn vô cùng hòa hợp, nhưng riêng tư thì không biết được, dù sao thì bên ngoài vẫn đồn rằng La Tú Vân là bị tam thiếu nhà họ Diệp và Đặng Thanh Vân cùng bức chết, nhà họ La không thể chưa nghe thấy tin tức gì được.

Diệp Khuynh Lăng ngẫm nghĩ, “Nhạc phụ nhạc mẫu ta có lẽ cũng nhớ con gái họ, mang di vật của phu nhân đến, cũng dặn họ một câu, đừng nghe mấy lời đồn nhảm”.

Khương Việt lập tức đáp vâng.

Cứ đường đường chính chính đến nhà họ La thế này đúng là tốt hơn, quan trọng nhất là có thể thăm dò thái độ của nhà họ La hiện giờ, nhà họ La nắm giữ mấy con đường vận chuyển tốt, nếu có thể bắc vào, vậy sẽ chỉ có lợi. ++

Khương Việt rời khỏi thư phòng, Thạch Nham quan sát Diệp Khuynh Lăng, “Để Khương Việt đi làm chuyện này, có phải là đại tài tiểu dụng không ạ?”

Diệp Khuynh Lăng cười nghiêng ngả, “Sao vừa động vào chuyện của Lâm tiểu thư, cậu đã không bình tĩnh nữa vậy? Cô ta chỉ là một cô gái yếu ớt, ngay cả chút vũ lực cũng không có, cậu muốn bóp chết cô ta cũng chỉ giống bóp chết một con kiến thôi”.

Thạch Nham không thể nói là trực giác nói cho mình biết, vị Lâm tiểu thư này ở bên cạnh tam thiếu sẽ rất nguy hiểm, mặc dù bản thân anh ta cũng không nói ra được nguyên nhân ở đâu, chỉ đành nói, “Chính là cảm thấy lâu như vậy đại thiếu không có động tĩnh gì, vậy mà lại lựa chọn cô ta, cảm thấy trong đó nhất định có chuyện gì đó mà chúng ta không biết”.

“Thế à?” Diệp Khuynh Lăng không mấy bận tâm. ++

Thái độ này của Diệp Khuynh Lăng, lại khiến Thạch Nham nhú mày lần nữa.

Khi Diệp Khuynh Lăng lại xuất hiện trước mặt Lâm Văn Trúc lần nữa, đó là khi hắn đưa cô về Phượng Vũ Thiên biểu diễn. Bây giờ người người đều biết Lâm Văn Trúc được tam thiếu nhìn trúng, mấy người ái mộ cô trước đây quan tâm nhất đương nhiên là việc cô có thể lên sân khấu hay không, khi biết được cô vẫn lên sân khấu biểu diễn như trước, mấy người đó càng thêm điên cuồng, bởi thế phàm là những người biết hôm nay Lâm Văn Trúc sẽ biểu diễn, họ đều đến Phượng Vũ Thiên chờ từ sớm.

Diệp Khuynh Lăng ôm Lâm Văn Trúc đến căn phòng bao khách quý, trên bàn trong phòng bao đã bày mấy loại trái cây và một vài món vặt, Diệp Khuynh Lăng đi qua ngồi xuống, ôm cô vào lòng, xoa xoa đầu cô, “Sao vừa ra khỏi phủ thì đã yên lặng không nói chuyện rồi, không muốn xuất hiện trở lại ở Phượng Vũ Thiên?”.

“Không phải, em rất thích cảm giác đứng trên sân khấu, có thể tiếp tục lên sân khấu, đó là may mắn của em.” Lâm Văn Trúc khẽ liếc hắn một cái, cô có thể tiếp tục lên sân khấu, chỉ ít thì chứng tỏ cô còn có chút tác dụng, chẳng hạn như có thể kiếm tiền, hoặc là lấy thân phận này kết giao với một vài người nào đó.

Con người sợ nhất là không có chút tác dụng nào, người không có giá trị, vậy thì không nhất thiết phải tồn tại.

Diệp Khuynh Lăng nhéo nhéo cằm cô, cười mập mờ với cô, thấp giọng thở dài bên tai cô, “Ta cũng không muốn em tiếp tục xuất đầu lộ diện, chỉ là người ái mộ em quá nhiều, ta đã đoạt mất người đẹp trong lòng họ, ngay cả cơ hội thưởng thức em trên sân khấu của họ cũng đoạt mất thì không hay lắm. Nếu em cũng rất hưởng thụ sân khấu, vậy thì ta nhẹ nhõm rồi, nếu không thì chuyện khiến em không thoải mái, sao ta làm được?”.

“Lời này của tam thiếu thật sự khiến người ta hiểu lầm đấy?”

“Hiểu lầm gì?” ++

“Hiểu lầm Tiểu Trúc rất quan trọng với tam thiếu.”

“Em vốn rất quan trọng, nếu không sao em lại xuất hiện ở đây?” Diệp Khuynh Lăng ôm cô ở trong lòng, ánh mắt nhìn về phía sân khấu, “Hôm đó ta ngồi ở đây xem màn biểu diễn của em, khi em xuất hiện, ta chỉ có một suy nghĩ, cái danh tiên nữ quả nhiên không giả”.

Lúc này Lâm Văn Trúc mới cười rộ, “Tam thiếu khen sai rồi, nhưng mà em cũng phải đi chuẩn bị rồi”.

“Đi đi!” Diệp Khuynh Lăng khẽ vỗ hông cô một cái. ++

Lâm Văn Trúc đi ra khỏi phòng bao thì khẽ thở dài một hơi.

Lâm Văn Trúc đi ra hậu đài, người ở hậu đài rất nhiều, đùa vui ầm ĩ, rất khó tưởng tượng đám người này sẽ biểu diễn trên sân khấu, hơn nữa động tác dứt khoát linh hoạt không có bất cứ sai sót nào. Lúc Lâm Văn Trúc vào phòng hóa trang, cô chạm mắt với Cố Hương Liên cũng đang ngồi hóa trang mấy giây, hai người đều chưa từng cho đối phương phản ứng có cảm xúc, cũng không chịu cho những người hóng chuyện chút đề tài để tán gẫu.

Hôm nay Cố Hương Liên cũng biểu diễn, nhưng cho dù người có nhân khí vô cùng cao như cô, lúc đối mặt với màn biểu diễn hôm nay của Lâm Văn Trúc, vẫn bị đè ép. Bắt đầu từ lúc biểu diễn, đã có người tặng thưởng cho Lâm Văn Trúc. Đây là một điểm đặc sắc của Phượng Vũ Thiên, có bảng tặng thưởng cho vũ

nữ ca nữ biểu diễn trên sân khấu, phàm là người lên bồng, không ai không là trụ cột của Phượng Vũ Thiên, người lên bồng trong vòng một tháng, ngày cuối cùng của tháng sẽ có một buổi biểu diễn riêng, tháng trước Lâm Văn Trúc chính là người đứng vị trí đầu bồng.

Theo mức tặng thưởng không ngừng được kêu lên, ánh mắt mọi người nhìn Lâm Văn Trúc cũng khác, đã bị tam thiếu đưa đi rồi, sao còn quay về đoạt địa vị với mọi người? Càng khó hiểu hơn là đám người được gọi là kẻ ái mộ đó, họ vẫn nhớ mãi không quên Lâm Văn Trúc như thế, vậy mà vẫn còn muốn đưa cô lên vị trí đầu bồng tháng này.

Hôm nay Lâm Văn Trúc phải biểu diễn một khúc ca khá vui vẻ, cô khẽ nhíu mày, không hiểu Kim tỷ sắp xếp thế này là có ý gì? Là muốn để cô chứng minh cô không cần theo phong cách cổ mã, hay là muốn cô xuống khỏi vị trí như thần như thánh? Nhiều lời vô ích, cô cũng chỉ có thể chấp nhận. ++

Khi cô lên sân khấu, lúc sát qua cô Lâm Vụ có ném lại một câu “Chúc mừng”, bước chân Lâm Văn Trúc dừng lại, không khỏi nhìn Lâm Vụ một cái.

Chúc mừng gì? Chúc mừng cô còn sống, hay là chúc mừng cô vẫn có thể được nhiều người yêu thích như thế?

Hay là Lâm Vụ chúc mừng cô, đang hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Lâm Văn Trúc lên sân khấu hát, vừa mở miệng, rất nhiều người quả thực đã ngây ra, không ngờ rằng cô sẽ hát khúc như vậy, có người lập tức tỏ ra không thích, nhưng mọi người đều có thân phận địa vị, vẫn ngồi yên thưởng thức.

Lý Xuyên Dương cũng là một trong số họ, mặc dù nói phòng bao thể hiện địa vị nhất định, nhưng bởi vì nguyên nhân ở sân khấu, người ngồi trong phòng bao ngược lại sẽ cách sân khấu hơi xa một chút, bởi thế hôm nay anh ta đặc biệt lựa chọn ngồi ở dưới sân khấu. Vừa bắt đầu anh ta đã ngây ra, không ngờ rằng hôm nay cô lại chọn ca khúc như thế, nhưng cũng phải nói, giọng hát của cô rất độc đáo, cho dù là hát ca khúc vui vẻ như thế, cũng có điểm đặc sắc của riêng cô. ++

Con người Lâm Văn Trúc trong xương cốt có sự lạnh lùng, nếu thật sự phải hình dung, có lẽ chính là khí tiết của trí thức thời cổ, yên tĩnh bất khuất, sự lạnh lùng này không làm bộ làm tịch một chút nào, có lẽ chính vì thế, mới hấp dẫn những người ái mộ của riêng cô.

Lâm Văn Trúc thấy họ dường như không quá bài xích, mới thở phào một hơi, cũng có thêm chút tâm tư nhìn về phía phòng bao khách quý.

Vừa nhìn, cô đã ngẩn người.

Trong phòng bao, tam thiếu hình như vẫn ngồi ở đó, thỉnh thoảng nhìn về phía này.

Quần áo vẫn giống trước, thân hình cũng không khác là bao, thậm chí tư thế ngồi cũng giống thế, nhưng đó là cùng một người sao? ++

Lâm Văn Trúc hậu tri hậu giác phát hiện, tầm nhìn của phòng bao khách quý đều là thẳng vào sân khấu, nói cách khác, những nơi khác không thể nào nhìn vào bên trong, cho dù có thể nhìn thấy, cũng không thể nhìn rõ tình hình bên trong phòng bao, mà người trên sân khấu, bạn ca hát biểu diễn, có mấy người chăm chú quan sát và suy nghĩ xem người trong phòng bao có phải là tam thiếu thật hay không?

Đúng vậy, cô nhìn rõ rồi, người ngồi trong phòng bao khách quý, không phải là tam thiếu nhà họ Diệp thật sự nữa, đương nhiên, đối với những người khác mà nói, tam thiếu nhà họ Diệp vẫn đang ở đó.

Tam thiếu nhà họ Diệp là một người bá đạo, một khi hấn đến Phượng Vũ Thiên, cả phòng bao khách quý sẽ không tiếp đãi người khác. Rốt cuộc là tam thiếu nhà họ Diệp quá bá đạo, hay là hấn không muốn để người khác nhìn thấy gì đó mà hoài nghi? Có cái danh bá đạo rồi, bản thân hấn cũng không sợ. ++

Cho nên, hôm nay tam thiếu nhà họ Diệp muốn gặp ai đó, mà cô chẳng qua chỉ là một cái cơ mà thôi.

Cái danh bá đạo của tam thiếu nhà họ Diệp không phải mới bắt đầu có từ hôm nay, vậy chiều này cũng không phải ngày đầu tiên hấn dùng, trước đây người đảm nhiệm công việc này là Cố Hương Liên, bây giờ người đảm nhiệm công việc này là cô?

Lâm Văn Trúc thấp thỏm trong lòng, sau đó lại cười như hoa, tiếp đó biểu diễn xong ca khúc này của cô. Ai có thể nghĩ đến chứ! Trước cái nhìn của bao người, Diệp Khuynh Lăng đã chơi trò lấy xà thay cột.

12. Chương 12: Ai Ở Đó?

Sau màn biểu diễn của Lâm Văn Trúc, còn có một vài màn biểu diễn khác, trước đây là một vài tiết mục hợp thời, hôm nay thì khác, là giới thiệu người mới, hiệu quả khá thất bại, ba người mới đi theo con đường biểu diễn tiết mục cổ phong, không chỉ không nhận được sự yêu thích của mọi người, ngược lại còn khiến người ta phẫn nộ, thế này là ý gì đây? Cố ý để Lâm Văn Trúc đổi phong cách, để người khác thay thế? Đám khách tới tấp không thanh toán, hô lớn tên của Lâm Văn Trúc, tặng thưởng càng liên tiếp không dứt, như đang kêu oan cho nữ thần của họ.

Lý Xuyên Dương không tham dự vào đó, anh ta nhìn rất rõ, Phượng Vũ Thiên sắp xếp như thế, chưa hẳn là hạ thấp mặt mũi của Lâm Văn Trúc, cũng có thể là thừa lúc cô có nhân khí cao bèn bắt đầu phô bày ra phẩm chất đặc biệt khác, nếu không thì chỉ biểu diễn một phong cách, cho dù là biểu diễn xuất thần nhập hóa, cứ rập khuôn mãi cũng không tránh khỏi sẽ không có cảm giác mới mẻ, đây chính là lí do vì sao người mới có cơ hội xuất hiện. Chỉ có thể nói thời cơ này lựa chọn vô cùng tốt, nhân khí của Lâm Văn Trúc có thể kéo dài tiếp.

Lâm Văn Trúc đi ra hậu đài, còn chưa tiến vào phòng hóa trang, Lâm Vụ đã đến.

“Màn biểu diễn của em gái vô cùng thành công, chị ở đây nói một tiếng chúc mừng em đây, vẫn phải mong em gái nhìn vào tình nghĩa chị em ta mà kéo chị lên đây.” Lâm Vụ cố ý sát lên, lấy lòng nịnh nọt rất rõ ràng. ++

Chu Nhan đi ngang qua cười lạnh, khinh bỉ nhìn Lâm Vụ.

Lâm Văn Trúc lãnh đạm nhìn Lâm Vụ, không lên tiếng.

“Em gái thế này là có ý chê chị ư? Ngay cả một câu cũng không chịu nói?”

Lúc này Lâm Văn Trúc mới rầu rĩ thở dài một hơi, “Chị nên biết rõ, em bây giờ như lá cây bay trong gió, tự mình còn khó bảo vệ mình, đâu có tư cách kéo chị lên chứ?”

Lâm Vụ hơi đành mặt, “Chị thì không có ý kiến, nhưng người khác thì chưa chắc”.

Lâm Vụ thấy có người đến, không thể không thêm một câu, “Hồi trước em có nuôi mấy con bồ câu, bây giờ chúng nhớ em rồi”.

Nhớ cô, cho nên đến tìm cô, dùng bồ câu đưa tin sao? ++

Lâm Văn Trúc nhìn Lâm Vụ, Lâm Vụ lại thay đổi sắc mặt, đáng vẻ cáu kỉnh mà không cam tâm, “Không muốn thì thôi, không phải chỉ là trèo lên cành cao của tam thiếu thôi sao, có gì tài giỏi, nói không chừng ngày nào đó ngã thẳng xuống đấy”.

Liễu Như Ngọc cầm chiếc khăn sạch sẽ che miệng cười khê, “Đáng tiếc có vài người ngay cả cơ hội ngã cũng chẳng có”.

Lâm Vụ hung hãn trừng mắt nhìn Liễu Như Ngọc, Liễu Như Ngọc dứt khoát bỏ khăn xuống, cũng trừng lại, không nhận thua chút nào, Lâm Vụ giận dữ bỏ đi.

Liễu Như Ngọc nhìn Lâm Văn Trúc một cái, cười nhạt, sau đó cũng rời đi.

Lâm Văn Trúc hơi dăm chiêu nhìn Liễu Như Ngọc, sau đó mới vào phòng hóa trang, cô luôn trang điểm rất nhạt, bởi thế không cần phải xử lý quá nhiều, ngược lại quần áo thì phải thay.

Sau khi xử lý tất cả ổn thỏa, Lâm Văn Trúc mới đi về phía phòng bao khách quý, cả đường đi, cô không gặp phải ai, đi vào phòng bao, cũng chỉ có một mình tam thiếu nhà họ Diệp, suy luận lúc trước của cô càng giống như ảo giác của một người hơn, tưởng chừng như hắn vẫn luôn ở đây, chưa từng đi đâu cả. ++

“Đói rồi hả, qua đây dùng cơm.” Diệp Khuynh Lăng nhìn cô một cái.

Lâm Văn Trúc bước chầm chậm qua.

“Ngồi gần một chút.” Diệp Khuynh Lăng lại lên tiếng lần nữa.

“Sợ tam thiếu chờ lâu, chưa thể tắm rửa thay quần áo, lo khiến tam thiếu bực.”

Diệp Khuynh Lăng cười thành tiếng, sau đó trịnh trọng nhìn cô, “Ngay cả đồ em nôn ra ta còn chưa từng bận tâm, còn sợ trên người em có mùi gì lạ hay sao?”.

Cơ thể Lâm Văn Trúc cứng đờ, cô không làm trái lời hắn nữa, ngồi vào bên cạnh hắn, lời đó của hắn lại lần nữa nhắc nhở cô hắn là một người nguy hiểm đến thế nào.

Lâm Văn Trúc cầm đũa lên, gấp đồ ăn còn đang bốc khói nghi ngút, nghĩ đây là đồ ăn mới thay.

Diệp Khuynh Lăng lại ôm cô vào lòng, ngửi sâu vào chỗ cổ cô, “Em nói sợ có mùi lạ, là lừa ta hả, sao ta không ngửi thấy?”. ++

“Em nói là sợ, không phải là nhất định có mà, là tự tam thiếu hiểu lầm đấy.”

Tiếng cười trầm thấp của Diệp Khuynh Lăng cứ vậy truyền đến tai cô.

Lúc Diệp Khuynh Lăng chuẩn bị đưa Lâm Văn Trúc rời khỏi Phòng Vũ Thiên, vừa khéo gặp phải Lý Xuyên Dương đang muốn đi lấy xe.

“Tam thiếu.” Lý Xuyên Dương đứng yên, thăm đánh giá Lâm Văn Trúc, cô đã cởi đồ biểu diễn trên sân khấu, mặc một chiếc sườn xám màu tím, cả người càng lạnh lùng cao quý, so sánh với bộ trang phục tinh xảo thì tóc cô hơi rối.

Diệp Khuynh Lăng nhướn mày, “Khéo thật, Lý thiếu cũng thích đến xem biểu diễn à?”.

“Thỉnh thoảng đến tìm chút niềm vui thôi.”

“Người chỉ thuần nghe nhạc xem múa như Lý thiếu đây đã không còn nhiều nữa rồi.” Lời này của Diệp Khuynh Lăng có thâm ý.

“Vậy sao? Chuyện này tôi không biết luôn đấy.” ++

“Bây giờ biết cũng không muộn.” Diệp Khuynh Lăng nhìn Lâm Văn Trúc ở bên cạnh, “Nào, chào hỏi Lý thiếu một tiếng, nếu không người biết em thì hiểu em thế này là hướng nội, người không biết thì sẽ tưởng là em không hiểu chuyện đấy”.

“Chào Lý thiếu.” Lâm Văn Trúc tiến lên trước một bước.

Lý Xuyên Dương chỉ cảm thấy tim mình đập mãnh liệt, “Màn biểu diễn hôm nay của Lâm tiểu thư rất sinh động và thú vị”.

“Lý thiếu không chê chính là vinh hạnh của Tiểu Trúc.”

“Lâm tiểu thư đúng là đang khiêm tốn rồi.” Lý Xuyên Dương nhìn Diệp Khuynh Lăng đang nhướn mày, “Tôi còn có chuyện, cáo từ trước”.

Diệp Khuynh Lăng lãnh đạm “Ừ” một tiếng.

Lâm Văn Trúc và Diệp Khuynh Lăng lên xe, Lâm Văn Trúc dựa vào lòng Diệp Khuynh Lăng, “Hình như Lý thiếu rất thích màn biểu diễn của em hôm nay, tam thiếu thì sao, tam thiếu thấy thế nào?”.

“Màn biểu diễn của Tiểu Trúc đương nhiên là hay nhất rồi.”

“Vậy hay ở chỗ nào?” ++

Diệp Khuynh Lăng nheo mắt nhìn người trong lòng, “Hay ở chỗ bây giờ em vẫn còn rất quan trọng với ta, vì thế cái gì của em cũng đều tốt đều hay”.

Một ngày nào đó không còn quan trọng, cũng chính là cái gì cũng không tốt nữa, đây coi như cảnh cáo.

Lâm Văn Trúc chỉ đành miễn cưỡng cười.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Văn Trúc lại bị đưa đến Phượng Vũ Thiên hai lần, mỗi lần cô xuất hiện trên sân khấu đều dẫn đến sự náo động cực lớn, cô hát ca khúc thể nào, biểu diễn phong cách nào, cũng trở thành điểm mà mọi người tò mò. Bởi vì mọi người bất mãn và có nhiều ý kiến, Phượng Vũ Thiên dứt khoát bố trí màn bỏ phiếu vì cô, đương nhiên không phải bỏ phiếu miễn phí, mà là tiến hành bỏ phiếu mất tiền, số phiếu nhiều nhất, chính là phong cách và ca khúc mà Lâm Văn Trúc biểu diễn lần sau, vân vân, nói cách khác chỉ cần bạn bỏ tiền thì có thể quyết định xem cô sẽ biểu diễn gì, bởi thế cô lại nóng hừng hực ở Phượng Vũ Thiên.

Hai lần đều không phải do Diệp Khuynh Lăng đưa cô đến, mà ngay cả mặt Diệp Khuynh Lăng cô cũng chẳng nhìn thấy. ++

Cô yên tĩnh trước sau như một, ngay cả Lan Thúy cũng quen với sự yên tĩnh này của cô.

Sau khi tắt đèn, vạn vật tĩnh mịch, sau khi xác định không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, Lâm Văn Trúc chậm rãi bò dậy khỏi giường, cô yên lặng đi trong bóng tối, thậm chí có thể bảo đảm mình không để lộ ra bất cứ động tĩnh gì, sau đó mở cửa sổ mà cô đã chuẩn bị lúc ban ngày, lúc đóng cửa dùng vải kẹp vào, lúc mở ra cũng không có tiếng, cô nhảy ra ngoài từ cửa sổ, trong đêm tối rời khỏi Tà Vũ Hiên.

Cô vẫn nhớ nơi mà Lan Thúy chỉ rõ là không được đến gần, ngẫm nghĩ rồi đi về phía một trong số các nơi đó.

Mượn ánh trăng, Lâm Văn Trúc mới nhìn rõ ba chữ “Đào Nhiên Hiên”.

Đây là nơi thế nào, ai ở đây, vì sao không cho người khác đến gần?

Lòng Lâm Văn Trúc tràn đầy nghi hoặc, trong tay cô cầm đèn pin, cô đang suy nghĩ xem mình có cần bật đèn lên vào trong xem hay không, bèn nhìn thấy từ trong Đào Nhiên Hiên vậy mà có một bóng người đi ra, lòng cô kinh hãi, gần như sắp kêu thành tiếng, nhưng cố gắng khống chế bản thân, ngồi xổm xuống, núp vào sau thân cây, nhìn từ xa đó chỉ là một bóng đen mà thôi.

Tim như sắp nhảy ra ngoài, bóng đen đó di chuyển trong đêm tối, nhờ ánh trăng, Lâm Văn Trúc gần như có thể nhìn rõ bóng đen đó. ++

Tam thiếu sao?

Chỉ có hắc dảm di chuyển nghênh ngang vào lúc thế này, bên người hắc không mang theo người, cô do dự một lát, lựa chọn đi theo hắc.

Hắc đi một lúc, khi cô ngửi thấy mùi thối quen thuộc đó, đã không phải là lần đầu tiên sợ hãi như thế nữa, mặc dù sắc mặt vẫn thay đổi, nhưng may là lần này mùi thối không nồng nặc.

Hướng hắc đi là bên này của Thanh Sơn, hắc đến đây làm gì?

Lâm Văn Trúc chưa từng nghĩ, hắc đến bên này, vậy mà chỉ là để rời khỏi phủ mà thôi...

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Lâm Văn Trúc chính là ghi nhớ con đường mình vừa đi, cô rất hoài nghi đây là một cửa sau mà Diệp Khuynh Lăng để lại cho bản thân hắc, trong đó có rất nhiều bẫy, còn thứ mùi thối thoang thoảng đó chính là có người sa vào những cái bẫy này, hắc đường hoàng để lại những thi thể đó, không xử lý một chút nào, chính là để dọa người khác...

Tiếp tục đi theo, hay là quay về? ++

Nhưng một mình hắc đi làm gì? Cơ hội này rất khó có được, cô ra quyết định, lựa chọn tiếp tục đi theo hắc...

Ra khỏi Thanh Sơn, hắc là vùng ngoại ô, Lâm Văn Trúc lại đi theo một đoạn, phát hiện là một rừng mộ.

Cô nương ánh trăng, lựa chọn đi đến phía sau rừng mộ, một là sẽ không dễ bị phát hiện, hai là thể thì mới có thể gần rừng mộ đó hơn.

Đêm tối tăm cổ rậm rạp, gió lạnh hiu hiu, may là Diệp Khuynh Lăng bật đèn pin, vì thế cô có thể xác định vị trí cụ thể của hắc qua chút ánh sáng le lói đó.

Cuối cùng, cô bước gần lại từng bước từng bước...

“Ai ở đó?” Diệp Khuynh Lăng nhìn qua, ánh đèn cũng lia đến.

13. Chương 13: Người Mà Ta Hâm Mộ Nhất

“Là tôi.” Thạch Nham xách hai bình rượu, đi đến bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, sau đó nhìn tấm bia mộ trước mắt, “Hôm nay là ngày giỗ của hắc, tôi đoán ngài sẽ đến đây, bèn ôm cây đợi thỏ, quả nhiên ngài đã đến”.

Diệp Khuynh Lăng khẽ xùy một tiếng, chỉ vào tấm bia mộ đó hỏi, “Ồ, vậy hắc là ai, sao cậu không dám nói ra tên của hắc?”.

Thạch Nham hơi sững người, đặt rượu xuống đất, người cũng ngồi xuống, “Hắc là Diệp Khuynh Đình, cũng là anh trai sinh đôi cùng một mẹ của ngài”.

“Lời này cậu nói ra cũng không cảm thấy buồn cười à?” Diệp Khuynh Lăng khẽ lắc đầu, đi đến trước ngôi mộ đó, đèn pin chỉ vào cổ đại trước tấm bia, “Nhị thiếu gia nhà họ Diệp, thân phận đáng buồn biết bao, sau khi chết trước mộ cổ đại um tùm, trên bia rêu xanh phủ kín”.

“Tam thiếu.” Thạch Nham khẽ gọi một tiếng. ++

“Cậu đi đi, ta muốn ở đây một mình một lát.” Diệp Khuynh Lăng dường như bình tĩnh lại, trong giọng nói truyền đến lời nhấn nhá về không muốn bị quấy nhiễu, tuyên bố hắc chỉ muốn ở một mình, đừng ai làm phiền hắc vào lúc này.

“Dạ.” Thạch Nham đứng dậy lui ra sau, nhưng đi đến cạnh ở một chỗ khác, không quấy rầy, cũng sẽ không thể không chạy qua trước tiên nếu xuất hiện điều ngoài ý muốn.

Đối với cách làm này của Thạch Nham, Diệp Khuynh Lăng không có ý phản cảm, hắc mặc kệ.

Diệp Khuynh Lăng đứng trước mộ, cũng không biết đang nhìn gì, một lúc sau, hắc mới cầm đèn pin đi lên trước, miệt mài nhỏ sạch cổ đại trước tấm bia mộ, lau sạch rêu xanh phủ trên đó.

“Ngày giỗ mỗi năm một lần, có phải chỉ có ta còn nhớ?” Lời nói của Diệp Khuynh Lăng dường như chỉ giống như đang tự lẩm bẩm, “Vốn người không cần thê lương như vậy sau khi chết, đều là lỗi của ta”. ++

Hắc lui ra sau, cung kính dập đầu ba cái trước mộ, rồi mới lùi lại, tùy ý ngồi trên đất, mở cả hai bình rượu trên mặt đất ra, một bình đổ xuống trước mộ, một bình thì tự uống.

“Nói ra thì đúng là buồn cười, lúc người còn sống, ta vừa hâm mộ người vừa ghen tị với người, sau khi người chết, vậy mà ta chỉ có thể nói ra những lời trong lòng với người.” Hắc uống một ngụm rượu lớn, “Ta biết người không có ác ý với ta, nhưng mà thể thì sao? Có lẽ ta vốn là người lòng lang dạ sói đấy nhỉ, nếu người vẫn còn sống, liệu có hối hận vì đã đối đãi như thế với ta?”.

“Chắc là sẽ không đâu nhỉ! Dù sao thì người và ta cũng khác nhau.”

Diệp Khuynh Lăng lại tưới rượu xuống mộ... ++

...

Lâm Văn Trúc không dám nhúc nhích một chút nào, trong lòng cô mơ hồ hiểu được, nếu mình bị họ phát hiện, vậy thì cô thật sự sẽ trở thành một thi thể dưới Thanh Sơn.

Một mình hần vụng trộm ra đây vậy mà chỉ là đến thăm nhị thiếu gia nhà họ Diệp? Lẽ nào Phụ tá Thạch không cho hần một mình đến đây? Như thế thì xem chừng cũng nói thông được, dù sao thì thân phận của hần cũng rành rành ra đó, một khi xuất hành, nhất định sẽ có một đám người đi theo, thế thì cẩn thận cũng không phải không có lý, đặc tội nhiều người, đương nhiên sẽ có người làm chuyện bất lợi với hần, có lẽ thật sự xảy ra chuyện ám sát cũng không biết chừng.

Bởi vì hiểu Diệp Khuynh Lăng, cho nên Phụ tá Thạch mới vội đến canh chừng.

Lâm Văn Trúc dầm dìa mồ hôi lạnh, ngay cả hít thở cũng không dám hít thở quá mạnh, cả người bị vây trong mối nguy, cô vẫn hành sự không đủ cẩn thận. Nếu Phụ tá Thạch không đến đây một mình, mà dẫn theo một đám người trông chừng ở các nơi, vậy thì hôm nay cô sẽ có kết quả thế nào? Là bị coi như kẻ ám sát, hay là kẻ phản bội? Nếu không thì việc gì cô phải đi theo Diệp Khuynh Lăng? ++

Cô nghiêm túc suy nghĩ về hoàn cảnh xấu của mình, trong não lại chấp vá dăm ba lời đồn về nhà họ Diệp nghe được ở Phượng Vũ Thiên.

Ba huynh đệ nhà họ Diệp, không phải là cùng một mẹ. Đại thiếu Diệp Khuynh Mặc do phu nhân đầu tiên của Diệp Quân sinh ra, sau khi bà ấy mắc bệnh mà qua đời, Diệp Quân lại cưới Nhậm Vũ Tinh. Theo lời đồn Tư lệnh Diệp với phu nhân thứ hai này mới là tình yêu đích thực, để làm vui lòng Nhậm Vũ Tinh, từng có lần ở nơi công cộng Diệp Quân thừa nhận đối với phu nhân đầu tiên chỉ có thân tình và sự tôn trọng, không có chút tình yêu nào, kết hôn cũng là vì cha mẹ mai mối mà thôi, cặp anh em sinh đôi Diệp Khuynh Đình và Diệp Khuynh Lăng chính là do Nhậm Vũ Tinh sinh ra.

Chỉ là điều khiến người ta phiền não nhất chính là thái độ của Tư lệnh Diệp với Diệp Khuynh Đình và Diệp Khuynh Lăng. Theo lý mà nói, đều là Nhậm Vũ Tinh sinh ra, không nên có sự khác biệt mới phải. Trên thực tế thì lại là Tư lệnh Diệp yêu chiều tam thiếu có thừa, cho dù hần nào loạn ra họa lớn thì đều thu dọn cục diện rối rắm cho hần, còn với nhị thiếu gia là Diệp Khuynh Đình thì Diệp Quân lại không nghe không hỏi, nếu không Diệp Khuynh Đình cũng sẽ không dễ dàng chết như thế. ++

Về cái chết của Diệp Khuynh Đình, cũng lại là một vụ án chưa có lời giải, có người đồn rằng là do đại thiếu nhà họ Diệp hại, cũng có lời đồn là tam thiếu nhà họ Diệp tự tay bưng thuốc độc đến hại chết nhị thiếu gia, còn chân tướng thế nào, người đứng xem chỉ có thể đoán mò mà thôi.

Nếu để Lâm Văn Trúc phán đoán, cho dù là Diệp Khuynh Mặc hay là Diệp Khuynh Lăng thì đều không có lý do để hại Diệp Khuynh Đình. Nguyên nhân rất đơn giản, mọi người đều biết Tư lệnh Diệp không thích con trai thứ hai, điều này cũng đồng nghĩa với việc quyền lực của cái cuối cùng của nhà họ Diệp sẽ không rơi vào tay Diệp Khuynh Đình, với một người không có sức uy hiếp, vì sao phải lãng phí thời gian đối phó anh ta?

Trừ phi trong đó có ẩn tình nào đó, ví dụ như Tư lệnh Diệp biết con trai cả và con trai út của mình đều có dã tâm cực nặng, để bảo vệ Diệp Khuynh Đình, thế nên cố ý lạnh nhạt với anh ta, lấy điều này duy trì sự bình yên. Thế nhưng sau khi Diệp Khuynh Đình chết, sự thờ ơ của Tư lệnh Diệp đã chứng minh hoàn toàn không có cái gọi là ẩn tình.

Cho nên nếu cái chết của Diệp Khuynh Đình thật sự có sự nhúng tay của Diệp Khuynh Mặc và Diệp Khuynh Lăng, vậy thì chỉ có một khả năng, người mà Diệp Khuynh Mặc thực sự muốn đối phó là Diệp Khuynh Lăng chứ không phải Diệp Khuynh Đình, nhưng sai sót ngoài ý muốn, người trúng chiêu là Diệp Khuynh Đình, thế thì có thể hiểu được vì sao Diệp Khuynh Lăng canh cánh về cái chết của Diệp Khuynh Đình như vậy, thậm chí còn mất khống chế như thế vào ngày giỗ của Diệp Khuynh Đình là hôm nay.

Lâm Văn Trúc nuốt nuốt nước miếng, luôn cảm thấy mình đã đào móc ra chân tướng gì đó.

Nếu cô đoán không sai, quan hệ người sống ta chết của Diệp Khuynh Mặc và Diệp Khuynh Lăng cũng có thể hiểu được, dù sao thì trong đó cũng có một mạng của Diệp Khuynh Đình.

Lâm Văn Trúc vẫn luôn ngồi xổm, cô không dám có động tác gì, cơ thể hoàn toàn tê cứng, cuối cùng Diệp Khuynh Lăng đứng dậy định rời đi, điều này khiến cô thở phào một hơi.

Diệp Khuynh Lăng rời đi, Phụ tá Thạch đi theo hần, Lâm Văn Trúc xoa bóp đôi chân tê mỏi, khó khăn lắm mới đứng dậy được, chân truyền đến cảm giác đau nhói nhói gần như khiến cô rít thành tiếng, cô nhin lại,

xác định hôm nay Diệp Khuynh Lăng không dẫn theo người, Phụ tá Thạch cũng chỉ đến một mình, cuối cùng mới đi ra.

Cô không dám bật đèn pin, chỉ mượn ánh trăng nhìn phần mộ của Diệp Khuynh Đình một cái, ma xui quỷ khiến, lòng cô khê bộp rộp. ++

Hồi nãy vì sao Diệp Khuynh Lăng nói là hăm mộ Diệp Khuynh Đình? Mặc dù hai bọn hắn là anh em sinh đôi, nhưng người được yêu chiều coi trọng luôn là Diệp Khuynh Lăng, thật sự nói là hăm mộ, vậy cũng nên là Diệp Khuynh Đình hăm mộ Diệp Khuynh Lăng mới đúng, sao lại là ngược lại?

Lẽ nào là Diệp Khuynh Lăng ghét bị quản thúc, cảm thấy cuộc sống không ai hỏi han của Diệp Khuynh Đình mới là tự do nhất? Thứ mình không có được thì mới quý giá nhất, cũng không phải là không có khả năng này.

Lần này Lâm Văn Trúc cách đôi chủ tớ đó rất xa.

Vậy mà họ không lựa chọn về phủ Thanh Sơn. ++

Lý trí nói cho cô biết, bây giờ nên lập tức trở về, thừa lúc không ai trong hai người đó phát hiện, biết cần nhắc tình hình mà trở về, làm như chưa xảy ra chuyện gì, nhưng cô vẫn đi theo hai người đó, muốn biết vào thời gian này, họ lại đi đâu...

Vẫn là hướng ra ngoại ô.

Lâm Văn Trúc thấy hai người đó đi vào một nông hộ, cô đợi mấy giây, nhìn thấy có ánh lửa sáng lên, biết họ đã vào trong đó, nơi ở thế này, căn bản không có đèn điện, chỉ có thể châm đèn dầu.

Mặc dù cô không biết vì sao họ đến nơi này, nhưng lại rõ tin tức hôm nay mình biết được đã đủ nhiều rồi, vì thế cô xoay người quay về. ++

Cô về đến dưới chân Thanh Sơn, nhớ lại con đường đi ra lúc trước rồi bước từng bước. Sợ dĩ cô mạo hiểm vẫn đi theo hai người đó, cũng là bởi sợ sau khi mất đi cơ hội lần này, mình sẽ không có cơ hội nữa. Bởi vì cô không có cách nào bảo đảm, liệu có phải vì bản thân Diệp Khuynh Lăng rời đi nên hắn mới đóng những chiếc bấy đó lại, nếu không phải là đi theo hắn, có lẽ lần sau, một mình cô căn bản không thể nào rời khỏi từ chỗ này.

Lại có thứ mùi thối thoang thoảng, hoà lẫn trong không khí, bao lấy cô.

Cô che miệng, không dám nghĩ xem thứ mùi thối này có nghĩa là gì, chỉ có thể tập trung tinh thần cao độ nhớ lại con đường đi. ++

Khi cô về đến phòng mình, thần kinh căng thẳng cuối cùng mới được buông lỏng, cô thậm chí còn không kịp sắp xếp lại những chuyện xảy ra hôm nay thì đã nằm vật ra giường nghỉ ngơi.

Sau khi Lâm Văn Trúc ăn sáng xong, cô bèn bắt đầu đọc sách giống bình thường, cô phát hiện ánh mắt Lan Thúy nhìn mình hơi khác, lòng thấp thỏm không yên, lẽ nào tối qua cô rời đi bị người khác phát hiện rồi?

Lan Thúy nhìn Lâm Văn Trúc ngoan ngoãn vâng lời mấy giây, xoay người đi ra khỏi Tà Vũ Hiên, trực tiếp đi về phía Thiên Hành Cư. ++

Lan Thúy nói gì đó với thủ vệ của Thiên Hành Cư, rồi lập tức được tiến vào trong, dừng ở cửa thư phòng, có người truyền lời với người bên trong, rất nhanh chóng, Lan Thúy được cho vào bên trong.

Diệp Khuynh Lăng ngồi sau bàn làm việc, trên mặt nhìn không ra bất cứ sự mất khống chế nào mà đêm qua từng có, ngữ khí lãnh đạm của hắn vang lên, “Chuyện gì?”.

“Đêm qua hình như Lâm tiểu thư từng ra ngoài.”

Diệp Khuynh Lăng và Thạch Nham đồng thời nhìn Lan Thúy.

Lan Thúy cúi đầu, ngược lại thần sắc không hoang mang một chút nào, “Tôi phát hiện ngoài cửa sổ phòng Lâm tiểu thư có dấu chân, mặc dù đã bị xử lý, chỉ có chút dấu vết nhỏ, nhưng vẫn có thể đủ để nhận ra”.

Diệp Khuynh Lăng không nói chuyện, người dựa vào lưng ghế, thần sắc khó dò, ngược lại sắc mặt Thạch Nham trở nên thâm trầm. ++

Lan Thúy yên lặng quỳ trên mặt đất, “Đều là lỗi của tôi, vậy mà không phát hiện Lâm tiểu thư đã từng ra ngoài”.

Diệp Khuynh Lăng cầm một cây bút, xoay xoay, sau đó khước miệng ẩn chứa ý cười, “Sau này không cần đi theo cô ta nữa”.

Lan Thúy ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hần, đây là ý gì?

Diệp Khuynh Lăng nheo mắt, lòng lại thăm thở dài, lại là một người tự muốn tìm cái chết...

“Không cần đi theo cô ta, để cô ta muốn đi đâu thì đi.”

Không hiểu vì sao, sau khi nghe thấy lời của Diệp Khuynh Lăng, Thạch Nham cảm thấy an tâm hơn không ít. Không cho một người cơ hội tìm đường chết, sao có thể để cô ta phạm sai lầm mà trừng phạt?

Thạch Nham trước giờ tin vào trực giác của mình, Lâm Văn Trúc không thể giữ lại được.

14. Chương 14: Quê Hương

Lá mùa thu bắt đầu rụng, từng phiến lá như cánh bướm bay lượn, chao nghiêng trong không trung rồi hòa vào một thể với bùn đất. Đây là mùi vị của mùa thu, cũng là sự cô đơn tiêu điều.

Tay Lâm Văn Trúc hơi lạnh, Diệp Khuynh Lăng nắm tay cô, “Sợ lạnh thế này, vẫn ít ra ngoài thì hơn”.

Lâm Văn Trúc ngẩng đầu đón ánh mắt của hần, hần thế này là cảnh cáo sao?

Chỉ điểm cho cô như thế, bảo cô ít ra ngoài. Là đang nhắc nhở cô dừng hành động thiếu suy nghĩ nhĩ! Thể hiện rõ là cảnh cáo cô đừng làm trò lên lút gì, cô trong mắt hần chỉ là một con chim trong lồng, dù thế nào cũng không thể bay ra mảnh khoe gì.

“Vậy có phải là Phượng Vũ Thiên cũng có thể không cần đi nữa không?” Lâm Văn Trúc cười khê.

“Dáng vẻ tuyệt sắc của em sao ta có thể độc hưởng chứ?” Hần khê hôn trán cô, “Ta đưa em qua đó”.

Hần nắm tay cô, cùng về phòng cô, hần không chút kiêng dè nhìn cô thay quần áo. Làn da cô còn trắng hơn những cô gái bình thường, nhưng màu trắng thế này lại có vẻ có mấy phần yếu ớt và mảnh mai, cô rất gầy, chỉ liếc mắt đã có thể nhìn rõ xương quai xanh của cô. Lúc hần nắm tay cô thì có thể thấy rõ mạch máu màu xanh của cô, cực kì rõ ràng. Thực ra, cảm giác cô mang lại cho người khác chính là cô giống một viên thủy tinh, rất đẹp, nhưng chỉ cần khê rơi, vậy thì sẽ vỡ nát tan tành. ++

Lâm Văn Trúc đứng trên sân khấu, nhưng hẽ là lúc cô biểu diễn, nơi đây nhất định sẽ rất đông khách. Trong mắt cô không có vẻ cao ngạo, bởi vì cô biết bản thân mình không có tư cách cao ngạo, nhưng cô cũng không thấp kém, nên làm gì thì cô làm đó, sẽ không cố ý lấy lòng ai, cũng sẽ không đắc tội ai. Cho nên, mặc dù ở đây cô không có bạn bè gì, nhưng cũng không có kẻ thù, huống hồ bây giờ thân phận của cô đã dán cái nhãn của tam thiếu, thế nên cũng sẽ không có ai thật sự dám tới đắc tội cô.

Cô mặc một thân trắng tinh, người khác luôn để cô mặc đồ trắng thướt tha, như nàng tiên khê vén làn nước. Cách ăn vận thế này của ngày hôm nay, cũng là bởi phiếu đứng đầu mà khách bỏ phiếu là phong cách cổ phong, phương thức bỏ phiếu lựa chọn ca khúc biểu diễn này thu hút sự quan tâm của càng ngày càng nhiều người, rất nhiều người đều cảm thấy thú vị, cũng gia nhập vào. ++

Mày cô vừa khê nhượng, bèn phát hiện Diệp Khuynh Lăng trong phòng bao khách quý lại không ở đó, nói chuẩn xác là trong đó quả thực có người, nhưng người đó không phải tam thiếu nhà họ Diệp.

Khi Cố Hương Liên và tam thiếu nhà họ Diệp quan hệ gần gũi, có phải cũng có màn này xảy ra?

Người ta nói trước khi cô xuất hiện Diệp Khuynh Lăng rất yêu chiều Cố Hương Liên, nhưng cô lại cảm thấy quan hệ giữa Cố Hương Liên và Diệp Khuynh Lăng không chỉ là thế. Bởi vì có một lần cô nhìn thấy Cố Hương Liên cải trang đến phủ Thanh Sơn, nếu hai người họ chỉ là quan hệ giữa khách và vũ nữ, Cố Hương Liên hà tất phải phiền phức như thế. Cho dù là vì bận tâm đến quan hệ giữa Đặng Thanh Vân và Diệp Khuynh Lăng thì cũng không quá hợp lý, nếu Diệp Khuynh Lăng này thật sự để tâm Đặng Thanh Vân thì sẽ không đưa mình về phủ ở, nhất định trong đó có ẩn tình.

Lâm Văn Trúc đàn một khúc xong, lúc vội vàng xuống sân khấu, một vũ nữ dựng vào vai cô. Cô mau chóng cầm tờ giấy mà đối phương chuyển cho, rồi mới giả vờ như vô ý đi thay quần áo. Cũng chỉ có thể tận dụng thời gian này xem viên giấy này, cô nghĩ không sai, Diệp Khuynh Mặc đang thúc giục cô. Khi cô thay đồ xong đi ra, Diệp Khuynh Lăng đã đợi ở đó, thật sự không cho cô chút thời gian trống nào. ++

Kim tử nhìn cô một cái, rồi mới kéo cô, “Sao chậm vậy, tam thiếu đã đợi lâu lắm rồi đấy”.

Lâm Văn Trúc cười nhẹ, nhưng lại không cho là đúng, cô đã thay đủ nhanh rồi.

“Đợi bao lâu thì cũng phải đợi thôi.” Diệp Khuynh Lăng không tức giận một chút nào, kéo Lâm Văn Trúc qua không coi ai ra gì mà ôm cô vào lòng.

Lúc này Cố Hương Liên từ trước sân khấu đi vào nhìn thấy cảnh này, dường như rất ai oán nhìn Lâm Văn Trúc một cái.

Kim tử vội kéo Cố Hương Liên qua, “Mau đi thay đồ, đợi lát nữa là đến lượt em lên sân khấu rồi”.

Lâm Văn Trúc thầm đánh giá Cố Hương Liên và Kim tử, mặc dù nhìn họ có vẻ là quan hệ chủ tớ, nhưng Kim tử dường như phải nhìn sắc mặt của Cố Hương Liên, không nên là thế.

Diệp Khuynh Lăng kéo Lâm Văn Trúc, kéo ánh mắt của cô trở về, “Tiểu Trúc thế này là đang ăn giấm chua à?”.

Cô nũng nịu đẩy ngực hấn một cái, “Em không ăn được chua”.

“Vậy em còn thích sườn xào chua ngọt đến thế hả.” ++

“Đó là vì em thích ăn đồ ngọt.”

Hấn xoa xoa đầu cô, “Đợi lát nữa bảo đầu bếp làm.”

Hai người vừa mới đi ra khỏi hậu đài thì đã gặp Lý Xuyên Dương, dáng vẻ này của anh ta giống như tình cờ, nhưng lại có thêm chút cố ý, vì thế mục đích trở nên rõ ràng, chính là vì đợi Diệp Khuynh Lăng đi ra.

“Tam thiếu.”

Diệp Khuynh Lăng gật đầu với anh ta.

Lý Xuyên Dương lập tức cười, “Cách đây không lâu tại hạ gặp được một đầu bếp trứ danh, rất biết nấu món ăn Lạc Thành, biết được Lâm tiểu thư là người Lạc Thành, cho nên đặc biệt mời tam thiếu và Lâm tiểu thư cùng đi thưởng thức. Nhân tiện cũng giám định xem vị đầu bếp trứ danh này có phải là danh bất hư truyền hay không, nếu không thì tại hạ thật sự đau lòng vì số tiền mời đầu bếp đó”. ++

Lý Xuyên Dương nói rất thoải mái, mặt ngoài thì là đang lấy lòng Lâm Văn Trúc. Bên ngoài đều đặn rằng tam thiếu yêu thương Lâm Văn Trúc đủ kiểu, để nhận được một nụ cười của mỹ nhân mà sẵn lòng trả giá tất cả. Mà Lý Xuyên Dương này lấy lòng Lâm Văn Trúc, không phải chính là lấy lòng Diệp Khuynh Lăng hay sao.

Ánh mắt Diệp Khuynh Lăng nhìn Lý Xuyên Dương có thêm chút tán thưởng, mặc dù hẳn biết rõ, Lý Xuyên Dương làm thế này, chẳng qua chỉ là để thấy giai nhân mà thôi.

Nhưng Lý Xuyên Dương vừa có thể mượn cơ hội mời hai người ăn cơm, lại có thể giấu đầu hở đuôi che giấu mục đích của mình, đây mới là người thông minh.

Diệp Khuynh Lăng nhìn Lâm Văn Trúc, “Về nhà ăn sườn xào chua ngọt hay là ăn món ăn Lạc Thành?”.

Vậy mà lại đẩy vấn đề khó cho cô. ++

Đáy lòng cô khẽ thở dài, cô cũng có mấy phần quen thuộc với Lý Xuyên Dương, anh ta không tặng giỏ hoa lớn như những người khác, anh ta chỉ tặng một vài đóa hoa tươi, không nhiều, nhưng có thể nhìn ra tâm ý của người này. Hơn nữa trong ánh mắt anh ta nhìn cô, không có ham muốn chiếm đoạt hoặc khinh thường, trong mắt anh ta chỉ là sự tán thưởng và thương tiếc nhàn nhạt.

Cô không đành lòng từ chối, vì thế cười nhìn Diệp Khuynh Lăng, “Sườn xào chua ngọt có thể ăn bất cứ lúc nào, còn những món ăn Lạc Thành thì không thể ăn lúc nào cũng được. Rời xa quê hương lâu như thế, em thật sự rất nhớ. Chỉ bằng chúng ta cùng đi ngắm xem, tiện thể tam thiếu cũng có lộc ăn”.

Diệp Khuynh Lăng véo mũi cô, “Ta còn hưởng ánh sáng của em cơ đấy”.

Hắn cố ý thở dài, lại như thể hiện hai người họ hòa hợp một cách thỏa đáng.

Ánh mắt Lý Xuyên Dương thản nhiên, sóng mắt không có bất cứ cảm xúc gì. Con người Diệp Khuynh Lăng khẽ sầm lại, người này thâm tàng bất lộ, không biết sau này là địch hay là bạn, nếu như trở thành địch thì ắt là một phiền phức lớn. Nhưng hắn cũng không biến sắc, kéo Lâm Văn Trúc lên xe, đi về phía nơi ở của Lý Xuyên Dương.

Lý Xuyên Dương lần này phô bày đủ bản lĩnh, mỗi món ăn đều tinh tế tuyệt đẹp.

Anh ta đứng dậy, dường như rất vinh hạnh mà nói, “Tam thiếu chịu đến đây, Xuyên Dương vô cùng vinh hạnh. Ở đây kính tam thiếu một chén”.

Diệp Khuynh Lăng cười cười, vẫn uống. ++

Từng món ăn được bưng lên bàn, Lý Xuyên Dương làm trọn phận sự của một chủ nhà, “Món ăn này tên là Đông Pha Hí Thủy, vịt được hầm nhỏ lửa, chỉ cho một vài loại gia vị vào, nhưng phải giữ lửa vô cùng tốt, nếu không thì nhiều hơn một chút sẽ quá chín, ít hơn một chút sẽ không đủ độ. Mời Lâm cô nương nếm thử, nhân tiện cũng chỉ bảo thêm”.

Lâm Văn Trúc dùng đũa gấp thịt vịt, thịt tươi mềm ngon miệng, có vị thanh thanh nguyên sơ nhất, nhưng cô buông đũa rồi cũng chỉ nói một câu nhàn nhạt, “Mùi vị rất ngon”.

Cô không nói gì thêm, điều này khiến Lý Xuyên Dương có chút hậm hực.

“Món này tên là Hà Sắt Mê Ly, chỉ dùng ngó sen và măng tươi xào thành, sen thơm măng non, thanh mát, giòn giòn, ngon miệng.” ++

Lâm Văn Trúc cầm đũa, “Không biết mùi vị thế nào, nhưng tên món ăn này rất có ý thơ”.

Sắc mặt Lý Xuyên Dương tốt hơn một chút, “Sen được gọi là quân tử trong các loài hoa, trúc được gọi là quân tử trong các loại cây xanh. Quân tử kết hợp với nhau đương nhiên là đúng ý rồi. Sen tận ngàn dặm mất, trúc tự tĩnh an nhiên, đại để chính là cảnh ý như vậy”.

Diệp Khuynh Lăng vỗ vỗ tay, “Lý thiếu rất tìm tòi nghiên cứu về thơ ca”.

“Chỉ là hiểu sơ lược một ít thôi. Tuy gia phụ là người nhà quê, nhưng hi vọng Xuyên Dương có thể ‘biển nạp cái hiền của trăm sông, gương cao cái đức của Trung Hoa.’” (*)

(*) Gốc là “ , ”, trong đó có Xuyên (– sông) và Dương (– gương cao).

Lâm Văn Trúc cười nhẹ, “Không ngờ tên của Lý thiếu còn có nguồn gốc như vậy”.

“Chỉ là chút mong muốn của gia phụ, nói ra thật xấu hổ.” Anh ta cười cười, lại tự rót vài chén rượu.

Tuy Lâm Văn Trúc không nói gì thêm, nhưng Lý Xuyên Dương cũng có thể hiểu được, cô không quá thích mấy món ăn này, tùy ý gấp thức ăn chẳng qua là để hợp với tình hình mà thôi, vì thế anh ta càng thấy thất vọng, việc mình chủ động yêu cầu hôm nay liệu có mạo phạm cô?

Mà ngược lại Diệp Khuynh Lăng không nói gì mấy, chỉ hàn huyên cùng Lý Xuyên Dương, không quá khách sáo, nhưng cũng không quá gần gũi. ++

Một bữa cơm ăn rất nhanh, Lâm Văn Trúc cũng no được bấy phần, cô liền cùng Diệp Khuynh Lăng cáo từ Lý Xuyên Dương. Chỉ là đôi mắt Lý Xuyên Dương đã có chút ảm đạm.

Diệp Khuynh Lăng tự biết là có chuyện gì đó, lên xe liền kéo tay cô rồi hỏi, “Những món ăn đó không hợp khẩu vị của em?”.

Cô lắc đầu.

“Hương vị không chính tông?”

Cô vẫn lắc đầu. ++

“Em không thích ăn cơm ở nhà người lạ?”

Cô lắc đầu, suy nghĩ có chút ngổn ngang. Thấy hấn vẫn đang nhìn mình, cô đành phải mở miệng, “Thực ra, em cũng không biết mấy món ăn đó như thế nào”.

Hấn nhướn mày, nếu Lý Xuyên Dương đích thân mời, những món ăn đó đương nhiên là thượng phẩm rồi.

Cô biết hấn không hiểu ý mình, chỉ đành giải thích, “Mặc dù em từ Lạc Thành đến đây, nhưng Lạc Thành không phải quê hương của em. Huống hồ lúc em ở Lạc Thành, thân phận thấp kém, lo được chuyện no ấm đã là không tồi rồi, sao có thể từng nếm qua những món cao lương mỹ vị thượng đẳng đó”.

Hấn sững sốt, sau đó nở nụ cười, thật đúng là chưa từng nghĩ đến đáp án này.

Lý Xuyên Dương này thông minh một đời hồ đồ nhất thời, ngựa đánh rầm nhưng lại đánh lên chân ngựa rồi.

Cô nói tiếp, “Ấn tượng sâu nhất của em là món cháo đậu xanh mà bà ngoại nấu, hương vị rất ngon. Cho dù đã qua lâu như vậy nhưng vẫn có thể hồi tưởng về hương vị đó”.

“Vậy thì trở về bảo đầu bếp nấu.” Hấn thuận miệng tiếp lời, tuy rằng hấn biết rõ, căn bản là không nấu ra được hương vị mà cô muốn. ++

Cô không thích ăn món cháo đậu xanh đó, mà là món cháo được người thân nấu, là tình yêu đọng đầy trong món cháo. Cho nên, người ngoài không thể nấu ra được.

Nhưng hấn vẫn ưng thuận theo, dường như cũng không cần thiết, hoặc giả cũng chỉ là băng quơ mà thôi.

Diệp Khuynh Lăng nheo mắt nhìn cô, “Nếu Lạc Thành không phải quê hương của em, vậy quê em là ở đâu? Sao lại đến được Lạc Thành?”.

“Quê em là ở Xuyên Dương.” (**) Lâm Văn Trúc lẳng lặng nhìn hấn, dường như trong mắt thả ra cảm xúc ảm đạm sâu xa, “Chắc tam thiếu đã từng nghe đến nơi này rồi chứ?”.

(**) Gốc là , chữ Dương () này khác với chữ Dương trong tên của Lý Xuyên Dương ().

Đương nhiên là nghe rồi, là một trong những nơi bị khói lửa chiến tranh tàn phá nặng nề nhất, quân địch tập kích thành thị đó, sau khi đốt giết cướp bóc, quân đội mới vội vã đến đó, khi ấy một vài nơi đã trở thành đồng cỏ nát rồi, rất nhiều bách tính bất hạnh bị giết hại.

Lâm Văn Trúc tựa hồ đang nhớ lại điều gì, “Người nhà em đều qua đời trong trận cướp bóc tàn sát đó, chỉ còn lại một mình em, sau đó em được một nhà thu nhận, nhưng chiến tranh tiếp tục lan tràn, sức khỏe cha nuôi mẹ nuôi em suy yếu, không bao lâu thì qua đời, còn em thì theo dòng người lưu vong di tản đến Lạc Thành, cũng ổn định cuộc sống ở đó”.

Diệp Khuynh Lăng xoa xoa đầu cô, “Cảnh đời mỹ nhân hơn phân nửa đều lận đận, lời này cũng không sai”.

“Vậy cảnh đời của Liên tỷ cũng rất lận đận sao?”

Diệp Khuynh Lăng cốc đầu cô, “Không phải nói là không thích ăn chua hả?”.

“Tam thiếu đúng là thích chế nhạo em, em chỉ thuận miệng hỏi thôi, tam thiếu đã có thể liên tưởng đến nhiều thứ như vậy rồi.”

“Ta liên tưởng đến cái gì?” Diệp Khuynh Lăng nhìn cô với vẻ mờ ám.

“Tam thiếu...”

Diệp Khuynh Lăng cười nhẹ, kéo cô vào lòng mình, có vẻ tâm tình rất tốt.

15. Chương 15: Căn Phòng Trống

Lâm Văn Trúc rất miễn cưỡng cảm nhận hành động dường như không mấy gò bó, rõ ràng nhất chính là Lan Thúy không đi kèm bên cô bất cứ lúc nào nữa, ban đầu cô tưởng là mình nghĩ nhiều, cố ý đi dạo khắp nơi trong phủ, kết quả là thật sự phát hiện cô hành động vô cùng tự do...

Điều này khiến cô hơi khó hiểu, nhưng mà chẳng bao lâu Lan Thúy đã giải đáp nghi hoặc cho cô.

Khi cô muốn rời khỏi Tà Vũ Hiên lần nữa, Lan Thúy hơi do dự, đi đến bên cạnh cô, “Lâm tiểu thư, tôi còn có một vài chuyện cần làm, cô có thể đi một mình được không?”.

Lâm Văn Trúc nhướn mày, phản ứng này của Lan Thúy rõ ràng là không nằm trong dự liệu của cô, cô còn tưởng Lan Thúy nhất định sẽ đi theo mình, cho dù cô ta có chuyện thì cũng sẽ tìm người khác đến để đi theo mình, trông chừng mình như trông phạm nhân, mà cũng không coi là trông chừng, chí ít cô còn có thể tùy ý đi dạo.

Lan Thúy cười ngại ngùng, “Lúc trước là sợ Lâm tiểu thư không quen thuộc với hoàn cảnh trong phủ, sợ Lâm tiểu thư sẽ đi sai đường, hoặc là đến nơi không nên đến, cho nên mới đi theo cô, bây giờ Lâm tiểu thư hẳn đã quen với hoàn cảnh trong phủ rồi, cho nên cũng không cần đi theo cô nữa”.

Thì ra là thế. ++

Lâm Văn Trúc cho Lan Thúy một nụ cười mỉm thiện ý, “Bây giờ đại khái tôi cũng hiểu kết cấu phủ rồi, một mình đi dạo chắc chắn không sao, cô có chuyện cần giải quyết thì cứ đi đi! Tôi nhất định sẽ nhớ kĩ lời dặn lúc trước của cô, tuyệt đối sẽ không đến nơi không nên đến đâu”.

Lan Thúy gật đầu.

Ánh mắt Lâm Văn Trúc chợt lóe sáng, cô lựa chọn ra khỏi Tà Vũ Hiên, cho dù lời Lan Thúy nói là thật hay là giả, cô đều định ra khỏi viện này để xem xét.

Lan Thúy nhìn bóng lưng của Lâm Văn Trúc, cả người trở nên nghiêm nghị.

Một mình Lâm Văn Trúc đi dạo trong phủ, quả thực như lời Lan Thúy nói, cô vô cùng tự do, cho dù là ở trên đường tình cờ gặp được nha hoàn hoặc thủ vệ, họ đều nhìn cô thêm mấy cái, sau đó rời đi như không nhìn thấy, không ai ngăn cản cô.

Cô đi được một lúc lâu, thời gian đi quá dài, chân trở nên mỏi nhừ, cô không thể không tìm một nơi để ngồi nghỉ. ++

Người đầu tiên đi đến trước mặt cô vậy mà lại là một đứa trẻ, một đứa trẻ rất quen thuộc. Lâm Văn Trúc quan sát Diệp Chí Hằng, cậu ta đội một chiếc mũ màu sợi dây, mặc bộ tây trang và đi đôi giày da nhỏ cùng màu, cao quý phong cách Tây, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng lộ ra mấy phần cao xa khó với.

Diệp Chí Hằng rất có ý thù hằn với Lâm Văn Trúc, “Sao ngươi vẫn chưa biến mất?”.

“Vì sao tôi phải biến mất?” Lâm Văn Trúc khẽ nâng cằm.

“Ngươi là loại phụ nữ xấu xa đoạt cha ta, phụ nữ xấu xa thì phải biến mất.”

Phụ nữ xấu xa thì phải biến mất? Không biết Lâm Văn Trúc nhớ đến điều gì, “Trước đây đã từng có chị gái xinh đẹp biến mất?”. ++

Diệp Chí Hằng không trả lời mà phẫn nộ nhìn cô, sau đó hầm hầm đẩy mạnh cô một cái, “Ngươi là loại phụ nữ xấu xa khiến người ta ghét”.

Lâm Văn Trúc không chú ý, cũng không nghĩ là trẻ con nổi giận dùng sức lớn như thế, vậy mà thật sự bị cậu ta đẩy xuống đất.

Cô kinh ngạc nhìn Diệp Chí Hằng, bản thân Diệp Chí Hằng cũng sửng sốt, như không dám tin mình thật sự đẩy cô ngã xuống đất.

Quyên Tử chạy chậm qua thì nhìn thấy cảnh này, biến sắc, nhưng lại ôm lấy Diệp Chí Hằng mà che chở, “Thiếu gia, cậu không sao chứ?”. ++

Lâm Văn Trúc bò dậy khỏi mặt đất, nhìn đôi chủ tớ này với ánh mắt sâu xa.

Quyên Tử bảo vệ Diệp Chí Hằng, “Lâm tiểu thư, thiếu gia vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, cho dù cậu ấy làm gì, cũng xin cô lượng thứ, đừng so đo với cậu ấy... Nên biết là nếu thiếu gia thật sự xảy ra chuyện gì, chúng ta không ai gánh vác được hậu quả cả”.

Diệp Chí Hằng lớn lên với sự giáo dục thế này?

“Người làm sai chuyện bất luận là người lớn hay trẻ nhỏ, đều nên hiểu phải xin lỗi.” Lâm Văn Trúc không nhìn Quyên Tử, mà là nhìn Diệp Chí Hằng. ++

Diệp Chí Hằng cũng nghe hiểu, hung hăng nói, “Loại phụ nữ xấu xa như người, ta thêm vào xin lỗi”.

Quyên Tử cũng trừng mắt nhìn Lâm Văn Trúc, vậy mà nghiêm túc với một đứa trẻ như thế, thật sự tưởng là có thể làm mưa làm gió ở phủ Thanh Sơn sao, vậy thì sai rồi, từ đầu chí cuối phủ Thanh Sơn chỉ có một nữ chủ nhân, tên của người đó là Đặng Thanh Vân.

Quyên Tử ôm Diệp Chí Hằng mau chóng rời đi, chỉ là vẫn không nhận được mà hỏi tiểu thiếu gia vừa rồi nói gì với Lâm Văn Trúc, nếu vị Lâm tiểu thư đó nói năng lỗ mãng, cô ta nhất định sẽ tố cáo với tiểu thư nhà mình.

“Thiếu gia, vừa rồi cậu và Lâm tiểu thư đó nói gì vậy?”

“Loại phụ nữ xấu xa đó sao vẫn chưa biến mất?” ++

Sắc mặt Quyên Tử lập tức thay đổi, “Thiếu gia, sau này lời này đừng nói bừa”.

“Nhưng mà... trước đây đám phụ nữ xấu xa đó đều biến mất rồi mà?”

...

Lúc Lâm Văn Trúc ăn bữa tối một mình, cô hơi hiểu rõ, hôm nay Diệp Khuynh Lăng sẽ không đến Tà Vũ Hiên, không phải là cô có tai mắt, chỉ là trong số không nhiều lần Diệp Khuynh Lăng đến Tà Vũ Hiên, hẳn đều cùng cô ăn bữa tối.

Bởi vậy đêm nay, cô lại dùng mảnh cũ, nhảy ra ngoài từ cửa sổ, vụng trộm rời khỏi Tà Vũ Hiên.

Đích đến của cô rất rõ ràng, là Đào Nhiên Hiên mà lần trước đã từng đến.

Cô nhìn mấy lần ở cửa, nếu như có người từng sống ở đây, vậy thì chủ nhân sống ở đây nhất định vô cùng thích hoa đào, không chỉ trong tên viện có một chữ “đào”, mà ngoài viện còn trồng một khóm hoa đào nhỏ. ++

Người sống ở đây là một cô gái? Vậy thì cô gái ấy và Diệp Khuynh Lăng có quan hệ gì? Đáng tiếc trong số những tin đồn về tam thiếu nhà họ Diệp, ngoại trừ Đặng Thanh Vân, được nhắc đến nhiều nhất cũng chỉ có một mình Cố Hương Liên, còn về những người khác, ngay cả một cái tên cũng chưa từng lưu lại, huống hồ là những câu chuyện truyền kì phong hoa tuyết nguyệt đó.

Cô đẩy cửa lớn của Đào Nhiên Hiên, bên trong yên ắng, sự yên tĩnh này không đến từ đêm đen, mà là do lâu rồi không có ai ở.

Cô bật đèn pin trong tay.

Trong viện rất tĩnh mịch, cũng rất sạch sẽ, trong không khí truyền tới một sự an tĩnh tuyệt đối, điều này khiến lòng cô hơi sợ. Một viện không có ai ở, vì sao phải quét dọn nó sạch sẽ đến thế?

Là chủ nhân đã đi, có người ở đây tưởng niệm, hay là có người đang đợi chủ nhân quay về?

Cô lần lượt mở mấy căn phòng, chỉ có một căn phòng có dấu vết có người ở, dấu vết cũng rõ ràng, chỉ có lược và son bột nước có thể chứng minh từng có một cô gái sống ở đây.

Cô gái này và tam thiếu có quan hệ gì? ++

Dấu vết từng có người sống ở đây thực ra cũng hữu hạn, dường như người đó chỉ vội vã tới, rồi lại vội vã rời đi, vì thế bóng dáng mơ hồ.

Tối hôm đó, Diệp Khuynh Lăng đến đây, là vì nhớ cô gái đó sao?

Lâm Văn Trúc thở dài một hơi, cho dù Diệp Khuynh Lăng nhớ cô gái đó, có liên quan gì đến mình chứ?

Không thu hoạch được gì ở Đào Nhiên Hiên, cô chỉ đành thất vọng rời đi, ánh mắt nhìn về một nơi khác, đó là nơi còn lại mà ban đầu Lan Thúy bảo cô không được đến gần.

Ở nơi đó, có thể phát hiện ra thứ gì không?

Ánh mắt cô ngưng lại, bước chân kiên định đi về phía đó, bởi vì ban ngày đã thăm dò rất nhiều lần, cô mau chóng đến đó, hơn nữa còn luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Bên ngoài viện này trơ trụi, lá khô và bùn đất quện vào nhau, trong không khí có mùi thối rữa nhàn nhạt, loại mùi này không khiến người ta chán ghét, nó đến từ tự nhiên, chứ không phải đến từ người, thế nên không cần vào viện này thì đã có thể biết được, viện này và Đào Nhiên Hiên nhất định có sự khác biệt.

Lâm Văn Trúc nhìn ba chữ trước viện – Bích Lạc Hiên. ++

Bích lạc vốn chỉ trời xanh, vậy mà khi dùng, nó thường kết hợp với hoàng tuyền, bởi thế dần dà, cũng bị coi là thứ không may mắn.

Vừa giây trước ở trên trời xanh, giây sau đó đã xuống hoàng tuyền, không phải là không may hay sao?

Lâm Văn Trúc vẫn đẩy cửa viện ra, đi vào, trong không khí truyền đến mùi nấm mốc ẩm ướt, như đang tuyên bố ở đây đã lâu không ai ở, khác với Đào Nhiên Hiên được quét tước sạch sẽ, nơi này không có ai quét dọn, là không ai hỏi thăm thật sự.

Người sống ở đây là ai?

Kết cấu của Bích Lạc Hiên khác với Đào Nhiên Hiên, nơi này lớn hơn rất nhiều so với Đào Nhiên Hiên, cũng lớn hơn rất nhiều so với Lan Đình Hiên và Tà Vũ Hiên, đây là...

Cô hít sâu một hơi, vậy mà có kích động muốn rơi nước mắt, nơi này là chính viện, cũng chính là nơi ở của tam thiếu phu nhân mà người ta vẫn nói sao?

Bước chân cô dễ thấy là mau hơn, cô dùng đèn pin lia qua, mau chóng phán đoán ra phòng chủ, sau đó đẩy cửa đi vào. ++

Cô hít sâu mấy hơi, dùng đèn chiếu căn phòng này, căn phòng đã lâu không ai ở, không ai quét dọn, chột bùng tĩnh, như giữ nguyên cuộc sống từ một ngày nào đó đến hôm nay, không có ai mở ra nữa.

Trên giường vẫn bày chiếc chăn và khăn trải giường màu hồng, trên bàn trang điểm đặt mấy loại lược tinh xảo đẹp đẽ, còn có một vài món đồ trang sức, dường như có thể nhìn thấy được một cô gái xinh đẹp ngồi trước bàn trang điểm, chăm chú trang điểm cho mình.

Lâm Văn Trúc bước từng bước đến gần bàn trang điểm đó, cô vươn ngón tay, ngón tay quét xuống bàn trang điểm, ngón tay nhiễm bụi, trên bàn để lại hai dấu vết rõ ràng.

Cô gần như khẽ run rẩy, chậm rãi kéo ngăn kéo trước bàn trang điểm ra, trong ngăn kéo đặt mấy quyển nhật kí.

Chỗ quen thuộc đó, sự vật quen thuộc đó, khiến cô chợt nhớ về nhiều năm trước, vậy mà không nhận được muốn rơi nước mắt. ++

Cô run run lấy ra mấy quyển sổ ghi chép, tùy ý lật, cuối cùng, nước mắt rơi xuống...

Cô không biết nhớ tới điều gì, cầm quyển sổ ghi chép đặt dưới cùng ra, lật đến trang cuối.

Vậy mà chỉ có một câu: Tử phi lãng, lãng phi tử; hào môn thâm tự hải, nguyện hóa quy đình khứ.

Đây là ý gì?

Là nói Diệp Khuynh Lăng bây giờ đã không còn là Diệp Khuynh Lăng trước đây, gia đình quyền thế thâm sâu như vậy, không nhìn thấy khả năng hạnh phúc, nguyện ý ra đi từ đây?

Hay là nói lúc đầu khi được gả đến đây, La Tú Vân vốn đầy chờ mong với hôn nhân, nhưng sau khi kết hôn thì không như ý muốn, Diệp Khuynh Lăng không chỉ có một đứa con với Đặng Thanh Vân, thậm chí còn có hồng nhan tri kỷ ở bên ngoài như Cố Hương Liên, bởi thế cô ấy cảm thấy tuyệt vọng. ++

Hoặc là, sau khi La Tú Vân gả đến đây, vô tình phát hiện ra một vài bí mật của Diệp Khuynh Lăng, điều này khiến cô ấy cảm thấy Diệp Khuynh Lăng đã thay đổi, không còn là Diệp Khuynh Lăng trước đây nữa, bởi thế mà cảm thấy tuyệt vọng.

Bất luận là khả năng nào, cô đều không thể hỏi cô gái tốt bụng sinh động đó được nữa.

Khi cô đang chuẩn bị lật quyển sổ ghi chép, muốn xem trước khi viết câu này La Tú Vân đã ghi chép những gì, một tiếng cọt kẹt vang lên, như muốn xé toạc màn đêm yên tĩnh, cô quay đầu, bèn nhìn thấy cửa phòng đang hé dần hé dần...

Cả người cô căng cứng, chỉ ngẩng ngốc nhìn cánh cửa đó.

16. Chương 16: Quá Khứ

Lâm Văn Trúc cực kì căng thẳng, tim dường như sắp nhảy ra ngoài, hai mắt nhìn chăm chăm cánh cửa, cơ thể lại không tự chủ lùi về sau, cho đến khi không thể lùi được nữa, cơ thể dựa vào bàn trang điểm, hai tay nắm lấy mép bàn, tựa như chỉ có vậy, cô mới có thể đứng vững.

Cuối cùng, cánh cửa đó bị đẩy ra, giống như một kẻ hở khổng lồ đen thẫm, gió lạnh vù vù ùa vào, khiến người ta sinh ra chút cảm giác may mắn, có lẽ chỉ là gió thổi khiến cửa mở thôi nhỉ?

Sau đó, giây tiếp theo truyền đến tiếng bước chân, như gõ vào trái tim, từng tiếng từng tiếng, gõ thật mạnh, cho đến khi người ta sụp đổ.

Diệp Khuynh Lăng cứ vậy mà chậm rãi bước từng bước vào, giống như ác ma, bước những bước chân khiến người ta kinh hồn bạt vía, từng bước từng bước đến gần con mồi, cho đến khi đi đến trước mặt cô.

Hắn cúi đầu, thân mật cắn tai cô, “Sao lại một mình vụng trộm đến đây?”.

Lâm Văn Trúc gần như không thể khống chế được bản thân, lựa chọn cách xa hắn, lùi từng bước về sau, lùi về phía giường. ++

Hắn rõ ràng chợt cười, nhưng giây phút này cô đột nhiên cảm thấy tuyết mùa đông đang rơi vào lòng, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo từ tận đáy lòng, thứ cảm giác rét lạnh từ tận xương cốt thực sự.

Lần này hắn không đến gần cô nữa, nhìn đỉnh đầu cô với vẻ vui đùa, ánh mắt lại rơi xuống người cô, rất dễ thấy là không có ý tốt, đáng tiếc là lúc này cô hoàn toàn không thể phát giác ra.

“Lan Thúy không nói cho em biết không được đến gần nơi này?”

Lúc này cô như mới phản ứng lại, hơi thoát ra khỏi sự sợ hãi tuyệt đối này, “Cô ấy đã từng nói rồi...”.

“Hửm?” Nếu đã nói, vậy vì sao không nghe, biết rõ nhưng vẫn cố làm trái?

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, “Chính bởi vì cô ấy đã từng nói, cho nên càng hiếu kì hơn, vì sao không thể đến gần nơi này?”. ++

Diệp Khuynh Lăng tựa như hơi bị lời cô nói thuyết phục, cầm quyển sổ ghi chép trên bàn đó lên, tùy ý nhìn qua, vẻ mặt không có gì không ổn, sau đó hần lại tùy ý đặt mấy quyển sổ ghi chép lại vào ngăn kéo, một loạt động tác trôi chảy.

“Em không sợ nơi này là cấm địa nào đó, một khi có người tiến vào, vậy thì sẽ phạm phải điều kị của ta, sau đó em trở thành một thi thể dưới chân Thanh Sơn?” Ngay cả khi nói lời này, trong mắt hần đều mang theo chút ý cười.

“Sẽ không.”

Hần hơi hứng thú.

“Nếu là như thế, vậy thì nên giống như Thiên Hành Cư, có rất nhiều người trông chừng ở ngoài viện này.”

“Nếu chỉ là không có nhiều thủ hạ như thế thì sao?” ++

“Không có thủ hạ, vậy chỉ có thể chứng minh không quan trọng. Nơi quan trọng luôn luôn không thiếu thủ hạ trông giữ.”

Diệp Khuynh Lăng nhướn mày, “Em nói không sai, đùa em thôi, nơi này quả thực không phải cấm địa gì cả. Nhưng em có muốn biết vì sao không có ai đến gần nơi này, Lan Thúy cũng không cho em đến gần nó?”.

“Vì sao?” Cô vẫn chưa thoát ra khỏi sự sợ hãi vừa rồi, chỉ có thể thuận miệng hỏi hần theo bản năng.

Hần cười không có ý tốt, “Bởi vì nơi này có ma... Có người từng tự sát ở căn phòng này, kể từ đó ở đây bắt đầu có ma, rất nhiều người nói chắc nịch rằng từng thấy cô ta xuất hiện ở viện này, có lẽ là không cam tâm đấy! Em biết cô ta tự sát thế nào không? Treo cổ tự sát, chính là vị trí mà em đang đứng, bắc ghế, giẫm lên, đá ghế đi treo cổ lên dây thừng... Sau khi cô ta được phát hiện ra, thi thể được ôm xuống đặt trên cái giường phía sau em”.

Khuôn mặt Lâm Văn Trúc trắng bệch như ma, cơ thể như khê co giật.

Vào lúc này, cánh cửa đó lại đột nhiên kéo cà kéo kẹt. ++

Diệp Khuynh Lăng đi qua ôm eo cô, “Đừng sợ, gió thổi. Đi theo ta, đương nhiên sẽ rất an toàn”.

Lâm Văn Trúc lại ngẩng đầu dậy từ trong lòng hần, nhìn hần chăm chăm, “Người đó là La Tú Vân?”.

Diệp Khuynh Lăng trầm mặc cúi đầu nhìn cô, ánh mắt phóng ra thứ áp lực vô hình.

Mà cô thì không hề phát hiện ra, hoặc là không rảnh bận tâm đến, cô vươn tay ra, nắm lấy phần áo trước ngực hần, “Người đó là vợ anh tam thiếu phu nhân La Tú Vân sao?”.

Cô nghe thấy hần nói, “Phu nhân ta là vì bệnh mà mất, em chưa từng nghe nói? Xem ra em không đủ quan tâm ta rồi, ngay cả chuyện mà người người đều biết thế này cũng không rõ”.

“Cái đó...”

“Đùa em thôi, vậy mà còn tưởng thật nữa cơ đấy. Ta chỉ cảm thấy phu nhân ta đã rời xa nhân thế, sinh thời cô ấy thích an tĩnh, vậy thì người sống chúng ta đừng làm phiền sự yên bình của cô ấy, em cảm thấy sao?”

Lâm Văn Trúc ngây ngốc, cũng không biết mình có gật đầu hay không, ngay cả việc mình rời khỏi Bích Lạc Hiên thế nào cũng không rõ. ++

Mấy ngày tiếp theo thành Vĩnh Ninh mưa liên miên, cũng bởi vậy mà Lâm Văn Trúc bệnh nặng một trận, Diệp Khuynh Lăng tìm đại phu có tiếng nhất trong thành đích thân đến khám. Vốn hần có thể đưa cô đến bệnh viện, nhưng tính tình Diệp Khuynh Lăng này rất quái, hần ghét mấy trò của phương Tây, lần trước đã để cô khám Tây y, lần này bèn để cô khám Trung y, vì thế mỗi ngày cô đều phải uống mấy bát thuốc đắng ngắt.

Lâm Văn Trúc cảm thấy đầu choáng váng, cô nhìn tấm màn che giường màu trắng, lòng không khỏi khó chịu.

Cô thở dài, là cô hại La Tú Vân, nếu không do cô, La Tú Vân chắc sẽ không chết nhỉ!

Tạo hóa trêu người, quả thực không giả.

Lâm Văn Trúc rời khỏi Xuyên Dương đến Lạc Thành, bị một người lưu vong cùng đến Lạc Thành chuẩn bị bán vào vũ trường làm tiểu thư. Nếu không gặp được La Tú Vân, bây giờ cô cũng sẽ mang vận mệnh bị người ta chà đạp, là La Tú Vân thấy cô đáng thương, tốn món tiền lớn mua cô về làm nha hoàn của cô ấy.
++

Thời buổi này, cũng chỉ có mấy gia đình danh môn quý tộc còn dùng nha hoàn. Nhà họ La là gia đình giàu có ở Lạc Thành, đương nhiên có dùng nha hoàn, thậm chí còn có thể đưa con cái ra nước ngoài du học. La Tú Vân đã từng đi du học phương Tây, khí chất trên người cũng phi phàm, tóc cô ấy uốn lộn, cô ấy hay mặc đồ Tây, hay đi trước một. Bằng sự trẻ trung xinh đẹp của cô ấy, thêm nữa là gia thế tốt của cô ấy, đi đến đâu cũng đều trở thành tâm điểm của mọi người.

La Tú Vân đối xử với Lâm Văn Trúc rất tốt, chưa bao giờ coi cô là nha hoàn mà coi cô như bạn bè tốt để đối đãi, gặp phải chuyện gì, có thứ gì thích, đều thích chia sẻ với cô.

Lâm Văn Trúc cũng thật lòng thích La Tú Vân, hai người ở cạnh nhau không bao lâu thì trở thành chị em tốt không gì không nói.

Trên La Tú Vân còn có một chị gái tên La Tú Văn, là do đại phu nhân sinh ra, cũng chính là đích nữ. Mặc dù thời đại này đích thứ đã không còn phân quá rõ nữa, nhưng một vài gia đình nề nếp vẫn vô cùng chú ý đến điều này, chỉ là tình cảm giữa La Tú Vân và La Tú Văn rất tốt, họ thường cùng nhau đi dạo, nói cười.
++

Lâm Văn Trúc biết thân phận mình thấp kém, có một ngày La Tú Vân đưa cô ra ngoài, một công tử nhà giàu vô cùng có hứng thú với cô. Lâm Văn Trúc không có chút ấn tượng tốt nào với tên công tử đó, bởi thể ngữ khí nói chuyện cũng không tốt lắm. Nhưng Lâm Văn Trúc mãi mãi nhớ lời mà đối phương từng nói: Kiêu ngạo gớm nhỉ, không phải chỉ có cái mã đẹp thôi sao? Xinh đẹp hơn nữa thì thế nào, còn không phải chỉ là một con nha hoàn đã định trước là cả đời này thấp kém à.

Thân phận quyết định địa vị, hiện thực từ trước đến nay đều tàn khốc như thế.

Trong lòng cô biết rõ thân phận của mình, cho nên có thể được La Tú Vân đối đãi như thế, cô càng cảm thấy không biết lấy gì hồi báo.

La Tú Vân từng đi du học, vẽ tranh rất giỏi. Cô ấy luôn tự nhốt mình trong phòng, miệt mài vẽ tranh, cô ấy hưởng thụ cảm giác thành tựu khi dùng phương thức vẽ để làm hiện ra tất cả mọi thứ.

Có một lần bị Lâm Văn Trúc bắt gặp, La Tú Vân bèn kéo cô cùng xem, nói với cô, “Đây gọi là tranh phác họa”.

“Vẽ đẹp thật đấy ạ.” Lâm Văn Trúc cười, mặc dù cô biết mình mãi mãi cũng không biết vẽ, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới việc cô biết thưởng thức mà!

La Tú Vân không khỏi đỏ mặt, “Anh ấy là bạn học cùng đi du học với chị, anh ấy tên Diệp Khuynh Lăng”.

Lâm Văn Trúc yên lặng ghi nhớ cái tên này. ++

Không ngờ rằng mấy tháng sau cô lại nghe đến cái tên đó.

Đó là khi lão gia bưng bưng phấn khởi tuyên bố nhà họ La sẽ liên hôn với nhà họ Diệp ở thành Vĩnh Ninh, đại tiểu thư La Tú Văn sẽ gả đến thành Vĩnh Ninh, trở thành vợ con trai út của Tư lệnh Diệp.

Sau khi nghe được tin này, La Tú Vân đau buồn rất lâu.

Khi ấy điều mà La Tú Vân thường nói nhất bên tai cô chính là “Chị nên làm sao đây” và cả “Thực ra chị gái chị có người trong lòng rồi”.

Sau rất nhiều lần nghe những lời đó, Lâm Văn Trúc hỏi cô ấy, “Chị thật sự thích Diệp Khuynh Lăng sao?”.

“Phải.” La Tú Vân kiên định gật đầu. ++

“Vậy thì phải tranh thủ vì hạnh phúc của bản thân mình.”

Vì thế Lâm Văn Trúc đưa ra chủ ý với La Tú Vân, bảo cô ấy xuất giá thay La Tú Vân. Có lẽ mỗi người đều có một mặt ích kỷ, khi đã kiên định, La Tú Vân chỉ do dự một lát, rồi lập tức đồng ý.

Khi ấy Lâm Văn Trúc và La Tú Vân ở chung đã lâu, đã hiểu biết sâu về tính cách đối phương. Trong lòng Lâm Văn Trúc biết rõ, đây chính là điều mà La Tú Vân trần trở, chỉ là La Tú Vân không muốn chủ động trở thành kẻ xấu bày mưu tính kế đoạt đi vị hôn phu của chị gái mình, vì thế Lâm Văn Trúc trở thành kẻ xấu, cô cũng không bận tâm khi mình trở thành kẻ xấu.

La Tú Vân và La Tú Văn đều rất sợ phụ thân của họ, người cha chỉ có nghiêm khắc không có nhân từ đó luôn rất nghiêm khắc với họ, không cho phép phạm phải chút lỗi nào, cho nên, mặc dù La Tú Văn đã có người trong lòng nhưng cũng không dám nói ra để chống đối phụ thân.

La Tú Văn hẹn La Tú Văn ra, hai người họ nâng ly nói chuyện. La Tú Văn và Lâm Văn Trúc không nhắc chút nào đến việc có quen Diệp Khuynh Lăng, chỉ khuyên La Tú Văn phải giữ chặt tình yêu của mình, không thể đánh mất cả cuộc đời. La Tú Văn cũng nhận sự giáo dục hiện đại, cũng rất phản cảm với suy nghĩ cổ hủ cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, lại nghe La Tú Văn nói vậy, cũng thực sự rất tức giận. ++

“Vậy chị nên làm thế nào?” La Tú Văn rất khổ não.

La Tú Văn nhìn Lâm Văn Trúc, Lâm Văn Trúc gật đầu với cô ấy, La Tú Văn bèn nói ra ý định của mình, “Chỉ bằng chị cứ cùng Phong ca gạo nấu thành cơm, như thế thì cha chắc chắn sẽ không bức chị xuất giá nữa”.

La Tú Văn sững người, “Như thế thì thật ra chị không làm sao, xấu nhất cũng chỉ là bị nhốt trong phòng tối, dù sao cũng sẽ không bị đánh chết. Nhưng nhà họ La ta thì phải làm sao? Cuộc hôn nhân này cha đã đáp ứng rồi, nếu không thể cho nhà họ Diệp câu trả lời thỏa đáng, vậy thì nhà họ La chúng ta cũng xong”.

La Tú Văn dường như cũng rất ưu thương, “Vì hạnh phúc của chị, em nguyện gả đi thay chị”.

Lòng La Tú Văn chấn động, “Sao chị có thể hủy hoại hạnh phúc của em để tác thành cho bản thân được, không được không được”. ++

“Chị, chị còn nhớ nguyện vọng của chị không? Nguyện có được trái tim một người, bạc đầu không phân ly. Bây giờ đã có cơ hội này, chị nhất định không thể từ bỏ. Mà em bây giờ cũng không có người trong lòng, gả cho ai cũng là gả. Vả lại đến sau này, cha cũng sẽ sắp xếp một hôn sự tương tự, vậy thì cũng như nhau thôi”.

La Tú Văn không nói lời nào, chỉ kéo lấy La Tú Văn mà rơi lệ.

Không bao lâu, La Tú Văn quả nhiên mang thai, chuyện này khiến lão gia tức giận không nhẹ. Chỉ đành lâm thời đổi La Tú Văn thành La Tú Văn gả đến nhà họ Diệp.

Cho dù là ngày xuất giá của La Tú Văn, nét mặt La Tú Văn cũng đầy áy náy, La Tú Văn gả cho lang quân như ý, cũng nhận được sự áy náy của chị gái.

Có những lúc, con người nên ích kỷ một chút. ++

Nhưng vào lúc này, Lâm Văn Trúc lại hơi hối hận. Nếu hồi đó cô không đưa ra kiến nghị, với tính cách của La Tú Văn, có lẽ cô ấy sẽ thật sự chỉ thăm nghĩ đến hành vi có thể sẽ không thành hiện thực này, nếu La Tú Văn không gả đến đây, có lẽ cô ấy sẽ không chết, nhiều nhất là sẽ ủ ẽ đau buồn một thời gian, sau đó gả cho người khác, có lẽ nếu vận khí tốt cô ấy cũng sẽ yêu đối phương.

Nhưng mà từ sau khi La Tú Văn xuất giá, La Tú Văn rời khỏi Lạc Thành, Lâm Văn Trúc mới biết được một chuyện từ chỗ La Tú Văn, thì ra cho dù họ không nhắc đến chuyện gả thay, La Tú Văn cũng định khuyên em gái mình như thế, chỉ là bị họ đề cập trước mà thôi.

La Tú Văn hỏi cô, “Có phải em gái chị thích người họ Diệp đó không?”.

Lâm Văn Trúc gật đầu.

La Tú Văn như buông được tảng đá trong lòng, “Thế thì tốt, chị cũng không cần cứ áy náy mãi nữa”.

Có vài chuyện, có lẽ thật sự là sự an bài của số mệnh, trốn không thoát được.

Chỉ là bây giờ, nói gì cũng đều đã vô dụng, dù sao thì La Tú Vân cũng đã không còn nữa.

Trong phòng cô ngoài cô ra thì không còn ai khác, cô vội vã xuống giường.

Cô còn nhớ lời Diệp Khuynh Lăng nói, đi theo hắn, đương nhiên rất an toàn. Đó giống như đang ngằm ám chỉ với cô, chỉ có làm người của Diệp Khuynh Lăng hắn thì mới an toàn.

Cô tránh vài người, rồi lại đến Bích Lạc Hiên lần nữa. ++

Nơi này so với hôm qua, dường như chưa có gì thay đổi, vẫn tràn ngập mùi hoang liêu, bụi phủ đầy đất, như đem tất cả phong ấn lại.

Ngay cả đồ trang trí trong phòng cũng vẫn như cũ, chỉ là khi cô đến trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo ra, phát hiện quyển nhật ký trong ngăn kéo đã không còn nữa. Điều này chỉ có thể chứng tỏ, sau khi cô và Diệp Khuynh Lăng rời đi, có người từng vào đây thu dọn, điều kì lạ là ngoài mấy quyển sổ ghi chép, những thứ khác vẫn còn đặt nguyên chỗ cũ.

Có điều cô dường như cũng không thể xác định, mấy thứ đồ đó vốn thật sự bày ở vị trí này, hay là cũng từng bị lật tìm qua một lượt, điều cô có thể xác định chính là quyển nhật kí đó, là Diệp Khuynh Lăng phải người đến thu dọn.

Vì sao hắn phải làm vậy? Là bởi vì cô phát hiện ra quyển nhật ký đó?

Vốn cô còn rất hoài nghi, rốt cuộc là khả năng thứ nhất hay khả năng thứ hai. Bây giờ cô đã có thể khẳng định, cái chết của La Tú Vân nhất định có liên quan đến Diệp Khuynh Lăng. Bởi vì cô ấy phát hiện ra bí mật của hắn, cho nên cô ấy ắt phải chết. Hoặc là cô ấy yêu hắn, cho nên nguyện chết vì hắn.

Nhưng bất luận là khả năng nào, đều không thoát khỏi liên quan với Diệp Khuynh Lăng.

Cô càng nghĩ càng lạnh lòng, chỉ đành mau chóng rời đi.

17. Chương 17: Hư Tình Giả Ý

Sau khi Lâm Văn Trúc khỏi bệnh, Diệp Khuynh Lăng bắt đầu đưa cô đi dạo khắp nơi.

Nhà họ Trang cũng được coi là một gia đình phú quý ở thành Vĩnh Ninh, Trang thiếu gia mời Diệp Khuynh Lăng đi nghe kịch. Diệp Khuynh Lăng nhận được thiệp mời thì cười vút sang một bên. Mấy người này bình thường đều cười nhạo tam thiếu nhà họ Diệp hắn ngoài ăn nhậu chơi bời thì không biết gì cả. Nhưng lúc có chuyện, còn không phải là đổ mắt chờ mong đến mời đại thiếu gia “không biết gì” như hắn hay sao.

Diệp Khuynh Lăng nghiêng đầu nhìn Lâm Văn Trúc, cô đang may một chiếc khăn. Bây giờ không thiếu cửa hiệu vải đều mua máy sản xuất của người phương Tây, mặc dù hắn không thích, nhưng cũng phải thừa nhận đồ của người phương Tây thật sự không tệ. Cho nên may một kim một chỉ giống cô thế này thật ra nhìn cũng rất mới lạ.

Hắn kéo tấm vải cô may qua, “Có thích nghe kịch không?”

Cô lập tức trầm ngâm nhìn hắn, mặc dù hắn đang hỏi, nhưng cô đâu có quyền trả lời thật sự, “Thích”.

“Vậy mau thay quần áo rồi cùng đi.” ++

Diệp Khuynh Lăng tự động xoay người ra ngoài, để lại căn phòng cho cô.

Cô vừa thay quần áo, vừa nghe tiếng động từ bên ngoài.

Có lẽ là Diệp Chí Hằng đến, cho nên tâm tình Diệp Khuynh Lăng cực kì tốt, bé Diệp Chí Hằng nói nói cười cười.

Khi Lâm Văn Trúc đi ra thì thấy Diệp Khuynh Lăng bế eo Diệp Chí Hằng xoay vòng vòng, mà Diệp Chí Hằng thì vui vẻ cười khanh khách. Nụ cười của trẻ con chung quy luôn đơn thuần tốt đẹp, vui vẻ thì cười, khoan khoái thì cười, sung sướng cũng cười.

Diệp Khuynh Lăng thấy Lâm Văn Trúc đi ra, bèn dừng lại đặt Diệp Chí Hằng sang một bên.

Diệp Chí Hằng trợn mắt nhìn Lâm Văn Trúc chằm chằm mấy lần, trong đôi mắt lại có địch ý. Ngay cả đứa trẻ bé tí cũng biết, cha nó sắp cùng cô gái không phải là mẹ nó ra ngoài. Diệp Chí Hằng nhìn Diệp Khuynh Lăng một cái, thấy hắn đi về phía Lâm Văn Trúc, thế nên rầu rĩ đi đến bên cạnh Quyên Tử.

Lâm Văn Trúc nhìn Diệp Chí Hằng một cái, không biết vì sao, từ sâu trong lòng cô không thích đứa bé này.

Nhưng cô không thể hiện ra ngoài nửa phần, cười mỉm nhìn Diệp Khuynh Lăng, nhìn hắn kéo eo ôm mình, cũng thuận thế ngã vào lòng hắn.

Xe hơi mau chóng đến phủ nhà họ Trang. ++

Diệp Khuynh Lăng rất phong độ cởi áo khoác cho cô, lòng Lâm Văn Trúc khẽ động, quay đầu nhìn hắn, lông mi hắn rất dài, cô nhìn nhìn rồi nở nụ cười.

Mấy hôm nay ý cười của cô dường như nhiều hơn, tâm tình Diệp Khuynh Lăng cũng không tệ, “Nhìn gì, lẽ nào ta hôm nay và ta hôm qua có biến hóa?”.

“Nhìn anh cũng không tổn thất gì cả!” Cô bĩu môi cười.

“Em biết luôn hả?” Hắn kéo eo cô không coi ai ra gì đi qua.

Trang Mặc Quân lập tức ra đón, “Mong mỗi lâu như vậy, rốt cuộc cũng trông ngóng được Tam thiếu đến đây”.

Diệp Khuynh Lăng cười lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Trang thiếu cũng biết mà, phụ nữ đúng là phiền phức, thay quần áo trang điểm ăn diện sẽ tốn rất nhiều thời gian. Thật ngại quá, để Trang thiếu chờ lâu rồi”.

Trang Mặc Quân cười trên mặt, nhưng trong lòng lại không đồng tình, nghĩ thầm rằng Tam thiếu cậu rầy rà đi nữa thì không phải tôi vẫn phải ngoan ngoãn đợi hay sao. Anh ta bắt giác nhìn Lâm Văn Trúc, thầm nghĩ cô gái này thật sự được tam thiếu để tâm đến, vội vàng cười xòa, “Tam thiếu nói gì vậy, tam thiếu có thể đến hàn xá, đó là niềm vinh hạnh của tôi”.

Diệp Khuynh Lăng mặt ngoài khách khí, nhưng hành động của hắn không khách khí chút nào, hắn ngồi xuống vị trí của chủ. ++

Trang Mặc Quân cũng rõ vị trí của Lâm Văn Trúc trong lòng Diệp Khuynh Lăng, hết sức khách khí với Lâm Văn Trúc, sợ rằng có chỗ nào đó hầu hạ không chu đáo.

Còn Lâm Văn Trúc thì đáy lòng phát lạnh, rốt cuộc cô hiểu được vì sao Diệp Khuynh Lăng luôn đưa cô ra trước mặt mọi người, hắn thế này là muốn tất cả mọi người biết hiện giờ hắn sủng cô yêu cô. Có điều chỉ là để người khác xem mà thôi. Chẳng qua là, cô cũng không thể làm khó bản thân mình, có chút hư tình giả ý vẫn tốt hơn là không có gì.

Cô cũng chỉ là đi cùng Diệp Khuynh Lăng, cũng không nói nhiều.

Nếu Trang Mặc Quân này đã đặc biệt thiết yến Diệp Khuynh Lăng, vậy ắt là có việc muốn nhờ.

Thì ra phụ thân của Trang Mặc Quân này – Trang Doãn Hoài là một thuộc hạ của Diệp Quân, lần này cũng theo Diệp Quân mang binh đi đánh trận, nhưng Trang Doãn Hoài mang theo mười vạn binh đánh với quân địch thì bị quân địch tính kế, ba vạn binh mã nhưng còn lại không đến một nửa. Việc này khiến Diệp Quân tức giận không nhẹ, lập tức bãi chức vị phó tướng của Trang Doãn Hoài, Trang Doãn Hoài trở thành tiểu tướng bình thường. Điều Diệp Quân tức giận là Trang Doãn Hoài thân là tướng lĩnh, thế nhưng mình thì bình yên vô sự còn tướng sĩ thì chết vô số. ++

Mà Trang Doãn Hoài này cũng có nỗi khổ khó nói, lúc ấy họ bị tình báo nhầm do đó trúng mai phục của đối phương, nhưng Diệp Quân có tiếng là đừng nói đến chuyện lý do lý trấu, bất cứ chuyện gì cũng phải làm đúng.

Trang Mặc Quân mời Diệp Khuynh Lăng đến đây đương nhiên là hi vọng Diệp Khuynh Lăng có thể nói tốt hộ vài câu trước mặt phụ thân, nghe đồn rằng tuy Diệp Quân luôn ồn ào mâu thuẫn với Diệp Khuynh Lăng, nhưng Diệp Quân vẫn tương đối thiên vị đứa con trai út này, có gì tốt thì đều nghĩ đến Diệp Khuynh Lăng trước tiên, có thứ quan hệ vi diệu như thế, Trang Mặc Quân đương nhiên sẽ tìm đến hắn.

Diệp Khuynh Lăng uống chén rượu Lâm Văn Trúc rót, thờ ơ nghe Trang Mặc Quân trần thuật.

Diệp Khuynh Lăng nhíu nhíu mày, “Trang thiếu cũng biết đấy, cách đây không lâu ta mới bị phụ thân cho đi đây về, hiện giờ ông ấy nghe thấy tên ta là đã nổi giận, ta nào dám đi nói chuyện với ông ấy”.

Trang Mặc Quân cười hùa theo, “Giữa cha với con thì nào có hận thù gì được, Tư lệnh Diệp có tấm lòng bao la, đương nhiên sẽ không thực sự nổi giận với Tam thiếu đâu”.

Diệp Khuynh Lăng cười trầm thấp, “Trang thiếu quá đề cao tại hạ rồi, chẳng qua là nhờ vào thân phận của phụ thân thì mới có chút uy danh ở trong thành như vậy, nhưng nếu nói đến thực tế, thật sự còn kém đại ca ta. Nếu cậu có thể liên hệ được với huynh ấy, vậy thì chuyện này chắc chắn không có vấn đề gì đâu”.

Quả nhiên, sắc mặt Trang Mặc Quân đại biến. ++

Khi ở trong quân doanh, Trang Mặc Quân và Diệp Khuynh Mặc từng vì chuyện thực thi sách lược mà tranh cãi, tuy ngoài mặt không nói gì, nhưng quan hệ riêng như nước với lửa. Dưới tình hình như vậy, Diệp Khuynh Mặc không bỏ đá xuống giếng đã là không tệ rồi, đâu dám phiền hắn ta đại giá được chứ.

Mà Diệp Khuynh Lăng lại nghĩ đến chuyện khác, nếu Trang Mặc Quân thực sự dám liên hệ với Diệp Khuynh Mặc, vậy Trang Mặc Quân này cũng được xem như nhân tài. Bởi vì thời điểm này, nếu nhà họ Trang thật sự đến tìm Diệp Khuynh Mặc, hắn dám cam đoan, Diệp Khuynh Mặc nhất định sẽ bằng lòng giúp đỡ. Chuyện này rất có lợi với Diệp Khuynh Mặc, không chỉ có thể bớt đi một kẻ địch trong quân doanh, lại còn có được một người hỗ trợ.

Hắn cười cười, nhìn xem Trang Mặc Quân là dạng người gì.

“Tam thiếu nói đùa rồi, hàng năm tôi đều ở thành Vĩnh Ninh, hiếm lắm mới thấy được đại công tử, nào dám đi cầu ân huệ này.” Trang Mặc Quân lắc đầu cười khổ.

Diệp Khuynh Lăng sững sốt một lát, rồi mới cười nói: “Cũng đúng, là ta không suy xét chu toàn”.

Trang Mặc Quân thấy Diệp Khuynh Lăng vẫn chưa tỏ thái độ, bèn phân phó cho đầy tớ nhanh chóng biểu diễn.

Bình thường Diệp Khuynh Lăng không thích món này, chỉ là ứng đối theo tình hình thôi. Nhưng hôm nay hắn lại rất có hứng, bởi vì Lâm Văn Trúc đang vô cùng hứng thú nhìn chăm chú vào đào hát trên sân khấu. ++

Diệp Khuynh Lăng thấy bình thường cô cũng không có mấy sở thích, với bất cứ thứ gì đều là bộ dạng không có hứng thú, nhưng hôm nay trên mặt cô tràn đầy sức sống, đôi mắt cũng sinh động hơn không ít. Hắn kiên nhẫn, giải thích từng câu từng câu cho cô người ta đang hát gì.

Thật ra, cô có thể nghe hiểu, nhưng thấy hắn tích cực như vậy, cũng để mặc hắn phiên dịch.

Là mà mọi người đều biết, xà yêu tu hành ngàn năm Bạch Tố Trinh vì báo đáp ân tình của Hứa Tiên mà vào chốn nhân gian trải qua hàng loạt bi hoan ly hợp.

Trang Mặc Quân thấy Lâm Văn Trúc rất có hứng thú, thầm nghĩ nếu vở diễn này thu xếp xong được chuyện thì nhất định phải cho gánh hát này thêm tiền mới được.

Vở diễn đến chỗ Bạch Tố Trinh đến tháp Lô Phong tìm người không có kết quả, liền đại náo chùa Kim Sơn, dâng nước tràn khắp Kim Sơn.

Diệp Khuynh Lăng còn đang giải thích từng câu một, lúc này hắn đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn phát hiện mắt cô hơi đỏ, tựa như vì vở diễn trên sân khấu mà cô hoàn toàn xúc động.

Hắn kéo cô qua, lấy tay xoa xoa mặt cô, rồi ấn nhẹ nhẹ vào mắt cô.

Trang Mặc Quân phải tiếp khách, tất nhiên lúc này anh ta không thể phá hỏng không khí, chỉ có thể chờ cho vở diễn này kết thúc.

Diệp Khuynh Lăng chỉ liếc mắt cũng biết được Trang Mặc Quân muốn nói gì đó, nhưng hấn chờ anh ta mở miệng trước.

“Tam thiếu, chuyện của cha tôi...” ++

Diệp Khuynh Lăng cau mày, lại hỏi về một chuyện không liên quan, “Trang thiếu biết ở đâu bán ngọc không?”.

Trang Mặc Quân sững sốt, không rõ ý này.

Diệp Khuynh Lăng có chút cảm thán, lại có chút bất đắc dĩ, “Tiểu Trúc thích ngọc nhất, hôm nay cô ấy đau lòng thành như vậy, đương nhiên là phải dỗ dành rồi”.

Cơ thể Lâm Văn Trúc cứng đờ, cô thích ngọc chỗ nào? Nhưng giờ phút này cô vẫn dựa vào trong lòng hấn không nhúc nhích, căn bản không dám làm hỏng chuyện của hấn.

Khóe miệng Trang Mặc Quân hơi giật, “Thế thì cần mua ở đâu nữa, hôm nay Lâm tiểu thư đau lòng ở đây, đương nhiên là lỗi của tại hạ. Còn phải mong tam thiếu cho Trang mỗ cơ hội đền tội nữa. Nói thì cũng thật có duyên, cách đây không lâu lúc đi Quảng Lăng, tôi có lấy được một miếng ngọc bích, màu sắc trong suốt, gìn giữ nguyên vẹn, cũng có thể được coi là ngọc tốt. Chỉ hi vọng tam thiếu và Lâm tiểu thư không chê là được”.

“Sao dám phiền Trang thiếu tiêu tốn vậy chứ.” ++

“Thế này thì có tiêu tốn gì, là vinh hạnh của tại hạ mới phải.”

Trang Mặc Quân nói xong liền bảo đầy tớ đi mang ngọc tới. Chuyện này làm anh ta tiếc đứt ruột rất lâu, miếng ngọc này là anh ta trăm cay nghìn đắng mới tìm được, có thể nói là giá trị liên thành, vì một câu của Diệp Khuynh Lăng mà cứ bị lấy đi như vậy. Xem ra Lâm Văn Trúc này thật đúng là một sự cám dỗ, làm tam thiếu say mê thành như vậy.

Diệp Khuynh Lăng lấy ngọc qua không chút khách khí, sau đó đặt vào tay Lâm Văn Trúc, đồng thời dùng tay véo mũi cô, “Không được khóc nhè nữa”.

“Em có khóc nhè đâu?” Lâm Văn Trúc khẽ nhú mày. ++

“Rồi rồi rồi, không khóc không khóc, là ta nhìn nhầm.”

Sự chiều theo này của Diệp Khuynh Lăng, dường như càng thêm chứng thực phỏng đoán của người khác, hấn thật sự để tâm đến cô.

Trang Mặc Quân cũng hiểu được vài phần, nếu Diệp Khuynh Lăng nhận miếng ngọc này, vậy là đã đáp ứng thỉnh cầu của anh ta, cho nên anh ta cũng không nói thêm gì nữa.

Lại hàn huyên vài câu, Diệp Khuynh Lăng liền kéo Lâm Văn Trúc rời đi.

Bên ngoài gió khá lớn, Diệp Khuynh Lăng choàng thêm áo khoác cho cô, “Sao, không thích?”.

Lâm Văn Trúc cười với cơn gió lạnh, “Sao có thể chứ, em rất thích”.

Tay cô vuốt miếng ngọc đó, cô thật đúng là thích. Cô rất dùng sức, nhưng ngọc hơi nhẵn, chịu lực rất đều, dường như sẽ không chịu chút thương tổn nào.

18. Chương 18: Sao Người Không Biến Mất?

Lâm Văn Trúc không biết mục đích của Diệp Khuynh Lăng khi đối xử với mình như thế, khiến tất cả mọi người đều biết hấn “yêu chiều” cô, từ đó thay thế địa vị của Cố Hương Liên? Cho dù bản thân cô là người

trong cuộc, cô cũng có thể vô ý nghe thấy mấy lời rằng Cố Hương Liên đã thất sủng, cô thành công lên thay, có thể nghĩ ra được, mọi người bàn tán sau lưng kinh cỡ nào, nếu đây là mục đích của Diệp Khuynh Lăng, cô nghĩ hẳn hẳn đã thành công rồi.

Nói không rõ là cảm giác gì.

Tam thiếu đối với cô là lợi dụng, hoặc là nói bây giờ vẫn đang là thời kì quan sát? Bên chỗ đại thiếu đã rất không kiên nhẫn rồi, nếu cô vẫn không biểu tin tức gì có giá trị, cũng không biết bên chỗ đại thiếu sẽ làm gì cô nữa.

Cuộc sống của cô, từ trước đến nay đều là một mớ bòng bong, muốn sống cuộc sống bình ổn an nhiên, nhưng lại luôn sa vào vòng xoáy, không cách nào thoát thân.

Lâm Văn Trúc phiền muộn nghĩ về tình hình của bản thân, cô ở trong Tà Vũ Hiên, ngoại trừ có thể nói mấy câu với Lan Thúy thì ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, còn về người làm vườn thường tĩa hoa cắt cỏ quét dọn phòng ốc ở Tà Vũ Hiên thì càng giống như người câm, rất ít khi phát ra tiếng. Cô đương nhiên sẽ không lựa chọn nói chuyện với Lan Thúy, trước hết là cô không hiểu Lan Thúy là người như thế nào, tiếp đó là Lan Thúy rõ ràng chỉ trông chừng cô mà thôi. ++

Cô chỉ có thể ngồi trong phòng, tay cầm sách nghiêm túc đọc, có lẽ tâm tình không tốt, ngay cả sách cũng không thể đọc tiếp được, vì thế ngay cả hoạt động giết thời gian duy nhất của cô cũng mất đi rồi.

Cô buông sách, chậm rãi uống trà, qua động tác từ tốn này bình ổn lại thế giới nội tâm, buông tách trà, cô đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

“Lâm tiểu thư.” Lan Thúy lập tức tiến lên, cúi chào Lâm Văn Trúc, trên mặt không có vẻ nịnh nọt lấy lòng, ngược lại có chút không kiên nhẫn không siểm nịnh.

Lâm Văn Trúc khẽ nhíu mày, không thích sự xa cách rõ ràng này, ngay cả một nha hoàn bị mọi người cho là thân phận thấp kém cũng có thể xem thường cô, điều này cũng khiến cô nhận thức ra thân phận thấp kém của mình, tính ra thì, cũng có thể hiểu được, người giống như Lan Thúy, làm việc được tiền lương, mà bản thân cô không chỉ phải đến Phượng Vũ Thiên ca hát biểu diễn, ngay cả cơ thể đều phải chi ra, khó trách người khác xem thường mình.

Về việc kết cục có cực kì thê thảm như những cô gái tam thiếu đã từng đưa về hay không, cô từ chối suy nghĩ.

“Tôi muốn ra ngoài đi dạo.” Lâm Văn Trúc nói nhàn nhạt. ++

“Vâng.”

“Tôi muốn đi một mình.”

Lan Thúy nghe vậy thì khẽ nhíu mày, muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến lời tam thiếu từng nói là không cần đi theo Lâm Văn Trúc, vì thế thu bước chân, “Dạ”.

Lâm Văn Trúc ra khỏi Tà Vũ Hiên, Lan Thúy nhìn theo bóng lưng cô: Có vài người cứ muốn tự tìm cái chết, không ai ngăn nổi. ++

Sau khi ra khỏi Tà Vũ Hiên, Lâm Văn Trúc thở phào một hơi, thực ra cũng không trách cô được, Tà Vũ Hiên giống như chiếc lồng giam vậy hãm cô, bây giờ là thời gian ra khỏi lồng giam để hít thở không khí trong lành, cô có thể không vui sao? Hơn nữa bầu không khí trong lành này còn không có ai đi theo, vì thế sự tự do thế này càng khiến người ta khoan khoái.

Lâm Văn Trúc thật sự tùy ý đi dạo, thưởng thức hoa cỏ trong phủ, nhân tiện lại cảm khái sự yêu chiều của Tư lệnh Diệp với đứa con này. Không nói đến sự rộng lớn của phủ, chỉ đám hoa cỏ này cũng không biết đáng giá bao nhiêu tiền rồi, càng đừng nói đến rừng đào đặc biệt được tạo nên ở trước viện nào đó, vân vân. Cô cảm thấy mình dường như đã tìm ra nguyên do mà đại thiếu và tam thiếu người sống ta chết, chỉ cái phủ này đã khiến người ta ghen tị đến đỏ mắt, đại thiếu sao có thể không có bất cứ suy nghĩ nào? Mà tam thiếu khiến Tư lệnh Diệp đối đãi như thế, có phải có càng nhiều chuyện thiên vị xảy ra không, dù sao thì mẫu thân của tam thiếu cũng được Tư lệnh Diệp chính miệng thừa nhận là tình yêu đích thực của mình.

Mấy từ tình yêu đích thực này, bị rất nhiều người coi như sự tồn tại nực cười, dù sao thì lúc gặp chuyện và sa sút, tình yêu đích thực bị đàn ông vứt bỏ như giày rách, nhưng mà cũng cùng là tình yêu đích thực, nhìn lại lịch sử, cũng có sự tồn tại khiến nước mất nhà tan, nhiều ví dụ chứng minh như thế, ai có thể biết Tư lệnh Diệp sẽ làm gì vì Nhậm Vũ Tinh? Nếu đại thiếu và tam thiếu đều là con trai ông ta, ông ta giao nhà họ Diệp cho tam thiếu đương nhiên cũng là chuyện hoàn toàn có thể hiểu. ++

Mặc dù nếu như vậy, một đời lừng lẫy của Tư lệnh Diệp sẽ bị hủy hoại trong phút chốc.

Những năm gần đây trong mắt mọi người đại thiếu có thanh danh rất tốt, tam thiếu thì thanh danh chẳng ra sao, cuối cùng nhà họ Diệp do đại thiếu tiếp quản, đó mới là điều trong lòng mọi người hướng đến.

Lâm Văn Trúc yên lặng suy tư, đợi cô phát hiện trước mặt có Diệp Chí Hằng ngăn cản bước chân cô, cô đã bất gặp đôi mắt nhỏ phần nộ của Diệp Chí Hằng rồi.

Lâm Văn Trúc khẽ thở dài một hơi, cho dù tính cách Diệp Chí Hằng thế nào, dựa vào việc cậu ta là con trai duy nhất của Diệp Khuynh Lăng, thân phận này đã đủ tôn quý đến mức cô chỉ có thể lùi bước, cô nghiêng người, nhường đường.

Diệp Chí Hằng lại chưa đi, chỉ lạnh lùng nhìn cô, “Cha là của mẹ”.

Lâm Văn Trúc khẽ cười, sau đó lắc đầu.

Diệp Chí Hằng nhấn mạnh từng chữ, “Cha là của mẹ”. ++

Lâm Văn Trúc nghe vậy, lại thở dài một hơi, kiểm điểm mình đã quá hà khắc với trẻ con, cậu ta có cha có mẹ, đương nhiên ghét những người phụ nữ quanh quẩn trước mặt cha cậu ta, mà cô vừa khéo là một trong số những người phụ nữ đó, cô ngồi xổm xuống, nhìn thẳng Diệp Chí Hằng, “Cậu sai rồi”.

Diệp Chí Hằng trừng mắt nhìn cô, “Cha đúng là của mẹ”.

“Cha cậu không phải của bất kì ai.” Lâm Văn Trúc cong môi cười nhẹ, “Nếu cha cậu thật sự muốn thuộc về một người nào đó, vậy người đó nhất định chính là tam thiếu phu nhân tương lai”.

Diệp Chí Hằng nổi cáu, trừng mắt nhìn cô, rất lâu sau không nói gì.

Tam thiếu phu nhân? Lâm Văn Trúc cũng bắt đầu suy nghĩ, nếu Diệp Khuynh Lăng lại lấy vợ, liệu có vào ở trong Bích Lạc Hiên không? Cô tự lắc đầu, nếu Diệp Khuynh Lăng thật sự có suy nghĩ muốn lấy vợ, bây giờ trong phủ đã có nữ chủ nhân từ lâu rồi, không cần đến hiện tại, còn về việc vì sao Diệp Khuynh Lăng không lấy vợ, mà Tư lệnh Diệp không cưỡng ép, có phải là vì bảo vệ Đặng Thanh Vân và Diệp Chí Hằng hay không, ai mà biết được.

Là vì bảo vệ mẹ con họ, hay là lấy đó làm cái cớ để từ chối lấy vợ, không ai biết được suy nghĩ thật sự của tam thiếu.

Lâm Văn Trúc đứng dậy, lúc lại nhìn Diệp Chí Hằng, phát hiện ánh mắt cậu ta đã thay đổi, trên mặt nhiều thêm vẻ chắc chắn. ++

“Ta sẽ chứng minh cho người xem.” Diệp Chí Hằng gằn từng chữ nói hết câu này.

“Hử?”

Không đợi Lâm Văn Trúc phản ứng lại, Diệp Chí Hằng đã kéo áo cô, mau chóng đi đến một hướng khác.

Tịnh Hồ là hồ nước tam thiếu dùng rất nhiều sức người sức của đào ra, bên hồ bèo dày đặc, cả mảng lau lớn sinh trưởng quanh Tịnh Hồ, khu nước cạn thì trồng hoa sen, bây giờ đang chịu ảnh hưởng của mùa, bèo tịch liêu, lau đều hiu, sen héo hơn rụng lá, chỉ còn gốc chổng chơ khô héo màu nâu đứng giữa hồ. Nhưng sắc thu đều hiu tịch liêu này lại bị chiếc thuyền nhỏ giữa hồ quấy nhiễu, gợn nước lẫn tăn, như xé rách vỏ thu điêu linh, khiến người ta như nhìn thấy cỏ lau xanh nhạt, hoa sen chớm nở phiến lá đu đưa theo gió, cá lướt qua sen như đưa thoi.

Diệp Khuynh Lăng và Đặng Thanh Vân chèo thuyền trên hồ, kinh diễm hồ nước thu, phai nhạt một phần ý thu, làm dịu dàng hiện thực tốt đẹp. ++

Giai nhân như vậy, quân tử như nước; nước thu một màu, tâm này chưa phai.

Giai nhân rạng rỡ, yếu điệu như vậy; quân tử chói lọi, thiêu đốt hoa này.

Nguyên vì tâm người, nâng chén ngày dài, nỗi niềm yêu thương, không bằng tâm quân.

Diệp Khuynh Lăng mặc một chiếc trường bào trắng, giống như công tử nhà giàu thời cổ đại, ngồi trước chiếc bàn nhỏ trên thuyền, bưng tách trà khê nhấp. Đặng Thanh Vân thì mặc một chiếc váy dài màu xanh, rất có vẻ xuân sắc, cô ta ngồi đối diện Diệp Khuynh Lăng, đang cười nói gì đó với hắn. Lúc này thuyền nhỏ dừng giữa hồ, hai người họ không cần chèo thuyền tiếp, mà để thuyền di chuyển theo gió, vẻ tự tại này càng tăng thêm mấy phần bình yên.

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, nhìn đứa trẻ bên cạnh, cậu ta đang dùng ánh mắt có thể gọi là kiêu ngạo nhìn cô, giống như cậu ta đã thắng. ++

Cậu ta muốn chứng minh. Chứng minh cha cậu ta thuộc về mẹ cậu ta, bức tranh đẹp dễ trước mắt chính là minh chứng, chứng minh cha cậu ta và mẹ cậu ta ân ái như thế, mà cậu ta là kết tinh của tình yêu giữa họ.

Về mặt Lâm Văn Trúc lãnh đạm, chung quy thì không nói ra được lời đâm chọc người ta, nếu tất cả trước mắt đang chứng minh Diệp Khuynh Lăng và Đặng Thanh Vân ân ái thế nào, vậy sự tồn tại của cô, không phải chứng minh cảnh tượng ân ái này chẳng qua chỉ là thể hiện ở mặt ngoài thôi sao? Nếu không thì Diệp Khuynh Lăng hà tất phải đưa cô về phủ, hà tất làm những chuyện thân mật đó với cô?

Diệp Chí Hằng quật cường ngẩng đầu, “Cha là của mẹ”.

Lâm Văn Trúc cười nhẹ, vươn tay muốn xoa xoa đầu Diệp Chí Hằng, nhưng lại bị cậu ta né tránh, cô cũng không bận tâm. “Nếu cậu thật sự nghĩ vậy, vì sao phải chứng minh với tôi?”.

“Không được đoạt cha ta.” ++

“Cha cậu không ai có thể đoạt đi được.”

Diệp Chí Hằng nhìn cô một lúc lâu, “Vậy người biến mất có được không? Biến mất giống như những người trước đây...”.

Biến mất giống như những người trước đây? Những người biến mất tất cả đều bị ném dưới chân Thanh Sơn, gió tạt mưa đập, thi thể hôi thối, nát rữa giữa bùn, làm dinh dưỡng cho rừng trúc, Lâm Văn Trúc bất giác run rẩy, nhìn Diệp Chí Hằng, vậy mà lại sinh ra cảm giác sợ hãi...

Cô mau chóng quét đi sự sợ hãi dưới đáy lòng, sao cậu ta có thể biết ẩn ý phía sau sự “biến mất” được, chẳng qua là hi vọng cô rời đi mà thôi.

“Tôi không có quyền biến mất.” Cậu ta cũng không có quyền yêu cầu.

Ánh mắt Diệp Chí Hằng trở nên âm u dữ tợn.

Vào lúc này, Tinh Hồ truyền tới tiếng tiêu, Lâm Văn Trúc nhìn vào giữa hồ theo bản năng, Đặng Thanh Vân đứng trên thuyền, tay cầm tiêu, làn váy hơi tung bay như đang khê nhảy múa, Diệp Khuynh Lăng thì ngồi trước bàn thưởng thức mỹ nhân thổi tiêu.

Cô không nhìn thấy được nét mặt Đặng Thanh Vân, nhưng lại cảm thấy bây giờ cô ta nhất định đang cười khê đến độ cong hoàn mỹ, mà trong mắt Diệp Khuynh Lăng có lẽ sẽ đầy tán thưởng.

Đây chính là trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ?

19. Chương 19: Bò Câu Đưa Thư

Diệp Chí Hằng mặt đầy khoe khoang nhìn cô.

Lâm Văn Trúc nhìn bộ quần áo dày màu sắc tươi sáng trên người Diệp Chí Hằng, đột nhiên cảm thấy thật tốt, trẻ con sống trong phú quý giàu sang ăn ngon mặc đẹp, ngoài học bài thì không cần lo lắng gì cả, còn

có thể nhầm chán mà trút giận cho mẹ, quản chuyện tình cảm của cha. Lúc cô lớn bằng tầm này, thích nhất chính là cùng ca ca tỷ tỷ lên núi nhặt nấm hái rau dại, chỉ hi vọng tiếng thở dài mỗi ngày của mẹ ít hơn một chút, chỉ hi vọng trong nhà có thể có tiền để sửa chữa nhà một lần, mùa đông không cần lo lắng gió lạnh ủa vào, mùa hè không cần lo lắng nước mưa biến căn nhà thành dòng sông...

Hai chị gái của cô, một người bị chết vì lạnh, một người sống tiếp thì chết vì đói...

Mà người nhà cô, là bị chém chết... ++

Lâm Văn Trúc cong cong môi, có trẻ con của hai kiểu gia đình tuổi còn nhỏ nhưng đã so đo tính toán, một kiểu là sống nghèo khó nhà nhiều trẻ con, anh chị em là đối thủ tranh giành đồ ăn, một loại khác là con cái trong gia đình giàu có, từ nhỏ đã sống trong mưu đồ.

Phủ Thanh Sơn, tổng cộng chỉ có một đứa trẻ là Diệp Chí Hằng mà thôi, sao Diệp Chí Hằng lại bị giáo dục thành như vậy? Thật sự là do Đặng Thanh Vân, Diệp Khuynh Lăng không biết quản; hay là Diệp Khuynh Lăng chỉ cho cậu ta ăn ngon mặc ấm, còn những thứ khác đều không cần hỏi đến?

Lâm Văn Trúc không nhiều lời với Diệp Chí Hằng, cô là một người trưởng thành, so đo với một đứa trẻ, quả thực là không nên.

Cô xoay người rời đi, nói thực, nếu không có Diệp Chí Hằng dẫn đường, cô thật sự không thể chạy đến nơi thế này. Phủ Thanh Vân thật sự rất lớn, có lúc chỉ là một con đường mà thôi, đi ra rồi thì lại có chốn bồng lai khác. Đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy Tịnh Hồ, lúc rời đi còn có chút không nỡ, năm sau khi hoa sen nở rộ, cô còn có thể có cơ hội thưởng thức cảnh đẹp này không?

Năm sau tháng sau hoa nở như cũ, tháng sau năm sau liệu người có còn?

Cô mím môi tự giễu, ngay cả ngày mai còn không biết là đang ở đâu, còn nghĩ đến năm sau tháng sau, cô quả thật quá vô vị rồi. ++

Đi một đường, một đường thưởng thức núi giả nước chảy.

Nước róc rách, nước chảy không ngừng âm thanh không dứt, cô nghe tiếng nước, vậy mà lại nghe được tiếng chíp chíp loáng thoáng, tần suất quen thuộc đó khiến da đầu cô hơi run, cô bước từng bước đến chỗ phát ra âm thanh, đương nhiên không quên nhìn xung quanh xem có ai đi theo không. Phủ Thanh Sơn đất đai mênh mông, người hầu nhiều, nhưng cũng không đến mức có thể thấy người ở khắp nơi, cô thở phào, rồi mới bước gần đến nơi phát ra tiếng.

Tiếp tục đi về phía trước là một cánh rừng, lá cây phủ đầy đất, tầng dưới cùng mục nát thành bùn, tầng trên thì che phủ, trong không khí có mùi cỏ gỗ mục ruỗng, thứ mùi này khiến cô an tâm, điều này chứng minh nơi này không chỉ không có ai quét dọn, mà cũng không có ai hay đến đây.

Tiếng chíp chíp càng lớn, cô cười vươn tay, một chú bồ câu bay đến trên tay cô.

“Đừng kêu đó!” Nếu thu hút người khác, cẩn thận cái mạng nhỏ khó giữ.

Cô dùng một tay vuốt ve lưng bồ câu, cảm giác lông chim bóng mượt, vật nhỏ này được nuôi rất tốt. Chú bồ câu này là do cô nuôi vì chán khi được người ta bồi dưỡng, bồi vì sớm chiều bên nhau, cô rất thích vật nhỏ này, sau đó cô vào Phượng Vũ Thiên, vật nhỏ đương nhiên không thể theo cô. ++

“Trên người ta không có đồ ăn, mi có ghét bồ ta không?” Lâm Văn Trúc thật sự hơi lo lắng, lâu như thế không gặp nhau, làm khó vật nhỏ còn nhớ đến mình rồi.

Bồ câu bay lên, lại bay không xa, vỗ cánh phành phạch, không biết là đang biểu đạt sự bất mãn hay là đang vui vẻ.

Lâm Văn Trúc lại thở dài một hơi, chú bồ câu này là bên chỗ đại thiếu dùng để làm công cụ truyền tin, bản thân cô chẳng phải cũng là một công cụ hay sao?

Lâm Vụ nói chú bồ câu cô nuôi nhớ cô rồi, vật nhỏ quả nhiên đã đến.

Phủ Thanh Sơn bị người của Diệp Khuynh Lăng canh giữ rất nghiêm ngặt, nếu không sao Diệp Khuynh Mặc có thể tặng người từ nơi có ý đồ rõ ràng như Phượng Vũ Thiên chứ, dưới sự canh phòng này, vật nhỏ

đến đây thế nào? Cô hi vọng nghĩ mọi chuyện theo hướng tốt, dù sao thì người hầu trong phủ Thanh Sơn là để phòng ngừa người có ý đồ xấu phái người tới, ngay cả người mua bán đều là chủ động lựa chọn từ một vài địa phương nhỏ, nhưng mà với động vật nhỏ này, chắc là sẽ không nghiêm ngặt như thế nhỉ, huống hồ vật nhỏ bụi bặm xám tro cũng không hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Cô vẫy vẫy tay, vật nhỏ lại đậu trên tay cô, cũng mổ tay cô.

Cô cười khẽ, rồi mới lấy tờ giấy đã chuẩn bị xong từ lâu ra, quấn lại thành cuộn nhỏ, dùng dây buộc chặt vào chân vật nhỏ. ++

Cô ôm vật nhỏ, dùng sức ném lên, “Đi đi!”

Cô vẫn luôn nhìn theo vật nhỏ, cho đến khi vật nhỏ giương cánh bay lên, nụ cười trên mặt cô vừa nở rộ, cô đã nghe thấy một tiếng vang cực lớn, vật nhỏ kêu hai tiếng, cánh vỗ phành phạch mấy cái, mấy sợi lông rụng xuống, vật nhỏ nện thẳng xuống mặt đất.

Cô chờ đợi, rồi lập tức chạy qua chỗ vật nhỏ, nhặt nó lên, viên đạn xuyên thẳng qua cơ thể, vật nhỏ chết ngay lập tức, trên tay cô là máu và thi thể còn ấm.

Sắc mặt cô tái nhợt nhìn Thạch Nham đang cầm súng.

Thạch Nham là phụ tá của tam thiếu, như hình với bóng cùng Diệp Khuynh Lăng, thay Diệp Khuynh Lăng xử lý các loại chuyện lớn bé.

Thạch Nham thu súng lại, ánh mắt nhìn Lâm Văn Trúc như nhìn một người chết, tam thiếu nói không sai, chỉ có để mặc thì mới có thể túm được tử huyệt của đối phương, giờ mới qua bao lâu chứ, không phải đã để lộ sơ hở rồi sao? Trong phủ trước giờ không nuôi động vật chim chóc gì, bây giờ càng không nuôi bất cứ động vật gì, cho dù tiểu công tử khóc lóc kêu gào muốn nuôi chó mèo, cũng vẫn không được cho phép.

Một con bồ câu bay vào, giống như chỉ là một mục tiêu nhỏ mà thôi, nhưng đối với đám thủ vệ chỉ cần có chút dấu vết đã như chim sợ cành cong mà nói, đây chính là một mục tiêu lớn.

“Lâm tiểu thư.” Thạch Nham vươn tay. ++

Lâm Văn Trúc lùi một bước về sau, “Phụ tá Thạch thế này là đã rất lâu không ăn mặn, muốn dùng con bồ câu này lấp đầy bụng? Tôi và con bồ câu này có duyên với nhau, chỉ bằng giao nó cho tôi, tôi muốn tự chôn cất nó”.

“Lâm tiểu thư, tôi nhớ cô là người ca hát, không phải đào hát.” Cho nên không cần tiếp tục diễn nữa.

“Tôi nghe không hiểu Phụ tá Thạch đang nói gì.”

“Lâm tiểu thư sẽ hiểu rất nhanh thôi.”

Phụ tá Thạch lùi hai bước, trong cánh rừng có thêm tiếng bước chân, Diệp Khuynh Lăng bế Diệp Chí Hằng bước từng bước đến. ++

Diệp Khuynh Lăng nhìn Phụ tá Thạch rồi lại nhìn Lâm Văn Trúc, “Thế này là làm sao đây?”.

Đôi mắt to tròn của Diệp Chí Hằng trong lòng Diệp Khuynh Lăng đảo quanh, có chút lạnh lợi, cậu ta cười, “Cha ơi con biết rồi, chú Thạch nhất định biết chị gái này bắt nạt con, cho nên đang báo thù cho con đấy”.

Diệp Khuynh Lăng nhíu mày, “Ồ?”.

Diệp Chí Hằng lập tức phò, “Cha ơi, chị gái này không dịu dàng chút nào cả, nhìn thấy con thì bèn hỏi chị Quyên Tử có ở đó không, con nói không có, chị ta bèn muốn đánh con, may là con chạy nhanh...”.

“Vậy à?” Diệp Khuynh Lăng nhìn Diệp Chí Hằng, “Nếu đã có thù thì phải là tự mình báo thù mới đúng, sao có thể tìm chú Thạch của con?”.

“Con là trẻ con, không thể đối phó người lớn, cho nên chỉ có thể tìm người lớn để giúp đỡ thôi.” Diệp Chí Hằng tựa sát vào lòng Diệp Khuynh Lăng, “Cha ơi, con không thích chị này, để chị ta biến mất có được không?”. ++

Diệp Khuynh Lăng nhìn con trai với vẻ thâm sâu, đặt Diệp Chí Hằng xuống đất, “Là nam tử hán, thù của mình thì tự báo, đừng nghĩ đến việc dùng cái cơ tuổi còn nhỏ để trốn tránh”.

Diệp Chí Hằng sững ra, rồi chạy chậm đến trước mặt Lâm Văn Trúc, cười sâu xa, “Chị, mặc dù em còn nhỏ tuổi, chỉ có thể bị chị bắt nạt, nhưng đợi sau khi em lớn, em sẽ không chịu để cho chị bắt nạt đâu, hôm nay em sẽ không để cha giúp em báo thù, em sẽ tha cho chị trước, sau này sẽ tìm chị báo thù lại”.

Diệp Chí Hằng nói xong bèn chạy về bên cạnh Diệp Khuynh Lăng.

Lúc này Diệp Khuynh Lăng vỗ vỗ đầu Diệp Chí Hằng, cảnh tượng cha hiền con hiếu ấm áp.

Lâm Văn Trúc chỉ cảm thấy cơ thể cứng ngắc run run, đã không còn bất cứ cảm giác gì nữa.

Diệp Khuynh Lăng gật đầu với Thạch Nham, Thạch Nham mới đi qua bế Diệp Chí Hằng lên, đi ra khỏi cánh rừng.

Diệp Khuynh Lăng nhàn nhả đi đến trước mặt Lâm Văn Trúc, nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô thì dường như cảm thấy buồn cười, “Một người trưởng thành như em, sao có thể bắt nạt một đứa trẻ? Phụ tá Thạch chỉ thay Hằng Nhi dạy dỗ em một bài thôi, thế mà đã bị dọa rồi? Gan nhỏ như thế đúng là không tốt”. ++

Cô chỉ chờ dẫn nhìn hấn.

Diệp Khuynh Lăng cũng không bận tâm đến việc cô không trả lời, vươn tay cầm lấy cuộn giấy buộc trên chân chú bò câu cô cầm trên tay, “Đây là gì? Bỏ câu đưa thư? Em muốn truyền cho ai, lẽ nào là Kim tỷ?”.

Hấn không mở cuộn giấy ra, dường như đã nhìn rõ tất cả, nhưng lại cố tình thưởng thức vẻ mặt sau khi sự tình bại lộ của cô, lấy đó đạt được khoái cảm buồn nôn.

Lâm Văn Trúc nhìn hấn mấy giây, “Chỉ là em nhìn thấy chú bò câu này, nghĩ rằng có thể làm bò câu đưa thư, vì thế cảm thấy hay hay, bèn thử thôi”.

“Thử gì?” ++

“Thử xem đây có phải bò câu người khác dùng để làm bò câu đưa thư không.”

Đến bây giờ cũng mạnh miệng nói năng đầu ra đấy, ánh mắt Diệp Khuynh Lăng lập tức trở nên sắc bén, nhìn vào mắt cô, rồi hấn chậm rãi mở cuộn giấy trên tay ra.

Ngoài bị dính chút máu, tờ giấy trống không, không có một chữ.

Lúc này Diệp Khuynh Lăng nhìn cô rồi khẽ cười, khó trách không lo ngại, bởi vì cô căn bản không định để lộ ra tin tức gì, cô cẩn thận như thế, có lẽ là đã dự liệu trước, vì thế thăm dò tình hình canh phòng trong phủ, nếu thật sự có thể truyền tin ra, lần sau truyền lại cũng không sao, một con bò câu đầu quan trọng bằng cái mạng nhỏ.

“Đáng tiếc rồi.” Diệp Khuynh Lăng lên tiếng nhàn nhạt.

Đáng tiếc gì? Tiếc là lần này không tóm được manh mối gì cô để lại, không thể khiến cô trở thành một thi thể dưới chân Thanh Sơn?

Lâm Văn Trúc trầm mặc nhìn hấn, “Tam thiếu hoài nghi em sao?”

“Em cảm thấy sao?”

“Em cảm thấy tam thiếu có thể hoài nghi bất cứ ai bên cạnh tam thiếu, nhưng không cần hoài nghi em.”

20. Chương 20: Kết Quả Điều Tra

Một cơn gió thổi tới, cành lá khô ào ào rơi xuống, trên tấm thảm lá dày đặc này, Lâm Văn Trúc cứ trấn định nhìn người đối diện như vậy, sắc mặt bình tĩnh, không phải là đã hạ quyết tâm, mà là sự chờ mong với

tín niệm kiên định nào đó, còn về việc hấn có hoài nghi cô hay không, đã không còn quan trọng từ lâu, điều quan trọng là cô đã làm chuẩn bị xong rồi.

Diệp Khuynh Lăng trầm mặc nhìn cô gái ở đối diện, tay vươn ra giữa không trung, nắm lấy một chiếc lá khô, hấn bóp vụn chiếc lá từng chút từng chút một, vụn lá bay đi theo gió, lúc này hấn mới đi đến trước mặt cô.

Lâm Văn Trúc vẫn cố chấp nhìn hấn.

Chính là hai đôi mắt lúc nhìn người ta như có cùng bản chất.

Không hiểu sao lòng Diệp Khuynh Lăng sinh ra thứ cảm giác phần nộ, còn chưa suy nghĩ, cơ thể đã hành động theo bản năng, tay hấn đã vươn vào trong cổ cô, kéo sợi dây màu đỏ đã sớm phai màu kia, bao gồm cả mặt dây chuyền, hấn cầm trong tay, cho dù vì đau mà sắc mặt cô nhăn nhó hấn cũng không buông tay, “Ta mặc kệ cô là ai, cũng mặc kệ cô có mục đích gì, bây giờ rút ngay cho ta”. ++

Lâm Văn Trúc hoảng loạn nhìn hấn, dường như không hiểu.

Diệp Khuynh Lăng kéo mạnh sợi dây, sợi dây lại không đứt, ngược lại khiến cô ngã thẳng vào lòng hấn.

“Em không đi.” Lâm Văn Trúc muốn ôm hấn, chú bồ câu trong tay khiến cô lại chỉ khê dựa vào người hấn, “Em không có người nhà, cũng không có bạn bè, rời khỏi đây em căn bản không sống tiếp được”.

Diệp Khuynh Lăng thở một hơi nặng nề, “Ta có thể thu xếp người nhà cho em”.

Cô ngẩng đầu nhìn hấn, cơ thể khê run rẩy, “Có ý gì?”.

“Để em xuất giá.” ++

Lâm Văn Trúc nhắm mắt, khóe miệng khê nhếch lên cười khổ, “Vì sao? Tam thiếu anh đột nhiên bảo em rời đi, còn phải thu xếp chồng cho em, em có chỗ nào khiến anh không hài lòng sao? Em làm việc ở Phượng Vũ Thiên, ngày ngày ngoài đối mặt với đồng nghiệp cùng làm việc thì chính là khách khứa, người như em đâu thể giúp chồng dạy con, vẫn là đừng đi hại đàn ông tốt thành thực đáng tin cậy thì hơn”.

Diệp Khuynh Lăng buông sợi dây trong tay ra, vậy mà vì sợi dây này và ánh mắt của cô mà lòng hấn sinh ra chút thương tiếc, vậy mà hấn hi vọng cô có thể rời ra vũng nước bẩn này, sống cuộc sống của người bình thường, hấn nên tự kiểm điểm mình, người mà Diệp Khuynh Mặc bồi dưỡng nếu thật sự chỉ có chút bản lĩnh này thì không phải là Diệp Khuynh Mặc rồi, vậy mà vì người của Diệp Khuynh Mặc mà hấn có thứ cảm xúc thất thường.

Chẳng qua chỉ là một sợi dây chuyền mà thôi, ai quy định người có được sợi dây này thì chính là chủ nhân gốc của sợi dây chứ, thời buổi chiến tranh loạn lạc, một sợi dây đổi lấy tiền bạc lương thực đều có thể, thậm chí câu chuyện của đối phương cũng có thể khoắc vào trên người mình.

Diệp Khuynh Lăng xoa xoa mặt cô, “Thử xem em có rời xa ta không mà thôi, sao, bị dọa rồi?”.

Cô hít sâu một hơi, “Vâng, lần sau tam thiếu đừng dùng phương thức thử dọa người như thế nữa”.

“Nếu em và con bồ câu này đã có duyên, vậy em tự chôn cất nó đi nhé!”

“Vâng.” ++

Diệp Khuynh Lăng xoay người, giẫm lên lá cây bước những bước lớn rời đi.

Lâm Văn Trúc mím môi, nhìn bóng lưng rời đi của hấn, cho đến khi không còn nhìn rõ nữa.

Hai tay cô nâng bồ câu lên, cô tiếp tục đi sâu vào rừng, ngồi xổm xuống, đặt bồ câu lên mặt đất, bới lá cây lên, dùng tay đào một chiếc hố nhỏ trên mặt đất, bỏ bồ câu vào trong.

“Là ta vô dụng, không bảo vệ được mi.” Cô nhìn nắm mồ nhỏ, “Không biết ngày ta chết, liệu có ai sẵn lòng chôn cất ta không...”.

“Nhưng ta không hối hận, vốn là một người đơn độc, ta tình nguyện làm chút chuyện có ý nghĩa, để cuộc đời mình trở nên có ý nghĩa.”

Diệp Khuynh Lăng về đến Thiên Hành Cư, Thạch Nham đã trở về sau khi đưa Diệp Chí Hằng về bên Đặng Thanh Vân, về mặt Diệp Khuynh Lăng khó dò, Thạch Nham quan sát Diệp Khuynh Lăng một lát, rồi vẫn nói ra suy nghĩ của mình, “Tam thiếu, vị Lâm tiểu thư này rất kì lạ, nhưng lại không nắm được nhược điểm của cô ta, tôi cho rằng tiếp tục giữ cô ta lại ở bên cạnh cậu rất nguy hiểm”. ++

Diệp Khuynh Lăng dùng ngón tay gõ gõ trên bàn, “Hử?”

“Chuyện hôm nay đã cho thấy rõ đó chỉ là sự thăm dò của cô ta, rõ ràng chúng ta không phải người giám sát chặt cô ta, cô ta vẫn có thể làm việc thận trọng như thế, người như vậy e là từ một chút dấu vết cũng có thể phán đoán ra được vài chuyện, nếu truyền ra ngoài, đối với chúng ta mà nói chính là tổn thất cực lớn.” Sắc mặt Thạch Nham nặng nề, “Tôi nghĩ bây giờ tôi đã hiểu vì sao đại thiếu lại phái cô ta đến rồi”.

Diệp Khuynh Lăng nghe vậy thì ngược lại nở nụ cười, “Cô ấy có ba đầu sáu tay à? Vì sao mấy người các cậu ai ai cũng đánh giá cô ấy cao như thế?”.

“Tam thiếu...”

Khóe miệng Diệp Khuynh Lăng cong cong, “Bắt đầu từ lúc ta đưa cô ấy về... Không đúng, bắt đầu từ lúc ta ra khỏi phòng cô ấy, mấy người các cậu đã nơm nớp lo sợ, ta là đàn ông, gặp được một người phụ nữ hợp mắt mà thôi, phản ứng của mấy người bọn cậu quá lớn rồi đấy”.

Sắc mặt Thạch Nham sa sầm hơn, Diệp Khuynh Lăng nói rõ như thế, anh ta còn có thể nói gì được nữa? Phụ nữ Diệp Khuynh Lăng đưa về từ Phượng Vũ Thiên hoặc nơi khác không thiếu, nhưng thật sự thu nhận quả thực không được mấy người, phụ nữ có thể khiến hắn có hứng thú không nhiều. ++

Diệp Khuynh Lăng hơi tự giễu, “Không phải mấy người các cậu sợ cô ấy sẽ là Yên Vũ Nhu tiếp theo thôi à...”.

Thạch Nham cúi đầu, cái tên đó được chính mồm Diệp Khuynh Lăng nhắc đến, cho dù ngữ khí của hắn có nhẹ hơn nữa thì cũng không thể thờ ơ quét quá khứ trầm trọng đó qua. Diệp Khuynh Lăng bảo vệ triệt để mẹ con Đặng Thanh Vân và Diệp Chí Hằng, Đặng Thanh Vân cũng hiểu chuyện cực ít khi ra ngoài, nếu nói tâm tư của Diệp Khuynh Lăng đặt trên người ai, vậy thì cũng chỉ có vị Yên Vũ Nhu đó. Tên thật của cô ấy là gì thì không ai biết, điều mọi người biết chỉ là Diệp Khuynh Lăng từng vẽ một bức tranh cho cô ấy, đề tên là Yên Vũ Nhu (mưa bụi dịu dàng), từ đó cô ấy bèn tự xưng với cái tên đó.

Cái tên Yên Vũ Nhu không chỉ đơn giản là tượng trưng cho bức tranh đó, còn bao gồm việc cuộc đời cô ấy do Diệp Khuynh Lăng viết nên.

Nhưng cũng bởi vì cô ấy, năm đó Diệp Khuynh Lăng mới chịu vết thương nghiêm trọng như thế.

Màn gặp gỡ và tình yêu đẹp bị thiết kế, hắn biết rõ mục đích của đối phương không đơn thuần, nhưng vẫn tự mình tiến đến, người chịu thương nặng.

Trong thư phòng nhất thời yên tĩnh, không ai nói gì, dường như cùng bị kéo vào vòng xoáy hồi ức, không thể thoát thân. ++

Cho đến khi Khương Việt về gấp từ Lạc Thành vào thư phòng phá vỡ sự trầm mặc kì lạ này.

Diệp Khuynh Lăng vẫn rất hiểu thủ hạ của mình, bình thường Khương Việt không có mấy cảm xúc, ít nhất thì ở trong nơi trọng địa là thư phòng này thì như thế, có thể khiến Khương Việt mang vẻ mặt kích động, chắc hẳn lần đi Lạc Thành này thu hoạch được không ít.

Khương Việt vừa tiến vào thư phòng thì lập tức cảm thấy sự bất thường, nghi hoặc nhìn Thạch Nham, nhưng đối phương lại không tặng lại mình bất cứ tin tức gì, chỉ đành bất chấp mà nhìn Diệp Khuynh Lăng, Diệp Khuynh Lăng nhướng mày nhìn mình...

“Tam thiếu.” Khương Việt nuốt nuốt nước bọt. ++

Diệp Khuynh Lăng không làm khó anh ta, “Nói đi, có thu hoạch đặc biệt gì”.

Lần này đến lượt Khương Việt kinh ngạc, “Sao cậu biết tôi có thu hoạch đặc biệt?”.

“Nhìn vẻ mặt cậu thì đã biết rồi. Nghe ngóng được những gì rồi?”

“Sau khi tôi đến Lạc Thành, để không khiến người khác chú ý rồi đoán xem ý đồ của tôi, tôi bèn đến nhà họ La thăm hỏi trước, nói với họ mục đích đến, mặc dù biểu hiện của họ không nhìn ra được có gì không ổn, nhưng tôi vẫn cảm thấy điều bất thường. Cho dù nhà họ La cố kị thân phận tam thiếu của cậu, nhưng cũng không phải đích thân cậu đến, họ hà tất phải nhiệt tình với tôi như thế? Vì thế tôi để ý quan sát thêm, sau đó phát hiện khi La phu nhân nhìn thấy mấy thứ di vật đó, không hề có vẻ đau thương, ngược lại một di nương trong phủ vẻ mặt đầy bi thương...”

Diệp Khuynh Lăng nghe đến đây, mắt nheo lại, “Lúc phụ thân ta cưới vợ cho ta, yêu cầu là tiểu thư dòng chính của phủ nhà họ La”. ++

Khương Việt cũng cong khóe miệng, biết tam thiếu đã đoán ra ẩn tình trong đó, “Tam thiếu phu nhân chính là do người vợ bé đó sinh ra, năm đó tiểu thư dòng chính thực sự của nhà họ La là La Tú Văn đã có người trong lòng, không ngại chưa cưới đã mang thai để trốn tránh hôn sự này, nhà họ La đương nhiên không chịu bỏ qua cuộc hôn nhân này, vì thế bèn để nhị tiểu thư là La Tú Văn lấy danh nghĩa tiểu thư dòng chính giả đến đây”.

Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, dù sao thì La Tú Văn đã mất, nhưng nhà họ La làm ra chuyện này, cũng coi như tặng cho Diệp Khuynh Lăng một nhược điểm, sau này lấy chuyện này khiến nhà họ La đưa ra lợi ích nào đó, tin rằng nhà họ La sẽ không từ chối.

Khương Việt nói tiếp, “Chuyện này là điều kị của nhà họ La, không ai dám nhắc đến, họ còn mưu toan nghe ngóng mục đích tôi đến Lạc Thành, cho rằng là bởi chuyện này nên đến tìm họ tính sổ...”.

Diệp Khuynh Lăng cười nhẹ, “Xem ra chuyện bên nhà họ Trang đã dọa họ rồi”.

Đối với người không biết tình hình mà nói, Trang Doãn Hoài hại chết nhiều người như thế, đây là sai lầm rất lớn, bãi bỏ chức vụ còn là nhẹ, nhưng sau khi tam thiếu đích thân gửi điện báo cầu tình, Tư lệnh Diệp không chỉ không bãi chức của Trang Doãn Hoài, ngược lại còn tiếp tục dùng ông ta, đương nhiên, không trọng dụng như trước đây. Từ chuyện này thì đã có thể nhìn ra sự coi trọng của Tư lệnh Diệp với đứa con trai này.

Tư lệnh Diệp coi trọng tam thiếu này như thế, giả như hấn thật sự muốn so đo chuyện bị lừa gạt năm đó, có phải nhà họ La sẽ gánh chịu sự căm phẫn của Tư lệnh Diệp?

Khương Việt cũng cười theo, “Cho nên tôi dứt khoát tương kế tựu kế, lấy đó làm mục đích, sau khi tôi phơi bày chuyện đó ra, cuối cùng họ cũng nói thật...”.

“Làm hay lắm. Chắc họ cũng nghe đến thanh danh của ta rồi, người biết nghe lời ta rất thích, người không nghe lời ta sẽ không tiếc tất cả khiến người đó vì không nghe lời mà hối hận.”

“Trưởng bối nhà họ La rất thức thời, nhưng mà đại thiếu gia nhà họ La hơi phiền phức, vừa khéo bây giờ nhà họ La là do vị đại thiếu gia đó quản lý.”

“Xem ra phải đi gặp mặt vị đại thiếu gia nhà họ La này rồi, xem xem rốt cuộc cậu ta phiền phức đến mức nào.” Diệp Khuynh Lăng rõ ràng là không mấy bận tâm.

21. Chương 21: Có Chút Thú Vị

Diệp Khuynh Lăng thản nhiên nhìn Khương Việt, hấn không hề bận tâm về tiểu thư nhà họ La được gả vào nhà năm đó, cho dù người đó là vợ hấn, hấn là sẽ chiếm một vị trí quan trọng đối với hấn. Phải lấy La Tú Văn, vốn là một cuộc giao dịch giữa hấn và vị Tư lệnh đó nhà hấn.

Năm đó hấn mang binh đến cướp Đặng Thanh Vân bị ép thành thân về, chuyện này vô cùng ảm ỉ, đối với người cha Tư lệnh đó của hấn mà nói, cũng đã quá trái thông lệ rồi. Nếu không phải Đặng Thanh Vân mang thai, hấn cũng sẽ không làm ra chuyện điên cuồng đến thế, nhưng nếu không phải là Đặng Thanh Vân mang thai, cha hấn cũng không thể nào tác thành cho hấn. ++

Bảo vệ Đặng Thanh Vân, xây phủ khác, điều kiện chính là đồng ý lấy một tam thiếu phu nhân do Diệp Quân chọn.

Diệp Khuynh Lăng đồng ý điều kiện của cha, rồi mới có vụ liên hôn giữa nhà họ Diệp và nhà họ La, bởi thế rồi cuộc nhà họ Diệp lấy về cô gái nào, hẳn thật sự chẳng mấy để ý, lại thêm việc La Tú Vân đã qua đời, so đo tiếp những chuyện trong quá khứ đó cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là trong lòng không để ý và bên ngoài không để ý, đó lại là hai chuyện khác nhau.

Đại tiểu thư nhà họ La vì để không gả cho hần, chủ động hiến thân cho người đàn ông khác, làm tam thiếu tùy hứng ngang ngạnh chuyện ta ta làm, cho dù là vì mặt mũi, cũng nên rất phẫn nộ mới phải, nếu không thì còn là tam thiếu sao?

Diệp Khuynh Lăng nheo mắt, rõ ràng là muốn phát huy chuyện này đến giá trị lớn nhất, để hần đạt được lợi ích lớn nhất, nghĩ như thế, chuyện đi này của Khương Việt vô cùng có giá trị.

Khương Việt và Thạch Nham đều là người hay ở bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, đương nhiên hiểu mấy phần tính cách của hần, thái độ này cũng chính là có ý rằng chuyện nhà họ La để nhị tiểu thư dòng thứ thay đại tiểu thư dòng chính gả đến nhà họ Diệp hạ xuống, không phải không có phần sau, mà là sau này làm thế nào, Diệp Khuynh Lăng tự có tính toán.

Vì thế Khương Việt cung kính nói, “Chuyện thăm dò về Lâm Văn Trúc cũng không phí công sức gì, bởi vì cô ấy cũng coi như có tiếng ở Lạc Thành”. ++

Diệp Khuynh Lăng nhướn mày, rất có hứng thú, có tiếng à?

Khương Việt vốn cho rằng muốn nghe ngóng về Lâm Văn Trúc cần tốn rất nhiều công sức, cho dù anh ta đã có kinh nghiệm vô cùng phong phú với chuyện thế này, nhưng làm thế nào tìm được chút gì đó lại rất phiền toái, cô lại còn là một cô gái mảnh mai yếu ớt, nếu như cứ luôn không ra ngoài, sao tìm được chút gì đó chứ? May là Khương Việt nghĩ đến việc Lâm Văn Trúc không phải một cô gái vô tri điển hình, nếu cô có được khuôn mặt đó, cô lẽ sẽ dẫn tới một vài chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Khương Việt nghĩ thật sự không sai, ở Lạc Thành, Lâm Văn Trúc thật sự có liên quan đến những chuyện đó.

Hai công tử có tiếng ở Lạc Thành đều từng truyền ra chút lời đồn với Lâm Văn Trúc. Đại công tử nhà họ Ngô muốn cưỡng ép cô trở thành cô vợ bé nào đó, bị Lâm Văn Trúc cự tuyệt trước đám đông, đại công tử nhà họ Ngô đương nhiên không chịu bỏ qua, may là La Tú Vân bảo vệ cô; còn về chuyện Tiểu công tử ái mộ nha hoàn của nhị tiểu thư nhà họ La thì còn âm ỉ hơn, Tiểu công tử không muốn giai nhân chịu ảm ức, nguyện lấy danh chính thê cưới cô về, không đề cập tới suy nghĩ và ý định của bản thân Lâm Văn Trúc, nhà họ Tiêu đương nhiên không chịu chấp nhận một người phụ nữ như thế, sau khi Tiêu công tử làm ầm lên quá, họ trực tiếp đưa Tiêu công tử lên thuyền xuất ngoại ngay trong đêm.

Đây là hai tin đồn âm ỉ nhất của Lâm Văn Trúc ở Lạc Thành, còn về những chuyện tình khác, không phải không có, mà là bị hai chuyện này đè xuống, nhưng cô cũng bởi vậy mà nổi tiếng, mọi người đều truyền nhau rằng nhà họ La có một nha hoàn như tiên nữ, diện mạo được gọi là quốc sắc thiên hương. ++

Khương Việt ho khan một tiếng, không nhắc đến chuyện năm ấy mấy người đó truyền nhau về Lâm Văn Trúc quá đáng đến thế nào. Trong mắt những người đó, nhị tiểu thư nhà họ La là La Tú Vân sao lại nguyện bảo vệ một nha hoàn như thế, còn là một nha hoàn có diện mạo còn xuất chúng hơn bản thân cô, trong này nhất định có ẩn tình, huống hồ La Tú Vân chẳng qua chỉ là một cô gái, đâu có thể lực lớn như thế được. Vì thế tin đồn Lâm Văn Trúc bị La thiếu gia La lão gia độc chiếm lan truyền rất rộng rãi, bởi cô là món đồ chơi chung của La thiếu gia La lão gia, nhà họ La mới nguyện bảo vệ cô.

Chân tướng thế nào, Khương Việt cũng không rõ lắm, nhưng Lâm Văn Trúc và mấy thiếu gia lão gia nhà họ La quả thực không có quan hệ gì, người già trong nhà họ La đều có thể làm chứng. Năm đó Lâm Văn Trúc ngày ngày đi theo La Tú Vân, số lần theo La Tú Vân ra ngoài cũng không nhiều, nhất là sau khi xảy ra những chuyện rối loạn đó, Lâm Văn Trúc càng không ra ngoài nữa.

Trong mắt những người già nhà họ La đó, gia phong nhà họ La thật sự không tệ, mặc dù lão gia thiếu gia cũng có vợ lẽ, nhưng đều quang minh chính đại lấy về nhà, không có mấy chuyện bất thỉu linh tinh đó,

thậm chí với việc bồi dưỡng con cái họ cũng tận tâm tận lực, bởi thế quan hệ giữa con cái trong nhà đều tốt. La Tú Vân trong mắt người lớn đều là một thực nữ danh môn dịu dàng tốt bụng, Lâm Văn Trúc là được La Tú Vân cứu về, thậm chí vì để bảo vệ Lâm Văn Trúc không biết đã xử lý bao nhiêu phiền phức, đổi sang người khác, có lẽ đã đưa Lâm Văn Trúc ra đổi lấy lợi ích rồi. ++

Khương Việt nói xong những chuyện biết được ở Lạc Thành, Diệp Khuynh Lăng trầm mặc không nói.

Thạch Nham lại sầm mặt nhú mày, “Nếu thế thì, La... tam thiếu phu nhân chính là ân nhân cứu mạng của Lâm tiểu thư rồi, tình cảm giữa hai người họ tốt lắm nhỉ?”

Khương Việt gật đầu, “Không giống chủ tớ mà giống bạn bè không gì không nói hơn”.

“Năm đó tam thiếu phu nhân qua đời, bên ngoài vẫn luôn có một vài tin đồn không hay, mặc dù nhà họ La không vì những tin đồn đó tìm đến chỉ trích, nhưng họ có tin những lời đồn đó hay không, ai mà biết được.” Thạch Nham hơi khựng lại, nhìn Khương Việt, “Lâm tiểu thư đến thành Vĩnh Ninh là sau khi tam thiếu phu nhân qua đời phải không?”

Lúc này Khương Việt cũng phản ứng lại, “Ý của cậu là Lâm tiểu thư đến thành Vĩnh Ninh là vì nghe được tin tức tam thiếu phu nhân đã mất, cũng là bởi những tin đồn đó mà đến thành Vĩnh Ninh...”. ++

Khương Việt và Thạch Nham đồng thời nhìn Diệp Khuynh Lăng.

Một cô gái yếu ớt, có dung mạo vô song, sau khi La Tú Vân đến thành Vĩnh Ninh thì chủ động rời khỏi nhà họ La, sau đó nghe được chuyện của La Tú Vân, bèn tự mình đến thành Vĩnh Ninh, thứ cô có thể lợi dụng là khuôn mặt xinh đẹp của cô, Diệp Khuynh Mặc tìm đến cô, hay là cô cố ý để Diệp Khuynh Mặc phát hiện ra cô? Lấy đó làm cơ hội đến bên cạnh Diệp Khuynh Lăng.

Tin đồn năm đó là Diệp Khuynh Lăng để mặc Đặng Thanh Vân bức chết La Tú Vân, Đặng Thanh Vân là hung thủ hại chết La Tú Vân, vậy Diệp Khuynh Lăng chính là tên đầu sỏ.

Hai tên hung thủ đều sống tốt như thế, Lâm Văn Trúc là bạn tốt của La Tú Vân sao có thể cam tâm?

Diệp Khuynh Lăng nhìn trợ thủ đắc lực của mình, “Có chút thú vị”.

Thạch Nham mím môi, Khương Việt không nghe thấy lời dận dò khác của Diệp Khuynh Lăng, vì thế trầm mặc không nói.

22. Chương 22: Minh Chứng Phản Bội

Trong Lan Đình Hiên, Đặng Thanh Vân cùng Diệp Chí Hằng đang dùng bữa tối.

Đặng Thanh Vân gấp cho con trai không ít thức ăn, nhìn cậu ta ngoan ngoan ăn xong, rồi mới tự dùng bữa. Cô ta yên lặng nhìn Diệp Chí Hằng, nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, giống Diệp Khuynh Lăng năm phần, chỗ khác ví dụ như mắt là giống mình nhất.

Nếu như thằng bé giống Diệp Khuynh Lăng hoàn toàn, vậy thì tốt biết bao.

“Hằng Nhi, sau này không được ném Quyên Tử lại tự mình đi chơi nữa.” Đặng Thanh Vân nghiêm mặt giáo huấn con trai, phủ Thanh Sơn đương nhiên rất an toàn, nhưng ngộ nhỡ thì sao, nếu Hằng Nhi có chuyện gì, cô ta thật sự không biết mình nên làm thế nào nữa, Hằng Nhi chính là mạng sống của cô ta.

Diệp Chí Hằng cười nháy mắt với mẹ, “Mẹ, con không đi chơi”.

“Vậy con đi làm những gì?” ++

“Con đi tìm cái chị đáng ghét đó.”

Diệp Chí Hằng lần cắn mà nhú mày, cậu ta rất muốn gọi chị đó là quái vật xấu xí, nhưng trong lòng cậu ta biết rõ, chị đó hoàn toàn không liên quan đến xấu xí, nếu thật sự nói là quái vật xấu xí, chỉ có thể chứng tỏ là mắt cậu ta không tốt, dùng từ “đáng ghét” thì vừa đúng.

Đặng Thanh Vân sững người, một lúc lâu mới phản ứng lại, người mà Hằng Nhi nói là Lâm Văn Trúc. Lòng cô ta không thoải mái, phủ Thanh Sơn không phải không có phụ nữ khác đến, chỉ là họ đều biến mất rất nhanh chóng. Còn Cố Hương Liên, nói thực, số lần cô ta và Cố Hương Liên gặp mặt ít đến đáng thương, còn xa mới là kiểu quan hệ đầu đá nhau như trong tin đồn, cho dù Cố Hương Liên ở phủ Thanh Sơn thì cũng không quá hai ngày, mấu chốt nhất là khi đó Diệp Khuynh Lăng cần bản không tiến vào phòng Cố Hương Liên. Nhưng mà Lâm Văn Trúc này rõ ràng là sự tồn tại không giống những người phụ nữ đã biến mất đó, cũng không giống Cố Hương Liên. ++

“Con đi tìm cô ta làm gì?” Đôi mắt Đặng Thanh Vân nhìn vào con trai.

Khi Quyên Tử muốn nói gì đó, Đặng Thanh Vân trừng mắt nhìn Quyên Tử, Quyên Tử lập tức giữ im lặng.

“Con muốn để chị ta nhìn xem cha và mẹ ở bên nhau hạnh phúc thế nào, chúng ta mới là người một nhà, chị ta là đồ dư thừa, chị ta không nên quần lấy cha... Mẹ, hôm nay mẹ và cha đi chơi hồ có vui không?” Diệp Chí Hằng chớp chớp mắt. ++

Phải biết là hôm nay cha và mẹ có thể cùng đi chơi hồ, không thể không có công của cậu ta đấy! Là cậu ta quần lấy đòi đi chơi thuyền, cha mới đồng ý, chỉ là lúc cậu ta muốn lên thuyền thì lại sợ nước, cho nên bèn từ bỏ, cậu ta có thể không lên thuyền, nhưng cha và mẹ có thể mà.

Đặng Thanh Vân nhú mày, nhất thời không biết nên dạy dỗ con trai hay là nên khen nó biết làm việc.

Đặng Thanh Vân nhìn Hằng Nhi không ngừng suy tư, con đường Diệp Khuynh Lăng muốn đi đương nhiên là con đường không bình thường, cho dù tương lai thế nào, Hằng Nhi có tính toán có mưu kế thì vẫn tốt hơn mấy đại thiếu gia ngu ngốc, hưởng hồ nếu Diệp Khuynh Lăng có lương tâm, Hằng Nhi hẳn sẽ là con trai duy nhất của hắn, vậy thì Hằng Nhi phải gánh vác trọng trách, chứ không phải là coi nó như một đứa trẻ mà đối đãi.

“Hôm nay mẹ rất vui.” ++

Diệp Chí Hằng mặt đầy kiêu ngạo, “Vậy cái chị đáng ghét đó không vui rồi”.

Đặng Thanh Vân ngẫm nghĩ, “Hằng Nhi, sau này cách xa chị đó một chút”.

“Vì sao ạ?”

“Bởi vì cô ta ở lại đây hay rời đi, mẹ không thể quyết định, con cũng không thể. Quyền quyết định chỉ có ở chỗ cha con, cho nên tất cả những gì con làm đều uống công, nếu đã uống công, vì sao vẫn phải lãng phí sức lực làm chứ?”

Diệp Chí Hằng lắc đầu, “Mẹ, không phải uống công đâu! Chị ta sắp biến mất rồi”.

“Sao lại nói thế?” ++

“Hôm nay con nhìn thấy chị ta phạm lỗi, trong tay chú Thạch cầm súng...”

Đặng Thanh Vân mặt đầy suy tư, nghe thì mơ hồ không hiểu, chỉ đành phải hỏi chi tiết rõ ràng, Diệp Chí Hằng cũng vui vẻ kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra hôm nay.

Chỉ là rất nhanh chóng, A Lan đã truyền lời với Đặng Thanh Vân, “Tiểu thư, tam thiếu đến Tà Vũ Hiên rồi, đang cùng ăn bữa tối với Lâm tiểu thư”.

Đặng Thanh Vân hoảng hốt, hồi lâu mới nghẹn ra một nụ cười, “Từ bao giờ em đã qua lại thân thiết với Lan Thúy như thế”.

A Lan hơi sững người, cô ta không hề qua lại thân thiết với Lan Thúy, nhưng mà chuyện này nếu không phải truyền ra từ chỗ Lan Thúy, vậy thì có ai có thể truyền tin tức ra trước tiên?

May là Đặng Thanh Vân cũng không thật sự muốn biết. ++

Lâm Văn Trúc đang dùng bữa tối thì Diệp Khuynh Lãng đến.

Diệp Khuynh Lãng mặc một chiếc trường bào màu xám, người không biết có lẽ sẽ cho rằng hắn là một quân tử phóng khoáng, hoặc là còn phải ôn nhuận như ngọc, nhưng hắn thật sự là dạng người gì, lấy nghĩa ngược lại của những hình dung từ tự cho là đúng này chính là đáng về thật sự của hắn.

Hắn đi đến bên cạnh cô, quét mắt qua món ăn trên bàn, rồi lại nhìn bát đĩa trước mặt cô, “Con chim bồ câu có duyên với em hôm nay đâu?”.

Lâm Văn Trúc ngược mắt nhìn hắn, “Không phải tam thiếu bảo em hậu táng sao?”.

“Một con bồ câu thôi, em còn đi hậu táng thật hả?” ++

Lâm Văn Trúc ngẫm nghĩ, buông bát đĩa, mắt đón lấy ánh mắt đánh giá của hắn, “Trong phủ không có bất cứ động vật gì, có vẻ cũng không có bất cứ loài chim chóc nào, con bồ câu đó có thể bay được vào trong phủ, hơn nữa vừa khéo còn bị em phát hiện, chuyện có duyên như thế, đương nhiên chứng minh nó và em có duyên phận không nông rồi. Em chưa đến mức hậu táng nó, chẳng qua chỉ là chôn cất nó đơn giản thôi”.

Diệp Khuynh Lãng ngồi vào bên cạnh cô, “Vây em nói nếu ở đây đã không nuôi bất cứ động vật gì, vì sao con bồ câu đó lại cứ chỉ bay vào đây?”.

“Có lẽ là có người cố ý để nó bay vào đây.”

“Ồ?” Diệp Khuynh Lãng nâng cằm, “Nếu là có người để nó bay vào, nó lại vừa khéo bị em phát hiện, em nói xem có phải nó đặc biệt đến tìm em?”.

“Tam thiếu, em cũng đoán như thế.” Cô không chùn bước mà nhìn thẳng vào mắt hắn, “Cho nên em đang làm thực nghiệm, buộc cuộn giấy vào chân nó, muốn biết có phải ai muốn tìm em không... Đáng tiếc rồi”. ++

Đáng tiếc bồ câu bị Thạch Nham bắn hạ, không thể nào tiếp tục làm thực nghiệm nữa.

Diệp Khuynh Lãng nghiêng đầu, khước miệng nhếch lên, “Nếu nói con bồ câu đó là do người có ý xấu thả vào, muốn để ai đó truyền chút tin tức ra ngoài, em cảm thấy ta nên làm thế nào mới tốt?”.

Lâm Văn Trúc cứng đờ người một lúc, sau đó cầm đĩa và bát lên, bắt đầu ăn cơm lại, chỉ là tiếng tim đập của cô, khiến cô tưởng như âm thanh phát ra khi có người cầm trụ đồng gỗ thật mạnh vào chuông đồng, từng nhịp từng nhịp, âm thanh vang lên không dứt.

Từ khi Diệp Khuynh Lãng xuất hiện, Lan Thúy bèn mang bộ bát đĩa sạch lên, Diệp Khuynh Lãng cầm đĩa, gấp thức ăn cho cô, “Ăn nhiều một chút, ăn no thì mới có thể nghĩ vấn đề cho tốt được”.

Lâm Văn Trúc ăn mấy món này, cứ như nhai sáp.

Trong mắt Diệp Khuynh Lãng có ý cười mơ hồ, giống như tình nhân hoàn mỹ, nói ra lời tình cảm với cô, “Thức ăn không hợp khẩu vị à? Đầu bếp này giữ lại cũng vô dụng, chi bằng cứ dứt khoát tống cổ đi”.

“Tam thiếu...” ++

“Đổi sang đầu bếp khác đổi sang những món khác, người chỉ có ăn no thì mới có tâm tình suy nghĩ những chuyện khác được, không phải sao?”

Lúc này Lâm Văn Trúc buông đĩa, “Bây giờ em no rồi”.

“Ồ?”

“Khẩu vị của con gái đương nhiên không thể so được với đàn ông bọn anh.”

Diệp Khuynh Lãng lại gấp thức ăn cho cô, “Ăn hết cơm trong bát đã, dù sao em cũng là phụ nữ, sao có thể so với con gái được?”.

Phụ nữ và con gái có gì khác nhau?

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, cô quả thực không phải con gái nữa, không phải là vấn đề tuổi tác, mà là đã trải qua việc nam hoan nữ ái, rất nhiều thứ đã thay đổi.

Cô ngoan ngoãn ăn hết cơm, kì lạ là lần này trong lòng không có cảm giác nặng nề như vừa rồi nữa, cũng không căng thẳng đến hoảng loạn. ++

Diệp Khuynh Lăng xoa xoa đầu cô, như đang khen cô thật biết nghe lời.

“Tam thiếu, nếu con bồ câu đó thật sự là do có người cố ý để nó bay vào, em nghĩ tất cả những người có mưu đồ hẳn sẽ không chỉ nuôi một con bồ câu như thế, nếu lần đầu đã thất bại, vậy sẽ có lần hai, dù sao thì bồ câu có thuần dưỡng tốt hơn nữa thì cũng chỉ là động vật cấp thấp, khó tránh khỏi sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Cho nên hẳn là sẽ có con bồ câu thứ hai bay vào, thế thì họ mới có thể phán đoán được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”.

Diệp Khuynh Lăng cười rất thật lòng, “Ta đã nói ăn no mới có thể suy nghĩ về những chuyện khác mà, quả nhiên là thế. Con bồ câu thứ hai bay tới, rồi sao?”.

“Lúc không biết mới là tính kế, lúc biết rồi thì sẽ không còn là tính kế nữa, thậm chí còn có thể mượn chuyện này để lợi dụng.”

“Vậy em nói xem, nên lợi dụng thế nào?” ++

“Nếu con bồ câu này được dùng để truyền tin tức ra ngoài, muốn truyền ra tin tức gì, đương nhiên do bản thân tam thiếu quyết định rồi.”

Diệp Khuynh Lăng vỗ tay, “Kế hoạch này được lắm”.

Lâm Văn Trúc hít thở sâu một hơi, sau khi đối diện với ánh mắt lạnh đậm của Diệp Khuynh Lăng, có thứ gì đó nổ tung trong đầu cô, cô lập tức hiểu ra.

Diệp Khuynh Lăng thì cho cô một ánh mắt – chính là như thế.

Mưu kế đơn giản đến vậy, Diệp Khuynh Lăng sẽ không nghĩ ra sao? Lại còn phải phiền phức đến mức tới tìm cô? ++

Chẳng qua hẳn chỉ muốn chính miệng cô nói ra những lời này, chỉ có như thế, mới có thể chứng minh sự phản bội của cô với Diệp Khuynh Mặc, một kẻ phản bội sẽ có kết cục gì? Không cần để Diệp Khuynh Mặc hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần khiến hẳn ta hoài nghi là đủ rồi, bởi vì loại người như bọn hẳn, trước giờ đều thà giết ngàn người còn hơn bỏ sót một người.

Nếu theo Diệp Khuynh Mặc sẽ là một con đường chết, cô còn muốn dốc sức giúp Diệp Khuynh Mặc làm việc sao?

Hắn thế này là đang bức cô đưa ra lựa chọn.

Có điều, sự bức ép này vốn không cần thiết mới phải, nhưng nếu Diệp Khuynh Lăng là người dễ tin người khác như thế, hẳn đã chết hàng trăm hàng nghìn lần rồi, đâu thể ngồi an ổn ở đây.

Cô đột nhiên không muốn đối mặt với hẳn, “Tam thiếu, em muốn đi tắm và thay quần áo”.

“Không vội. Trước cùng ta ăn cơm đã, ta còn đang đói đấy!” Hẳn hoàn toàn không bận tâm về đề nghị của cô.

“Vâng.”

23. Chương 23: Sự Khác Biệt Giữa Con Gái Và Phụ Nữ

Lâm Văn Trúc và Diệp Khuynh Lăng có một đêm mây mưa, lần này động tác của hẳn dịu dàng lạ thường, lần đầu tiên trong chuyện này cô cảm nhận được “khoái cảm cực độ” mà các cô gái ở Phượng Vũ Thiên nhắc đến khi tầm riêng với nhau, dường như cũng hơi hiểu chút gì đó, vì sao giữa nam và nữ có quan hệ thân mật và không có quan hệ thân mật lại có sự khác biệt như thế, khi hai cơ thể dính chặt lấy nhau, một

bộ phận nào đó của cơ thể quán lấy tiến vào đối phương, sẽ chợt có một ảo giác cả thế giới này chỉ có lẫn nhau, đó là thời khắc linh hồn đến gần với đối phương nhất.

Thủy triều thân mật của tình cảm rút đi, lý trí dần quay trở lại.

Lâm Văn Trúc rất nghi hoặc, sự dịu dàng của hắn không khác lắm với đánh một trận rồi cho một cái kẹo, nhưng mà điều này hoàn toàn không cần thiết, có điều cô cũng rõ, cô nói cũng vô dụng, hắn sẽ không tin cô.

Cô là người Diệp Khuynh Mặc đưa tới, chỉ dựa vào một điểm này đã đủ để hắn không thể nào tin tưởng cô.

“Đang nghĩ gì thế?” Giọng nói hơi khàn của Diệp Khuynh Lăng vang lên trong bức màn.

“Đang nghĩ về sự khác biệt giữa con gái và phụ nữ.” ++

Diệp Khuynh Lăng cười trầm thấp, “Vậy nghĩ ra chưa?”

“Người khác thì em không biết. Nhưng nếu là bản thân em, có lẽ chính là sự khác biệt giữa đã gặp và chưa gặp tam thiếu.”

Diệp Khuynh Lăng kéo cô vào lòng, rõ ràng là không nhìn thấy, nhưng ánh mắt vẫn nhìn vào người trong lòng, “Vậy em muốn gặp được ta, hay là không muốn?”

“Con gái có điểm tốt của con gái, phụ nữ có ưu thế của phụ nữ.”

Con gái biến thành phụ nữ? Diệp Khuynh Lăng hiển nhiên không hiểu ám chỉ của cô, nghĩ đến tin tức Khương Việt điều tra được ở Lạc Thành, cô có thể giữ vững lý trí trong hoàn cảnh như thế, không bị phồn hoa làm cho mờ mắt, giữ gìn sự thanh bạch của bản thân, ngoài sự bảo vệ kiên định của La Tú Vân, cũng có cả sự kiên trì của bản thân cô.

Sự kiên trì kiên định đến vậy, lại dễ dàng cho hắn như thế.

“Ồ? Vậy nói thử xem.” ++

Lâm Văn Trúc dựa vào lòng hắn, “Đối với đàn ông bọn anh mà nói, chỗ hấp dẫn nhất của con gái với bọn anh chính là bọn anh đều muốn biến con gái thành phụ nữ, đây là chỗ hấp dẫn nhất của con gái”.

Diệp Khuynh Lăng miết mặt cô, “Ý này của em là coi đàn ông thành cầm thú hả”.

“Cầm thú là cách gọi chung của chim và thú, cũng chính là động vật, người cũng là động vật, nhưng là động vật cao cấp mà thôi.”

Nụ cười giấu của Diệp Khuynh Lăng che giấu trong bóng đêm, “Vậy em nói xem, ta bị em hấp dẫn có phải là vì muốn biến em thành phụ nữ không?”

“Lời này tam thiếu hỏi không đúng.”

“Sao không đúng?” ++

“Tiền đề của câu hỏi này là tam thiếu thật sự bị em hấp dẫn.”

“Em nên có chút tự tin với bản thân mình.”

Hai người nói chuyện trên giường trong không khí mập mờ giữa đêm, đương nhiên không biết có người vì thế mà cả đêm khó ngủ. ++

Đặng Thanh Vân lật qua lật lại vẫn không ngủ được, cô ta ngủ không ngon, A Lan cũng chỉ đành thức cùng.

Đặng Thanh Vân dứt khoát trở dậy, phủ thêm quần áo, đến phòng của Diệp Chí Hằng kiểm tra xem cậu ta có ngủ yên không, Diệp Chí Hằng nằm thẳng trên giường, hô hấp đều đặn, đang ngủ say. ++

Đặng Thanh Vân dèm chăn cho con trai, rồi mới đứng dậy rời đi, cô ta đã quá quen với môi trường bình yên này, quen được Diệp Khuynh Lăng bảo vệ, cho rằng với những người phụ nữ khác hẳn đều góp vui lấy lệ, lại quên mất từ trước đến nay phụ nữ am hiểu nắm lấy tất cả cơ hội, một khi có cơ hội thì sẽ lập tức ra tay, từ đó thỏa mãn ước nguyện.

Mấy năm trước Yên Vũ Nhu đã gõ cho cô ta một hồi chuông cảnh báo.

Cảm giác quen thuộc này truyền tới, khiến Đặng Thanh Vân ngoài có chút không thoải mái, vậy mà còn có chút kích động và kích thích, cuối cùng lại có một người phụ nữ nữa tới khiêu chiến địa vị của cô ta, cuộc sống yên ổn của cô ta gặp chút bọt nước, cô ta thậm chí còn hi vọng bọt nước này có thể bắn tung tóe, từ đó thay đổi cuộc sống vừa nhìn đã có thể trông đến tuổi già của cô ta, hoàn toàn thay đổi trạng thái hiện giờ của cô ta và Diệp Khuynh Lăng.

Lâm Văn Trúc sao, hi vọng cô sẽ không khiến tôi thất vọng.

Đặng Thanh Vân ra khỏi phòng của Diệp Chí Hằng, cẩn thận đóng cửa, rồi mới nhìn A Lan đang thấp thỏm không yên. Từ ánh mắt lóe lên không ngừng của A Lan đã chứng tỏ một vài thứ, nhưng Đặng Thanh Vân vẫn dích thân hỏi, “Khuynh Lăng ở lại Tà Vũ Hiên?”.

A Lan hít sâu một hơi, dường như trả lời câu hỏi này cần rất nhiều dũng khí, “Dạ”.

A Lan cúi thấp đầu, bởi vì câu hỏi này thực ra đã hỏi rất nhiều lần rồi, chỉ là cách hỏi thay đổi mà thôi, trước đó thì hỏi là – Tam thiếu vẫn chưa rời đi sao?

Đã là thời gian này rồi, ý ngầm, mọi người đều hiểu. ++

Đặng Thanh Vân cười khổ một tiếng, nhìn sắc đêm ngoài cửa sổ, khóe miệng bất giác nhếch lên.

“Tiểu thư, tiểu thư mãi mãi là người đặc biệt nhất quan trọng nhất trong lòng tam thiếu, một Lâm tiểu thư căn bản sẽ không làm lung lay vị trí của tiểu thư được, tiểu thư đừng bận tâm chuyện này.” A Lan ngắt đầu, dùng lời này an ủi Đặng Thanh Vân, cũng thuyết phục bản thân mình.

“A Lan, em biết điều ta cần nhất là gì không?” Đặng Thanh Vân thu mắt về, nhìn nha hoàn đã đi theo mình rất lâu này.

A Lan hơi ngẩn ra, hơi khó hiểu. ++

Ngón tay Đặng Thanh Vân xiết lại thành nắm đấm, điều cô ta muốn nhất không phải là trở thành người độc nhất vô nhị của tam thiếu, cũng không phải là cả đời đều được hần bảo vệ, càng không muốn hư danh về tình yêu đích thực đó, điều cô ta thực sự muốn chỉ là tình yêu từ tận đáy lòng hần, là hai người yêu nhau thật sự, ở bên nhau thật sự.

Vừa sáng sớm Diệp Khuynh Lăng đã rời khỏi Tà Vũ Hiên, tin tức này không giấu được ai, người trong phủ đương nhiên tính toán trong lòng, nhất định phải đối đãi khách khí mấy phần với vị ở trong Tà Vũ Hiên đó, cho dù cô ấy có thân phận thế nào, có thể ở lại trong phủ, còn khiến tam thiếu ở lại trong phòng cô ấy, đây chính là bản lĩnh rồi. Nam nữ bình thường ở cùng một phòng, mọi người đều là người trưởng thành, đương nhiên hiểu sẽ xảy ra chuyện gì, họ đều thầm ngỡ vực, vị Lâm tiểu thư này thật có bản lĩnh.

Diệp Khuynh Lăng đương nhiên không bận tâm về mấy lời đồn riêng tư này, hần đi một mạch đến Thiên Hành Cư, phòng bếp đã chuẩn bị bữa sáng xong, hần ngồi trước bàn ăn, Thạch Nham và Khương Việt cũng ở cạnh.

Diệp Khuynh Lăng một mình dùng bữa, Thạch Nham và Khương Việt đều yên lặng đứng một bên, Thạch Nham muốn nói gì đó, chỉ là thái độ của Diệp Khuynh Lăng đã bày ra rồi, đêm qua đã nghỉ ở chỗ của Lâm Văn Trúc, đã nói rõ tạm thời hần sẽ không động vào Lâm Văn Trúc.

Thạch Nham nhìn Khương Việt một cái, Khương Việt ngó nghiêng khắp nơi, căn bản không để ý tới ánh mắt trao đổi của Thạch Nham. Khương Việt nhỏ hơn Thạch Nham rất nhiều, tính cách tất nhiên là khác với Thạch Nham, tuy anh ta không chán ghét cái dáng vẻ mẹ già chuyện gì cũng quản của Thạch Nham, nhưng cũng không tán thành.

Diệp Khuynh Lăng ăn sáng xong, tự có người mau chóng thu dọn bàn ăn, hần dùng nước súc miệng, rồi mới ngồi lại bàn lần nữa. ++

“Muốn nói gì?” Diệp Khuynh Lăng cũng chẳng nhìn Thạch Nham, nhưng lời này không ai hiểu lắm người hần hỏi là ai.

“Lâm tiểu thư cô ta...”

Không đợi Thạch Nham nói xong, Diệp Khuynh Lăng đã ngắt lời anh ta, “Sự quan tâm của cậu với cô ấy có phần hơi cao đấy”.

Tay phải Khương Việt sờ sờ mũi, anh ta nghe vậy thì cười, “Lâm tiểu thư có dung nhan khuynh thành, đừng nói là Lão Thạch Đầu, ngay cả tôi cũng không nhìn được mà quan tâm thêm mấy phần”.

Thạch Nham trừng mắt nhìn Khương Việt. ++

Diệp Khuynh Lăng liếc Khương Việt, “Vậy cậu quan tâm ra gì rồi?”.

“Tục ngữ nói, không vào hang cọp không bắt được cọp con, lời này cũng có thể nói ngược lại, nếu biết có người đến hang cọp, vì sao phải đưa cọp con cho cô ta.”

Diệp Khuynh Lăng nghe vậy thì hơi có hứng, ý bảo Khương Việt nói tiếp.

Khương Việt ho nhẹ một tiếng, sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Cho dù Lâm tiểu thư có mục đích gì, người sau lưng cô ta là ai, chúng ta đều biết rõ trong lòng, nếu đối phương muốn để Lâm tiểu thư lấy được tin tức gì đó từ chỗ chúng ta, sao chúng ta không tương kế tựu kế, cứ tặng tin tức cho đối phương, tin tức thật giả giả truyền ra, không lo không khiến đối phương phiền não”.

Lúc này Diệp Khuynh Lăng mới cười rộ, “Không tồi, chuyện này cứ giao cho cậu xử lý”.

Khương Việt hơi ngẩn ra. ++

Diệp Khuynh Lăng nói tiếp, “Đợi đi, nếu đối phương có thể đưa một con bồ câu tới, vậy thì sẽ có con thứ hai, đến lúc đó nên làm thế nào, còn cần tôi dạy cậu sao?”.

“Tôi hiểu rồi.” Khương Việt cười khì, kể sách đưa đến tận cửa thế này, anh ta rất có hứng thú, trộm gà không được còn mất nắm gạo, cứ để bọn chúng ném thử mùi vị này xem sao.

Diệp Khuynh Lăng nhìn Thạch Nham đầy sâu xa, “Xuống đi!”.

Lúc này Thạch Nham mới cùng Khương Việt đi ra ngoài, sắc mặt Thạch Nham không tốt lắm, tam thiếu không nói gì cả, Thạch Nham đương nhiên hiểu được, tam thiếu đang chỉ trích anh ta tầm mắt quá hẹp, chỉ có thể nhìn thấy chút chuyện phụ nữ, tầm nhìn một khi bị gò bó thì khó tránh mất nhiều hơn được, vì nhỏ mất lớn.

Khương Việt vỗ vỗ vai Thạch Nham, “Cả ngày anh cứ lo lắng vớ vẩn gì vậy, tam thiếu là người thế nào cơ chứ, sao có thể giẫm lên vết xe đổ được”.

Thạch Nham mím chặt môi không nói gì. ++

Khương Việt thở dài, “Tôi nói này rốt cuộc anh đang nghĩ gì thế? Lâm tiểu thư rất khả nghi, nhưng tam thiếu lại không muốn động vào cô ta, đương nhiên có lý do của tam thiếu, anh cứ lo lắng vớ vẩn có tác dụng không?”.

“Còn không phải là tam thiếu khư khư cố chấp với người phụ nữ đó à...”

Ngay cả tên cũng không chịu nhắc đến, có thể tưởng tượng ra họ bất mãn với người phụ nữ đó đến thế nào, không chỉ là bất mãn, còn có cả phần nộ và chán ghét.

Khương Việt đương nhiên biết anh ta đang nói đến ai, “Lẽ nào anh cảm thấy Lâm tiểu thư sẽ giống với người phụ nữ đó?”.

Thạch Nham không trả lời, mà hỏi ngược lại, “Cậu tin vào trực giác không?”.

Khương Việt mỉm cười, “Đó không phải trò phụ nữ mới có sao?”.

Thạch Nham hừ một tiếng, lười nói tiếp với Khương Việt, dù sao thì hai người họ không ai có thể hiểu và thuyết phục được đối phương.

Lâm Văn Trúc vừa dậy, Lan Thúy đã đi vào.

“Lâm tiểu thư, Đặng tiểu thư đến rồi.” ++

Động tác trang điểm của Lâm Văn Trúc hơi kỳ lạ, cô nghiêng người nhìn Lan Thúy, Lan Thúy vẫn mang thái độ không nóng không lạnh đó, chỉ đơn thuần là đến báo cho cô chuyện này mà thôi.

“Tôi biết rồi.” Lâm Văn Trúc quay người qua, tiếp tục trang điểm, cô nhìn mình ở trong gương, tay kéo phần áo ở trước ngực xuống phía dưới, vết đỏ xuất hiện chói mắt trên làn da trắng nõn.

Cô cười nhẹ với mình trong gương, đi ra sau tấm bình phong, đổi sang chiếc váy liền cổ trễ hơi cúi người là lộ ra phần ngực.

Đợi Lâm Văn Trúc đi ra gặp người ta, Đặng Thanh Vân đã đợi được một lúc lâu rồi.

Đặng Thanh Vân vừa liếc mắt đã nhìn thấy dấu vết trước ngực Lâm Văn Trúc, mắt đột nhiên tròn to, mặc dù đã phỏng đoán, nhưng khi phỏng đoán trở thành sự thực, lòng vẫn như dao cắt, khó khăn lắm cô ta mới khiến mình bình tĩnh lại được, tự trấn an mình – chẳng qua chỉ là chơi đùa mà thôi.

Phủ Thanh Sơn chỉ có một nữ chủ nhân, tên của người đó là Đặng Thanh Vân.

“Ngại quá, không biết Đặng tiểu thư sẽ đến, dậy hơi muộn, để cô đợi lâu rồi.” Lâm Văn Trúc ngồi vào đối diện Đặng Thanh Vân. ++

“Cũng không đợi lâu lắm. Hôm nay thật ra là tôi dậy sớm, rảnh rỗi nên nấu không ít đồ ăn sáng, cô cũng biết đấy, người trong phủ không nhiều, nấu nhiều không ai ăn thì lãng phí, cho nên tôi bèn mang tới cho cô một chút, hi vọng Lâm tiểu thư đừng chê.”

“Có thể ăn bữa sáng do chính tay Đặng tiểu thư nấu, hẳn là vinh hạnh của tôi mới phải.”

“Lời này của Lâm tiểu thư quá khách khí rồi.”

Lâm Văn Trúc cười cười, “Là cô quá khách khí mới phải”.

Đặng Thanh Vân đứng dậy, “Lâm tiểu thư cứ từ từ dùng là được, tôi về với Hằng Nhi đây, không làm phiền cô nữa”.

“Đặng tiểu thư đi thông thả.”

Đặng Thanh Vân cười cười, đưa A Lan cùng rời đi. ++

Lâm Văn Trúc nghiêng đầu nhìn Đặng Thanh Vân, Đặng Thanh Vân qua đây chuyện này là muốn làm gì, muốn qua xem Diệp Khuynh Lăng hay là để chứng thực điều gì? Hẳn là về sau rồi, Đặng Thanh Vân ở trong phủ lâu như thế, sẽ không đến mức không biết tin tức Diệp Khuynh Lăng đã rời đi.

Lâm Văn Trúc nhếch nhếch khóe môi, lớp trang điểm của Đặng Thanh Vân hôm nay hơi đậm, đang che giấu điều gì?

Diệp Khuynh Lăng ở đây một đêm mà thôi, Đặng Thanh Vân đã cả đêm khó ngủ, vậy thì trước đây sẽ thế nào?

Lan Thúy nhìn cô, “Bữa sáng này cần bưng xuống không ạ?”.

Lâm Văn Trúc yên lặng nhìn Lan Thúy, đương nhiên hiểu ý của câu này, ý của Lan Thúy là cô không muốn ăn bữa sáng mà Đặng Thanh Vân nấu, cho nên sẽ sắp xếp bữa sáng khác.

“Để đó đi, dù sao đây cũng là tâm ý của Đặng tiểu thư, sao tôi có thể phụ được.”

Lan Thúy hơi sững ra, không lên tiếng nữa. ++

Trong phủ Thanh Sơn dần bắt đầu có mấy lời đồn nhảm, mọi người nói vị Lâm tiểu thư mới vào ở không đơn giản, không chỉ câu được tam thiếu, mà ngay cả Đặng Thanh Vân cũng phải đi đưa bữa sáng cho Lâm tiểu thư này, dường như vị Lâm tiểu thư này rất ghê gớm, ngay cả Đặng Thanh Vân cũng phải đến lấy lòng cô, vì thế, càng ngày càng có nhiều người cảm thấy tò mò về vị Lâm tiểu thư này, chung quy thì Đặng Thanh Vân cũng không thể không trốn tránh nhân vật sắc sảo này.

Tin đồn càng truyền càng lan rộng, ngay cả Diệp Khuynh Lăng thỉnh thoảng cũng sẽ nghe thấy.

Diệp Khuynh Lăng khẽ chau mày, nâng bước về phía Lan Đình Hiên, Diệp Chí Hằng đến chỗ thầy giáo còn chưa về, trong Lan Đình Hiên chỉ có Đặng Thanh Vân.

Đặng Thanh Vân ngồi trong sân, bàn đá trước mặt bày một bàn cờ, cô ta đang vừa uống trà vừa nghịch quân cờ, tự đánh cờ với bản thân, điều khiển quân trắng quân đen tàn sát nhau, từ góc độ nào đó mà nói, cũng là một chuyện rất sảng khoái, mỗi nước đi đều suy nghĩ cẩn kẽ, dù sao cũng là hai nửa của mình đối chiến, mà mình lại là người hiểu mình nhất, vì thế bàn cờ này quả thực cũng thú vị. ++

Đặng Thanh Vân nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu, nhìn thấy là Diệp Khuynh Lăng, hơi ngần ra, muốn lên đón, cuối cùng lại dừng bước chân.

Khi Đặng Thanh Vân do dự, Diệp Khuynh Lăng đã đi qua.

Diệp Khuynh Lăng không nhìn cô ta, mà là nhìn bàn cờ trên bàn đá, thuận tay cầm một quân đen hạ một nước cờ, Đặng Thanh Vân ngẫm hiểu cầm quân trắng đi tiếp, qua mấy hiệp, ván cờ liền kết thúc.

Đặng Thanh Vân còn chưa phản ứng lại, nhìn chăm chăm vào quân cờ trên bàn cờ, “Kì nghệ của anh lại có tiến bộ rồi”.

“Có những lúc thiếu đi chút tính toán thì có lẽ sẽ đi sang một con đường khác.” Hắn vươn tay nhặt hai quân trắng, đặt vào vị trí khác.

Đặng Thanh Vân nhìn thì hiểu ra, cười, “Xem ra một mình em chơi cờ quá lâu nên chùn chân bó gối rồi, khó trách lâu như thế cũng không có tiến bộ”.

“Nếu em có hứng thú với việc chơi cờ, vậy thì mời một thầy dạy tới trao đổi với em, hẳn là em sẽ có thu hoạch.” ++

Đặng Thanh Vân không tiếp lời, câu trả lời cô ta thực sự muốn không phải câu này, lẽ nào hắn nghe không hiểu sao, cô ta muốn hắn đến chơi cờ cùng cô ta, chỉ có thế, cô ta mới có tiến bộ.

“Thôi bỏ đi, em chỉ một mình bày trò cho vui thôi, thật sự học tập thì sẽ mất đi hứng thú.”

“Ừ.” Diệp Khuynh Lăng trực tiếp ngồi xuống trước bàn đá.

Đặng Thanh Vân lập tức lấy trà mới ra, ngâm cho hắn một ấm, các bước pha trà rót trà ngâm trà đều đã được học, không chỉ yêu cầu ngâm ra mùi thơm dịu của trà, còn yêu cầu tư thế phải đẹp, sau một loạt các bước, một chén trà mới hoàn thành, đặt đến trước mặt Diệp Khuynh Lăng.

Đặng Thanh Vân ngồi xuống đối diện hắn, “Đúng rồi, có một chuyện vẫn luôn quấy nhiễu em, khiến em lẩn tránh mãi, anh giúp em đưa ra quyết định nhé!”.

Diệp Khuynh Lăng đang uống trà liếc cô ta một cái, khẽ gật đầu.

“Đạo gần đây đám người dưới truyền nhau mấy lời linh tinh, mặc dù có mấy lời nghe chán ngắt, nhưng dù sao cũng bắt nguồn từ em, anh nói xem em có cần xin lỗi Lâm tiểu thư không?” Đặng Thanh Vân nhìn có vẻ rất thấp thỏm, quả thực vì chuyện này mà lẩn tránh mãi.

“Chuyện gì?” ++

Đặng Thanh Vân đặt chén trà xuống, thở dài, “Vốn chỉ là một chuyện nhỏ thôi. Em nấu thêm một phần đồ ăn sáng, nghĩ không ai ăn thì sẽ lãng phí, bèn bưng đến cho Lâm tiểu thư, đâu biết người đám người dưới sẽ mượn đó mà phát triển, nói cái gì mà Lâm tiểu thư tính cách bá đạo bắt em nấu đồ ăn sáng cho cô ấy ăn... Em cũng không biết giải thích thế nào nữa, nhưng nếu không làm gì, sợ là chỗ Lâm tiểu thư sẽ sinh ra hiểu lầm”.

“Em đã nói là chuyện nhỏ, hà tất phải lẩn tránh vì nó?”

“Nhưng mà chỗ Lâm tiểu thư...”

Diệp Khuynh Lăng nhếch nhếch môi, “Chỗ bên đó thì sao?”.

Đặng Thanh Vân lắc đầu, “Là em nghĩ lệch rồi, người thấu tình đạt lý lại thông minh lanh lợi như Lâm tiểu thư, nhất định sẽ hiểu đây đều là mấy lời vớ vẩn của đám người dưới, sẽ không tưởng thật đâu”.

Diệp Khuynh Lăng không bắn khoăn về vấn đề này nữa, ngược lại hỏi vài chuyện thường ngày của Đặng Thanh Vân, cùng với một vài chuyện thú vị mà Diệp Chí Hằng làm, đợi Diệp Chí Hằng trở về, hai cha con cùng nói chuyện một lát, Diệp Khuynh Lăng mới rời đi.

Trong Tà Vũ Hiên, Lâm Văn Trúc không ngờ rằng Diệp Khuynh Lăng sẽ đến vào lúc này.

Diệp Khuynh Lăng nhìn vẻ mặt cô, lập tức cười sâu xa, lẽ nào trong mắt cô chỉ có lúc mình có nhu cầu ở phương diện đó mới đến cùng cô ăn cơm tối sao, thật sự nhớ lại, hình như đúng là thế thật, cho nên cô hiểu lắm rõ ràng là chuyện có thể hiểu được.

Lâm Văn Trúc chớp chớp mắt, nhắc nhở hần, “Hôm nay em phải đến Phượng Vũ Thiên”.

Cô tưởng hần thế này là muốn chiếm đoạt tối hôm nay của cô? ++

Diệp Khuynh Lăng trực tiếp đi đến trước bàn ăn rồi ngồi xuống, “Ừ”.

Cô nhìn hần một cái, cho dù hần biết hay không, cô đã thông báo rồi, nếu hần không nhắc đến việc tối nay không cho cô đến Phượng Vũ Thiên, cô cũng không cần giải thích màn biểu diễn hôm nay quan trọng đến thế nào. Bảng tặng thưởng tháng này của Phượng Vũ Thiên, cô rất vinh hạnh đạt được vị trí thứ nhất, hơn nữa số phiếu còn nhiều hơn nhiều so với số phiếu tháng trước, điều này khiến bản thân cô cũng hơi xấu hổ, tháng trước cô tận tụy, nhưng tháng này đã xin nghỉ không biết bao nhiêu lần, trình độ của lần sau còn xa mới bằng lần trước, không biết vì sao mấy người gọi là người ái mộ cô lại bắt đầu tặng thưởng cho cô như điên.

Kim tử nói thế này gọi là dĩ hi vi quý, bây giờ mấy khách cũ đó sợ cô sẽ không lên sân khấu biểu diễn nữa, dùng cách này giữ cô lại đây! ++

Người xếp đầu bảng tặng thưởng, cuối tháng sẽ có một ngày biểu diễn riêng, cũng chính là hôm nay. Thực ra mặc dù nói là diễn riêng, nhưng cũng chỉ là hát nhiều thêm mấy ca khúc mà thôi, không thể thật sự cả buổi diễn chỉ có một mình cô, cho nên còn phải có những người khác xâu chuỗi liên kết buổi biểu diễn, để cô có thời gian nghỉ ngơi, thay trang phục và chuẩn bị.

Diệp Khuynh Lăng ngồi xuống không bao lâu, Lan Thúy đã dẫn người mang lên mấy món nữa.

Lâm Văn Trúc nhìn mấy món được thêm vào, bĩu môi, có thêm hần đãi ngộ khác hần, biểu hiện rõ ràng như thế luôn.

Diệp Khuynh Lăng nhìn nét mặt cô, vươn tay nhéo nhéo mặt cô, “Muốn ăn gì thì dặn người dưới là được, muốn thêm bao nhiêu món cũng được”.

“Thật sự như thế người ta sẽ nói em cậy được yêu chiều mà kiêu ngạo rồi khoe khoang lãng phí, thế thì không hay.”

“Em còn để ý mấy chuyện này?” ++

Cô nhìn hần, cười xinh đẹp, “Không để ý, em chỉ cần để ý anh có cho em cậy được yêu chiều mà kiêu ngạo hay không là được”.

“Vậy em nói xem ta có cho không?”

“Anh có cho hay không em không biết, nhưng em biết đám người dưới trong phủ đều tưởng là anh có cho.” Cô bĩu môi, cười không có ý tốt, “Một bữa sáng đổi lấy nhiều tin đồn nhảm như thế, anh nói xem em ăn bữa sáng đó có thiệt không?”.

“Ăn một bữa sáng xong, nói chuyện cũng trở nên lưu loát rồi, ta thấy em không thiệt.”

Lâm Văn Trúc thở dài, “Cũng đúng, dù sao đó cũng là bữa sáng Đặng tiểu thư đích thân nấu mà”.

Diệp Khuynh Lăng nâng cằm cô lên, cười cực kì mập mờ, “Thế này là đang ăn giấm chua à?”.

Cô gạt tay hần ra, “Không phải ăn giấm chua, mà là vừa ăn cơm rồi”.

“Xem ra em cũng không chịu ảnh hưởng bởi mấy tin đồn nhảm đó.”

Cô hừ một tiếng, “Tin đồn nhằm người khác cố ý truyền ra, em chịu ảnh hưởng thì sẽ như ý của đối phương, người thông minh nên biết làm thế nào, trong lòng em tam thiếu chính là người thông minh thực sự”. ++

Nói đến đây, lúc này Diệp Khuynh Lăng mới hiểu ý tại ngôn ngoại của cô, “Em đang lo lắng gì?”.

“Không phải lo lắng, chỉ là muốn nói cho tam thiếu biết. Bên Lan Đình Hiên, trừ phi tất yếu, em tuyệt đối sẽ không đến đó trước, dù sao ai ai cũng biết ở đó có điểm giới hạn của tam thiếu, em việc gì phải tự rước lấy phiền chứ? Cho nên em tuyệt đối không thể đi ức hiếp Đặng tiểu thư...”

Hai tay Diệp Khuynh Lăng gác ra sau ghế, hần lười biếng nhìn cô.

Lâm Văn Trúc cũng cảm thấy nói tiếp cũng chẳng có ý nghĩa, vì sao những tin đồn linh tinh này đột nhiên có, thật sự muốn tra thì không phải việc khó với hần, nhưng hần không tra, ý này là gì, mọi người đều hiểu.

“Tam thiếu có đưa em đi không?” Cô thông minh lựa chọn đổi chủ đề.

“Coi ta thành tài xế rồi?” ++

Lâm Văn Trúc lắc đầu, “Đây chỉ là một câu hỏi thông thường thôi”.

“Tối nay ta có chuyện.”

“Em hiểu rồi.”

Mặc dù Diệp Khuynh Lăng không tự đưa Lâm Văn Trúc đến Phượng Vũ Thiên, nhưng lại tự mình đưa cô lên xe, dặn cô về sớm, không được tiếp xúc với đàn ông khác.

Lâm Văn Trúc đã sắp lên xe, lại vô tình nhìn thấy bóng dáng Đặng Thanh Vân, vì thế cô không vội lên xe, ngược lại hào phóng chủ động hôn Diệp Khuynh Lăng, hần hơi né tránh, vì thế cô hôn đến khóe môi hần. ++

Cô nhoẻn cười như đạt được mục đích, che giấu sự xấu hổ vì bị hần né tránh, sau đó lên xe.

Diệp Khuynh Lăng khẽ nhủ mày, không nói gì, xoay người đi về phía Thiên Hành Cư.

Tối nay là buổi biểu diễn riêng của Lâm Văn Trúc, Kim tỷ không hổ là người làm ăn, từ sớm đã tuyên truyền, cực kì hoành tráng, màn biểu diễn của Lâm Văn Trúc xem một lần là ít một lần, quần chúng vừa nghĩ thì đã nhận ra không phải là đạo lý này hay sao, nói không chừng ngày nào đó Lâm Văn Trúc chán ngán sân khấu này hoặc là tam thiếu không muốn người phụ nữ của hần lên sân khấu biểu diễn nữa, Lâm Văn Trúc sẽ không xuất hiện ở Phượng Vũ Thiên này nữa, cho nên có thể đến xem buổi biểu diễn riêng, quả thực là được hời rồi.

Kết quả là, buổi biểu diễn hôm nay thu vé riêng, hơn nữa vé này giá ngày càng cao, gấp mấy lần bình thường, dù vậy, kiếm được vé vẫn khó.

Người đến xem Lâm Văn Trúc biểu diễn, một nửa là người ái mộ trung thành của cô, một số nhỏ khác là người hòa theo, một số nhỏ khác nữa là người cảm thấy tò mò về cô và truy đuổi theo mối quan hệ của cô và tam thiếu. ++

Sau khi Lâm Văn Trúc tới Phượng Vũ Thiên, cô liền cùng một nhóm người luyện tập không ngừng, thời gian của cô không nhiều, may là cô cũng không cần nhảy múa, bởi thế không có gì khó khăn, còn về ca khúc cô biểu diễn, cô đã luyện tập riêng nhiều lần rồi, đương nhiên không có vấn đề gì.

Sau khi luyện tập đơn giản, cô bèn đi vào phòng thay đồ riêng, sau khi thay đồ xong, cô vừa đi ra thì nhìn thấy Lâm Vụ đã ở đó.

Lâm Văn Trúc lập tức phản ứng lại, căn phòng thay đồ nhỏ này là của Kim tỷ mở cho cô, Lâm Vụ đương nhiên không thể đột nhiên tiến vào, nếu không chắc chắn sẽ dẫn đến sự chú ý của người khác.

“Cô có thể đạt được danh hiệu đầu thì phải nợ Lý thiếu nhiều lắm đấy! Cũng không biết làm thế nào mà khiến Lý thiếu mê mẩn như vậy.” Lâm Vụ bĩu môi, dường như xem thường, càng nhiều hơn là ghen tị, cô ta đi đến trước mặt Lâm Văn Trúc, “Đừng cự tuyệt Lý thiếu, đại thiếu muốn gặp cô”. ++

Lâm Vụ nói xong thì mau chóng lùi lại, oán hận nhìn Lâm Văn Trúc, xoay người rời đi.

Có người nhìn thấy cảnh này, đều cười sau lưng nói Lâm Vụ quả là không nhìn rõ mình mấy cân mấy lạng, bây giờ Lâm Văn Trúc là người chói lọi nhất Phượng Vũ Thiên, mặc dù mọi người đều ghen tị, nhưng cũng không đến lượt Lâm Vụ ghen tị chứ? Không nhìn thấy ngay cả Cổ Hương Liên cũng nhường bộ lui binh tuyệt đối không tìm Lâm Văn Trúc chuốc phiền sao?

Mọi người đều là người thông minh, đương nhiên sẽ không đối đầu với Lâm Văn Trúc vào lúc này, nếu Lâm Văn Trúc đã có thể lấy được sự yêu chiều của tam thiếu, điều đó chứng tỏ người này không đơn giản, không nhìn thấy tam thiếu đối xử đặc biệt với cô ấy, ngay cả Lý thiếu cũng si mê cô ấy mãi à? ++

Cho dù muốn xem chuyện náo nhiệt của Lâm Văn Trúc, cũng phải đợi tam thiếu mất hứng thú với cô ấy đã rồi nói.

Lâm Văn Trúc không để ý đến lời của Lâm Vụ, đi đến phòng hóa trang ở một bên khác, vốn cô có thể hóa trang ở phòng thay đồ riêng của mình, nhưng như thế sẽ thật sự dẫn đến sự bất mãn của đám người Chu Nhan, đến lúc đó e là Kim tỷ cũng không thể nào trấn an được.

Lâm Văn Trúc vừa ngồi xuống, Liễu Như Ngọc đã bĩu môi với cô, “Đừng để ý mấy chuyện này, có vài chuyện đúng là quá vô vị mà, ghen tị cũng treo ngay trên mặt luôn”.

Lâm Văn Trúc cười cười, gật đầu.

Chu Nhan nhìn về phía bên này, lớn tiếng cười ha hả, Liễu Như Ngọc này chẳng qua cũng chỉ là cỏ đầu tường, trước đây thì lấy lòng Cổ Hương Liên, bây giờ lại nịnh nọt Lâm Văn Trúc, cái thứ gì vậy, cô ta thật sự muốn nhìn xem, có phải Liễu Như Ngọc lấy được lợi ích gì đó từ chỗ họ hay không.

24. Chương 24: Sân Khấu Riêng

Sân khấu biểu diễn riêng của Lâm Văn Trúc, trong đại sảnh đều chật kín người, chỉ là người đến hiện trường đều là những nhân vật có máu mặt ở tầng lớp trên, đương nhiên không phải kiểu hân hoan vui sướng hoặc hò reo sôi nổi, cho dù lúc họ tặng thưởng, cũng là gọi tên ai tặng thưởng bao nhiêu tiền rồi có những gã sai vật thay họ làm. Đây là phong cách của Phượng Vũ Thiên, phải là con đường cao sang này, khác hoàn toàn với con đường của Vân Chi Thượng cách vách, thế nên vốn là hội sở ca vũ ngang sức ngang tài, cuối cùng biến thành Phượng Vũ Thiên xếp đầu, Vân Chi Thượng xếp phía sau.

Âm nhạc trên sân khấu cất lên, một nhóm vũ nữ từ hậu đài nối đuôi nhau đi ra, âm nhạc nhẹ nhàng tươi vui chảy đi, các cô gái trẻ trung của thanh xuân tươi đẹp nhẹ múa, cho dù đã là cuối thu nhưng vẫn như cả mặt đất hồi xuân, vạn hoa nở rộ, hồ điệp tung bay, gió xuân đón hương.

Một điệu múa nhiều người, nhảy mắt nhóm lên không khí ở hiện trường, cùng lúc đó cũng vẽ nên khúc nhạc dạo của ngày hôm nay. ++

Vũ nữ xuống sân khấu, trên sân khấu sương khói vẫn vút, người phía dưới sân khấu đều bắt giác ưỡn thẳng lưng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào sân khấu, dường như đều hiểu, nữ chính ngày hôm nay – Lâm Văn Trúc sắp xuất hiện rồi. Trong tiếng nhạc du dương vang lên, chỉ thấy một cô gái đạp dây đu dần rơi xuống từ giữa không trung, tóc cô tết thành một bím vắt từ bên trái sang, trên bím tóc cài một đóa hoa nhỏ màu xanh lam, ngoài ra, trên tóc không có bất cứ đồ trang trí gì, trên người cô thì mặc một chiếc váy màu da thêu hoa, cô cười nhạt nhìn mọi người, rõ ràng là trên sân khấu không có hoa cỏ tô điểm, nhưng lại khiến người ta liên tưởng đến mùa cỏ xuân hoa nở giữa núi, thiếu nữ dạo chơi giữa hoa, những nốt nhạc như đều là tiếng cười trong trẻo của thiếu nữ.

Có khách lần đầu đến Phượng Vũ Thiên, lúc nhìn thấy Lâm Văn Trúc trên sân khấu, mắt đều trợn lớn, rồi lập tức thảm thán tiền tiêu đáng lắm, dù nói là vũ nữ ca nữ ở Phượng Vũ Thiên hay Vân Chi Thượng đều chỉ bị coi như món đồ chơi, các cô gái ở Phượng Vũ Thiên này cũng hơi nóng nảy, nhưng trên người Lâm Văn Trúc này có khí chất biến hóa, lại hoàn toàn không giống những cô gái xuất hiện ở nơi thế này, cũng khó trách cô lại nhận được sự tán tụng của nhiều người như thế.

Vẻ đẹp của Lâm Văn Trúc so với ngũ quan tinh tế của cô, chỗ hấp dẫn người ta nhất vẫn là khí chất thuần khiết không nhiễm bụi trần của cô, cô ở trên sân khấu đáp từ trên dây đu xuống, tiến chậm chậm lên, bắt đầu khẽ ngâm nga, giọng ca của cô giống như khí chất của cô, không mượt mà, cũng không trúc trắc, ngâm xướng nhàn nhạt như đang đọc thơ, đang đọc một bài tản văn.

Khi cô hát, có một thứ ma lực, khiến người ta bất giác thắm tán thưởng tiếng ca của cô, theo ca khúc này tiến vào thế giới của cô, dường như thế thì thật sự có thể gần cô thêm một chút, lại gần thêm chút nữa.

++

Một ca khúc biểu diễn xong, Lâm Văn Trúc trên sân khấu cười nhẹ với mọi người, khẽ cúi người, sau đó xoay người đi ra hậu đài.

Thời gian tiếp theo là thời gian Lâm Văn Trúc thay đồ, cũng là phần biểu diễn của người khác, điều kỳ quái là vào lúc này, người trong đại sảnh không hẹn mà cùng lựa chọn uống nước hoặc thăm thì với người bên cạnh.

Tiết mục thứ hai của Lâm Văn Trúc, không ca không múa, trên sân khấu có rất nhiều người đang biểu diễn một câu chuyện, Lâm Văn Trúc không phải người trong câu chuyện mà là một người ngoài cuộc, cô chỉ là người kể câu chuyện, dùng giọng nói không gợn sóng của cô kể một câu chuyện tình bi thương xảy ra thời viễn cổ, cô như đang cùng mọi người chia sẻ một câu chuyện ở dưới đáy lòng cô, khiến người ta không hẹn mà cùng chăm chú lắng nghe.

Kĩ năng diễn của người trên sân khấu tinh tế, vừa nhìn thì đã biết là đã luyện tập rất lâu, theo lý mà nói thì Lâm Văn Trúc khá thiệt, nhân vật chính là cô sẽ dễ dàng bị nhân vật phụ lấn át, nhưng cô xử lý khéo đến vừa đúng, cho dù là cô hay là người biểu diễn trên sân khấu thì đều hòa hợp với nhau, kết nối với nhau, vậy mới là một câu chuyện hoàn mỹ, thiếu một thứ cũng không được. ++

Biểu diễn kết thúc, tiếng vỗ tay ở hiện trường vang lên như sấm dậy, tiếp theo là màn biểu diễn của Chu Nhan. Trước đây, Chu Nhan biểu diễn trên sân khấu cũng có thể gây náo động, nhưng bây giờ, rõ ràng là Chu Nhan không có được đãi ngộ mà cô ta nên có, những người nghiêm túc xem, dường như bị mọi người nhận định rằng đây là thời gian nghỉ ngơi.

Tiết mục thứ ba của Lâm Văn Trúc, là phong cách cổ phong gây xôn xao của cô, chất giọng của cô véo von thuần mỹ, tựa như có thể gột rửa lòng người.

...

Không thể không nói, mỗi một tiết mục của Lâm Văn Trúc đều đạt được thành công, không cần mời nhà chuyên môn đánh giá, chỉ cần nhìn phản ứng của quan khách trong đại sảnh thì đã biết, trong mắt những người đàn ông rõ ràng có ham muốn cướp đoạt đang rộn rạo, nhưng lại mang dáng vẻ sợ hãi khinh nhờn cô, bức tranh này quả thực khiến người ta cảm thấy buồn cười, đồng thời cũng khiến người ta lòng sinh kiêng dè với Lâm Văn Trúc.

Cố Hương Liên châm một điếu thuốc, đứng trên hành lang tầng ba của Phượng Vũ Thiên. Những người quen với Phượng Vũ Thiên đều biết, nơi này chỉ có hai tầng lầu, tầng hai chính là phòng khách quý nổi tiếng, nhưng thực ra nơi này có ba tầng, chỉ là tầng ba ở phía trên phòng khách quý, dựa vào nguyên nhân này, tầng ba hoàn toàn bị đóng chặt không sử dụng, vì thế rất nhiều người đều tưởng là nơi này chỉ có hai tầng.

Tầng ba này đúng là vứt đi, chỉ ít thì trong mắt Cố Hương Liên là thế, ngay cả sân khấu cũng không nhìn rõ, bị vứt đi đúng là đương nhiên. ++

Nhưng Cố Hương Liên vẫn chuyên chú nhìn sân khấu, nhìn bóng dáng người đó, bởi vì cô rất muốn biết, rốt cuộc Lâm Văn Trúc có sức hút gì, nếu mình là đàn ông, có phải cũng muốn chiếm người phụ nữ này về làm của mình hay không?

Màn biểu diễn của Lâm Văn Trúc rất có phong cách riêng của cô, cho dù là cổ phong hay là phong cách tươi vui, đều có sự đặc sắc của riêng cô, dán lên dấu hiệu độc nhất vô nhị của cô.

Cố Hương Liên chậm rãi hút thuốc, sau khi lại xem xong một tiết mục của Lâm Văn Trúc, cô mới xoay người đi đến phía bắc tầng ba bị đóng kín. Lúc này là một vài hoạt động riêng của ngày hôm nay, chẳng

qua chỉ là khuấy động bầu không khí mà thôi, dù sao thì người có thể đến đây sẽ thiếu chút tiền đó sao? Điều thú vị là giải thưởng lớn nhất trong hoạt động ngày hôm nay là khách tặng thưởng cho Lâm Văn Trúc nhiều nhất có thể đưa ra một yêu cầu với Lâm Văn Trúc, đây là đây không khí lên cao nhất.

Cổ Hương Liên lạnh lùng nghĩ, Lý Xuyên Dương này vậy mà cố ý thể hiện ở đây, anh ta muốn làm gì? Nhưng mà chỉ cần anh ta không phải người đàn độn thì nên biết đưa ra yêu cầu thế nào.

Cổ Hương Liên đi về phía tầng ba, lúc này đương nhiên không có ai chú ý đến cô, dù sao thì mọi người đều sẽ chú ý đến bên chỗ sân khấu, mà cái gọi là trụ cột, hôm nay cũng chỉ có phận diễn nổi giữa các tiết mục.

Trên tầng ba, đã có người đợi Cổ Hương Liên ở đó. ++

...

Sân khấu biểu diễn riêng của Lâm Văn Trúc vô cùng thành công, Lý Xuyên Dương trở thành người tặng thưởng nhiều nhất cho Lâm Văn Trúc trên bảng tặng thưởng, đưa ra yêu cầu của anh ta với Lâm Văn Trúc, anh ta muốn mời Lâm Văn Trúc ăn khuya.

Nói thực, yêu cầu của Lý Xuyên Dương được nói ra, phản ứng của mọi người không giống nhau. Có người cảm thấy thất vọng, vốn còn nghĩ được xem một chuyện phong nguyệt, đâu biết được vậy mà Lý Xuyên Dương chỉ đưa ra yêu cầu vớ vẩn như thế chứ, tốn nhiều tiền như thế, chỉ là vì mời Lâm Văn Trúc một bữa khuya, giá trị của Lâm Văn Trúc này cũng không khởi quá cao; có người lại cảm thấy có thể hiểu được, dù sao thì Lâm Văn Trúc bây giờ cũng là người của tam thiếu, đưa ra yêu cầu bình thường này không được coi là quá phận, nếu anh ta thật sự có suy nghĩ khác, chí ít cũng phải đợi tam thiếu mất hứng thú với Lâm Văn Trúc mới được, nhưng mà bây giờ hành vi này được coi là dự định sao?

Mọi người nghĩ thế nào, đều không ảnh hưởng đến Lý Xuyên Dương và Lâm Văn Trúc.

Lâm Văn Trúc về đến hậu đài, thay trang phục, bởi vì cho dù trên sân khấu cô trang điểm cũng không đậm, thế nên cô không tẩy trang nữa, còn về kiểu tóc, bản thân cô vẫn rất thích, bởi vậy cô cũng không tháo tóc ra. Sau khi cô ra khỏi phòng thay đồ, cô ngẫm nghĩ rồi bèn đi về phía Kim tỷ, “Kim tỷ”. ++

Kim tỷ xoa xoa đầu Lâm Văn Trúc, nhìn thì có vẻ tâm tình vô cùng tốt, Lâm Văn Trúc này chính là cây rặng tiền mà, chỉ hơi cân não một chút thì tiền đã cuộn cuộn không ngừng.

Lâm Văn Trúc thở dài, “Kim tỷ, chuyện Lý thiếu mời ăn khuya...”.

Kim tỷ xị mặt, “Lý thiếu tặng thưởng cho em bao nhiêu tiền, em cùng cậu ta ăn một bữa khuya thì có làm sao?”.

“Nhưng mà em sợ tam thiếu sẽ không vui.”

Kim tỷ nở nụ cười, “Không thể quá thuận theo đàn ông đâu, phải để anh ta biết, em vô cùng có thị trường, thế thì anh ta mới bận tâm về em. Còn nữa, bao nhiêu người tán tụng em như thế, Lý thiếu giống như đại diện của họ, em không cho người ta chút lợi ích nào, thế không phải là khiến người ta lạnh lòng hay sao?”. ++

“Em biết rồi.”

Trước đây Kim tỷ không nói vậy, trước đây Kim tỷ nói rằng đàn ông chính là đồ khốn, càng không có được lại càng muốn, thế thì mới cho thấy sự quý giá của em.

Kim tỷ hôm nay có phản ứng này, chỉ có thể chứng tỏ Kim tỷ hi vọng cô có thể đi ăn khuya cùng Lý Xuyên Dương, thực ra khi có hoạt động này thì đã sớm có dự liệu rồi, có thể cho phép có hoạt động thế này, Kim tỷ đương nhiên đã đánh tiếng với Lý Xuyên Dương.

Lâm Văn Trúc không phản bác gì nữa, hướng hồ lúc trước Lâm Vụ đã từng nói rồi, chỉ là khiến cô rất bất ngờ mà thôi, thế lực của đại thiếu vậy mà dây dưa đến nhiều người như thế, dây dưa rộng đến vậy.

Lâm Văn Trúc ra khỏi hậu đài, Lý Xuyên Dương đã đứng đợi cô.

Thực ra Lý Xuyên Dương là một người đàn ông anh tuấn lịch sự tao nhã, chỉ là anh ta hành sự thận trọng, tính cách trầm ổn, vì thế danh tiếng không vang dội mà thôi, nhưng chỉ cần nhắc đến cha anh ta là Lý Nhân

thì không ai không biết, đó chính là một người già đã từng theo Tư lệnh Diệp cùng chinh chiến, có thể nói là có giao tình sâu đậm, là con trai duy nhất của Lý Nhân, giá trị thân phận của Lý Xuyên Dương không cần nói cũng biết.

“Lý thiếu.” Lâm Văn Trúc đi đến trước mặt anh ta, lễ phép cười với anh ta.

Lâm Văn Trúc lúc này có kiểu tóc thực sự rất tùy ý, rẽ tóc từ giữa, hai bên bện tóc cho đến sau gáy, cuối cùng bện thành một bím, bím tóc bị bung ra hơi lỏng, bên trên cài vài ba đóa hoa và chiếc cặp bướm bướm, cô lúc này thật sự giống như một nàng tiên hoa.

“Lâm tiểu thư, cô muốn ăn gì?” ++

Thế này thật sự là không thể không ăn khuya rồi.

Lâm Văn Trúc chớp mắt, “Tôi muốn ăn vằn thắn, có được không?”.

“Sao lại không được chứ?”

Lâm Văn Trúc cười cười, cô còn tưởng anh ta sẽ chê mình vậy mà chỉ chọn ăn vằn thắn, thế thì hoàn toàn không hợp với thân phận cao quý của anh ta, nhưng anh ta không có chút bất ngờ nào, thậm chí ngay cả nhú mày hay miễn cưỡng cũng không có.

Đây là một người đàn ông rất tốt, không hiểu sao cô nảy ra suy nghĩ này.

Hai người cùng ra khỏi Phượng Vũ Thiên, Lý Xuyên Dương hơi chú tâm đặc biệt đến cô, bình thường, đàn ông đi đường thì tốc độ nhanh hơn phụ nữ, còn anh ta thì vô cùng chú ý đến nhịp bước đi của cô.

“Lâm tiểu thư có kiến nghị hay gì về việc đi đâu ăn vằn thắn không?”

Lâm Văn Trúc lắc đầu.

Lý Xuyên Dương cười, “Vậy thì để tại hạ đưa Lâm tiểu thư đến một nơi hay ho nhé”.

“Vậy tôi rất chờ mong!”

Lý Xuyên Dương đưa Lâm Văn Trúc đến một quán vằn thắn vô cùng nổi tiếng, chủ quán là một cụ già, có vẻ rất thân quen với Lý Xuyên Dương, sau khi thấy Lý Xuyên Dương đưa theo một cô gái, ông đánh giá Lâm Văn Trúc mấy lần, nhưng mà không hỏi gì, chỉ mau chóng nấu vằn thắn và pha sốt gia vị.

Rất nhanh chóng, hai bát vằn thắn đã ra lò. ++

Vằn thắn nhỏ mông, nước dùng thanh đậm, bên trên chỉ rắc chút hành lá, nhưng bát canh này dùng thìa uống một ngụm, chỉ cảm thấy tươi mới đến tận xương tủy, mỹ vị thực sự không thể dùng ngôn ngữ để đánh giá, chỉ có vị giác mới có thể hưởng thụ được mùi vị này.

“Ngon không?” Lý Xuyên Dương vẫn luôn chú ý đến vẻ mặt của cô, thấy cô thỏa mãn nheo mắt, bèn hiểu được suy nghĩ của cô, nhưng vẫn không nhin được mà hỏi một câu, có lẽ chỉ có như vậy, mới có thể nói thêm mấy câu với cô.

Lâm Văn Trúc gật đầu, “Rất ngon, cảm ơn anh đã đưa tôi đến đây”.

“Nếu như có cơ hội, lần sau chúng ta vẫn còn có thể cùng đến đây ăn vằn thắn.”

Lâm Văn Trúc cười cười, không tiếp lời.

Lý Xuyên Dương thì vờ như không hiểu hàm ý của việc cô không tiếp lời.

Bây giờ cô đi theo tam thiếu nhà họ Diệp, cho dù là thân phận thế nào, chỉ cần là tam thiếu nhà họ Diệp thì sẽ không cho người khác bon chen vào, hôm nay anh ta có thể mời cô ra ngoài ăn vằn thắn đã là khó rồi, đâu còn có thể có cơ hội nữa được?

Vằn thắn do người có tay nghề dày dặn kinh nghiệm nấu ra quả nhiên không giống bình thường, từ vỏ đến nhân rồi đến nước dùng hay sốt gia vị, toàn bộ đều vừa đúng đến ngon miệng, thêm một phần thì quá nhiều, bớt một phần thì sẽ thiếu chút gì đó, giống như một mỹ nhân xinh đẹp, hoàn mỹ đến mức như một tác phẩm nghệ thuật, trong lòng Lý Xuyên Dương, Lâm Văn Trúc còn có sức hấp dẫn hơn món vằn thắn này.

Nhưng cô là người phụ nữ của tam thiếu. ++

Mắt Lý Xuyên Dương khẽ tối lại, ngón trở và ngón cái tay phải không ngừng vân vê, sau đó, anh ta đưa ra một quyết định nào đó.

Lâm Văn Trúc khá thích món vằn thắn này, khẩu vị của cô không lớn, bình thường cô ăn rất ít, chỉ là tốc độ ăn của cô vô cùng chậm, ăn lâu nên không nhìn ra là cô ăn ít, nhưng món vằn thắn này cô ăn từng cái từng cái, chẳng mấy chốc đã sắp thấy đầy, nhưng đây vẫn là dưới điều kiện tiên quyết cô cầm thìa thỉnh thoảng húp canh.

Lý Xuyên Dương nhìn bát của cô, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng nhàn nhạt, “Hôm nay sao tam thiếu không cùng cô đến Phụng Vũ Thiên?”. ++

Lúc này Lâm Văn Trúc mới ngẩng đầu nhìn anh ta, hôm nay cô theo anh ta ra ngoài ăn, trong mắt những người có ý xấu, đó chính là Lý Xuyên Dương cố ý đào gốc tường của tam thiếu, nhưng Lý Xuyên Dương sẽ ngốc như thế sao, nếu thật sự có ý với cô thì cũng nên giấu đi mới phải, tam thiếu nhà họ Diệp là người thế nào có ai không biết? Mà Lý Xuyên Dương cũng đâu ngốc, anh ta sẽ không đến mức không biết việc công khai đưa Lâm Văn Trúc đi khỏi Phụng Vũ Thiên sẽ có hậu quả gì. Nếu như thế, vậy thì rất dễ đoán, Lý Xuyên Dương tìm Lâm Văn Trúc, nhất định là bởi vì tam thiếu, có lẽ có chuyện muốn nhờ, không cách nào trực tiếp đến bên cạnh tam thiếu, vì thế bèn tìm người bên gối của tam thiếu.

Lâm Văn Trúc này hiện giờ được chiều chuộng đến thế nào chứ?

Chỉ riêng việc khiến tam thiếu đưa cô về phủ Thanh Sơn ở, đây đã là rất khó rồi, ngoại trừ Đặng Thanh Vân đó, ai còn có mặt mũi lớn như vậy nữa? Phải biết rằng Đặng Thanh Vân có thể có được tư cách độc nhất vô nhị này, vẫn là vì cô ta sinh ra con trai duy nhất của tam thiếu là Diệp Chí Hằng, còn Lâm Văn Trúc ngoài ca hát nhảy múa thì không hiểu gì. Vì thế bèn có tin đồn, có lẽ Đặng Thanh Vân đó đã không còn được yêu chiều như thế nữa, đàn ông, có mới nới cũ là bản năng, có ai không thích những cô gái trẻ trung xinh đẹp cơ chứ?

Bây giờ Lâm Văn Trúc còn khiến tam thiếu hoàn toàn vứt bỏ Cố Hương Liên, giờ tam thiếu đến Phụng Vũ Thiên, đều là xem Lâm Văn Trúc biểu diễn. Nói đi lại phải nói lại, nếu chỉ là thích xem Lâm Văn Trúc ca hát nhảy múa, ở phủ Thanh Sơn cũng được mà, nhưng tam thiếu cứ muốn để Lâm Văn Trúc quay về trên sân khấu, có lẽ là bởi Lâm Văn Trúc trên sân khấu còn có sức hút hơn, đồng thời cũng có cả thói hư tật xấu của đàn ông nữa, Lâm Văn Trúc trên sân khấu ai cũng muốn, nhưng chỉ có tam thiếu nhà họ Diệp có thể có được, điều này khiến người ta thỏa mãn đến mức nào chứ?

Lâm Văn Trúc xuất hiện, mặc dù chưa hoàn toàn phá vỡ những tin đồn về Đặng Thanh Vân, nhưng cũng đã hoàn toàn đánh bại Cố Hương Liên. Cho nên cũng có tin đồn, tình cảm này của tam thiếu sụp đổ, bây giờ là thời điểm tốt nhất để ra tay, nhiều người phụ nữ muốn mượn cơ hội này trở thành người bên gối của tam thiếu.

Còn về kết quả, mọi người đều đã thấy, ngoại trừ Lâm Văn Trúc, tam thiếu không nhìn trúng người phụ nữ khác, như thế thì, mọi người đều hiểu, vấn đề không phải là ở tam thiếu, mà là do Lâm Văn Trúc quá đặc biệt. ++

Ngẫm nghĩ thì cũng có thể hiểu được, phụ nữ xinh đẹp nhiều như thế, nếu tam thiếu thật sự là một người nhìn vào khuôn mặt, bao năm nay cũng không thể chỉ xuất hiện hai người trong truyền thuyết là Đặng Thanh Vân và Cố Hương Liên, cho nên nói thứ mà tam thiếu nhìn trúng hẳn là khí chất độc nhất vô nhị của Lâm Văn Trúc.

Lâm Văn Trúc này được sủng như thế, được tam thiếu coi trọng như thế, có chuyện gì thông qua cô truyền đến chỗ tam thiếu, hẳn là làm ít được nhiều nhỉ?

Sự lợi hại của người bên gối, mọi người đều rõ.

Vì thế chuyện Lý Xuyên Dương tìm đến Lâm Văn Trúc, lập tức trở nên có thể hiểu được.

Lâm Văn Trúc cũng nghĩ như thế, thậm chí bởi vì suy nghĩ này, tâm tình cô không còn phức tạp và nặng nề như thế nữa. Đương nhiên, cô vẫn không khỏi có chút bất đắc dĩ, nếu ngay cả Lý Xuyên Dương cũng muốn

đi con đường là từ phía cô thế này, vậy thì trò mà Diệp Khuynh Lăng làm trước đây không thể không nói là đã thành công.

Cô còn tưởng Diệp Khuynh Lăng đưa cô đến nhà họ Trang là do hấn nổi hứng, bây giờ nghĩ lại, dựa vào biểu hiện của bên đó, cùng với tin đồn về Trang Mặc Quân sau này, cô đã nghiễm nhiên trở thành người trong lòng của tam thiếu.

“Tam thiếu có việc.” ++

Lý Xuyên Dương cười gật đầu, dường như nhớ đến điều gì, “Ván bài hôm đó, tam thiếu sáng suốt hơn người, kỹ thuật chơi bài khiến người ta phải kinh ngạc, tôi thua tâm phục khẩu phục. Chỉ là hôm đó hình như tam thiếu từng nói là muốn một lời hứa hẹn từ bọn tôi, không biết tam thiếu có từng nhắc đến chuyện này không”.

Đây là thăm dò?

“Bình thường tam thiếu bận rộn, thời gian tôi thấy anh ấy không nhiều, không nghe anh ấy từng nhắc đến.”

Lý Xuyên Dương hơi thất vọng.

Lâm Văn Trúc yên lặng nhìn anh ta, ánh mắt mang theo vẻ nghi hoặc, anh ta là vì chút chuyện nhỏ này mới tìm đến cô?

Cũng không biết có phải Lý Xuyên Dương hiểu được ánh mắt của cô hay không, anh ta miễn cưỡng cười, “Sau hôm đó, bọn tôi chưa từng gặp tam thiếu, cũng không biết tam thiếu có gì dặn dò không, trong lòng cứ dồn nén chuyện này, chỉ cảm thấy nặng trĩu, cho nên mới mạo muội tới làm phiền cô”.

Lâm Văn Trúc rất áy náy nhìn anh ta, “Để anh thất vọng rồi”.

Cô không biết gì cả. ++

Lý Xuyên Dương lắc đầu, “Thất vọng gì chứ? Mời cô ăn cơm, đó là chuyện biết bao người cầu mà không được, có thể có được cơ hội này, đó là vinh hạnh của tôi”.

“Vậy thì cảm ơn Lý thiếu đã đưa tôi đến đây, tôi rất thích.”

“Vinh hạnh của tôi.”

Nói đến đây, bữa ăn cũng không khác lắm với việc đã đến hồi kết, nói chuyện cũng đến lúc kết thúc.

Lý Xuyên Dương chủ động đi thanh toán, cùng Lâm Văn Trúc ra ngoài, bên ngoài đã đỗ chiếc xe của phủ Thanh Sơn, tài xế đã đợi lâu rồi. Xe là đồ hiếm, đỗ ở cửa quán vắng thảnh thơi như thế, người đến người đi đều dừng lại quan sát, thậm chí còn có trẻ con vây quanh xe, hận không thể ghé vào cửa sổ nhìn ngắm, bị tài xế la mắng nên đành rời đi.

Trước khi Lâm Văn Trúc lên xe, Lý Xuyên Dương đứng trước xe, khẽ nói với Lâm Văn Trúc, “Tôi nghe nói tam thiếu rất thích cưỡi ngựa, vừa khéo tôi có một bãi tập cưỡi ngựa, muốn mời tam thiếu cùng đến chơi, nhân tiện cũng học hỏi kỹ thuật cưỡi ngựa của tam thiếu luôn. Lâm tiểu thư có thể thay tôi truyền đạt đôi lời đến tam thiếu không?”.

Bước chân Lâm Văn Trúc hơi khựng lại, “Lý thiếu xin cứ yên tâm, lời này tôi nhất định sẽ truyền đạt, chỉ là tam thiếu có đồng ý hay không...”. ++

“Tam thiếu bận trăm công nghìn việc, nếu có chuyện bận bịu, tôi đương nhiên không thể làm trì hoãn chuyện chính của tam thiếu.”

Lâm Văn Trúc gật đầu, “Lý thiếu bảo trọng”.

Lâm Văn Trúc lên xe, Lý Xuyên Dương đứng nguyên chỗ cũ nhìn xe rời xa, rồi mới chuẩn bị rời đi.

Lâm Văn Trúc day day trán, nói thực, cô không hiểu lắm vì sao Lý Xuyên Dương lại tìm đến mình, dường như lý do đều nói thông được, nhưng cô vẫn cảm thấy, chuyện thế này, Lý Xuyên Dương nên tìm đến Diệp Khuynh Lăng mới phải, dựa vào thân phận của Lý Xuyên Dương, muốn hỏi thăm về Diệp Khuynh Lăng, không nói là dễ như chơi, nhưng cũng không phải chuyện khó.

Nhưng vì sao Lý Xuyên Dương phải bảo cô truyền lời cho Diệp Khuynh Lăng?

Lâm Văn Trúc nghĩ không thông, dứt khoát dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, hôm nay là sân khấu biểu diễn riêng của cô, tiêu tốn thời gian tiêu tốn sức lực, bây giờ thần kinh và cơ thể căng thẳng đã thả lỏng, có một sự mệt mỏi và uể oải, cô mơ mơ màng màng, vậy mà thật sự ngủ mất. ++

Cô mơ một giấc mơ tối tăm và ngọt ngào, một nửa tối tăm một nửa ngọt ngào, một nửa ác mộng một nửa là giấc mộng đẹp, vì thế mỗi lần nhớ lại giấc mộng này, cô đều áy náy sâu sắc với người nhà, đồng thời lại có một chút chờ mong và khát khao, cô vùng vẫy rời khỏi hai loại cảm xúc cực đoan này, cuối cùng không thể thoát được, hoàn toàn đem khóa mình trong giấc mộng đó.

Cảnh tượng trong mộng không hề hạnh phúc, một gia đình có nhiều người, nghèo khó chán nản, bữa no bữa đói, ai cũng vừa đen đúa vừa gầy guộc, khoa trương một chút thì như bộ xương không da thịt, nhưng cho dù thế, tai họa cũng chưa từng tha cho họ, một đám người xông vào, đốt cướp giết vô cùng độc ác, cả thôn như một nghĩa địa của nhân gian.

Cô run rẩy, tiếng kêu thảm thiết của đàn ông và tiếng van nài nức nở của phụ nữ dường như vẫn còn vang vọng bên tai cô.

Đừng. Trong đầu chỉ có từ này, sau đó là sợ hãi.

Kết quả là cô vẫn sợ hãi kêu thành tiếng, không biết vì sao, cô phản ứng rất nhanh, vọt ra từ trong tủ, theo cửa sổ nhảy ra ngoài, cô chạy, đám người đó đuổi theo. Chúng không chút kiêng dè dùng ngôn ngữ sỉ nhục cô, cô chỉ có thể chạy, sự thanh bạch và sinh mệnh cô lúc ấy chỉ là một trò chơi.

Tiếng bước chân gần hơn, càng ngày càng gần. ++

Dường như đã mơ giấc mộng này vô số lần, khiến cô biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, thế nên cơ thể cô không còn run rẩy nữa, khéo miệng thấp thoáng chút nét cười, sống sót sau tai nạn, sợ bóng sợ gió một trận, hoặc đơn thuần chỉ là chờ mong biến thành hiện thực, thật sự có người xuất hiện vào thời khắc cô tuyệt vọng nhất.

Có người đến, là tiếng vó ngựa.

Hai người đuổi theo cô vốn còn kiêng dè, vừa thấy trên ngựa chỉ là một thiếu niên, chúng lập tức quát bảo anh cút đi, nếu không ngay cả anh chúng cũng không bỏ qua.

Thiếu niên chỉ đơn độc một mình.

Cô bổ nhào xuống đất, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của thiếu niên, vì thế cô không nói được câu nào, anh chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên, cứu cô thế nào được? Mặc dù chỉ có hai người đuổi theo cô, nhưng phía sau lại có rất nhiều người, nếu anh không mau chóng rời đi, anh cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Sinh tử không do thiếu niên này quyết định.

Cô chấp nhận số mệnh cúi đầu, nghĩ thế này cũng tốt, người một nhà cô có thể đoàn tụ rồi.

Sau đó thì sao! ++

Thiếu niên kéo cương ngựa, dáng vẻ lập tức tháo chạy, khi ngựa sắp quay đầu, anh đột nhiên ngửa về sau, kéo cô lên ngựa, sau đó tức tốc rời đi.

Người phía sau đương nhiên không bỏ qua cho hai người, vừa mắng chửi hùng hổ vừa đuổi theo, còn quát to gì đó.

Ngựa chạy không nhanh, cách người phía sau không xa, thậm chí đã có đến mười người đuổi theo.

Cô chỉ ngây người một lát, “Ném em xuống đi!”.

Không có cô, sức nặng mà ngựa phải chịu không lớn đến thế, mà đám người đó cũng bởi thế mà tóm được cô, cho anh thời gian chạy thoát.

“Bám chặt tôi.” Đây là câu duy nhất anh nói với cô.

Sau đó tiếng bước chân gần hơn, dường như đã sắp đuổi kịp, cô nhắm mắt, chấp nhận số mệnh đợi thời khắc tai họa đến, cơ thể tê dại đến mức đã không còn là của mình nữa, chỉ còn lại những khoảng trống rỗng, ngay cả cảm giác tuyệt vọng cũng như trôi đi.

Anh không cho ngựa đi thẳng một mạch, mà đột nhiên đổi hướng, mặt đối mặt nghênh đón đám người đuổi theo hai người, sau đó anh lấy cây súng bên hông ra, động tác nhanh gọn nã từng phát từng phát, từng người từng người ngã xuống.

Mười viên đạn, anh không lãng phí một viên nào, tổng cộng có mười một người.

Tên còn lại sợ tới mức quỳ rạp xuống đất xin tha, anh xuống ngựa, cầm súng đi đến gần tên kia, không chút do dự dùng súng nện mạnh xuống đầu tên đó, một cú đá hất xuống đất, chân giẫm lên cổ tên đó, giẫm chết hẳn. ++

Giết người hần là một chuyện rất ác độc, nhưng mà vào khoảnh khắc đó, Lâm Văn Trúc lại cảm thấy đó là cảnh tượng mình thích nhìn thấy nhất, cho dù cô không hề nhìn rõ, bởi vì cô đã mặt dăm nước mắt.

...

Xe đi vào phủ Thanh Sơn, tài xế đương nhiên biết cô đã ngủ, lại không thể làm gì, cũng may là không cần anh ta làm gì, bởi vì tam thiếu đã đứng ở ngoài xe.

Cửa xe mở ra, Diệp Khuynh Lăng lạnh lùng nhìn chăm chú người đang ngủ ngon trong xe, vươn bàn tay lạnh ngắt ra, đặt trên mặt cô, cô cảm nhận được nhiệt độ này, mi tâm giật giật, khi hần đặt tay lên cổ cô, cô trực tiếp run rẩy, rồi tỉnh lại.

Lâm Văn Trúc mơ màng mở mắt, đối diện với ánh mắt vô cùng giễu cợt của Diệp Khuynh Lăng.

“Xem ra bữa ăn khuya với Lý thiếu cũng không tệ.” Diệp Khuynh Lăng cười trầm thấp.

Lâm Văn Trúc tỉnh táo lại, nhanh như thế đã có người báo cho hần rồi. “Văn thần của quán đó thật sự không tệ, sau này tam thiếu cũng có thể đến ném thử xem”.

“Em nói như vậy, thế thì đúng là không tệ rồi.” Diệp Khuynh Lăng tự ôm cô xuống xe, “Là văn thần không tệ, hay là người không tệ?”. ++

Lâm Văn Trúc nhướn mày, “Tam thiếu nói lời này... khiến người ta đều tưởng là tam thiếu nhỏ nhen đang ghen đấy”.

Ý cười của Diệp Khuynh Lăng càng tăng thêm, “Không như thế, sao xứng đáng với người trăm phương nghìn kế tiết lộ tin tức cho ta? Em nói xem có phải không?”.

Không phải là hần muốn tra hành tung của cô, mà là người khác tới báo cho hần, đây là Lý Xuyên Dương đã đắc tội ai đó, có người hi vọng thông qua tay Diệp Khuynh Lăng đối phó anh ta.

Một người phụ nữ mà thôi, đổi thành người khác, căn bản sẽ không để tâm, nhưng bây giờ Lâm Văn Trúc là “tình yêu đích thực” của tam thiếu nhà họ Diệp, không phải một người phụ nữ bình thường, lại thêm là tính cách Diệp Khuynh Lăng vốn cuồng vọng, động vào người phụ nữ của hần, hần làm ra bất cứ chuyện gì cũng không khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Lâm Văn Trúc lắc đầu, “Vây những người đó xác định sẵn là phải thất vọng rồi, tam thiếu rõ ràng không giống với suy nghĩ của họ, hơn nữa có thể ăn được văn thần ngon như thế, vẫn phải dựa vào mặt mũi của tam thiếu nữa”. ++

Diệp Khuynh Lăng nhướn nhướn mày.

Cô và Diệp Khuynh Lăng cùng chậm rãi đi về phía Tà Vũ Hiên, “Lý thiếu mời em ăn khuya, là muốn mời tam thiếu đến bãi tập cưỡi ngựa của anh ta chơi”.

“Ồ?”

Lâm Văn Trúc ngẫm nghĩ, “Hình như anh ta rất muốn biết tam thiếu bắt mấy người anh ta hứa hẹn là yêu cầu họ làm chuyện gì”.

Bởi vì lý do này mà mời hấn đến bãi tập cưỡi ngựa?

Diệp Khuynh Lăng chẳng ừ hử gì, “Lý thiếu không phải người gan nhỏ như thế”.

Lâm Văn Trúc liếc hấn.

Đây không phải vấn đề Lý Xuyên Dương gan nhỏ hay không, mà là vấn đề của Diệp Khuynh Lăng, ở thành Vĩnh Ninh, Diệp Khuynh Lăng chính là nhân vật ngang tàng, có chuyện gì mà hấn không thể làm? Có chuyện gì là chuyện mà Diệp Khuynh Lăng không làm được? Nếu chuyện mà ngay cả bản thân Diệp Khuynh Lăng cũng không thể làm được, nhưng lại yêu cầu mấy người Lý Xuyên Dương làm, vậy thì sẽ phiền phức đến mức nào? Đám người Lý Xuyên Dương có lẽ là nghĩ đến điều này, thế nên mới muốn thử thăm dò.

Có lẽ cũng không phải là thăm dò, mà là nói cho Diệp Khuynh Lăng biết, họ không thể thật sự làm theo yêu cầu của Diệp Khuynh Lăng, phải có chút nguyên tắc và giới hạn.

Diệp Khuynh Lăng nhìn thấy ánh mắt của cô, cười, “Ồ, ta sai rồi, Lý thiếu sao có thể gan nhỏ được chứ!”.

Nếu Lý Xuyên Dương gan nhỏ, vậy thì sẽ không mời Lâm Văn Trúc đi ăn khuya, đây có thể coi là đào góc tường ở một mức độ nào đó.

Lâm Văn Trúc cười cười, “Lý thiếu gan có nhỏ hay không thì em không biết, nhưng tam thiếu nhất định gan không nhỏ”. ++

“Vậy em thì sao? Gan lớn hay gan nhỏ?”

“Tiểu Trúc gan lớn hay gan nhỏ, đều do tam thiếu quyết định.”

“Vậy em cảm thấy ta có nên nhận lời mời của Lý thiếu không?”

“Trong lòng tam thiếu tự có quyết định.”

Hai người sóng vai đi trong bóng đêm, dưới ánh đèn đường để lại hai chiếc bóng thân mật đan vào nhau.

Đặng Thanh Vân đứng ở giữa bóng cây loang lổ, lẳng lặng nhìn hai người kia, sắc mặt cô ta càng bình tĩnh, cơn sóng trong lòng càng dữ dội.

Lâm Văn Trúc, Lâm Văn Trúc, thật sự có một Yên Vũ Nhu khác?

Phần nộ và địch ý đồng thời trào dâng trong cơ thể cô ta.

Mỹ danh độc nhất vô nhị, đều giẫm lên người một vài người phụ nữ khác, trước đây là La Tú Vân, bây giờ có thể đến lượt Lâm Văn Trúc rồi, thế thì người khác mới biết, nữ chủ nhân thực sự của phủ Thanh Sơn là ai.

Về đến Tà Vũ Hiên, Lâm Văn Trúc quét mắt nhìn hấn mấy lần, trầm mặc đi tắm thay quần áo, lúc đi ra hấn vẫn chưa đi, cô bèn tự hong tóc.

Lúc tóc khô, Lâm Văn Trúc ngồi xuống trước mặt Diệp Khuynh Lăng, “Sắc đêm đã muộn, tam thiếu không nghỉ ngơi sớm một chút sao?”.

Diệp Khuynh Lăng thản nhiên nhìn cô, cô hỏi thế này, đương nhiên không phải lời mời, mà là đuổi người.

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, “Hôm nay em không tiện lắm”.

Diệp Khuynh Lăng nâng cằm cô, “Thế này là đang tức giận vì con bồ câu có duyên với em đó?”.

“Tiểu Trúc không dám.” ++

Diệp Khuynh Lăng thu tay về, “Ta cảm thấy em dám”.

Lâm Văn Trúc không lên tiếng nữa, yên lặng cúi đầu.

Diệp Khuynh Lăng cười cười, “Lý thiếu mời ta đến bãi tập cưỡi ngựa, em muốn đi không?”.

Lúc này Lâm Văn Trúc mới ngẩng đầu nhìn hấn.

Diệp Khuynh Lăng nheo nheo mắt, “Anh ta lấy lòng em như thế, nếu ta từ chối, đó không phải là khiến em mất hết mặt mũi ư? Em cảm thấy sao?”

“Tam thiếu không cần phải như thế.”

“Vậy ý là từ chối?”

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, “Tam thiếu, vừa khéo em chưa từng đến bãi tập cưỡi ngựa, hi vọng có thể mượn cơ hội này đưa em đi mở mang kiến thức một chút”.

Diệp Khuynh Lăng cười, “Vậy bây giờ em tiện rồi?”.

25. Chương 25: Bãi Tập Cưỡi Ngựa

Đêm đó, Diệp Khuynh Lăng không rời đi.

Lâm Văn Trúc cuộn mình lại trên giường, Diệp Khuynh Lăng kéo cô vào lòng mình, xoa xoa mặt cô, ngón tay khẽ cọ cọ những sợi lông mi dài của cô, ngón tay truyền đến xúc cảm kì lạ, “Đang nghĩ gì thế?”

“Anh muốn làm gì hội Lý thiếu?”

Diệp Khuynh Lăng cúi đầu hừ cười một tiếng, “Sợ ta làm khó mấy người họ? Bữa vắn thần đó cũng đáng giá thật”.

“Chỉ là hiếu kỳ thôi. Hiếu kỳ giống như hội Lý thiếu vậy.”

Giữa sắc đêm, Diệp Khuynh Lăng nheo nheo mắt. Lý do này thật ra có thể nghe lọt, ở thành Vĩnh Ninh còn có chuyện hần không thể làm được, cần người khác làm sao?

“Quá hiếu kỳ không tốt đâu.” Diệp Khuynh Lăng vuốt vuốt tóc cô, “Ngủ đi!”.

Đêm khuya thanh tĩnh, Đặng Thanh Vân vẫn đứng ở nơi cách Tà Vũ Hiên không xa, vị trí cô ta đứng không chỉ có thể nhìn thấy Tà Vũ Hiên mà còn có thể nhìn thấy con đường tắt phải đi từ Tà Vũ Hiên đến Thiên Hành Cự, trên con đường đó không xuất hiện bóng dáng mà cô ta muốn nhìn thấy, hần thật sự không ra khỏi Tà Vũ Hiên.

Nghe lời người khác đồn và tận mắt nhìn thấy là hai chuyện khác nhau, tận mắt nhìn thấy thì không thể nào tìm lý do để tự thuyết phục mình được nữa, ngực như bị khoét một lỗ hổng lớn, gió lạnh ulla vào, vậy mà cô ta không có suy nghĩ muốn lấp kín lỗ hổng này, chỉ có thể nhờ vào cái lạnh buốt đó làm tê liệt sự đau đớn nơi lồng ngực.

Diệp Khuynh Lăng, tam thiếu nhà họ Diệp. ++

Cô ta nhắm mắt lại, dường như lại quay về lúc bị người nhà bức ép gả cho người khác, khi đó cô ta đã mang thai Hằng Nhi, lòng đầy tuyệt vọng, cô ta gửi nhiều tin tức như thế đến phủ Thanh Sơn, bên đó không một lời hồi âm, cô ta chỉ có thể gả cho người mà người nhà đã an bài.

Du học nước ngoài, học thành trở về, tưởng là có thể tự phô bày năng lực, nhưng mà trải nghiệm đó chẳng qua chỉ là trải nghiệm mà cha mẹ mạ vàng cho cô ta, có thể lựa chọn vị hôn phu điều kiện không tệ này, ý kiến phản đối của cô ta không có chút ý nghĩa nào, cô ta bị nhốt vào phòng. Cho dù cô ta có thể trốn thoát thì có thể thế nào? Thời buổi không ổn định, một người phụ nữ như cô ta còn mang thai, kiếm tiền thế nào, yên ổn ra sao?

Chỉ có thể chấp nhận số mệnh. ++

Nhưng cô ta mãi mãi nhớ, khi cô ta mặc đồ cưới cam chịu đứng ở hiện trường hôn lễ, người đó mang theo quân đội đến uy phong lẫm liệt, khi cô ta rơi xuống đáy cốc, hần vượt mọi chông gai đến cứu cô ta. Nếu cô ta ở nơi tuyệt cốc tối tăm không nhìn thấy ánh mặt trời, vậy thì hần chính là người phá tan bóng tối, dẫn ánh sáng tới cho cô ta.

Kể từ đó, phủ Thanh Sơn là chỗ ở của cô ta, là lồng giam hạnh phúc, cô ta cam tâm mãi mãi trú ngụ ở đó, trở thành nữ chủ nhân độc nhất vô nhị ở đó.

Trong phủ Thanh Sơn, cô ta – Đặng Thanh Vân mới là nữ chủ nhân.

Đặng Thanh Vân nhắm mắt, cô ta còn có Hằng Nhi, còn có Hằng Nhi.

Cô ta sẽ không thua đâu. ++

Đặng Thanh Vân xoa bóp đôi chân tê mỏi, bước từng bước về Lan Đình Hiên.

Nơi đó không thể ở lại, bởi vì vừa nhắm mắt thì sẽ nghĩ đến chuyện hai người kia ở trong đó làm gì, cảnh tượng trong tưởng tượng như lưỡi dao sắc bén, tàn nhẫn chĩa vào lòng cô ta.

Đặng Thanh Vân gần như chạy trốn mà trở về phòng của Diệp Chí Hằng, nhìn con trai đang ngủ ngoan ngoãn, trên mặt cô ta hiện lên nét cười thỏa mãn.

Ngày hôm sau. ++

Diệp Khuynh Lăng không lập tức rời đi, Lâm Văn Trúc hiếm khi cùng hắn ăn sáng, sau khi ăn sáng xong, Diệp Khuynh Lăng vẫn không rời đi ngay, ngược lại còn kéo cô cùng đi dạo trong phủ để tiêu bớt thức ăn.

Tâm tình hắn có vẻ rất tốt.

Lâm Văn Trúc luôn cảm thấy cảnh tượng này rất kì dị, bắt giác quan sát hắn mấy lần.

Diệp Khuynh Lăng cười, “Muốn nhìn thì cứ đường hoàng nhìn, ta cũng đâu cười em”.

“Tâm tình tam thiếu không tệ.”

“Có thể có được mỹ nhân như em, khiến bao nhiêu người chỉ có thể không cam tâm mà ghen tị, thậm chí chỉ có thể lấy danh ta mời em ra ngoài, em nói xem tâm tình ta nên thế nào?”

Lâm Văn Trúc nhíu nhíu mày, “Tam thiếu suy nghĩ quá nhiều rồi”.

Diệp Khuynh Lăng chẳng tỏ rõ ý kiến mà nhìn cô.

Đáp án rốt cuộc là gì, hai người cùng hiểu rõ trong lòng, Lý Xuyên Dương thật sự vì chút chuyện đó mà tìm đến Lâm Văn Trúc, rồi từ đó hẹn Diệp Khuynh Lăng ra ngoài sao?

Lâm Văn Trúc không đành lòng từ chối lời mời của Lý Xuyên Dương, còn Diệp Khuynh Lăng, cũng tự có tính toán. ++

Trầm mặc một lát, phía trước có người đi đến, Đặng Thanh Vân dắt Diệp Chí Hằng. Đặng Thanh Vân dường như hơi bất ngờ, ngăn ra một lát, rồi mới dắt Diệp Chí Hằng tới.

Diệp Chí Hằng không vui mà nhìn Lâm Văn Trúc, lại hứng trí dạt dào đi đến trước mặt Diệp Khuynh Lăng, vươn cánh tay nhỏ muốn để Diệp Khuynh Lăng bế cậu ta, rồi cũng khoe mình lại học thuộc được bao nhiêu bài thơ cổ, thầy giáo dạy cho cậu ta những tri thức gì, cậu ta đều kể từng thứ từng thứ cho Diệp Khuynh Lăng nghe.

Hai cha con một hỏi một đáp, không khí hòa hợp mà thân mật.

Đặng Thanh Vân đi đến trước mặt Lâm Văn Trúc, chăm chú đánh giá thần sắc của Lâm Văn Trúc, thấy cô không ghen tị cũng không hâm mộ, trong lòng bất giác bộp rộp, Lâm Văn Trúc có vẻ khác với những người phụ nữ trước đây, có phải bởi vì điểm đặc biệt này của Lâm Văn Trúc mà khiến Diệp Khuynh Lăng đối đãi đặc biệt với cô ta?

“Lâm tiểu thư, vẫn luôn muốn đến xin lỗi cô, chỉ là mãi vẫn không có cơ hội, bởi vì tôi sợ đến Tà Vũ Hiên tìm cô thì sẽ lại truyền ra mấy tin đồn nhảm.” Đặng Thanh Vân thở dài, dường như rất áy náy vì chuyện đến Tà Vũ Hiên đưa bữa sáng lần trước.

“Đặng tiểu thư không cần phải thế đâu, có thể ăn bữa sáng của Đặng tiểu thư là vinh hạnh của tôi. Huống hồ tác dụng của tin đồn nhảm chẳng qua chỉ là khiến người bạn tâm bị tổn thương, tôi cũng đâu thuộc loại người bạn tâm đó.” ++

Đặng Thanh Vân nhướn mày, “Nhưng sự tình bắt nguồn từ tôi, đều là lỗi của tôi”.

Lâm Văn Trúc cười cười.

Đặng Thanh Vân cũng không ở lại lâu, bé Diệp Chí Hằng không muốn rời khỏi lòng Diệp Khuynh Lăng xuống, đưa Diệp Chí Hằng đến chỗ thầy giáo.

Đặng Thanh Vân bụng đầy nghi vấn, lời đó của Lâm Văn Trúc là ngẫu nhiên, hay là cười nhạo chuyện mình làm không chút ảnh hưởng gì đến cô ta? Nếu là về sau, Lâm Văn Trúc cũng nhằm vào mình sao?

Muốn trở thành người đặc biệt nhất bên cạnh tam thiếu, cũng phải xem bản thân có bản lĩnh đó hay không.

Lâm Văn Trúc yên lặng nhìn chăm chú Đặng Thanh Vân và Diệp Chí Hằng.

“Nhìn gì đấy?” ++

“Em đang nghĩ, tiểu công tử rốt cuộc giống Đặng tiểu thư nhiều hơn hay giống tam thiếu nhiều hơn.”

“Nghĩ ra chưa?”

Lâm Văn Trúc lắc đầu, “Tam thiếu hi vọng tiểu công tử giống tam thiếu không?”.

“Ta nhớ trước đây em nói thằng bé rất giống ta.”

“Ừm, hôm nay nhìn thì lại cảm thấy không giống lắm.”

Đặng Thanh Vân bụng đầy nghi vấn, Lâm Văn Trúc cũng bụng đầy nghi vấn.

Diệp Chí Hằng là con trai duy nhất của Diệp Khuynh Lăng, theo lý mà nói Diệp Khuynh Lăng nên vô cùng coi trọng cậu ta mới phải. Nhưng nhiên, Diệp Khuynh Lăng đối xử với Diệp Chí Hằng cũng vô cùng tốt, nhưng cách hai cha con họ ở chung với nhau luôn khiến Lâm Văn Trúc cảm thấy kì lạ, cô không tin Diệp Khuynh Lăng không phát hiện Diệp Chí Hằng làm vài chuyện sai trái trẻ con không nên làm, nhưng vì sao hắn không bận tâm?

Là cảm thấy không quan trọng hay là không rảnh hỏi đến? Hoặc là hắn và Đặng Thanh Vân từng có giao ước, chuyện giáo dục Diệp Chí Hằng hắn sẽ không nhúng tay vào?

Không nghĩ rõ được, vì thế không nghĩ nữa. ++

Lâm Văn Trúc ngồi lên xe, cùng Diệp Khuynh Lăng đến bãi tập cưỡi ngựa, cô tỏ ra rất ngoan ngoãn, đối với việc Diệp Khuynh Lăng ở bên cô cả buổi sáng, không chỉ cùng ăn sáng mà còn cùng ăn trưa, cô không có ý kiến gì khác.

Bãi tập ở vùng ngoại ô, vừa khéo hướng khác với phủ Thanh Sơn, bởi thế thời gian đi đường hơi nhiều, xe của hai người ở giữa, phía trước phía sau đều có một chiếc xe, bên trong thì có hộ vệ, một khi xuất hiện điều bất ngờ, những người đó sẽ bảo vệ cho sự an toàn của Diệp Khuynh Lăng.

Lâm Văn Trúc nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ, trên con đường, người qua lại nhao nhao né tránh, vẻ mặt ngoài lo lắng bị thương thì nhiều hơn là kính sợ với người ngồi trong xe.

Người có thể lái xe hơi, nhất định không phú thì quý, nếu làm trì hoãn họ, nói không chừng sẽ có mối nguy về tính mạng. Còn về việc đến cục cảnh sát, ừm, đó là nơi bảo vệ người giàu, người bình thường tiến vào, không chết thì cũng phải lột thành da.

Với một vài người, mạng người cũng giống như con kiến mà thôi.

Lâm Văn Trúc lấy lại tinh thần, “Tam thiếu từng đến Xuyên Dương chưa?”.

“Nơi hoang vu hẻo lánh đó ta đến làm gì?” Diệp Khuynh Lăng lên tiếng đầy xem thường.

Đúng vậy, Xuyên Dương rất nghèo, người sống ở đó cũng rất phức tạp, có phải bởi vì thế nên năm đó lúc bọn giặc hoành hành đốt cướp giết mổ không có ai hỏi đến, dẫn đến việc cư dân địa phương thương vong vô số, một vài thôn xóm không còn ai sống sót?

“À, vậy tam thiếu có biết dùng súng không?” ++

Diệp Khuynh Lăng cười, “Câu hỏi của em hôm nay hơi nhiều đấy”.

“Em chỉ nghĩ, nếu xuất hiện bất trắc, tam thiếu có thể bảo vệ em hay không thôi.”

“Nếu đã hiểu kỳ như thế, hôm nào sẽ đưa em đi chơi.”

Lâm Văn Trúc gật đầu.

Chưa từng đến Xuyên Dương, nhưng biết dùng súng.

Cô mơ mơ hồ hồ nghĩ, thiếu niên năm đó vì sao một mình cưỡi ngựa đến nơi nguy hiểm như thế? Nghĩ rồi nghĩ, thậm chí cô hoài nghi cảnh tượng đó chỉ là suy tưởng của bản thân mình, căn bản chưa từng xuất hiện thiếu niên đó, đó chỉ là kỳ sĩ mà cô huyền tưởng ra vào lúc tuyệt vọng nhất, mang đi thời khắc đau khổ tuyệt vọng nhất của cô mà thôi.

Cuối cùng cũng đến bãi tập. ++

Lúc hai người xuống xe, đám người Lý Xuyên Dương đã đợi ở đó từ lâu.

Diệp Khuynh Lăng đi về phía họ, “Để mọi người đợi lâu rồi”.

“Chúng tôi cũng mới tới thôi.” Lý Xuyên Dương cười trả lời.

Lý Xuyên Dương, Thẩm Mông Chi, Hàn Văn Nguyên đều đưa một cô gái theo, nhìn có vẻ không giống những cô gái ở nơi phong trần, mà là con gái nhà quyền quý.

Diệp Khuynh Lăng hàn huyên với họ câu được câu chăng, đi vào bãi tập, rồi để Lý Xuyên Dương giới thiệu tất cả về bãi tập.

Môi trường ở bãi tập vô cùng tốt, địa thế bao la, một bên sát núi, một bên sát rừng, rất có cảm giác cưỡi ngựa tung hoành chốn sơn dã.

Lâm Văn Trúc yên lặng đứng bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, khi cô cảm thấy mấy cô gái khác đánh giá mình, cô cười nhẹ nhìn qua. ++

Mấy cô gái cũng cười mỉm gật đầu với cô.

Trong xương cốt đàn ông đều có một trái tim hiếu chiến, khi Thẩm Mông Chi đề cập tới việc muốn thi đấu với Lý Xuyên Dương theo quy tắc cũ, cũng bảo Hàn Văn Nguyên và Diệp Khuynh Lăng gia nhập, Diệp Khuynh Lăng không cự tuyệt.

Bốn người đàn ông thay trang phục cưỡi ngựa, cưỡi lên ngựa của mình, oai phong lẫm liệt, anh tuấn bất phàm, hiệu quả thị giác khá chấn động. Có cô gái gan dạ, lúc này đã hò hét lên.

Người xem cuộc đua không ít, không chỉ đàn ông mà còn có phụ nữ, có điều không hiểu là Lý Xuyên Dương mời họ hay là họ vô tình tới, dù sao thì bãi tập này cũng không hoàn toàn đóng kín. Lý Xuyên Dương và Diệp Khuynh Lăng khác nhau, Diệp Khuynh Lăng có thể nhất thời vì nổi hứng mà hao tài tốn của chỉ để tạo niềm vui cho mình, Lý Xuyên Dương thì lại cân nhắc đến lợi ích thu được. ++

Lâm Văn Trúc đứng ở chỗ cách Diệp Khuynh Lăng không xa, “Tam thiếu cố lên!”.

Diệp Khuynh Lăng liếc cô một cái, “Ta chỉ mong Lý thiếu giờ cao đánh khê đừng khiến ta thua quá khó xem thôi”.

“Tam thiếu không khỏi quá khiêm tốn rồi.” Lý Xuyên Dương nhìn qua.

Lúc này Hàn Văn Nguyên và Thẩm Mông Chi cũng phụ họa tỏ ý Diệp Khuynh Lăng quá khiêm tốn.

Diệp Khuynh Lăng cười cười, “Người quý ở chỗ tự hiểu lấy mình, không có gì mà ngại thừa nhận cả, kĩ thuật cưỡi ngựa của Lý thiếu ngay cả cha tôi cũng phải khen ngợi mà”.

Lý Xuyên Dương không nhìn Diệp Khuynh Lăng, người quý ở chỗ tự hiểu lấy mình, đây là chỉ ai, có ai không thừa nhận? ++

Hàn Văn Nguyên cười, “Tôi thừa nhận, kĩ thuật cưỡi ngựa của tôi chẳng ra sao cả, nhất định làm đẽm lót cho mấy người bạn cậu, bạn cậu không được cười tôi đâu đấy”.

Thẩm Mông Chi tiếp lời, “Vậy thì phải xem tâm tình của bọn tôi đã”.

Mọi người cười ha hả.

Trận đấu bắt đầu, bốn người cùng xuất phát.

Lý Xuyên Dương bề ngoài hào hoa phong nhã, vừa lên ngựa thì cả người có cảm giác khác hẳn, giống như dây cung kéo căng, phi như bay, khí thế hùng hực.

Theo sát phía sau là Diệp Khuynh Lăng, Thẩm Mông Chi, Hàn Văn Nguyên.

Lâm Văn Trúc yên lặng nhìn họ, nhìn Lý Xuyên Dương, rồi lại nhìn Diệp Khuynh Lăng.

Không nghi ngờ gì, Lý Xuyên Dương về nhất. ++

Thẩm Mông Chi lập tức nhìn sang Diệp Khuynh Lăng, thấy hắn không có vẻ không vui, mới thở phào một hơi.

Diệp Khuynh Lăng cảm khái nói, “Người đã từng ra chiến trường quả nhiên khác hẳn”.

Lời này không ai tiếp, bản thân Diệp Khuynh Lăng cũng từng ra chiến trường, nhưng rốt cuộc làm được gì, mọi người đều biết rõ trong lòng. Còn Lý Xuyên Dương, quả thực đã từng ra chiến trường, nhưng anh trai ruột của anh ta hi sinh nơi chiến hỏa, nhà họ Lý chỉ còn lại một mình anh ta là người thừa kế, Lý Nhân đương nhiên không hi vọng con trai duy nhất bị thương, Diệp Quân cũng có thể hiểu được, bởi thế Lý Xuyên Dương trở về thành Vĩnh Ninh sống cuộc sống an ổn. ++

Lý Xuyên Dương có thể chơi trội ở nơi thế này, chưa hẳn không có chỗ dựa, con trai cả nhà họ Lý hi sinh trên chiến trường, Lý Nhân lại là một mãnh tướng thủ hạ của Diệp Quân, dựa vào thân phận này, thái độ của Lý Xuyên Dương với Diệp Khuynh Lăng cũng khác những người khác.

“Tam thiếu khen trật rồi, tôi cũng chỉ có chút năng lực này thôi.”

Hàn Văn Nguyên trừng mắt nhìn Lý Xuyên Dương, “Ý này là bọn tôi ngay cả chút năng lực này cũng không có?”.

Thẩm Mông Chi cười lớn. ++

Diệp Khuynh Lăng nhếch nhếch khóe miệng, “May là không đặt cược, nếu không hôm nay chúng ta thua cả rồi”.

Lý Xuyên Dương chợt bình tĩnh ngộ, “Tam thiếu, vì sao cậu phải nhắc nhở tôi chứ, thất sách thất sách”.

Dăm ba câu, quan hệ giữa mấy người dường như bắt đầu trở nên hòa hợp thân thiết.

Thi đấu một trận xong, đám đàn ông bèn lựa chọn bầu bạn với phụ nữ.

Trên bãi tập thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói cười của nam nữ, phần lớn là phái nam chê phái nữ ngốc, phái nữ thì hét hò sợ hãi nũng nịu.

Diệp Khuynh Lăng đi đến bên cạnh Lâm Văn Trúc, “Em mở mang kiến thức một chút chính là trốn một bên xem?”. ++

Mắt Lâm Văn Trúc sáng rực lên, “Tam thiếu bằng lòng dạy em?”.

“Đi thay đồ.”

Lâm Văn Trúc vui vẻ đi thay sang bộ trang phục cưỡi ngựa, bộ đồ này cũng không khiến cô nhiều thêm mấy phần oai hùng hiên ngang, vẫn là mỹ nhân khí chất dịu dàng, đáng người gây yếu, cực đủ mỹ cảm, giống như tác phẩm nghệ thuật, chứ không phải một đại mỹ nhân.

Diệp Khuynh Lăng tự mình dạy Lâm Văn Trúc cưỡi ngựa, cô học không nhanh, đương nhiên cũng không được coi là chậm.

“Tam thiếu, em cưỡi ngựa một mình thì sẽ sợ, tam thiếu có thể đưa em chạy một vòng trước không?” Lâm Văn Trúc sợ sệt đưa ra yêu cầu.

Diệp Khuynh Lăng nhìn cô với vẻ tìm tòi nghiên cứu, thực ra nội dung lời cô nói cùng với vẻ mặt lúc này, hoàn toàn không giống cô lúc bình thường, rất lúng túng, nhưng từ trên mặt cô lại không nhìn ra điều này.
++

Cho nên thật sự chỉ là lần đầu tiên tiếp xúc nên cảm thấy sợ hãi?

Diệp Khuynh Lăng không từ chối.

Lâm Văn Trúc lại đưa ra yêu cầu, “Em ngồi phía sau”.

Diệp Khuynh Lăng quét mắt nhìn cô, như đang cười cô yêu cầu nhiều.

Tóm lại là Diệp Khuynh Lăng lên ngựa, cũng vươn tay, trực tiếp kéo cô lên ngựa.

Cơ thể Lâm Văn Trúc không ngừng run rẩy, phái nữ lên ngựa, phần nhiều đều giẫm lên bàn đạp, chỉ ít thì người khác sẽ làm thế, hẳn trực tiếp kéo cô lên ngựa, là bản năng sao?

“Ngồi yên.” Diệp Khuynh Lăng dặn cô, sau đó kéo cương ngựa, phóng vụt đi.

Hai tay Lâm Văn Trúc ôm chặt hán.

Là cảm giác này sao? ++

Lâm Văn Trúc dán mặt vào sau lưng hán.

Là thế này sao?

Không đợi Lâm Văn Trúc nghĩ nhiều, một vòng đã chạy xong, Diệp Khuynh Lăng lập tức xuống ngựa, cũng ôm cô từ trên ngựa xuống, “Bây giờ phải dựa vào bản thân em rồi”.

Lâm Văn Trúc gật đầu theo bản năng.

Diệp Khuynh Lăng dạy cô hồi lâu, Lâm Văn Trúc cũng không thể một mình cưỡi ngựa được, Diệp Khuynh Lăng mất hứng trí, “Đồ đệ giỏi còn phải nhờ vào sư phụ tốt mới được”.

Diệp Khuynh Lăng bảo Lý Xuyên Dương đích thân đến dạy, Lý Xuyên Dương từ chối, Diệp Khuynh Lăng lấy lời hứa hẹn lúc trước làm lợi thế, bảo Lý Xuyên Dương dạy Lâm Văn Trúc cho bằng được thì thôi.

Hàn Văn Nguyên và Thẩm Mông Chi đều hơi ngẩn ra, một lời hứa hẹn, vậy mà Diệp Khuynh Lăng dễ dàng sử dụng như thế? Là Diệp Khuynh Lăng quá không coi họ ra gì, hay là thật sự yêu chiều Lâm Văn Trúc như thế.

Diệp Khuynh Lăng thở dài, “Lý thiếu phải dạy bằng được cô ấy đấy, tôi không dạy được người ngốc như thế”.

“Yêu cầu của tam thiếu với Lâm tiểu thư có lẽ là hơi cao thôi, tôi sẽ cố hết sức không phụ sự kỳ vọng của tam thiếu.” ++

Lý Xuyên Dương nói vậy cũng không sai, dù sao thì những cô gái khác đều được người khác dắt ngựa cưỡi ngựa...

Còn Hàn Văn Nguyên và Thẩm Mông Chi, sau khi họ thăm dò, Diệp Khuynh Lăng cũng dứt khoát xử lý nhanh gọn, nếu họ cũng muốn mau chóng sử dụng lời hứa hẹn đó, vậy thì tặng thưởng cho Lâm Văn Trúc, để cô trở thành người đầu bảng tặng thưởng tháng sau, ba tháng đầu bảng liên tiếp – tiền lệ chưa từng có ở Phụng Vũ Thiên.

Thẩm Mông Chi càng kinh ngạc về sự coi trọng của Diệp Khuynh Lăng với Lâm Văn Trúc.

Hàn Văn Nguyên thì nghĩ phải giải thích chuyện này với vợ mình ra sao.

Diệp Khuynh Lăng ngồi một bên nhàn nhã uống trà, nhìn về phía Lý Xuyên Dương và Lâm Văn Trúc, sau đó ánh mắt nhìn về phía ngọn núi ở một bên, khu rừng ở một bên khác.

Nơi thế này giấu người là tốt nhất, núi và rừng.

Thạch Nham đứng ở trước mặt Diệp Khuynh Lăng, lắc đầu với hán.

Nơi này là của người khác, họ cũng không thể tra tìm quá lộ liễu.

Diệp Khuynh Lăng gật đầu, lại tiếp tục uống trà trong tách, nhìn Lý Xuyên Dương và Lâm Văn Trúc. Có lẽ Lý Xuyên Dương thật sự là một thầy giáo tốt, nắm dây cương cho cô, bảo cô thích ứng với cảm giác trên ngựa, rồi mới tự cưỡi một con ngựa khác, chậm chậm dẫn cô cưỡi ngựa, đề phòng cô cưỡi trên lưng ngựa có gì bất trắc...

Cuối cùng, Lâm Văn Trúc đã có thể tự cưỡi ngựa một mình được.

Sau đó, Lý Xuyên Dương và Lâm Văn Trúc cùng cưỡi ngựa tiến vào rừng...

Diệp Khuynh Lăng cầm tách trà, khước miệng cười lạnh.

26. Chương 26: Phong Ba Bãi Tập Cưỡi Ngựa

Ngựa phi vùn vụt, lá tàn tung bay.

Trong rừng cây có thể nhìn thấy lá non lá già xếp chồng lên nhau khắp nơi, nhưng không phải là không dấu vết con người như cánh rừng ở trong phủ Thanh Sơn, cánh rừng này vừa nhìn thì đã thấy là nơi mọi người cưỡi ngựa chạy băng băng để hưởng thụ tốc độ và sự kích thích, mặt đất không hề bằng phẳng, rất nhiều chỗ nhấp nhô, thậm chí càng tiến vào sâu dấu vết con người càng ít.

Tốc độ cưỡi ngựa của Lâm Văn Trúc không hề nhanh, cưỡi ngựa trong rừng và cưỡi ngựa trên sân tập có cảm giác hoàn toàn không giống nhau, lúc này nó khiến cô có một sự kích động, muốn kéo cương ngựa ném dây cương, phi như bay, hưởng thụ sự kích thích cực độ này.

Lý Xuyên Dương đi theo cô không xa không gần, “Lâm tiểu thư, cánh rừng này là nơi tốt để luyện cưỡi ngựa, mặc dù tôi là thầy giáo tạm thời, nhưng nếu vẫn luôn đi theo cô thì cũng trời buộc cô. Chỉ bằng cô tự cưỡi một mình, tôi đi theo ở phía xa, để cô tự do tự tại hưởng thụ, cũng có thể cảm nhận chút cảnh đẹp trong rừng luôn”.

Lâm Văn Trúc liếc anh ta một cái, lòng khê căng thẳng, “Lý thiếu nói rất có lý”.

Lâm Văn Trúc kéo cương ngựa cưỡi tiếp một mình, Lý Xuyên Dương cưỡi ngựa không đi theo, chỉ nhìn bóng lưng cô, rồi mau chóng ngoặt qua sườn dốc, vì góc nhìn, hoàn toàn không nhìn thấy được bóng dáng cô nữa.
++

Anh ta xuống ngựa, đi vài bước, ngồi trên đất trông về nơi xa, tay cầm đại một chiếc lá, đặt bên miệng, dùng sức rất nhẹ, thổi ra giai điệu chỉ có bản thân anh ta nghe thấy được.

Lâm Văn Trúc đi một mạch, bốn phía yên tĩnh, gió đùa với lá, lá khê đưa đưa.

Lúc nhìn thấy một người một ngựa, Lâm Văn Trúc kéo cương ngựa, cho ngựa dừng lại, tính nết con ngựa này khá ôn hòa và nghe lời, nó ngoan ngoãn đứng lại, cho đến khi Lâm Văn Trúc nhảy xuống ngựa.

Cô đi đến trước mặt người kia, hít sâu một hơi, “Đại thiếu”.

Diệp Khuynh Mặc quay người qua, nhìn cô ngoan ngoãn nghe lời, trong mắt có vẻ tìm tòi kỹ và bồn chồn, đưa cô đến bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, chẳng qua chỉ là chán mà thôi, hoặc là tìm chút không vui cho Diệp Khuynh Lăng, nhân tiện nhắc nhở hần chuyện xảy ra năm đó một chút, căn bản chưa từng nghĩ đến việc người phụ nữ này có thể làm được gì.

Đàn ông dưới vỏ bọc quyền lợi và thân phận, coi phụ nữ là công cụ để lợi dụng, đồng thời cũng chương mắt thứ công cụ này, khi công cụ này thật sự làm ra được chút công trạng thì mới nhìn thêm mấy cái. ++

Diệp Khuynh Mặc vẫn thật sự muốn biết, người phụ nữ này có gì đặc biệt, vậy mà thật sự có thể khiến Diệp Khuynh Lăng phá lệ vì cô, nghĩ đến những tin đồn bên ngoài, Diệp Khuynh Mặc khê nhíu mày, lúc này ngay cả hần ta cũng không biết Diệp Khuynh Lăng đang chơi trò gì.

Diệp Khuynh Mặc không lên tiếng, lúc này Lâm Văn Trúc mới hơi ngẩng đầu, “Đại thiếu, đại thiếu không nên xuất hiện vào lúc này”.

“Ồ?” Diệp Khuynh Mặc nhướn mày.

“Mặc dù thời gian tôi đi theo Diệp Khuynh Lăng không dài, nhưng cũng có thể phát giác ra, hắc tuyệt đối không phải người thường, lại thêm nữa là nơi hắc thường ở là Thiên Hành Cư canh phòng rất nghiêm mật, giống như đang làm vài chuyện cơ mật hơn. Mặc dù tôi không phải người tự coi nhẹ mình, nhưng cũng biết mình có mấy cân mấy lượng, hắc giữ tôi ở lại bên cạnh hắc, không phải là vì tôi đặc biệt, mà là hắc muốn lợi dụng tôi”.

Diệp Khuynh Mặc gật đầu, ra hiệu bảo cô tiếp tục nói. ++

Lâm Văn Trúc biết, có lẽ hắc ta đã chấp nhận những lời này. Cũng đúng, thời gian Diệp Khuynh Mặc và Diệp Khuynh Lăng song phương giao chiến tuyệt không ngán, mặc dù chưa tóm được thóp của đối phương, nhưng cũng hiểu được đối phương là dạng người gì. Nếu lúc này cô nói với Diệp Khuynh Mặc, Diệp Khuynh Lăng chỉ là kẻ chơi bời trác táng, Diệp Khuynh Mặc sẽ chỉ cười lạnh mà thôi.

Diệp Khuynh Lăng tuyệt đối không phải kẻ ngông cuồng làm bừa, đó nhất định là một người tâm cơ.

“Diệp Khuynh Lăng thường cảnh cáo tôi, cũng thường qua loa có lệ, nhưng lại đưa tôi đến Phượng Vũ Thiên tiếp một vài vị khách quyền quý. Tôi nghi ngờ hắc làm vậy là cố ý, lượng khách đến Phượng Vũ Thiên vô cùng lớn, tôi và hắc xuất hiện ở đó, không cần luôn luôn tuyên truyền, tự nhiên sẽ có người truyền ra những lời như hắc yêu chiều tôi. Mà những người khách quyền quý đó, cũng có vòng giao lưu của mình, chỉ cần tình cờ nhắc đến lúc tụ hội, nhất định cũng sẽ lan truyền trong giới đó. Những lời đó vừa truyền ra, đại thiếu sớm muộn cũng biết. Một khi tôi trở nên đặc biệt, giá trị tăng lên gấp bội...” Lâm Văn Trúc không nói tiếp nữa, ngược lại sốt ruột nhìn Diệp Khuynh Mặc.

Diệp Khuynh Mặc là kẻ ở vị thế cao bao nhiêu năm nay, đương nhiên sẽ không thể không nghe ra hàm ý của cô, “Ý của cô là hắc cố ý đẩy cô ra, khiến ta tưởng là cô ở bên hắc có giá trị, vì thế chủ động đến tìm cô, hắc có thể mượn cơ hội này...”.

Cơ thể Diệp Khuynh Mặc vậy mà hơi cứng lại, khả năng này không phải không có, mà là tính khả năng rất lớn. Bây giờ hắc ta nên ở trong quân doanh, một mình trở về đây, nếu xảy ra bất trắc, cũng chỉ có thể trách bản thân hắc ta, hơn nữa Diệp Khuynh Lăng còn có thể làm chuyện này sạch sẽ gọn gàng, dù sao thì ai mà biết được hắc ta sẽ đột ngột trở về chứ?

“Đại thiếu.” Lâm Văn Trúc khẽ gọi hắc ta. ++

Diệp Khuynh Mặc mau chóng lấy lại tinh thần, “Ở đây tạm thời rất an toàn”.

“Đại thiếu có gì phân phó?”

“Cho dù đệ đệ tốt đó của ta có dự định gì, lợi dụng cô thế nào, nếu cô đã vào ở trong phủ Thanh Sơn rồi, cô là người cách hắc rất gần, muốn nghe ngóng chút cơ mật có thể không được, nhưng lại có thể quan sát mà phán đoán ra được vài điều.” Diệp Khuynh Mặc nheo mắt suy tư.

Lâm Văn Trúc gật đầu.

Diệp Khuynh Mặc lập tức nhớ tới điều gì đó, “Bồ câu đưa thư của cô truyền lời về là có ý gì? Ai không biết còn tưởng cô đã trở thành người của đệ đệ tốt của ta rồi đấy”.

Lâm Văn Trúc hơi cứng người, sau đó bèn hiểu ra, thật sự có con bồ câu thứ hai bay vào, người của Diệp Khuynh Lăng lấy danh nghĩa của cô truyền về chút tin tức.

Lâm Văn Trúc cắn cắn môi, “Đại thiếu, Diệp Khuynh Lăng vô cùng cẩn thận, phủ Thanh Sơn không nhìn thấy một động vật hay loài chim nào, từ đó có thể nhìn ra hắc là một người cực kì cẩn thận, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Đột nhiên trong phủ Thanh Sơn xuất hiện bồ câu, hắc sẽ không hoài nghi sao? Nếu bị hắc phát hiện, tôi chỉ có một con đường chết. Bây giờ hắc giữ tôi lại, một là tôi vẫn còn có giá trị, hai là tôi chưa để hắc nắm được nhược điểm”.

Diệp Khuynh Mặc tạm thời chấp nhận lời giải thích của cô, “Đệ đệ tốt của ta tàn nhẫn thế nào, có lẽ cô vẫn chưa hiểu đâu, từng có một cô gái, đến bên cạnh hắn, chịu hi sinh bản thân vì hắn, nhưng bởi vì đó là người của ta, hắn vẫn lựa chọn vứt bỏ, đó còn là khi hai người đó yêu hận sâu đậm”.

Người mà Diệp Khuynh Lăng có tình cảm hắn còn trực tiếp vứt bỏ, người Diệp Khuynh Lăng không có tình cảm như cô hắn sẽ đối xử với cô thế nào? ++

Lời này vậy mà lại khiến Lâm Văn Trúc tìm thấy chút cảm giác quen thuộc, Diệp Khuynh Lăng cũng từng cảnh cáo cô như thế, nếu Diệp Khuynh Mặc biết cô “phản bội”, cô nhất định sẽ chết không toàn thây. Diệp Khuynh Mặc cũng cảnh cáo cô như thế, chỉ cần cô là người của Diệp Khuynh Mặc, Diệp Khuynh Lăng sẽ không thật lòng đối đãi với cô.

Lâm Văn Trúc hơi tò mò, “Cô gái đó sau này thế nào?”.

“Kẻ phản bội cả hai bên có thể có kết cục tốt gì? Không phải là dọa cô đâu.”

Vậy thì không chỉ đơn giản là chết, một người phụ nữ, cho dù là thi thể, muốn làm nhục cũng rất đơn giản.

Lâm Văn Trúc lại ngoan ngoãn lần nữa. ++

Diệp Khuynh Mặc hơi hài lòng, đệ đệ tốt đó của hắn ta có diện mạo thế nào, lòng hắn ta biết rõ, rất nhiều lúc phụ nữ đều có ảo tưởng, đến bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, có chút suy nghĩ với Diệp Khuynh Lăng cũng là bình thường, nhưng muốn trở thành người của Diệp Khuynh Lăng, hoàn toàn thoát khỏi thân phận này, vậy thì đó là suy nghĩ hảo huyền.

Nhất thiết phải để cô biết kết cục của kẻ phản bội.

Diệp Khuynh Mặc cong môi ra một nụ cười cổ quái, “Người phụ nữ đó rất đẹp, sau khi chết cũng rất đẹp, vẫn có thể khiến người ta động lòng”.

Sắc mặt Lâm Văn Trúc trắng bệch, “Kẻ phản bội thì nên có kết cục như thế”.

“Ta cũng nghĩ vậy.” Diệp Khuynh Mặc cười ôn hòa, tựa như hắn vốn là một người đàn ông hòa nhã lịch thiệp. “Cô ở trong phủ Thanh Sơn lâu như thế, không có nơi nào cô hoài nghi sao?”.

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, dường như còn hèn mọn hơn vừa rồi, “Diệp Khuynh Lăng vẫn luôn đưa tôi đến Phượng Vũ Thiên, hơn nữa còn không có ý để tôi rời đi, điểm này tôi vẫn luôn cảm thấy kì lạ, lại thêm Cố Hương Liên cũng là người của Phượng Vũ Thiên. Tôi nghi ngờ tam thiếu là chủ nhân thực sự của Phượng Vũ Thiên”.

Chủ nhân thực sự của Phượng Vũ Thiên? ++

Diệp Khuynh Mặc lắc đầu, “Đệ đệ tốt đó của ta làm việc vẫn luôn thận trọng, hắn đã coi Phượng Vũ Thiên như đại bản doanh, chuyện khiến người ta hoài nghi quang minh chính đại như thế, hắn sẽ không làm”.

“Là tôi nghĩ vậy thôi ạ.”

Diệp Khuynh Mặc cong cong khóe miệng, Phượng Vũ Thiên quả thực không có quan hệ gì với Diệp Khuynh Lăng, nếu không, Diệp Khuynh Mặc hoàn toàn có thể coi như đây là một điểm yếu. Mỗi ngày Phượng Vũ Thiên thu được bao nhiêu tiền, nếu số tiền đó đều vào túi của Diệp Khuynh Lăng, Diệp Khuynh Lăng lấy nhiều tiền như thế làm gì?

Diệp Khuynh Mặc đương nhiên đã từng điều tra, Kim tử của Phượng Vũ Thiên và người tiếp quản nhà họ Hàn hiện giờ mập mờ không rõ, Phượng Vũ Thiên đương nhiên cũng không thoát khỏi quan hệ với nhà họ Hàn, chỉ là lão gia nhà họ Hàn từng có ân với Tư lệnh Diệp, dựa vào tầng quan hệ này, Diệp Khuynh Mặc cũng không thể làm gì được họ.

“Cho nên cô ở phủ Thanh Sơn không làm được gì?” Diệp Khuynh Mặc khẽ cười lạnh, rõ ràng là vô cùng bất mãn với cô.

“Diệp Khuynh Lăng khá xảo quyệt, mà bình thường hắn cũng đề phòng tôi...”

“Ta không muốn nghe cô mượn cớ.” ++

Lâm Văn Trúc kinh sợ, “Phủ Thanh Sơn sát núi, dưới chân núi vẫn luôn có mùi thối truyền tới, tôi nghi ngờ ở đó có... có thi thể một vài động vật”.

Thoạt tiên Diệp Khuynh Mặc hơi ngẩn ra, sau đó hần ta phản ứng lại, “Phủ Thanh Sơn không phải là không nuôi động vật sao?”.

“Đúng vậy, trong phủ không nuôi động vật.”

Diệp Khuynh Mặc ngẫm nghĩ, rồi mới hài lòng gật đầu, “Làm việc cho tốt, ta sẽ không bạc đãi cô”.

Lâm Văn Trúc cười thở phào một hơi, như rất hài lòng vì mình đã cung cấp được tin tức có lợi.

“Nếu trong phủ đã không thể truyền tin ra ngoài, ta sẽ sắp xếp người đến tìm cô.”

“Tôi hiểu rồi ạ.” ++

...

Lý Xuyên Dương cảm thấy đã qua khá lâu, cười lên ngựa, trở về bãi tập, anh ta đến thẳng trước mặt Diệp Khuynh Lăng. Động tác xuống ngựa dứt khoát nhanh nhẹn.

Lý Xuyên Dương đầy nôn nóng, “Tam thiếu, Lâm tiểu thư muốn cưỡi ngựa một mình, tôi thấy cô ấy đã thuần thực hơn, bền đồng ý, nhưng bây giờ tôi lại không tìm thấy cô ấy...”.

“Trong rừng có hổ dữ không?” Diệp Khuynh Lăng nhướn mày hỏi.

Lý Xuyên Dương lắc đầu. ++

“Cô ấy thích chơi mà thôi, nếu đã không có gì nguy hiểm, chắc hẳn cũng không sao cả. Nhưng mà nếu Lý thiếu đã thông báo vậy, vẫn nên đi tìm cô ấy thôi, nhân tiện cũng cảm nhận niềm vui cưỡi ngựa trong rừng xem sao.” Diệp Khuynh Lăng đứng dậy, gạt đầu với Thạch Nham, mau chóng có người dắt một con ngựa tới.

Lý Xuyên Dương không đi theo, anh ta lẳng lặng nhìn bóng lưng Diệp Khuynh Lăng, đối với Diệp Khuynh Lăng mà nói, tìm Lâm Văn Trúc rõ ràng không quan trọng bằng cưỡi ngựa giữa rừng.

Thẩm Mông Chi vội đi qua, có lẽ là phần nộ và bất mãn với bạn tốt, “Lý Xuyên Dương, cậu đang làm gì thế?”.

Cho dù Diệp Khuynh Lăng đối xử thế nào với Lâm Văn Trúc, Lâm Văn Trúc cũng đã là người phụ nữ của Diệp Khuynh Lăng rồi, Lý Xuyên Dương đưa Lâm Văn Trúc vào rừng, điều này sẽ khiến Diệp Khuynh Lăng nghĩ thế nào? Hành vi này rõ ràng là đắc tội Diệp Khuynh Lăng.

Hàn Văn Nguyên đứng một bên không nói gì, nhìn sắc mặt cũng là vẻ đồng tình.

Lý Xuyên Dương không lên tiếng. ++

Thẩm Mông Chi thở dài một hơi, đè thấp giọng, “Tôi biết cậu rất tán thưởng Lâm tiểu thư, nhưng cho dù là người như chúng ta, cũng không phải là chuyện gì cũng được như ý”.

“Tôi hiểu, hôm nay chỉ là điều ngoài ý muốn thôi.” Lý Xuyên Dương rõ ràng không muốn tiếp tục thảo luận chuyện này.

Thẩm Mông Chi rất bất đắc dĩ, “Hi vọng cậu thật sự hiểu được!”.

...

Diệp Khuynh Lăng cưỡi ngựa vào rừng, đám người Thạch Nham đương nhiên đi theo. Tiến vào cánh rừng này sẽ gặp phải những gì, mọi người không thể không đề phòng, thậm chí còn có suy nghĩ bảo Diệp Khuynh Lăng dẹp đường về phủ, nhưng Diệp Khuynh Lăng không cho.

Quả thực là một nơi tốt, cưỡi ngựa vô cùng sướng khoái. ++

Cưỡi một mạch, không nhìn thấy bóng dáng Lâm Văn Trúc đâu.

Diệp Khuynh Lăng ngẫm nghĩ, lại nhìn xuống mặt đất, trên mặt đất có rất nhiều dấu vết móng ngựa, không thể từ mặt đất mà phán đoán vừa rồi Lâm Văn Trúc đi vào từ hướng nào.

“Chia nhau ra!”

“Tam thiếu.”

Diệp Khuynh Lăng không thu hồi lời mình vừa nói, đưa Thạch Nham đi thẳng, cho đến khi nghe thấy tiếng than nhẹ yếu ớt. Diệp Khuynh Lăng nhảy xuống ngựa, đi đến nơi phát ra âm thanh, quả nhiên là Lâm Văn Trúc. ++

Cả người cô nhếch nhác, trên tóc và trên người đều dính lá cây và bùn đất, có vẻ đã lăn mấy vòng trên sườn dốc này. Diệp Khuynh Lăng nhìn cô một hồi, cười nhẹ, đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, tay nắm lấy chút bùn trên mặt đất, vẽ vẽ lên mặt cô, “Còn không nở đứng lên à?”

Lâm Văn Trúc đáng thương nhìn hắn, “Chân đứng không nổi nữa”.

“Hửm?”

“Vừa rồi tưởng là mình đã hoàn toàn học cưỡi ngựa được rồi, muốn thử cảm giác chạy nhanh, kết quả ngã từ trên ngựa xuống, chân đập vào tảng đá rất đau. Em muốn tự bỏ dậy, kết quả là không đứng vững được, chân lại đau, lại ngã xuống.”

“Không biết gọi người?”

Lâm Văn Trúc ngẩn ra nhìn hắn, “Em quên mất”. ++

Diệp Khuynh Lăng lại cười, như cảm thấy thú vị, lại như cảm thấy đáng vẻ ngây ngốc của cô buồn cười. “Khó trách Lý thiếu không tìm được em”.

Lâm Văn Trúc càng ngại, nếu Lý Xuyên Dương vào tìm cô, cô chỉ cần gọi người, Lý Xuyên Dương nhất định sẽ đưa cô ra.

Diệp Khuynh Lăng nâng cằm cô, “Cưỡi ngựa mà còn có thể tự làm mình bị thương, đúng là ngốc”.

“Đây là điều ngoài ý muốn.” ++

Diệp Khuynh Lăng tựa hồ như cười như không nhìn cô, “Vậy thì càng ngốc. Nhưng mà điều buồn cười hơn là luôn có người coi người khác thành kẻ ngốc, em cảm thấy loại người nào thì ngốc hơn?”.

“Người như em đi!”

“Hử?”

“Chỉ có thể ngốc thôi.”

Diệp Khuynh Lăng nhìn cô một cái sâu xa, rồi bế cô dậy khỏi mặt đất, đi lên, dùng tay phẩy phẩy bùn đất trên người cô, “Em cũng có thể có lựa chọn”.

Lâm Văn Trúc trầm tĩnh nhìn hắn, “Bây giờ không có nữa”.

Diệp Khuynh Mặc sẽ không bỏ qua quân cờ bị nhìn trúng là cô, mà Diệp Khuynh Lăng cũng sẽ không bảo vệ quân cờ không quan trọng này là cô.

Cô căn bản không có lựa chọn.

Diệp Khuynh Lăng ôm cô lên ngựa, bản thân hắn cũng lên ngựa, cùng ra khỏi cánh rừng.

Rất nhanh chóng, có người dắt con ngựa Lâm Văn Trúc cười trở về.

Sau khi Diệp Khuynh Lăng đưa Lâm Văn Trúc về, Lý Xuyên Dương mặt đầy áy náy, Diệp Khuynh Lăng chẳng ừ hử gì tỏ ý chuyện này không liên quan đến anh ta.

Lâm Văn Trúc bị thương, Diệp Khuynh Lăng đưa Lâm Văn Trúc về phủ Thanh Sơn.

Diệp Khuynh Lăng lên xe thì liếc về phía Lâm Văn Trúc, nhưng không mở miệng nói gì.

Lâm Văn Trúc trầm mặc nhắm mắt lại.

27. Chương 27: Truy Xét

Chân Lâm Văn Trúc bị thương, vừa về đến phủ Thanh Sơn, Diệp Khuynh Lăng bèn sắp xếp bác sĩ cho cô. Trong Tà Vũ Hiên, nha hoàn người hầu cả đồng, Diệp Khuynh Lăng cũng chưa rời đi. Bác sĩ cẩn thận kiểm tra, chẩn đoán chính xác rồi báo cho Diệp Khuynh Lăng, chân cô bị thương nhìn thì có vẻ nghiêm trọng, trên thực tế thì chỉ là vết thương ngoài da, chỗ thật sự hơi nghiêm trọng là trẹo chân, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt một thời gian thì sẽ không sao cả.

Bác sĩ rời đi, Diệp Khuynh Lăng phát tay, tất cả mọi người đều lui xuống.

Diệp Khuynh Lăng đi đến bên giường, nhìn Lâm Văn Trúc đang nằm trên giường, cô trầm mặc nhìn chân mình, từ về mặt không nhìn ra được cảm xúc của cô lúc này, không thấy may vì chẳng qua chỉ là vết thương nhỏ, cũng không phiền não vì thế mà lại bị thương.

“Nếu ở thời cổ đại, chân em bị bác sĩ nhìn thấy rồi còn chạm vào, có phải là không sạch sẽ nữa, sẽ bị đuổi đi không?” Cô yên lặng hồi lâu, vậy mà lại hỏi ra câu này.

Diệp Khuynh Lăng nheo mắt nhìn cô, hừ một tiếng. ++

Có những lời hồi đáp không ngôn không ngữ, nhưng lại có thể đọc ra được hàm ý trong đó, tiếng Hán trước nay đều uyên thâm, mà người thông minh chỉ dùng một từ ngữ khi là có thể biểu đạt thâm ý chuẩn xác.

Nếu hấn thật sự đuổi một người đi, còn cần tìm cớ sao? Đáp án là không cần, nghi vấn này của cô chẳng có chút ý nghĩa gì.

“Chúng ta vẫn nên trò chuyện xem em bị thương như thế nào đi nhĩ!” Ánh mắt thâm trầm của Diệp Khuynh Lăng rơi trên mặt cô. ++

“Là do em không quá cẩn thận, học cưỡi ngựa một hồi thì bèn tưởng là mình đã học được rồi, đặc ý hí hửng, lao băng băng trong rừng, bị ngựa hất xuống.”

“Vậy em có biết là con ngựa đó tính tình rất ôn hòa không, nếu không có người cố ý chọc vào, nó tuyệt đối sẽ không tức giận.”

Lâm Văn Trúc không nhìn hấn, cũng không để lộ ra cảm xúc khác, “Đó là do vận khí em không tốt”.

Một tay Diệp Khuynh Lăng vòng ở sau người, hấn nhìn cô một hồi, dường như cảm thấy rất thú vị. Cho dù là Thạch Nham hay Khương Việt, họ đều cảm thấy cô ôm mưu đồ, ngay cả bản thân hấn cũng hiểu rõ trong lòng, nhưng lại không có ai tóm được điểm yếu của cô, muốn uy hiếp đe dọa cũng chỉ có thể nói ngoài miệng, chứ không cầm được bằng chứng xác thực.

Đúng là thú vị. ++

Diệp Khuynh Lăng trực tiếp hạ một thang thuốc mạnh, “Đại ca ta trở về rồi”.

Lúc này Lâm Văn Trúc mới ngược mắt nhìn hấn, ánh mắt nghi hoặc, dường như không hiểu vì sao hấn nói tin tức này cho cô biết.

“Chiến sự kết thúc rồi sao? Chúng ta thắng à?”

Đúng vậy, Diệp Khuynh Mặc theo Diệp Quân tác chiến, nếu chiến sự còn chưa kết thúc, Diệp Khuynh Mặc sao có thể trở về vào lúc này được.

“Chưa kết thúc, nhưng hình như huynh ấy trở về rồi.” Đồng tử Diệp Khuynh Lăng chột đảo quanh, như nhớ tới chuyện gì vui, khiến hấn đầy hứng thú, “Chỉ bằng em thay ta phân tích thử xem, chiến sự còn chưa kết

thúc, sao đại ca ta lại trở về. Ta và huynh ấy là huynh đệ cùng cha khác mẹ, tuổi tác chênh lệch tận mấy tuổi, huyết thống cũng khác xa, quan hệ cũng như người xa lạ, em không cần cố kị gì cả, có thể đoán tùy ý”.

“Có thể nói bất cứ điều gì sao?” ++

“Có thể nói bất cứ điều gì.”

Không chỉ là hàm nghĩa bên ngoài, mà còn là biểu đạt huynh đệ xích mích, có thể không cần cố kị bất cứ điều gì, tình huynh đệ, quan hệ huyết thống, tất cả đều không trở thành ràng buộc giữa hai người họ.

“Trước khi chiến sự kết thúc mà đã trở về, nếu bị phát hiện thì hậu quả có nghiêm trọng không?”

“Nghiêm trọng.” Diệp Khuynh Mặc thân là tướng lĩnh, vậy mà bỏ chuyện trong quân đội một mình trở về thành Vĩnh Ninh, nếu không có lời giải thích hợp lý, vậy thì chính là biết luật mà vẫn cố phạm luật, thêm nữa hẳn ta lại là con trai của Diệp Quân, Diệp Quân ắt hẳn sẽ xử lý nghiêm minh.

Diệp Khuynh Mặc và Diệp Khuynh Lăng khác nhau, Diệp Khuynh Mặc từ nhỏ đã loanh quanh trong quân đội, yêu cầu của Diệp Quân với hẳn ta rất cao.

Lâm Văn Trúc hít thở sâu một hơi, “Nếu đã như thế, vậy thì chính là có lý do không thể không trở về nhỉ!”.

Lý do không thể không trở về. ++

Diệp Khuynh Lăng thầm cân nhắc, hẳn thật sự muốn biết là rốt cuộc vì sao Diệp Khuynh Mặc lại trở về, lấy sự cẩn trọng của Diệp Khuynh Mặc, hẳn ta sẽ không thể không biết lúc này trở về thì nguy cơ khắp nơi, nếu lúc này có người ra tay, Diệp Khuynh Mặc ắt sẽ gặp nguy hiểm, nhưng Diệp Khuynh Mặc rõ ràng biết vậy mà vẫn vội trở về.

“Vậy em cảm thấy cái gì được coi là lý do không thể không trở về?”

Lâm Văn Trúc nhìn hẳn một cái sâu xa, đôi mắt như có nét cười, “Không rõ”.

“Em có thể mạnh dạn đoán thử xem.”

Lâm Văn Trúc lắc đầu, “Không đoán ra”.

Diệp Khuynh Lăng nhìn cô một cái thật sâu, “Vậy em nghỉ ngơi cho tốt”.

Cô gật đầu. ++

Diệp Khuynh Lăng xoay người rời đi, Lâm Văn Trúc nhìn bóng lưng hẳn thì cười khổ, Diệp Khuynh Mặc muốn để cô lấy được tin tức có ích từ chỗ Diệp Khuynh Lăng, Diệp Khuynh Lăng cũng hi vọng thông qua cô hiểu được động cơ của Diệp Khuynh Mặc.

Công cụ sa vào vũng bùn, ngay cả chủ động trốn thoát cũng không có tư cách, chỉ có thể trôi nổi trong vũng bùn này.

Cho đến lúc ăn cơm tối, Diệp Khuynh Lăng cũng chưa xuất hiện lại, Lâm Văn Trúc được Lan Thúy đỡ, xuống giường, ngồi trước bàn ăn dùng bữa.

Trước đây phần lớn thời gian cũng là Lâm Văn Trúc một mình ăn bữa sáng hay bữa tối, có lẽ là do hôm nay Lâm Văn Trúc bị thương, khiến Lan Thúy hầu hạ thì nhìn thấy mấy phần hiu quạnh, vậy mà lại sinh ra chút cảm giác thương tiếc.

“Lâm tiểu thư, tối nay tam thiếu có việc nên mới không thể ở bên cô, cô đừng nghĩ linh tinh nhé.”

Một người phụ nữ bị thương, nhưng người đàn ông thân mật với cô ấy lại không ở bên, chắc chắn sẽ trăm mối ngổn ngang. ++

Lâm Văn Trúc ăn cơm tối, cô ăn cơm vẫn luôn chậm, có lẽ cái chậm của hôm nay trong mắt người khác có vẻ cơm không nuốt xuống được. “Ồ, chuyện gì?”.

Sắc mặt Lan Thúy hiện lên vẻ lúng túng.

Lúc này Lâm Văn Trúc mới nhìn cô nha hoàn, đợi Lan Thúy trả lời.

“Tiểu công tử hơi sốt, làm ấm lên đòi tam thiếu ở bên, cho nên tam thiếu đến chỗ của tiểu công tử rồi.” Lan Thúy thấy sắc mặt Lâm Văn Trúc không có gì kì lạ, nhất thời cảm xúc phức tạp, cô thế này là không để tâm hay là vờ bình tĩnh?

Lâm Văn Trúc gật đầu, chỉ là tốc độ ăn cơm càng chậm hơn.

Diệp Khuynh Lăng đi chăm sóc Diệp Chí Hằng, cô vốn tưởng là hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này, nhất định sẽ phái người đi thăm dò tung tích của Diệp Khuynh Mặc, rồi mượn cơ hội này trừ bỏ Diệp Khuynh Mặc, cho dù không trừ bỏ được Diệp Khuynh Mặc thì cũng có thể gây ra nhiều phiền phức cho Diệp Khuynh Mặc, kết quả vậy mà Diệp Khuynh Lăng án binh bất động? ++

Là cảm thấy nếu Diệp Khuynh Mặc dám trở về, nhất định đã chuẩn bị ổn thỏa chiêu sau rồi?

Lâm Văn Trúc chưa nghĩ ra được nguyên do, một bữa cơm ăn qua loa, cho đến khi thức ăn đều nguội, cô mới buông đũa.

Diệp Chí Hằng còn nhỏ tuổi, cơ thể một khi xuất hiện triệu chứng phát sốt thì không thể xem thường. Sốt dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, mọi người đều đã từng nghe, có người sốt thành kẻ ngốc, có người sau khi khỏi bệnh thì cơ thể dị dạng.

Diệp Khuynh Lăng ở Lan Đình Hiên, cho đến khi Diệp Chí Hằng bớt sốt, nhiệt độ khôi phục như bình thường.

Đặng Thanh Vân cũng rất lo lắng, thấy Diệp Khuynh Lăng ở đây, đã có chỗ để dựa, không còn mất hồn mất vía nữa, nhất là sau khi Diệp Chí Hằng hạ sốt, cô ta cũng thả lỏng, rót một chén trà nóng cho Diệp Khuynh Lăng.

Diệp Khuynh Lăng nhận lấy, nhưng không uống. ++

Đặng Thanh Vân hơi sợ, “Là em không chăm sóc Hằng Nhi cho tốt”.

“Trẻ con đau ốm vặt đều khó mà tránh khỏi.”

Giọng nói của Đặng Thanh Vân hơi nghẹn ngào, cô ta nhìn con trai trên giường, lòng không còn thất chặt nữa, “Đều là do em không chăm sóc tốt Hằng Nhi, khiến anh cũng phải lo lắng theo”.

“Đây đều là chuyện ta nên làm.” Diệp Khuynh Lăng nhìn cô ta một cái có thâm ý, “Ta đã từng nói rồi, ta sẽ luôn chăm sóc hai mẹ con em thật tốt”.

Lời này khiến Đặng Thanh Vân hơi cứng người, nếu câu này là lời hứa hẹn liên quan đến tình yêu, cô ta nhất định sẽ lòng như nở hoa, cô ta sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này, nhưng không phải, nó chỉ vền vẹn là một lời hứa hẹn mà thôi.

Đặng Thanh Vân hít thở sâu một hơi, “Em biết, anh nhất định nói được làm được”.

Diệp Khuynh Lăng khẽ gật đầu. ++

Sau khi sức khỏe Diệp Chí Hằng khôi phục như thường, Diệp Khuynh Lăng rời khỏi Lan Đình Hiên, Đặng Thanh Vân lẳng lặng nhìn Diệp Chí Hằng nằm trên giường, sắc mặt phức tạp, con trai là lợi thể lớn nhất của cô ta, cũng là ngăn trở lớn nhất của cô ta.

Qua một lát, A Lan đứng ở cửa nhìn Đặng Thanh Vân.

Đặng Thanh Vân dặn Quyên Tử chăm sóc Diệp Chí Hằng, nếu có gì bất thường thì lập tức đến báo cho cô ta, sau khi dặn dò xong, cô ta mới đi ra khỏi phòng của Diệp Chí Hằng, đóng cửa lại.

“Tiểu thư, nơi tam thiếu về là Thiên Hành Cư, chứ không phải là đến Tà Vũ Hiên.” Trong ngữ khí của A Lan có chút hả hê. ++

Lần này Đặng Thanh Vân không trách A Lan đã đi thăm dò tin tức của tam thiếu, từ trên sắc mặt cô ta không nhìn ra suy nghĩ và thâm ý gì khác đối với chuyện này, “À?”.

“Tiểu thư, tiểu thư nghĩ xem, vị Lâm tiểu thư đó chân bị thương, tam thiếu cũng chỉ ở bên đó một lát lúc ban ngày, sau đó thì chưa từng đến thăm lại, trong lòng tam thiếu cô ta cũng chỉ thế mà thôi.”

Đặng Thanh Vân nhếch nhếch khóe miệng, không lộ ra chút vui mừng nào, Hằng Nhi bị bệnh, hẳn cũng chỉ trông một lát mà thôi.

“Tiểu thư, em cảm thấy tiểu thư nên chủ động một chút...” A Lan căng thẳng đưa ra kiến nghị.

“Em không hiểu đâu.” ++

“Tiểu thư, em cũng không phải trẻ con, sao có thể không hiểu chứ ạ. Tam thiếu và những người phụ nữ đó quần lấy nhau, không phải chính là vì mấy chuyện đó sao, nếu tiểu thư chủ động một chút, đâu có phần của đám phụ nữ đó chứ, tiểu thư...”

Đặng Thanh Vân nhìn A Lan một cái sâu xa, “Lời không nên nói thì đừng nói”.

“Tiểu thư.” A Lan nóng vội, “Tam thiếu chỉ là vì chuyện của tam thiếu phu nhân nên mới có ý kiến với tiểu thư, thế nên mới không muốn nghĩ lại, tiểu thư và tam thiếu nói rõ ràng về hiểu lầm là được ạ”.

Đặng Thanh Vân cười giễu một tiếng.

Ở trong mắt họ, là bởi cô ta có liên quan đến cái chết của La Tú Vân, thế nên mới khiến Diệp Khuynh Lăng lòng sinh ngăn cách, không muốn thân mật với cô ta nữa. Nhưng từ chuyện này có thể nhìn ra vài chuyện khác, ví dụ như tam thiếu xem trọng tam thiếu phu nhân như thế, cái chết của tam thiếu phu nhân thật sự có liên quan đến Đặng Thanh Vân, tam thiếu vẫn cho Đặng Thanh Vân sống an nhàn sung túc, từ đó có thể thấy được địa vị của Đặng Thanh Vân trong lòng tam thiếu.

Người sống không thể ganh đua với người chết, nói từ góc độ khác, người chết mãi mãi cũng không thể thắng được người sống, chỉ có thể tồn tại mãi trong kí ức mà thôi.

“Em không hiểu, lui xuống đi!” ++

Diệp Khuynh Lăng về đến Thiên Hành Cư.

Sắc mặt Khương Việt trở nên khó coi hiếm thấy, anh ta trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Khuynh Lăng, đây là sự hổ thẹn của anh ta vì bản thân đã phạm sai lầm nghiêm trọng, “Tam thiếu, đại thiếu đã rời khỏi thành Vĩnh Ninh về quân doanh rồi”.

Nếu Diệp Khuynh Mặc đã dám trở về, tất nhiên đã chuẩn bị vẹn toàn, khi họ phát giác được tung tích của hắn ta, hắn ta đã rời đi rồi. Thậm chí Diệp Khuynh Lăng còn hoài nghi Diệp Khuynh Mặc cố ý để lại dấu vết, biết Diệp Khuynh Mặc trở về, nhưng lại không thể đối phó hắn ta, không làm gì được hắn ta, thứ cảm giác này bực bội đến mức nào?

“Đứng dậy đi, không liên quan gì đến cậu. Ai mà ngờ rằng hắn ta lại trở về vào lúc này chứ?”

Sắc mặt Khương Việt hết sức hổ thẹn, chuyện này anh ta vốn nên phát hiện đầu tiên, sau đó chuẩn bị tốt, kết quả đợi Diệp Khuynh Mặc trở về thì mới biết, đây là sự thất trách của anh ta.

Thạch Nham trầm mặc suy tư một lúc, “Đại thiếu trở về là để gặp Lâm tiểu thư sao?”

Diệp Khuynh Lăng cười. ++

Thạch Nham cũng biết mình nói chuyện cười, Diệp Khuynh Mặc vì một quân cờ mà mạo hiểm trở về, đây không phải là chuyện cười hay sao? Đương nhiên, lúc này Diệp Khuynh Mặc còn có thể nghĩ đến việc gặp Lâm Văn Trúc, cũng là biểu hiện của việc xem trọng cô. Chỉ có thể nói là vì chuyện gì đó mà trở về, nhân tiện gặp Lâm Văn Trúc mà thôi.

Sắc mặt Thạch Nham âu lo, “Tam thiếu, Lâm tiểu thư có thể rút lui nguyên vẹn từ chỗ đại thiếu, cô ta tuyệt đối không phải người đơn giản”.

Diệp Khuynh Lăng biết ý của Thạch Nham, “Cho nên giữ cô ấy lại càng tốt”.

Ngậm khí trong cổ họng Thạch Nham ứ lại, không lên cũng chẳng xuống, dường như anh ta không hiểu sự cố chấp của Diệp Khuynh Lăng với Lâm Văn Trúc, sao cứ phải giữ cô ta lại mới được chứ.

Khương Việt cũng cảm thấy chút gì đó, “Nếu Lâm tiểu thư là một quân cờ, cô ta có thể là quân cờ của đại thiếu, đương nhiên cũng có thể là quân cờ của tam thiếu”.

Thạch Nham nhú chặt mày, rõ ràng là từ chối cho ý kiến, không có chút tín nhiệm nào với người như thế. Diệp Khuynh Lăng cũng không giải thích gì với họ, “Có tra được đại ca tốt đó của ta trở về thì tiếp xúc với ai không?”.

Khương Việt lắc đầu. ++

Thạch Nham, “Liệu có phải là đại thiếu có liên lạc với đám người Lý Xuyên Dương không, họ có hợp tác với nhau?”.

Diệp Khuynh Lăng lắc đầu, “Lý Nhân là đại tướng tâm phúc của phụ thân, đại ca tốt đó của ta dùng hết biện pháp nghĩ cách lôi kéo ông ta đều không thành công, là con trai duy nhất hiện giờ của Lý Tướng quân, Lý Xuyên Dương sẽ không làm trái ý của Lý Tướng quân. Diệp Khuynh Mặc nhờ Lý Xuyên Dương giúp đỡ chút ít thì có thể tin được, nhưng có hợp tác, ta không tin”.

Điều quan trọng hơn là Diệp Khuynh Mặc làm việc cẩn trọng như thế, hẳn ta tuyệt đối sẽ không để lại dấu vết, nhưng trong chuyện Lý Xuyên Dương lần này, dấu vết để lại hơi nhiều, điều này chỉ có thể chứng tỏ Lý Xuyên Dương không phải người của hắn ta, vì thế hắn ta không hề cố kị gì, dù sao thì bị phát hiện cũng sẽ không sao cả.

Còn về việc vì sao Lý Xuyên Dương lại sẵn lòng đáp ứng, Diệp Khuynh Lăng nghĩ đến ánh mắt của Lý Xuyên Dương khi nhìn Lâm Văn Trúc, thật sự không ngờ rằng Lý Xuyên Dương lại là người như vậy. ++

Diệp Khuynh Lăng phân phó xuống, “Tiếp tục điều tra, có thể tra ra được bao nhiêu thì tra”.

Diệp Khuynh Mặc trở về chuyện này, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

“Dạ.”

Diệp Khuynh Lăng nhìn Khương Việt hồi lâu, “Cậu không cần phải tự trách, cho dù Diệp Khuynh Mặc chưa rời đi, cũng có bao nhiêu phần nắm chắc là có thể đối phó được hắn ta? Thành Vĩnh Ninh nói là đại bản doanh của ta, nhưng đừng quên, hắn ta cũng sống ở đây, ai có thể nói đây không phải là đại bản doanh của hắn chứ?”.

Khương Việt mất mát một hồi, chủ yếu là bị Diệp Khuynh Mặc thâm ám sát hãm hại quá nhiều lần rồi, một lòng muốn đập lễ một lần. ++

Lúc Lâm Văn Trúc tỉnh lại thì đã được Lan Thúy báo tin, Đặng Thanh Vân lại tới.

Lâm Văn Trúc nhướng nhướng mày, cô chưa quên hậu quả mà chuyện đưa bữa sáng lần trước dẫn tới, Đặng Thanh Vân tới chuyện này, lại mang tới kết quả gì?

Lâm Văn Trúc nằm trên giường không ngồi dậy.

Đặng Thanh Vân theo Lan Thúy tiến vào, thấy Lâm Văn Trúc không son không phấn, cơ thể hơi cứng lại, cô gái nhìn thuần khiết như vậy, là kiểu đàn ông muốn giữ lại bên mình sao?

Đặng Thanh Vân thu vẻ mặt phức tạp lại, cười tiến lên chào hỏi, “Hôm qua nghe tin Lâm tiểu thư bị thương, muốn qua đây thăm, nhưng Hằng Nhi hơi sốt, cho nên chưa thể đến được, vẫn mong Lâm tiểu thư thứ lỗi, nhưng mà sáng nay tôi đã hầm canh cho cô rồi đấy, uống vào rất có lợi cho vết thương ở chân”.

“Đặng tiểu thư quá khách khí rồi.”

Trái lại Đặng Thanh Vân khá ngại, “Bởi vì Hằng Nhi bị bệnh, Khuynh Lăng lo lắng cho Hằng Nhi, thế nên không rảnh chăm sóc cô, hi vọng cô đừng suy nghĩ linh tinh, Khuynh Lăng vẫn nhớ cô lắm đấy”.

Nếu nhớ thật, còn cần Đặng Thanh Vân đến nói sao?

Lâm Văn Trúc chỉ cảm thấy cảnh này hơi hoang đường và buồn cười, vì thế cô gật đầu.

Đặng Thanh Vân chủ động nói cười với Lâm Văn Trúc, nói về bệnh tình ngày hôm qua của Diệp Chí Hằng, nói về sự lo lắng của Diệp Khuynh Lăng, nói Diệp Khuynh Lăng thật sự là một người cha tốt.

Một nhà ba người ấm áp hòa thuận đó, được Đặng Thanh Vân miêu tả càng thêm ấm áp, khiến Lâm Văn Trúc còn phải bắt đầu hoài nghi, người chen vào giữa một nhà ba người nhà họ như mình là một tội nhân nhỉ.

28. Chương 28: Chuyện Ma

Chân Lâm Văn Trúc bị thương, cũng bởi thế mà cô tạm thời không thể đến Phượng Vũ Thiên biểu diễn, sau khi cô bị thương, ngoại trừ hôm đó Diệp Khuynh Lăng đến thăm cô, hần chưa từng xuất hiện ở Tà Vũ Hiên lần nữa, ý nghĩa của cô với Diệp Khuynh Lăng là gì, vào lúc này dường như mọi người đều biết, một khi cơ thể cô xuất hiện tình trạng không thể thỏa mãn dục vọng của Diệp Khuynh Lăng, trông đi, ngay cả sự quan tâm cho có lệ hần cũng thu về.

Diệp Khuynh Lăng không xuất hiện, Lâm Văn Trúc bèn ở trong Tà Vũ Hiên đọc sách hoặc luyện chữ, cuộc sống mặc dù vô vị, nhưng cô cũng không bị cuộc sống vô vị này đánh bại, thỉnh thoảng bên Phượng Vũ Thiên còn sắp xếp ca khúc mới để cô làm quen.

Lâm Văn Trúc tự cho rằng mình sống không tệ, nhưng ngay cả Lan Thúy cũng luôn ném cho cô ánh mắt thương hại, khiến cô chẳng ừ hử gì, từ chỗ Lan Thúy cô cũng biết được, bây giờ dường như Diệp Khuynh Lăng rất bận, chỉ có Diệp Chí Hằng mới có may mắn nhận được mấy phần quan tâm của hần, người khác đều không có được đãi ngộ đó.

Lâm Văn Trúc cũng không biết Lan Thúy làm vậy là cố ý để lộ tin tức của Diệp Khuynh Lăng với mình, hay là đang thông qua sự thực mà nói với cô, đừng có ảo tưởng không thực tế với Diệp Khuynh Lăng.

Lại là một đêm đen. ++

Lâm Văn Trúc ngồi dậy khỏi giường, cô đã thích ứng với bóng tối, có thể nhìn rõ đường nét trong bóng đêm. Chân cô quả thực bị thương, nhưng không quá nghiêm trọng, có lẽ là do cô không ra khỏi cửa nên dẫn tới việc người khác đều tưởng là cô bị thương rất nghiêm trọng, trên thực tế thì chỉ là lúc ban đầu rất đau, hơi ảnh hưởng tới việc đi đứng, sau mấy ngày nghỉ ngơi, bây giờ đã khỏe lại rồi.

Đương nhiên, điều này chỉ có mình cô biết rõ.

Cô khoác một chiếc áo ngoài màu đen, nó có thể làm giảm khả năng cô bị phát hiện trong bóng đêm, cô lại vụng trộm chui ra ngoài từ cửa sổ. Bây giờ cô tỏ ra lười nhác, Lan Thúy không còn luôn luôn trông chừng cô nữa, lại thêm việc bây giờ Diệp Khuynh Lăng cũng bận chuyện khác, cô tin rằng bây giờ trong phủ sẽ không có ai chú ý đến động tĩnh của cô, nhất là lúc đêm khuya thanh vắng thế này. ++

Cô lặng lẽ ra khỏi Tà Vũ Hiên, yên lặng suy tư về động tác bây giờ của Diệp Khuynh Lăng. Dấu vết đại thiếu xuất hiện ắt đã bị họ phát hiện, nếu đại thiếu dám trở về, nhất định đã sắp xếp tất cả ổn thỏa, Diệp Khuynh Lăng sẽ không thể không hiểu đạo lý này, vậy Diệp Khuynh Lăng đang bận chuyện gì? Mục đích đại thiếu trở về? Trước khi đại thiếu gặp cô, chắc hẳn hần ta đã xử lý chuyện riêng xong, khi Diệp Khuynh Lăng biết được tung tích của hần ta, hần ta đã rời đi rồi.

Cho nên thời gian này, Diệp Khuynh Lăng đều đang điều tra xem đại thiếu trở về đã làm gì, đã gặp những ai.

Chắc là Diệp Khuynh Lăng không nắm được bất cứ dấu vết gì, nếu không hần sẽ không bận lâu như thế, bởi vì không biết được gì, thế nên trong lòng không yên, Diệp Khuynh Mặc đang tính toán gì đây?

Lâm Văn Trúc cũng không đoán ra được. ++

Cô suy tư cả một đường, rồi mau chóng tới đích đến của ngày hôm nay, Bích Lạc Hiên.

Cửa lớn Bích Lạc Hiên đóng chặt, không khóa, ở trong phủ thì Bích Lạc Hiên là một nơi rất đặc biệt, người bình thường sẽ không muốn vào đây, bình thường người hầu đi qua cũng thà là đi đường vòng xa xôi còn hơn, dường như Bích Lạc Hiên này có thứ gì đó khiến người ta kiêng kỵ.

Lâm Văn Trúc đi đến ngoài cửa, lúc này cô mới lấy vật châm lửa ra, châm bắc đèn trong đèn lồng, khẽ đẩy cửa.

Trong Bích Lạc Hiên vậy mà có ánh lửa nhập nhòa, một người trước ánh lửa đang quỳ xuống hóa vàng, nghe thấy tiếng động thì quay người qua, nhìn thấy người đến, tay che miệng, thiếu chút nữa thì kêu to lên, cơ thể không ngừng run rẩy.

Lâm Văn Trúc cầm đèn lồng, lẳng lặng đi qua. ++

Một đồng tiền giấy, hai cây nến đỏ cắm trên đế, còn có một vài món cơm canh.

Lâm Văn Trúc yên lặng nhìn những thứ này, sau đó chuyển ánh mắt vào người cô gái, nhìn cách ăn vận của cô ta thì biết, chắc là nha hoàn trong phủ, địa vị không cao. Những thứ này bày ở đây, đương nhiên là để tới cúng bái La Tú Vân, điều này cũng chứng tỏ nha hoàn này có chút quan hệ với La Tú Vân, nếu không sẽ không còn nhớ được sinh nhật của La Tú Vân sau khi La Tú Vân đã chết nhiều năm như thế.

“Cúng bái tam thiếu phu nhân?” Lâm Văn Trúc chậm rãi mở miệng.

Lúc này cô gái mới sợ hãi ngẩng đầu nhìn cô, nhìn thấy khuôn mặt cô, dường như cũng biết được cô là ai. Trong phủ đã có vài tin đồn từ lâu, tam thiếu đưa về một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp, chủ tử trong phủ không nhiều, có mỗi Đặng Thanh Vân, mà cô dám đường hoàng đến đây, còn dám lên tiếng như thế, nhất định chính là vũ nữ được tam thiếu vô cùng yêu chiều đó rồi.

Bích Nhu nhìn Lâm Văn Trúc, lập tức dập đầu với Lâm Văn Trúc, “Lâm tiểu thư, cầu xin cô đừng nói ra chuyện hôm nay, tôi cầu xin cô... cầu xin cô đừng nói cho người khác biết”.

Lâm Văn Trúc lãnh đạm cười, chẳng tỏ ý kiến. ++

Bích Nhu càng trở nên thấp thỏm, “Lâm tiểu thư, nơi này là nơi rất đặc biệt trong phủ, không chỉ đám người dưới chúng tôi không được đến đây, mà người khác cũng không được...”.

“Cô đang uy hiếp ta sao?” Lâm Văn Trúc đặt đèn lồng xuống đất.

Nếu Lâm Văn Trúc nói cho người khác biết cô phát hiện ra Bích Nhu ở đây, vậy thì cũng chứng minh Lâm Văn Trúc cũng đến đây, nếu không sao cô có thể phát hiện ra được?

“Tôi... tôi không dám, tôi không làm chuyện xấu, chỉ là... chỉ là đốt chút tiền giấy cho tam thiếu phu nhân mà thôi, tôi thật sự không làm chuyện gì xấu cả.”

“Nếu cô không làm chuyện xấu, vì sao sợ bị người khác phát hiện như thế?”

Ánh mắt Bích Nhu bất an, sắc mặt trắng bệch, nhất thời không biết nói thế nào. Lâm Văn Trúc không nhìn cô ta nữa, mà đi một vòng quanh Bích Nhu, ánh mắt như đánh giá viện này, sau đó đứng trước mặt Bích Nhu, “Ta nghe nói Bích Lạc Hiên này có ma, từ nhỏ ta đã có hứng thú với mấy tin đồn ma quỷ, cho nên đối với ta mà nói nơi này rất thú vị, lần trước lúc vụng trộm tới, bị tam thiếu phát hiện. Anh ấy sợ ta một mình tới nơi này gặp nguy hiểm, không cho ta tới, nơi này có thể có nguy hiểm gì chứ, anh ấy sợ ta bị dọa mà thôi... Nhưng mà anh ấy càng không cho ta tới, ta càng muốn tới, hôm nay vụng trộm tới đây, không phải đã phát hiện ra thứ rất thú vị rồi đây à?”.

Ánh mắt Bích Nhu đờ đẫn, vị Lâm tiểu thư này căn bản không sợ bị tam thiếu phát hiện.

“Lâm tiểu thư, cô... cô nên nghe lời tam thiếu.” ++

“Lẽ nào nơi này thật sự có ma?” Lâm Văn Trúc mặt đầy sợ hãi mà lại tò mò.

Bích Nhu gật đầu.

“Nếu có ma, sao cô còn đến đây?”

“Hôm nay là sinh nhật của tam thiếu phu nhân, trước lúc tam thiếu phu nhân gặp chuyện, mợ ấy đã từng cứu người nhà tôi. Khi đó phụ thân tôi sinh trọng bệnh, trong nhà không có tiền, để có thể có tiền trị bệnh cho phụ thân, ca ca tôi đã đi ăn trộm, bị bắt được... Là tam thiếu phu nhân cứu người nhà tôi, mợ ấy là một người phụ nữ rất lương thiện, cả đời này tôi đều cảm kích mợ ấy. Sau đó mợ ấy gặp chuyện, tôi cũng sợ nơi này, nhưng tam thiếu phu nhân có ân với tôi. Cho nên vào sinh nhật hàng năm của tam thiếu phu nhân tôi đều đến đây cúng bái mợ ấy, sau đó nói với đám ma quỷ đó, tôi chỉ đến đây vào ngày này mỗi năm, bảo họ đừng dọa tôi, tam thiếu phu nhân thật sự là một người phụ nữ tốt...”

“Cô cũng thật biết báo ân. Cô tên gì?”

“Bích Nhu.”

“Bình thường làm gì?”

“Tôi giúp việc ở phòng bếp.” ++

Giúp việc ở phòng bếp, phòng bếp chắc chắn cần mua đồ ăn, có thể mua những thứ này cũng là đương nhiên.

Lâm Văn Trúc trầm tư một lát, “Nơi này thật sự có ma? Cô tận mắt nhìn thấy?”

“Tôi chưa nhìn thấy, nhưng người khác nhìn thấy rồi. Sau khi tam thiếu phu nhân gặp chuyện, ở đây không có ai ở nữa, nhưng mà có người nhìn thấy ở đây xuất hiện ánh sáng, có lúc còn có người đang hát...” Bích Nhu lại bắt đầu run rẩy, dường như nghĩ đến cảnh tượng khiến người khác rùng rợn đó.

Tiền giấy cháy hết, chỉ có ánh sáng yếu ớt của nến đỏ và đèn lồng, còn có hai chiếc bóng nhàn nhạt trên mặt đất, yên lặng vẽ ra sự tĩnh lặng và hoang liêu lúc này.

“Một người nhìn thấy hay là rất nhiều người?”

“Rất nhiều người.”

Lâm Văn Trúc cười, “Nhiều người nhìn thấy như thế, vậy mà tam thiếu chưa từng nghe thấy hả?”

“Tam thiếu phái người đến Bích Lạc Hiên, lật tìm trong ngoài một lượt, nhưng không phát hiện được gì, cho nên mọi người đều tưởng là ma quỷ quấy phá, là... là...”

“Là gì?”

“Là hồn ma của tam thiếu phu nhân vẫn còn nán lại đây, kể từ đó, nơi này không cho ai vào nữa. Mọi người đều biết chuyện nơi này có ma, bình thường cũng không có ai đến đây.”

Lâm Văn Trúc quan sát Bích Nhu đang quỳ trên đất, “Vậy cô sợ bị người khác phát hiện mình ở đây như thế, là sợ cái gì?”. ++

“Tôi... tôi chỉ là một nha hoàn nhỏ bé, bị người khác biết tôi tới đây, tôi nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi phủ.”

“Cô không nói rõ cuộc cô sợ gì, ta sẽ không ngại mà đuổi cô ra khỏi phủ ngay bây giờ.”

“Lâm tiểu thư, tôi cầu xin cô, đừng nói cho người khác biết, đừng nói cho người khác biết... Không có công việc này, tôi sẽ không sống tiếp được nữa.” Bích Nhu lại bắt đầu không ngừng dập đầu.

“Ta thích nghe chuyện ma quỷ ở đây, cũng thích tìm hiểu ngọn nguồn vấn đề, cô thành thực trả lời câu hỏi của ta, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta, tâm tình ta mà tốt, ta sẽ không làm khó cô nữa.”

“Chỉ cần Lâm tiểu thư đừng nói với người khác, tôi nhất định sẽ biết gì nói đó...”

“Ta nghe nói một người sau khi chết mà biến thành oan hồn hoặc lệ quỷ, vậy nhất định là bởi trước khi chết cô ấy đã phải chịu sự bất công hoặc oan uổng, oan hồn của tam thiếu phu nhân sau khi chết sao lại nán lại đây? Mà mấy người còn thể thành khẩn như thế, trước khi chết cô ấy đã trải qua những chuyện gì?”

Bích Nhu lắc đầu nguầy nguậy, “Tôi... tôi không biết”. ++

Lâm Văn Trúc nhếch nhếch khóe miệng, “Đạo này tam thiếu rất bận, đã mấy ngày không đến Tà Vũ Hiên của ta rồi, ta cảm thấy ngày mai ta có thể chủ động đi tìm anh ấy, cô cảm thấy sao? Vừa khéo còn có sẵn lý do nữa”.

“Lâm tiểu thư, tôi nói, tôi nói... Tôi chưa từng đích thân hầu hạ tam thiếu phu nhân, rất nhiều chuyện đều không hiểu, chỉ là mọi người đều nói, tam thiếu phu nhân gặp chuyện có liên quan đến Đặng tiểu thư.”

“Vì sao mọi người lại nói vậy?”

“Bởi vì... Bởi vì trước khi tam thiếu phu nhân tự sát, Đặng tiểu thư từng tới Bích Lạc Hiên tìm tam thiếu phu nhân nói chuyện, sau đó tam thiếu phu nhân tự sát, mọi người đều cảm thấy nhất định Đặng tiểu thư đã nói gì đó với tam thiếu phu nhân.”

“Tam thiếu phu nhân thật sự tự sát?”

“Mọi người đều nói thế.” ++

Lâm Văn Trúc trầm mặc một lát, Bích Nhu nghe thấy tiếng tim cô đập mãnh liệt, kinh ngạc nhìn cô.

Lâm Văn Trúc bậm môi, “Quan hệ giữa tam thiếu phu nhân và tam thiếu thế nào?”

Bích Nhu nghiêm túc suy nghĩ, “Quan hệ bình thường”.

“Hử?”

“Tam thiếu rất ít khi ở lại Bích Lạc Hiên qua đêm, hẳn là cố kỵ Đặng tiểu thư đấy ạ! Nhưng tam thiếu sẽ thường phải người đưa đồ đến cho tam thiếu phu nhân, chỉ cần thứ Đặng tiểu thư có, tam thiếu phu nhân nhất định cũng có, dù là đồ chơi hiếm lạ hay là đồ ăn.”

“Cũng tức là tam thiếu không hề vì Đặng tiểu thư mà lạnh nhạt với tam thiếu phu nhân?”

“Họ nói như thế.”

“Ồ, cô còn chưa trả lời ta, rốt cuộc cô sợ điều gì!”

“Họ đều nói cái chết của tam thiếu phu nhân có liên quan đến Đặng tiểu thư, nếu bị Đặng tiểu thư biết được, tôi đến đây cũng bái tam thiếu phu nhân hàng năm, Đặng tiểu thư nhất định sẽ không vui. Nếu Đặng tiểu thư biết, tôi là một nha hoàn nhỏ bé, nhất định sẽ bị đuổi đi, tôi không muốn đánh mất công việc này.”

“Tin tức mà cô biết đều là nghe người ta nói, chuyện bên cạnh tam thiếu phu nhân cô không hề biết rõ?”

“Dạ... Là như thế.” ++

Lâm Văn Trúc ngồi xổm xuống, lấy xếp giấy khác Bích Nhu chuẩn bị nhưng còn chưa đốt, xé ra, dùng nền đồ đốt, nhìn nó bốc cháy, “Vậy cô nghe ai nói?”

Bích Nhu cúi đầu, “Mọi người đều truyền như thế”.

“Một nha hoàn nhỏ bé ở phòng bếp như cô, tiếp xúc với tam thiếu phu nhân thế nào, còn bảo cô ấy giúp cô nữa?”

“Tôi... tôi trốn ở một nơi khóc, vừa khéo bị tam thiếu phu nhân bắt gặp, mợ ấy bèn hỏi tôi vì sao lại khóc, tôi nói ra nguyên nhân, tam thiếu phu nhân bèn giúp tôi. Tam thiếu phu nhân thật sự là một người tốt...”

“Nếu tam thiếu phu nhân là một người tốt, mà oan hồn của cô ấy nán lại đây, cô còn sợ cái gì?”

Bích Nhu vặn xoắn tay mình, “Người sống và biến thành ma sau khi chết không giống nhau”.

Lâm Văn Trúc đứng dậy đánh giá Bích Nhu một lát, không hỏi nữa, có hỏi tiếp, Bích Nhu cũng sẽ không nói thật. Bích Nhu quả thực trước sau đầy mâu thuẫn, thật sự cảm kích La Tú Vân như thế, nếu hồn ma của La Tú Vân thật sự ở đây, Bích Nhu không nên có thái độ như thế, còn mỗi năm chỉ đến một lần nữa.

“Cô cứ tiếp tục đi! Nhưng mà nếu nơi này thật sự có ma, ta cũng muốn mở mang một chút.”

“Lâm tiểu thư... Cô đừng đến đây, thật sự có ma đấy, không phải là đùa đâu.”

“Ta cứ muốn mở mang kiến thức gặp ma một lần đó!” ++

Lâm Văn Trúc xách đèn lồng rời đi, không nhìn về phức tạp trên mặt Bích Nhu.

Đêm hôm sau, Lâm Văn Trúc lại đến Bích Lạc Hiên, chỉ là lần này, cô chỉ đứng một lát trong sân, tự độc thoại, “Không phải có ma sao? Sao chẳng có gì cả, ngày mai lại đến xem vậy”.

Đêm thứ ba, Lâm Văn Trúc lại đến Bích Lạc Hiên.

Lần này, cô vừa đẩy cửa, bèn nhìn thấy ánh lửa lam tối mờ, ánh lửa lóe lên rồi biến mất, khiến người ta hoài nghi đó là ảo giác.

Thần sắc Lâm Văn Trúc hơi ngưng lại, cô đứng mấy giây.

Lúc này có tiếng ca u oán truyền ra, âm thanh rất nhẹ rất khẽ, dường như chỉ là tiếng thở.

“Ai ở đây giả thần giả quỷ?” Lâm Văn Trúc cầm đèn lồng, đẩy cửa từng gian phòng một, sau đó đi vào, tìm kiếm khắp nơi, tìm xong một gian, lại tìm gian thứ hai, đẩy mỗi một cánh cửa ra rồi tìm.

Tất cả các phòng đều bị cô lần lượt đẩy ra, ngay cả nửa bóng người cũng không có.

Cô đứng trong sân, “Lẽ nào thật sự có ma sao?”

Ánh lửa cổ quái, ánh sáng cổ quái, còn cả tiếng ca cổ quái nữa.

29. Chương 29: Quan Tâm

Đêm lạnh như nước, trong sắc đêm thâm trầm, Bích Lạc Hiên như bị bao phủ trong sự âm u nhàn nhạt, như một biệt viện bị thời gian vứt bỏ, chủ nhân thê lương rời đi, chỉ còn lại bụi bặm vô tận, sau đó là từng lời đồn đáng sợ về viện này truyền ra.

Lâm Văn Trúc cầm đèn lồng, lẳng lặng nhìn chăm chăm mấy căn phòng, mỗi cánh cửa đều bị cô mở ra, mỗi cánh cửa đều như hố đen đáng sợ u ám, lại giống như một cái miệng khổng lồ, nhe nanh múa vuốt, tùy thời động dậy, chờ đợi đồ ăn vô tri chui vào miệng.

Mỗi phòng đều đã bị kiểm tra, không có người.

Cô xách đèn lồng, lại đi qua lần nữa, đứng ở cửa nhìn mấy lượt vào bên trong phòng, ngay cả trần nhà cũng không bỏ qua, rồi lại đóng từng cánh cửa lại một.

Âm thanh kéo cựa phát ra lúc đóng cửa rất phụ họa cho không khí lúc này, thậm chí cô còn nghĩ đến bầu không khí Diệp Khuynh Lăng cố ý tạo ra lúc lần đầu đến đây, khi ấy hẳn cảnh cáo cô, không hi vọng cô nấn lại đây, vậy thì chuyện ma quỷ ở đây, rốt cuộc hẳn không để tâm hay là mặc kệ?

Cô nhíu mày. ++

Ngước mắt nhìn, lòng thít lại, nhìn không được mà lại đi vào lần nữa. Căn phòng này, là căn phòng mà La Tú Vân thường ở, cô hít sâu một hơi, tiếng tim đập trong đêm an tĩnh trở nên rõ ràng lạ thường, đây là nơi La Tú Vân ở, cũng là nơi La Tú Vân để lại dấu chân nhiều nhất, giữ gìn rất nhiều chuyện rất nhiều đồ của La Tú Vân, đương nhiên rất nhiều thứ cũng đã biến mất, có lẽ là sau này bị Diệp Khuynh Lăng phái người tới thu dọn.

Cô ngẩng đầu, nhìn lên xà nhà, ở đây, La Tú Vân đã tự sát.

La Tú Vân là người như thế nào, rất lương thiện, đồng thời cũng rất nhất gan, nhất gan đến mức sẽ sợ chết. Trong mắt Lâm Văn Trúc, La Tú Vân không phải một người có dũng khí tự sát, cho dù Diệp Khuynh Lăng yêu người khác, với tính cách của La Tú Vân, cô ấy cũng sẽ chỉ lẳng lặng chịu đựng, đợi hẳn hồi tâm chuyển ý.

Nói ra cũng thật buồn cười, một Đặng Thanh Vân, một La Tú Vân, đều là những cô gái từng du học trở về có tư tưởng tiến bộ, nhưng hành vi lời nói lại không phù hợp với định nghĩa của mọi người về kiểu con gái này một chút nào, dám yêu dám hận, không coi đàn ông là chỗ dựa, hai người họ không một ai làm được.

Lộc cộc lộc cộc... ++

Tim Lâm Văn Trúc bị tóm chặt, cô nhìn ra ngoài cửa theo bản năng, có tiếng bước chân, nhưng không có người, còn có tiếng cười khe khẽ, như người già bị bịt cổ họng, đang gian nan mà cười nhạo.

Lần này khác với lần trước, lần đó đẩy cửa mà vào là Diệp Khuynh Lăng.

Cô hít sâu một hơi, đi ra ngoài cửa, vẫn không có ai.

Sân trước và trong phòng đều đã kiểm tra, bây giờ chỉ còn lại sân sau, cô xách đèn lồng đi đến sân sau, sân sau vốn trồng một vài loại hoa, lúc này đã sớm héo úa, chủ nhân rời đi, cành khô hoa tàn.

Ngoại trừ một vài khóm cỏ dại um tùm thì không có gì khác.

Không có người, vẫn không có người. ++

Ở đây có ma, ngoài bóng đèn và tiếng khóc, dường như cũng bao gồm những tiếng động kì lạ? Không tìm thấy người, vì thế tin đồn có ma càng truyền càng mãnh liệt, cuối cùng không ai dám đến đây nữa.

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, xoay người rời khỏi Bích Lạc Hiên.

Chân bị thương cũng có chỗ tốt của chân bị thương, có thể hưởng thụ đãi ngộ của bệnh nhân, ngay cả thái độ của Lan Thúy với cô cũng cực kì ôn hòa, mặc dù thái độ này có thể là tỏ vẻ thông cảm với cô?

“Chân bị thương” của Lâm Văn Trúc chưa khỏi, cô được Lan Thúy dìu đi dạo ngoài Tà Vũ Hiên, dừng lại ở gần núi giả nước chảy, cô bảo Lan Thúy rời đi, bản thân cô ngồi ở đây một lát, đợi lát nữa rồi đến tìm cô. Lan Thúy không cự tuyệt, cô nàng cũng không phải kẻ ngốc, trước giờ Lâm Văn Trúc chưa từng nói những lời tri âm tri kỉ với cô nàng, điều này chứng tỏ Lâm Văn Trúc biết mình là người của tam thiếu, sao Lâm Văn Trúc có thể làm chuyện ngu ngốc được? Cho nên ở bên cạnh Lâm Văn Trúc, chỉ là gai mắt mà thôi.

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, cô đã mấy ngày không đến Phượng Vũ Thiên rồi, không có liên lạc gì với Lâm Vụ, vì thế không rõ phản ứng của bên phía đại thiếu. Cô nói ra bí mật ở dưới phủ Thanh Sơn cho Diệp Khuynh Mặc, nhưng lâu như thế, chút dấu vết rằng Diệp Khuynh Mặc đã ra tay đều không có, đây được coi là một điểm yếu của Diệp Khuynh Lăng, cô không tin Diệp Khuynh Mặc vẫn luôn muốn tóm được thóp của Diệp Khuynh Lăng sẽ bỏ qua điểm yếu này, nhưng Diệp Khuynh Mặc lại bỏ qua.

Diệp Khuynh Mặc tạm thời không rảnh lợi dụng chuyện này, hay là muốn tìm thời cơ tốt nhất?

Cô nhìn về phía cánh rừng dưới Thanh Sơn, nếu Diệp Khuynh Lăng đã dám lạm sát kẻ vô tội, phạm vào tội ác này, chỉ cần hấn không ngốc thì hẳn đã nghĩ tốt đường lui. Ngày đầu tiên cô đến phủ Thanh Sơn, hẳn đã đưa cô đến nơi đó, là đe dọa, là cảnh cáo, đồng thời cũng còn có thứ khác nữa nhĩ, nếu không vì sao hẳn lại để cô biết chuyện này dễ dàng như thế? Diệp Khuynh Lăng không sợ người khác biết chuyện này, thậm chí cần có người để lộ chuyện này ra ngoài. ++

Còn có ai là ông truyền lời tốt hơn người của đại thiếu là cô?

Lợi dụng thứ gọi là điểm yếu, đó chính là công cụ tuyệt diệu.

Cô khẽ day trán, hơi không hiểu lắm, cặp huynh đệ cùng cha khác mẹ này, sao lại âm ỉ đến tình cảnh này, không sống thì chết, trăm phương nghìn kế đối phó nhau, không có bất cứ khả năng đàm phán hòa bình nào.

Nếu như có một ngày, xung đột giữa hai người họ thể hiện ra bên ngoài, thực sự người sống ta chết, sự an bình ở thành Vĩnh Ninh này bị phá vỡ, đến lúc đó có bao nhiêu người vô tội sẽ chịu tai vạ vì họ?

Nhưng loạn thế xuất anh hùng, trong thời loạn lạc thế này mới có khả năng tranh giành quyền lực.

Cô nghĩ xa xăm, cho đến khi một bóng râm rơi trên người cô, cô ngược mắt nhìn, là một người nhỏ quen thuộc. Cô nhíu mày nhìn Diệp Chí Hằng, hơi không hiểu, đứa bé này nếu đã ghét mình như thế, sao cứ thích xuất hiện trước mặt mình?

“Có chuyện?” ++

“Cha ta chỉ thích mẹ ta.”

Lâm Văn Trúc yên lặng nhìn cậu ta, không biết có nên nhắc nhở cậu ta không, lời này cậu ta đã nhấn mạnh rất nhiều lần rồi.

Diệp Chí Hằng thở phì phì nhìn cô, “Người có nghe thấy không hả, cha ta là của một mình mẹ ta”.

Lâm Văn Trúc lắc đầu, “Cha cậu được gọi là tam thiếu, cho nên cha cậu nên là của tam thiếu phu nhân”.

Đừng tưởng rằng trẻ con không hiểu gì cả, không ai huyền thuyên trước mặt Diệp Chí Hằng không có nghĩa là cậu ta chưa từng nghe thấy chút chuyện tám nhảm nào của người khác, cậu ta biết mẹ mình không phải phu nhân chính quy của cha, biết thân phận mình danh không chính ngôn không thuận, điều này khiến cậu

ta bất an và không có cảm giác an toàn, sợ rằng ngày nào đó cha thích người khác, sinh con cùng người khác, đến lúc đó mẹ cậu ta không là gì cả, cậu ta cũng không là gì cả.

Lâm Văn Trúc khiến cậu ta ghét theo bản năng. ++

Diệp Chí Hằng nhận không được lại vươn tay đẩy cô, lần này Lâm Văn Trúc đã chuẩn bị trước, đầu gối bị cậu ta đẩy, không chỉ như thế, cô trực tiếp dùng tay tóm lấy tay cậu ta.

Nháy mắt này, Quyên Tử ở cách đó không xa chạy qua, mặt đầy phẫn nộ, “Lâm tiểu thư, ngay cả một đứa trẻ cô cũng...”.

Quyên Tử không nói hết lời, bởi vì Diệp Khuynh Lăng đã xuất hiện.

Quyên Tử mở to mắt thêm mấy phần, sau đó đẩy về âm ức, “Tam thiếu, Lâm tiểu thư quá đáng quá rồi ạ, tiểu thiếu gia còn nhỏ như thế, cô ấy thấy không có ai bèn bắt nạt tiểu thiếu gia, may là tôi ở ngay gần đó...”.

Lâm Văn Trúc buông tay Diệp Chí Hằng ra, quan sát Quyên Tử với vẻ đầy thâm ý, “Cô là nha hoàn đi sát theo tiểu thiếu gia đúng không? Nếu đã là nha hoàn kẻ kẻ tiểu thiếu gia không rời, tiểu thiếu gia đi đến bên cạnh tôi, cô thì lại ở đâu rồi hả?”.

“Tôi...” ++

Lâm Văn Trúc cười cười, “Chân tôi bị thương, đi cả đường đều đau, ngay cả đi đến đây cũng phải nhờ vào Lan Thúy, đi về còn phải có Lan Thúy đến đón, tôi nào có bản lĩnh mà bắt nạt tiểu thiếu gia. Còn nữa, tiểu thiếu gia còn nhỏ như thế, có thể hiểu gì chứ, nhưng mà cậu ấy vẫn luôn nói những lời lung tung ở trước mặt tôi...”.

Lâm Văn Trúc cười với Quyên Tử, sắc mặt Quyên Tử trắng bệch, thậm chí cô ta không dám nhìn Diệp Khuynh Lăng, quỳ sụp xuống trước mặt Diệp Khuynh Lăng, “Tam thiếu, tôi không có, tôi chỉ đi chậm hơn tiểu thiếu gia một chút thôi, tôi không có...”.

Diệp Chí Hằng là trẻ con, Quyên Tử là người trưởng thành, Diệp Chí Hằng làm chuyện sai trái, nói những lời không nên nói, đương nhiên là do Quyên Tử xúi giục, không phải cũng thành phải, dù sao thì cũng không thể trừng phạt Diệp Chí Hằng đúng không?

Diệp Khuynh Lăng thần nhiên nhìn Diệp Chí Hằng, “Xin lỗi”.

“Cha, con...” Diệp Chí Hằng sợ sệt nhìn Quyên Tử, muốn kéo cô ta dậy, nhưng lại không dám.

“Ta bảo con xin lỗi.” ++

“Con không muốn, con không thích chị ta, con không thích chị ta một chút nào cả.” Mặt Diệp Chí Hằng đỏ hoe.

Diệp Khuynh Lăng trầm mặc nhìn Diệp Chí Hằng.

Lâm Văn Trúc cũng trầm mặc nhìn đôi chủ tớ Diệp Chí Hằng và Quyên Tử một lát. “Tam thiếu, thôi bỏ đi, vốn cũng không có chuyện gì lớn cả”.

Diệp Khuynh Lăng gật đầu, “Lui xuống đi!”.

Diệp Khuynh Lăng dễ dàng bỏ qua như thế, Quyên Tử thở phào một hơi, cô ta biết, tam thiếu yêu thương Hằng Nhi như thế, tam thiếu sẽ không làm gì cả, Lâm tiểu thư này có lẽ cũng biết rõ, vì thế cố ý nói lời này để cho mình bậc thang.

Quyên Tử kéo Diệp Chí Hằng vội vã rời đi, Lâm Văn Trúc nghiêng đầu nhìn hắt.

“Không quen nữa à?” Diệp Khuynh Lăng nhướn mày. ++

“Phải là tam thiếu còn không xuất hiện nữa, có lẽ không quen nữa thật.”

Diệp Khuynh Lăng nhếch nhếch khóe miệng, “Thế này không phải là xuất hiện rồi ư?”.

“Cho nên có quen đó!” Cô cười đến mức mắt cong cong.

Diệp Khuynh Lăng vươn tay kéo cô dậy, cô nửa dựa vào người hắn, tư thế của hai người vô cùng thân mật. “Tam thiếu, tam thiếu có thời gian thì có thể ở bên tiểu thiếu gia nhiều hơn.” Lâm Văn Trúc nghĩ một đằng nói một nẻo đưa ra kiến nghị.

“Ồ? Ta còn tưởng em sẽ không thích thằng bé chứ.”

“Em đâu dám không thích tiểu thiếu gia.” ++

“Ta đâu nhìn ra em không dám.” Vừa rồi động tác đó vẽ mặt đó, vừa nhìn thì đã biết cô không hề sợ hãi, ngay cả chút thấp thỏm cũng không có.

“Bởi vì em biết tam thiếu sẽ cho em chỗ dựa mà!”

“Nếu ta không thì sao?”

“Vậy thì em trốn trong phòng căn góc chần khóc vậy.”

Diệp Khuynh Lăng nhịn không được mà nở nụ cười, lúc này là nụ cười sảng khoái thật lòng. “Mặc dù mỹ nhân rơi nước mắt cũng là một phong cảnh, nhưng ta vẫn không sẵn lòng thưởng thức đâu. Hằng Nhi vẫn là trẻ con, em đừng so đo hành vi của nó”.

Lâm Văn Trúc nhượng nhượng mảy, “Chính vì là trẻ con, nếu có vài lời nói hay hành vi không đúng, vẫn có thể uốn nắn được”. ++

Diệp Khuynh Lăng vậy mà nghiêm túc suy tư một lát, “Cũng phải”.

Lâm Văn Trúc nhíu mày, hắn không quan tâm Diệp Chí Hằng như trong lời đồn, cậu ta là con trai duy nhất của hắn, hắn không nên có thái độ này. Lúc ở nhà họ La, La lão gia giáo dục con trai con gái thế nào cô đã từng thấy, bởi vì con trai con gái phải kế thừa gia tộc, thế nên phải học rất nhiều, rất khác thái độ của Diệp Khuynh Lăng với Diệp Chí Hằng.

Lâm Văn Trúc đương nhiên không biết, sau khi Quyên Tử đưa Diệp Chí Hằng về Lan Đình Hiên, Diệp Chí Hằng vẫn luôn khóc tu tu, ầm ức rơi nước mắt, Quyên Tử ở một bên cũng thêm mắm thêm muối kể lại chuyện vừa xảy ra cho Đặng Thanh Vân.

Đặng Thanh Vân nhìn con trai mắt đỏ ửng, lòng như dao cắt, hận không thể trực tiếp xông đến trước mặt Lâm Văn Trúc, tát cho cô mấy bạt tai.

Đặng Thanh Vân cuối cùng vẫn nhịn lại, trách cứ Quyên Tử, “Sau này thấy cô ta thì tránh xa ra một chút”.

“Tiểu thư...” Quyên Tử cắn cắn môi, từ sau khi Lâm Văn Trúc vào phủ Thanh Sơn ở, ban đầu đám người hầu xem thường Lâm Văn Trúc, sau đó Lâm Văn Trúc yên ổn ở lại, mấy lời như Lâm Văn Trúc vô cùng được yêu chiều càng ngày càng nhiều, địa vị của Đặng Thanh Vân dường như cũng không còn quá vững chắc nữa.

Thân phận tình yêu đích thực của Đặng Thanh Vân vẫn luôn còn đó, nhưng tình yêu đích thực cũng là vô danh vô phận, mãi mãi đều không bằng danh xưng tam thiếu phu nhân danh chính ngôn thuận.

Đặng Thanh Vân đè lửa giận của mình lại, “Cút ra ngoài quỳ”. ++

Đặng Thanh Vân vỗ về con trai, hỏi rõ rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì. Diệp Chí Hằng khóc đau lòng như thế, là bởi Diệp Khuynh Lăng không giúp cậu ta mà giúp Lâm Văn Trúc, thậm chí còn bảo cậu ta xin lỗi Lâm Văn Trúc, điều này khiến Diệp Chí Hằng vô cùng ầm ức.

Lòng Đặng Thanh Vân bị níu chặt, cô ta ôm con trai cũng không nhịn được mà muốn rơi nước mắt.

Sao Diệp Khuynh Lăng có thể như thế, lẽ nào hắn đã quên lời hứa hẹn với mình rồi sao? Không, sẽ không đâu, Diệp Khuynh Lăng chỉ bị đáng về yêu kiều đó của Lâm Văn Trúc lừa mà thôi, cho nên mới đối xử như thế với Hằng Nhi.

Đặng Thanh Vân trấn an Diệp Chí Hằng xong, rồi mới bắt đầu nghĩ về sắp xếp tiếp theo.

Trước khi Lâm Văn Trúc ăn cơm tối, Đặng Thanh Vân cùng A Lan bưng một bàn thức ăn đầy đủ hương sắc đến, hành vi này không chỉ khiến Lâm Văn Trúc khó hiểu, mà ngay cả Lan Thúy cũng rất kinh ngạc.

Đặng Thanh Vân xin lỗi thay Diệp Chí Hằng ngay trước mặt Diệp Khuynh Lăng, làm cả một bàn cơm đến cũng hi vọng Lâm Văn Trúc đừng so đo, đồng thời cũng để Lâm Văn Trúc nếm thử chút món ăn gia đình thường ngày.

Diệp Khuynh Lăng không lên tiếng. ++

Lâm Văn Trúc hơi bất đắc dĩ, “Đặng tiểu thư, cô cũng quá khách khí rồi, tam thiếu đã nói rồi, tiểu thiếu gia còn nhỏ, cậu ấy chưa hiểu gì cả, sao tôi có thể so đo với cậu ấy chứ?”.

Còn thật sự tưởng là mình giỏi lắm à? Không so đo, là không có tư cách để so đo đấy.

“Dù thế nào, xảy ra chuyện hôm nay, là do tôi không quản Hằng Nhi cho tốt.”

“Tiểu thiếu gia cũng không phải là trách nhiệm của một mình Đặng tiểu thư, tam thiếu cũng nên ở bên tiểu thiếu gia nhiều hơn mới đúng. Tôi thấy tiểu thiếu gia cố ý chọc tôi, từ đó thu hút sự chú ý của tam thiếu, thế này là muốn tam thiếu ở bên nhiều hơn đấy!”

Đặng Thanh Vân ngạc nhiên nhìn Lâm Văn Trúc. ++

Diệp Khuynh Lăng cong cong khóe miệng, “Từ lúc nào mà em cũng có nghiên cứu đối với trẻ con rồi?”

Lâm Văn Trúc lườm hần một cái, “Hiểu thêm một chút chuyện của trẻ con thôi mà, dù sao em cũng sẽ có con của mình, cũng sẽ làm mẹ, phải giáo dục con mình cho tốt, không thể để nó làm xằng làm bậy được”.

Thì ra là đợi chỗ này, Đặng Thanh Vân lòng không vui, nhưng trên mặt thì không thể hiện ra. Muốn có con, muốn có con của tam thiếu ư, Lâm Văn Trúc đúng là đang mơ giấc mộng lớn xuân thu.

Đặng Thanh Vân hít thở sâu một hơi, “Khuynh Lăng, em có lời muốn nói với anh, chúng ta nói chuyện chút nhé!”. ++

Diệp Khuynh Lăng không từ chối Đặng Thanh Vân, nếu từ chối Đặng Thanh Vân trước mặt Lâm Văn Trúc, hậu quả có thể nghĩ ra được, có lẽ không đợi đến ngày hôm sau, danh tiếng của Đặng Thanh Vân trong phủ đã hạ thấp xuống, sau đó tin tức Lâm Văn Trúc tăng địa vị sẽ lan truyền như điên, đương nhiên sẽ không phát sinh chuyện gọi là hậu quả này.

Đặng Thanh Vân muốn nói chuyện với Diệp Khuynh Lăng, Diệp Khuynh Lăng cũng có lời muốn nói với Đặng Thanh Vân.

“Khuynh Lăng, có phải anh muốn đuổi Quyên Tử đi không?” Đặng Thanh Vân cân nhắc một phen, hần dễ dàng bỏ qua như thế, hoàn toàn không phải là phong cách hành sự của hần, cô ta bèn đoán xem tiếp theo hần muốn làm gì.

“Em cảm thấy cô ta còn phù hợp ở lại bên Hằng Nhi?”

Quả nhiên đoán đúng. ++

Đặng Thanh Vân hít sâu một hơi, “Em đã thăm dò rồi, Hằng Nhi có tình cảm rất sâu nặng với Quyên Tử, không chịu để Quyên Tử rời xa thằng bé, mà em cũng đã dạy dỗ Quyên Tử rồi, con bé sẽ không phạm lỗi nữa, nếu không tự em sẽ trực tiếp bảo nó rời đi”.

Diệp Khuynh Lăng từ chối cho ý kiến.

“Còn Hằng Nhi, thằng bé chỉ hi vọng anh ở bên nó nhiều hơn, nó hi vọng nhận được sự xem trọng của anh, bởi thế mới nhắm vào Lâm tiểu thư.”

Ý này là nguyên nhân nằm ở hần, chứ không phải là ở Lâm Văn Trúc.

“Dành thêm thời gian ở trên người Hằng Nhi, chứ không phải là ở trên mấy thứ không thực tế.” Diệp Khuynh Lăng nhàn nhạt lên tiếng, coi như cảnh cáo.

Cả người Đặng Thanh Vân hơi cứng đờ, hần đã đồng ý, không bắt Quyên Tử rời đi, đồng thời cũng cảnh cáo cô ta.

Đặng Thanh Vân nhất thời tâm tình vô cùng phức tạp. ++

Cho dù tâm tình Đặng Thanh Vân thế nào, phủ Thanh Sơn vẫn náo nhiệt một trận, Đặng Thanh Vân trực tiếp đưa Diệp Khuynh Lăng đi, điều này hoàn toàn chứng minh địa vị của Đặng Thanh Vân, mặc dù Diệp Khuynh Lăng lại quay lại, nhưng không phải là quay lại qua đêm, mà là để đưa Lâm Văn Trúc đến Phượng Vũ Thiên, không phải Lâm tiểu thư bị thương sao, vậy mà vào lúc này còn bảo cô ấy đến Phượng Vũ Thiên, mọi người tựa như biết được Diệp Khuynh Lăng có thái độ gì với cô, một người phụ nữ có thể đưa ra ngoài để không làm mất mặt.

Người khác truyền nhau như thế, Lâm Văn Trúc cũng nghĩ như thế.

“Chân bị thương” của cô chưa khỏi, lúc này Diệp Khuynh Lăng còn bảo cô đến Phượng Vũ Thiên, lý do vô cùng buồn cười, nếu cô không xuất hiện, những người ái mộ cô có lẽ thật sự sẽ quên mất cô, thật sự không thể có khả năng đứng đầu bảng tháng này nữa.

Ba tháng liên tục có thể đứng đầu bảng ở Phượng Vũ Thiên, đó là vinh dự cực kì cao, chứng minh cô có sức hút không gì sánh được.

Ngồi trên xe, Lâm Văn Trúc tò mò nhìn Diệp Khuynh Lăng, “Tam thiếu, sao lại muốn em đi hôm nay?”

“Bởi vì ta nhớ màn ca múa của em.” ++

Lâm Văn Trúc nhìn chân mình, “Chỉ có ca thôi không có múa”.

“Có hay không đều như nhau.”

“Hả?”

“Mọi người chỉ muốn nhìn khuôn mặt của em.”

Lâm Văn Trúc cười ngẩn ra, lòng lại rất lạnh, có người đàn ông nào lại để người phụ nữ của mình xuất đầu lộ diện cho đàn ông khác ngắm? Không coi trọng, mới không so đo.

Đến Phượng Vũ Thiên, Diệp Khuynh Lăng đến căn phòng khách quý của hân như trước kia, Lâm Văn Trúc thì được người diu đến hậu đài để chuẩn bị, cô có phòng thay đồ riêng, cô bảo người lui ra, bản thân cô tự thay đồ hóa trang, bây giờ cô rất ít khi ở Phượng Vũ Thiên, lại thêm danh tiếng của tam thiếu, cho dù cô không đến phòng hóa trang chung thì cũng không có ai dám nói năng gì, đây là sự khác biệt của thân phận địa vị.

Cửa phòng thay đồ bị đẩy ra, Lâm Văn Trúc hơi không vui, “Ngộ nhỡ tôi đang thay đồ thì làm sao?”.

Lâm Vụ bĩu môi, “Có bản lĩnh rồi, khí thế cũng trở nên khác hẳn”.

Lâm Văn Trúc nhếch nhếch miệng không nói gì. ++

Lâm Vụ đã được bên phía đại thiếu truyền tin tức đến cho, Lâm Văn Trúc tạm thời đáng giá mấy phần tín nhiệm, có thể lợi dụng quân cờ này thật tốt.

Lâm Văn Trúc tự trang điểm, thản nhiên quét mắt về phía Lâm Vụ, “Không có lời gì muốn truyền đạt?”.

“Người có bản lĩnh như cô, còn cần người khác truyền lời sao?” Lâm Vụ cười nghiêng ngả.

Lâm Văn Trúc liền hiểu, tùy cơ ứng biến, thật sự bảo cô điều tra chuyện cụ thể thì cô cũng không làm được, dù sao thì chuyện bí mật như thế, Diệp Khuynh Lăng sẽ cho cô tham dự sao? Nếu cô thật sự nắm được những tin tức bí mật đó, Diệp Khuynh Mặc sẽ ngờ vực rằng những tin tức đó có vẻ đáng tin, thật sự dễ dàng như thế, những người Diệp Khuynh Mặc phái đi trước đây thì thế nào?

“Cho nên cô muốn cùng nói chuyện với tôi?” ++

“Tôi sợ cô đi sai đường, đến nhắc nhở cô mấy câu.”

“Rửa tai lắng nghe.”

Lâm Vụ hít sâu một hơi, “Tam thiếu có diện mạo không tồi phải không?”.

Lâm Văn Trúc nhướn mày.

“Cũng cảm thấy hân rất có sức hút, đúng không?”

Lúc này Lâm Văn Trúc mới nghiêm túc nhìn Lâm Vụ, muốn biết rốt cuộc cô ta có ý gì.

Lâm Vụ tự nói, “Một người đàn ông có diện mạo không tồi, còn dùng cuộc sống hoang đường không chịu gò bó che giấu đi dã tâm hùng hực của anh ta, với rất nhiều người phụ nữ đàn ông như thế rất có sức hút, một khi sa vào, chính là hại người hại mình. Người phụ nữ có thể ở bên cạnh tam thiếu, đều có bản lĩnh, nhưng kết cục thì không tốt... Hi vọng kết cục của cô sẽ không thảm như thế”. ++

“Kết cục là gì?”

“Cô thật sự muốn biết?”

“Dọa mình một chút vậy!”

Lâm Vụ cười, dường như mới phát hiện ra cô là một người thú vị, “Cầu sống không được cầu chết không xong”.

Lâm Văn Trúc gật đầu, “Tôi không có tư cách hưởng thụ đãi ngộ đó”.

“Hử?” ++

“Tôi có thù với Diệp Khuynh Lăng, cũng có thù với Đặng Thanh Vân.” Lâm Văn Trúc chỉnh lại sắc mặt.

Lâm Vụ hiếu kỳ, “Chuyện gì đây?”.

“Tôi từng lẫn lộn ở Lạc Thành, là La Tú Vân cũng là tam thiếu phu nhân đã cứu tôi, sau đó tam thiếu phu nhân bị Đặng Thanh Vân và Diệp Khuynh Lăng cùng hại chết, cô nói xem tôi có cần phải báo thù vì ân nhân từng cứu mạng mình không?” Sắc mặt Lâm Văn Trúc trở nên âm trầm nghiêm túc, “Tôi muốn đến bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, ngoại trừ nguyên nhân ở đại thiếu, còn có nguyên nhân vì tam thiếu phu nhân nữa, tôi muốn biết rốt cuộc cô ấy chết thế nào, lý do mắc bệnh nặng tôi không tin một chút nào cả”.

Lần đầu tiên Lâm Vụ nghe được tin tức này, hơi kinh ngạc, đồng thời cũng biết đây là một chuyện tốt, có chuyện này rồi, không cần lo lắng Lâm Văn Trúc sẽ phản bội nữa, còn về chuyện Lâm Văn Trúc nói, điều tra qua một lượt là được.

“Tam thiếu phu nhân quả thực rất vô tội.” ++

“Tôi sẽ báo thù cho cô ấy.” Lâm Văn Trúc rất kiên định.

Lâm Vụ không ở lại quá lâu trong phòng hóa trang riêng của Lâm Văn Trúc, dù sao thì ở đây Lâm Vụ cũng có nhiệm vụ, Phượng Vũ Thiên không phải nơi nuôi người nhàn rỗi.

Lâm Văn Trúc lấy cớ chân hơi đau, đổi thứ tự biểu diễn với Liễu Như Ngọc, Liễu Như Ngọc ôn hòa không nói gì, Chu Nhan thì lại rất bất mãn, tính tình nóng nảy chỉ này mắng nọ, khiến suy nghĩ muốn ngồi ở phòng hóa trang lớn nghỉ ngơi của Lâm Văn Trúc cũng tan biến, một mình khập khiễng quay về phòng hóa trang của cô.

Hai nơi không hề sát nhau. ++

Lâm Văn Trúc không cho ai làm phiền mình, không ai dám ở lại, mọi người đều biết cô thế này là bị Chu Nhan châm chọc một phen, hẳn là tâm tình không tốt, bởi vì cô bị Chu Nhan mắng đến mức không thể nào đáp trả, có thể bây giờ đã quá dồn nén rồi, nhất là Chu Nhan còn rất xấu xa, còn chế nhạo cô có muốn đi tố cáo với tam thiếu không, lời này vừa nói ra, người hơi có tự trọng đều sẽ không thật sự đi tố cáo.

Chu Nhan này cũng thật không có đầu óc, nhưng Lâm Văn Trúc lại thật sự không am hiểu chuyện mắng người.

Lâm Văn Trúc đổi sang trang phục nhẹ nhàng, kiểm tra bên ngoài không có người, mới vụng trộm đi ra khỏi phòng hóa trang, cô đã biết kết cấu của Phượng Vũ Thiên, vốn cô còn hoài nghi, tầng ba không dùng đó được dùng để làm gì? Điều quan trọng hơn là cô từng thấy Cố Hương Liên đến tầng ba, mặc dù chỉ là một lần đó, hơn nữa chỉ nhìn thấy một bóng dáng mờ nhạt, nhưng cũng khiến cô suy xét ra nhiều thứ.

Diệp Khuynh Lăng để người khác hóa trang thành hắc ngỗng ở trong phòng bao khách quý, tầng hai thì bị người ta canh giữ, có khả năng nào là tầng hai chỉ là để che mắt, còn nơi nói chuyện thật sự thực ra là ở tầng ba? ++

Hôm nay cô bị Diệp Khuynh Lăng kéo đến Phượng Vũ Thiên, là bởi hần có khách không thể không gặp.

Vị khách đó đương nhiên do Cố Hương Liên sắp xếp, bây giờ ánh mắt của Phượng Vũ Thiên phần lớn đều do Lâm Văn Trúc hút đi, Cố Hương Liên không chỉ bớt được quan tâm, đồng thời còn nhận được rất nhiều sự thương cảm, một vài người ái mộ Cố Hương Liên vì có Diệp Khuynh Lăng mà không dám manh động, bây giờ đều lục tục có động tác rồi.

Muốn đến tầng ba, đương nhiên không thể đi con đường bình thường, may là chân Lâm Văn Trúc đã khỏi, nếu không nhất định sẽ chịu ảnh hưởng.

Thời gian của cô không nhiều, cô đến tầng ba thì động tác càng nhẹ hơn, không dám để lộ ra bất cứ dấu vết nào.

Có âm thanh truyền tới. ++

“Tôi nhớ trước đây chúng ta đã bàn bạc xong xuôi rồi.” Đây là giọng của Diệp Khuynh Lăng, bình tĩnh không cảm xúc, không thị mà uy, thể hiện rõ sự bất mãn nhàn nhạt của hần.

“Đúng vậy đúng vậy...”

“Vậy thái độ này của anh hôm nay là có ý gì?”

“Anh phải rõ ràng, vận chuyển thứ này rất phiền phức, bây giờ kiểm tra nghiêm ngặt, tôi cũng không có cách nào cả! Nhất là anh còn muốn số lượng lớn như thế, chỉ bằng anh giảm số lượng một chút xem sao?”

“Tôi thêm một tầng giá nữa, có cách nào không?” ++

“Tôi nghĩ nếu không có gì ngoài ý muốn thì chắc là hàng sẽ mau chóng được chuyển đến thôi.”

...

Lâm Văn Trúc không ở lại thêm, lúc rời khỏi tầng ba, cô chú ý đến bốn phía xung quanh, không phát hiện ai khả nghi, nhưng điều này cũng khiến cô chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, nếu cô nghe thấy chuyện cơ mật dễ dàng và đơn giản như thế, giả dụ người khác cũng hoài nghi rồi bắt đầu điều tra, có phải cũng rất dễ dàng hay không?

Lâm Văn Trúc về đến phòng hóa trang, mau chóng chỉnh lý bản thân, chỉ đợi cuối cùng lên sân khấu nữa.

Ca từ cô đã học thuộc lòng từ lâu, bây giờ điều cô muốn biết nhất là hàng mà Diệp Khuynh Lăng muốn là gì, có thể khiến hần coi trọng, còn phải dùng thái độ như thế với đối phương, thứ hàng đó ắt hẳn không phải vật phẩm bình thường.

Kiểm tra nghiêm ngặt, ngay cả tam thiếu nhà họ Diệp cũng phải cầu người, giá cả đắt đỏ.

Một từ nhảy vào trong não cô – vũ khí. ++

Đúng vậy, thứ này mới khiến Diệp Khuynh Lăng cúi cái đầu cao quý của hần xuống.

Sắc mặt Lâm Văn Trúc hơi trắng bệch, Kim tỷ đến gọi cô thấy dáng vẻ của cô, nhìn không được mà oán trách, “Sao không biết chăm sóc bản thân như thế, bệnh thành thế này còn chạy qua đây...”

Thế này là Kim tỷ không dám nói xấu Diệp Khuynh Lăng, chỉ có thể oán trách cô.

Lâm Văn Trúc cười cười, “Bởi vì em nhớ các chị đó, em cũng sợ khách của em đều chạy mất nữa”.

“Chạy không nổi đâu, vừa nghe nói em đến, mọi người đều tích cực vội tới đây.”

...

Chân Lâm Văn Trúc bị thương, cô ngồi trên dây đu tiến vào sân khấu, ngồi trên dây đu mà hát.

Khách của cô quả thực rất có tình cảm rất lâu, rất nhiều người đều là khách cũ, từng người từng người tặng thưởng vui vẻ, như sợ mất cơ hội này thì không có cơ hội tặng thưởng nữa vậy.

Kim tỷ cũng là người tinh ranh, cố ý truyền ra chút tin tức thật thật giả giả, nói là những người khách như họ tặng thưởng quá sung, khiến Lâm Văn Trúc không nở phụ lòng họ, nếu không thì cô đã sớm rời khỏi

Phượng Vũ Thiên chuyên tâm làm người phụ nữ của tam thiếu rồi, bởi vì chuyện này mà tam thiếu còn bất mãn nữa.

Lâm Văn Trúc vì họ mà làm trái ý tam thiếu, họ có thể không bày tỏ chút gì sao?

Chu Nhan nghe những âm thanh tặng thưởng liên tiếp, sắc mặt vô cùng khó coi. Vấn việc hô gọi tặng thưởng diễn ra lúc đang hát, người biểu diễn đó cũng bởi thế mà dành cho người tặng thưởng khuôn mặt tươi cười hoặc vẫy tay tỏ ý cảm kích, Lâm Văn Trúc thế này chắc chắn không được, nếu không một bài hát sẽ bị phá, vì thế một ca khúc kết thúc, mọi người lại bắt đầu gọi ai tặng thưởng bao nhiêu, cứ như thi đấu, bạc vào Phượng Vũ Thiên ào ào như nước.

Lâm Văn Trúc ngẩng đầu nhìn về phía phòng bao của Diệp Khuynh Lăng, hẳn đã ngồi ở đó rồi, nhìn dáng vẻ thì bàn chuyện cũng không tệ. ++

Buổi biểu diễn kết thúc, Lâm Văn Trúc không ở lại lâu, trực tiếp bị Diệp Khuynh Lăng đưa đi, lại dẫn đến náo động không nhỏ ở Phượng Vũ Thiên, nói là Lâm Văn Trúc quá được yêu chiều rồi, Diệp Khuynh Lăng đích thân đưa đón, thế này là hận không thể ở bên nhau bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đây mà, vì thế mọi người thật sự tin vào lời của Kim tử, phải dùng việc tặng thưởng để giữ lại tiên nữ của họ.

“Không phải lần trước em nói có quán vằn thắn rất ngon sao, chúng ta cùng đi ném thử xem.”

Lâm Văn Trúc hơi ngần ra, gật đầu.

Tài xế lái xe, rất mau chóng đã đến nơi. ++

Còn chưa đợi hai người tiến vào, đã có người đuổi tất cả khách đi, chỉ để lại chủ quán phục vụ hai người, mấy thực khách bị đuổi đi vốn rất phẫn nộ, vừa nhìn thấy người, biết đây là người mà họ không chọc vào nổi, chỉ đành phẫn nộ rời đi.

Ông chủ cũng là người tinh tường, không nói gì cả, chỉ đơn thuần nấu vằn thắn.

Một bữa vằn thắn, Lâm Văn Trúc rất hài lòng, Diệp Khuynh Lăng cũng khen mấy câu.

Sau khi ăn vằn thắn xong, hai người mới lại lên xe, về thẳng phủ Thanh Sơn.

“Tam thiếu, tam thiếu ngồi một mình trong phòng bao có cảm thấy chán không?”

“Có phải em quá tự tin về bản thân rồi không, xem người khác biểu diễn thì là chán?”

Lâm Văn Trúc cười khanh khách mấy tiếng, “Tam thiếu đúng là biết cố ý xuyên tạc ý của em”.

“Vậy em nói xem ý thực sự của em là gì? Muốn thay ta tìm mỹ nhân bầu bạn?”

“Là tam thiếu muốn tìm mỹ nhân bầu bạn chứ gì?” Lâm Văn Trúc giận dỗi liếc hắt mấy cái, “Nhưng mà nói ra kể cũng lạ, em cũng chẳng mấy khi thấy Liên tỷ nữa, lần trước nhìn thấy, còn là thấy một bóng lưng, cũng không biết chị ấy lên tầng ba làm gì...”.

Nụ cười nơi khóe miệng Diệp Khuynh Lăng hơi cứng lại, hẳn bắt giắc nhìn cô, “Em cảm thấy cô ấy đi làm gì?”.

“Nói ra anh không được cười đâu đấy.” ++

“Ta bảo đảm không cười.”

“Em còn tưởng rằng Liên tỷ bởi vì anh nên nghĩ không thoả rồi đến tầng ba...”

“Phán đoán như thế quả thực buồn cười. Được, ta không cười em.”

Lâm Văn Trúc ngẫm nghĩ, “Cũng không biết tầng ba đó có tác dụng gì nữa, em rất tò mò luôn đấy, người cũng tò mò như em mặc dù không nhiều, nhưng có lẽ cũng không ít đâu”.

Diệp Khuynh Lăng trầm mặc nhìn cô.

Lâm Văn Trúc nhìn thẳng vào mắt hắn, “Tam thiếu sau này vẫn đừng bá đạo chiếm cả tầng hai như thế thì hơn”.

“Vì sao?”

“Bởi vì người có thể lên tầng hai đều là nhân vật có thân phận khó lường, vì anh nên họ chỉ có thể ở trong phòng bao bình thường, nhất định lòng sẽ sinh bất mãn, nếu họ cả gan làm loạn, muốn giáo huấn anh một bài, lợi dụng tầng ba, sự an toàn của tam thiếu sẽ bị uy hiếp.”

“Em nghĩ hơi nhiều rồi.”

“Em cũng là quan tâm tam thiếu thôi, mỗi ngày người ra ra vào vào Phượng Vũ Thiên nhiều như thế, ai mà bảo đảm được họ là người thế nào, ai mà biết được họ có mục đích gì.”

Diệp Khuynh Lăng xoa xoa mặt cô, đôi mắt nhìn đắm đắm vào mắt cô.

30. Chương 30: Thứ Có Thể Trói Buộc Phụ Nữ Là Tình Yêu

Lần này Lâm Văn Trúc trở về phủ Thanh Sơn, “chân bị thương” cuối cùng cũng khỏi, sau khi vết thương ở chân cô khỏi, cô lại bắt đầu đi dạo trong phủ, bây giờ một vài người hầu hoặc là thấp thỏm kính sợ nhìn cô từ xa, hoặc là nhiệt tình lấy lòng cô, cô cảm thấy hơi thú vị, càng thích ra ngoài đi dạo khắp nơi hơn.

Mà sau mấy lần theo Lâm Văn Trúc ra ngoài, cảm giác của Lan Thúy với Lâm Văn Trúc ngày một phức tạp, còn Lâm Văn Trúc dường như không bận tâm đến suy nghĩ của Lan Thúy.

Phủ Thanh Sơn là nơi ở hiện nay của Diệp Khuynh Lăng, mặc dù năm đó xây dựng nên vì cái gọi là “kim ốc tàng kiều” khiến Diệp Quân bốc lửa giận phừng phừng, nhưng ông ta tuyệt đối cũng ngầm trợ giúp đắc lực, nếu không thì dựa vào tài lực vật lực của Diệp Khuynh Lăng cũng không đủ để xây cả phủ tinh xảo mỹ lệ đến thế.

Lâm Văn Trúc lặng lẽ nhìn. ++

Khi đó tam thiếu mới bắt đầu thể hiện, phương thức độc đáo khác người, đưa quân đi cướp hôn, rồi lại xây phủ này, có thể nói là đã tiêu phí tất cả của Diệp Khuynh Lăng, sau đó là Diệp Quân phản nộ, cho nên khi đó Diệp Khuynh Lăng chỉ là một cái khung rỗng.

Trước đây Lâm Văn Trúc đã nghĩ, Diệp Khuynh Mặc kiêng kị cậu em trai này như thế, với sự cẩn thận của Diệp Khuynh Mặc thì hẳn ta nên ngăn chặn ngay từ đầu chứ không phải là để Diệp Khuynh Lăng phát triển đến bước không thể chỉnh đốn như bây giờ, xem ra Diệp Khuynh Mặc cũng đã bị Diệp Khuynh Lăng của khi ấy che mắt. Diệp Khuynh Lăng tỏ ra không màng tất cả vì tình yêu, không ngại phạm vào đại kỵ của Diệp Quân, cuối cùng còn tiêu hết sạch tiền của, người như thế, ai sẽ chăm chăm trông chừng hẳn, ai sẽ nghĩ rằng hẳn có ý đồ khác chứ?

Còn về phủ này, dù sao cũng đã tiêu tốn nhiều tiền như thế rồi, đương nhiên bằng mọi cách phải lấy được tiền từ tay Diệp Quân, Diệp Quân không bỏ tiền ra cũng được thôi, cùng lắm thì đi mượn, lấy thân phận tam thiếu nhà họ Diệp đi mượn, cũng chẳng sợ mọi người cùng mắt mặt, Diệp Quân sẽ để Diệp Khuynh Lăng mất mặt bên ngoài như thế sao? Sẽ không, không muốn thì móc tiền ra thôi! ++

Phủ này phải tiêu tốn bao nhiêu tiền, con số cụ thể không ai biết được, con số ấy chỉ dựa vào việc Diệp Khuynh Lăng há mồm ngọam bao nhiêu. Hơn nữa Diệp Quân còn phải đổ dành Diệp Khuynh Lăng lấy tiểu thư nhà họ La, cho nên món tiền đó không chỉ không nhỏ, Diệp Quân móc ra còn phải không quá miễn cưỡng.

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, là mình đã nghĩ Diệp Khuynh Lăng quá kinh khủng hay là hẳn vốn chính là người như thế? Tất cả mọi người hẳn đều có thể lợi dụng, nhưng mà người ta lại không thể chỉ trích gì hẳn, bởi vì hẳn chỉ phát huy một vài chuyện đến lợi ích lớn nhất mà thôi.

Lâm Văn Trúc dạo quanh, lại đến một nơi xa lạ. ++

“Phía trước là chỗ nào?” Lâm Văn Trúc tò mò nhìn phía trước.

Lan Thúy hơi ngần ra, sau đó hơi khó hiểu, phủ tuy lớn, nhưng chủ nhân lại rất ít, nơi có thể nấu nướng cũng chỉ có Lan Đình Hiền và Thiên Hành Cư, ngay cả đồ ăn của Lâm Văn Trúc cũng được bưng tới từ nhà bếp lớn này, căn phòng phía trước khói đang bốc lên nghi ngút, đừng nói là cách gần thế này, cho dù là nhìn từ xa thì hẳn đã đoán ra đây là nhà bếp rồi.

“Phía trước là nhà bếp của phủ đó Lâm tiểu thư, đồ ăn của cô chính là được nấu ở đây, nếu cô có gì bất mãn về đồ ăn thì có thể nói với nhà bếp, bảo họ nấu theo sở thích của cô.”

Lâm Văn Trúc gật đầu, trên mặt như không hứng thú, cô xoay người muốn đi.

Lan Thúy không nghĩ nhiều, ngược lại còn hiểu được, có lẽ vừa rồi cô ấy căn bản không nhìn gì cả, chỉ là hơi ngại người, thế nên ngay cả nhà bếp cũng không nhận ra.

Lâm Văn Trúc lại dừng bước chân, “Nếu đã đến đây rồi, vậy thì cứ đi vào xem chút đã!”.

Lan Thúy chỉ cho rằng cô đang chán, thế nên không nói gì, theo Lâm Văn Trúc đi qua.

Trong bếp đang bận rộn, chủ nhân trong phủ không nhiều, hạ nhân lại nhiều, còn có một vài người thân phận cao quý nữa, bởi thế việc trong bếp vô cùng nhiều, còn phải luôn luôn cảnh giác, chỉ cần truyền đến món đặc biệt gì thì phải xốc lại tinh thần nghĩ cách nấu ra được, áp lực tinh thần rất lớn. ++

Lâm Văn Trúc đi vào, gần như tất cả mọi người đều dừng động tác, không biết nên làm gì, rồi xưng hô với cô thế nào.

“Mọi người cứ tiếp tục bận việc đi!” Lâm Văn Trúc không muốn làm phiền họ, càng không phải là đến chỉ trích họ làm chỗ nào không tốt, ngược lại vì sự kính sợ của họ mà cảm thấy hành vi của mình quá đáng.

Những người đó không hện mà cùng nhìn Lan Thúy, Lan Thúy gật đầu với họ, mọi người mới tiếp tục bận rộn với các công việc của mình.

Trong những người đang bận rộn, có một người cúi đầu ngày càng thấp.

Lâm Văn Trúc đi thẳng đến, dùng ngữ khí tò mò hỏi, “Đây là đang làm gì?”.

“Mộc nhĩ tươi không thể dùng ngay, trước tiên phải dùng nước ấm ngâm rửa sạch...” Giọng Bích Nhu lí nhí.

“Tôi rất đáng sợ sao, sao cô vẫn cúi đầu mãi thế.” ++

Một người quản việc ở bên cạnh sợ Bích Nhu không biết nói chuyện sẽ đắc tội với quý nhân, “Con bé này tính cách vốn đã như thế rồi, nhút nhát, hướng nội, không thích nói chuyện”.

Lâm Văn Trúc cười cười, “Vậy ư?”.

Người quản việc: “Đúng vậy đúng vậy, cho nên đừng so đo với nó, con bé này thật sự là người như thế, không phải là cố ý đâu...”.

Lâm Văn Trúc nghiêng đầu, như nhớ lại gì đó, “Tôi có một người chị, tính cách cũng như thế, nhìn thấy cô bé này thì đột nhiên cảm thấy rất giống người chị của tôi, thật khiến tôi hoài niệm mà”.

Người quản việc cũng không biết nên nói gì. ++

Bích Nhu càng không dám lên tiếng, từ lúc Lâm Văn Trúc tiến vào, Bích Nhu đã cầu khẩn đối phương không phải là đến tìm mình, kết quả Lâm Văn Trúc thật sự đến tìm mình. Cô nàng không hiểu, vì sao Lâm Văn Trúc không chịu bỏ qua cho mình chứ? Liên tưởng đến mấy nhân vật cao xa khó với thích tóm lấy thóp của người khác, rồi thông qua cái thóp đó yêu cầu đối phương làm việc cho mình, sắc mặt Bích Nhu càng trắng bệch.

Lâm Văn Trúc cười cười, “Đi thôi!”.

Lan Thúy nhìn Lâm Văn Trúc một cái sâu xa.

Sau khi rời khỏi phòng bếp, Lâm Văn Trúc thoáng cười, “Cô biết chuyện về nha đầu vừa rồi không?”.

Lan Thúy lắc đầu. ++

“Nghe ngóng chút đi!”

Lan Thúy yên lặng nhìn Lâm Văn Trúc, có lẽ là vì Lâm Văn Trúc rất ít khi yêu cầu cô nàng làm việc, bây giờ vừa yêu cầu thì lại là yêu cầu tìm hiểu về một người, điều này khiến Lan Thúy nhất thời chưa phản ứng lại được, Lâm Văn Trúc cười nhàn nhạt, nhưng không giải thích nguyên do.

Có chủ nào phải giải thích lý do cho nha hoàn sao? Cho nên không cần.

“Dạ.” ++

Lâm Văn Trúc đề cập đến như vậy, cho dù cô không yêu cầu, Lan Thúy cũng sẽ tìm hiểu một phen, không hiểu sao nha đầu ở phòng bếp này lại lọt vào mắt của Lâm Văn Trúc.

Nhưng mà Lâm Văn Trúc có thể thẳng thắn đề cập tới như thế, Lan Thúy đã biết rằng không thể có gì đó, có lẽ là mình quá trông gà hóa cuốc, thế nên mới nghĩ chuyện này theo hướng phức tạp thôi.

Diệp Khuynh Lăng lại mấy ngày chưa tới, trong mấy ngày này, bên Phượng Vũ Thiên cũng không có tin tức gì báo cô quay về, vì thế cô tiếp tục nhàm chán mà đi dạo trong phủ, cũng gặp bạn nhỏ Diệp Chí Hằng mấy lần, nhưng không xung đột chính diện, Diệp Chí Hằng phần nộ trùng mắt lườm cô, Quyên Tử thì dễ dàng đưa Diệp Chí Hằng về Lan Đình Hiên.

Quyên Tử đã lo lắng nhiều rồi, Diệp Chí Hằng cũng không ngốc, sau khi Đặng Thanh Vân nói với cậu ta rằng nếu còn tranh chấp với Lâm Văn Trúc thì sẽ khiến cha không thích mình thậm chí còn liên lụy đến mẹ, Diệp Chí Hằng quyết định không chọc vào Lâm Văn Trúc nữa, cho dù Quyên Tử không khuyên nhủ dễ dàng, Diệp Chí Hằng cũng sẽ không cố ý gây chuyện với Lâm Văn Trúc.

Quyên Tử coi vẻ tao nhã của Lâm Văn Trúc thành sự cười nhạo của kẻ chiến thắng, lần nào về Lan Đình Hiên cũng báo cáo với Đặng Thanh Vân, một lần hai lần, Đặng Thanh Vân đương nhiên nhớ rõ cái “tình” này. ++

Sau khi bên Phượng Vũ Thiên lại truyền tin đến, cuối cùng Lâm Văn Trúc vội đến Phượng Vũ Thiên.

Lâm Văn Trúc có thể được coi như nhận nhiệm vụ lúc cấp bách, trực tiếp bị đẩy lên sân khấu, may là cô phản ứng nhanh, nếu không thì thật sự có khả năng phá hỏng buổi biểu diễn lần này rồi. Cũng vào lúc này, Lâm Văn Trúc phát hiện sự biến hóa trong Phượng Vũ Thiên, tầng ba nghiêm nhiên được xử lý thành nơi nghỉ ngơi giải trí, mà tầng hai cũng có biến hóa cực lớn, ngoại trừ căn phòng bao khách quý của tam thiếu nhà họ Diệp, những phòng bao khác đều có người, tầng dưới cùng thì kín người, nhưng bầu không khí hôm nay lại rất kì lạ, cho dù do Lâm Văn Trúc mở màn buổi biểu diễn, thế nhưng mọi người cũng không mấy nhiệt tình.

Phượng Vũ Thiên nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nghĩ đến đã mấy ngày Diệp Khuynh Lăng chưa xuất hiện, cô đoán ra, có lẽ có liên quan đến Diệp Khuynh Lăng.

Vừa xuống sân khấu, người lên sân khấu tiếp theo vậy mà là Cố Hương Liên, Lâm Văn Trúc nhướng mày, lúc đi đến phòng hóa trang lớn, phát hiện mấy người Chu Nhan, Liễu Như Ngọc đã chuẩn bị xong cả rồi, nhất thời càng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Buổi biểu diễn ở Phượng Vũ Thiên thường đều có quy luật, đó là người biểu diễn chính dẫn theo người, người cũ dẫn người mới, rất ít khi xuất hiện một buổi biểu diễn do tất cả những nhân vật chủ chốt biểu diễn. ++

Chỉ có một khả năng, mọi người đang giữ khách lại, đang kéo lượng khách mắt đi quay về.

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, lúc tiến vào phòng hóa trang, ánh mắt tất cả mọi người nhìn cô đều có thâm ý khác, nhất là mấy người mới mới có chút nhân khí, ánh mắt nhìn Lâm Văn Trúc có sự xem thường và ngạo mạn rõ rệt.

Lâm Văn Trúc khó hiểu, lẳng lặng nhìn một vòng qua mọi người, Lâm Vụ ra hiệu với Lâm Văn Trúc, Lâm Văn Trúc bèn xoay người rời đi.

“Cô ta kiêu ngạo cái gì chứ, nhìn cái dáng vẻ đó của cô ta chắc là vẫn chưa biết nhỉ? Đúng là buồn cười chết người ta mà, còn giả vờ thánh khiết, không biết đám người bên ngoài sao lại khen cô ta không ngớt mồm nữa.” ++

“Ây da, cũng có phải là cô ta khiến nơi này hoàn toàn thay đổi đâu, cô có bản lĩnh thì đi tìm kẻ đầu sỏ đi.”

“Kẻ đầu sỏ giờ đang ở Vân Chi Thượng, tôi chẳng dám đi đâu, để Kim tỷ biết được thì còn tưởng tôi muốn theo địch làm phản ấy chứ!”

“Được rồi, muốn bỏ đá xuống giếng cũng phải đợi cô ấy bị đuổi khỏi phủ Thanh Sơn rồi hãy nói.” Liễu Như Ngọc thản nhiên quét mắt qua mấy người đó.

Trong nghề này cũng phải xem lai lịch, ví dụ như bây giờ Liễu Như Ngọc muốn nhân khí có nhân khí, muốn địa vị có địa vị, mấy người này cho dù là nhân khí cũng không theo kịp, vẫn thấp hơn Liễu Như Ngọc một cái đầu. ++

Chu Nhan khinh thường nhếch miệng, cô ta không thích Lâm Văn Trúc, nhưng còn ghét mấy người mới đoạt nhân khí với mình này hơn, Lâm Văn Trúc chưa bị Diệp Khuynh Lăng chán, nếu thật sự chán, có lẽ Chu Nhan sẽ là người đầu tiên cười, nhưng lúc này cô ta lại không cười nổi, nếu Lâm Văn Trúc không được sủng thì sẽ chỉ càng lợi cho đám người bên Vân Chi Thượng, chỉ hi vọng rằng Lâm Văn Trúc có thể chống đỡ thêm một thời gian nữa.

Lâm Văn Trúc rời đi, không ai để ý, dù sao thì người ta cũng có phòng hóa trang riêng, đây cũng là điều khiến đám người họ phần nộ tập thể, dựa vào cái gì chứ!

Lâm Văn Trúc ngồi một lát trong phòng hóa trang của mình thì Lâm Vụ đến.

Lâm Văn Trúc không nói năng uyển chuyển, đi thẳng vào vấn đề, “Xảy ra chuyện gì?”

“Cô không biết?” ++

Lâm Văn Trúc ngẫm nghĩ, “Đã lâu rồi Diệp Khuynh Lăng không về phủ, dù sao tôi cũng không gặp được hắn”.

Lâm Vụ không hoài nghi lời của Lâm Văn Trúc, lần trước Lâm Văn Trúc nhắc đến “mối thù”, đã có người đi tìm hiểu rồi, Lâm Văn Trúc không hề nói dối, cô ấy thật sự có quan hệ rất tốt với phu nhân La Tú Vân của Diệp Khuynh Lăng, trong gia tộc như thế, La Tú Vân không chỉ giúp đỡ Lâm Văn Trúc mà còn đối đãi với Lâm Văn Trúc như bạn bè, chuyện quý hóa nhất là vì Lâm Văn Trúc mà La Tú Vân còn đắc tội với mấy công tử nhà quyền quý có gia thế không tệ.

Lúc Lâm Văn Trúc và La Tú Vân quen nhau, sớm hơn nhiều so với lúc nhà họ Diệp và nhà họ La liên hôn, cho nên không thể là tính kế từ trước, như vậy thì, nếu Lâm Văn Trúc muốn báo thù cho La Tú Vân, điều này rất đáng tin. ++

Nếu Lâm Văn Trúc đã là người nhà mình, Lâm Vụ đương nhiên không phải giấu giếm, “Có lẽ Diệp Khuynh Lăng đã nhận được tin tức gì đó, nói cái gì mà vật phẩm quý trọng của hắn trong Phượng Vũ Thiên bị mất rồi, lật tung Phượng Vũ Thiên lên, ngay cả kinh doanh bình thường cũng không được, đám khách oán thán mãi, rất nhiều khách cũ đều chạy sang Vân Chi Thượng, Kim tỷ không biết làm sao, chỉ đành ngừng kinh doanh...”.

Lâm Văn Trúc thật sự không biết chuyện này, “Rốt cuộc hắn muốn làm gì?”.

“Ai mà biết được!” Lâm Vụ mím môi, rõ ràng không thoải mái như vẻ bề ngoài, “Cô yên tâm, nếu tôi gặp chuyện, vẫn sẽ có người liên lạc với cô”.

Lâm Văn Trúc nhướn mày, “Diệp Khuynh Lăng phát hiện có người của đại thiếu nên mượn cơ hội này để quét sạch?”. ++

“Không biết, dù sao thì Kim tỷ cũng lo ngay ngáy rồi, chán chính hết lần này đến lần khác, kết quả là hắn thì hay rồi, chạy đến Vân Chi Thượng luôn.”

Thì ra là thế.

Lâm Văn Trúc cười tự giễu, “Có lẽ các cô không cần sắp xếp người liên lạc với tôi nữa đâu”.

Nếu Diệp Khuynh Lăng đến Vân Chi Thượng, đương nhiên là đã có cô gái khác lọt vào mắt hắn.

“Đừng tự xem thường mình, không phải hắn chưa đưa người về sao?”

Ánh mắt thâm trầm của Lâm Văn Trúc nhìn qua, ngược lại Lâm Vụ hơi ngại, cũng phải, chút chuyện đó của đàn ông, có mới nới cũ, không có lý do, có thể nghĩ thông mới là chuyện tốt.

Nhưng lúc nhìn thấy Lâm Văn Trúc bình tĩnh như thế, Lâm Vụ nói không rõ là cảm giác gì, điều này chứng tỏ Lâm Văn Trúc thật sự là một quân cờ rất tốt, người như thế nhất định sẽ được xem trọng, cũng sẽ càng hấp dẫn sự chú ý của đại thiếu. Lâm Vụ xoa xoa mặt mình, nếu mình có một khuôn mặt cực kì xinh đẹp, liệu có được đại thiếu xem trọng hơn?

Chắc là sẽ không, ai có thể bì được với địa vị của người phụ nữ đó trong lòng đại thiếu chứ? Cho dù là người phụ nữ có được cái danh đại thiếu phu nhân đó.

Lâm Văn Trúc đánh đòn phủ đầu, so với việc để người khác truy hỏi mình hôm đó rời khỏi Phượng Vũ Thiên đã xảy ra chuyện gì, chỉ bằng trách cứ người khác trước, “Lần trước lúc tôi biểu diễn, đã xảy ra chuyện gì?”.

++

Lâm Vụ nghiêm túc nhớ lại, “Tôi không rõ lắm... Nhưng Diệp Khuynh Lăng chắc chắn đã làm không ít chuyện ở Phượng Vũ Thiên, phải xem Cố Hương Liên có nói hay không đã”.

“Cố Hương Liên là người của Diệp Khuynh Lăng?”

Lâm Vụ lắc đầu, “Chắc là không phải. Diệp Khuynh Lăng đối đãi với người của mình thì có thái độ gì? Nhìn Đặng Thanh Vân xem, giấu giấu giếm giếm, Cố Hương Liên thì lại đường đường chính chính bị đẩy ra làm lá chắn, đáng tiếc là cô ta ngoan cố mãi, không chịu nói thật”.

“Vậy cho dù cô ta nói, cũng không có tin tức gì hữu dụng.”

“Ừm, đúng thế.” Lâm Vụ đồng tình gật đầu. “Nhưng nếu trước đây Diệp Khuynh Lăng lợi dụng Cố Hương Liên để che giấu mục đích thật sự của hắn, vậy thì hắn ở trong Phượng Vũ Thiên, chắc chắn có bí mật, hơn nữa bí mật không ít”.

Lâm Văn Trúc nhướn mày, “Úp úp mở mở gì vậy?”. ++

“Rất đơn giản thôi, nếu Diệp Khuynh Lăng dám dùng cô hoặc Cố Hương Liên làm cái cớ đến đây bí mật bàn chuyện gì đó, vậy thì điều tra từng khách cũ tới đây, phân tích lần lượt là được, dù sao cũng có thể tìm ra chút dấu vết.”

Lâm Văn Trúc gật đầu, biết chuyện này không do mình quản, đổi chủ đề, “Tình huống của tôi đặc biệt, cho nên muốn giúp đại thiếu, còn cô thì sao, vì sao cô muốn giúp?”.

Lâm Vụ cười ngậy ngốc, “Nếu cô đã từng tiếp xúc với đại thiếu thì sẽ không hỏi câu hỏi ngốc nghếch này, tôi chỉ cảm nhận được khí phách quân vương trên người đại thiếu, thế nên tôi nguyện phục tùng đại thiếu”.

Điều có thể trói buộc phụ nữ ngoài con cái, còn có cả tình yêu.

Lâm Văn Trúc trầm mặc.

Cô biết, cô sẽ không gặp lại Lâm Vụ nữa, nếu Lâm Vụ đủ thông minh thì sẽ sắp xếp tốt đường lui, lập tức rời khỏi chốn thị phi này, nếu không thông minh, vậy thì tất sẽ bị người của Diệp Khuynh Lăng bắt đi nghiêm phạt để thẩm vấn.

Cô là người bị cài đặt tín hiệu của Diệp Khuynh Mặc, người liên lạc với cô, chỉ có thể là người của đại thiếu Diệp Khuynh Mặc.

“Cô đi đi, lập tức đi ngay.”

Lâm Vụ hơi khựng lại, “Ừm”.

31. Chương 31: Đường Nhiên Có Tác Dụng

Lâm Văn Trúc tỉ mỉ kẻ lông mày cho mình, rồi chậm rãi thay quần áo, sau đó chỉnh kiểu tóc, rồi mới ra khỏi phòng hóa trang. Trong phòng hóa trang lớn vẫn bận rộn, hội vũ nữ vội vàng thay đồ, lũ lượt vào phòng thay đồ, lại chỉnh lớp trang điểm trên mặt nhau, còn về những người biểu diễn chính, để thấy là họ bất mãn với môi trường ồn ào này, đang ngồi nhủu mày trước gương.

Lâm Văn Trúc đến, khiến mấy người mới không ngừng liếc trộm qua, có đánh giá có khinh miệt.

Lâm Văn Trúc ngồi thẳng xuống, ở đây cũng có chỗ của cô.

Chu Nhan không vui mà trợn mắt, “Hôm nay sao tam thiếu không đến cổ vũ cô thế? Nếu tam thiếu đến, Kim tỷ đâu cần phải phí tâm tư như thế”.

Câu này vừa thốt ra, người cười giễu không ít, có ai không biết tam thiếu đã đến Vân Chi Thượng rồi chứ, còn cố ý lật tung Phượng Vũ Thiên lên rồi đến Vân Chi Thượng, điều này khiến người ta hoài nghi, rốt cuộc tam thiếu có phải là cố ý hay không, chèn ép Phượng Vũ Thiên, rồi lại nâng sức mê hoặc của Vân Chi Thượng lên, phải biết là mấy người bên Vân Chi Thượng đều bị Phượng Vũ Thiên đè ép nặng, không cách nào ngóc đầu lên được đây.

Lâm Văn Trúc thản nhiên nhìn Chu Nhan, “Tôi ngồi ở đây, sao Chu tỷ tỷ chỉ biết quan tâm tam thiếu mà không biết quan tâm tôi? Tam thiếu đi đâu là chuyện tôi có thể hỏi sao?”.

Chu tỷ tỷ? Người ta không gọi sai, nhưng lại cảm thấy buồn cười, tiếng “trư” (lợn, heo) cũng là âm này, liên hệ “trư” với “Chu Nhan”, ấy chà, cảnh tượng đúng là quá đẹp.

Mọi người đều cố ý hoặc vô tình bật cười. ++

Chu Nhan tức mà không thể bộc phát ra, lườm Lâm Văn Trúc mấy cái cháy mắt, cũng may là lúc này đến lượt cô ta biểu diễn, nếu không thì không biết sẽ giãy vò nhau đến thế nào nữa.

Liễu Như Ngọc liếc Lâm Văn Trúc một cái, hơi bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Liễu Như Ngọc từ trong xương cốt đã có chút cao ngạo, nhưng lại không thể hiện ra ngoài như Chu Nhan, ngoài ra cô ta ít làm khó người khác, là kiểu người khá dễ ở chung trong Phượng Vũ Thiên, tính cách với ai cũng hiền hòa nhưng không đặt ai trong lòng này, rất dễ khiến đàn ông say mê, đây cũng là nguyên nhân mà cô ta hơn được Chu Nhan.

Lâm Văn Trúc không hồi đáp Liễu Như Ngọc. ++

Người thích đâm chọc là Chu Nhan đã đi rồi, không ai để ý đến Lâm Văn Trúc nữa, cùng lắm là trộm nhìn cô một cái, giống như cô đã biến thành người bị ruồng bỏ vậy, chờ tam thiếu đuổi cô khỏi phủ, điều đó sẽ chứng thực cho cái danh bị ruồng bỏ của cô. Cô cảm thấy hơi buồn cười, cho dù cô thật sự bị Diệp Khuynh Lăng vứt bỏ, đó cũng là do Diệp Khuynh Lăng đào hoa ba dạ hai lòng, nhưng sẽ không có ai trách Diệp Khuynh Lăng, mà họ sẽ chỉ cảm thấy sức hút của cô không ổn, giá trị tụt xuống, rõ ràng mọi người có thể coi như là đồng nghiệp của nhau, nên có lòng cảm thông với nhau mới phải, nhưng mà đám người ở đây sẽ chỉ cười nhạo hoặc bỏ đá xuống giếng với cảnh ngộ của người khác.

Tiếp theo Lâm Văn Trúc vẫn còn phải biểu diễn một ca khúc, cô chỉ đành đợi đến cuối cùng, hôm nay là do cô mở màn và khép lại buổi biểu diễn, mở màn trước đó không được coi là tốt, có lẽ tân sủng của tam thiếu là cô đã trở thành hoa cúc lỗi thời rồi, rất nhiều khách cũ không còn cảm nhận được sức hút của cô nữa.

Lâm Văn Trúc ngồi một lát, ngay cả việc Cố Hương Liên đi vào lúc nào cũng không chú ý đến.

Người xem trò hay cũng không ít, mặc dù hôm nay tâm tình mọi người đều khá nặng nề. Kim tỷ hi vọng hôm nay có thể vực dậy được Phượng Vũ Thiên, không cho phép xuất hiện bất cứ sai lầm nào, mọi người đều biết hôm nay quan trọng đến thế nào, liên quan đến việc Phượng Vũ Thiên có huy hoàng trở lại như trước không, có thể chèn ép Vân Chi Thượng như trước không, tâm tình này nặng nề, thế nên cần phải được thả lỏng.

Cô gái tiền sủng và hiện sủng hoặc là nói đã trở thành tiền nhiệm sủng của tam thiếu ngồi cạnh nhau, sẽ xảy ra chuyện gì đây? Là hoàn toàn trở mặt, hay là đồng cảm vì cùng cảnh ngộ với nhau?

Mọi người đều chờ mong Lâm Văn Trúc và Cố Hương Liên giằng co, chờ mong này đã bốc cháy lâu lắm rồi, trước đây hai người họ chưa thể giằng co với nhau, có lẽ là vì Lâm Văn Trúc phải giả tạo mà giữ nguyên cái danh tiên nữ, mà Cố Hương Liên cũng không ngu ngốc, nếu thật sự đối đầu với Lâm Văn Trúc được sủng ái thì tam thiếu sẽ giúp ai? Bây giờ thì đã khác, có vẻ Lâm Văn Trúc cũng sắp thất sủng rồi. ++

Cố Hương Liên cũng không khiến mọi người phải thất vọng, “Ngọc Tiêu Tiêu của Vân Chi Thượng xinh đẹp tuyệt trần, tam thiếu khó tránh bị cô ta mê hoặc, cô nhất định đừng bởi thế mà đau lòng đấy, dù sao thì đàn ông cũng đều như thế, rượu cũ mới ngon, người mới mới tốt”.

Lâm Văn Trúc khẽ ngẩng đầu, “Đây hẳn là kinh nghiệm của Liên tỷ, em sẽ học tập chị”.

Cố Hương Liên bị ghen.

Đám người vẫn chú ý đến hai người thỏa mãn cười, một kích phản một kích thế này mới không phụ người xem chứ!

Lâm Văn Trúc khép lại buổi biểu diễn, khách hôm nay không nhiều như trước, lại thêm là bởi nguyên nhân nào đó, hứng thú của mọi người không cao, ngay cả tặng thưởng cũng quên mất. Chỉ đến khi Lâm Văn Trúc xuất hiện, Lý Xuyên Dương dẫn đầu đám người Thẩm Mông Chi, Hàn Văn Nguyên bắt đầu tặng thưởng, không khí mới náo nhiệt hẳn lên.

Thẩm Mông Chi có chút kiêng dè, có tin đồn rằng Phượng Vũ Thiên đã đắc tội tam thiếu, một vài người biết nội tình đều không dám đến nữa, còn lại đám người nửa hiểu nửa không, còn có một bộ phận không biết ai nhờ quan hệ mà mời tới, nếu không có những người này ở đây, rất có thể Phượng Vũ Thiên sẽ không gượng dậy được.

Lý Xuyên Dương không bận tâm đến thái độ của Thẩm Mông Chi, “Đây là yêu cầu của tam thiếu, chúng ta đương nhiên phải thực hiện lời hứa ngày hôm đó”.

Thẩm Mông Chi nhướng mày, đây quả thực là yêu cầu của Diệp Khuynh Lăng, nhưng trước khác nay khác chứ.

Không qua bao lâu Thẩm Mông Chi đã hiểu thái độ của bạn tốt nhà mình với Lâm Văn Trúc, ngay cả việc cô ấy đã đi theo Diệp Khuynh Lăng cũng không sao, thế này là thật sự đã bận lòng về cô ấy rồi. Nếu lần này Diệp Khuynh Lăng thật sự mất hứng thú với Lâm Văn Trúc, thật ra lại là một cơ hội tốt, chỉ là cô ấy không thể ở lại Phượng Vũ Thiên nữa, cũng không thể xuất hiện trước mặt Diệp Khuynh Lăng nữa. ++

Lý Xuyên Dương không để ý đến phán đoán của bạn tốt, chỉ yên lặng nhìn người trên sân khấu, anh ta không thể nào coi cô thành một vũ nữ thấp kém, cho dù rõ ràng cô đã đi theo Diệp Khuynh Lăng, nói rằng hai người họ đơn thuần anh ta không tin, nhưng phần trong sáng kia đến bây giờ vẫn khiến người ta rung động như trước đây.

Hàn Văn Nguyên thì nhìn hai bạn tốt mấy lần với vẻ mặt phức tạp, cuối cùng về mặt trở nên kiên định, bởi vì anh ta không chỉ là Hàn Văn Nguyên mà còn là trưởng tôn nhà họ Hàn, phải gánh trên vai trách nhiệm của bản thân.

Phượng Vũ Thiên này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người khác không biết rõ, nhưng anh ta lại rõ.

Giống như Lâm Văn Trúc lúc này, khi cô nhìn thấy trong Phượng Vũ Thiên lại có người vào, phòng bao tượng trưng cho địa vị tuyệt đối đó có dấu hiệu có người sử dụng, khi bóng dáng Diệp Khuynh Lăng xuất hiện, cô mới bừng tỉnh hiểu ra tất cả.

Vì sao Diệp Khuynh Lăng muốn ra tay với Phượng Vũ Thiên? ++

Diệt trừ một vài tai mắt của Diệp Khuynh Mặc, đây đương nhiên là chuyện quan trọng, còn nguyên nhân khác chính là muốn tra rõ xem tin tức trước đây đã bị lộ ra hay chưa.

Quan trọng hơn là chủ nhân đằng sau Phượng Vũ Thiên, Diệp Khuynh Mặc chắc chắn đã điều tra ra gì đó, rồi mới phủ nhận chuyện chủ nhân của Phượng Vũ Thiên là Diệp Khuynh Lăng. Mà cách làm này của Diệp Khuynh Lăng càng tăng thêm niềm tin cho Diệp Khuynh Mặc, nếu Diệp Khuynh Lăng thật sự có quan hệ với Phượng Vũ Thiên, hẳn còn giằng co Phượng Vũ Thiên như thế sao? Dù sao thì một khi có chuyện, ở tiền Phượng Vũ Thiên này sẽ trở nên trì trệ.

Nhưng nếu chủ nhân phía sau Phượng Vũ Thiên dựa vào nhân mạch của người đó để chống đỡ Phượng Vũ Thiên đứng vững thì sao? Mặc dù Phượng Vũ Thiên chịu ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng cũng không quá lớn, tiếp đó Diệp Khuynh Lăng lại lấy điều bộ cổ vũ cô tiếp tục đến Phượng Vũ Thiên, vừa có thể rửa sạch quan hệ của hắn với Phượng Vũ Thiên, lại cũng có thể đẩy cao giá trị của cô lên lần nữa.

E là bắt đầu từ ngày mai, tin tức Lâm Văn Trúc nhận hết súng ai sẽ tiếp tục lan truyền.

Vào lúc này, Lâm Văn Trúc gần như dám khẳng định, Phượng Vũ Thiên chính là của Diệp Khuynh Lăng, không chỉ thế, người sẵn lòng trở thành chủ nhân của Phượng Vũ Thiên vì Diệp Khuynh Lăng, ắt hẳn đã liên hợp với Diệp Khuynh Lăng, bây giờ đã là đồng bọn hợp tác tốt nhất, có phúc cùng hưởng với nhau. ++

Hôm nay Lâm Văn Trúc hết sức nổi bật, lúc sắp rời khỏi Phượng Vũ Thiên, cô nhận được sự “quan tâm” từ trên xuống dưới.

Cố Hương Liên lẳng lẳng nhìn Lâm Văn Trúc đi xa, nhìn Lâm Văn Trúc đi đến bên Diệp Khuynh Lăng, lòng cô không chút gợn sóng, ngay cả bản thân cô cũng không biết, mình hi vọng Lâm Văn Trúc có kết quả thế nào, nhưng vào giây phút này, cô có một cảm xúc rất vi diệu, dường như người này chung quy luôn khác biệt.

Kim tỷ khẽ vỗ vai Cố Hương Liên, “Cô nghĩ kĩ chưa?”.

Cố Hương Liên lắc đầu.

Kim tỷ thở dài, “Nghe lời Thạch Nham, rút thân rời đi lúc này đi”.

Đây là thời cơ tốt nhất, đại thiếu và tam thiếu chưa trở mặt, Cố Hương Liên lại có chút nhân mạch và quan hệ, Diệp Khuynh Mặc sẽ không động vào cô. Hơn nữa nhìn từ bên ngoài thì chính là Cố Hương Liên tranh sủng với Lâm Văn Trúc thất bại, bây giờ muốn xem Lâm Văn Trúc rơi xuống phạm trần, đâu biết được người ta vô cùng có sức hút, tam thiếu căn bản không chịu buông tay? Lúc này lựa chọn rời đi, có thể có lý do tốt nhất, tiếp tục ở lại đây, sẽ chỉ bẽ mặt và buồn phiền mà thôi. ++

“Có phải đối với tam thiếu tôi không có chút giá trị gì nữa không?” Cố Hương Liên ngẩn ngơ hỏi.

Kim tỷ lại thở dài lần nữa, “Tam thiếu thế này là nghĩ cho cô đấy, cô bỏ ra quá nhiều rồi, nên thoát thân thôi”.

“Tôi hiểu. Khi tam thiếu lựa chọn Lâm Văn Trúc tôi đã hiểu rồi, để Lâm Văn Trúc thay thế vị trí của tôi, sau đó, tôi sẽ hoàn toàn thoát khỏi cuộc sống thế này, có thể rời xa chốn thị phi giữa tam thiếu và đại thiếu. Tôi thậm chí đã từng khát vọng ngày hôm nay, nhưng đến ngày này rồi, tôi lại... khó chịu đến thế.”

Kim tỷ vỗ vỗ đầu Cố Hương Liên.

“Tam thiếu hi vọng cô rời đi.”

Cố Hương Liên hơi khựng lại, dường như hiểu ra gì đó, “Là thế à!”.

Cố Hương Liên ngẩn người, rồi rơi nước mắt, hôm sinh nhật cô, cô nghĩ mọi cách để tam thiếu chúc mừng mình. Có lẽ là từ hôm đó, tam thiếu biết được tâm tư của mình rồi nhỉ, thế nên mới hi vọng mình rời đi.

Cô biết đây là con đường tốt nhất cho mình, nhưng không thể ở lại bên tam thiếu, không thể nhìn thấy tam thiếu, lại chưa xót khó chịu đến thế. ++

Người phụ nữ đã đánh mất trái tim, có lẽ sẽ đau khổ như thế phải không, nhất là khi người ấy rõ ràng sẽ không đáp lại mình.

Mắt Kim tỷ lấp lánh, “Biết kết cục của Lâm Vụ không?”.

“Hử?” Cố Hương Liên như còn chưa phản ứng lại.

“Chết rồi.”

Cố Hương Liên trợn tròn mắt, lúc phản ứng lại thì vẫn không dám tin. Lâm Vụ đã chết, không thể là do tam thiếu ra tay, tam thiếu vẫn còn muốn thông qua Lâm Vụ để hỏi ra một vài tin tức hữu dụng, vậy thì hoặc là Lâm Vụ tự sát, hoặc là đại thiếu phái người xử lý Lâm Vụ.

Cố Hương Liên hiểu ý của Kim tỷ, là đại thiếu làm.

Lâm Vụ làm nhiều chuyện như thế vì đại thiếu, nhưng mà đại thiếu lại lòng dạ độc ác giết chết Lâm Vụ. Cố Hương Liên cũng làm nhiều chuyện như thế vì tam thiếu, tam thiếu không hi vọng cô có một kết cục bị thảm. ++

“Tôi hiểu rồi.”

Tiếp tục ở lại, không chỉ nguy hiểm đến tính mạng mình, mà còn có thể liên lụy tam thiếu.

Tam thiếu khác đại thiếu, nếu cô gặp phải nguy hiểm như thế, tam thiếu nhất định sẽ nghĩ mọi cách cứu cô, không tiếc trả giá, đây là chỗ khác biệt giữa tam thiếu và đại thiếu.

Năm đó Yên Vũ Nhu gặp chuyện, đại thiếu ra tay độc ác buộc tam thiếu ra mặt, tất cả mọi người đều nói tam thiếu có tình cảm sâu đậm với Yên Vũ Nhu, cho dù lấy tính mạng để đánh đổi cũng phải đi cứu Yên Vũ Nhu. Cố Hương Liên lại cảm thấy không phải vậy, cuối cùng Yên Vũ Nhu gặp bất trắc, cũng là vì tam thiếu, tam thiếu sẽ không đứng yên nhìn Yên Vũ Nhu gặp chuyện, cũng như Thạch Nham hay Khương Việt gặp chuyện, tam thiếu cũng sẽ làm thế.

Đó mới là tam thiếu trong lòng Cố Hương Liên, khiến người ta nguyện bất chấp tất cả đi theo hắn.

Nhưng bây giờ, hình như cô thật sự không thể ở lại bên cạnh tam thiếu nữa rồi.

“Kim tỷ, tam thiếu đối xử với Lâm Văn Trúc...”

“Tôi không biết.” ++

Cố Hương Liên cười, rồi thở dài một hơi, cô không thân quen với Yên Vũ Nhu, không hiểu chuyện yêu hận tình thù giữa tam thiếu và Yên Vũ Nhu, nhưng cô đã từng tiếp xúc nhiều lần với Lâm Văn Trúc, cô có thể cảm nhận được tam thiếu đối xử khác biệt với Lâm Văn Trúc, sự khác biệt này khiến người ta phải suy ngẫm.

Tam thiếu và Yên Vũ Nhu giống như màn nhất kiến chung tình giữa tài tử và giai nhân, nhưng tam thiếu với Lâm Văn Trúc thì lại giống như một mưu tính, tuy vậy tam thiếu lại thật sự chạm vào Lâm Văn Trúc, là do tính cách tam thiếu mấy năm nay đã thay đổi, hay là Lâm Văn Trúc vừa khéo là kiểu mà trong lòng tam thiếu thích nhất?

Không ai biết chân tướng.

Nhưng nếu Cố Hương Liên cẩn thận nhớ lại thì sẽ hiểu, thái độ của Diệp Khuynh Lăng thay đổi, bắt đầu từ lúc chiếc vòng trên cổ Lâm Văn Trúc lộ ra ngoài.

Lâm Văn Trúc và Diệp Khuynh Lăng cùng rời đi. ++

Hai người cùng lên xe, Lâm Văn Trúc cười nhìn hắn, “VẬY mà anh đến cổ vũ nữa, em thật sự rất bất ngờ”.

“Hử?” Diệp Khuynh Lăng chống cằm nhìn cô.

Lâm Văn Trúc nhìn vào mắt hắn, dưới mắt hắn là một vùng thâm quầng, mấy hôm nay hắn nhất định không dễ chịu, chuyện phải làm quá nhiều, chính lý Phượng Vũ Thiên, xác định tin tức trước đây có bị lộ ra ngoài hay không, có vài thứ đã xác định tốt còn không thể tạm thời đổi đường đi, nhất định bận tối mắt tối mũi.

“Em đã chuẩn bị xong việc bị thất sủng rồi, kết quả tam thiếu anh xuất hiện, em không nếm được mùi vị thất sủng nữa.” ++

Diệp Khuynh Lăng nhin không được mà cười, “Muốn thử nghiệm như thế?”.

“Chẳng muốn đâu!” Lâm Văn Trúc dựa vào lòng hắn, “Ngọc Tiêu Tiêu ở Vân Chi Thương rất đẹp sao?”.

Diệp Khuynh Lăng nhéo nhéo mặt cô, “Là cực đẹp”.

“Đẹp đến mức nào?”

“Không đẹp có thể khiến ta bỏ em?”

Lâm Văn Trúc yên lặng nhìn hấn.

Diệp Khuynh Lăng vẫn cười, “Đẹp đến mức hơi ngán, không bằng chua ngọt hợp khẩu vị như em, nhìn lâu cũng không thấy ngán”.

“Ồ, em là món khai vị.”

Diệp Khuynh Lăng cười mà không nói.

Xe đi một mạch về phủ Thanh Sơn. ++

Lâm Văn Trúc dựa vào trước ngực Diệp Khuynh Lăng, “Anh thường phải ra ngoài, em một mình ở Tà Vũ Hiên cũng buồn phiền đến hoảng hốt, em muốn tìm một người đến bầu bạn với em”.

“Chọn được người rồi?” Diệp Khuynh Lăng có vẻ không bận tâm.

“Ừm, Bích Nhu giúp việc ở phòng bếp, để cô ấy bầu bạn với em nhé, em cảm thấy cô ấy rất thú vị, chắc là có thể trò chuyện cùng em được.”

Diệp Khuynh Lăng nhìn cô một cái sâu xa, “Ừm”.

Tin tức về xuất thân của Bích Nhu đã sớm được truyền đến, cuộc đời không chút khác thường. Diệp Khuynh Lăng cố ý điều tra theo hướng La Tú Vân, cũng mới tra ra Bích Nhu từng được La Tú Vân giúp đỡ, có lẽ đây chính là nguyên nhân cô muốn Bích Nhu?

Nhưng Bích Nhu cũng không phải nha hoàn của La Tú Vân, cô tìm Bích Nhu thì có tác dụng gì?

Nếu Lâm Văn Trúc biết được suy nghĩ của hấn, cô nhất định sẽ nói với hấn, đương nhiên có tác dụng.

32. Chương 32: Thiếu Niên Ấy

Phượng Vũ Thiên chịu ảnh hưởng, Lâm Văn Trúc cũng bị Kim tỷ gọi đi giữ thể diện, nhờ Kim tỷ hết lòng kinh doanh và sự giúp đỡ của ông chủ phía sau, Phượng Vũ Thiên cuối cùng cũng khôi phục lại vẻ phồn thịnh như trước, dường như mọi người đều quên mất mấy hôm trước tam thiếu giày vò Phượng Vũ Thiên thế nào, lúc ấy lòng người hoảng sợ, thậm chí có tin đồn rằng tam thiếu muốn mượn cơ hội này nhằm vào chủ nhân đằng sau của Phượng Vũ Thiên.

Tam thiếu nhà họ Diệp có nhằm vào ông chủ của Phượng Vũ Thiên hay không thì người ta không rõ, nhưng một vài người nào đó lại biết được một vài chuyện bằng một vài cách nào đó, tam thiếu bị Tư lệnh Diệp gọi điện đến mắng một trận, nội dung đại khái là hấn làm việc không đàng hoàng bày trò vớ vẩn. Kết quả là, ông chủ thật sự của Phượng Vũ Thiên lại khơi gợi lòng hiếu kỳ của mọi người lần nữa, vậy mà thần thông quảng đại đến mức đó, có thể khiến Tư lệnh Diệp ra tay giáo huấn cậu con trai vô cùng được yêu chiều này.

Ông chủ mà ngay cả tam thiếu cũng không thể đối phó, điều này khiến Phượng Vũ Thiên được phủ thêm một lớp sương mù thần bí, có vẻ bởi thế mà Phượng Vũ Thiên càng có giá trị hơn, thế nên cho dù bây giờ tam thiếu thích chạy đến Vân Chi Thượng hơn thì Phượng Vũ Thiên vẫn xếp vị trí đầu tiên trong lòng mọi người, không chỉ có khách cũ chạy đến mà còn hấp dẫn một nhóm khách mới. ++

Trong Phượng Vũ Thiên vui như trẩy hội, căn phòng bao khách quý còn trống trên tầng hai không còn tượng trưng cho địa vị cao xa khó với nữa, ngược lại còn là một sự chăm chọc, mọi người đều biết đó là chỗ của tam thiếu nhà họ Diệp, nhưng nó cũng trở thành một trò cười, tam thiếu nhà họ Diệp không sợ trời không sợ đất, dựa vào thân phận mà hoành hành ngang ngược, bây giờ thì gặp phải đối thủ cứng rồi chứ? Quả đúng là hả lòng hả dạ mà.

Lâm Văn Trúc ở Phượng Vũ Thiên cũng vô cùng vi diệu, giữa phụ nữ và phụ nữ dường như trời sinh đã có thù, không thể nhìn thấy điểm tốt của đối phương, vì thế cô bị châm biếm không ít.

Sau khi Phượng Vũ Thiên dần phục hồi lại vẻ náo nhiệt như trước, Lâm Văn Trúc không siêng năng đến đó nữa, dù sao thì vật hiếm mới quý, nếu ngày ngày đều đến thì còn là tiên nữ khó gặp được trong lời đồn hay sao? ++

Lâm Văn Trúc ngồi một mình bên Tịnh Hồ, cô thích nơi này, hồ nước xanh biếc khẽ gợn sóng lăn tăn dưới cơn gió mát, gió không ngừng nước không lặng, giống như trái tim bị gọi ra cảm xúc phức tạp, chuyện không mất lòng không yên.

Cô ngồi trong đình nghỉ, thản nhiên nhìn Bích Nhu có vẻ vô cùng ngoan ngoãn đang đứng một bên, mấy hôm trước cô cũng bận chuyện ở Phượng Vũ Thiên, chưa thu xếp cho Bích Nhu đến trước mặt mình, bây giờ rảnh rồi, đương nhiên phải để Bích Nhu ở bên cạnh mình.

“Đồ đã chuyển đến Tà Vũ Hiên chưa?”

“Vẫn chưa ạ.”

Lâm Văn Trúc nhướn mày với Bích Nhu. ++

Bích Nhu mím môi, mặt đầy băn khoăn, “Lâm... Lâm tiểu thư, tôi làm quen việc ở nhà bếp rồi, căn bản không biết hầu hạ người ta, cô vẫn nên chọn người khác...”.

“Không biết thì có thể học cơ mà!” Lâm Văn Trúc căn bản cũng chẳng nhìn cô nàng, “Tôi thấy cô tư chất thông minh, nhất định có thể học được”.

“Lâm tiểu thư...” Bích Nhu quỳnh quáng.

“Thực ra tôi rất dễ hầu hạ, chỉ cùng tôi đi dạo trò chuyện thôi. Tôi cảm thấy chuyện ở phòng bếp mới khó đấy, phải rửa thức ăn thái thức ăn, thái thức ăn cũng cần kỹ thuật đấy chứ... Hầu hạ tôi thì đúng là chuyện đơn giản nhất rồi, nếu ngay cả chuyện đơn giản nhất cô cũng không làm tốt, giữ cô lại trong phủ cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Bích Nhu mặt trắng bệch, không nói tiếp nữa.

Lâm Văn Trúc thở dài một hơi, “Nếu đã trở thành người bên cạnh tôi, vậy thì không được tùy ý chạy loạn, tôi thích người nghe lời”.

“Dạ.” ++

...

Lâm Văn Trúc là một người rất trầm lặng, ít nhất trong mắt Bích Nhu là vậy, cũng không biết hồ nước này có gì đẹp, cô có thể nhìn ngây ngẩn như thế, nếu là lúc hoa sen nở rộ, còn có mấy phần tinh mịch mà đẹp đẽ, chứ bây giờ chỉ có vẻ vắng vẻ đìu hiu.

Rất mau chóng, Bích Nhu không dám nghĩ linh tinh nữa, có tiếng bước chân truyền đến, cô nàng ngược mắt, nhìn thấy Đặng Thanh Vân dẫn A Lan đang bước đến gần, bất giác cúi đầu.

Luận đến dung nhan tuyệt sắc ngũ quan tinh tế, Đặng Thanh Vân hiển nhiên không bằng được Lâm Văn Trúc, điều này không có nghĩa là Đặng Thanh Vân thật sự không bằng Lâm Văn Trúc, trên người cô ta có một vẻ quyến rũ, cũng có thể gọi là sự phong tình lơ đãng, rõ ràng là khí chất tiểu thư khuê các, nhưng nhiều thêm chút phong tình, thế là hình thành vẻ đặc sắc độc nhất vô nhị, khiến cô ta trở nên rạng rỡ hơn không ít.

“Lâm tiểu thư, cô cũng thích chỗ này ư?” Đặng Thanh Vân đi đến trước mặt Lâm Văn Trúc.

“Ừm, nơi này rất yên tĩnh, ngắm mặt hồ này có thể khiến người ta trút bỏ hết cảm xúc hỗn tạp trong lòng.”

Lâm Văn Trúc dứt khoát đứng dậy, đứng trước lan can trong đình, ngắm nhìn mặt hồ phẳng lặng này, vẻ tinh mịch này như chạm khắc vào xương cốt, lòng cũng an tĩnh lại.

Đặng Thanh Vân quay đầu nhìn A Lan và Bích Nhu, có vẻ không quen mặt với Bích Nhu, nhướn mày, nhưng cuối cùng không hỏi nhiều, chỉ dặn, “Hai người lui xuống đi!”.

Đặng Thanh Vân thấy A Lan và Bích Nhu rời đi, mới tiếp tục, “Nơi này thích hợp để lặng lẽ gột sạch cảm xúc của bản thân, cho dù gặp phải chuyện khó chịu đến mức nào, chỉ cần đứng ở đây là có thể có được sự bình yên mà mình muốn”. ++

“Tôi cũng nghĩ thế. Chỉ là Đặng tiểu thư có chuyện phiền lòng ư?”

“Là người thì ai cũng có chuyện phiền lòng.”

“Đúng vậy.”

Ánh mắt Đặng Thanh Vân đậu trên mặt Lâm Văn Trúc, “Cô...”.

“Hử?”

Đặng Thanh Vân lắc đầu, “Thôi bỏ đi, không có gì... Chắc là tôi nghĩ nhiều rồi...”.

“Đặng tiểu thư, cô có gì thì cứ nói thẳng, thật sự không cần kiêng dè đâu.” Lâm Văn Trúc nhìn thẳng vào mắt Đặng Thanh Vân, hẳn là chuyện Đặng Thanh Vân không muốn nói, cô ta sẽ không cố ý ép a ấp úng, ấp úng thế này, phần nhiều là muốn thu hút sự chú ý của mình.

Đặng Thanh Vân thở dài một hơi, “Thì là vừa rồi thấy cô thì đột nhiên cảm thấy hơi quen... Cũng không phải là nói cô nhìn giống ai đâu, chính là khí chất có hơi quen...”.

“Quen giống ai?”

Đặng Thanh Vân lắc đầu. ++

Lâm Văn Trúc bặm môi, “Cô thật sự không cần sợ làm tổn thương tôi mà giấu giếm gì đâu...”.

“Vậy tôi nói thực nhé. Thật ra tôi vẫn luôn rất tò mò, vì sao Khuynh Lăng lại đối xử đặc biệt với cô như thế. Có lẽ cô không rõ, mặc dù người ta đồn rằng anh ấy phong lưu đa tình, nhưng mà thật sự oan cho anh ấy đấy. Người anh ấy đặt trong lòng rất ít, cô gái đó là một trong số ấy... Tôi vốn rất tò mò vì sao cô có thể ở lại bên cạnh anh ấy lâu đến vậy, bây giờ thật ra cũng hiểu rồi.”

“Ý cô là tôi và cô ấy hơi giống nhau?”

“Ừ. Khí chất rất giống, đều thản nhiên thế này, giống như người ngoài sự đời ấy.”

“Thế à? Vậy cô ấy đâu rồi?” ++

“Tôi không biết cô ấy đã đi đâu, nhưng tôi biết, cô ấy chắc chắn ở trong lòng Khuynh Lăng.”

Lâm Văn Trúc cong cong môi, “Đặng tiểu thư, cô ghen tị không?”.

Đặng Thanh Vân cười ha ha, “Việc gì tôi phải ghen tị với một người chết chứ!”.

Lâm Văn Trúc nhìn Đặng Thanh Vân một cái sâu xa, Đặng Thanh Vân đón lấy ánh mắt của cô, cười nhàn nhạt, xoay người rời đi, như đã hoàn thành xong nhiệm vụ.

Lâm Văn Trúc cắn môi, lẳng lặng nhìn Đặng Thanh Vân rời đi.

Lâm Văn Trúc hơi khó hiểu, Đặng Thanh Vân gấp gáp đến nói cho mình mấy lời này là có ý gì, cho dù những gì cô ta nói đều là thật, vậy thì sao chứ? Nếu người đó thật sự tồn tại, vậy thì hẳn là chủ nhân của Đào Nhiên Hiên, có thể khiến Diệp Khuynh Lăng hoài niệm như thế, cô gái đó đích thực rất khác biệt, chỉ là điều đó đâu liên quan gì đến mình.

Lẽ nào Đặng Thanh Vân còn hi vọng mình vì thế mà cạnh tranh mãi?

Trước không nói là cô có thân phận gì Diệp Khuynh Lăng có thân phận gì, không đến lượt cô cạnh tranh, chỉ riêng hành vi này của Đặng Thanh Vân đã thực sự khiến người ta cảm thấy buồn cười, lẽ nào sự tồn tại của mình đã khiến Đặng Thanh Vân không thể an tâm rồi?

Đến bây giờ Lâm Văn Trúc thực sự hiểu kỳ, nếu sự tồn tại của mình có thể khiến Đặng Thanh Vân bất an như thế, vậy thì khi cô gái đó xuất hiện, Đặng Thanh Vân sẽ có tâm tình thế nào, khi Diệp Khuynh Lăng cười tam thiếu phu nhân về, Đặng Thanh Vân sẽ có tâm tình ra sao.

Sau khi Đặng Thanh Vân rời đi, Bích Nhu mới thận trọng quay lại trước mặt cô, cẩn thận quan sát sắc mặt Lâm Văn Trúc, vẻ mặt muốn nói lại thôi. ++

Lâm Văn Trúc thấy vẻ sầu lo trên mặt Bích Nhu, bắt giác buồn cười.

“Lâm tiểu thư, cho dù vừa rồi Đặng tiểu thư nói gì, cô cũng đừng tin cô ta.”

“Hử?”

“Lời cô ta nói chắc chắn không có ý tốt gì đâu.”

Lâm Văn Trúc nhướn mày, “Cô có vẻ rất hiểu cô ta”.

“Không... không phải. Tôi chỉ là... chỉ là cảm thấy tam thiếu phu nhân là người tốt như thế, Đặng tiểu thư lại... Dù sao thì Đặng tiểu thư nhất định không phải người tốt gì cả.”

“Không ai có chứng cứ nói rằng cái chết của tam thiếu phu nhân có liên quan đến Đặng tiểu thư, nếu có chứng cứ, tam thiếu sẽ không khoanh tay đứng nhìn...”

“Đó là bọn họ...” Bích Nhu buột miệng rồi dừng lại, vẻ bất mãn trong thoáng chốc hiện lên rõ ràng, sau đó cô nàng dần thu nó lại. ++

“Họ làm sao?”

“Tôi cũng là nghe người khác nói thôi, chưa chắc đã là thật. Đặng tiểu thư chắc chắn không thích tam thiếu phu nhân, cho dù cái chết của tam thiếu phu nhân thật sự có liên quan đến Đặng tiểu thư, tam thiếu cũng sẽ giúp Đặng tiểu thư, dù sao thì tam thiếu phu nhân đã không còn nữa, mà Đặng tiểu thư thì còn nuôi nấng tiểu thiếu gia.”

Lâm Văn Trúc trầm mặc nhìn cô nàng mấy giây, nếu Diệp Khuynh Lăng thật sự thích Đặng Thanh Vân như thế, bây giờ thân phận của Đặng Thanh Vân cũng sẽ không xấu hổ như vậy, theo con người Diệp Khuynh Lăng mà ấn định tính cách của hắn, lại thêm nữa là hắn sẽ không bận tâm đến mấy lời đồn nhảm của mọi người, nhưng hắn lại không làm gì, thậm chí còn để thân phận của Diệp Chí Hằng danh không chính ngôn không thuận, đây giống với đãi ngộ dành cho tình yêu đích thực và con của tình yêu đích thực sao?

Rất nhiều chuyện không nên nhìn về bề ngoài. ++

“Vậy thì ít nghe mấy lời đồn nhảm của người khác thôi.”

Bích Nhu còn muốn nói gì đó, cuối cùng lại không nói gì.

Buổi tối, Diệp Khuynh Lăng trở về cùng Lâm Văn Trúc ăn tối, lúc ăn cơm, Lâm Văn Trúc tận lực khen Bích Nhu, có cô nàng rồi, Lâm Văn Trúc cảm thấy mình cũng không chán nữa.

Diệp Khuynh Lăng quét mắt nhìn Bích Nhu một cái, không nói gì, trong mắt hắn, việc Lâm Văn Trúc muốn người này ở bên cạnh cô, chỉ là vì không muốn luôn luôn bị Lan Thúy trông chừng mà thôi.

Ăn cơm xong, Diệp Khuynh Lăng không có ý định rời đi, Lâm Văn Trúc cũng không có ý đuổi hắn.

“Hôm nay sắc đêm không tệ, chi bằng chúng ta ra sân ngắm trăng thưởng rượu?” Lâm Văn Trúc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Khuynh Lăng nhún vai, không từ chối. ++

Mặt trăng ngày đông nhuộm một thứ cảm giác lạnh lẽo buồn tẻ, mặt trăng cũng bị hòa vào trong cái lạnh đó, chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt lơ mơ, các vì sao đã sớm chìm vào trong sắc đêm, chỉ thừa lại vòng tròn vàng nhạt.

Lâm Văn Trúc tự hâm rượu cho hắn, hơi nóng bay lên, khiến người ta sinh ra một thứ ảo giác rằng bản thân mình cũng vì thế mà ấm áp hơn không ít.

Sau khi hâm rượu xong, Lâm Văn Trúc tự rót rượu cho hắn, cũng rót cho mình một chén.

Diệp Khuynh Lăng sờ chén rượu trong tay, “Hôm nay tâm tình em không tệ”.

“Ánh trăng đẹp, tâm tình cũng đẹp theo.”

“Đơn giản như thế?” ++

“Con người vốn rất đơn giản, chỉ là lòng người phức tạp, thế nên khiến người ta cũng theo đó mà phức tạp.”

“Vậy ư?”

Lâm Văn Trúc ngược mắt lên bầu trời, nhìn chăm chú vào mặt trăng giống vòng tròn kia, “Em từng nghe nói mặt trăng thực ra không phát sáng, ánh sáng của nó đều đến từ chỗ mặt trời. Anh nói xem nếu có người cũng giống như mặt trời, không chỉ tự phát sáng mà còn mang lại ánh sáng cho người khác, khiến người ta đều tưởng là mặt trăng biết phát sáng, người như thế có phải rất tài giỏi không?”

“Ta chưa từng nghe bao giờ. Mặt trăng không biết phát sáng sao?”

Lâm Văn Trúc ngạc nhiên nhìn hấn, “Tam thiếu thật sự chưa từng nghe?”

“Chưa.”

Lâm Văn Trúc hơi thất vọng, rồi mau chóng che giấu đi, “Em vốn còn muốn để tam thiếu chứng thực chút xem cách nói đó có đúng không nữa!”

“Thế thì phải đợi ta nghiên cứu một phen rồi mới có thể cho em câu trả lời được.”

Trăng thanh tròn trịa, rượu ngon trôi xuống cổ họng, Lâm Văn Trúc sinh ra kích động trước nay chưa từng có, muốn nói ra bí mật cất giấu sâu trong nội tâm cho hấn biết, bất tri bất giác cô đã uống ba chén rượu.
++

“Em còn uống nữa sẽ say đấy.”

“Không phải có anh sao?”

“Ta đâu biết hầu hạ em?”

“Nhưng anh sẽ không vứt em lại bỏ mặc em.”

Diệp Khuynh Lăng nhếch miệng, ánh mắt nhìn cô không có ý tốt, “Em có thể thử xem”.

Lâm Văn Trúc lại uống một chén nữa, “Thực ra từ lượng của em cũng khá lắm. Tam thiếu thế này là kích tướng có ý để em uống nhiều, sau đó uống say?”

“Vậy phải tự đoán rồi.”

Lâm Văn Trúc thở dài, “Tam thiếu đúng là biết làm khó em”.

“Ta có nói gì đâu.” Diệp Khuynh Lăng cũng uống một chén rượu, ánh mắt bất giác nhìn về vầng trăng phía chân trời, bất luận là lúc nào, mặt trăng đều đại diện cho khát vọng thầm kín nào đó, nhớ nhà nhớ tình nhớ người.

“Tam thiếu đang nghĩ gì thế?” ++

“Thế em đang nghĩ gì?” Diệp Khuynh Lăng không đáp mà hỏi lại.

Lâm Văn Trúc lẳng lặng đặt chén rượu xuống, “Đang nghĩ đến người nhà em...”

Người nhà? Diệp Khuynh Lăng bất giác cũng đặt chén rượu xuống, sắc mặt trang nghiêm, trầm tĩnh nhìn cô.

Cô nhìn mặt trăng phía chân trời, vẻ mặt thoát tiên là ngây ngẩn, sau đó là buồn bã, “Nhà em luôn rất nghèo, người ở chỗ em hình như đều rất nghèo, bữa no bữa đói, hoặc là đói chết hoặc là lạnh chết, mỗi ngày đều trải qua đủ loại khí trời cực đoan, gió tạt tuyết đổ, có hôm nay không có ngày mai. Chết chóc không phải một chuyện quá khó, bởi vì mỗi ngày đều có người chết. Nhưng em không ngờ rằng, người nhà em lại chết như thế...”.

Rất nhiều người đột nhiên chạy tới, không hỏi lý do đã chém giết, coi người như gia súc, một nhát đao một người, đó là tàn sát thật sự.

Lâm Văn Trúc như nhớ lại ngày hôm đó một lần nữa, vô số tiếng kêu thảm thiết vọng lại bên tai cô, cô nghe thấy tiếng khóc, nghe thấy tiếng xin tha, đó là địa ngục nhân gian.

Cô bất giác run rẩy, cô đang chạy, đám người tàn ác đó đang đuổi theo sau cô, cô chỉ cần dừng lại thì sẽ bị chúng đuổi kịp.

Sau đó thiếu niên ấy xuất hiện. ++

Cô còn nhớ hôm đó cũng rất lạnh, thiếu niên báo thù thay cô, không chỉ báo thù mà còn cùng cô đào mộ, cùng chôn người nhà cô xuống.

Cô mất cả đêm, mới đào được một nấm mồ, chôn người nhà vào trong đó.

Khi trời hửng sáng, cô tưởng là anh đã rời đi rồi, đảo mắt lại nhìn thấy anh đang dựa vào một thân cây, lặng lẽ nhìn cô.

Anh đứng yên không nhúc nhích, nghiêng người dựa vào thân cây, như hòa vào làm một với thân cây đó, lúc cô quay đầu qua nhìn thấy anh, nước mắt rơi như mưa, cô không biết anh là ai, chỉ biết rằng cô không còn nhà nữa, không còn người nhà nữa, khoảnh khắc ấy anh không rời đi, dường như cô cũng có một sức mạnh khác, có thể tiếp tục chống đỡ, có thể lựa chọn sống.

Nên làm thế nào đây? Báo thù ư, cô không có bản lĩnh ấy. Bảo anh giúp cô báo thù ư, cô cũng không thoát được thành lời, người ta đã cứu cô, cô không thể bảo anh đi tìm đường chết tiếp nữa. Bởi vì đám người đó không phải một hai người, mười hai mươi người, thậm chí không phải mấy trăm người...

Hết thôn này đến thôn khác đều đã bị tàn sát. ++

Cô bước từng bước về phía thiếu niên ấy, “Cảm ơn anh”.

“Ừm.” Anh gật đầu, “Tôi đưa em đến nơi an toàn”.

“Nơi an toàn?”

“Ừ, nơi an toàn.”

“Đám người đó...”

“Bách tính vô tội sẽ không chết oan nữa, rất mau chóng sẽ có người của quân đội đến.”

Cô gật đầu, khuôn mặt đầm nước mắt. ++

Anh thật sự đưa cô đến một nơi an toàn, để cô sống ở một nhà cũng được coi là khá giả, nhà đó không có con, hai vợ chồng ân ái, tiếc nuôi duy nhất chính là họ không có một mụn con nào. Ở thời đại này, vợ chồng không có con mà còn có thể nương tựa vào nhau, không cần nhiều lời thì đã biết họ đã từng gặp phải bao nhiêu lời bàn tán và ánh mắt không tốt, đồng thời cũng có thể nghĩ ra được về nhân phẩm của họ.

Cô được giữ lại đó, trở thành con gái của đôi vợ chồng đó.

Ngày hôm sau, thiếu niên phải rời đi.

Cô muốn tiễn anh, đó là ân nhân cứu mạng của cô. “Sau này em sẽ đi tìm anh”.

“Không cần.”

“Nhưng em muốn đi gặp anh, cho dù anh có cần em hay không, chỉ cần em có thể làm chút gì đó cho anh, dù chỉ là một chút chuyện rất nhỏ, em cũng sẽ làm hết sức mình.”

“Thật sự không cần...”

Nhưng cô kiên định nhìn anh, “Em cần. Em sẽ đi tìm anh, nếu sự xuất hiện của em mang lại phiền phức cho anh, em sẽ chủ động biến mất, nhưng nếu em có thể giúp anh chuyện gì, em nhất định sẽ không thoái thác”. ++

Hình như lần đầu tiên anh cười, “Nếu tôi căn bản không nhớ em là ai thì sao?”.

“Anh có thể cho em một tín vật, khi em đưa tín vật cho anh, anh sẽ biết, là em đến tìm anh.”

Anh nhìn cô một lát, lấy một miếng ngọc bội ném cho cô, động tác tùy tiện như thế, tựa như đó là một thứ không hề quan trọng, sau đó anh cười ngửa, đập bụi mà đi.

...

Diệp Khuynh Lăng nghe xong thì cười, “Em thật sự đi tìm ân nhân cứu mạng của em à?”

“Coi như là vậy đi! Có nhân tố rất tình cờ.”

“Vậy em tìm thấy chưa?”

“Đó đúng thật là may mắn.”

“Tam thiếu, anh từng đến Xuyên Dương chưa?”

Diệp Khuynh Lăng uống ngay một chén rượu, “Chưa từng đến, nhưng nhị ca và đại ca ta từng đến rồi, đám giặc cỏ đó hẳn là do đại ca ta đưa người tới đuổi đi đấy”.

Cơ thể Lâm Văn Trúc cứng lại.

Diệp Khuynh Lăng nói tiếp, “Em quả thực nên cảm ơn thiếu niên đó đấy, đừng cảm ghê đấy nhỉ, nếu là ta, có lẽ ta sẽ vội bỏ chạy trước tiên, đâu thể cứu người trước, rồi còn nghĩ cách dẫn đám người kia đi xa một chút để giết chứ...”.

33. Chương 33: Nha Hoàn Của Tam Thiếu Phu Nhân

Đêm đó Diệp Khuynh Lăng không ở lại, không biết là có chuyện cần hắn đích thân đi giải quyết hay là hắn bị hành vi của Lâm Văn Trúc hôm nay làm mất hết hứng thú, sau khi hắn rời đi, Lâm Văn Trúc lại tắm rửa một lượt, rồi mới đi ngủ.

Trong phòng không chỉ có một mình Lâm Văn Trúc mà còn có Bích Nhu, đây là yêu cầu của Lâm Văn Trúc, cho Bích Nhu cùng ở trong phòng, không được đi đâu cả.

Đêm khuya thanh vắng, vạn vật tĩnh mịch, một chút động tĩnh nhỏ cũng dễ dàng gõ được vào thần kinh căng thẳng.

Bích Nhu khẽ kéo chăn ra, cẩn thận thở ra một hơi, sau đó định xuống giường.

“Muốn đi đâu?” Giọng nói của Lâm Văn Trúc đột ngột vang lên, sau đó mang theo chút ý cười, “Đi vệ sinh sao?”.

“Dạ, đúng...” ++

“Hôm nay lạnh như thế, phải mau chóng quay về, nếu không vì chuyện này mà bị bệnh rồi phải uống thuốc, tôi nhất định sẽ cười cô.”

Sắc mặt Bích Nhu trong bóng đêm đầy thấp thỏm, cô nàng cố lấy dũng khí, “Lâm tiểu thư, bụng tôi hơi không thoải mái, có thể rất lâu mới quay lại”.

“Vậy để tôi bảo Lan Thúy đi gọi đại phu khám cho cô.”

“Không cần không cần ạ, chỉ là hơi không thoải mái thôi, chắc là trước giờ tôi chưa từng gác đêm, cho nên căng thẳng mà dẫn đến bụng dạ không thoải mái. Lâm tiểu thư, hình như trước đây chị Lan Thúy chưa từng gác đêm...”

“Cô ấy là cô ấy, cô là cô. Không có chuyện gì khác thì mau ngủ đi!”

Bích Nhu nghẹn họng, tiến thoái lưỡng nan khó chịu vô cùng, thậm chí cô nàng còn hơi sợ Lâm tiểu thư, đây là ý gì, vừa rồi còn quan tâm muốn mời đại phu, bây giờ lại trực tiếp bảo mình ngủ, thế này là hoài nghi mình ra ngoài là mượn cớ sao?

Bích Nhu đứng một lát, không xác định Lâm Văn Trúc đã ngủ chưa, nhưng cô nàng không dám làm gì khác, chỉ có thể ngoan ngoãn đi ngủ. ++

Ba ngày liền, Lâm Văn Trúc đi đâu cũng đưa Bích Nhu theo, ngay cả Diệp Khuynh Lăng cũng cảm thấy buồn cười, cô có vẻ thực sự thích nha đầu này, đi đâu cũng không nỡ bỏ lại.

Lâm Văn Trúc đề nghị với Diệp Khuynh Lăng, “Bích Nhu thật sự rất được, ngoan ngoãn hiểu chuyện, hay là tam thiếu thử xem, xem em có nói dối không”.

Diệp Khuynh Lăng thờ ơ nhìn Bích Nhu một cái, “Biết cô ấy là tân sủng hiện giờ của em rồi, ta nào dám cần cô ấy chứ”.

Không phải không dám cần, mà là không cần, ngay cả người hầu xuất hiện trong phủ Thanh Sơn đều phải chọn lựa đủ kiểu, huống hồ là người đi theo bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, không chỉ đơn giản là thân thế gia đình trong sạch, mà còn phải có sự tín nhiệm qua nhiều năm, cho nên người có thể ở bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, chắc chắn phải trải qua rất nhiều cuộc khảo nghiệm. ++

“Tân sủng gì chứ, tam thiếu thể này là tự có tân sủng rồi quen nói thể chứ gì.”

Diệp Khuynh Lăng không bị qua mặt, “Vậy em luôn luôn cần người khác canh chừng, căn bản không cho người ta rời khỏi tầm mắt của em thì sao?”.

Lâm Văn Trúc thản nhiên nhìn Bích Nhu, “Đi theo tôi cô rất ảm ức hả?”.

Bích Nhu kinh hãi, “Không ạ, đi theo Lâm tiểu thư là vinh hạnh của tôi”.

Lâm Văn Trúc hài lòng, “Tam thiếu nghe thấy rồi chứ, là tự cô ấy cam tâm tình nguyện”.

Diệp Khuynh Lăng cười lắc đầu, vươn tay xoa xoa mặt cô, dường như cảm thấy thú vị. Lâm Văn Trúc muốn nha đầu Bích Nhu này lạ thường như thế, ban đầu Diệp Khuynh Lăng không bận tâm, nhưng bây giờ hần lại hơi tò mò, chủ yếu là vì cô làm bất cứ việc gì đều có mục đích, không thể vô duyên vô cớ náo loạn như thế.

Diệp Khuynh Lăng bây giờ không muốn tốn tâm tư điều tra gì, chỉ muốn xem cô vạch trần đáp án.

“Nghe thấy rồi, là cô ấy cam tâm tình nguyện, không phải do em cưỡng ép.”

Lâm Văn Trúc cười vui vẻ lạ thường. ++

Bích Nhu cúi đầu, môi mím chặt, nghe thấy tiếng nói cười của hai người họ, chỉ cảm thấy lòng vô cùng xót xa, khi tam thiếu nói cười như thế với Lâm tiểu thư, có nghĩ đến tam thiếu phu nhân đã trở thành một nắm mồ không? Đó là người vợ tam thiếu cưới hồi đàng hoàng, tam thiếu đã từng coi vợ ấy là vợ, đã từng đặt vợ ấy trong lòng chưa?

Đó là cô gái hiền lành tốt bụng biết bao, vậy mà lại có kết cục đó.

Lâm Văn Trúc lơ đãng quét mắt nhìn Bích Nhu, tiếp tục nói cười với Diệp Khuynh Lăng, “Em nghe nói Liên tỷ đã rời khỏi Phượng Vũ Thiên, tam thiếu biết chị ấy đi đâu không?”.

“Em cảm thấy ta nên biết?”

Lâm Văn Trúc cố ý thờ phào đầy khoa trương.

Diệp Khuynh Lăng cười mà không nói. ++

Trên thực tế bây giờ Cố Hương Liên đang ở đâu, Diệp Khuynh Lăng thật sự không biết, nhưng hẳn biết Khương Việt sẽ xử lý chuyện này rất tốt.

Còn Cố Hương Liên, Diệp Khuynh Lăng nheo mắt, hẳn không cho cô ấy được thứ mà cô ấy muốn, chỉ có thể bảo đảm sự an toàn cho cô ấy mà thôi.

Cố Hương Liên đã rời khỏi Phượng Vũ Thiên, nhưng lại không làm theo kế hoạch là trốn đến một nơi xa rồi mai danh ẩn tích, vậy mà cô ấy giấu mọi người, có kế hoạch khác.

Cố Hương Liên lúc này, đang ở trong tình trạng rất vi diệu, khi nhân khí của Phượng Vũ Thiên không còn được như trước, Diệp Khuynh Lăng đã sớm gạt cô sang một bên, cô còn phải thường xuyên nhìn thấy Lâm Văn Trúc và Diệp Khuynh Lăng ân ái, đồng thời cũng phải chịu áp lực của nhóm hậu bối. ++

Đây là lúc cô dễ nổi điên nhất, tất cả vinh quang của cô đều đến từ Diệp Khuynh Lăng, tất cả sự sa sút cũng đến từ Diệp Khuynh Lăng, phụ nữ thích nhất là đi vào bế tắc, lúc này liệu cô có hận Diệp Khuynh Lăng?

Người bình thường sẽ như thế, người bên phía Diệp Khuynh Mặc cũng sẽ nghĩ như thế.

Cố Hương Liên bèn đợi cơ hội này, đúng là Diệp Khuynh Mặc không dễ đối phó, nhưng chỉ cần Diệp Khuynh Mặc muốn thông qua cô mà tính kế Diệp Khuynh Lăng, cô có thể làm gì đó cho Diệp Khuynh Lăng, phát huy giá trị cuối cùng của cô.

Cố Hương Liên biết mình điên rồi, nhưng cô thà rằng điên như thế, nếu như sau khi điên, cô có thể được Diệp Khuynh Lăng ghi nhớ trong lòng, vậy thì tất cả đều đáng giá.

Cô thà chết giống Yên Vũ Nhu, trở thành nốt ruồi son trong lòng tam thiếu.

Đáng tiếc rằng Cố Hương Liên không được như ý nguyện, cô bị Khương Việt trực tiếp ngăn cản, Khương Việt cương quyết đưa Cố Hương Liên đi, sắp xếp cho cô một nơi thích hợp.

Khương Việt nhấn tâm nói một câu với Cố Hương Liên, “Tam thiếu bảo tôi nói với cô, cô đừng phiền thêm nữa”.

Cố Hương Liên mặt ửng nhòa. ++

Lâm Văn Trúc thấy hắn không lên tiếng, chỉ đành tự phá vỡ sự yên tĩnh kì lạ này, “Tam thiếu, có ai từng nói anh rất nhấn tâm chưa?”.

“Không phải em đang nói à?”

Lâm Văn Trúc cười rất khoa trương, “Đúng đó, Liên tỷ còn bị anh đối xử vô tình như thế, không biết em sẽ có kết cục thế nào”.

“Em hi vọng có kết cục gì?”

Lâm Văn Trúc ngẫm nghĩ, “Sinh lão bệnh tử thuận theo tự nhiên”.

Diệp Khuynh Lăng ngẫm nghĩ theo lời cô, đối với người bình thường hình như đó là chuyện hiển nhiên, nhưng đối với cô thì đó là chuyện hơi khó.

“Hi vọng này rất mới mẻ và thoát tục.”

“Em cũng cảm thấy thế.” ++

Bích Nhu bên cạnh Lâm Văn Trúc ngày càng sốt ruột, thậm chí đã mấy lần muốn trực tiếp tranh cãi với Lâm Văn Trúc, nhưng lại không có gan đó, nếu thật sự khiến Lâm Văn Trúc không vui, Bích Nhu sẽ có thể bị tổng cổ ngay, đó là tình huống mà Bích Nhu không muốn nhìn thấy nhất.

Lúc Bích Nhu buồn bực bất an nhất, Lâm Văn Trúc thay đồ, như vô ý mà hỏi Bích Nhu, “Đã mấy ngày tôi không đến Bích Lạc Hiên rồi, tối nay đi xem thử xem, có lẽ có thể tìm thấy chút dấu vết nào đó”.

“Lâm tiểu thư... Bích Lạc Hiên đó thật sự rất kì lạ, cô vẫn đừng đi thì hơn.”

“Tôi thích nơi kì lạ, hơn nữa nếu có thể tìm ra nguyên nhân khiến nó trở nên kì lạ, không phải rất thú vị sao?”

“Nhưng mà... Nhưng mà...” ++

“Ồ, cô sợ ư?” Lâm Văn Trúc như phản ứng lại.

Bích Nhu gật đầu lia lịa.

“Vậy thì tối nay tôi đi một mình thôi, cô không cần đi theo tôi.”

Bích Nhu gạt đầu thật mạnh.

Lâm Văn Trúc cười thờ ơ.

Nửa đêm, Lâm Văn Trúc cầm đèn lồng nhưng chưa đốt đèn, đi đường đêm đến Bích Lạc Hiên, cô đẩy cửa lớn ra, rồi mới châm đèn.

Trong Bích Lạc Hiên là một mảng đen kịt, tất cả các phòng đều đóng chặt, phòng ốc tối om như hang ổ của quái thú, tưởng như giấy tiếp theo chúng sẽ xông ra, nhào đến cắn xé người xông vào địa bàn của chúng.

Lâm Văn Trúc đi từng bước qua, đang muốn mở từng phòng vào kiểm tra một lượt giống như trước, đột nhiên, cửa căn phòng ngoài cùng phía bên trái đột nhiên mở ra, như có người ở bên trong kéo phật cửa ra. Không có gió, cửa phòng không thể tự động mở.

Bước chân Lâm Văn Trúc dừng lại, cô bất giác nhìn vào căn phòng kì lạ đó, cô ngẫm nghĩ, đi qua, trong căn phòng cửa mở không có gì vọt ra, mặc dù động tĩnh đó khiến người ta không khỏi hoài nghi không hiểu bên trong rốt cuộc có gì, có thứ gì muốn chạy ra ngoài.

Cô đi đến cửa, soi đèn vào, bên trong trống không. ++

Trong căn phòng nhỏ hẹp, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Lúc cô muốn rời đi, cửa sổ đột nhiên mở ra, cô quay đầu, một bóng ma mặt trắng bệch tóc xòa dài vọt qua bên cửa sổ, đồng thời còn có tiếng cười kì dị truyền tới.

Cô chờ ra mấy giây, mau chóng ra khỏi căn phòng này, đi đến ngoài cửa sổ, căn phòng này là căn phòng ở rìa ngoài bên trái, bên ngoài cửa sổ chính là con đường ra sân sau.

Khi cô còn chưa phản ứng lại, cửa căn phòng ngoài cùng bên phải đột nhiên mở ra, cô cũng chẳng buồn nghĩ ngợi chạy thẳng qua, lần này cô không vào phòng, mà chạy thẳng đến ngoài cánh cửa sổ rìa bên phải.

Một bóng dáng chạy ra rất nhanh. ++

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, “Ai ở đó giả thần giả quỷ?”

Không ai lên tiếng, một bên khác truyền đến tiếng bước chân lộc cộc, như một đám quỷ đang truy đuổi đùa giỡn.

Lâm Văn Trúc đứng nguyên chỗ cũ, “Ít nhất là hai người đứng không, một người thu hút sự chú ý của mọi người, một người khác dương đông kích tây. Mấy người dùng mấy ghi âm chứ gì?”

Cả Bích Lạc Hiên như yên tĩnh lại, Lâm Văn Trúc cười giễu một tiếng, “Tôi đi đóng cửa lớn lại, canh ở bên ngoài, tôi không tin mấy người không ra”.

Cô hững hờ bình bình đi ra cửa lớn, thật sự khóa cửa lớn lại.

Sau đó thì sao? Thật sự ấn núp ngay cửa lớn sao? Đương nhiên không thể.

Lâm Văn Trúc thối tắt đèn, khễ đi đến dưới một bức tường vây, lẳng lặng đứng, không biết đợi bao lâu, phía dưới tường cuối cùng cũng có động tĩnh. Thì ra bức tường vây này đã sớm được thông, có một cái lỗ được phủ cỏ dại lên, bình thường có thể dùng rơm rạ hay tảng đá che phủ, lúc cần dùng thì chỉ cần dịch tảng đá đi là được.

Có người chui ra khỏi lỗ, mà còn không chỉ là một người. ++

“Bích Nhu, cô không chịu ở bên cạnh tôi, chính là để đến đây giả thần giả quỷ?” Lâm Văn Trúc thần nhiên nhìn hai người họ, cũng mặc kệ lúc này họ có vẻ mặt gì, tự châm đèn sáng lại.

Bích Nhu bị dọa đến sững sờ, mà cô gái khác thì muốn bỏ chạy theo bản năng, nhưng đi được mấy bước thì dừng lại, đây là phủ Thanh Sơn, cho dù chạy thì có thể chạy đến đâu được?

“Trên đời vốn không có ma quỷ, nếu thật sự có ma quỷ, vậy nhất định là giả thần giả quỷ.” Lâm Văn Trúc nhìn Bích Nhu, nếu tôi nói cho tam thiếu tôi phát hiện gì ở Bích Lạc Hiên, hai người cảm thấy tam thiếu sẽ khen thưởng tôi thế nào đây nhỉ! Hay cho một Bích Lạc Hiên, bị hai người biến thành một nơi âm u tăm

tối, còn truyền ra tin tức về ma quỷ nữa. Quan trọng nhất là tam thiếu đã từng nói rồi, tam thiếu phu nhân thích yên tĩnh, hai người thế này không phải là đang làm phiền tam thiếu phu nhân đấy sao?”

“Đừng... đừng nói với tam thiếu.” Bích Nhu phản ứng lại, quỳ xuống đất ôm chân Lâm Văn Trúc. “Cầu xin cô đừng, đừng nói với tam thiếu...”

Một cô gái khác thì đứng đờ ra, như bị dọa cho hoảng sợ, ngã xuống đất.

Lâm Văn Trúc không để ý đến lời cầu xin của Bích Nhu, “Cô ấy là ai?”

Bích Nhu không hé răng. ++

Lâm Văn Trúc cũng mặc kệ thái độ của hai người họ, “Bích Nhu, lần đầu tiên tôi gặp cô, cô nói cô đang cúng bái tam thiếu phu nhân, nhưng trên đất rõ ràng có hai xấp tiền giấy, một xấp là cô đốt, một xấp khác là người khác đốt... Bích Lạc Hiên này mặc dù nhìn từ bên ngoài thì không có gì khác những viện khác, trên thực tế thì lại có một vài khác biệt nho nhỏ. Bích Lạc Hiên có phòng bếp riêng, nó được thiết kế từ lúc xây phủ, bởi vì đây là một viện chính. Những viện khác, cho dù là phòng bếp của Lan Đình Hiên cũng là sau này mới xây, cho nên Bích Lạc Hiên này có một giếng nước, nhưng những viện khác thì lại không có. Hai người cổ hết sức không động vào tất cả mọi thứ ở đây, khiến nơi đây nhìn có vẻ giống như nơi vẫn không có ai ở, nhưng có vẻ lại quên mất phải xử lý giếng nước... Giếng nước đó vẫn luôn có người sử dụng, Bích Lạc Hiên này sao lại không có người ở cho được?”

Bích Nhu trợn tròn mắt, “Cô đã sớm biết rồi?”

“Nếu tôi không biết, tôi sẽ chủ động để cô đến bên cạnh tôi, cố ý không cho cô rời đi sao?” Lâm Văn Trúc nhìn về phía cô gái vẫn không nói chuyện, “Cô ấy không dám ra ngoài, ăn mặc đều do cô lo liệu, tôi không cho cô rời đi, cô không thể nào đưa đồ ăn cho cô ấy, đương nhiên sẽ nóng vội, một khi nóng vội thì sẽ phạm sai lầm”.

Bích Nhu đột nhiên bừng tỉnh, sau đó lại hơi sợ hãi, “Lâm tiểu thư... Bọn tôi không làm hại người khác, cũng không muốn dọa người khác, chỉ là... chỉ là hi vọng mọi người đừng đến Bích Lạc Hiên mà thôi, cầu xin cô, cô có thể coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra không, bọn tôi đảm bảo sau này sẽ không giả thần giả quỷ nữa”.

“Cô ấy là ai?” Lâm Văn Trúc chỉ có một câu hỏi này.

Cô gái hít mạnh một hơi, “Bích Nhu, đừng cầu xin cô ta nữa”.

Nếu Lâm Văn Trúc đã đoán ra, nhưng lại không vạch trần ngay mặt, ngược lại chờ hai người họ để lộ ra dấu vết, điều này chứng tỏ cô ta không có ý định báo thẳng cho tam thiếu, cô ta có tính toán riêng.

Bích Nhu chỉ có thể lẳng lặng rơi nước mắt.

Cô gái chậm rãi bò dậy, nhìn chằm chằm vào Lâm Văn Trúc, “Tôi là nha hoàn của tam thiếu phu nhân, tên Thái Họa”.

34. Chương 34: Đem Đốt Bức Tranh

Đêm tối tĩnh lặng, Thái Họa mặc một chiếc váy trắng dài, đầu tóc rối loạn, khuôn mặt bị vẽ trắng bệch, thật sự giống một oan hồn, không cần nhiều lời đã khiến Lâm Văn Trúc nhìn rõ bóng ma đó là ai. Cố ý vẽ thành như vậy, có lẽ là muốn dọa Lâm Văn Trúc bỏ đi, đâu biết được cô căn bản không tin chuyện ma quỷ, lần đầu tiên đến Bích Lạc Hiên này cô đã bắt đầu hoài nghi tất cả.

Bích Nhu thấp thỏm không yên nhìn Lâm Văn Trúc, đại não trống rỗng, muốn cô giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho mình và Thái Họa, nhưng lại không nói nên lời.

Lâm Văn Trúc yên lặng quan sát Thái Họa, qua một lát mới nghiêm túc bình luận, “Vẽ không tệ”.

Nếu không phải vì tình cảm đặc biệt của Lâm Văn Trúc với La Tú Vân, ngoài ra cô còn muốn tìm ra người đứng sau nên tình cờ tới Bích Lạc Hiên, vậy thì căn bản không cần Thái Họa hóa trang thành ma quỷ, chỉ dựa vào một vài tiếng khóc, một vài dấu chân khó hiểu, thậm chí một vài tiếng kêu kì dị, thế thì đã đủ để khiến cô đẹp đường hồi phủ rồi.

Thái Họa căn môi không lên tiếng. ++

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, “Hai người giả thần giả quỷ đều dùng đồ của tam thiếu phu nhân đúng không! Đúng là nha hoàn tốt người được cứu tốt đấy”.

Sự châm chọc này, càng khiến Bích Nhu và Thái Họa không thể nói gì. Mất Thái Họa ngây ra, mất Bích Nhu thì ngập nước mắt, nếu không phải là bất đắc dĩ, có ai muốn dùng phương thức này mà sống thoi thóp? Bích Nhu đã từng nghĩ rất nhiều cách, hi vọng có thể đưa Thái Họa ra khỏi phủ, nhưng lúc thật sự muốn thực thi thì mới biết nó khó đến mức nào, người gác cổng ai ra ai vào đều kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt. Bích Nhu ở phủ Thanh Sơn đã bao năm thì mới tìm được việc ở nhà bếp, giúp ra ngoài mua đồ, cũng vì thế, mới thật sự đánh mất tâm tư đưa Thái Họa đi.

Trước đây lúc không thể ra ngoài, luôn cho rằng chỉ cần có thể ra ngoài, đến lúc đó để Thái Họa hóa trang thành mình trốn ra ngoài, rồi mượn cơ mình căn bản không ra ngoài vu cáo thủ vệ nhớ nhầm. Đâu biết được, đám thủ vệ sẽ được thông báo có ai ra ngoài, một khi tin tức ghi chép không khớp nhau thì sẽ lập tức giam người, hơn nữa người giống như Thái Họa không thể một mình ra ngoài, nhất thiết phải được người quản việc lâu năm dẫn ra ngoài, còn về chuyện như đưa chị em đi dạo gì đó thì nghĩ cũng đừng nghĩ.

Pủ Thanh Sơn cho dù là quản lý nha hoàn cũng vô cùng nghiêm ngặt, mỗi lần về nhà đều phải trải qua đủ loại xét duyệt, lúc trở lại cũng sẽ có rất nhiều thủ tục.

Bích Nhu đã hoàn toàn hết hi vọng, Thái Họa cũng hết hi vọng theo.

“Vẫn nên vào trong Bích Lạc Hiên nói chuyện rõ ràng thì hơn!” Lâm Văn Trúc xách đèn đi phía trước, “Trừ phi hai người muốn để tam thiếu tự đến nói chuyện với hai người”.

Thái Họa và Bích Nhu nhìn nhau, đều vô cùng mờ mịt. ++

Lâm Văn Trúc dừng bước chân, cười, “Cũng phải, hai người đâu cần phải đi vào từ cửa lớn”.

Dù sao chỗ đó cũng có một cái lỗ, không phải sao?

Bích Nhu và Thái Họa căn môi, theo Lâm Văn Trúc cùng đi vào Bích Lạc Hiên.

Lâm Văn Trúc xách đèn, trực tiếp mở căn phòng La Tú Vân từng ở, cô đi vào, phỉ phỉ bụi trên ghế, lựa chọn ngồi xuống. Lúc này, cô lại lấy nến ra, khiến căn phòng sáng trưng.

Bích Nhu nhìn cô, rất muốn nhắc nhở cô đừng như thế, ánh sáng trong đêm tối rất thu hút, nhưng cô nàng lại không dám, chỉ có thể suy nghĩ theo hướng tốt nhất, Bích Lạc Hiên có ma trong thời gian dài, rất nhiều người đều chưa từng tới đây, cho dù có ánh sáng thì cũng sẽ không có ai phát hiện ra.

Lừa mình dối người điển hình. ++

Thái Họa đi vào, Lâm Văn Trúc liếc cô ấy một cái, “Ra ngoài rửa mặt”.

Thái Họa hơi ngẩn ra, đồ dẫn ra ngoài rửa sạch mặt.

Lâm Văn Trúc nhìn sang Bích Nhu đang thấp tha thấp thỏm, “Cô không đi tìm một bộ quần áo dày phủ cho cô ấy?”.

Bích Nhu ngây ra, vội vã ra ngoài, lúc đi qua bậc cửa, suýt thì ngã nhào.

Lâm Văn Trúc yên lặng nhìn ra ngoài, từ chỗ của cô không nhìn rõ gì cả. Cô chỉ đang cho Bích Nhu và Thái Họa thời gian, để hai người họ có thời gian suy nghĩ tiếp theo nên nói với mình thế nào, nên nói gì với mình. ++

Nói thực, khi vừa nhìn thấy Thái Họa, cô rất thất vọng. La Tú Vân gả đến thành Vĩnh Ninh xa xôi chỉ có hai nha hoàn đi theo, chủ yếu là nhà họ La không thể có cửa hồi môn quá quý, trước không nói là thân phận của La Tú Vân, chỉ riêng chuyện huynh đệ nhà họ La đã có tận mấy người, nhà họ La khi đó không

thể so với bây giờ, một gia nghiệp biết bao người chia nhau, La Tú Vân lại gả đến nhà họ Diệp, vậy của hồi môn cũng không dễ coi mấy, cho dù nhà họ La vì mặt mũi thì cũng vẫn không thể khiến nhà họ Diệp coi trọng, nếu đã như thế, hà tất phải tốn công? Cho nên không có quần gia đi theo.

Những gia đình giàu có, kiêng kị nhất là người khác thò tay vào chuyện nhà mình, mẫu thân của La Tú Vân đương nhiên cũng nghĩ đến những điều này, bảo La Tú Vân dẫn theo hai nha hoàn đều có thể dùng được. Thái Vân đã ở bên La Tú Vân nhiều năm, là tri âm của La Tú Vân, một khi La Tú Vân có chuyện gì thì có thể trò chuyện với Thái Vân, sẽ không khiến La Tú Vân cảm thấy cô đơn. Mà lựa chọn Thái Họa thì tỉ mỉ kĩ càng hơn, Thái Họa cũng từng được La Tú Vân ban ân, chỉ là Thái Họa không được sắp xếp ở bên cạnh La Tú Vân, ngược lại đi giúp việc trong nhà, bởi thế học được một vài kĩ năng, để cô ấy theo La Tú Vân thì có thể đảm bảo cô ấy luôn đứng về phía La Tú Vân, cũng có thể trợ giúp cho cuộc sống của La Tú Vân.

Lâm Văn Trúc không giao lưu gì với Thái Họa này, nhưng cô lại có qua lại với Thái Vân.

Cô vốn còn tưởng mình có thể gặp được Thái Vân.

Đêm khuya thanh vắng, không khí lạnh băng, nền chầy lẹ sấp, ánh đèn lập lờ.

Cuối cùng Bích Nhu và Thái Họa lại đi vào. ++

“Nói đi, vì sao muốn giả thần giả quỷ ở Bích Lạc Hiên.” Lâm Văn Trúc lẳng lặng nhìn hai người họ.

Lúc này Bích Nhu bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Lâm Văn Trúc, “Lâm tiểu thư, cô thật sự có hứng thú với chuyện ma quỷ, thế nên mới hai lần ba lượt đến Bích Lạc Hiên sao?”

Lâm Văn Trúc cười, cô cho hai người họ thời gian suy nghĩ, hai người họ quả nhiên đã suy nghĩ rồi. Bây giờ họ đang nghi ngờ mục đích của cô. Nếu Lâm Văn Trúc không nói gì với tam thiếu, đó chính là điểm yếu của Lâm Văn Trúc, Lâm Văn Trúc có thể áp chế hai người họ, họ đương nhiên cũng có thể coi như đây là điểm yếu của Lâm Văn Trúc, qua điểm yếu này, nghĩ cách để Lâm Văn Trúc đưa Thái Họa đi.

Lâm Văn Trúc rất muốn vỗ tay khen họ, nhưng cuối cùng cô lại cười, “Hai người giả thần giả quỷ là sự thực, Thái Họa chỉ dám trốn ở đây, chứng tỏ hai người bọn cô có nguyên nhân không thể gặp người khác. Để tôi đoán nhé, Bích Nhu lúc gặp tam thiếu thì không dám nhìn tam thiếu, xem ra là rất sợ tam thiếu...”. ++

“Tam thiếu cao xa khó với, tôi đương nhiên không thể nhìn tam thiếu...”

“Tôi vẫn chưa nói hết.” Ánh mắt Lâm Văn Trúc như bùa chú, tựa như có thể khiến Bích Nhu đông cứng lại, khiến cô ấy không thể động đậy. “Nhưng thái độ của cô với Đặng Thanh Vân rõ ràng không quá tốt, nói xấu sau lưng cô ta, nhưng trước mặt thì lại sợ hãi. Lẽ nào người khiến hai người bọn cô lựa chọn trốn ở đây, không thể gặp người khác, cũng không muốn người khác đến gần chính là tam thiếu và Đặng Thanh Vân?”

Thái Họa ngẩng đầu nhìn Lâm Văn Trúc, rất bất ngờ, đồng thời cũng có chút cảm xúc khác. “Lâm tiểu thư, cho dù cô là người thế nào, muốn thông qua bọn tôi để biết điều gì, tôi đều muốn khuyên cô một câu, đừng dò la nữa, bởi vì biết rồi cũng không có bất cứ lợi ích nào với cô cả”.

“Nếu tôi cứ muốn biết thì sao?” ++

“Người quá hiếu kỳ, vẫn luôn chết khá sớm.”

“Tôi đi xem số rồi, ông lão xem số nói tôi sống lâu trăm tuổi.” Lâm Văn Trúc cười, “Hai người cũng đừng nghĩ đến việc uy hiếp tôi hay cò kè gì với tôi, trừ phi hai người muốn tôi lập tức ra ngoài gọi người”.

Bích Nhu ghen, bị Lâm Văn Trúc phát hiện rồi, ngay từ đầu là tức giận vì người này cứ luôn nhìn chòng chọc vào hai người họ, sau đó thì muốn dọa đuổi cô ấy đi, bây giờ thì là hoảng loạn, nhưng đồng thời, họ cũng coi đây là một cơ hội, nhưng không ngờ rằng đối phương lại mạnh như thế.

“Vẫn không chịu nói?” Lâm Văn Trúc đổi sắc mặt.

Thái Họa cứng rắn hơn Bích Nhu rất nhiều, có lẽ cũng quá quen với cuộc sống trốn chui trốn lủi thế này rồi, không muốn tiếp tục thỏa hiệp nữa. “Lâm tiểu thư, nếu như cô nghe thì sẽ chết, cô vẫn còn muốn nghe sao?”

“Không phải hai người vẫn sống tốt đấy ư?” ++

Thái Hòa cười bi ai, “Đúng là sống tốt, chỉ có thể lấy danh nghĩa tam thiếu phu nhân giả thần giả quỷ, khiến người khác không dám bén mảng đến đây, lần cô và tam thiếu đến đây, tôi bị dọa đến mức kinh hồn bạt vía, ngày ngày sống nhờ vào lương thực Bích Nhu mang đến, không dám ăn nhiều, không dám ngủ nhiều...”.

Bích Nhu nghĩ đến cuộc sống mấy năm nay của mình và Thái Hòa, nhịn không được mà khóc thút thít, có ai muốn sống cuộc sống như thế cơ chứ? Hai người họ giả thần giả quỷ dọa người khác, nhưng còn sợ người khác phát hiện ra họ hơn.

Bích Nhu không dám lấy nhiều đồ trong nhà bếp, một khi quản gia bắt đầu hỏi đến thì sợ vô cùng, chỉ có thể giảm bớt khẩu phần ăn của mình, lấy cơm thừa thức ăn thừa ở nhà bếp, sau đó suy xét đến quy luật của nhà bếp, cẩn thận không để người khác phát hiện ra mình, để không khiến người khác chú ý tới việc mình đến Bích Lạc Hiên, mỗi lần đều mang rất nhiều đồ, vậy thì có thể giảm bớt số lần đến Bích Lạc Hiên. Mùa đông còn tốt, cứ đến mùa hè, thức ăn rất dễ hỏng, nhưng lại không thể tự nấu ăn ở Bích Lạc Hiên...

Cuộc sống của Thái Hòa còn khó khăn hơn, một mình ở Bích Lạc Hiên, lúc đầu thì cả ngày đều khóc, sau đó thì tê liệt, cuối cùng thì đã từng có rất nhiều lần kích động muốn chết.

Sống, sống tiếp để báo thù, đó là lý do mà năm đó lựa chọn sống thoi thóp ngắc ngoải, đến bây giờ, lại đã hiểu rõ, đó là chuyện không thể xảy ra. ++

Hai người họ chỉ có thể trở thành thịt cá, đâu thể trở thành đồ tể?

Thái Hòa khẽ ôm Bích Nhu, khổ cực và nước mắt mấy năm nay, chỉ có bản thân họ hiểu.

“Nói đi, hai người có chuyện gì mà không thể gặp người khác.” Lâm Văn Trúc cắt đứt sự an ủi của hai người họ.

Thái Hòa lau nước mắt, khước miệng nhếch lên, “Không thể gặp người khác? Bọn tôi đâu thể có chuyện gì mà không thể gặp người khác, chẳng qua chỉ là vì biết được bí mật của người khác, sợ bị giết người diệt khẩu thôi”.

Lâm Văn Trúc ngẫm nghĩ, “Tam thiếu phu nhân có thể có bí mật gì?”.

Thái Hòa bắt giác nghi hoặc nhìn cô. ++

Lâm Văn Trúc khẽ thở dài một hơi, giải đáp nghi hoặc cho cô ấy, “Hai người sợ tam thiếu và Đặng Thanh Vân như thế, thêm nữa cô lại là nha hoàn của tam thiếu phu nhân, nếu cô biết bí mật của người khác, đương nhiên là có liên quan đến tam thiếu phu nhân. Lẽ nào cái chết của tam thiếu phu nhân có liên quan đến tam thiếu và Đặng Thanh Vân?”.

“Cho dù không phải hai người đó động tay thì cũng nhất định là bọn họ bức ép.” Thái Hòa trở nên kích động.

Lâm Văn Trúc nghe hiểu hàm ý này, “Cho nên tam thiếu phu nhân quả thực là tự sát? Mặc dù nói thế này không hay lắm, nhưng tôi vẫn phải nói, tam thiếu có thân phận gì, nếu tam thiếu thật sự nhằm vào một người phụ nữ thì sẽ nghĩ cách bức cô ấy tự sát sao? Sẽ không, bởi vì cho dù tam thiếu trực tiếp ra tay thì cũng sẽ không có ai làm chủ cho tam thiếu phu nhân, tam thiếu không cần phải phiền phức như thế”.

Thái Hòa hơi ngẩn ra, sau đó thì cười, “Đúng đấy nhỉ, tam thiếu không có ý đó, nhưng không có nghĩa là Đặng Thanh Vân không có ý đó”. ++

Lâm Văn Trúc thăm quan sát sự biến hóa cảm xúc của Thái Hòa, cô phát hiện Thái Hòa có bất mãn với tam thiếu, nhưng không đến mức oán hận, điều này chứng tỏ tam thiếu phu nhân và tam thiếu chung đụng chỉ ít không đến mức không hài hòa như mọi người tưởng tượng, chuyện này thì người ở bên cạnh La Tú Vân là Thái Hòa và Thái Vân sẽ rõ nhất.

“Đặng Thanh Vân và tam thiếu phu nhân chung đụng thế nào?”

“Đặng Thanh Vân? Người phụ nữ đó quen bày vẽ giả vờ, cố ý nấu vài món ăn đến lấy lòng tam thiếu phu nhân, còn đưa tiểu thiếu gia cùng đến nữa, tưởng là người khác không biết mưu kế của cô ta ấy. Đáng về cúi đầu, không tranh không đoạt, là cố ý làm cho tam thiếu xem, đồng thời dùng tiểu thiếu gia để khiến tam thiếu phu nhân ấm ức”.

“Hai người họ chưa từng xảy ra tranh cãi?”

“Chưa, tam thiếu phu nhân tính cách ôn hòa, không thể chủ động làm khó người khác, Đặng Thanh Vân thì giả vờ giả vịt, hai người họ sao có thể tranh cãi được. Ngay từ đầu có tiếp xúc giao lưu qua lại, sau đó thì nước sông không phạm nước giếng.”

Lâm Văn Trúc gật đầu, “Vậy tam thiếu và tam thiếu phu nhân chung đụng thế nào?”

Thái Hòa ngẫm nghĩ, “Tam thiếu thỉnh thoảng đến ngồi chơi, đó là lúc tam thiếu phu nhân vui vẻ nhất... Sau đó...”

“Sau đó làm sao?” ++

Thái Hòa lắc đầu, “Không biết vì sao, tôi cảm thấy tam thiếu phu nhân cứ là lạ, tôi còn từng hỏi Thái Vân, Thái Vân cũng nói cô ấy không biết gì cả”.

“Đó là chuyện trước khi tam thiếu phu nhân chết sao?”

Thái Hòa lại lắc đầu, “Không phải... Trong khoảng một năm đó tam thiếu phu nhân đều cứ là lạ”.

“Lạ thế nào?”

“Mặc dù tôi rất bất mãn với tam thiếu, nhưng nói thật, tam thiếu quả thực không có chỗ nào có lỗi với tam thiếu phu nhân. Tam thiếu phu nhân một thân một mình gả đến đây, trong phủ lại có Đặng Thanh Vân, nhưng thời gian tam thiếu đến Bích Lạc Hiên tuyệt đối nhiều hơn nhiều so với số lần đến Lan Đình Hiên, nhưng mà tam thiếu không ở lại, có ở lại thì cũng không ngủ cùng tam thiếu phu nhân... Tam thiếu phu nhân cũng từng vì thế mà lấn cấn, thậm chí còn đoán xem có phải tam thiếu có vấn đề ở phương diện đó không... Có lẽ là nghĩ thông rồi, tam thiếu phu nhân cũng không lấn cấn mãi nữa, chung sống tương kính như tân với tam thiếu. Tam thiếu đối xử với tam thiếu phu nhân cũng không tệ, có thứ đồ chơi gì mới mẻ hay kì lạ thì cũng đưa đến cho tam thiếu phu nhân, người ta nói Đặng Thanh Vân được sủng, nhưng chẳng qua cũng chỉ thế, dù sao thì tam thiếu cũng chưa từng day nghiêng tam thiếu phu nhân vì Đặng Thanh Vân... Nhưng đột nhiên có một ngày, ánh mắt tam thiếu phu nhân nhìn tam thiếu cứ là lạ, trước đây chị ấy rất mong tam thiếu tới, nhưng kể từ đó, chị ấy không chờ mong mấy nữa, thậm chí còn ngậy ra trong thời gian dài, miệng nói rằng không thể, sẽ không gì đó...”

Lòng Lâm Văn Trúc thít lại, “Vậy trước đó có xảy ra chuyện gì không?”

“Không, không có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng kể từ đó, chị ấy nghe ngóng chuyện về nhị thiếu, không chỉ thế, trước khi tự sát còn đem đốt một bức tranh nữa.”

“Tranh gì?”

“Tranh vẽ tam thiếu...”

Lâm Văn Trúc biết bức tranh đó là bức tranh nào. Nhưng mà ngay cả Lâm Văn Trúc cũng không hiểu, vì sao La Tú Vân phải đem đốt bức tranh đó? Bức tranh đó có thể nói là gửi gắm tình cảm ái mộ và tương tư của La Tú Vân, là chứng cứ mà La Tú Vân tâm tâm niệm niệm, cũng là một sự ghi chép.

Lâm Văn Trúc không thể nào quên vẻ mừng rỡ và chờ mong của La Tú Vân khi nhìn bức tranh đó, đó là khát vọng và ước mơ về người trong mộng của một thiếu nữ, La Tú Vân khi đó mê người như thế, bởi vì yêu một người, cô ấy nở rộ, trong mắt ngập tràn hương vị ngọt ngào đẹp đẽ của tình yêu.

Nhưng La Tú Vân lại lựa chọn đem đốt bức tranh đi.

35. Chương 35: Cái Chết Của Tam Thiếu Phu Nhân

Nền tuôn sấp, trên vách sấp chạm trở thành rất nhiều hình thù, Lâm Văn Trúc vươn tay phải ra, dùng móng tay quét sấp nóng chảy vào giữa nền, hình thành một bức tường nho nhỏ, vây sấp lại không cho nó chảy ra.

Cô máy móc lặp lại động tác này, cho đến khi móng tay hơi nóng, như bị lửa thiêu, cô mới thu ngón tay lại, lựa chọn gỗ nhẹ lên bàn.

Tiếng gõ nhẹ trong đêm yên tĩnh, bụi trên bàn bay lên, bóng cô kiều mị bên ngọn nến, đều khiến tất thấy rõ ràng trở nên cực kì quý dị.

Thái Hòa như quên cả hô hấp, ngây ngốc nhìn cô, Bích Nhu thì vẻ mặt đầy hồ nghi và kích động.

Lâm Văn Trúc chỉ đang trầm tư, đang suy nghĩ. Nói thực, cho dù đến lúc này, Lâm Văn Trúc vẫn không chịu tin rằng La Tú Vân lại tự sát, chỉ bởi vì tính cách đó của La Tú Vân, căn bản không giống người sẽ tự sát. Nếu không phải tuyệt vọng đến cực điểm, sao con người lại lựa chọn chấm dứt sinh mạng mình? La Tú Vân dù thế nào cũng không phải người như thế, bởi vì mẹ cô ấy, La Tú Vân không quá phản cảm với chuyện vợ cả vợ lẽ, hơn nữa vì mấy anh trai đều thích đến phòng ca múa, cô ấy cũng biết chuyện gặp dịp thì chơi của đàn ông, cho nên ở phương diện phụ nữ, La Tú Vân thực ra không quá theo đuổi một đời một kiếp một đôi tình nhân. ++

Đây có lẽ cũng là nguyên nhân vì sao La Tú Vân chung đụng hòa thuận với Đặng Thanh Vân.

Nhưng nếu ngay cả bức tranh mang lại nhiều hi vọng nhất cho La Tú Vân cô ấy cũng đốt, đây thật sự giống như La Tú Vân đã không còn niệm tưởng gì về tất cả, đã chuẩn bị tự sát rồi.

Lâm Văn Trúc dựng thẳng mày, “Vì sao cô ấy muốn nghe ngóng chuyện của nhị thiếu?”

Thái Hòa đang chuẩn bị nói, Bích Nhu lại bất thành linh hỏi, “Lâm tiểu thư, rốt cuộc cô tò mò về chuyện ma quỷ hay là tò mò về chuyện của tam thiếu phu nhân?”

Lúc này Thái Hòa mới phản ứng lại, dường như Lâm Văn Trúc vẫn luôn hỏi chuyện liên quan đến tam thiếu phu nhân, chứ không giống với những gì cô ấy nói là tò mò về chuyện ma quỷ, huống hồ cái gọi là chuyện ma quỷ, một khi chân tướng bị vạch trần thì sẽ không còn huyền bí nữa, Lâm Văn Trúc rõ ràng lấy đó để áp chế họ nói ra vài chuyện mà cô ấy muốn biết.

“Tôi tò mò về chuyện của tam thiếu phu nhân.” ++

Thái Hòa nhướng mày, Bích Nhu cũng cảm thấy khó hiểu.

Lâm Văn Trúc nhìn Thái Hòa, bình tĩnh nói, “Cô và cha mẹ cùng em trai cô lưu vong đến Lạc Thành, sau khi đến Lạc Thành, chuyện đầu tiên họ làm không phải là tìm chỗ đặt chân, mà là nghe ngóng khắp nơi tin tức về những kẻ buôn người, muốn bán cô với giá cao. Sau khi cha mẹ cô nghe ngóng có một nơi có thể bán với giá cao, biết rõ ràng làm ăn chỉ là bề ngoài, nhưng họ vẫn không chút do dự mà muốn bán cô, thậm chí rất hối hận, việc gì phải bán chị gái cô trên đường đi chứ, nếu có thể đến Lạc Thành thì cũng có thể bán đi với giá cao rồi. Cô khóc cầu xin họ đừng bán cô, cô nguyện làm trâu làm ngựa, nhưng họ vẫn kéo cô đi bán... Khi cô khóc loạn, La tiểu thư xuất hiện, cô ấy chỉ ra mức giá cao, mua cô từ tay cha mẹ cô”.

Thái Hòa tròn mắt, nhìn Lâm Văn Trúc với vẻ không thể tin.

Lâm Văn Trúc nói tiếp, “La phủ không thiếu người hầu, La tiểu thư cũng không thích có quá nhiều người bầu bạn, vì thế bảo người nhà sắp xếp cho cô vào cửa hàng, cũng uyển chuyển nhắc nhở cô, đừng về cái nhà đó nữa, bảo cô nỗ lực vì cuộc đời mình, kể từ đó, cô và La tiểu thư không liên hệ nữa. Sau đó hôn sự giữa La tiểu thư và nhà họ Diệp được bàn đến, cô được đưa đến nhà họ La, họ bảo cô giúp đỡ La tiểu thư được gả đến thành Vĩnh Ninh, vì báo ân, cô đồng ý”. ++

Thật ra vị trí của Thái Hòa nên là của Lâm Văn Trúc, nhưng Lâm Văn Trúc có diện mạo như thế, ai có thể yên tâm cho được? Ngày ngày ở bên La Tú Vân, chắc chắn cơ hội gặp tam thiếu nhà họ Diệp rất nhiều, khó mà bảo đảm không xảy ra chuyện gì, cho dù bản thân Lâm Văn Trúc không muốn, nhưng một khi tam thiếu gò ép thì sao, còn không đồng ý?

Thái Hòa thở gấp, “Cô... rốt cuộc cô là ai?”

“Tôi họ Lâm tên Văn Trúc, La tiểu thư thích gọi tôi là Tiểu Trúc, nói rằng như thế thì thân thiết hơn.”

Thái Hòa nhớ lại chuyện cũ, đột nhiên kinh ngạc kêu lên, “Là cô...”.

Sau khi Thái Hòa đến La phủ thì chưa từng tiếp xúc với Lâm Văn Trúc, nhưng thỉnh thoảng cũng nghe được chuyện của Lâm Văn Trúc từ chỗ người khác. Đám người hầu đó đều vô cùng cảm khái, La Tú Vân mà rời đi thì sẽ không có ai bảo vệ Lâm Văn Trúc nữa, đợi khi La Tú Vân vừa được đưa đến thành Vĩnh Ninh, có lẽ Lâm Văn Trúc sẽ trực tiếp bị nhà họ La tặng cho người khác, không chỉ có thể giải quyết Lâm Văn Trúc mà còn có thể được lợi từ đối phương nữa.

“Là tôi.” ++

Khóe miệng Thái Hòa khẽ run run, cô ấy khó tin mà bụm miệng, mắt thì càng đỏ hơn.

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, “Tôi giống hai người, cũng từng nhận ân huệ của La tiểu thư, cô ấy sống hạnh phúc bình an, tôi sẽ vui mừng cầu nguyện cho cô ấy, nhưng nếu cô ấy sống khó khăn khổ cực, tôi cũng sẽ nghĩ cách giúp đỡ cô ấy. Bây giờ cô ấy không còn nữa, tôi muốn biết, cô ấy chết thế nào, trong đó có ẩn tình gì”.

Bích Nhu nhìn dáng vẻ của Thái Hòa, mắt lóe lên vẻ ngờ vực và khó hiểu.

Lâm Văn Trúc thản nhiên nhìn Thái Hòa không rời, “Thái Vân đâu, cô ấy đi đâu rồi?”.

Nghe đến tên của Thái Vân, Thái Hòa càng khóc đến mức không dừng lại được, Bích Nhu ôm Thái Hòa, giải thích nghi hoặc cho Lâm Văn Trúc, “Chị Thái Vân hẳn là lành ít dữ nhiều rồi”.

“Chuyện gì?” Lâm Văn Trúc cũng trở nên gấp gáp. ++

Bích Nhu cũng không giấu Lâm Văn Trúc tiếp nữa, “Lúc tam thiếu phu nhân gặp chuyện, mợ ấy đuổi cả Thái Vân và Thái Hòa đi, hai người họ đều tưởng là tam thiếu phu nhân muốn yên tĩnh nghỉ ngơi, cho nên không dám làm phiền, ai biết được, ai biết được tam thiếu phu nhân mợ ấy... Thái Hòa nghe thấy Đặng Thanh Vân nói với Diệp Khuynh Lăng rằng hẳn cô ta cũng biết rồi, không thể để cô ta đi... Sau đó Thái Vân bị họ bắt được. Thái Hòa sợ hãi, bèn trốn đi từ cái lỗ ở sân sau, nhưng có thể trốn đi đâu được... Đợi sau khi chuyện qua đi, Thái Hòa bèn một mình sống thấp tha thấp thỏm ở đây”.

Cô ta mà Đặng Thanh Vân nói, đương nhiên là chỉ Thái Vân.

Bởi vì lời đó, Thái Hòa và Bích Nhu đều tin rằng cái chết của tam thiếu phu nhân không đơn giản, nếu không phải tận mắt nhìn thấy tam thiếu phu nhân tự sát, họ cũng không tin chuyện này, sẽ nghĩ rằng tự sát là giả, chứ thật ra tam thiếu phu nhân là bị Diệp Khuynh Lăng và Đặng Thanh Vân hại chết rồi ngụy tạo thành như vậy.

Nhưng mấy năm qua đi, Thái Hòa và Bích Nhu cũng vẫn nghĩ về chuyện đó. Nếu Diệp Khuynh Lăng và Đặng Thanh Vân muốn mạng của tam thiếu phu nhân, việc gì phải phiền phức như thế, một bát thuốc độc là giải quyết xong rồi. Điều khiến hai người họ không thể giải thích đó là lý do, nếu bức tam thiếu phu nhân chết là để Đặng Thanh Vân lên thay, vậy thì rất khó hiểu, bởi vì tam thiếu cũng không có ý định đưa Đặng Thanh Vân lên làm vợ cả, cô ta vẫn chỉ gánh cái danh tiếng tình yêu đích thực, không có bất cứ danh phận gì.

“Cho nên Tú Vân đúng là tự sát?” ++

Thái Hòa nhắm mắt gật đầu.

Trái tim Lâm Văn Trúc bị bóp chặt, cô không thể tưởng tượng, nếu cái chết của La Tú Vân thật sự do Diệp Khuynh Lăng thúc đẩy một tay, cô nên đối mặt với hắn thế nào.

“Thái Vân thì sao, cô nhìn thấy thi thể cô ấy chưa?” Lâm Văn Trúc lại hỏi.

Thái Hòa lắc đầu, “Chưa...”.

Lâm Văn Trúc thở phào một hơi, “Cho nên có thể cô ấy đã chết, cũng có thể là vẫn còn sống?”.

Thái Hòa không gật đầu cũng không lắc đầu, lúc đó Thái Vân bị đưa đi, đâu còn cơ hội sống nữa. Mặc dù La Tú Vân đối xử với Thái Hòa cũng tốt, nhưng rõ ràng cô ấy thân thiết với Thái Vân hơn, rất nhiều chuyện Thái Hòa không biết, Thái Vân lại biết, có lúc nội dung mà La Tú Vân và Thái Vân nói với nhau Thái Hòa nghe chẳng hiểu gì, hoàn toàn không thể chen miệng vào. ++

Nếu khi đó La Tú Vân thật sự gặp phải chuyện gì đó, Thái Hòa không biết, nhưng Thái Vân thì nhất định có biết một chút, thậm chí có thể còn biết vì sao La Tú Vân lại lựa chọn tự sát.

Lâm Văn Trúc nhìn thẳng vào mắt Thái Hòa, “Cô cũng rất muốn biết vì sao Tú Vân lại lựa chọn tự sát đúng không, vậy thì nói tất cả những gì cô biết cho tôi, chuyện còn lại tôi sẽ thu xếp”.

“Được.”

“Ban đầu Tú Vân và Diệp Khuynh Lăng chung đụng thế nào?”

Thái Hòa có hơi không tiện, nhưng vẫn nói ra chuyện mà mình biết, “Đêm tân hôn, Diệp Khuynh Lăng không cùng tam thiếu phu nhân... Diệp Khuynh Lăng ngủ trên ghế cả một đêm. Khi đó tôi và Thái Vân đều rất nôn nóng, phu nhân cũng rất mất mát. Chỉ là sau đó Diệp Khuynh Lăng vẫn luôn như thế, đến Lan Đình Hiên hình như cũng không ngủ lại, bọn tôi đoán có thể là tam thiếu có vấn đề ở phương diện đó, phu nhân cũng không quá lặn tẩn, ngược lại còn lo lắng cho sức khỏe của tam thiếu, còn rất hiểu cho sự quan tâm của tam thiếu với mẹ con Đặng Thanh Vân”.

“Chung đụng kiểu thế, bắt đầu thay đổi từ lúc nào?” ++

Thái Hòa ngẫm nghĩ, “Hình như là bắt đầu từ lúc tam thiếu phát hiện bức tranh của phu nhân, ban đầu nói đến vẽ tranh thì vẫn tốt, sau đó sắc mặt phu nhân hơi lạ... tiếp đó phu nhân cứ thích trò chuyện với tam thiếu về một vài chuyện lúc đi du học nước ngoài, hình như nói rằng họ là bạn học, nhưng tam thiếu không có ấn tượng gì với phu nhân. Có điều tam thiếu và Đặng Thanh Vân cũng là bạn học. Có lẽ bởi vì những chuyện đó mà tâm tình phu nhân không tốt đấy!”.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó phu nhân bắt đầu nghe ngóng một vài chuyện về nhị thiếu. Nhưng người hầu trong phủ Thanh Sơn đâu biết được chuyện của nhị thiếu chứ, họ đều tưởng phu nhân nghe được một vài tin đồn nhảm, hoài nghi cái chết của nhị thiếu có liên quan đến tam thiếu...”

Sắc mặt Lâm Văn Trúc càng nghe càng trầm, “Trước khi tự sát, Tú Vân đã gặp ai?”.

“Đặng Thanh Vân.”

Lâm Văn Trúc lại rơi vào trầm tư. ++

Cái chết của Tú Vân, nhất định có liên quan đến Đặng Thanh Vân, vậy rốt cuộc Đặng Thanh Vân đã nói gì mới dẫn đến việc Tú Vân quyết định tự sát? Lợi thế lớn nhất của Đặng Thanh Vân cũng chỉ có Diệp Chí Hằng hoặc cái danh tình yêu đích thực của Diệp Khuynh Lăng, nhưng những thứ đó, La Tú Vân đã sớm chấp nhận rồi, hơn nữa chung đụng cũng vô cùng tốt, vậy Đặng Thanh Vân còn có thể nói gì?

Thái Hòa như hiểu được điều gì đó, “Là phu nhân chị ấy mời Đặng Thanh Vân đến. Hai người họ đóng cửa phòng, rốt cuộc đã nói những gì, bọn tôi đều không rõ”.

Mắt Lâm Văn Trúc lóe lên, “Cô ấy không muốn cô và Thái Vân biết?”.

Thái Hòa nhớ lại, hình như thật sự là thế. ++

Lâm Văn Trúc hiểu La Tú Vân, cô ấy chính là kiểu người không giấu được chuyện gì, nếu không chuyện cô ấy muốn thay La Tú Vân gả cho Diệp Khuynh Lăng, sao có thể bị cô vừa nhìn đã phát hiện ra.

La Tú Vân thích chia sẻ với người khác, vui, buồn, đều muốn nói cả buổi với người ta, lúc cực kỳ vui vẻ còn nói đi nói lại mãi những nội dung đó. Thái Vân và Thái Hòa đều là người cực kỳ thân thiết với La Tú Vân, nhưng ngay cả họ La Tú Vân cũng giấu, chỉ có một khả năng, La Tú Vân cảm thấy chuyện này rất nguy hiểm, không thể để họ biết, nếu không sẽ liên lụy đến họ.

Phán đoán lúc trước của Lâm Văn Trúc không sai, La Tú Vân đã vô tình phát hiện ra bí mật gì đó.

“Tôi hiểu rồi, Thái Hòa cứ tiếp tục ở đây đi, Bích Nhu thì đi theo tôi.” Lâm Văn Trúc đưa ra quyết định rất nhanh.

Lâm Văn Trúc biết, trong phủ Thanh Sơn, làm gì cũng không giấu được tai mắt của Diệp Khuynh Lăng, huống hồ là trận thế lớn như vậy của cô, cô thậm chí còn hơi hoài nghi, Diệp Khuynh Lăng rốt cuộc có biết

rõ chuyện ma quỷ ở Bích Lạc Hiên hay không. Nếu biết, vì sao Diệp Khuynh Lăng lại lựa chọn bỏ qua, nếu không biết, với tính cách của Diệp Khuynh Lăng vì sao hắn không điều ra chút manh mối? ++

Lâm Văn Trúc dứt khoát đợi một ngày, sau đó cô phát hiện, bên Thiên Hành Cư không có động tĩnh gì, vẫn không có ai đến Bích Lạc Hiên.

Người khác không có động tĩnh, Lâm Văn Trúc bèn tự tạo ra động tĩnh.

Lâm Văn Trúc trực tiếp đưa Bích Nhu đường hoàng đến Bích Lạc Hiên, dáng vẻ đó, khiến Bích Nhu nhìn mà chân mềm nhũn.

“Lâm tiểu thư.” Bích Nhu thật sự sợ động tĩnh này của Lâm Văn Trúc sẽ hại chết Thái Họa.

Lâm Văn Trúc nhếch miệng, “Tôi giống cô, không có bản lĩnh đưa Thái Họa đi, vừa ra ngoài thì đã có tài xế nhìn chăm chăm rồi, tài xế của hắn cũng là mật thám, tôi căn bản không làm được gì”.

Cho nên?

Lâm Văn Trúc: “Kết quả xấu nhất cũng chỉ là bị Diệp Khuynh Lăng phát hiện”.

“Nhưng mà...”

Lâm Văn Trúc lắc đầu, không nhiều lời thêm. Không biết vì sao, cô tin rằng Diệp Khuynh Lăng không phải người thật sự lạm sát người vô tội, cho dù ban đầu cô thật sự tưởng rằng hắn đã thay đổi, nhưng cô vẫn lựa chọn tin hắn, nói cô mù quáng cũng được, nói cô ngu xuẩn cũng được, cô cố chấp đánh cược một lần. ++

Lấy tính mạng của Thái Họa để cược, nếu cược thua, cô nguyện một mạng đền một mạng. Dù sao thì nếu thật sự thua, cô cũng không có lý do để tiếp tục kiên trì nữa.

Lâm Văn Trúc mang theo Bích Nhu đưa đồ ăn nước uống cho Thái Họa, nói chuyện với Thái Họa.

Ba ngày liên tiếp, đều như thế.

Ngày thứ tư, họ cuối cùng cũng đợi được người.

Đặng Thanh Vân và A Lan.

Đặng Thanh Vân vừa đến thì bèn quan sát bên trong Bích Lạc Hiên, mắt thoáng không vui, chủ nhân của Bích Lạc Hiên này mới là nữ chủ nhân thực sự của phủ Thanh Sơn, cho dù cô ta không muốn thừa nhận, nhưng đó lại là sự thực, từ kết cấu của Bích Lạc Hiên thì đã có thể nói rõ một điểm, kiểu mẫu này rõ ràng một viện bình thường không thể so bì được.

Lâm Văn Trúc bắt ngờ nhìn Đặng Thanh Vân, “Đặng tiểu thư, sao cô đến đây?”.

“Tôi nghe nói cô vẫn luôn chạy đến nơi này, không nhịn được bèn qua xem xem.” Đặng Thanh Vân lắc đầu, “Nếu là bởi lời tôi nói lúc trước, tôi sẽ rất áy náy”.

“Hử?” ++

“Nói thật cho cô biết nhé, cô gái rất giống cô đó, không phải là tam thiếu phu nhân.”

“Đặng tiểu thư, e là cô hiểu lầm rồi. Tôi đến đây, chỉ là nghe nói ở đây thường có ma, rất nhiều người đều nghe thấy tiếng bước chân và tiếng khóc, vừa khéo tôi rất có hứng thú với những chuyện này. Đêm hôm thì không dám đến đây, chỉ có thể đến xem vào ban ngày thôi.”

“Vậy sao? Vậy Lâm tiểu thư nhìn ra gì rồi?”

Lâm Văn Trúc lắc đầu, “Không nhìn ra gì cả”.

Đặng Thanh Vân có vẻ hơi bất đắc dĩ, “Lâm tiểu thư thật sự trẻ con đấy, ngay cả mấy lời vớ vẩn đó cũng tin, thế gian này đâu ra ma quỷ chứ, chỉ là mọi người đồn bậy thôi”.

Lâm Văn Trúc bước đến gần Đặng Thanh Vân, đầy vẻ thần bí, “Đặng tiểu thư, tôi nói cho cô biết nhé, nhưng cô đừng nói cho người khác biết đấy. Tôi đã nghe ngóng rồi, là hồn ma của tam thiếu phu nhân nán lại đây, cô ấy chết không nhắm mắt, muốn trở về tìm người hại chết cô ấy...”.

Sắc mặt Đặng Thanh Vân thay đổi, nhìn thế nào thì Bích Lạc Hiên này cũng không thuận mắt, cô ta nhin lại, “Tam thiếu phu nhân là bị bệnh nên qua đời, sao có thể là có người dám hại cô ấy chứ? Lâm tiểu thư, cô bị người ta lừa rồi”. ++

“Thế à? Nhưng mà những người nghe thấy tiếng khóc quá quyết lắm, nói là tam thiếu phu nhân khóc nói rằng cô ấy bị bức chết, cô ấy không nên tin lời người đó...”

Đặng Thanh Vân chợt phóng to đồng tử, nhin không được mà lại quan sát Bích Lạc Hiên, đôi mắt đầy vẻ khó tin, nhưng cô ta lại mau chóng phản ứng lại, thế gian này sao có thể có ma chứ?

“Lâm tiểu thư, cô nghe ai nói vậy? Người lan truyền vớ vẩn mấy tin đồn nhảm đó không thể giữ lại phủ để huyền hoặc mọi người được.”

“Quên rồi.” Lâm Văn Trúc cười, “Tôi cũng cảm thấy có thể là giả, nếu không thì sao tôi ở đây kiểm tra mấy ngày rồi mà cũng không nghe thấy gì chứ. Hơn nữa ấy, nếu thật sự có ma, việc gì mà không trực tiếp đến dọa người hại chết cô ấy chứ, ngược lại còn ở đây dọa những người vô tội?”

“Lâm tiểu thư, cô vẫn đừng ở đây quấy rầy sự yên tĩnh của tam thiếu phu nhân thì hơn, tam thiếu không thích đâu.”

Lâm Văn Trúc cúi đầu, “Cảm ơn Đặng tiểu thư đã nhắc nhở”.

Đặng Thanh Vân đi rồi mới phản ứng lại, mục đích của cô ta hôm nay chưa đạt được, cô ta còn hi vọng Lâm Văn Trúc bận tâm đến cô gái rất giống Lâm Văn Trúc, kết quả Lâm Văn Trúc hoàn toàn không bận tâm.

Đặng Thanh Vân cũng cảm thấy có hơi bất thường.

Khi Đặng Thanh Vân mơ hồ hiểu ra, cô ta cười giễu một tiếng.

Nếu Lâm Văn Trúc thật sự đến vì La Tú Vân, vậy thì rất tốt, khi Lâm Văn Trúc thật sự biết La Tú Vân đã chết như thế nào, đó cũng chính là lúc bản thân Lâm Văn Trúc nên chết.

36. Chương 36: Cái Chết Của Nhị Thiếu

Trong lòng Lâm Văn Trúc hiểu rõ, cái chết của La Tú Vân nhất định không thể không liên quan đến Đặng Thanh Vân, nhưng cô rất muốn biết, trong đó Diệp Khuynh Lăng sắm vai nhân vật nào, là đồng lõa của Đặng Thanh Vân, hay là biết rõ nhưng lựa chọn đứng cùng phe với Đặng Thanh Vân. Điều khiến cô khó hiểu hơn là La Tú Vân chính là người hẹn Đặng Thanh Vân, chứ không phải là Đặng Thanh Vân chủ động đến tìm La Tú Vân, hai điều này khác biệt nhau rất lớn, một loại là La Tú Vân biết được gì đó nên mời Đặng Thanh Vân tới ứng đối, loại còn lại là Đặng Thanh Vân chủ động bức ép La Tú Vân.

Lâm Văn Trúc nghĩ không thông, tựa như cô vẫn nhận định rằng La Tú Vân lựa chọn tự sát là một chuyện khó tin vậy.

Lâm Văn Trúc dẫn Bích Nhu cùng rời khỏi Bích Lạc Hiên, bên ngoài Bích Lạc Hiên từng trồng khóm cúc lớn, khi mùa thu đến, hoa cúc nở rộ, các loại cúc đua khoe hương dưới ánh dương uy phong, thanh nhã xinh đẹp, giống như khí chất của La Tú Vân, rực rỡ như cúc nở, phong vị như cúc thơm hương, khe khẽ nhàn nhạt, phiêu lãng xa xôi, nhưng mà giờ khắc này, cả mảng hoa cúc đã sớm khô tàn, chỉ còn lại chút dấu vết nhắc nhở về sự tồn tại của chúng, chúng cũng đã cùng tiêu tan theo cái chết của La Tú Vân.

Lâm Văn Trúc không nhin được mà thầm thở dài. ++

La Tú Vân là một cô gái tốt, đáng tiếc trên thế gian này, người tốt phần nhiều thường đoản mệnh.

“Lâm tiểu thư, Thái Họa cô ấy...” Bích Nhu cắn môi, nhìn Lâm Văn Trúc với vẻ chờ mong, đôi mắt ngập tràn sự khao khát, Lâm Văn Trúc là niềm hi vọng duy nhất của cô ấy và Thái Họa.

“Sẽ kết thúc rất nhanh thôi.”

Bích Nhu vui vẻ trong lòng, “Lâm tiểu thư có kế hoạch gì? Tôi và Thái Họa có cần phải thu xếp trước không?”.

Lâm Văn Trúc lãnh đạm nhìn Bích Nhu, lắc đầu, họ sẽ không muốn nghe kế hoạch và sắp xếp của cô, nếu đã như thế, vẫn không biết thì hơn. ++

Lúc về đến Tà Vũ Hiên, từ xa Lâm Văn Trúc đã nhìn thấy bạn nhỏ Diệp Chí Hằng, đối phương cũng nhìn thấy cô, hai người đều dừng lại nhìn đối phương. Không biết có phải là ảo giác hay không, Lâm Văn Trúc luôn cảm thấy Diệp Chí Hằng hình như đã cao hơn lớn hơn một chút, khoảng cách xa thế này, cô cũng có thể cảm thấy được sự căm ghét của Diệp Chí Hằng với mình.

Lâm Văn Trúc lắc đầu, chắc hẳn Đặng Thanh Vân đã dạy bảo Diệp Chí Hằng rằng đừng đến trêu chọc mình.

Lúc quay người đi được mấy bước, trong não Lâm Văn Trúc đột nhiên xẹt qua một suy nghĩ, bước chân cô khựng lại, “Tiểu thiếu gia bây giờ mấy tuổi rồi?”.

Bích Nhu hơi ngẩn ra, không ngờ rằng đột nhiên cô lại hỏi câu này, “Năm tuổi rồi thì phải?”.

Năm tuổi rồi? Lâm Văn Trúc nhíu mày suy tư một lát, “Tam thiếu có đích thân dạy bảo cậu ta không?”.

“Tam thiếu rất bận, nhưng tam thiếu rất quan tâm tiểu thiếu gia, thường hỏi bài vở của tiểu thiếu gia, trong cuộc sống cũng dốc hết khả năng. Đặng Thanh Vân được sung lâu dài, không thể không liên quan đến sự tồn tại của tiểu thiếu gia.”

Lâm Văn Trúc cười thờ ơ, “Ý của cô là sinh con cho tam thiếu là có thể ở bên tam thiếu lâu dài với địa vị không thay đổi?”.

Bích Nhu ấp a ấp úng, “Cô... khác với bọn tôi”. ++

Lâm Văn Trúc nhếch khóe miệng, “Ở vị trí nào thì làm tốt việc của vị trí đó, lo tốt cho mình là được. Cô muốn tôi lôi kéo tam thiếu đối đầu với Đặng Thanh Vân, thậm chí đánh bại Đặng Thanh Vân, khiến cô ta đau khổ. Sao cô không nghĩ thử xem, cô ta có thể ở bên tam thiếu bao năm như thế, chỉ sinh hạ một đứa con duy nhất, cô cảm thấy cô ta là một người phụ nữ bình thường ư? Hôm nay tôi chẳng qua chỉ thăm dò cô ta một chút thôi, nhưng cô có tin không, cô ta phản ứng lại rất nhanh, nói không chừng còn lợi dụng chuyện này để đối phó tôi nữa đây?”.

Bích Nhu há miệng, không biết có thể nói được gì. ++

Đôi mắt Lâm Văn Trúc đanh lại, “Đến lúc đó cô và Thái Họa cùng rời đi đi!”.

“Không... tôi không đi.” Thái độ của Bích Nhu trở nên cứng rắn.

Lâm Văn Trúc im lặng nhìn Bích Nhu, sau đó cười, “Cô không đi, ở lại làm gì? Để tôi đoán thử xem, sau khi Thái Họa rời đi, cô không có nỗi lo gì nữa, có thể làm tất cả những việc mà cô muốn làm. Ví dụ như cô từng làm việc ở nhà bếp, có thể lợi dụng cơ hội này để hạ độc với Đặng Thanh Vân, người nhà cô đã không còn nữa, cô không hề sợ sẽ liên lụy ai, còn thể báo thù cho La Tú Vân, báo đáp ân tình của cô ấy với cô. Trước tôi không nói cô có thể lấy được chất độc khiến người ta chết trong nháy mắt không, chỉ riêng việc Lan Đình Hiên có nhà bếp nhỏ thôi, cô phải lấy danh nghĩa gì đưa đồ ăn đến đó? Diệp Khuynh Lăng lại thường dùng bữa ở Thiên Hành Cư, dù thế nào cũng không thể phai người bưng đồ ăn từ nhà ăn lớn đến chứ? Đặng Thanh Vân cũng không ngốc, dựa vào đâu mà cô ta sẽ ăn đồ ăn do người có lai lịch không rõ ràng đưa tới? Chuyện cô làm, ngoại trừ hại bản thân cô, nó chẳng có bất cứ ảnh hưởng gì với Đặng Thanh Vân cả”.

Bích Nhu mặt trắng bệch, cắn môi, rồi lại quỳ xuống trước mặt Lâm Văn Trúc, “Tôi không thể đi”.

Lâm Văn Trúc trầm mặc nhìn cô ấy. ++

Bích Nhu ngẩng đầu, cười quyết tuyệt, “Tôi sẽ không làm gì cả, tôi muốn nhìn xem cô ta có kết cục gì”.

Lâm Văn Trúc thâm hiểu, Đặng Thanh Vân sẽ có kết cục thế nào, không quyết định ở việc Đặng Thanh Vân đã làm gì, mà là ở thái độ của Diệp Khuynh Lăng với Đặng Thanh Vân.

Lâm Văn Trúc và Bích Nhu yên lặng giăng co, thu hút sự chú ý của người hầu và thủ vệ đi ngang qua, hai người tựa như không có bất cứ cảm giác gì, vẫn giăng co trong im lặng.

Cho đến khi Diệp Khuynh Lăng dẫn Thạch Nham đi đến.

Diệp Khuynh Lăng nhìn Bích Nhu đang quỳ trên mặt đất, rồi lại nhìn Lâm Văn Trúc, “Thế này là sao đây?”.

“Cô ấy thích quỳ, em muốn biết cô ấy có thể quỳ tới khi nào.”

Diệp Khuynh Lăng cười giấu một tiếng, “Em không sợ người khác nói em cậy được yêu chiều mà kiêu căng hống hách à?”. ++

Lâm Văn Trúc đón lấy ánh mắt của Diệp Khuynh Lăng, “Tiền đề là em phải được yêu chiều đã”.

“Ồ”, Diệp Khuynh Lăng nhú mày, “Vậy em nói em có được không?”.

“Tam thiếu nói trước xem em có tư cách để cậy được yêu chiều mà kiêu căng không?”

Diệp Khuynh Lăng bĩu môi, “Ta chẳng dám nói đâu”.

“Tam thiếu còn có chuyện mà tam thiếu không dám?”

“Trước đây không có, bây giờ không phải có rồi à?”

Lâm Văn Trúc nói chuyện một lát với Diệp Khuynh Lăng, như cố ý, bảo Thạch Nham kéo Bích Nhu đang quỳ trên mặt đất dậy, điều này đã đắc tội nặng với Thạch Nham, chỉ là cô coi như không nhìn thấy sắc mặt khó coi của Thạch Nham.

Lâm Văn Trúc và Diệp Khuynh Lăng cùng về Tà Vũ Hiên. ++

“Dạo này làm những gì?” Diệp Khuynh Lăng hỏi băng quơ.

“Chán thì giết thời gian, không bận như tam thiếu.” Lâm Văn Trúc nói có hàm ý khác.

“Chán đến mức ngày ngày đến Bích Lạc Hiên? Ta nhớ khi đó ta đã từng nói...”

“Biết, Bích Lạc Hiên có ma, cho nên càng muốn xem, rốt cuộc là thật sự có ma, hay là có người giả thần giả quỷ.” Nói đến đây, Lâm Văn Trúc chăm chú nhìn người trước mặt, hẳn thờ ơ thế này, dường như tất cả đều nằm trong bàn tay hắn. Trước đây cô cảm thấy người như thế rất tài giỏi, bây giờ mới biết, không phải anh ta tài giỏi, mà là người như thế cao xa khó với, anh ta căn bản không thèm biết bạn nghĩ thế nào hay tổn thời gian phỏng đoán suy nghĩ của bạn, chỉ cần anh ta nắm vận mệnh của bạn trong tay, vậy thì tất cả đều nằm trong suy nghĩ của anh ta, có ai ngu xuẩn quan tâm đến suy nghĩ của một con kiến cơ chứ. “Trong Bích Lạc Hiên có ma, tam thiếu không phải người điều tra một chút”.

“Đây là tất cả những gì em phát hiện ra?” ++

Lâm Văn Trúc lắc đầu, “Tam thiếu còn không phát hiện ra điều gì, em có thể phát hiện sao? Nhưng mà em lại biết, hẳn là nơi có ma, nhất định là có người chết không cam lòng, sinh thời đã chịu ầm ức”.

Ánh mắt Diệp Khuynh Lăng khẽ thu lại.

Lâm Văn Trúc nói tiếp, “Nếu có ai đó chết có ẩn tình, tam thiếu có sẵn lòng đi điều tra rõ chân tướng, cho người chết một sự an ủi không?”.

“Vậy phải xem người chết và mình có quan hệ gì, có đáng để làm chuyện đó hay không, nhỏ củ cải ra mang theo bùn thì bùn sẽ dính vào ai nữa.”

Lâm Văn Trúc gật đầu, “Em hiểu rồi”. ++

Nhỏ củ cải ra mang theo bùn, bùn đó dính vào Đặng Thanh Vân, thế nên hắn bỏ qua chuyện này.

Cũng đúng, hẳn cũng không sai, dù sao thì La Tú Vân là tự sát, mặc dù Đặng Thanh Vân đi trước khi La Tú Vân tự sát, nhưng Đặng Thanh Vân là bị La Tú Vân chủ động gọi đến.

Đến Tà Vũ Hiên, Diệp Khuynh Lăng không đi vào, dường như chỉ đưa Lâm Văn Trúc quay về mà thôi.

Dường như hẳn muốn nói gì đó với cô, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

“Lát nữa em sẽ đến Phượng Vũ Thiên.”

Diệp Khuynh Lăng gật đầu. ++

Lâm Văn Trúc đến Phượng Vũ Thiên, vẫn hưởng thụ đãi ngộ của chủ chốt trong chủ chốt, việc làm ăn của Phượng Vũ Thiên trở nên hưng thịnh như cũ, mọi người đều quên mất lúc trước Phượng Vũ Thiên đã xảy ra chuyện gì, náo nhiệt ồn ào như trước đây.

Một ca khúc biểu diễn xong, Lâm Văn Trúc quay về hậu đài. Trong phòng hóa trang nhiều người âm ỉ huyền não, đồng thời cũng chia khu vực, càng vào trong càng yên tĩnh, cùng với đó là cũng có chỗ của mấy nhân vật chủ chốt, nói đơn giản, càng nổi tiếng thì chỗ càng gần bên trong.

Lâm Văn Trúc không đến phòng hóa trang nhỏ của mình, ngược lại ngồi vào bên trong, nhìn thấy Liễu Như Ngọc đổi son bột nước, có chút hứng thú mà tán gẫu câu được câu chẳng với Liễu Như Ngọc, hai người trò chuyện đều là chủ đề mà phái nữ thích tán gẫu, không ai cảm thấy bất thường.

Chu Nhan đứng dậy, liếc Lâm Văn Trúc một cái, xoay người chuẩn bị lên sân khấu.

Lúc này Lâm Văn Trúc nhìn bốn phía xung quanh, đề thấp giọng, “Lâm Vụ sao rồi?”

Động tác chùi son của Liễu Như Ngọc hơi khựng lại, rõ ràng nhìn thấy vẻ cứng ngắc khó tin của mình từ trong gương, sau đó khẽ nhướn mắt, cười, “Sao cô lại đến hỏi tôi? Quan hệ của cô ấy với Chu Nhan tốt hơn mà”. ++

Lâm Văn Trúc nhếch miệng cười nhẹ, trầm mặc nhìn Liễu Như Ngọc.

Liễu Như Ngọc yên lặng một lúc, rồi bại trận, “Sao cô phát hiện ra?”

“Người trong Phượng Vũ Thiên tuy nhiều, nhưng người có thể ở vị trí cao lại không nhiều, mấy người mới hiển nhiên không thể là người chỉ đạo Lâm Vụ, vậy thì chỉ nằm trong số Cố Hương Liên, Chu Nhan và cô thôi. Cố Hương Liên thì không thể, Chu Nhan thì tính cách quá lộ liễu, không hợp với tác phong của người như chúng ta, nếu không thì vừa nghi ngờ đã có thể nghi ngờ đến cô ta rồi, tâm tư của cô ta với tam thiếu lại viết ngay trên mặt nữa, cho nên chỉ còn lại một mình cô.”

“Thì ra là thế.” Liễu Như Ngọc còn tưởng là mình đã để lộ ra sơ hở gì nữa.

“Cô vẫn chưa trả lời tôi, Lâm Vụ thế nào rồi?”

Liễu Như Ngọc tô son, “Chết rồi”.

Lòng Lâm Văn Trúc khẽ bộp rộp, mặc dù cô đã sớm đoán được, nhưng khi biết được sự thực thì vẫn có cảm giác phức tạp không nói rõ được, người mà mấy ngày trước vẫn còn sống, nháy mắt đã trở thành một thi thể rồi. “Là... tam thiếu?”

Liễu Như Ngọc như cười như không nhìn cô. ++

Lòng Lâm Văn Trúc bị thít chặt, “Đại thiếu”.

Đúng vậy, nếu là tam thiếu, hẳn sẽ hi vọng thông qua Lâm Vụ mà có được một vài tin tức, còn suy nghĩ của đại thiếu thì ngược lại, Lâm Vụ chết, Diệp Khuynh Lăng không thể thông qua cô ta mà biết được điều gì.

Liễu Như Ngọc nhìn rõ nét mặt của Lâm Văn Trúc, khẽ nhướn mày, khéo miệng nhếch lên, “Phụ nữ nên sống vì bản thân mình, bây giờ cô có điều kiện này, có thể nắm chặt lấy”.

Lâm Văn Trúc dưng mày, sau đó hiểu ý của Liễu Như Ngọc, “Đại thiếu biết cô là người như vậy chưa?”

“Tôi chỉ là một ca nữ ở Phượng Vũ Thiên mà thôi.” Liễu Như Ngọc không nói gì thêm.

Lâm Văn Trúc lại cảm thấy hơi khó tả, không thể nghi ngờ gì Lâm Vụ là người tận tâm và trung thành với đại thiếu, nhưng người như thế lại rơi vào kết cục đó, mà Liễu Như Ngọc, rõ ràng là kiểu người khác với Lâm Vụ. Nếu Lâm Vụ thu tâm tư lại, chứ không phải là đặt vào việc thăm dò tin tức, địa vị ở Phượng

Vũ Thiên cũng sẽ không như thế. Giống như Liễu Như Ngọc đây, làm bao nhiêu chuyện cũng không sao, sẽ không làm sai chuyện, cùng với nỗ lực phát triển bản thân thì cũng trở thành người đứng đầu Phụng Vũ Thiên, quen biết nhiều người quyền quý, cho dù đại thiếu muốn động vào cô ta thì cũng phải cân nhắc, thậm chí sẽ tặng cô ta cho một vài người quyền thế để thu được lợi, đây là giá trị mà Liễu Như Ngọc tự tạo ra cho mình. ++

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, “Tôi muốn nhờ cô thay tôi điều tra chuyện về Đặng Thanh Vân”.

“Hử?”

“Tôi đến bên tam thiếu, chủ yếu là muốn biết nguyên nhân cái chết của tam thiếu phu nhân, tôi nghi ngờ có liên quan đến Đặng Thanh Vân, đương nhiên phải điều tra Đặng Thanh Vân rồi.”

Liễu Như Ngọc nhìn cô hồi lâu, “Được”.

Lâm Văn Trúc thở phào một hơi.

Liễu Như Ngọc lại nhắc nhở cô, “Hề chuyện gì cũng đừng quá nóng vội, nếu không chính là kết cục của Lâm Vụ”.

“Tôi hiểu.” ++

Liễu Như Ngọc nhìn mình trong gương, lại qua tấm gương mà quan sát Lâm Văn Trúc, nói ra cũng kì lạ, Lâm Văn Trúc tỏ ra bình thường, nhưng cô ta lại cảm thấy không quá bình thường, nếu không thì vì sao Lâm Văn Trúc lại lặn lội bên cạnh Diệp Khuynh Lăng tốt như thế? Cô ta không tin Lâm Văn Trúc vô vị như vẻ bề ngoài.

Lâm Văn Trúc mau chóng nhận được tin tức về Đặng Thanh Vân.

Chỉ là quá trình nhận được tin tức cũng đỡ khóc đỡ cười, là do Ngọc Tiêu Tiêu của Vân Chi Thượng mang tới, Ngọc Tiêu Tiêu trực tiếp xông vào Phụng Vũ Thiên, hò hét bảo Lâm Văn Trúc đừng quần quật tam thiếu, sau khi nói mấy câu với Lâm Văn Trúc, bị Kim tử sắc mặt khó coi mời người tiễn Ngọc Tiêu Tiêu về, thậm chí còn muốn uống tách trà với ông chủ của Vân Chi Thượng để nói về chuyện này.

Chuyện này lại dấy lên sóng to gió lớn trong Phụng Vũ Thiên, cái tên Ngọc Tiêu Tiêu thoát cái ai ai cũng biết, mặc dù trước đó cô ta cũng vô cùng có tiếng ở Vân Chi Thượng, nhưng lúc này thì không ai là không biết. ++

Lâm Văn Trúc lại trở thành nữ chính trong câu chuyện tám nhắm lần nữa, mọi người đều tò mò, cuối cùng tam thiếu sẽ lựa chọn vị mỹ nhân nào, thậm chí còn không ngại mà đánh cược.

Lâm Văn Trúc cảm thấy cảm nín với những tin đồn này, sở dĩ Ngọc Tiêu Tiêu đến tìm cô, một là để đưa tin cho cô, hai là muốn nhìn xem cô gái vào ở phủ Thanh Sơn là người thế nào.

Bất luận ra sao, Lâm Văn Trúc đều được như ý nguyện, có được tin tức về Đặng Thanh Vân.

Cô nhìn qua bản ghi chép, nội dung không nhiều, phần lớn xoay quanh chuyện qua lại giữa Đặng Thanh Vân và Diệp Khuynh Lăng. Nhà họ Đặng cửa nhỏ nhà nhỏ, đương nhiên không thể khiến Tư lệnh Diệp coi trọng, quan trọng hơn là Tư lệnh Diệp cực kì yêu chiều Diệp Khuynh Lăng, vì thế cũng cực kì kén chọn với con dâu, Đặng Thanh Vân chưa từng tiến được vào mắt của Tư lệnh Diệp. Tư lệnh Diệp phá đôi uyên ương, chọn đi chọn lại con dâu, không ngại khiến nhà họ Đặng mau chóng gả Đặng Thanh Vân đi, đâu biết được Diệp Khuynh Lăng lại làm ra chuyện kinh sợ như thế, đoạt hôn ngay trước mặt mọi người.

Sau chuyện đoạt hôn, thân phận của Diệp Khuynh Lăng hạ thấp xuống, thế gia vọng tộc thật sự thì đâu thể để con gái họ gả cho hèn, thế nên mới có chuyện liên hôn với nhà họ La ở Lạc Thành xa xôi.

Lâm Văn Trúc yên lặng nhìn những thông tin này, đột nhiên phát hiện đó đều là chuyện từ năm năm trước, cô tính toán thời gian, trước khi kết hôn Đặng Thanh Vân đã mang thai, là bởi vậy nên mới có chuyện Diệp Khuynh Lăng đoạt hôn?

Lâm Văn Trúc hơi tiếc nuối, bởi vì trong tin tức không hề có chuyện lúc Diệp Khuynh Lăng và Đặng Thanh Vân xuất ngoại.

Khi cô thu bản ghi chép lại, trong não lóe lên một suy nghĩ.

Những chuyện này đều xảy ra vào năm năm trước, nhị thiếu cũng qua đời vào năm năm trước, nhưng La Tú Vân mới được gả vào phủ thì trước đó căn bản không quen nhị thiếu, giữa hai người họ không có bất cứ sự qua lại nào, vì sao trước khi chết cô ấy lại nghe ngóng tin tức về nhị thiếu?

37. Chương 37: Lấy Tính Mạng Để Cước

Lúc chạng vạng, A Lan vội vã đi vào từ bên ngoài Lan Đình Hiên, trong mắt ánh lên vẻ chế nhạo và tự đắc không chút che giấu, chế nhạo đương nhiên là Lâm Văn Trúc không tự lượng sức, tự đắc đương nhiên là chủ nhân nhà mình thì khác, cô ta đi đến bên cạnh Đặng Thanh Vân, “Tiểu thư, lúc này Lâm Văn Trúc đang đứng ở ngoài Thiên Hành Cư chờ tam thiếu đấy ạ! Hành vi không biết xấu hổ này, quả nhiên là người chui ra từ Phượng Vũ Thiên”.

Đặng Thanh Vân nhướn mày, dường như không ngờ đến, “Thế ư?”.

A Lan đi theo Đặng Thanh Vân lâu như thế, sau khi Đặng Thanh Vân không nói rõ rằng không được nghe ngóng tin tức về tam thiếu và Lâm Văn Trúc, cô ta biết rõ, đây là sự cho phép ngầm, chủ nhân cũng muốn biết trong phủ đã xảy ra chuyện gì. A Lan thường ở bên cạnh Đặng Thanh Vân, lại là người đi theo Đặng Thanh Vân từ trước lúc vào phủ, đương nhiên có thể thay mặt Đặng Thanh Vân. Đứng thấy Lâm Văn Trúc được mọi người đồn đãi hằng say rằng có vẻ như tam thiếu đã hoàn toàn bị cô ta mê hoặc, thật ra trong mắt đám người hầu, Lâm Văn Trúc vẫn không bì được với Đặng Thanh Vân, chớ nói đến việc Đặng Thanh Vân không có bất cứ dấu hiệu bị thất sủng nào, chỉ riêng việc Đặng Thanh Vân sinh ra con trai duy nhất của tam thiếu thì đã không có ai có thể so được với cô ta, vì thế một khi A Lan xuất hiện, mọi người đương nhiên sẽ hiểu chuyện mà nể mặt.

Đặng Thanh Vân bưng tách trà, khước miệng nhếch lên, có lẽ cũng cảm thấy Lâm Văn Trúc thật sự đã để lộ bản chất rồi. Trước đây cô ta còn tưởng rằng Lâm Văn Trúc cũng bị tam thiếu mê hoặc, bây giờ lại hiểu rõ, Lâm Văn Trúc là người ra từ nơi như Phượng Vũ Thiên, đương nhiên sẽ coi tam thiếu thành kim chủ, loại phụ nữ như thế, cô ta không tin tam thiếu sẽ đặt vào trong lòng.

“Tam thiếu nhìn thấy cô ta thì kịch hay rồi.” ++

Trước đây dường như đã từng xảy ra chuyện thế này, tam thiếu không nói một lời, mà những người phụ nữ đó hoặc là bị tống đi, hoặc là biến mất hoàn toàn, vì thế ai cũng rõ, Thiên Hành Cư là một cấm địa.

Đương nhiên, cũng chỉ là tương đối mà thôi, ví dụ như Đặng Thanh Vân chính là một ngoại lệ.

Không thể không nói, cảm giác trở thành ngoại lệ này thật sự không tệ, cho dù Đặng Thanh Vân lấy Diệp Chí Hằng làm cái cớ, nhưng cô ta chính là người phụ nữ không chỉ không khiến Diệp Khuynh Lăng tức giận mà còn thành công đưa hắn đi, mùi vị áp đảo người khác này khỏi phải nói là quá tốt.

Đương nhiên, chuyện như thế làm một hai lần là đủ, làm nhiều thì chính là tính kế và có tâm cơ, nhỏ thì là không hiểu chuyện, lớn thì là có ý đồ khác.

Mặc dù Đặng Thanh Vân cũng biết Diệp Khuynh Lăng sẽ không bận lòng về Lâm Văn Trúc, nhưng nghĩ đến việc Lâm Văn Trúc sẽ bị Diệp Khuynh Lăng khiển trách, trong lòng cô ta bứt rứt, hận không thể tận mắt nhìn thấy cảnh tượng đó.

“Vậy em đi đi!” ++

A Lan vui vẻ trong lòng, lại lập tức rời khỏi Lan Đình Hiên, hơn nữa còn kích động lắm lắm, phải kể lại toàn bộ chuyện lát nữa nhìn thấy cho tiểu thư mới được, để tiểu thư cũng vui mừng một phen.

Nhưng sau khi A Lan thật sự nhìn thấy, cô ta về Lan Đình Hiên với vẻ mặt khó coi, đối mặt với sự hỏi thăm của Đặng Thanh Vân, cô ta lại không thể không nói thật.

Thì ra Lâm Văn Trúc không hề bị Diệp Khuynh Lăng khiển trách, Lâm Văn Trúc nói gì đó với Diệp Khuynh Lăng, sau đó Diệp Khuynh Lăng cùng Lâm Văn Trúc rời đi.

Sắc mặt Đặng Thanh Vân vô cùng khó coi, cô ta ném tách trà xuống đất, dọa khiến cơ thể A Lan run lên, sợ hãi nhìn Đặng Thanh Vân, “Tiểu thư...”.

“Cái con...” tiện nhân đó!

Đặng Thanh Vân lòng như lửa đốt, một vài lời nói khó nghe cũng sắp tuôn ra.

Động tĩnh này, đương nhiên cũng bị Diệp Chí Hằng nghe thấy, cậu ta vội chạy vào, “Mẹ”.

Đặng Thanh Vân bế Diệp Chí Hằng lên, ôm rất chặt, lòng đưa ra quyết định, cô ta sẽ không để Lâm Văn Trúc có kết cục tốt, cô ta nhất định sẽ khiến Lâm Văn Trúc thua thảm hại.

.....

Lâm Văn Trúc từ sớm đã đợi ở ngoài Thiên Hành Cư, nhưng không được cho vào, cô bèn đợi mãi ở ngoài cửa.

Không biết qua bao lâu, thủ vệ mới đi vào trong, bên trong không biết nói những gì, qua một lát, cửa lớn mở ra, Diệp Khuynh Lăng mới đi ra. ++

Lâm Văn Trúc đứng ở đây, trong lòng không thấp thỏm hay buồn chán, mà là suy nghĩ không ngừng phát tán. Cô đến đây, cho dù là người ở Thiên Hành Cư chưa từng nghe nói về cô, nhưng theo lý mà nói, họ đều nên vào báo một tiếng, nhưng họ lại không vào, hoặc là Diệp Khuynh Lăng đang xử lý chuyện gấp, đã dặn trước là không cho bất cứ ai làm phiền, hoặc là Diệp Khuynh Lăng căn bản không ở đây.

Nếu là về sau, chứng tỏ rằng ra vào Thiên Hành Cư không chỉ có một cửa này mà còn có con đường bí mật nữa, e rằng đây là một bí mật của Thiên Hành Cư, không thể cho người ngoài biết, sau đó thì hắt bí mật ra vào phủ Thanh Sơn.

Quan trọng nhất là Diệp Khuynh Lăng bí mật ra ngoài vào lúc này, rốt cuộc là vì sao? Chắc chắn là chuyện lớn nên mới khiến hắt dù ở phủ Thanh Sơn nhưng vẫn cẩn thận như thế.

Cô khẽ thở dài một hơi, lúc này cô hơi hiểu được vì sao hắt cự tuyệt những người đại thiếu phái tới như thế, cho dù hắt có cẩn thận hơn nữa, một khi đụng phải cô gái tâm tư mẫn cảm, dẫu hắt có tỏ ra bình thường thì người ta cũng có thể phán đoán ra tin tức hữu dụng từ một chút dấu vết. Ví như bây giờ, nếu đại thiếu biết hắt thận trọng làm việc thì có thể phái đại đội nhân mã dò xét, cho dù không điều tra ra được gì thì cũng có thể dọa Diệp Khuynh Lăng, khiến kế hoạch của hắt đứt đoạn.

Cô cứ suy nghĩ mãi, thời gian trôi qua rất nhanh, cho đến khi Diệp Khuynh Lăng đứng trước mặt cô, dường như cô mới phản ứng lại. ++

“Tam thiếu.”

“Có chuyện?” Ngữ khí của Diệp Khuynh Lăng rất nhẹ nhàng, nhưng ý sâu xa trong mắt lại không nhẹ nhàng như thế, như đang nhắc nhở cô, tốt nhất là nên có chuyện.

Nếu không thì sao? Làm phiền hắt, hắt sẽ làm gì cô.

Lâm Văn Trúc càng thêm ngoan ngoãn, “Tam thiếu vẫn chưa ăn cơm đúng không, em muốn tam thiếu cùng em ăn cơm tối”.

Diệp Khuynh Lăng chẳng ừ hử gì nhìn cô.

Lâm Văn Trúc lại nhìn hắt một hồi, rồi nhìn Thạch Nham vẫn nhìn mình chăm chăm, đột nhiên phản ứng lại, vào lúc này hắt vẫn bận, có lẽ là phải về thư phòng bàn bạc chuyện gì đó, sự xuất hiện của cô làm phiền hắt, cũng quấy nhiễu sắp xếp tiếp theo của hắt.

Nói vậy thì, hắt thật sự ra ngoài xử lý chuyện gì đó?

Cô như cố ý, sắp lại gần Diệp Khuynh Lăng, đè thấp giọng, “Tam thiếu, em phát hiện ra chân tướng chuyện ma quỷ ở Bích Lạc Hiên rồi, muốn báo cáo với tam thiếu”.

Động tác và ánh mắt thân mật này, Lâm Văn Trúc thừa nhận mình cố ý, cô đã sớm nhìn ra Thạch Nham không thích mình, vậy thì làm chút chuyện khiến đối phương phiền muộn là được, cảm giác này đúng là không tệ, nhất là khi Thạch Nham mất thì trọn tròng còn mặt thì đen như mực.

Diệp Khuynh Lăng nhướn mày, đây đúng thật là rất bất ngờ.

“Tam thiếu có hứng thú không?” ++

Diệp Khuynh Lăng ngẫm nghĩ, rồi lại nhìn cô mấy giây, “Được, theo em”.

Lâm Văn Trúc liếc Thạch Nham một cái, “Nhưng đây là bí mật giữa hai chúng ta, vậy thì đừng cho người khác biết, được không?”.

Diệp Khuynh Lăng xùy một tiếng, vươn tay ra hiệu, bảo Thạch Nham không cần đi theo. Nếu phải rời phủ, Thạch Nham đương nhiên có lời để nói, nhưng ở trong phủ, Thạch Nham không tìm ra lý do để nhất định phải đi theo Diệp Khuynh Lăng.

Lâm Văn Trúc có tâm trạng rất tốt đi ở phía trước, Diệp Khuynh Lăng đi theo sau cô.

“Phụ tá Thạch đắc tội em lúc nào thế?”

Lâm Văn Trúc cố ý thở dài, “Thời gian Phụ tá Thạch đi theo bên cạnh tam thiếu nhiều hơn thời gian em ở bên cạnh anh, em ghen tị với anh ta, cho nên một khi anh ta không vui thì em sẽ vô cùng vui”.

Diệp Khuynh Lăng “ồ” một tiếng, châm chọc nhẹ, hiển nhiên không tin lời giải thích của cô.

Diệp Khuynh Lăng đi theo cô, lúc đi được một nửa, hần bỗng hiểu, đây không phải con đường đến Tà Vũ Hiên, mà là đến Bích Lạc Hiên. ++

“Tam thiếu, em kể cho anh nghe một câu chuyện nhé!” Cô không trưng cầu, mà tự kể, “Có một cô gái, cô ấy mất người nhà, được một thiếu niên sắp xếp cho vào ở một gia đình bình thường. Ban đầu cô ấy sống cũng không tệ, sau đó chiến tranh lan đến, cô ấy bắt đầu con đường lưu vong, sức khỏe cha mẹ nuôi không tốt, qua đời ngay trên đường. Cô ấy nỗ lực sống, bữa no bữa đói, theo người khác cùng chạy đến Lạc Thành. Vận khí của cô ấy không tồi, vẫn còn sống, mà vận khí của cô ấy cũng không tốt lắm, người cùng lưu vong với cô ấy sẵn dĩ giúp cô ấy, là để đến Lạc Thành thì đem bán cô ấy... Sau đó lúc bị bán, cô ấy gặp được một tiểu thư con nhà quyền quý, tiểu thư đó dùng tiền giải quyết chuyện đó. Kể từ đó, cô ấy lấy thân phận nha hoàn ở bên tiểu thư đó, nhưng tiểu thư đó chưa bao giờ coi cô ấy là nha hoàn, mà là một người bạn tốt, có gì ngon có gì đẹp đều cùng chia sẻ với cô ấy, đó là cuộc sống bình yên nhất mà cô gái đã từng trải qua, có một người bảo vệ cô ấy chăm sóc cô ấy”.

Lúc này hai người đã đến cửa Bích Lạc Hiên, Diệp Khuynh Lăng đứng bên cửa lớn, “Cô gái đó là em, vậy tiểu thư đó thì sao?”.

Lâm Văn Trúc chủ động đẩy cửa lớn của Bích Lạc Hiên ra, “Nữ chủ nhân từng sống ở đây, tam thiếu phu nhân vợ anh”.

Diệp Khuynh Lăng không có vẻ ngạc nhiên, theo cô đi vào.

Lâm Văn Trúc không quay đầu nhìn sắc mặt hần, “Tam thiếu, hình như anh không bắt ngờ chút nào, có vẻ đã biết tất cả từ lâu rồi”. ++

Một tay Diệp Khuynh Lăng vòng phía sau, “Ta chỉ đang nghĩ, vận khí của em quả thực không tệ, một lần hai lần đều gặp được ân nhân cứu mạng, nhưng mà ân nhân của em nhiều đến vậy, em báo xong được nhiều cái ân như thế sao?”.

Lúc này Lâm Văn Trúc mới xoay người nhìn hần, sắc mặt hần vẫn bình tĩnh như trước, không hề có biến hóa, cô không khỏi thở dài, “Có thể báo được bao nhiêu thì báo bấy nhiêu vậy!”.

“Vậy em định báo ân phu nhân ta thế nào đây?” Diệp Khuynh Lăng nhìn cô với vẻ giễu cợt, xoa xoa mặt cô, “Hay là em chuẩn bị cảm ơn cô ấy trước mặt ta, nếu không có cô ấy, em không thể ở bên cạnh ta rồi”.

Đôi mắt Lâm Văn Trúc tĩnh lặng nhìn hần, ánh mắt không sáng rực, cũng không bao phủ hần dưới ánh mắt mờ đục, ánh mắt này như sương như tơ, nhàn nhạt, nhưng lại thờ ơ và tùy ý, ngược lại không biết từ góc nào tiến vào lòng hần, vậy mà khiến hần có chút dao động.

“Tam thiếu phu nhân đã qua đời rồi, em muốn báo ân cũng không có cơ hội.” Lâm Văn Trúc chủ động thu mắt về.

“Cho nên?” ++

Lâm Văn Trúc cắn môi, cô nhìn thấy trong mắt hần xẹt qua vẻ cảnh giác và phòng bị.

Lòng cô chợt hiểu, cho dù cô thể hiện thế nào, hần đều không thể tin cô hoàn toàn, hoài nghi cảnh giác đã trở thành bản năng của hần, cô không phải người đặc biệt. Cô thậm chí có hơi muốn biết, cô gái từng được hần đặt trong lòng rốt cuộc là người thế nào, sự xuất hiện của người đó có hoàn toàn thay đổi hần, khiến hần không thể tin tưởng thêm bất cứ ai khác hay không.

Vậy mà cô chỉ cảm thấy đau lòng.

Sống một như thế, không thể tin tưởng bất cứ ai, ngay cả ngủ có lẽ cũng không cảm thấy an tâm nhỉ?

Cô không nhận được mà lại nhìn hần, sợ mình sẽ hoàn toàn đầu hàng người này, ngay cả kiên trì cũng không làm được nữa.

“Khi em ở bên cạnh tam thiếu phu nhân, mặc dù cô ấy không coi em là nha hoàn, nhưng bên cạnh cô ấy cũng có một nha hoàn chăm sóc cô ấy. Sau đó cô ấy gả đến thành Vĩnh Ninh, nha hoàn của cô ấy là Thái Vân cũng đi theo cô ấy. Tam thiếu phu nhân mất vì bệnh, vậy Thái Vân thì sao, cô ấy đã đi đâu?”. ++

Diệp Khuynh Lăng thản nhiên nhìn Bích Lạc Hiên, “Không phải em nói đã phát hiện ra bí mật chuyện ma quỷ ở Bích Lạc Hiên sao?”.

“Thái Vân cô ấy đi đâu rồi, tam thiếu phu nhân qua đời, nha hoàn của cô ấy do anh đích thân xử lý...”

Diệp Khuynh Lăng chậm rãi nhìn cô, “Chúng ta vẫn nên thảo luận về chuyện ma quỷ thì hơn”.

Lâm Văn Trúc trầm mặc nhìn Bích Lạc Hiên này, lúc này hai người họ đứng trước sân, cả thế giới như đều đen lại trong nháy mắt, tựa như một mảng ánh sáng đen trực tiếp đập lên, áp lực dày nặng đó như khiến cô không thể hô hấp. Cô nghĩ đến tên của viện này, Bích Lạc Hiên, hoàng tuyền bích lạc, nơi gắn bó chặt chẽ với hoàng tuyền, khoảnh khắc này nhìn viện hoang phế này và những căn phòng đã không còn ai ở từ lâu, vậy mà lại cảm thấy chúng giống như một nghĩa địa khổng lồ, đang đón tiếp chủ nhân tiếp theo của nó.

Cô cười nhẹ, trong nụ cười có sự chua xót chấp nhận số phận.

“Tam thiếu, cùng tam thiếu phu nhân đến đây có hai nha hoàn, một là Thái Vân, một là Thái Họa, hần tam thiếu biết chứ?”

Diệp Khuynh Lăng không lên tiếng. ++

“Thái Vân mất tích rồi... Nhưng Thái Họa... cô ấy...”

Cô không thể thốt được thành lời, cô đang do dự, đang tính toán. Cô có thể dùng sinh mạng của mình để đánh cược, nhưng dựa vào đâu mà lấy tính mạng của người khác để cược chứ? Cô không thể quyết định thay người khác.

Lúc này Diệp Khuynh Lăng cười ha ha, “Nếu em đã nhận định ta là người lòng dạ độc ác rồi, thậm chí hoài nghi ta giết Thái Vân để diệt khẩu, vậy việc gì phải đưa ta đến đây? Lẽ nào là muốn tự dâng tới cửa để ta tiếp tục diệt khẩu sao?”.

Lòng Lâm Văn Trúc đột nhiên ổn định lại.

Cô cảm thấy mình đã đoán đúng.

Ở đây Thái Họa gây ra động tĩnh lớn như thế, cô không tin hần không cảm nhận được, một người sống sờ sờ không thấy đâu nữa, hần không thể không hoài nghi và suy nghĩ, nhưng hần cứ mặc kệ, mặc dù khả

năng lớn nhất là những chuyện mà Thái Họa làm không ảnh hưởng đến hắn, nhưng sự mặc nhận của hắn đại biểu rằng hắn ngầm đồng ý.

Hắn bỏ qua cho Thái Họa để Thái Họa sống, vậy Thái Vân thì sao?

“Không phải. Sau khi tam thiếu phu nhân qua đời, Thái Họa nhớ cô ấy, một mình trốn ở đây nhớ cô ấy. Có lẽ là vì Thái Họa sống ở đây, tạo ra chút động tĩnh, bị người khác nghe thấy, truyền ra chút tin tức thật giả lẫn lộn, lâu dần, Thái Họa đã quen với cuộc sống như vậy. Khi cô ấy phát hiện những tin đồn rằng nơi đây có ma bị truyền ra, nơi này càng không có ai bén mảng đến, cô ấy dứt khoát không muốn giải thích nữa, ít nhất thì sẽ không có ai đến đây làm phiền tam thiếu phu nhân.”

“Đây là bí mật chuyện ma quỷ?” ++

“Đúng vậy! Đây chính là bí mật chuyện ma quỷ ở Bích Lạc Hiên.”

Diệp Khuynh Lăng lãnh đạm nhìn cô, “Đây chính là mục đích em đưa ta đến đây?”.

“Tam thiếu, em cảm thấy Thái Họa sống ở đây rất không bình thường, cô ấy là nha hoàn của tam thiếu phu nhân, em muốn giúp đỡ cô ấy, muốn giúp cô ấy ra ngoài sống một cuộc sống bình thường, có được không?” Cô có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình, hỗn hển và gấp gáp, như kìm nén, hô hấp khó khăn, “Tam thiếu từng nói muốn đưa em đi sống cuộc sống của một người bình thường, em dành cơ hội này cho Thái Họa, có được không?”.

“Sau đó thì sao?”

Lâm Văn Trúc cười, mắt hơi đỏ, “Thái Họa sống ở đây, thời gian dài chưa từng tiếp xúc với ai, người bình thường cô ấy cũng không tin tưởng, ra ngoài rồi có lẽ người khác cũng sẽ không mấy quan tâm chăm sóc cô ấy, dẫu sao thì làm gì có ai muốn chăm sóc một người không thân không thích với mình. Nhưng nếu Thái Vân đến đón cô ấy, em nghĩ Thái Vân nhất định sẽ sẵn lòng đi cùng cô ấy, Thái Vân cũng sẽ chăm sóc cô ấy rất tốt. Mà cũng rất lâu em chưa gặp Thái Vân rồi, em cũng muốn cùng cô ấy ôn chuyện cũ”.

Đây mới là mục đích của cô.

Cô muốn biết Thái Vân còn sống hay không. ++

Nếu Thái Vân đã chết, vậy chính là Diệp Khuynh Lăng giết người diệt khẩu, là hắn lòng dạ độc ác.

Cô không muốn tin thiếu niên từng cứu mình năm đó đã tàn nhẫn đến như vậy, không có chút trân trọng gì với sinh mạng. La Tú Vân từng cứu cô, hắn cũng từng cứu cô, nếu cái chết của La Tú Vân thực sự có liên quan đến hắn, thế thì bảo cô phải ở lại bên cạnh hắn thế nào?

Vậy thì cược một phen đi, cược thắng, cả đời này cô sẵn lòng tan xương nát thịt vì hắn.

Thua, cô nguyện chấp nhận kết quả.

Diệp Khuynh Lăng vươn tay ra, sờ mặt cô, ngón tay ẩm ướt, cô khóc rồi.

Hắn liếm ngón trỏ của mình, có vị mặn đắng.

Mặt hắn kề sát mặt cô, rất gần rất gần, thật kì lạ, trong sắc tối thế này, hắn cảm thấy mình có thể nhìn rõ ánh mắt cô, toàn bộ đều là vẻ cầu khẩn, cô đang cầu khẩn hắn có thể nói ra đáp án mà cô muốn.

Thái Họa vẫn còn sống, hắn vẫn giống như trong tưởng tượng của cô, biến thành như vậy chỉ là do hoàn cảnh bức bách, hắn vẫn là thiếu niên tốt đẹp ấy.

38. Chương 38: Kì Lạ

Diệp Khuynh Lăng yên lặng nhìn người trước mắt, ánh mắt đầy vẻ cầu khẩn của cô phủ lên người hắn, như thứ gì đó nặng nề đè lên hắn, khiến hắn không thể thờ ơ.

Thái Vân còn sống hay không, đối với hắn điều đó không quan trọng, nhưng nó lại quyết định cuộc đời và tương lai của cô. Hắn lùi một bước về sau, hơi hồi hận, ban đầu lúc đánh ván bài đó, hắn không nên đưa cô về, cuộc đời đôi bên một khi giao nhau, ràng buộc phức tạp, tiến bước trong đầm lầy hỗn loạn, nhấp nhô gập ghềnh, không ai biết được khoảnh khắc tiếp theo có sa sâu vào đến mức không thể đứng dậy hay không.

Diệp Khuynh Lăng xoay người định rời đi.

Nếu như đây chính là bí mật chuyện ma quỷ ở Bích Lạc Hiên, hắn không có hứng thú, nếu đây là mục đích cuối cùng của cô, hắn không có tâm tình tốt như thế để tác thành cho cô.

Khoảnh khắc hắn xoay người, lòng Lâm Văn Trúc trống rỗng, tựa như cả cơ thể đều trở nên trong suốt, gió lạnh xuyên thẳng vào từ nơi trong suốt, khiến cô như không có tri giác.

Hắn từ chối trả lời, là vì không muốn trả lời, hay là không thể trả lời?

Thái Vân thật sự còn sống không? ++

Nghĩ đến lời Thái Hòa nói, cả người cô gần như tê liệt, rồi lại dựa vào bản năng, vươn tay tóm lấy cánh tay Diệp Khuynh Lăng, “Em không có bạn, muốn gặp mặt Thái Vân một lần, có được không?”.

Hai tay cô nắm chặt lấy hắn, có lẽ ngay cả bản thân cô cũng không biết mình tốn nhiều sức đến mức nào. Diệp Khuynh Lăng dừng bước chân, lãnh đạm nhìn cô, thực ra hắn không nhìn rõ lắm vẻ mặt và ánh mắt của cô lúc này, nhưng hắn lại có thể tưởng tượng ra được. Lúc này cô giống như một cô gái cố chấp cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhờ vào chút cố chấp đó mà khổ sở chống đỡ, chỉ cần khẽ gõ, dáng vẻ gắng gượng chống đỡ của cô sẽ mau chóng vỡ ra.

Diệp Khuynh Lăng nhếch khóe miệng, không thể nói chuyện tình cảm với phụ nữ, cũng không thể có gút mắt về mặt thân thể, nếu không cô ấy vô hình trung sẽ có ảnh hưởng mấy phần với mình.

Ví như hiện tại, hắn không muốn trở thành cây búa đập vỡ niềm hi vọng của cô.

“Xa cách nhiều năm, gặp nhau không bằng nhớ nhau, lưu lại cho nhau một tưởng tượng tốt đẹp, không tốt sao?” Diệp Khuynh Lăng khẽ ngẩng đầu, không nhìn ánh mắt của cô lúc này.

Bàn tay nắm chặt cánh tay hắn của Lâm Văn Trúc buông ra, từng chút từng chút một.

Diệp Khuynh Lăng rút tay về, bước từng bước về phía cửa lớn.

Hắn vừa rời đi, cả người cô như rệu rã, ngã xuống đất. Cô chết lặng, sớm đã không cảm thấy đau đớn, nhưng nước mắt rơi tí tách, kì lạ là bản thân cô không có bất cứ cảm giác gì.

Có cuộc thua rồi sao? ++

Có cuộc, ắt có thắng và thua, đã cuộc thì phải chấp nhận kết quả. Nhưng mà cô lại không thể nào chấp nhận kết quả thế này, không thể nào chấp nhận việc hắn thật sự cùng Đặng Thanh Vân giết Thái Vân để bịt miệng, không thể tin rằng cái chết của La Tú Văn thật sự có liên quan đến hắn, không thể nào chấp nhận thiếu niên ngày ấy đã biến thành như vậy.

Cô ngồi trên nền đất lạnh lẽo, thời gian ở nơi ấy như đã trở thành thứ ngoài lề, cô mộng lung trong giới hạn mơ hồ...

Ở đoạn giao lộ dưới chân Thanh Sơn, Bích Nhu cùng Thái Hòa làm theo yêu cầu của Lâm Văn Trúc, nếu cuối cùng Lâm Văn Trúc không xuất hiện, họ cứ trộm rời đi theo con đường này, nhưng mà người tính không bằng trời tính, họ không đợi được Lâm Văn Trúc, nhưng lại đợi được Diệp Khuynh Lăng. ++

Hai cô nha đầu bị dọa cho sững sờ, thiếu chút nữa thì kêu lên, không hiểu tại sao Diệp Khuynh Lăng lại xuất hiện, hai người mau chóng trốn đi, ngay cả tấm bản đồ đường đi trong tay cũng đánh mất.

Cho đến khi hai người họ chạy xa thì mới hiểu ra, Diệp Khuynh Lăng không đến bắt hai người họ. Điểm này sớm đã nên nghĩ đến rồi, nếu hắn đến vì hai người họ, lẽ nào không nên phái người đến hay sao, ngược lại còn đến một mình, nói thế nào cũng không hợp lý. Nhưng khi đó hai người họ hoàn toàn bị dọa cho choáng váng, không phản ứng lại được.

Đột nhiên hai người họ phản ứng lại, họ liền mừng rỡ vì đã biết một chuyện, dưới chân Thanh Sơn quả thực có con đường thông ra bên ngoài, họ có cơ hội rời khỏi đây rồi.

Diệp Khuynh Lăng một mình rời đi, đến căn nhà nhỏ thôn quê dân dã đó.

Bên ngoài căn nhà có một sân nhỏ, trong sân vẫn còn xếp một vài cây gậy trúc tạo thành một hàng rào, dùng để nhốt gà con vịt con. Hàng rào được xếp đã lâu, trúc đã trắng hếu, kẽ trúc thưa thớt thì sẽ gãy, những thứ này đã không còn ai sử dụng từ lâu, dù sao thì nữ chủ nhân cũng đã sớm không còn nữa. ++

Hắn đứng ở ngoài căn nhà một lúc, nhìn những thứ quen thuộc mà xa lạ này, trong não lại hiện ra hình ảnh Nhậm Tuyết Tinh ngồi trong sân, trong tay bưng một chiếc rổ. Trong rổ đặt một vài thứ lương thực, phần lớn là ngô, bà ném mấy hạt xuống đất, ánh mắt dịu dàng nhìn đám gà con vịt con trên mặt đất, thỉnh thoảng cười hiền hòa.

Khi ấy hắn không hiểu, vì sao ngay cả việc nuôi gà nuôi vịt bà cũng nghiêm túc thỏa mãn đến thế.

Bây giờ hình như hắn hiểu rồi, trong những ngày tháng vô vọng, có thể tìm ra chút chuyện vặt vãnh để làm là một chuyện hiếm có biết bao.

Hắn tiến vào căn nhà vừa nhìn gần như đã có thể bao quát toàn bộ, lấy đèn dầu ra, châm lửa, trong vầng sáng lơ mơ tối tăm, cả căn nhà vô cùng tiêu điều và cô quạnh.

Hắn đột nhiên có một suy nghĩ kì lạ, khoảnh khắc mẫu thân chết khòe miệng bà cong lên nét cười, không phải châm chọc, mà là giải thoát, cuối cùng bà cũng đã hoàn toàn thoát khỏi cuộc sống mờ mịt không nhìn thấy ngày mai này.

Trong căn nhà có mùi nấm mốc ẩm ướt, hắn ngồi xuống một chiếc ghế, ngơ ngác ngồi, sự tĩnh lặng tuyệt đối này, khiến người ta hoài nghi đại não và trái tim đều đang cùng tĩnh lặng theo, không còn lại bất cứ thứ gì. ++

“Mẹ có từng hối hận không?” Diệp Khuynh Lăng nhíu chặt mày, khòe miệng lại nhếch lên châm biếm, “Mẹ không nên sinh con ra, ban đầu nên lựa chọn phá bỏ con, sau đó rời xa chốn thị phi này, vậy thì tốt biết bao”.

Vậy thì tất cả bi kịch đều có thể kết thúc, không có khởi nguồn, đâu ra bi kịch?

Nhưng thật sự là như thế sao?

Lâm Văn Trúc đón gió lạnh cả đêm, không phát sốt hay bị cảm, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy thần kỳ, có lẽ là đã trải qua ngày hôm qua, trong đầu chộn rộn muốn bất chấp tất cả, nhưng mà vận khí kém, không thể được như ý nguyện, ngay cả ốm đau cũng không bị, cô chỉ đành lê đôi chân tê mỏi về Tà Vũ Hiên.

Kết quả là lúc về đến Tà Vũ Hiên, cô nhìn thấy Đặng Thanh Vân đang cười nhẹ nói chuyện với Lan Thúy.

Lâm Văn Trúc chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật kì lạ, cứ như bản thân mình đã đi nhầm nơi.

Đặng Thanh Vân lại mỉm cười nhìn cô, Đặng Thanh Vân thăm quan sát Lâm Văn Trúc, vừa rồi cô ta đã biết được chuyện Lâm Văn Trúc cả đêm không về từ chỗ Lan Thúy. Ngoại trừ Tà Vũ Hiên, Lâm Văn Trúc lại không đến Phụng Vũ Thiên, vậy thì còn có thể đi đâu nghỉ ngơi?

Đáp án chỉ có một, đó là Thiên Hành Cư. ++

Thiên Hành Cư, đó là nơi mà ngay cả Yên Vũ Nhu cũng chưa từng có tư cách vào ở, trước đây Đặng Thanh Vân cảm thấy mình đặc biệt nhất, không ai có thể áp đảo cô ta, nhưng mà tất cả những gì xảy ra ngày hôm qua, lại giống như giáng cho cô ta một cái bạt tai thật mạnh, cô ta đổ kị đến mức đã sắp điên rồi, ngọn lửa trong cơ thể gần như đã thiêu đốt cô ta cháy rụi. Vẫn còn đang do dự với kế hoạch, nhưng vào khoảnh khắc này, cô ta lập tức đã xác định.

Trong lòng Đặng Thanh Vân không ngừng ném dao về phía Lâm Văn Trúc, nhưng trên mặt lại là nụ cười nhẹ nhàng, “Lúc này cô mới về, đã ăn sáng chưa? Nếu chưa ăn thì mau qua ăn này, tôi đích thân nấu, bây giờ vẫn còn nóng đấy!”.

Cơ thể Lâm Văn Trúc đỡ ra, não cũng ngẩn ra.

Lan Thúy nhìn Lâm Văn Trúc, đi lên trước, kéo cô ngồi xuống, “Đặng tiểu thư đã đợi cô một lúc lâu rồi, chính là để đưa bữa sáng tới cho cô...”.

Đặng Thanh Vân nhíu mày, “Con người tôi mà xuống bếp thì thích dùng nguyên liệu lung tung, luôn nấu nhiều, lại không muốn lãng phí, cho nên mới mang tới cho Lâm tiểu thư”.

Lâm Văn Trúc lắc đầu, lúc này cô quả thực đã đói, nhưng cô không có khẩu vị gì.

Lan Thúy nhanh nhẹn bày đồ ăn lên bàn, Lâm Văn Trúc lại có suy nghĩ mình bị ép ăn sáng, điều này khiến cô vô cùng phản cảm, “Tôi đã ăn sáng rồi”.

Lâm Văn Trúc chỉ kiểng có, nhưng nghe vào tai Đặng Thanh Vân thì lại thành cô đang thị uy, không cần mình nấu bữa sáng, bởi vì đã cùng Diệp Khuynh Lăng ăn sáng ở Thiên Hành Cư rồi.

Đặng Thanh Vân cười, “Là tôi nghĩ không chu đáo, nếu cô đã ăn rồi, vậy thì không cần miễn cưỡng”.

Lâm Văn Trúc mặt đỏ ửng, trầm mặc nhìn Đặng Thanh Vân. ++

Đặng Thanh Vân chỉ cảm thấy lòng đầy phẫn nộ mà không thể phát tiết, Lâm Văn Trúc thế này là thái độ gì, lẽ nào sau khi ngủ ở Thiên Hành Cư một đêm thì đã không coi mình ra gì nữa hay sao. Cũng đúng, đó là Thiên Hành Cư cơ mà. Trước đây thái độ của Diệp Khuynh Lăng với Lâm Văn Trúc có thể hiểu thành gặp dịp mua vui, có thể hiểu thành hân ham mới mẻ, nhưng nếu Lâm Văn Trúc đã đến Thiên Hành Cư, ý nghĩa đã có khác biệt lớn.

Đặng Thanh Vân có thể tưởng tượng ra, nếu mọi người trong phủ biết được chuyện Lâm Văn Trúc đã ở Thiên Hành Cư một đêm, mọi người sẽ nhìn Lâm Văn Trúc với ánh mắt thế nào, mà nhìn mình với ánh mắt ra sao.

Đặng Thanh Vân không thể nào chấp nhận cảnh tượng đó xảy ra.

Cô ta không thể chấp nhận, cũng không thể để nó xảy ra, bây giờ mọi người vẫn còn chưa biết, bây giờ vẫn còn cơ hội ngăn chặn tất cả. ++

Lâm Văn Trúc không có nhẫn nại ứng đối với Đặng Thanh Vân, “Đặng tiểu thư, cô còn chuyện khác không?”.

Ý ngầm là nếu không còn chuyện khác thì có thể rời đi rồi.

Thái độ hống hách đó khiến Đặng Thanh Vân thầm cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt thì lại là vẻ ôn hòa, “Lâm tiểu thư, thật không dám giấu, tôi muốn mời cô cùng ra ngoài đi dạo, đã lâu rồi tôi không ra ngoài, đã sắp quên đường xá trông như thế nào rồi. Vừa khéo hôm nay trời trở lạnh, có thể đi may mấy bộ quần áo mùa đông. Lâm tiểu thư cô cũng cùng đi nhé, mặc dù cô thỉnh thoảng ra ngoài, nhưng đều là... đi làm việc, hẳn cũng không có cơ hội đi dạo”.

Đi dạo? Lâm Văn Trúc nhướn mày, không ngờ rằng Đặng Thanh Vân sẽ đưa ra yêu cầu này.

Lan Thúy mỉm cười, “Lâm tiểu thư, tôi thấy đề nghị này cũng không tệ, không phải cô nói thích ra ngoài đi dạo bộ sao, ra ngoài đi đây đi đó cũng tốt. Trước đây tôi cảm thấy cô ra ngoài một mình không an toàn nên tôi cũng không đề nghị, bây giờ Đặng tiểu thư mời cô cùng ra ngoài, phải mấy hộ vệ đi cùng, hoàn toàn không cần lo lắng nữa”.

Đặng Thanh Vân nhìn Lan Thúy một cái, rồi mới nói với Lâm Văn Trúc, “Là tôi muốn ra ngoài, nhưng không có ai đi cùng thì cảm thấy không thú vị, cho nên muốn mời Lâm tiểu thư đi cùng với tôi”.

Lâm Văn Trúc lắc đầu, muốn từ chối theo bản năng. ++

“Cứ đi cùng tôi đi, tôi cũng muốn mượn cơ hội này nói chuyện tử tế với cô, dù sao thì lúc trước chúng ta cũng có chút hiểu lầm.” Đặng Thanh Vân kéo tay Lâm Văn Trúc, “Em gái tốt à, em cứ đồng ý với chị đi mà, lẽ nào em vẫn sinh khúc mắc với chị vì chuyện trước đây của Hằng Nhi sao?”.

Lâm Văn Trúc nhìn Đặng Thanh Vân với ánh mắt kì lạ, không hiểu cô ta bị làm sao.

Đặng Thanh Vân thở dài, “Chị biết trong lòng em có lẽ vẫn không thoải mái, coi như cho chị một cơ hội đi, để chị nhận lỗi với em, hôm nay cũng may cho em mấy bộ quần áo luôn”.

“Nhận lỗi?” Lâm Văn Trúc nhướn mày, “Vậy thì có thể đổi phương thức nhận lỗi không?”.

“Chỉ cần em đồng ý cùng chị ra ngoài, cho chị một cơ hội giải thích, đương nhiên em muốn thế nào cũng được.”

Lâm Văn Trúc lại nghĩ đến chuyện khác, nếu có thể thông qua Đặng Thanh Vân, vậy thì không phải là có thể đưa Thái Hòa và Bích Nhu đi hay sao? Thái Hòa và Đặng Thanh Vân đã nhiều năm không gặp, chưa chắc Đặng Thanh Vân đã nhớ đổi phương, đến lúc đó mượn cớ để hai người họ đi cùng mình, rồi để Đặng Thanh Vân yểm trợ là được.

Chỉ là cô vẫn cảm thấy Đặng Thanh Vân hôm nay rất kì lạ.

39. Chương 39: Điều Bị Bắt Đi

Lâm Văn Trúc hồ đồ hiếm thấy mà đi theo Đặng Thanh Vân ra ngoài, trong lòng cô biết Đặng Thanh Vân thế này nhất định có mưu đồ gì đó với mình, nhưng sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua, lòng cô như chết lặng, dù sao thì có xui xẻo hơn nữa cũng có thể xui xẻo đến đâu được? Ngay cả bản thân cô cũng không biết tương lai mình sẽ làm thế nào.

Cô là người của Diệp Khuynh Mặc sao? Đúng nhỉ, liên lạc với tai mắt của Diệp Khuynh Mặc, truyền không ít tin tức cho họ, đồng thời cũng nhờ họ mà nghe ngóng được những tin tức mà mình muốn biết.

Cô là người của Diệp Khuynh Lăng sao? Hình như cũng có thể coi là vậy, nếu không thì những tin tức quan trọng cô phán đoán ra được khi ở bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, sao cô chưa từng báo cho người bên phía Diệp Khuynh Mặc một lần nào, thậm chí còn thuận theo ý hấn, truyền ra một vài tin tức mà hấn muốn để lộ ra ngoài.

Cho nên rốt cuộc cô là thể loại gì? Nói dễ nghe một chút thì là sự tồn tại trong kẽ hở giữa hai huynh đệ Diệp Khuynh Mặc và Diệp Khuynh Lăng, khó nghe một chút thì chẳng qua chỉ là đang sống ngắc ngoải, có hôm nay không có ngày mai.

Lòng cô trống hoác đến mức tất cả gió đều dội vào, nguội mát, lạnh băng, mà cô cũng không có sức lực lấp kín cái lỗ đó, chỉ có thể mặc nó tiếp tục phình to, càng nhiều gió thổi vào, đại não cô lại mở mịm mơ màng, suy nghĩ lung tung. Diệp Khuynh Lăng và Diệp Khuynh Mặc là huynh đệ, nếu thế cục như nước với lửa của hai người này thay đổi, trở thành huynh đệ tình thâm, người phản bội cả hai như cô sẽ có kết cục thế nào? Vậy mà cô có chút mong chờ.

Lâm Văn Trúc tỏ ra hơi bất thường, Đặng Thanh Vân ở trên xe quan sát cô một lát, cũng có phán đoán, lẽ nào tối qua Lâm Văn Trúc ở bên Diệp Khuynh Lăng cũng không tốt đẹp gì cho cam?

Sau đó Đặng Thanh Vân nhếch khóe miệng, chuyện đến nước này, đã không thể hồi hận nữa, việc gì phải tìm cớ để tha cho cô ta một con đường sống chứ? Hôm qua ở ngay trước mặt mọi người cô ta đưa Diệp Khuynh Lăng đi, sau đó hai người họ cùng trải qua một đêm, đây chính là vả vào mặt mình, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Đặng Thanh Vân bây giờ vô cùng hồi hận, lúc Lâm Văn Trúc vào phủ nên ra tay luôn mới phải, khi ấy Lâm Văn Trúc chân đứng không vững, là thời cơ tốt nhất, nhưng mà cô ta lại quá tự tin về bản thân, tưởng rằng Lâm Văn Trúc chẳng qua cũng chỉ thế. Dù sao thì những người vào phủ trước đây, có ai không là cô gái truyền kì dung mạo hơn người chứ? Cô ta nên sớm cảnh giác mới phải, người phụ nữ có thể khiến Hằng Nhi ghét như thế, Lâm Văn Trúc là độc nhất.

Tối qua, lần đầu tiên Đặng Thanh Vân hỏi Hằng Nhi, vì sao lại ghét Lâm Văn Trúc như thế.

Diệp Chí Hằng nói một câu, nó cảm thấy người này sẽ đoạt cha nó đi.

Trông đấy, còn là trẻ con mà đã có một đôi mắt sáng rồi. ++

“Lâm tiểu thư, đang nghĩ gì thế?” Đặng Thanh Vân cười nhẹ, dịu dàng hỏi, “Từ lúc ra khỏi phủ, em không nói một lời, sắc mặt cũng không tốt lắm”.

Lâm Văn Trúc day day vàng trán hơi vầng vất, “Không sao, có lẽ là tối qua ngủ không ngon”.

Đặng Thanh Vân thầm hừ một tiếng, thế này là cố ý chứ gì, trong lòng cô ta càng không áy náy nữa. “Chị cảm thấy em nên ra ngoài đi dạo nhiều hơn, phủ tuy lớn, nhưng phong cảnh chẳng thay đổi gì cả, lâu dần cũng chẳng còn thú vị, ra ngoài ngắm nhìn những thứ mới lạ, tán gẫu với mọi người, con người mới thoải mái hơn”.

Lâm Văn Trúc phối hợp gật đầu. ++

Đặng Thanh Vân lại chủ động khơi chủ đề, “Chúng ta đi may quần áo trước đi đã, cửa hàng chị chọn là cửa tiệm lâu năm, tay nghề may đồ là cha ông truyền lại, không giống với những cửa tiệm khác. Nếu em mặc đồ của nhà họ may, nhất định sẽ xinh đẹp đến mức em không muốn cởi đồ ra nữa”.

Lâm Văn Trúc cười cười, “Sao cô biết nhiều như vậy?”.

“Bởi vì chị luôn may quần áo ở nhà họ mà, chỉ là trước đây không đích thân ra ngoài, nhà họ may xong thì sẽ chủ động đưa đến phủ.”

Lâm Văn Trúc hiểu, là bởi vì mình nên mới khiến Đặng Thanh Vân lựa chọn đích thân ra ngoài. Dù sao thì chỉ cần vóc dáng Đặng Thanh Vân không có sự thay đổi lớn, hiệu may có số đo của Đặng Thanh Vân, cứ theo số đo trước đây là có thể may xong quần áo và đưa đến phủ Thanh Sơn rồi.

“Vậy tôi phải thử xem có tốt như cô nói không mới được.”

“Nhất định sẽ khiến em hài lòng.” ++

Lâm Văn Trúc liếc Đặng Thanh Vân một cái, lại bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình, lẽ nào Đặng Thanh Vân thật sự có lòng tốt? Cô nghĩ đến khoảng cách giữa mình và Đặng Thanh Vân, cùng với bốn thủ vệ ngồi trên chiếc xe phía sau, dường như Đặng Thanh Vân thật sự không có ý đồ ra tay. Huống hồ Đặng Thanh Vân sống trong phủ Thanh Sơn bao năm, việc có thể làm chẳng qua cũng chỉ là thu mua lòng người, những người đó phần lớn đều là người hầu trong phủ Thanh Sơn, ngay cả người bên cạnh Diệp Khuynh Lăng cũng không thể nào mua chuộc được, những người kia có thể làm được gì ở ngoài phủ?

Có lẽ thật sự là mình đã nghĩ nhiều rồi.

Đặng Thanh Vân cũng không ngốc, đối đầu với mình đường đường chính chính thế này cũng không được lợi gì, chỉ bằng lời kéo mình. Lâm Văn Trúc nghĩ thông, sau đó lại cảm thấy hơi buồn cười, không biết sau khi Đặng Thanh Vân biết mình không quan trọng đến thế, liệu có hối hận về những hành vi của cô ta hay không.

Đến cửa tiệm mà Đặng Thanh Vân nói, hai người xuống xe, Đặng Thanh Vân nói gì đó với ông chủ, ông chủ dứt khoát mời những khách khác ra ngoài, bảo người đo cho Lâm Văn Trúc.

Đặng Thanh Vân thì đích thân lựa chọn vải và kiểu dáng cho Lâm Văn Trúc, tận tâm tận lực như vậy, khiến Lâm Văn Trúc hơi bất an, lẽ nào Đặng Thanh Vân muốn thông qua mình mà làm chuyện gì đó? ++

Khi Đặng Thanh biết sự tình đến lúc mấu chốt nhất, lòng cô ta vạn phần kích động, sắc mặt thì lại như bình thường. Trong lòng Lâm Văn Trúc thì càng lúc càng thấy lạ.

Đặng Thanh Vân nhìn thủ vệ canh ở cửa, nói mấy câu với Lâm Văn Trúc, hai người cùng ra khỏi tiệm.

Theo sắp xếp của Đặng Thanh Vân, sau khi hai người họ đi may quần áo thì sẽ đi dạo, ăn mấy món vặt, mua vài món đồ hay hay.

Bên này thu hút sự chú ý, khi một chiếc xe đi đến bên cạnh hai người, có mấy người động tác nhanh nhẹn kéo Đặng Thanh Vân và Lâm Văn Trúc lên xe.

Thứ cuối cùng Lâm Văn Trúc nhìn thấy là khuôn mặt khó tin và phẫn nộ của Đặng Thanh Vân.

Là vì đột nhiên gặp phải chuyện này nên phẫn nộ và khó tin, hay là vì những người này lại còn bắt cả cô ta nữa, Lâm Văn Trúc cũng không biết. ++

.....

Lúc này Diệp Khuynh Lăng không ở phủ Thanh Sơn, mà là đang ở phủ Bạch Vân mà hắn vẫn không thường về, không chỉ một mình hắn, còn có cả Diệp Khuynh Mặc. Hai huynh đệ ngồi một chỗ, nói chuyện anh một câu tôi một câu, ai không biết còn tưởng là huynh đệ tình thâm, uống trà tâm sự với nhau cũng nên.

Không lâu nữa là đến ngày giỗ của Nhậm Vũ Tinh, ngày này hằng năm đều là ngày trọng đại của nhà họ Diệp, trừ khi Diệp Quân không thể rời khỏi quân doanh, nếu không thì bất luận bận thế nào, ông ta đều vội quay về cúng bái Nhậm Vũ Tinh, hơn nữa còn vô cùng linh đình, tựa như đang thông báo rằng bất luận Nhậm Vũ Tinh đã qua đời bao nhiêu năm thì vẫn là tình yêu đích thực của Diệp Quân, vẫn là nữ chủ nhân thực sự của nhà họ Diệp, không ai có thể so bì được. ++

Diệp Khuynh Lăng không bận tâm, ai cũng biết hắn tùy hứng làm xằng, cũng chẳng mấy tôn trọng Nhậm Vũ Tinh, khi Diệp Quân mắng hắn, hắn còn có thể trực tiếp phản bác lại, hắn còn chẳng có ấn tượng gì với mẫu thân mình, lẽ nào còn phải cố ý bày ra vẻ buồn thương khó chịu hay sao?

Lời phản bác của Diệp Khuynh Lăng khiến Diệp Quân không thốt nên lời, Diệp Khuynh Lăng vừa mới ra đời không bao lâu, Nhậm Vũ Tinh đã qua đời, điều này khiến Diệp Quân càng thêm khó chịu, sau đó ông ta nhắm một mắt mở một mắt với Diệp Khuynh Lăng, chỉ cần không quá giới hạn quá mức, ông ta đều dọn dẹp cho hắn.

Diệp Khuynh Lăng không đáng tin, vì thế Diệp Quân giao toàn bộ công việc cần chuẩn bị cho ngày giỗ của Nhậm Vũ Tinh cho Diệp Khuynh Mặc xử lý, Diệp Khuynh Mặc chuẩn bị ổn thỏa, khiến Diệp Quân rất hài lòng.

Diệp Khuynh Lăng uống tách trà đại thiếu phu nhân đích thân pha, mỉm cười nhìn Diệp Khuynh Mặc, “Đại ca làm việc phụ thân yên tâm đệ cũng yên tâm, căn bản không cần bàn bạc với đệ, huynh làm tốt như thế, khiến đệ còn phải hoài nghi, thực ra huynh và đệ cùng một mẹ, huynh cũng là con trai ruột của mẫu thân đệ luôn đấy”.

Đao cắt ngay ngực người ta. ++

Có ai không biết mẫu thân của Diệp Khuynh Mặc là người vợ thuở cơ hàn của Diệp Quân chứ, nhưng quả thật Diệp Quân đã bỏ mặc bà, ấy vậy mà lại yêu chiều Nhậm Vũ Tinh thật lòng, đây hiển nhiên là vả vào mặt đối phương, hơn nữa ông ta còn yêu ai yêu cả đường đi, thích đưa con hay gây chuyện thị phi do Nhậm Vũ Tinh sinh ra này.

Diệp Quân bảo Diệp Khuynh Mặc thu xếp chuyện ngày giỗ của Nhậm Vũ Tinh, đây không phải là buồn cười hay sao? Mỗi năm đều nhắc nhở Diệp Khuynh Mặc một lần về sự đối xử mà mẫu thân hắn ta nhận được năm đó, ánh mắt đám người hầu nhìn mẹ con hắn ta, nghiêm nhiên càng khơi gợi lòng thù hận, vậy mà còn nhắc nhở đi nhắc nhở lại hắn hàng năm.

“Tam đệ, ăn nói cẩn thận. Chúng ta là huynh đệ ruột, mẫu thân đệ đương nhiên cũng là mẫu thân ta.” Buồn cười, nếu Diệp Khuynh Mặc có thể bị một câu này của Diệp Khuynh Lăng chọc giận, hắn ta còn có thể có được thanh thế và địa vị như bây giờ sao, trong quân doanh, hắn ta là tướng quân người người kính sợ, ở thành Vĩnh Ninh, hắn cũng là quân nhân ưu tú trong lòng mọi người, người khác gọi Diệp Khuynh Lăng một câu tam thiếu bởi vì thân phận của hắn, gọi Diệp Khuynh Mặc một câu đại thiếu là vì tôn trọng và cam tâm tình nguyện.

Diệp Khuynh Lăng cười gật đầu, “Đại ca nói đúng, mẫu thân đệ cũng là mẫu thân huynh, cho nên mẫu thân huynh cũng nên là mẫu thân đệ. Đại ca, ngày giỗ của mẫu thân huynh là ngày nào? Huynh cúng bái mẫu thân đệ bao nhiêu năm như thế, đệ cũng nên cúng bái mẫu thân huynh cho tử tế mới phải”. ++

Diệp Khuynh Lăng cười vô cùng thêm đôn, Diệp Khuynh Mặc yên lặng nhìn hắn, vẻ mặt và áp lực tỏa ra đó, khiến người ta phải hoài nghi Diệp Khuynh Mặc sẽ trực tiếp đánh người.

Ngày giỗ của mẫu thân Diệp Khuynh Mặc, ngoại trừ bản thân hắn ta, có ai còn nhớ? Ngay cả Diệp Quân có lẽ cũng không nhớ. Buồn cười hơn là, cho dù Diệp Quân có nhớ thì cũng sẽ không xuất hiện, bởi vì ông ta cảm thấy nếu đi cúng bái, đó chính là sự thiếu tôn trọng với Nhậm Vũ Tinh, Nhậm Vũ Tinh sẽ rất không vui, bởi vì Nhậm Vũ Tinh là một bình gốm chửa.

Năm đó Diệp Khuynh Mặc đã thử thăm dò phụ thân mình, sau khi nghe thấy phụ thân nói lời đó, hắn ta cảm thấy thật không đáng thay mẫu thân mình, đồng thời cũng càng nỗ lực hơn, Diệp Khuynh Lăng có thể dựa vào sự yêu chiều của phụ thân, hắn ta thì không thể, bởi vì hắn ta không có thứ đó, chỉ có thể tự dựa vào bản thân mình.

“Tam đệ nghĩ như thế, hẳn mẫu thân ta sẽ cảm thấy vui mừng, đến ngày giỗ của bà ấy, ta sẽ phái người thông báo cho đệ.”

“Thế thì tốt quá, nhưng mà đại ca bận trăm công nghìn việc, đại ca đừng quên đấy nhé. Đệ chẳng mấy bận tâm về ngày giỗ của mẫu thân đệ, là vì đệ không có ấn tượng gì với bà ấy, bà ấy cũng không nuôi nấng đệ, hưởng hồ người nhớ ngày giỗ của bà ấy quá nhiều, thiếu đệ cũng chẳng sao. Nhưng mẫu thân huynh thì khác, ngoại trừ huynh thì có ai còn nhớ chứ? Nếu như ngay cả huynh cũng quên mất, vậy thì đáng thương biết bao đúng không?”

Tay Diệp Khuynh Mặc xiết lại thành một nắm đấm.

Diệp Khuynh Lăng nheo mắt cười, mặc kệ mà nói tiếp, “Cứ quyết định vậy nhé!”.

40. Chương 40: Trốn Thoát Rồi

Hai huynh đệ mặt ngoài thì hòa thuận, có thương có lượng mà nhắc đến ngày giỗ của Nhậm Vũ Tinh, nhưng lại ngầm giương cung bạt kiếm. Người khác có lẽ vẫn không hiểu được vì sao đại thiếu và tam thiếu nhà họ Diệp lại âm ỉ thành như vậy, luôn cảm thấy giữa huynh đệ họ có hiểu lầm, bây giờ thì náo loạn, nhưng nói không chừng một ngày nào đó sẽ diễn trò huynh đệ tình thâm cũng nên, còn bản thân hai người họ lại biết rõ, kết quả giữa hai bên sẽ chỉ là người sống ta chết.

Dù sao thì giữa hai người cũng ngăn cách bởi một mạng người, Diệp Khuynh Đình chết thế nào, người khác không rõ, nhưng bản thân họ lại hiểu rõ trong lòng, có một mạng người đặt ở đó thì không thể vượt qua khoảng cách, huynh đệ trở thành kẻ thù.

Diệp Khuynh Mặc nheo mắt nhìn đệ đệ này, Diệp Khuynh Lăng từ nhỏ đã được yêu chiều, đây là ưu thế tự nhiên của Diệp Khuynh Lăng, nhưng mà Diệp Khuynh Lăng lại không nắm chắc lấy, nếu không thì bây giờ người nắm quyền còn có thể là mình hay sao? Ban đầu Diệp Khuynh Mặc còn ghen tị, không hiểu vì sao phụ thân thích tam đệ như thế, sau đó hắn ta học cách ngoan ngoãn, nếu hắn ta đã không thể dựa được vào người khác, vậy thì phải dựa vào bản thân mình, rồi sẽ có một ngày mình là người đứng trên đỉnh cao nhất nhìn xuống dưới.

Hưởng hồ cho dù Diệp Khuynh Mặc không có được sự xem trọng và đãi ngộ mà một người con trưởng nên có, thì so với Diệp Khuynh Đình, hình như đãi ngộ như thế cũng không phải là không thể chấp nhận được.

++

Diệp Khuynh Đình nhận được đãi ngộ gì đây? Mặc dù sống ở phủ Bạch Vân, nhưng nha hoàn bà vú đối xử với cậu ta thế nào Diệp Quân đều không hỏi đến, cho dù là bị bệnh phát sốt, Diệp Quân cũng không buồn nhìn một cái, cứ như đứa con này là con rơi con vãi vậy, nếu không thì cái chết của Diệp Khuynh Đình vốn đầy điểm đáng ngờ, sao Diệp Quân vẫn không chịu để ý đến, dứt khoát hạ táng với nguyên nhân là Diệp Khuynh Đình bị bệnh hiểm nghèo mà qua đời chứ.

Chắc chắn, so với nhị đệ, Diệp Khuynh Mặc lập tức cảm thấy cuộc sống của mình cũng không được coi là quá khó khăn, vì thế hắn ta nhìn cuộc sống của Diệp Khuynh Lăng, dùng Diệp Khuynh Lăng để kích thích mình, Diệp Khuynh Lăng có thể tùy hứng làm xằng như thế, nhưng mình thì không thể, bởi vì Diệp Khuynh Lăng không cần làm gì thì Diệp Quân đã bê tất cả đến trước mặt cậu ta, còn mình mà không làm gì thì sẽ chẳng có gì.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Khuynh Mặc để lộ ra nét cười như có như không, “Tam đệ lương thiện như thế, từ ngày giỗ của mẫu thân đệ mà nghĩ đến ngày giỗ của mẫu thân ta, nhưng mà không biết người lương

thiện như đệ có đi cúng bái nhị đệ vào ngày giỗ của đệ ấy không nhỉ”.

“Ồ bên ngoài đại ca vẫn luôn có cái danh nhân nghĩa, ngày giỗ của nhị ca, sao đại ca không quay về?Ồ, huynh bạn tôi mất tôi mũi, không thể quay về, cho nên mới quên mất, chứ không phải là không dám đi.”

“Tam đệ có ý gì đây, cái gì gọi là ta không dám đi?” ++

Diệp Khuynh Lăng cười, lại uống một ngụm trà, tách trà thấy đáy, hần sờ tách trà đã mất đi độ ấm, lòng càng không còn độ ấm hơn tách trà này, “Đệ cũng chỉ là nghe nói thôi, sau khi người ta chết, vào ngày giỗ linh hồn sẽ quay về, cho nên thường thì vào lúc đó, hung thủ hại chết họ đều sẽ trốn rất xa”.

Diệp Khuynh Mặc trực tiếp ném tách trà xuống dưới chân Diệp Khuynh Lăng, “Ta thấy đệ càng ngày càng hư hỏng rồi đấy, nên bị giáo huấn rồi”.

“Uy phong của đại ca lớn thật, đáng tiếc nhà họ Diệp chúng ta còn chưa đến lượt huynh làm chủ đầu, mặc dù huynh đã không thể chờ đến lúc được làm chủ nữa rồi.”

Diệp Khuynh Mặc cười lạnh, “Còn đệ, cũng không biết xấu hổ mà nhắc đến nhị đệ, quả nhiên là vô tâm vô tính đến cực điểm rồi”. ++

“Sao đệ không thể nhắc đến huynh ấy? Dù sao thì cũng đâu phải đệ hạ thuốc trong thức ăn của huynh ấy, cũng chẳng phải đệ lòng lang dạ sói ngay cả huynh đệ cũng không bỏ qua, càng không phải đệ dối trá bạc tình hại chết đối phương rồi còn chủ động xử lý tang sự, ồ, nhị ca thật sự không quay về tìm đệ, thời gian đó nửa đêm huynh ngủ an ổn được?”

“Ha ha!” Diệp Khuynh Mặc cúi đầu cười, “Nói đến lòng lang dạ sói, ta cũng chẳng bằng đệ, người ta vốn sống đã không dễ dàng, đệ còn kéo người ta vào vũng nước đục. Nhị đệ sở dĩ có kết cục đó, đều là vì đệ”.

“Đại ca đang dạy đệ lòng dạ độc ác như thế nào đấy ư? Không có cách nào cả, có lẽ đệ vẫn không thể học được.”

“Đệ đã sớm biết từ lâu rồi, không cần học, giống việc cuối cùng đệ bưng một bát thuốc đến cho nhị đệ, đích thân giải quyết mạng đệ ấy đó.”

Diệp Khuynh Lăng thu hồi ánh mắt, “Đại ca thật biết nói đùa quá”.

“Nếu đệ không bưng bát thuốc đó đến, nhị đệ hẳn vẫn còn có thể chống đỡ một thời gian nữa.”

“Đại ca biết rõ hiệu quả trị bệnh thuốc của nhị ca thật đấy.” ++

Diệp Khuynh Mặc hít sâu một hơi, “So với đệ, ta còn kém xa. Nhị đệ ở trong phủ có tình trạng thế nào, đệ còn rõ hơn ta, bị phụ thân coi thường, bị đám nha hoàn đầy tớ đối xử lạnh nhạt, dù ta chẳng có mấy tình cảm huynh đệ với đệ ấy, nhưng cũng sẽ không nhằm vào đệ ấy, thậm chí còn muốn kéo dài mạng sống cho đệ ấy đến già. Mà đệ thì ngay cả việc cho đệ ấy cơ hội sống bình an cũng không chịu, đệ đối tốt với đệ ấy, ta vốn còn tưởng là thật lòng đối đãi, thì ra chẳng qua chỉ là để kéo đệ ấy vào vũng nước bẩn để lợi dụng đệ ấy một phen thôi. Nói đến tàn nhẫn, ai có thể bằng đệ? Chỗ thuốc đó vốn nên là đệ uống, nhưng đệ lại cho nhị đệ, để đệ ấy uống... Đệ có ý định gì, ta còn không rõ hay sao. Không phải là để nhị đệ xảy ra chuyện, để phụ thân điều tra, lấy đó làm tội danh đổ lên đầu ta hay sao, thật đúng là đáng tiếc đấy nhỉ, phụ thân không quan tâm đến việc sống chết của đệ ấy, đệ ấy chết thế nào cũng không sao, ha ha... Mưu kế của đệ có tưởng tận hơn nữa, cũng chỉ là hại chết ca ca của đệ thôi”.

Diệp Khuynh Lăng bình tĩnh lạ thường nhìn đại ca mình, “Cho nên huynh đang thừa nhận người huynh vốn muốn hại là đệ, chỉ là nhầm lẫn mà khiến nhị ca trúng chiêu?”.

Diệp Khuynh Mặc thở dài, “Sao đệ không hiểu thế nhỉ, cái chết của nhị đệ, là kiệt tác của đệ, không liên quan gì đến ta hết”.

Diệp Khuynh Lăng cũng cười theo, “Hay cho một câu không liên quan, đến mộ của nhị ca xem xem, xem xem huynh ấy có chấp nhận hay không”.

Diệp Khuynh Lăng lạnh lùng nhìn Diệp Khuynh Mặc, Diệp Quân không nên lạnh nhạt với Diệp Khuynh Mặc như thế, dù sao thì tính cách của Diệp Khuynh Mặc và Diệp Quân cũng giống nhau lắm kia mà, bản

tâm thì yêu thương đến tận xương tủy, không bận tâm thì coi như ôn dịch nhìn thêm một cái cũng thấy ghê tởm, đây đúng là hai cha con thật sự đấy!

Diệp Khuynh Lăng cũng cảm thấy mình rất buồn nôn, vậy mà có thể cùng ngồi trong một phòng với Diệp Khuynh Mặc, còn nói nhiều lời như thế.

Lúc này, đại thiếu phu nhân đi vào, chị ta nhìn trượng phu mình, rồi lại nhìn Diệp Khuynh Lăng, “Tam đệ, Phụ tá Khương có chuyện cần gấp, nhìn dáng vẻ cậu ta có vẻ rất gấp gáp”.

Diệp Khuynh Lăng khẽ nhú mày, cũng không nghĩ ra được lúc này sẽ xảy ra chuyện gì.

Diệp Khuynh Mặc nghe thấy vậy thì cười, dáng vẻ xem trò vui, Khương Việt đã đích thân đến tìm Diệp Khuynh Lăng, vậy thì chứng tỏ chuyện đó đã thành công rồi, thật đúng là thú vị mà, chuyện trước đây trăm phương nghìn kế muốn làm mà không làm được, bây giờ thì có thể làm được dễ dàng rồi.

Ông trời cũng đứng về phía mình. ++

Diệp Khuynh Mặc đứng dậy, “Tam đệ, hình như trong phủ xảy ra chuyện gì đó, đệ vẫn nên quay về xem thì hơn”.

Nói không chừng còn có niềm vui bất ngờ đấy.

Diệp Khuynh Lăng cũng biết sự tình chắc chắn rất gấp, cũng không nói nhiều, xoay người định rời đi.

Diệp Khuynh Mặc lại dặn dò một câu, “Nếu gặp phải chuyện gì nan giải, có thể đến tìm ta, dù sao thì chúng ta cũng là huynh đệ, nên giúp thì vẫn sẽ giúp mà”.

“Không phiền đại ca nhọc lòng, nếu đại ca có thời gian, vẫn nên ở bên đại tẩu nhiều thì hơn. Huynh đi theo quân đội hàng năm đều ở bên ngoài, đại tẩu không oán không giận thay huynh dưỡng dục con cái trong phủ, không có công lao cũng có khổ lao, huynh nên an ủi tẩu ấy nhiều hơn mới phải.”

Diệp Khuynh Mặc lạnh lùng nhìn Diệp Khuynh Lăng, Diệp Khuynh Lăng thì không chút sợ hãi mà chống lại ánh mắt không chút độ ấm đó. ++

.....

Diệp Khuynh Lăng đi ra khỏi đại sảnh, Khương Việt lập tức tiến đến, nói những chuyện mới xảy ra cho hắn biết, càng nghe sắc mặt Diệp Khuynh Lăng càng trầm.

“Là Đặng Thanh Vân muốn ra ngoài đi dạo?” Diệp Khuynh Lăng nâng bước lên xe.

Khương Việt gật đầu, “Dạ”.

Là Đặng Thanh Vân muốn ra ngoài đi dạo hay là Lâm Văn Trúc muốn ra ngoài đi dạo, hàm nghĩa trong đó khác nhau. Nếu là Lâm Văn Trúc đưa ra yêu cầu, vậy thì đám người bắt hai người họ đi rất có thể đã có chuẩn bị từ trước; nhưng nếu là Đặng Thanh Vân đưa ra yêu cầu, vậy thì đám người đó xuất hiện là một sự tình cờ.

Lúc Khương Việt hỏi Lan Thúy, nhìn thấy Lan Thúy rõ ràng có do dự, Lan Thúy đương nhiên biết trong đó có sự khác biệt, nhưng vì sao cô ấy lại do dự? Khương Việt không nghĩ sâu, nhưng cũng không ngốc, Lan Thúy giống Thạch Nham, đều cảm thấy Lâm Văn Trúc là một mối nguy hại, sớm tổng đi là tốt nhất, nếu dựa vào cơ hội này mà hoàn toàn giải quyết Lâm Văn Trúc, có thể coi như một biện pháp tốt.

Nhưng cuối cùng Lan Thúy vẫn không nói dối, có lẽ là cũng phản ứng lại, sự tình đã lớn rồi, sớm muộn cũng sẽ tra ra chân tướng. Quan trọng nhất là Lâm Văn Trúc đi chuyến này, rất có thể sẽ không quay về nữa, nếu đã như thế, việc gì phải gian dối?

Khương Việt giấu chuyện này. ++

Đặng Thanh Vân sẽ thế nào, Khương Việt không biết, nhưng Lâm Văn Trúc thì hẳn là sẽ một đi không trở lại nữa. Nếu Lâm Văn Trúc vẫn luôn làm việc cho Diệp Khuynh Mặc, vậy thì sẽ bình yên vô sự, nếu đã vậy, việc gì cô ta phải quay về? Nếu Lâm Văn Trúc làm việc giúp Diệp Khuynh Lăng, Diệp Khuynh Mặc đương nhiên sẽ không bỏ qua cho một kẻ phản bội, Lâm Văn Trúc cũng sẽ không trở về được nữa.

Diệp Khuynh Lăng ngồi vào xe, giọng rất lạnh, “Sắp xếp người đi tìm rồi?”.

Khương Việt gật đầu, “Dạ. Nhưng vẫn chưa có tin tức gì truyền về”.

Diệp Khuynh Lăng nghiêm túc suy tư một lượt, “Cậu cảm thấy sao?”.

Khương Việt đã ở bên cạnh Diệp Khuynh Lăng lâu như thế, đương nhiên hiểu Diệp Khuynh Lăng đang hỏi gì. “Nếu là bỗng dưng có ý định, sau khi đám người đó bắt Đặng tiểu thư và Lâm tiểu thư đi, hẳn là sẽ để lại chút dấu vết, nhưng người của chúng ta không truy được gì cả, rõ ràng đã cản xe lại, nhưng trong xe là người bình thường, căn bản không có Lâm tiểu thư và Đặng tiểu thư. Tôi cảm thấy đây giống phục kích trước hơn, đã có chuẩn bị từ trước rồi”.

Diệp Khuynh Lăng nghe xong thì không lên tiếng. ++

Nếu là đã chuẩn bị từ trước, đám người đó sao lại biết hai người họ sẽ ra ngoài đi dạo? Cho dù có tai mắt tốt, hẳn cũng là người ngoài phủ, bắt đầu sắp xếp từ khi hai người họ ra ngoài, có thể làm được đến mức không có sơ hở như vậy?

“Vậy cậu cảm thấy đối phương có mục đích gì?”

“Nếu là bắt cóc, có lẽ sẽ muốn tiền chuộc.”

Diệp Khuynh Lăng cười, vỗ vỗ vai Khương Việt, “Cậu cũng càng ngày càng hiểu tác phong làm việc của đại ca tốt của tôi rồi đấy”.

Diệp Khuynh Mặc làm việc vẫn luôn cẩn trọng, tính toán kĩ càng không chút sơ hở, nếu đã dám bắt Đặng Thanh Vân đi, ắt hẳn sẽ có yêu cầu, lấy thứ khác đến trao đổi, mục đích quá rõ ràng, nhưng đổi thành tiền bạc, ai có thể liên hệ những chuyện này với Diệp Khuynh Mặc cho được, chỉ có thể là Diệp Khuynh Lăng đã đắc tội với người khác, cũng có thể chỉ là kẻ hung ác nào đó thấy tiền nên bắt chợt có ý đồ làm ra chuyện ác như vậy mà thôi.

Ngày giỗ của Nhậm Vũ Tinh sắp đến, lần này Diệp Quân chắc chắn sẽ trở về.

Nghe nói mấy năm gần đây sức khỏe Diệp Quân vẫn không tốt lắm, Diệp Khuynh Mặc đương nhiên sẽ nóng ruột, lúc này Diệp Quân hẳn sẽ làm gì đó, thể lực của con trưởng càng ngày càng lớn, ông ta cũng không thể xem thường, nhất định sẽ lưu lại một con đường lui cho con trai út yêu quý, cần dặn một vài người cùng ông ta gây dựng cơ đồ.

Tình nghĩa rất đáng quý, nếu Diệp Khuynh Lăng có năng lực đó, người khác đương nhiên sẽ muốn lôi kéo một phen, nhưng nếu không có thực lực thì sao?

Chuyện của Diệp Khuynh Lăng và Đặng Thanh Vân, âm ỉ cả thành đều biết, có ai không biết Đặng Thanh Vân là người phụ nữ của Diệp Khuynh Lăng? Người phụ nữ hẳn yêu thương như thế lại bị người ta bắt đi, điều này khiến người ta không thể không nghĩ sâu xa, tam thiếu nhà họ Diệp Diệp Khuynh Lăng này sao vô dụng đến thế.

Một người mà người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, ai dám ủng hộ anh ta?

Chuyện này không giải quyết, trong mắt những người già đó, Diệp Khuynh Lăng sẽ hoàn toàn mất đi sự tín nhiệm.

Diệp Khuynh Lăng thu ý cười lại, “Bảo người tiếp tục tìm, lật cả thành Vĩnh Ninh lên cũng phải tìm ra người cho tôi”. ++

Diệp Khuynh Lăng về đến phủ Thanh Sơn, không bao lâu, Khương Việt bèn đưa tờ giấy được truyền đến.

Đúng là bọn bắt cóc, bây giờ truyền tin đến, bảo Diệp Khuynh Lăng đích thân mang tiền chuộc đến nhận người, đổi lấy người phụ nữ hẳn yêu thương nhất trở về.

Diệp Khuynh Lăng vo tờ giấy lại, cả người ngồi ngửa ra ghế.

Tính toán tỉ mỉ, vẫn thiếu một nước cờ.

Diệp Khuynh Mặc ngay cả chút đường lui cũng không chịu cho hẳn.

Qua không bao lâu nữa, trong thành Vĩnh Ninh sẽ bắt đầu lan truyền một vài tin tức nhĩ, Đặng Thanh Vân đã bị người ta bắt đi. Diệp Khuynh Lăng không đưa được Đặng Thanh Vân về, là hẳn không có tài cán gì, nếu đưa Đặng Thanh Vân về được, vậy thì là mất hết lý trí vì một người phụ nữ, bao nhiêu tiền như thế mất cũng không chớp cái nào, dần ông yêu mỹ nhân như thế, ai còn tin trong lòng hẳn có hoài bão?

Ván cờ này của Diệp Khuynh Mặc, Diệp Khuynh Lăng cũng phải thừa nhận, quả thật cao tay, không hề tầm thường.

Nếu vậy thì, Diệp Quân có tâm tư hơn nữa, cũng không thể không giao tất cả cho Diệp Khuynh Mặc, tiếp tục để Diệp Khuynh Lăng là một công tử nhàn rồi.

Khương Việt biết được tính nghiêm trọng của chuyện này, “Tôi sẽ đích thân ra ngoài tìm người, nhất định phải đưa Đặng Thanh Vân về”. ++

Còn về Lâm Văn Trúc, lúc này thật sự thế nào cũng được.

Vào lúc này, tin tức Đặng Thanh Vân bị người ta bắt đi, giống như bị bốc lên, trong thành Vĩnh Ninh người ta bàn tán sôi nổi.

Diệp Khuynh Mặc nói chuyện với vợ một lát, rồi một mình đến thư phòng thưởng rượu.

Nói thực, Diệp Khuynh Mặc không hề để Diệp Khuynh Lăng vào mắt, Diệp Khuynh Lăng giả vờ ra dáng vẻ thiếu gia ngang ngược, hẳn ta cũng mặc Diệp Khuynh Lăng giả vờ. Diệp Khuynh Lăng muốn dùng phương thức đó để ngụy trang, giấu tất cả mọi người, rồi sau lưng thì bày mưu tính kế, nhưng lại không biết phương thức này chơi quá mức thì sẽ không còn thu được lòng người nữa.

Bây giờ bên phía quân đội, Diệp Khuynh Mặc đương nhiên có uy tín hơn Diệp Khuynh Lăng, ở phía thành Vĩnh Ninh, cũng vẫn như thế, Diệp Khuynh Lăng lấy gì ra để đấu với mình?

Sở dĩ Diệp Khuynh Mặc để ý đến Diệp Khuynh Lăng, không phải vì Diệp Khuynh Lăng tài giỏi đến mức nào, thủ đoạn cao siêu ra sao, mà chỉ là Diệp Khuynh Mặc đã quen phải cẩn thận, nếu không ngăn chặn, sợ Diệp Khuynh Lăng thật sự có khả năng trở mình, hẳn ta tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra. ++

Không phải Diệp Khuynh Lăng thích bày trò sau lưng sao? Vậy thì cứ để hẳn ném thử mùi vị này.

Diệp Khuynh Mặc có tâm tình rất tốt, uống một chén rượu.

Diệp Khuynh Lăng đã chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa, nhưng vẫn không nắm được gì, hẳn ta phải cho đệ đệ kiêu ngạo đó nhìn xem, cái gì gọi là không biết tự lượng sức, cái gì gọi là tuyệt vọng.

Diệp Khuynh Mặc uống sạch một bình rượu, đang chuẩn bị bảo người đi lấy rượu, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Bắt đầu từ lúc nào, hẳn ta ghét cậu em trai này? Trong kí ức của hẳn ta, thực ra cậu em trai út này thông minh đáng yêu, nói chuyện ôn hòa, vẫn luôn kính trọng đại ca là hẳn ta, cũng không nghịch ngợm phá phách, hơn nữa còn rất thích cười.

Khi đó Diệp Khuynh Mặc thậm chí còn từng nảy ra suy nghĩ rất buồn cười, đệ đệ đáng yêu như thế, khó trách phụ thân thích đệ ấy đến vậy, nếu là mình, mình cũng sẽ yêu thương cậu em trai này nhất nhĩ? ++

Sau đó, Diệp Khuynh Lăng thay đổi, bắt đầu từ lúc nào đây.

Diệp Khuynh Mặc đột nhiên phản ứng lại, là bắt đầu từ lúc Diệp Khuynh Đình chết.

Cũng là vào lúc đó, Diệp Khuynh Mặc phải hít một ngụm khí lạnh, thì ra cậu em trai mà hẳn ta tưởng là đệ đệ tốt này lại biết ngụy trang như thế, ngoan ngoãn hiền chuyện trước đây đều là để mê hoặc người ta, vì thế hẳn ta không còn áy náy nữa, có gì mà áy náy chứ, hẳn không có lòng tốt, đệ đệ đó cũng chẳng phải người tốt lành gì.

Nhưng vào lúc này, khi ngà ngà say, Diệp Khuynh Mặc đột nhiên suy tư một vấn đề.

Là vì mình hạ độc khiến Diệp Khuynh Đình chẳng may chết, khiến Diệp Khuynh Lăng thay đổi, hay là Diệp Khuynh Lăng từ lâu đã là người như thế? Hẳn là về sau nhĩ, nếu không thì sao Diệp Khuynh Lăng lại cần

thận như thế, đưa hết cho Diệp Khuynh Đình những thứ mình mang đến cho cậu ta, rõ ràng là dùng Diệp Khuynh Đình để thăm dò mình.

“Đại thiếu.”

“Hử?”

“Đặng Thanh Vân trốn thoát rồi.”

Diệp Khuynh Mặc trợn mắt, đang trong cơn chênh choáng lập tức tỉnh táo lại.

41. Chương 41: Điền Rồi

Đặng Thanh Vân đã trở về.

Người cảm thấy kinh ngạc và nghi hoặc nhất không phải Diệp Khuynh Mặc, mà là Diệp Khuynh Lăng đang phải rất nhiều thủ hạ đi tra ra tung tích của hai người kia. Để có thể cố đưa hai người đó về sớm, không dẫn tới ảnh hưởng lớn hơn, Diệp Khuynh Lăng thậm chí còn chủ động dùng một vài con đường ngầm, tốn nhiều công sức và thời gian như thế, tưởng rằng chuyện này rất khó khăn, vậy mà lại dễ dàng giải quyết như vậy, dù thế nào cũng cảm thấy bất thường.

Trước tiên Diệp Khuynh Lăng đi gặp những người đưa Đặng Thanh Vân về, những người đó còn kinh ngạc hơn Diệp Khuynh Lăng, lúc họ đang thăm dò tin tức thì bắt gặp Đặng Thanh Vân, khi đó Đặng Thanh Vân cả người nhếch nhác, vẻ mặt hoang mang, thấy họ thì thiếu chút nữa xoay người bỏ chạy, may là trong số họ có người biết Đặng Thanh Vân, nếu không thì còn có thể bỏ lỡ nhau rồi.

Diệp Khuynh Lăng nghe xong lời họ nói, chỉ hỏi một câu, “Chỉ một mình cô ấy?”.

Tất cả mọi người đều có thể cho ra đáp án, chỉ có một mình Đặng Thanh Vân.

Mọi người đều cảm thấy buồn bực, đưa Đặng Thanh Vân về rồi, quả thực đúng là gặp vận may lớn, có thể gọi là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, trở về không nói là có ban thưởng, nhưng chí ít tam thiếu cũng nên cảm thấy vui vẻ chứ nhỉ, sao tam thiếu vẫn mặt mày u ám như thế? Ô, đúng rồi, bị bắt đi không chỉ có Đặng Thanh Vân mà còn có một vị Lâm tiểu thư nữa. Vị Lâm tiểu thư đó trong lời đồn đẹp như tiên trên trời, rất được tam thiếu yêu chiều, tam thiếu thế này là vì vị mỹ nhân đó không thể cùng trở về nên mới không vui sao?

Diệp Khuynh Lăng phát tay, bảo những người đó lui xuống.

Đặng Thanh Vân đã trở về, nhưng Lâm Văn Trúc lại không trở về, trong này nhất định có ẩn tình, nhưng điều này đối với họ mà nói đã là kết quả tốt nhất rồi, Lâm Văn Trúc có trở về hay không cũng không sao, mà bối cảnh của cô vốn phức tạp, nếu rơi vào tay Diệp Khuynh Mặc, vừa khéo được coi như vật về chủ cũ.

Khuông Việt và Thạch Nham đều nhìn hẩn, đợi hẩn ra quyết định, là tiếp tục tìm người hay là dừng tất cả động tác lại. Tìm người tiếp thì cũng công cốc, Diệp Khuynh Mặc không ngu ngốc mà đổi Lâm Văn Trúc để lấy thứ gì, họ cũng không thể làm gì đó vì Lâm Văn Trúc.

Nhưng hề chuyện gì cũng có ngộ nhỡ, nếu Diệp Khuynh Lăng thật sự muốn đưa Lâm Văn Trúc trở về thì sao? Có đều có sẵn cả, cho dù Lâm Văn Trúc là dạng người gì, chỉ cần bây giờ được coi là người phụ nữ của Diệp Khuynh Lăng, mà lại bị người ta bắt đi, tổn hại chính là uy nghiêm của tam thiếu. Thạch Nham thì thâm quyết tâm, nếu Diệp Khuynh Lăng thật sự làm như thế, anh ta nhất định sẽ quỳ xuống cầu xin Diệp Khuynh Lăng thu hồi quyết định, tuyệt đối không thể vì Lâm Văn Trúc mà lãng phí nhiều công sức như thế, nếu thế thì Diệp Khuynh Lăng đúng là đã thật sự bị nữ sắc mê hoặc.

Diệp Khuynh Lăng trầm mặc, ngón tay gõ nhẹ trên chiếc ghế thấp, từng nhịp từng nhịp.

Hắn có chút hối hận rất buồn cười, nếu biết sẽ xảy ra tất cả những chuyện này, có lẽ hắn sẽ không làm ra chuyện khiến cô thất vọng đó. Nói cho cô biết Thái Vân vẫn còn sống, sắp xếp để Thái Vân tự mình đến đón Thái Hòa đi, như thế thì cô sẽ không thất vọng, khó chịu, đau khổ vì mình.

Cô am hiểu nhất chính là nắm lấy manh mối, Đặng Thanh Vân tìm cô ra ngoài, cô không thể không có phán đoán, nhưng cô lại theo Đặng Thanh Vân ra ngoài, cô làm thế, là vì cảm thấy thất vọng về mình nên mới chẳng thiết tha gì nữa, hay là vì thất vọng về mình nên đã mất đi năng lực phán đoán?

Sự đã đến nước này, hối hận cũng vô dụng

Hắn không hi vọng cô có hi vọng với mình, bây giờ như thế này, có lẽ cũng được coi là kết quả tốt nhất rồi.

“Rút người về.” Cuối cùng Diệp Khuynh Lăng ra quyết định.

Thạch Nham mở cờ trong bụng, trút ra ngum khí nghẹn nín kia, trông nụ cười trên mặt thì có vẻ đang rất mừng rỡ. Khương Việ nhìn thấy Thạch Nham như vậy, không nhịn được mà lắc đầu, thở dài một tiếng. Lâm Văn Trúc có trở về hay không thì thế nào, với tính cách của tam thiếu, chuyện này không kết thúc đơn giản như vậy được.

Diệp Khuynh Lăng đứng dậy, ra khỏi Thiên Hành Cư, đi về phía Lan Đình Hiên.

Lúc này hắn chỉ có một suy nghĩ, bây giờ có lẽ Lâm Văn Trúc sẽ càng cảm thấy thất vọng về hắn, không trở về nữa cũng tốt, đất đai phủ Thanh Sơn rộng lớn, chẳng qua cũng chỉ là một cái lồng khổng lồ nhốt người mà thôi.

Lúc Đặng Thanh Vân trở về thì cả người nhếch nhác, lúc này mới tắm rửa thay quần áo xong, A Lan thay cô ta sấy khô tóc. Sau khi trở về Lan Đình Hiên, cảm xúc căng thẳng thấp thỏm của Đặng Thanh Vân đều rút đi, cô ta biết Diệp Khuynh Lăng sẽ đến gặp mình, vì thế lòng thầm tính toán.

Khóe mắt A Lan đỏ hoe, sau khi Đặng Thanh Vân mất tích, A Lan cứ khẩn trương bất an mãi, cảm thấy Đặng Thanh Vân nhất định đã chịu khổ cực ở bên ngoài, cô ta vô cùng xót xa.

Trước khi Diệp Khuynh Lăng lên tiếng, Đặng Thanh Vân đã mở lời trước, “A Lan, em lui xuống trước đi”.

A Lan nhìn Đặng Thanh Vân, rồi lại nhìn Diệp Khuynh Lăng, nghe lời lui xuống.

Diệp Khuynh Lăng yên lặng nhìn cô ta, đôi mắt như tấm gương sáng, có thể soi ra tất cả suy nghĩ của cô ta, ý nghĩ kì dị này khiến Đặng Thanh Vân khẽ run, ngay cả những lời đã chuẩn bị trước cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Diệp Khuynh Lăng ngồi lên ghế, “Về thế nào?”

Nếu người khác tính kế bắt được cô ta thì sẽ không thể chủ động thả người, về việc trốn thoát ra ngoài, cũng không thể, bởi vì cô ta nhất định sẽ bị trông chừng nghiêm ngặt.

“Là Lâm Văn Trúc thả em về.” Đặng Thanh Vân nhú chặt mày, “Hình như Lâm Văn Trúc quen với đám người đó, thậm chí địa vị còn cao hơn bọn chúng, có thể quyết định vài việc, cô ta dẫn đám người đó đi, giúp em trốn thoát”.

Diệp Khuynh Lăng không nhìn cô ta, cũng không nói gì, không khí lạnh đến mức khiến người ta rùng mình, giống như tầng mây đen dày cùng với tiếng sấm đùng đùng, cuồng phong sắp tập kích, mưa giông sắp tàn phá.

Đặng Thanh Vân hít sâu một hơi, “Tam thiếu, bây giờ có vài chuyện em không nghĩ thông, muốn nhờ tam thiếu giúp em nghĩ xem rốt cuộc là chuyện gì”.

“Ồ?” Lúc này Diệp Khuynh Lăng mới ngược mắt nhìn cô ta.

“Em và Lâm tiểu thư ra ngoài đi dạo, đến cửa tiệm em thường đến may quần áo, lúc đi ra thì bị kéo lên xe, sau đó em không có tri giác nữa, lúc tỉnh lại thì đã bị nhốt vào trong một căn nhà ở trong rừng. Điều em nghĩ mãi không thông là thân phận của Lâm tiểu thư. Lâm tiểu thư có thể nói chuyện với những người đó, thậm chí địa vị không thấp, điều này chứng tỏ cô ta là đồng bọn của chúng, là cô ta liên hợp với chúng bắt em đi, điểm này dường như có thể xác định được. Nhưng điều em nghĩ không thông là nếu như thế, vì sao

cô ta phải thả em ra. Một điểm khác nữa, là em hẹn Lâm tiểu thư ra ngoài, chứ không phải là cô ta hẹn em ra ngoài, cho nên cô ta đã sắp xếp trước tất cả thế nào?”

“Cho nên, em nghĩ thế nào?” Diệp Khuynh Lăng thản nhiên hỏi cô ta, dường như thu về như sấm sét vừa rồi lại, đổi thành mưa gió nhẹ nhàng.

Đặng Thanh Vân thầm thấy may, cửa này có lẽ cũng dễ dàng qua rồi.

“Em cảm thấy Lâm tiểu thư đúng là người của chúng, nhưng chuyện này thì cô ta không hề biết. Sở dĩ cô ta thả em ra, không phải vì em, mà là muốn giúp anh, mặc dù cô ta là người của đối phương, nhưng trong quá trình ở chung thì đã yêu anh, cho nên mới làm thế. Còn về chuyện em và cô ta bị bắt trên đường, hẳn không phải là đối phương vạch kế hoạch từ trước, mà là tình cờ thôi.”

Tình tiết này quen thuộc quá nhỉ? Đặng Thanh Vân thầm cười lạnh, Lâm Văn Trúc cùng lắm chỉ là một Yên Vũ Nhu mà thôi, năm đó Yên Vũ Nhu cũng như thế, trong cuộc tranh đấu giữa hai thế lực, lựa chọn giúp Diệp Khuynh Lăng, cuối cùng bị Diệp Khuynh Mặc phát hiện, muốn khiến Yên Vũ Nhu cầu sống không được cầu chết không xong, Diệp Khuynh Lăng liều mạng bị thương tiến đến, chẳng qua cũng chỉ giúp Yên Vũ Nhu chết vẫn toàn thân, không để cô ta bị vũ nhục sau khi chết.

Yên Vũ Nhu đó cũng là một con tiện nhân, biết Diệp Khuynh Lăng không thể chấp nhận nỗi khổ tâm của cô ta, không thể tha thứ cho cô ta vì ngay từ đầu đã cố ý tiếp cận, thế nên cố ý lựa chọn chấp nhận vận mệnh, lấy cái chết bức ép, cuối cùng khiến Diệp Khuynh Lăng đi chuyển đó, rồi chết ngay trước mặt Diệp Khuynh Lăng, bảo hấn chính miệng nói ra lời tha thứ cho cô ta.

Lâm Văn Trúc thì sao, chẳng qua cũng chỉ nối gót Yên Vũ Nhu, Yên Vũ Nhu có thể chết trong lòng Diệp Khuynh Lăng, Lâm Văn Trúc có cơ hội đó sao? Đã có vết xe đổ của Yên Vũ Nhu, người bên cạnh hẳn tuyệt đối sẽ không cho hắn đi, cho nên kết cục của Lâm Văn Trúc sẽ còn thảm hơn Yên Vũ Nhu.

Đặng Thanh Vân vừa mới thở phào nhẹ nhõm, Diệp Khuynh Lăng đã cầm tách trà, ném thẳng vào ngực cô ta, độ nhanh và mạnh đó, như ám khí, đau đến mức khiến cô ta không thể lên tiếng, cứ sững sờ mà nhìn hắn.

“Đặng Thanh Vân, cô suy xét cả buổi, rồi suy xét ra được lý do này?” Diệp Khuynh Lăng đứng dậy, lạnh lùng nhìn cô ta, “Cô cậu có chỗ dựa nên không sợ gì như thế, là cảm thấy người chết đó có thể cho cô một tấm lá chắn, cậu ta là tấm kim bài miễn chết cả đời của cô?”

“Tam thiếu, em... em đã làm sai chuyện gì?” Mặt Đặng Thanh Vân đầy vẻ khó hiểu và ám ức.

“Làm sai chuyện gì à.” Diệp Khuynh Lăng cười lạnh lắc đầu, “Để nhằm vào Lâm Văn Trúc, không tiếc mà liên thủ với Diệp Khuynh Mặc trừ bỏ cô ấy, thậm chí còn kéo đám người Lan Thúy vào. Ta cho canh phòng phủ Thanh Sơn nghiêm ngặt như thế, nhưng lại không ngờ rằng cô sẽ là điểm đột phá, để Diệp Khuynh Mặc có thể cài người vào cơ đấy. Có phải cô cảm thấy mình rất thông minh, rất tài giỏi đúng không, mượn tay Diệp Khuynh Mặc trừ bỏ Lâm Văn Trúc, không tốn một binh một lính nào đã đạt được mục đích. Ta thấy cô đúng là điên rồi, vậy mà tin vào lời xằng bậy của hắn ta, kết quả bị hắn ta lợi dụng ngược, người hắn ta muốn bắt không phải Lâm Văn Trúc, mà là cô... Không đúng, lúc này cô còn đang cảm thấy may mắn, cho dù quá trình không giống những gì cô tính toán, nhưng kết quả vẫn giống, mà người tác thành cho cô còn là Lâm Văn Trúc nữa”.

Ha ha, thì ra hắn biết tất cả, vừa rồi ánh mắt nhìn mình chính là đang xem trò cười đấy!

Đặng Thanh Vân nhìn hắn không chút sợ sệt, “Đúng vậy, đó là mục đích của em, kết quả là bị Diệp Khuynh Mặc lừa giỡn. Nhưng tam thiếu, anh có từng nghĩ đến chưa, em làm tất cả, Lan Thúy biết rõ là không đúng, nhưng vẫn mặc kệ em thành toàn cho em. Anh nói xem là vì sao?”

Ánh mắt Diệp Khuynh Lăng lạnh băng.

Đặng Thanh Vân đứng dậy, bước từng bước về phía hắn, “Bởi vì họ đều cảm thấy Lâm Văn Trúc không thể ở lại bên cạnh anh, bởi vì họ đều cảm thấy Lâm Văn Trúc là một tai họa, bởi vì họ đều cảm thấy thái độ của anh với cô ta khác thường, thậm chí còn vượt qua cả Yên Vũ Nhu. Yên Vũ Nhu chưa từng tính kế anh chút nào, cũng không để lại điểm yếu, nhưng Lâm Văn Trúc thì đâu đâu cũng thấy bất thường, ấy vậy mà anh vẫn để cô ta ở lại bên cạnh anh. Yên Vũ Nhu khiến anh bị thương nặng, Lâm Văn Trúc thì sao, tiếp

tục giữ lại bên cạnh anh, là muốn mạng của anh sao? Ha ha, em làm chuyện này thành công, không phải vì em ngu ngốc bị Diệp Khuynh Mặc tính kế, mà là bởi vì tam thiếu anh, bởi vì người bên cạnh anh đều không tin tưởng anh”.

“Sai là người khác, cô không sai, cô là vô tội nhất.” Diệp Khuynh Lăng cười nhìn cô ta, dùng ấm nước lạnh dội lên đầu cô ta, “Ta cảm thấy tam đệ tốt của ta chết sớm cũng hay lắm, tránh phải nhìn thấy cái dáng vẻ ghê tởm này của cô rồi sẽ hận không làm tự làm mù mắt mình đi”.

Đặng Thanh Vân phần nộ trừng mắt nhìn hắn, “Diệp Khuynh Đình... anh đừng quên anh ấy chết thế nào”.

“Đương nhiên là nhớ chứ, cậu ta khóc cầu xin ta, quỳ xuống cầu xin ta, bảo ta cho cậu ta được sống khoẻ.” Diệp Khuynh Lăng mặt không cảm xúc, “Diệp Khuynh Mặc hạ thuốc trong thức ăn của cậu ta, ở bên ngoài cậu ta còn dính thuốc phiện, những điều này đều là do đại ca tốt đó của ta làm, mà cô thì đang hợp tác với đại ca tốt đó của ta. Cô cứ nghỉ ngơi cho tốt vào, xem xem cậu ta có báo mộng cho cô không”.

Diệp Khuynh Lăng lạnh mặt xoay người rời đi.

Cái chết của Diệp Khuynh Lăng thực sự, có liên quan gì đến hắn? Ngay cả cơ hội ăn độc nhiễm độc dính nghiện hắn cũng không có, trong cái nhà này hắn như một người vô hình, có ai để ý đến hắn? Chỉ có Diệp Khuynh Lăng thực sự đó, nhận được hết sự yêu chiều của phụ thân, mới được Diệp Khuynh Mặc quan tâm đến.

Thứ hắn lấy đi chỉ có thân phận, chứ không phải tính mạng.

Đứng ngoài Lan Đình Hiên, Diệp Khuynh Lăng lạnh lùng nhìn viện này, hắn không hiểu, là Đặng Thanh Vân đó quá lợi hại, hay là đệ đệ đơn thuần đó của mình không nhìn thấu, vậy mà lại thích dạng phụ nữ như vậy.

Lâm Văn Trúc hoài nghi rồi nhỉ?

Vì sao hắn không đích thân dạy dỗ Diệp Chí Hằng? Rất đơn giản, không phải con mình, vì sao phải đích thân dạy dỗ? Với đệ đệ đó của mình, hắn có cảm kích, có tình huynh đệ, nhưng không có nghĩa là hắn nguyện đánh đổi tất cả vì vợ con của cậu ta, hắn sẵn lòng bảo vệ họ bình an, cho họ cuộc sống yên ổn, đó đã là cực hạn rồi.

Đây là cơ hội lần cuối cùng, sẽ không có lần sau nữa.

Đặng Thanh Vân như phát điên mà nhìn bóng lưng Diệp Khuynh Lăng rời đi, cười ầm như điên, biết rồi thì sao? Cô ta vẫn thắng, Diệp Khuynh Lăng sẽ không làm gì mình, mà Lâm Văn Trúc thì cũng đã bị mình phá hủy.

Cô ta, Đặng Thanh Vân, mãi mãi là nữ chủ nhân của phủ Thanh Sơn, không ai có thể vượt qua cô ta.

Tiếc nuối duy nhất của cô ta là sao Hằng Nhi không phải con trai của hắn chứ?

42. Chương 42: Ân Nhân Cứu Mạng Bị Hại Chết

Lâm Văn Trúc đột nhiên mất tích, Diệp Khuynh Lăng rút tất cả những người được phái đi tìm về, tất cả khôi phục lại vẻ bình yên, chỉ là trong phủ Thanh Sơn lại ngầm nổi sóng. Đám người hầu càng kính sợ Lan Đình Hiên hơn, tam thiếu làm một loạt chuyện như vậy còn không đủ rõ ràng hay sao, phái nhiều người ra ngoài tìm người như thế, sau khi Đặng Thanh Vân trở về, tất cả mọi người đều bị gọi về, điều này chứng tỏ người mà trong lòng tam thiếu thật sự muốn tìm về chỉ có Đặng Thanh Vân, một khi Đặng Thanh Vân trở về thì không cần lãng phí sức lực đi tìm thêm nữa, bởi vì Lâm Văn Trúc không đáng.

Nói vậy thì, tam thiếu quả nhiên là người lòng dạ độc ác như trong lời đồn, nếu là người bên cạnh mình, nhìn vào chút phong hoa tuyết nguyệt đó thì cũng nên niệm chút tình cũ, tiếp tục bảo người đi tìm, cho dù

là mang tính tượng trưng cũng được, nhưng tam thiếu nhà họ Diệp ngay cả chút biểu hiện tôn công tôn sức đó cũng không muốn làm.

Chỉ có Đặng Thanh Vân mới là người tam thiếu đặt trong lòng, người khác chẳng qua chỉ là chơi đùa để tăng thêm chút tình thú trong cuộc sống mà thôi, Cố Hương Liên như thế, Lâm Văn Trúc cũng thế, nếu thật sự so sánh, vậy thì Lâm Văn Trúc còn chẳng được như Cố Hương Liên ấy chứ, chí ít thì Cố Hương Liên đã được tự do, lựa chọn rời khỏi Phượng Vũ Thiên để sống cuộc sống mà cô ấy muốn, còn Lâm Văn Trúc thì không rõ sống chết.

Tin đồn trong phủ Thanh Sơn, Đặng Thanh Vân biết được qua một vài kẻ xu nịnh, cô ta ngồi trước gương trang điểm, mặt mày tươi tắn, dường như từ ánh mắt đến khóe miệng đều lộ ra nét cười nồng đậm, đây là biểu hiện khi tâm trạng cô ta cực tốt.

“Tiểu thư, chúc mừng tiểu thư được như ý nguyện ạ.” A Lan còn vui mừng hơn Đặng Thanh Vân, lúc trước ở ngoài phòng nghe thấy tiểu thư và tam thiếu cãi nhau, còn tưởng rằng tai vạ đã đến, kết quả là sợ bóng sợ gió một trận, cũng phải, tiểu thư là người thế nào cơ chứ, chỉ cần là chuyện tiểu thư muốn làm thì không thể không làm được.

Đặng Thanh Vân quần tóc, vô cùng hài lòng về bốn chữ “được như ý nguyện” này.

“Lợi ích nhất thời có là gì, kết quả cuối cùng mới là thứ quan trọng nhất, kết quả thắng thì mới thật sự là thắng.” Còn về những tin đồn trước đây rằng Diệp Khuynh Lăng đối xử đặc biệt với Lâm Văn Trúc, vào lúc này, đều là trò cười.

Không biết những lời về đãi ngộ đặc biệt đó, là gây mê những người bên cạnh, hay là gây mê Lâm Văn Trúc nữa đây.

Đặng Thanh Vân cong khóe môi, cô ta hẳn nên cảm ơn tam thiếu, nếu không nhờ đãi ngộ đặc biệt đó, cái gọi là những lời ân ái, sao có thể mê hoặc Lâm Văn Trúc được, vậy mà lựa chọn thả mình đi, nếu không phải thế, vậy mình mới mất nhiều hơn được.

Đặng Thanh Vân đứng dậy, cô ta đã trang điểm xong, thay đồ xong, vì thế nên cùng Diệp Khuynh Lăng ra ngoài rồi.

Cho nên ai mới là kẻ thắng thật sự đây?

Diệp Khuynh Lăng không nhắc đến Lâm Văn Trúc nữa chữ, khiến Khương Việt và Thạch Nham bên cạnh hẳn đều cảm thấy khó hiểu, đây hoàn toàn không giống tính cách của hắn, hơn nữa theo thái độ của Diệp Khuynh Lăng với Lâm Văn Trúc, cô ấy có vẻ cũng không nên bị hắn đối xử như thế. Ngay cả Khương Việt cũng hơi âu lo, lẽ nào tam thiếu có chiêu lớn gì?

Chiêu lớn ư, không có, chỉ có một chút chiêu nhỏ, hơn nữa còn liên quan đến Lâm Văn Trúc.

Diệp Khuynh Lăng thanh trừng người trong phủ Thanh Sơn một lượt trước, rồi xử lý Lan Thúy. Lúc xử lý Lan Thúy, ngay cả Khương Việt cũng không nhịn được mà cầu xin hộ, người cũ ở bên Diệp Khuynh Lăng vốn không nhiều, Lan Thúy là một trong số đó, Lan Thúy còn là người mà nghĩa phụ của Diệp Khuynh Lăng giữ lại, nhưng Diệp Khuynh Lăng không chút lưu tình, nên làm thế nào thì làm thế đó.

Diệp Khuynh Lăng đi đến phòng hình phạt, trước đây người bị nhốt ở đây đều là kẻ địch, đây là lần đầu tiên nhốt người của mình.

Lan Thúy quật cường ngẩng đầu, “Tam thiếu, tôi không hối hận”.

Chỉ có Lan Thúy mới biết Diệp Khuynh Lăng có thái độ gì với Lâm Văn Trúc. Ngày đầu tiên Lâm Văn Trúc tới phủ Thanh Sơn, hắn đưa cô ấy đến bãi tha ma dưới chân Thanh Sơn, vì sao vậy, là muốn dọa cô ấy sao? Sau đó Lan Thúy mới nghĩ rõ, không phải, hắn đang sợ, hắn sợ Lâm Văn Trúc sẽ phạm sai lầm, phạm sai lầm thì hắn sẽ phải xử lý cô ấy, hắn không muốn, cho nên mới dọa cô ấy, như thế thì hắn có thể lừa mình dối người giữ cô ấy lại, đảm bảo an toàn tính mạng cho cô ấy.

Cho dù là Đặng Thanh Vân hay là Cố Hương Liên thì đều chưa nhận được nửa phần tình nghĩa của hắn, chỉ có Yên Vũ Nhu mới khiến hắn trải qua cái gọi là tình yêu như bình thường. Lan Thúy tưởng rằng, Lâm Văn Trúc chẳng qua chỉ là một Yên Vũ Nhu, sau đó mới biết, không phải, thái độ của hắn với Lâm Văn

Trúc rất kì lạ, không giống tình yêu, không nhiều màn nam nữ thân mật hoan ái, càng không phải thù địch, hẳn vô hình trung bảo vệ cô ấy, thứ tình cảm phức tạp ấy hơi giống như tình thân, bất luận thế nào thì đều sẽ không làm hại, cho dù xảy ra chuyện gì thì đều tuyệt đối tin tưởng cô ấy.

Đây mới là nguyên nhân Lan Thúy cảm thấy Lâm Văn Trúc không thể được giữ lại.

Diệp Khuynh Lăng tin nhiệm Lâm Văn Trúc, sự tin nhiệm đó đối với Diệp Khuynh Lăng mà nói chính là một tai họa, chỉ cần Lâm Văn Trúc phản bội một chút xíu, kế hoạch bấy lâu nay của hắn đều sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, hẳn tuyệt đối không thể bị hủy hoại trong tay một người phụ nữ.

Diệp Khuynh Lăng bình tĩnh nhìn cô ta, “Cô định đi đâu?”

“Tam thiếu...” Lan Thúy quỳ xuống trước mặt hắn, “Đừng đuổi tôi đi, ngài không muốn nhìn thấy tôi thì có thể sắp xếp cho tôi đi làm chuyện khác, tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực, nhưng đừng thẳng thừng đuổi tôi đi”.

“Hay là về quê cô đi!” Diệp Khuynh Lăng ra quyết định.

“Không... tôi không đi, tam thiếu, ngài nể mặt nghĩa phụ ngài mà cho tôi một cơ hội...”

Diệp Khuynh Lăng thở dài một hơi, “Cô muốn để Thạch Nham đi cùng cô?”

“Đây là lỗi của tôi, không liên quan gì đến anh ấy...”

“Hai người bọn cô cùng đi đi!”

Lan Thúy mặt đầm hai hàng lệ, người ở bên cạnh hắn vốn không nhiều, nhất là người đáng để tin nhiệm, nhưng một khi hắn đã ra quyết định, không ai có thể khiến hắn thu hồi mệnh lệnh, đây chính là tam thiếu mà họ đi theo, người mà họ nguyện dùng tính mạng để đi theo.

“Dạ, tôi đi.” Cô ta đi rồi, hắn mới không đuổi cả Thạch Nham đi.

Diệp Khuynh Lăng gật đầu, không biết là mình đã thay đổi, hay là họ đã thay đổi.

Hắn biết tâm tư của họ, hắn không nên bị người khác chi phối, có ân báo ân, có thù báo thù, sống như một quân vương không có tình cảm. Suy nghĩ này tựa như một trò cười, hoàng đế có thể yêu rất nhiều người phụ nữ, nhưng không thể yêu một người phụ nữ, bởi vì tình yêu sẽ chi phối phán đoán của một người, từ cổ chí kim, hoàng đế máu lạnh vô tình còn ít hay sao, có mấy ai gia nghiệp thiên thu trăm đời? Không đúng, một người cũng không có, toàn bộ đều mất hết, nước không còn, nhà cũng không còn. Con người sống, nếu ngay cả tình cảm của mình cũng không thể chi phối không thể phát tiết, đó không phải người, mà chỉ là một cỗ máy, đã là một cỗ máy thì việc gì phải sống kiếm chế đau khổ như thế?

Hắn muốn làm gì, từ trước đến nay đều là chuyện của bản thân hắn, người khác tán thành thì đi theo, không tán thành thì cứ việc rời đi!

“Tam thiếu, ngài muốn đi cứu Lâm Văn Trúc, có phải không?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng Lan Thúy vô cùng chắc chắn, ngay cả Yên Vũ Nhu hắn cũng đích thân đuổi đến, Lâm Văn Trúc thì sao?

Diệp Khuynh Lăng lắc đầu, “Ta sẽ không đi”.

Lúc này Lan Thúy mới nở nụ cười, tam thiếu không đi, đó mới là Diệp Khuynh Lăng đội trời đạp đất trong lòng cô ta, tất cả đều lấy đại cục làm trọng.

Nhưng dường như cô ta lại quên mất, hắn nói là “Ta sẽ không đi”, chứ không phải là “Ta sẽ không cứu”.

Lan Thúy bị đưa đi, Thạch Nham cũng không làm việc bên cạnh Diệp Khuynh Lăng nữa, Lương Ba mới tới thay vị trí của Thạch Nham được Khương Việt dặn dò một câu – Chúng ta có thể phỏng đoán tâm tư và suy nghĩ của tam thiếu, nhưng không thể làm chủ thay cậu ấy, bất luận là lý do gì.

Câu này cũng là câu mà Khương Việt đã nói với Thạch Nham.

Đến đây, phủ Thanh Sơn khôi phục lại sự bình yên.

Bây giờ với bên ngoài điều không bình yên có lẽ là Diệp Khuynh Lăng dẫn Đặng Thanh Vân ra ngoài, bên ngoài tin đồn bay tứ tung, ồn ào sôi nổi, không thể chỉ trích hay ngăn cản, vậy thì sẽ chỉ khiến tin đồn lan

truyền mạnh hơn. Bây giờ Diệp Khuynh Lăng dẫn Đặng Thanh Vân theo, đây chính là lời phản bác tốt nhất, người vẫn còn ở đây cơ mà, mấy tin tức nói rằng Đặng Thanh Vân bị bắt đi, không biết là do người nhàn rỗi nhầm chán nào truyền ra nữa.

Diệp Khuynh Lăng đương nhiên không thể thật sự đưa Đặng Thanh Vân ra ngoài chỉ là để phản bác những tin đồn đó, mà là cùng Đặng Thanh Vân đi thăm Trần lão. Trần lão là lão tướng đi theo Diệp Quân, trên chiến trường đã để lại biết bao chiến công hiển hách, là tướng quân xông lên phía trước đầu tiên trên chiến trường, trên người mang rất nhiều vết sẹo, vết thương do súng, ngã biết bao lần, Diệp Quân từng chính miệng tán dương, ai dám nói những vết sẹo đó xấu chứ, đó đều là huân chương chiến công đấy.

Trần lão vẫn muốn chứng minh bản thân trên chiến trường, nhưng lại bị Diệp Quân đích thân áp tải về, dặn dò ông ta nghỉ ngơi cho tốt, sống thêm mấy năm, đến lúc đó mọi người cùng đi câu uống rượu tán gẫu.

Bởi vì sức khỏe và tính cách của Trần lão, sau khi lui về, mặc dù không có mấy quyền lực, nhưng địa vị thì cao xa khó với, nếu ông ta nói một câu trước mặt Diệp Quân thì còn có tác dụng hơn cả Diệp Khuynh Lăng.

Chuyến này Diệp Khuynh Lăng đưa Đặng Thanh Vân đến, Trần lão không thể cự tuyệt, đây là con trai bảo bối của Diệp Quân.

Diệp Khuynh Lăng đến kể khổ, Đặng Thanh Vân rõ ràng đang ở nhà yên ổn, bị người ta truyền vớ truyền vẩn rằng Đặng Thanh Vân đã bị bắt đi, người đứng sau đó có mưu đồ gì?

Nói theo hướng nhỏ chuyện lại, chẳng qua chỉ là mấy tin đồn thất thiệt, nhưng nói theo hướng lớn chuyện lên thì sao, vậy thì đúng là khủng khiếp. Nếu một người đàn ông ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, người đàn ông đó còn có năng lực gì để gánh vác trọng trách, ai còn có thể tin phục anh ta? Đây chính là chặn đường lui của Diệp Khuynh Lăng, còn dùng cái giá nhỏ nhất nữa.

Nếu để Trần lão nói, vậy người đứng sau đó là một nhân tài.

Chỉ là chuyện giữa hai huynh đệ nhà họ Diệp này, bản thân Trần lão không muốn tham gia, nhưng Diệp Khuynh Lăng này đã đưa người tới cửa rồi, đến lúc đó ông ta nói thay hẳn vài câu cũng được.

Trần lão không mấy khi ra khỏi nhà, không hiểu mấy về Diệp Khuynh Lăng, còn về đại thiếu nhà họ Diệp thì lại hiểu nhiều hơn rất nhiều, đó là một người tinh khôn chuyện tính kế, nếu không thì lúc ở trong quân đội sẽ không trèo lên nhanh như vậy dù không được Diệp Quân giúp đỡ, vốn còn tưởng nhà họ Diệp sau này là thiên hạ của Diệp Khuynh Mặc, bây giờ xem ra hình như tam thiếu này cũng không đơn giản!

Trần lão nhìn Diệp Khuynh Lăng với ánh mắt sâu xa, thật sự không biết Diệp Quân thích đứa con này là vì biết bản tính của cậu ta hay đơn thuần chỉ là vì cậu ta là con trai của Nhậm Vũ Tinh nữa, nhưng mà cuộc chiến giữa hai huynh đệ nhà họ Diệp đã sắp khai hỏa rồi, có náo nhiệt để xem rồi.

Bên phía Diệp Khuynh Lăng không có bất cứ động tĩnh gì.

Diệp Khuynh Mặc lạnh lùng nhìn mấy ngày, càng cảm thấy Lâm Văn Trúc giống một trò cười, cho Diệp Khuynh Lăng nhân tình lớn đến vậy, tưởng rằng Diệp Khuynh Lăng sẽ cảm kích sao? Diệp Khuynh Lăng lúc này, có lẽ vẫn còn đang cười người phụ nữ này ngu xuẩn đấy!

Qua chuyện này, Diệp Khuynh Mặc thậm chí đã có thể xác định, Diệp Khuynh Lăng không có chút tín nhiệm nào với Lâm Văn Trúc, thêm nữa là có vết xe đổ của Yên Vũ Nhu, mấy lời đồn rằng Diệp Khuynh Lăng sủng ái Lâm Văn Trúc lúc trước, hẳn đều là kế sách của Diệp Khuynh Lăng, khiến mình tưởng rằng Lâm Văn Trúc vô cùng có giá trị, như vậy thì có thể khiến Lâm Văn Trúc tiến vào tầm mắt mình, từ đó làm nhiễu loạn phương hướng của mình.

So về tàn nhẫn, Diệp Khuynh Mặc cảm thấy mình cũng nên học tập đệ đệ tốt đó, hẳn ta không thể xem thường người đó.

Từ nhỏ Diệp Khuynh Lăng đã biết giả vờ ngoan ngoãn, thiếu chút nữa thì ngay cả bản thân mình cũng bị lừa rồi, may là hẳn ta không mắc mưu, ngay từ đầu đã chuẩn bị xong, muốn xây nghiệp lớn phải thâm độc, vốn hẳn ta còn áy náy vì sự tàn nhẫn của mình, kết quả Diệp Khuynh Lăng còn tàn nhẫn hơn hẳn ta, biết rõ là mình không có ý tốt, vậy mà khiến Diệp Khuynh Đình nhận hết tất cả thay hẳn.

Diệp Khuynh Lăng, ta sẽ khiến nhà ngươi thua tâm phục khẩu phục, hối hận vì đã đấu với ta.

Lâm Văn Trúc bị nhốt trong phòng, ngoài cửa có người canh chừng, cô không phải chịu tra tấn đòn roi hay bỏ đói, thậm chí cô biết, Diệp Khuynh Mặc căn bản không đến đây.

Là không bận tâm đến?

Không thể.

Diệp Khuynh Mặc đang cố ý, cô thả Đặng Thanh Vân đi, sao có thể có kết cục tốt cho được? Tra tấn một người, sướng khoái nhất là trực tiếp đưa cô ta lên đầu đài, tra tấn tốt nhất là khiến cô ta biết cô ta sẽ bị đưa lên đầu đài, nhưng lại không nói cho cô ta biết thời gian, sự lo âu và sợ hãi đó, mới có thể tra tấn người ta nhất, khiến người ta sống không bằng chết.

Ngày hôm đó, cuối cùng cô cũng được đưa ra ngoài.

Ánh dương bên ngoài khiến cô hơi không quen, cô dùng tay che mắt, chớp chớp mắt, khó khăn lắm mới thích ứng được.

“Còn không mau cút ra.”

Cô bị đá một cước.

Lâm Văn Trúc loạng choạng đi về phía trước, cô biết, Diệp Khuynh Mặc đang đợi mình.

Lúc sắp đi đến một căn phòng, mọi người đều dừng bước, bởi vì trước mặt cô có một cô gái đang đứng, cô gái khá xinh đẹp, mặc cả thân màu tím, cực kì lộng lẫy, vẻ lộng lẫy khoan thai từ trong xương cốt tỏa ra này, e rằng cô ta nói cô ta là công chúa cũng không có ai phản bác, bởi vì cô ta không cần ánh mắt cao xa tí tấp thì đã khiến người ta hiểu rõ sự khác biệt giữa mây và bùn, cô ta là mây, bạn là bùn.

“Cô ta là ai?” Cô gái quan sát Lâm Văn Trúc một hồi, “Diện mạo đúng là rất đẹp đó!”.

Hai người phía sau hơi toát mồ hôi, Trang cô nương này lại ghen rồi.

“Đây là nô tì phạm sai lầm, đại thiếu muốn gặp cô ta

Trang Minh Lạc cười giấu một tiếng, “Gặp đại thiếu à, tôi đưa cô ta đi cho!”.

Không ai dám phản bác, bởi vì họ đều biết rõ địa vị của Trang Minh Lạc trong lòng đại thiếu, nếu để họ lựa chọn giữa nghe lời Trang Minh Lạc hay nghe lời đại thiếu, họ sẽ không chút do dự mà lựa chọn nghe lời Trang Minh Lạc.

Trang Minh Lạc dễ dàng đưa Lâm Văn Trúc đi, mà thật ra cũng chẳng có mấy bước chân.

Khi sắp đến căn phòng đó, Trang Minh Lạc chăm chú quan sát Lâm Văn Trúc một lượt, nói khẽ, “Hương vị rượu của đại thiếu không tệ, cô có thể uống là vinh hạnh của cô”.

Lâm Văn Trúc lập tức nhìn Trang Minh Lạc, Trang Minh Lạc đẩy cô một cái thật mạnh, đẩy cô thẳng vào trong phòng.

Diệp Khuynh Mặc ngược mắt nhìn một cái, không nhìn được mà lắc đầu, Trang Minh Lạc thích ghen tuông đến mức nào, không ai rõ hơn hẳn ta, hẳn ta cũng không nói gì thêm.

Trang Minh Lạc cười nhìn Diệp Khuynh Mặc, “Đại thiếu muốn gặp mỹ nhân, em đích thân đưa tới thay đại thiếu, đại thiếu phải nói chuyện tử tế với mỹ nhân đấy, em không làm phiền nữa”.

Trang Minh Lạc vô cùng “hiểu chuyện” mà đóng cửa lại.

Diệp Khuynh Mặc lắc đầu, không lập tức đi dỗ dành, có lẽ cũng quen rồi, đồng thời cũng có sự khinh thường với Lâm Văn Trúc, khi Lâm Văn Trúc đứng thẳng đi vào nằm ngang đi ra, Minh Lạc đương nhiên sẽ không thể hoài nghi gì nữa.

Ánh mắt Diệp Khuynh Mặc nhìn Lâm Văn Trúc đầy vẻ mỉa mai, “Có bản lĩnh, ta cả ngày nuôi chim ưng, thế rồi cũng có lúc bị nó mổ mắt. Có bản lĩnh có bản lĩnh, để nhận được sự tín nhiệm của ta, đúng là đủ dụng tâm mà, ngay cả cái cố vì cái gì mà báo thù cho tam thiếu phu nhân cũng lấy ra được, kể sách hay quá đấy nhỉ!”.

“Tôi chưa từng lừa gạt đại thiếu, dù là tin tức tôi truyền ra hay là ân tình của tam thiếu phu nhân với tôi. Nếu đại thiếu không tin thì có thể phái người đi điều tra.”

“Ân tình của tam thiếu phu nhân với cô là thù đấy nhỉ? Nếu không thì sao cô không những không thay cô ta báo thù, ngược lại còn thả Đặng Thanh Vân đi.” Giọng nói của Diệp Khuynh Mặc hùng hổ, “Cô muốn coi ta thành con khỉ để đùa giỡn à?”

Ánh mắt Diệp Khuynh Mặc nhìn Lâm Văn Trúc đầy thù hận, chỉ hận vận khí cô ta quá tốt, thủ đoạn của hắn ta mấy năm nay vẫn không quá cay độc, một là không muốn làm bẩn ánh mắt của Minh Lạc, hai là Minh Lạc vẫn mãi không mang thai, cứ canh cánh mãi, thế rồi tin Phật, oán trách tay hắn ta nhiễm quá nhiều máu rồi, cho nên cô ấy vẫn mãi không mang thai.

Nếu không thì Lâm Văn Trúc làm ra những chuyện này, có thể dùng một chén rượu để giải quyết hay sao?

Lâm Văn Trúc quỳ trước mặt Diệp Khuynh Mặc, “Tôi tứ khổ vô thân, một mình đến thành Vĩnh Ninh, nếu không có sự cứu giúp của đại thiếu thì đã sớm không giữ được mạng rồi, ân tình của đại thiếu với tôi, tôi vẫn luôn ghi tạc trong lòng, cũng muốn tìm cơ hội báo đáp đại thiếu...”

“Sự báo đáp của cô ta đã nhìn thấy rồi.” Diệp Khuynh Mặc cười bưng chén rượu lên, muốn dội thẳng lên người cô.

Lâm Văn Trúc hé miệng, vẻ mặt chấp nhận.

Diệp Khuynh Mặc cầm chén rượu, đứng trước mặt cô, rượu nghiêng nghiêng, “Vì sao muốn phản bội ta? Ta hận nhất là người phản bội ta”.

“Tam thiếu từng cứu mạng tôi, còn báo thù thay cho cả nhà tôi.” Lâm Văn Trúc nhắm mắt.

Động tác của Diệp Khuynh Mặc khựng lại, sau đó hắn lại ngồi về chỗ cũ, “Diệp Khuynh Lăng cứu cô, thay cả nhà cô báo thù? Chuyện từ lúc nào?”

Diệp Khuynh Mặc nhướng mày, nơi xa nhất Diệp Khuynh Lăng từng đến đương nhiên là ra nước ngoài, sau khi về thì cơ hội ra khỏi thành Vĩnh Ninh không nhiều, lúc ra tiền tuyến phần nhiều là bị Diệp Quân trông chừng, sao có thể có qua lại gì với Lâm Văn Trúc được.

Lúc này Lâm Văn Trúc mới mở mắt ra, mắt hoe đỏ, “Đại thiếu, tôi từng được tam thiếu phu nhân cứu, có được những ngày tháng vô lo vô nghĩ, cũng từng nhận được ân tình của ngài, khi biết có thể đến bên cạnh tam thiếu, tôi vẫn luôn một lòng muốn làm chút gì đó cho ngài, đồng thời cũng điều tra nguyên nhân cái chết của tam thiếu phu nhân, thế rồi biết được cái chết của tam thiếu phu nhân quả thực có liên quan đến Đặng Thanh Vân, thậm chí tam thiếu cũng biết rõ chuyện đó. Khi ấy tôi hận không thể giết chết hai người đó. Nhưng mấy ngày trước, tôi mới biết, thì ra tam thiếu chính là ân nhân cứu mạng của tôi năm đó... Tôi là người Xuyên Dương, năm ấy vô số giặc cỏ đột kích, truy sát tôi, người nhà tôi... Mọi người đều chết dưới tay đám ác nhân đó, sợ dĩ tôi còn sống, là bởi hắn đã cứu tôi, còn thay tôi báo thù. Tôi không biết nên làm thế nào, ngài có ân với tôi, tam thiếu phu nhân cũng có ân với tôi, tam thiếu là kẻ thù của ngài, cũng là kẻ thù của tam thiếu phu nhân, nhưng tam thiếu cũng từng cứu tôi... Tôi không biết nên làm thế nào, đứng vào lúc đó, tôi và Đặng Thanh Vân bị bắt đi. Tôi lựa chọn thả Đặng Thanh Vân, như thế thì cái ân cứu mạng của tam thiếu với tôi, tôi đã trả xong... Còn về ân tình của đại thiếu, tôi không thể trả, cứ để tôi lấy cái chết để tạ tội, đi bầu bạn với tam thiếu phu nhân là được, như thế thì tôi mới không mắc nợ ai...” +

“Ân nhân cứu mạng?” Diệp Khuynh Lăng phá ra cười ha hả, “Lâm Văn Trúc, Diệp Khuynh Lăng từ trước đến giờ đều chưa từng đến Xuyên Dương”.

Sắc mặt Lâm Văn Trúc đột nhiên trở nên trắng bệch, cô ngã xuống đất, “Không... không thể nào, đúng là hắn đã cứu tôi, chiếc vòng trên người hắn tôi nhìn rất rõ”.

Diệp Khuynh Mặc cười lạnh, “Người đến Xuyên Dương không phải là Diệp Khuynh Lăng, mà là nhị đệ của ta Diệp Khuynh Đình, còn về cái vòng ấy hả, hai đứa nó là anh em sinh đôi, không chỉ giống nhau như đúc, trên người còn đeo chiếc vòng giống hệt nhau. Ta còn có thể nói cho cô biết chuyện này nữa, Diệp Khuynh Đình là bị Diệp Khuynh Lăng hại chết đấy, ân nhân cứu mạng của cô là bị Diệp Khuynh Lăng hại chết đấy...”

43. Chương 43: Lâm Văn Trúc Trở Về

Kí ức từ lâu lặt lại trong đầu Diệp Khuynh Mặc, khi Diệp Khuynh Đình chủ động nhắc tới việc muốn đến Lạc Xuyên, Diệp Khuynh Mặc cũng khó mà tin được. Chủ yếu là nhị đệ này ở trong phủ quá vô hình, cậu ta không nói chuyện, không ai phát hiện ra sự tồn tại của cậu ta, cậu ta sẽ càng không chủ động xuất hiện trước mặt Diệp Quân, tất cả mọi người đều biết một sự thực, Diệp Quân không thích cậu con trai đó, ngay cả đám người hầu bà vú trong phủ cũng có thể bắt nạt được cậu ta, nếu không phải Diệp Khuynh Lăng giả vờ giả vịt quan tâm, nói không chừng Diệp Khuynh Đình còn thật sự có thể bị đám người hầu ác độc bắt nạt đến chết nữa.

Bởi vậy có thể nghĩ ra được, khi Diệp Khuynh Đình nhắc đến yêu cầu đó, Diệp Khuynh Mặc kinh ngạc đến mức nào.

Khi ấy Diệp Khuynh Mặc đã sớm không còn là một thiếu niên bình thường, Diệp Khuynh Đình có tâm tư này, ngay từ đầu hẳn ta đã thăm phỏng đoán, lẽ nào Diệp Khuynh Đình cũng đột nhiên chuyển mình, muốn thông qua con đường vào quân đội để thay đổi vận mệnh tương lai, cũng đấu tranh để trở thành chủ của nhà họ Diệp?

Thời gian đó, cũng là thời gian mà ánh mắt Diệp Khuynh Mặc đặt trên người Diệp Khuynh Đình nhiều nhất. Yêu cầu của Diệp Khuynh Đình không được Diệp Quân chấp nhận, sau đó thì Diệp Khuynh Lăng ra mặt nói để cậu ta đi Xuyên Dương, cũng bị Diệp Quân cự tuyệt.

Lý do Diệp Quân cự tuyệt Diệp Khuynh Lăng rất đơn giản, tình hình ở Xuyên Dương rất phức tạp, đối phương không phải chiến sĩ trên chiến trường, mà là bọn giặc cổ giết người cướp của không chuyện ác nào không làm, loại người đó am hiểu nhất không phải là đánh trực diện, mà là tung ám chiêu sau lưng, người gần như chưa từng rời khỏi thành Vĩnh Ninh như Diệp Khuynh Lăng đến Xuyên Dương, nguy hiểm phải đối mặt đương nhiên rất lớn.

Đó cũng là một chuyện mà Diệp Khuynh Mặc cảm thấy rất châm chọc, nếu Diệp Quân cảm thấy đến Xuyên Dương rất nguy hiểm, không chịu cho Diệp Khuynh Lăng cùng đi, vậy vì sao lúc ông ta đưa mình đi thì một chút do dự cũng không có?

Càng buồn cười hơn chính là Diệp Khuynh Lăng tiến cử Diệp Khuynh Đình đi, lý do là để Diệp Khuynh Đình đi cảm nhận một chút, cảm nhận về thì nói cho cậu ta biết bên ngoài trông như thế nào, mà Diệp Khuynh Đình thì đúng thật là người gần như chưa từng ra ngoài, cũng muốn đến Xuyên Dương xem xem, có Diệp Quân và Diệp Khuynh Mặc ở đó, sự an toàn của Diệp Khuynh Đình cũng được bảo đảm.

Dưới sự nung nấu của Diệp Khuynh Lăng, Diệp Quân đồng ý.

Khi ấy Diệp Khuynh Mặc đứng ngoài cửa, chỉ cảm thấy buồn cười, đối với Diệp Quân mà nói, mình dường như là cậu con trai được hời, mà Diệp Khuynh Đình thì càng giống với đứa con trai được sinh ra sau khi Diệp Quân bị cầm tù, hẳn ta nghe thấy Diệp Quân nói với Diệp Khuynh Lăng, ít tiếp xúc với Diệp Khuynh Đình thôi, cách xa Diệp Khuynh Đình một chút.

Khi đó Diệp Khuynh Lăng dùng ngữ khí rất khó hiểu hỏi Diệp Quân, “Vì sao ạ? Huynh ấy là nhị ca của con, bọn con là anh em sinh đôi, là người thân thiết nhất trên thế giới này...”.

“Nó...” Diệp Quân như tức đến cực điểm, cau mày người, cuối cùng mới phục hồi lại, “Con phải nhớ rằng, mẫu thân con là do nó hại chết, mỗi lần cha nhìn thấy nó thì đều nhớ đến mẫu thân con...”.

Diệp Khuynh Lăng không hỏi thêm nữa, cậu ta vẫn luôn rất buồn bực, vì sao phụ thân không thích nhị ca như thế chứ, lời giải thích hiện giờ, dường như có thể nói rõ rồi.

Diệp Khuynh Mặc cũng cảm thấy kì lạ, nghe ngóng một lượt, cách nói khá thống nhất, đó là lúc Diệp Khuynh Đình được sinh ra, quá nặng, Nhậm Vũ Tinh sinh cậu ta xong thì cơ thể bị tổn thương, rồi lại sinh Diệp Khuynh Lăng, tốn tất cả sức lực, vì thế sức khỏe không tốt, qua đời sớm.

Đây là chân tướng sao?

Đương nhiên không thể, nhưng nếu Diệp Quân đã muốn giấu, Diệp Khuynh Mặc biết mình không thể nào biết được, dứt khoát không tiếp tục tra xét nữa, bởi vì có tốn nhiều công sức hơn nữa cũng không thể biết được chân tướng, đó chỉ là hành vi lãng phí thời gian, trước giờ hắn ta không làm loại chuyện mất nhiều sức mà chẳng được lợi như thế, huống hồ nếu bị Diệp Quân phát hiện ra, hắn ta vốn là đứa con không được yêu chiều có thể sẽ có kết cục giống Diệp Khuynh Đình.

Diệp Quân thích Diệp Khuynh Lăng không thích Diệp Khuynh Đình, đối với Diệp Khuynh Mặc mà nói đây là chuyện tốt giữa ban ngày, thử nghĩ mà xem, Diệp Khuynh Đình và Diệp Khuynh Lăng vốn là anh em sinh đôi, tình cảm của Diệp Quân dành cho hai người đó vốn không nên khác nhau, vốn nên quan tâm chăm sóc cả hai bên, nếu Diệp Quân thích cả hai đứa con này, Diệp Khuynh Mặc lấy gì để bì với hai người đó? Quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng, Diệp Khuynh Đình không được coi trọng, Diệp Khuynh Lăng được nuôi hồng, hắn ta sẽ lấy về được tất cả những thứ thuộc về con trưởng nhà họ Diệp.

Còn về chuyện xảy ra năm đó ở Xuyên Dương, cũng rất thú vị.

Diệp Khuynh Mặc đã có căn cơ nhất định trong quân đội, Diệp Khuynh Đình thì lại không có, Diệp Quân cần bản cũng mặc kệ đứa con trai đó, vì thế Diệp Khuynh Đình bèn cưỡi ngựa đi dạo khắp nơi, ghi chép lại từng tin tức nhận được.

Diệp Khuynh Đình tổng hợp tin tức lại, sau đó báo kiến Diệp Quân, hi vọng Diệp Quân có thể chủ động xuất kích, đối phó với đám giặc cỏ đó, kết quả là bị Diệp Quân chỉ trích ngay trước mặt mọi người, nói cậu ta chẳng hiểu gì, tưởng hành binh đánh trận là đánh lộn sao, nói đối phó là đối phó, trước khi có kế sách hay, đó chính là không coi trọng sinh mạng chiến sĩ của mình.

Diệp Khuynh Mặc thì bắt đầu đề phòng Diệp Khuynh Đình, hắn ta cảm thấy Diệp Khuynh Đình cố ý, muốn chủ động xuất chiến, từ đó nhờ một trận mà thành danh, phán đoán của hắn ta quả nhiên không sai, Diệp Khuynh Đình muốn đi con đường đó.

Kết quả thì sao? Diệp Quân không nghe lời Diệp Khuynh Đình nói, giặc cỏ tàn sát những thôn làng vô tội như diên, từng thôn từng thôn bị giết, thậm chí một vài thành thị cũng bị giết.

Thực tế chứng minh kiến nghị của Diệp Khuynh Đình không sai, nhưng Diệp Quân có thể thừa nhận sai lầm của mình sao? Không thể, thậm chí bởi vậy, Diệp Khuynh Đình càng bị Diệp Quân chửi mắng, nói cậu ta cố ý che giấu tin tức, hại chết nhiều bách tính vô tội như thế, không biết rốt cuộc cậu ta có ý đồ gì.

Tối hôm đó, Diệp Khuynh Đình một mình ôm vò rượu mà uống.

Diệp Khuynh Mặc đi đến trước mặt hắn, “Một mình uống rượu giải sầu có gì thú vị chứ?”.

“Vây đại ca đến uống cùng đệ đi!”

Thế là hai huynh đệ cùng uống rượu, đó cũng là khoảng cách gần nhất giữa hai người. Diệp Khuynh Đình uống đến mức nửa tỉnh nửa say, kể ra những gì bản thân hắn chứng kiến, hắn hối hận không kéo Diệp Khuynh Mặc cùng đến đó nhìn xem cuộc sống của bách tính vô tội, nếu Diệp Khuynh Mặc cùng đi xem, nhất định sẽ xúc động, sẽ cầu phụ thân chủ động xuất kích, Diệp Quân mắng hắn hại chết nhiều người như thế, hắn cũng cảm thấy mình có tội.

Tin tức tự mình thu thập được, lại không thể dùng đúng chỗ, đương nhiên là sai.

Lần đầu tiên Diệp Khuynh Mặc bắt đầu xem xét và hoài nghi bản thân, cậu em trai này dường như khác với trong tưởng tượng của mình, không phải là đem mạng người hay chiến tranh ra làm công cụ để trèo lên cao, mà là thật sự tôn trọng sinh mạng của mỗi một người, muốn dùng hết khả năng để cứu họ, cho dù chỉ là cứu thêm một người.

Diệp Khuynh Đình như thế, sẽ cứu Lâm Văn Trúc, đương nhiên có thể hiểu được.

Diệp Khuynh Mặc như cười như không nhìn Lâm Văn Trúc sắc mặt trắng bệch, trên mặt cô là vẻ khó tin, không muốn tin vào sự thực này.

Diệp Khuynh Mặc rất hiểu được tâm trạng của cô lúc này.

Người cứu cô ta năm đó, cô ta nhất định sẽ vô cùng cảm kích, đó là người kéo cô ta ra khỏi đầm lầy chết chóc, nói là cha mẹ tái sinh cũng không sai. Cô ta là người biết ân báo ân, nếu không sẽ không vì La Tú Vân, sẽ không vì mình mà đến gần Diệp Khuynh Lăng, sống cẩn thận như thế, nhưng vào lúc này, cô ta thả Đặng Thanh Vân đi là để báo ân cho Diệp Khuynh Lăng, thậm chí không tiếc lấy cái chết để tạ tội và đi gặp La Tú Vân.

Người cô ta thả đi là hung thủ hại chết La Tú Vân, Diệp Khuynh Lăng mà cô ta muốn báo ân là hung thủ hại chết ân nhân cứu mạng thật sự của cô ta, e là vào giờ khắc này, cô ta hận không thể tự giết bản thân.

“Năm đó ta cũng đến Xuyên Dương, không có ai rõ hơn ta người năm đó đến Xuyên Dương là nhị đệ của ta hay là tam đệ của ta.” Diệp Khuynh Mặc lại thở dài một hơi, “Tam đệ của ta hại chết nhị đệ, cũng là chuyện có thể hiểu được, khi ấy nhị đệ ta nhiễm bệnh, sống không bằng chết, tam đệ hẳn là thấy nhị đệ quá đau đớn, cho nên tìm riêng một loại chất độc hóa học đến, có thể chết rất nhanh, còn không đau đớn nữa”.

Lâm Văn Trúc cắn chặt răng, môi trắng bệch, không nói chuyện.

“Có muốn biết là độc gì không? Ta có thể tìm cho cô.”

Lâm Văn Trúc không giãy vờ môi mình nữa, hít thở hổn hển hồi lâu, “Nếu ngài có thể tìm được chứng cứ, vậy cái chết của nhị thiếu...”.

“Bởi vì không ai bận tâm.” Ánh mắt Diệp Khuynh Mặc sắc bén, “Phụ thân ta không thích cậu ấy, có thể nói là ghét, không chút cảm thương với cái chết của cậu ấy, ngay cả tốn thời gian làm rõ xem cậu ấy đã chết như thế nào cũng không muốn”.

Lâm Văn Trúc rơi nước mắt.

Diệp Khuynh Mặc lại cười, “Nhưng mà tam đệ ta là một người thành thực, chủ động nói chuyện mà cậu ta đã làm cho phụ thân biết, phụ thân ta còn khen cậu ta, nói cậu ta vì tốt cho nhị đệ, để nhị đệ chết không quá đau đớn, còn khen cậu ta huynh đệ tình thâm nữa... Ha ha ha, cô nói xem có châm chọc không?”.

Lâm Văn Trúc lau nước mắt, “Người đáng châm chọc nhất, lẽ nào không phải tôi?”.

Diệp Khuynh Mặc cong khóe môi, “Nhưng bây giờ cô cũng không thiệt, chí ít thì cũng biết tam đệ của ta là dạng người gì rồi. Đúng rồi, ta nên nói cho cô biết, sau khi Đặng Thanh Vân trở về, tam đệ ta rút tất cả thủ hạ về, đồng thời còn đưa Đặng Thanh Vân cùng ra ngoài chơi hải thăm mấy vị trưởng bối đấy...”.

Lâm Văn Trúc chậm rãi nở nụ cười, “Đúng vậy, chuyện này, đúng là không thiệt”.

Diệp Khuynh Mặc lắc đầu, thở dài một tiếng, “Một cô gái chân yếu tay mềm như cô, căn bản không đối phó nổi với tam đệ gian xảo đó của ta, ta thả cô đi vậy, coi như tất cả chưa từng xảy ra...”.

“Đưa tôi quay về bên cạnh tam thiếu đi!”

Diệp Khuynh Mặc nhìn cô một hồi, “Được”.

Chuyện mà Diệp Khuynh Mặc muốn làm đã đạt được mục đích, lúc này cô hận Diệp Khuynh Lăng đã đến mức muốn phân cậu ta thành trăm ngàn mảnh rồi, không cần Diệp Khuynh Mặc yêu cầu, cô sẽ chủ động đối phó với Diệp Khuynh Lăng.

Đương nhiên, Diệp Khuynh Mặc còn tặng thêm một món quà, ví dụ như chứng cứ Diệp Khuynh Lăng hại chết Diệp Khuynh Đình, nhân tiện đưa chất độc đó cho cô, còn nói ra chân tướng chuyện cô và Đặng Thanh Vân bị bắt đi cho cô biết, là Đặng Thanh Vân hợp tác với hắn ta, nhưng mà Diệp Khuynh Lăng thâm biết trong lòng, dù vậy, Diệp Khuynh Lăng vẫn không có ý định trừng phạt Đặng Thanh Vân, còn đưa Đặng Thanh Vân ra ngoài nữa.

Đối với Lâm Văn Trúc mà nói, Diệp Khuynh Lăng và Đặng Thanh Vân chính là đôi cầu nam nữ đã hại chết La Tú Vân.

Diệp Khuynh Mặc không làm gì Lâm Văn Trúc, Lâm Văn Trúc ra khỏi căn phòng đó nguyên vẹn không sút mẻ gì. Trang Minh Lạc nhìn Lâm Văn Trúc với vẻ không thể tin, rồi lập tức nổi giận đùng đùng đi vào phòng tìm Diệp Khuynh Mặc, “Anh có ý gì hả? Ồ, tôi biết rồi, thấy cô ta xinh đẹp nên không nữa?”.

Diệp Khuynh Mặc thích nhất là đôi mắt sinh động của cô ta, còn cả tính cách không kiêng kị gì này nọ.

Trang Minh Lạc là người cao quý thực sự, điều kiện tiền đề là vương triều vẫn chưa bị hủy diệt, nhưng cô ta vẫn tự coi bản thân là quý nhân cao cao tại thượng thật sự, Diệp Khuynh Mặc cũng cứ mặc cô ta.

Diệp Khuynh Mặc kéo cô ta vào lòng, “Ý của anh em còn không biết hay sao? Sao ngay cả loại giấm này cũng ăn chứ?”.

“Vậy được rồi, anh lại phát hiện cô ta có tác dụng rồi?”

Diệp Khuynh Mặc cười xoa xoa mặt cô ta, “Anh đột nhiên phát hiện một chuyện rất thú vị”.

“Ồ?”

“Cô ta tưởng rằng tam đệ tốt đó của anh là ân nhân cứu mạng của cô ta, thế nên giúp hẩn để Đặng Thanh Vân trốn thoát, trên thực tế thì nhị đệ anh mới là ân nhân cứu mạng của cô ta. Bây giờ Đặng Thanh Vân và tam đệ anh là hung thủ hại chết La Tú Vân, tam đệ anh là hung thủ hại chết nhị đệ của anh, anh cho cô ta sống, đương nhiên có giá trị hơn nhiều so với việc để cô ta chết.”

Trang Minh Lạc chợt bừng tỉnh ngộ, “Anh muốn để cô ta quay về bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, cô ta hận Diệp Khuynh Lăng vô cùng, sẽ chủ động đối phó hẩn, căn bản không cần anh dặn dò gì”.

Diệp Khuynh Mặc cười mà không nói.

Trang Minh Lạc nheo mắt, “Em cảm thấy vẫn nên thưởng một bầu rượu cho cô ta đi?”.

“Hử?” Diệp Khuynh Mặc véo véo thịt mềm trên người cô ta.

“Em thấy Lâm tiểu thư đó trông eo à eo ợt, có thể làm ra chuyện gì? Nếu Diệp Khuynh Lăng thật sự dễ đối phó như thế, anh sẽ tốn nhiều tâm tư như thế sao. Em nói cho anh biết, không phải là em ăn giấm chua, mà là cảm thấy cô gái yếu ớt như cô ta đáng thương, dù sao thì cũng không thể đối phó Diệp Khuynh Lăng, lúc đó chắc chắn sẽ bị Diệp Khuynh Lăng giày vò cho rất thảm, chi bằng bây giờ tặng cho cô ta một con đường chết luôn.”

Trang Minh Lạc không coi trọng mạng người, điều phản cảm duy nhất chỉ là đừng chết quá thảm, tốt nhất là đừng thấy máu chảy.

Diệp Khuynh Mặc lắc đầu, “Cô ta có kết cục gì liên quan gì đến anh? Có thể tăng thêm chút rối loạn cho Diệp Khuynh Lăng chính là giúp cô ta thể hiện giá trị của bản thân cô ta rồi”.

Trang Minh Lạc hé miệng, lại nghĩ đến điều gì, cuối cùng không nói gì nữa.

Lâm Văn Trúc đã trở về!

Đối với mọi người trong phủ Thanh Sơn mà nói, đây là chuyện quá bất ngờ và khó tin, bởi vì cô được Diệp Khuynh Mặc đích thân đưa về.

Diệp Khuynh Mặc dùng dăm ba câu nói rõ chuyện đã xảy ra, hẩn ta tình cờ gặp được Lâm Văn Trúc đang trốn chạy, ban đầu còn tưởng là kẻ lừa gạt, may là bên cạnh có người nhận ra cô, biết đây là mỹ nhân được tam thiếu đặt trong lòng, cho nên đại ca tốt như Diệp Khuynh Mặc phải đưa người về nguyên vẹn.

Diệp Khuynh Mặc nhìn Diệp Khuynh Lăng với vẻ hơi khó hiểu, “Tam đệ, ta nói chứ đệ cũng thật là, rốt cuộc đã làm chuyện gì mà khiến Lâm tiểu thư giận dữ trốn ra ngoài như thế chứ? Cô ấy trốn ra ngoài thì cũng thôi đi, vậy mà đệ còn không phái người đi tìm, ta thấy lòng Lâm tiểu thư rất không thoải mái, đệ phải dỗ dành cẩn thận đấy”.

“Đại ca cũng thật nhàn rồi, ngay cả chuyện riêng của đệ cũng quản.”

Diệp Khuynh Mặc trừng mắt nhìn hẩn, “Đệ tưởng ta thích quản đấy à? Còn không phải là nghe nói Lâm tiểu thư này là người đệ đặt trong lòng hay sao, ta nghĩ rằng cô ấy rời khỏi phủ, đệ nhất định sẽ vô cùng nóng ruột... đâu ngờ rằng đệ lại chẳng chút quan tâm như thế”.

“Nếu đại ca đã nhàn rồi như thế, chi bằng giúp đệ một chuyện nhé, huynh xem đây dạo này đệ phiền muộn đến mức không rảnh quan tâm mỹ nhân bỏ nhà ra đi nữa rồi.”

“Ồ, là chuyện gì khiến đệ phiền muộn?”

“Đạo gần đây trong thành luôn có mấy tin đồn thất thiệt, nói cái gì mà Đặng tiểu thư và Lâm tiểu thư bị người ta bắt đi, không phải hai người họ vẫn ổn cả đấy sao, ai mà lại độc địa tung ra mấy tin đồn vớ vẩn đó không biết, đệ không tra ra được ngọn nguồn, chỉ bằng đại ca điều tra giúp đệ xem?”

“Hiếm khi tam đệ có chuyện cầu ta, ta đương nhiên sẽ không trể nải. Nhưng mà tam đệ này, ta làm đại ca vẫn phải khuyên đệ một câu, hễ chuyện gì cũng nên để lại một con đường, đặc tội quá nhiều người, lần sau sẽ không chỉ đơn giản là mấy tin đồn nhảm thôi đâu.”

.....

Diệp Khuynh Mặc không ở lại lâu, dường như đến phủ Thanh Sơn thực sự chỉ là để đưa Lâm Văn Trúc về cho Diệp Khuynh Lăng mà thôi.

Sau khi Diệp Khuynh Mặc rời đi, Diệp Khuynh Lăng vẫn ngồi ở đó không nhúc nhích, ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu vì sao Diệp Khuynh Mặc lại đích thân đưa Lâm Văn Trúc về, huống hồ là người khác.

Sắc mặt Diệp Khuynh Lăng không dễ coi mấy, sự tình xảy ra biến hóa lớn, hoàn toàn khác với kế hoạch của hắn.

Khương Việt quan sát hắn, ngày càng không hiểu, Lâm Văn Trúc đã trở về rồi, sao sắc mặt tam thiếu vẫn phức tạp như thế? Còn Lương Ba, anh ta càng không làm gì, vết xe đổ của Thạch Nham vẫn còn sờ sờ ra đấy.

Diệp Khuynh Lăng trầm mặc một hồi, rồi đứng dậy.

Sau khi đi một đoạn đường, Khương Việt nhường mây, tam thiếu đi về phía Tà Vũ Hiên.

Đúng rồi, Lâm tiểu thư trở về, sẽ tiếp tục ở trong Tà Vũ Hiên.

44. Chương 44: Dừng Súng Chĩa Vào Hắn

Lâm Văn Trúc về đến Tà Vũ Hiên, Lan Thúy không ở đó, đến hầu hạ cô là một nha hoàn khác, nha hoàn này sợ sệt giới thiệu mình tên Minh Nguyệt, vừa nhìn thì đã thấy là kiểu người khác với Lan Thúy, tâm tư nông, nghe lời hiểu chuyện, không có tính toán khác. Lâm Văn Trúc thuận miệng hỏi Minh Nguyệt xem Lan Thúy đã đi đâu, Minh Nguyệt lắc đầu nói không biết, người khác sắp xếp cho cô ấy đến Tà Vũ Hiên nên cô ấy đến.

Lâm Văn Trúc không hỏi thêm, vào phòng tắm tắm rửa, trong lòng lại hiểu, Lan Thúy chắc là bị xử lý rồi, điều này chứng tỏ không phải Diệp Khuynh Lăng không biết chuyện ngu xuẩn mà Đặng Thanh Vân làm, Lan Thúy bị xử lý, vậy Đặng Thanh Vân thì sao?

Cô ngâm nước nóng, nhồi người vào mép thùng gỗ.

Lần này thật sự là tìm được đường sống trong chỗ chết.

Cô ngâm trong nước nóng bao lâu, ngay cả bản thân cô cũng không rõ, hình như cô đã ngủ một giấc dài, còn mơ một giấc mộng đẹp, nếu không thì khi tỉnh dậy cô sẽ không buồn bã như thế, tựa như đã đánh mất thứ gì đó, muốn tiếc nuối một phen, nhưng cô biết cô căn bản không nằm mơ.

Cô ra khỏi thùng tắm, lau khô người, thay quần áo, dùng khăn lau tóc.

Cô ra khỏi phòng tắm, động tác lau tóc khựng lại, Diệp Khuynh Lăng đến lúc nào, cô không hề phát giác ra, mà Minh Nguyệt cũng không nhắc nhở cô. Cô nhìn sang bên cạnh, không thấy bóng dáng Minh Nguyệt đâu, hẳn là Diệp Khuynh Lăng đã dặn lui xuống rồi, còn về việc hắn đợi ở đây bao lâu rồi, có lẽ là cũng lâu như thời gian cô ở trong phòng tắm.

Cô nhìn hần một hồi, hần cũng nhìn cô.

Qua một lát, Diệp Khuynh Lăng chỉ chỉ vào chiếc máy sấy tóc ở bên cạnh, động tác vô cùng bình tĩnh này, khiến cô thầm buồn cười.

Mà cô cũng thật sự theo hướng tay hần chỉ, đi hong tóc, chiếc máy phát ra tiếng rầm rầm, lấp đầy mỗi góc ngách trong phòng, âm thanh ấy như muốn tiến vào mọi chỗ, bao trùm lên bầu không khí kì lạ giữa hai người.

Quá bình tĩnh, tim đập theo quy luật, không có chỉ trích, không có bất mãn, dường như tất cả chưa từng xảy ra.

Cô không chỉ trích hần, vì sao không đi cứu cô, vì sao không trừng phạt gì với Đặng Thanh Vân, rõ ràng tất cả đều là chuyện ngu xuẩn do Đặng Thanh Vân làm ra.

Mà hần cũng không hỏi cô, rõ ràng đã thả Đặng Thanh Vân đi, vì sao Diệp Khuynh Mặc không làm gì, còn đưa cô về phủ Thanh Sơn, trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bình tĩnh quá mức, khiến người ta sinh ra một thứ ảo giác, tất cả vốn nên như thế.

Lâm Văn Trúc chải tóc, nhìn Diệp Khuynh Lăng đang đứng ở cửa với ánh mắt sâu xa. Người hần dựa vào cạnh cửa, trong tay cầm một điều thuốc, cả người toát ra chút tịch liêu và cô đơn khó nói, dáng người thì như một bức phác họa, tràn đầy vẻ đẹp thô lương, muốn để người ta ôm chặt lấy hần, thay đổi chút cô đơn đó, nhưng lại sợ phá vỡ bức tranh tuyệt sắc này.

Mặc dù trong tay hần cầm điều thuốc, nhưng hần không châm lửa.

Trước giờ Lâm Văn Trúc chưa từng thấy hần hút thuốc, nhất thời sinh ra chút tò mò.

Cô tắt máy sấy, chậm rãi đi đến bên cạnh hần, ánh mắt nhìn vào điều thuốc hần cầm trong tay, mà Diệp Khuynh Lăng thì nhìn vào mắt cô với ánh mắt chuyên chú và nóng rực.

Cô lấy diêm, cầm một que ra quẹt, đóm lửa nhỏ trên đầu que gỗ, cô châm vào điều thuốc trên tay hần.

Không ai châm thuốc, châm lên không phải thuốc, mà là phong tình, là sự mê hoặc hấp hồn người ta.

Diệp Khuynh Lăng nheo nheo mắt, hút mấy ngụm thuốc, rồi phả khói thuốc vào mặt cô. Cô hơi ngẩn ra, cười nhẹ, lùi về sau hai bước.

“Không có gì muốn nói?” Diệp Khuynh Lăng thờ ơ nhìn cô.

“Chỉ cần còn sống, có rất nhiều cơ hội để nói ra những gì mình muốn nói.”

Hần nhìn cô hồi lâu, cho đến khi điều thuốc cháy đến gần hết, hần phẩy tàn thuốc, để đầu thuốc vào gạt tàn, rồi lại dặn cô, “Phủ thêm quần áo, đi thôi!”

Đi thôi, đây là đi đâu?

Lâm Văn Trúc không hỏi nhiều, phủ thêm chiếc áo khoác ngoài dày dặn, đi theo sau hần. Diệp Khuynh Lăng không quay đầu một lần nào, ngược lại thì Khương Việt cứ quan sát Lâm Văn Trúc nhiều lần, anh ta thực sự nghĩ không thông, người phụ nữ này quả thực kì quái, sau khi thả Đặng Thanh Vân đi, Diệp Khuynh Mặc không những không trừng trị cô ta, còn đích thân đưa cô ta về, sau khi về đến phủ Thanh Sơn, tam thiếu không những không thăm vấn cô ta mà còn đối xử với cô ta như trước đây. Điều này khiến Khương Việt sinh ra ảo giác, chuyện Đặng Thanh Vân và Lâm Văn Trúc bị bắt đi, thật sự không liên quan đến đại thiếu, Lâm Văn Trúc cũng thật sự trốn chạy rồi bị đại thiếu tình cờ bắt gặp?

Lâm Văn Trúc phát giác ra, nhìn Khương Việt mấy lần, rồi lập tức phát hiện điều bất thường, thì ra là không nhìn thấy Thạch Nham.

Cô chỉ hơi ngẩn ra, rồi nhìn về phía Diệp Khuynh Lăng, dường như hiểu ra điều gì đó.

Diệp Khuynh Lăng đưa cô đến một viện ở gần Thiên Hành Cư, hơi giống nơi sắp xếp để gặp mặt khách. Thiên Hành Cư là nơi ở riêng tư của Diệp Khuynh Lăng, nếu không phải khách quan trọng và chuyện trọng đại bí mật, Diệp Khuynh Lăng đều sẽ gặp khách ở đây.

“Tam thiếu.” Lâm Văn Trúc gọi hần, “Hôm nay có khách sao?”.

“Có.” Diệp Khuynh Lăng dừng bước chân, “Nhưng mà không phải khách của ta, mà là khách của em”.

Lâm Văn Trúc nhướn mày, hơi tò mò, khi cô đi vào trong, cô lập tức hiểu ra.

Khoảnh khắc Lâm Văn Trúc nhìn thấy Thái Vân, cô có một kích động muốn khóc mãnh liệt, không đến mức quá nhớ Thái Vân, nhưng vừa nhìn thấy Thái Vân thì đã nhớ đến quãng thời gian vô lo vô nghĩ ở La phủ năm đó, khi ấy tưởng rằng đã được đón chào hạnh phúc và cuộc sống mới sau khi đã trải qua những thứ ghê tởm trên thế gian, sống tự do và vui vẻ, đó có thể coi là cuộc sống bình yên hiếm thấy trong cuộc đời cô.

Thái Vân vừa nhìn thấy cô thì mắt cũng đỏ hoe, lập tức bước mau tới, nắm hai tay cô, “Tiểu Trúc”.

Lâm Văn Trúc cười, “Tốt quá, chị vẫn còn sống”.

Thái Vân nhìn trái nhìn phải, tam thiếu đã đi rồi, nhìn dáng vẻ thì là định để hai người họ gặp mặt riêng, nói vài lời riêng tư thân mật.

Thái Vân xoa xoa mắt, “Đây rốt cuộc là chuyện gì đây, tam thiếu cử người tới đón chị, nói để chị đến đón Thái Hòa đi, Thái Hòa sao rồi, năm đó nó mất tích, chị còn tưởng nó gặp bất trắc rồi nữa...”.

Lâm Văn Trúc kể những chuyện đã xảy ra với Thái Hòa cho Thái Vân nghe.

Thái Vân lắc đầu, “Cái con nha đầu ngốc đó, sao nó lại... sao lại làm ra chuyện ngốc như thế chứ, nếu không phải như thế, nó đã...”.

“Sẽ giống chị, được đưa đi, sống cuộc sống bình yên, căn bản không phải là bị giết người diệt khẩu như Thái Hòa vẫn tưởng.” Lâm Văn Trúc giúp cô ấy nói ra đoạn sau, “Thái Vân, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Thái Vân cắn môi, “Nếu chị nói chị không biết gì, em có tin không?”.

Lâm Văn Trúc lắc đầu.

Thái Vân cười, “Tiểu thư cô ấy đột nhiên trở nên rất lạ, thật sự rất bất thành linh, không có bất cứ nhân tố nào ảnh hưởng, thái độ với tam thiếu cũng rất kì lạ, trước đây cô ấy rất chờ mong tam thiếu đến, sau đó thì không chờ mong nữa. Nhưng cô ấy lại mâu thuẫn, không chờ mong tam thiếu đến Bích Lạc Hiên, nhưng lúc cô ấy đi dạo ở bên ngoài thì sẽ lặng lẽ nhìn về phía tam thiếu, trong mắt có vẻ nhớ nhung và phức tạp mà chị không nói rõ được. Hôm xảy ra chuyện, cô ấy mời Đặng Thanh Vân đến, sau khi Đặng Thanh Vân rời đi, cô ấy không cho chị và Thái Hòa ở bên, nói cô ấy muốn yên tĩnh một chút... Chị thật sự không ngờ rằng cô ấy sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch như thế, chị tưởng rằng tâm trạng cô ấy không tốt, muốn một mình yên tĩnh thôi... Nếu chị ở bên cô ấy, cô ấy sẽ không...”.

Thái Vân không nhịn được mà khóc nức thành tiếng, Lâm Văn Trúc ôm lấy cô ấy, khẽ an ủi, “Đây không phải là lỗi của chị, chị đừng tự trách bản thân”.

Thái Vân khóc trong lòng Lâm Văn Trúc một lúc.

Lâm Văn Trúc tiếp tục hỏi cô ấy, “Chị cảm thấy chuyện này có dấu tích của tam thiếu không?”.

Thái Vân ngẩng đầu nhìn cô, mắt ngập nước, “Chị cảm thấy chị nên hận tam thiếu, bởi vì tiểu thư làm ra chuyện ngốc nghếch như thế, nhất định có liên quan đến tam thiếu. Nhưng Tiểu Trúc, chị không hận nổi. Chị không biết tam thiếu có tình cảm gì với tiểu thư, nhưng tam thiếu thật sự chưa từng bạc đãi tiểu thư một chút nào, dành cho vợ của ngài ấy đủ danh dự và tôn trọng, khi tiểu thiếu gia bất kính với tiểu thư, cho dù đó chỉ là một đứa trẻ bé tí, tam thiếu cũng sẽ dạy dỗ. Sau khi tiểu thư gặp chuyện, Đặng Thanh Vân muốn giết chị, tam thiếu chỉ hỏi riêng chị, có biết vì sao tiểu thư tự sát không, chị lắc đầu. Chị tưởng rằng chị chết chắc rồi, nhưng tam thiếu chỉ nhìn chị một lát, rồi phái người đưa chị rời đi, sắp xếp cho chị ở một nơi không tệ, để chị sống một cuộc sống yên bình”.

“Ý chị là chuyện của Tú Vân không liên quan đến tam thiếu?”

Thái Vân ngẫm nghĩ, “Chị không biết, chị chỉ cảm thấy tam thiếu sẽ không lạm sát người vô tội, ngay cả chị ngài ấy cũng không tùy tiện làm hại thì sao lại hại tiểu thư chứ? Em xem đây, ngay cả em cũng không tin chị không biết gì, nhưng ngài ấy vẫn thả chị đi”.

Không biết vì sao, Lâm Văn Trúc nghe xong lời Thái Vân nói, cô thầm thở phào.

Thái Vân nói tiếp, “Chị cảm thấy khi đó tiểu thư đã phát hiện ra gì đó, em biết đấy, tiểu thư vẫn luôn không thích giấu mọi chuyện trong lòng, nhưng cô ấy lại thật sự không nói gì cả, có lẽ cô ấy biết đó là bí mật không thể nói, sợ chị và Thái Họa biết thì sẽ gặp bất trắc, vì thế dứt khoát mang theo bí mật... rời đi”.

Lâm Văn Trúc đã hiểu, mấu chốt của chuyện này nằm ở Đặng Thanh Vân, từ chỗ Đặng Thanh Vân mà La Tú Vân đã xác định được vài chuyện gì đó, cho nên mới khiến cô ấy lựa chọn đi con đường đó.

.....

Cuộc gặp mặt giữa Lâm Văn Trúc và Thái Vân không dài, Thái Vân đến phủ chỉ là để đón Thái Họa rời đi mà thôi, không phải thật sự đến ôn chuyện.

Thái Vân do dự nhìn Lâm Văn Trúc, “Bây giờ em đi theo tam thiếu à?”.

Lâm Văn Trúc gật đầu.

Thái Vân hít vào một hơi, mặc dù đã đoán ra được. Dù sao thì sức hút của Lâm Văn Trúc, ở Lạc Thành đã rõ rồi, nếu không phải là nhờ tiểu thư, Lâm Văn Trúc đã sớm trở thành vợ lẽ của người khác rồi. “Em là vì ái mộ tam thiếu hay là vì muốn điều tra nguyên nhân tiểu thư lựa chọn tự sát nên mới đi theo tam thiếu?”.

“Có khác biệt sao?”

“Có.” Sắc mặt Thái Vân nghiêm túc hơn mấy phần, “Nếu em là vì ái mộ tam thiếu, vậy thì nhớ phải giữ lòng mình cho chặt, đừng đánh mất. Nếu em là vì tiểu thư, vậy thì bắt đầu của tất cả là bức tranh đó, trước khi tiểu thư trở nên lạ thường, tiểu thư từng ngắm bức tranh đó rất lâu, bức tranh đã bị tiểu thư đốt rồi, nhưng em đã từng thấy bức tranh đó, cứ nhớ lại tỉ mỉ xem, chắc là có thể nhớ ra chút gì đó”.

Khi ấy thái độ của La Tú Vân với Lâm Văn Trúc và Thái Vân khác nhau, Thái Vân lấy thân phận nha hoàn mà chăm sóc La Tú Vân, còn Lâm Văn Trúc thì bầu bạn bên La Tú Vân như một người bạn. Thời gian La Tú Vân tâm sự những lời riêng tư với Lâm Văn Trúc nhiều hơn, cũng thân thiết hơn một chút.

“Em hiểu rồi.”

.....

Thái Vân đưa Thái Họa rời đi, Lâm Văn Trúc tự đi tiễn họ, Thái Họa nhìn thấy Thái Vân thì nước mắt lưng tròng.

Dưới thái độ cứng rắn của Lâm Văn Trúc, Bích Nhu cũng rời đi cùng họ.

.....

Lâm Văn Trúc nhìn chiếc xe đi xa, cô cũng có cơ hội rời xa đầm lầy xoáy ốc này giống họ, chứ không phải là thân bất do kỷ, mạng treo trên đầu sợi dây, có hôm nay không có ngày mai, kinh hồn bạt vía, ngay cả giấc ngủ ngon cũng không có.

Diệp Khuynh Lăng đứng sau cô, “Hâm mộ?”.

Khóe miệng Lâm Văn Trúc nhướng lên, cô xoay người nhìn hắn, hai tay vòng qua cổ hắn, mắt nhìn chăm chú vào mắt hắn, “Anh... không hâm mộ?”.

Nếu có thể sống một cuộc sống yên bình, có ai lại muốn trải qua cuộc sống bấp bênh gập ghềnh thế này?

Hâm mộ không?

Hâm mộ.

Là ai đang trả lời đây?

.....

Lâm Văn Trúc về phủ Thanh Sơn lần nữa, trong phủ rơi vào sự bình yên kì lạ, đám người hầu cẩn thận từng li từng tí, không ai dám đắc tội với cô.

Chỉ có trong Lan Đình Hiên, Đặng Thanh Vân lại ném vỡ một bộ tách trà.

Lâm Văn Trúc đương nhiên không biết Đặng Thanh Vân bây giờ có tâm trạng gì, đang làm gì, cô chỉ đưa Minh Nguyệt đi dạo trong phủ. Cô khá thích Minh Nguyệt, tâm tính đơn thuần, không cần đề phòng khi nói chuyện, nói chuyện có thể tùy ý, ngay cả tâm tình cũng trở nên đơn giản hơn.

Điều này không khỏi khiến Lâm Văn Trúc nhớ đến Bích Nhu, nếu Bích Nhu không có nhiều suy nghĩ phức tạp như thế, cô cũng sẽ muốn giữ Bích Nhu lại, nhưng so với Bích Nhu, Minh Nguyệt rõ ràng đáng yêu hơn rất nhiều.

Lâm Văn Trúc nghe thấy mấy âm thanh, nhướng mày, “Chúng ta qua đó xem xem”.

Đối với lời phân phó của Lâm Văn Trúc, trước giờ Minh Nguyệt đều nghe theo, còn về việc có thích hợp hay không, trước giờ không phải là chuyện cô nằng nặc suy nghĩ.

Nhưng mà Minh Nguyệt vẫn hơi lo lắng, “Tiểu thư, nghe có vẻ hơi giống tiếng súng đấy ạ”.

“Em sợ à?”

Minh Nguyệt lắc đầu, rồi lại sợ sệt gật đầu.

Lâm Văn Trúc phì cười, “Vậy rốt cuộc em sợ hay là không sợ hử?”.

“Nói dối là không sợ, nói thật là sợ.”

Trông đó, đáng yêu biết bao!

Lâm Văn Trúc thở dài, “Chị cứ muốn xem đáng về sợ hãi của Minh Nguyệt đó”.

“Tiểu thư...” Minh Nguyệt nuốt thì giậm chân, đó là súng đó, sao tiểu thư lại đùa như vậy chứ?

Không phải Lâm Văn Trúc đùa, mà là trong phủ có ai có thể dùng súng? Chỉ có chủ nhân phủ Thanh Sơn mới có thể đường hoàng dùng súng như vậy, người khác dám sao?

Lâm Văn Trúc dẫn Minh Nguyệt đi về phía cánh rừng, quả nhiên nhìn thấy một hàng người.

Diệp Khuynh Lăng đang bắn súng vào bia ngắm, hẳn là đang luyện kĩ thuật bắn súng.

Lâm Văn Trúc đi qua, nhìn một hồi. Diệp Khuynh Lăng không lên tiếng, Lương Ba đương nhiên không dám chủ động đuổi người, chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn về phía Lâm Văn Trúc, có lẽ cũng cảm thấy tò mò về cô, người trong Thiên Hành Cư mặc dù không có ai thảo luận về cô, nhưng những lời miêu tả về cô cũng cực kì thần bí.

Diệp Khuynh Lăng lại bắn mấy phát, rồi mới quay đầu nhìn cô, “Có hứng thú ư?”.

Lâm Văn Trúc nâng cằm ngắm nghĩ, “Có, tam thiếu sẵn lòng dạy em?”.

“Bản thân ta cũng chẳng ra sao, không nhận được đồ đệ.”

Lâm Văn Trúc nhìn tấm bia ngắm, không nói chuyện.

Vào lúc này, lại có người đến, là Đặng Thanh Vân nghe thấy tiếng súng nên đến, Đặng Thanh Vân còn dẫn theo Diệp Chí Hằng nữa.

“Em không có hứng thú với bắn súng, nhưng em có hứng thú với súng.” Lâm Văn Trúc muốn cầm khẩu súng trong tay Diệp Khuynh Lăng, Diệp Khuynh Lăng cầm súng không buông tay.

Lâm Văn Trúc cười, “Tam thiếu yên tâm, hứng thú của em với tam thiếu vượt xa với khẩu súng này, tam thiếu không cần ghen với một khẩu súng đâu”.

Diệp Khuynh Lăng buông tay, Lâm Văn Trúc cầm được súng.

Cô cầm súng, sờ trong tay một lát. Đột nhiên, cô đổi sắc mặt, giơ súng lên, chìa thẳng vào Diệp Khuynh Lăng, giơ cao hơn một chút, nhắm chuẩn vào trán hắn.

Vào thời khắc căng thẳng này, toàn bộ đám người Lương Ba đều di chuyển.

Đặng Thanh Vân nhìn thấy cảnh này, đầu hơi đơ ra, rồi cô ta chạy lên, muốn đẩy Diệp Khuynh Lăng ra, ngăn trước mặt hắn.

Mà Diệp Chí Hằng thì đá mạnh Lâm Văn Trúc mấy cú.

Lâm Văn Trúc cười xì, thu súng trên tay về, chế giễu nhìn Đặng Thanh Vân, “Ngay cả trẻ con cũng biết, nên đến đối phó tôi, cô ngăn trước mặt tam thiếu làm gì. Ai biết thì nghĩ rằng cô tình sâu nghĩa nặng với tam thiếu, muốn chặn súng cho tam thiếu, ai không biết còn tưởng cô bày đặt làm bộ làm tịch đấy!”.

“Cô...” Sắc mặt Đặng Thanh Vân trắng bệch, “Rốt cuộc cô đang làm gì?”.

“Làm gì à, cô không biết hả, đương nhiên là đang... tán tỉnh tam thiếu đó!” Lâm Văn Trúc che miệng cười, sau đó lại oán giận Diệp Khuynh Lăng, “Tam thiếu đúng là chán ngắt, đã cầm súng chĩa vào anh rồi, sao không bày ra chút dáng vẻ sợ hãi chứ?”.

“Thì ra em muốn thấy ta sợ à. Sự ăn ý của chúng ta vẫn chưa đủ, phải mài phải cọ sát nhiều hơn.” Diệp Khuynh Lăng cười, cầm khẩu súng trong tay Lâm Văn Trúc qua, “Súng không có đạn, ta đương nhiên sẽ không sợ rồi”.

Hắn lắp đạn vào lại, rồi đưa súng cho cô, “Bây giờ em thử xem, xem ta có sợ không”.

Lâm Văn Trúc nhìn hắn, rồi lại nhìn khẩu súng trong tay hắn.

Đám người Lương Ba không dám buông lỏng một chút nào, súng có đạn, nếu ở trong tay Lâm Văn Trúc, đó chính là sự uy hiếp lớn với tam thiếu, mặc dù không biết vì sao tam thiếu lại làm vậy, nhưng họ phải bảo vệ tam thiếu bất cứ lúc nào, Lâm Văn Trúc có động tác gì kì lạ, họ phải xử lý trước tiên.

Lâm Văn Trúc không nhận súng, “Rất nhiều chuyện chơi một lần mới thú vị, anh đã có chuẩn bị rồi, còn gì là thú vị nữa?”.

Có chuẩn bị rồi, là chỉ đám người Lương Ba, hay đơn thuần là chỉ việc Diệp Khuynh Lăng không vui mừng sau khi biết suy nghĩ của cô?

45. Chương 45: Chủ Động Làm Công Cụ

Lâm Văn Trúc không nán lại lâu trong rừng, cô mau chóng đưa Minh Nguyệt rời đi, Diệp Khuynh Lăng không ngăn cản, đương nhiên không có ai ngăn cản cô. Lâm Văn Trúc tự chơi tự vui mà bày trò, trong rừng nhiều người như thế, ngoại trừ thái độ của Diệp Khuynh Lăng không có gì để bàn luận, Đặng Thanh Vân chắc chắn ghét cô, cô làm ra động tác đó, Lương Ba mới nhậm chức chắc chắn cũng ghét cô, cô vẫn thật sự không được hoan nghênh, cô không chọc người ta ghét mình nữa mà lựa chọn rời đi, trông đấy cô biết quan sát tình hình biết bao.

Minh Nguyệt đi một đoạn xa rồi vẫn còn vỗ ngực mình, “Tiểu thư, sao tiểu thư lại dám...”.

Vậy mà cầm súng chĩa vào tam thiếu, bây giờ tim Minh Nguyệt vẫn còn đập như trống dồn, không dám tin rằng cảnh tượng vừa rồi đã từng xảy ra.

Lâm Văn Trúc quét mắt về phía Minh Nguyệt, cười nhạt, “Em sợ tam thiếu?”.

Minh Nguyệt mắt tròn tròn, đương nhiên là sợ rồi, người trong phủ Thanh Sơn có ai không sợ tam thiếu chứ? Bình thường dù là người quản việc nghênh ngang kiêu ngạo hơn nữa, thấy tam thiếu thì cứ như chim cun cút vậy, huống hồ là loại tép riu như mình.

Lâm Văn Trúc lắc đầu, “Tam thiếu có ba đầu sáu tay à?”

Minh Nguyệt lắc đầu, tam thiếu đương nhiên không dị dạng cổ quái, nếu không thì sao có thể mê hoặc nhiều cô gái như thế, còn truyền ra nhiều chuyện phong lưu đến vậy chứ, mặc dù điều này có liên quan đến

thân phận của tam thiếu, nhưng điều quan trọng hơn chính là khuôn mặt đó. Nói đi cũng phải nói lại, nhìn khuôn mặt đó của tam thiếu, có thể tưởng tượng ra được mẫu thân tam thiếu khuynh quốc khuynh thành đến mức nào, mỹ nhân như thế, có thể khiến Tư lệnh Diệp nhất kiến chung tình, tình sâu tựa biển, đường như cũng có thể hiểu được.

Lâm Văn Trúc nói tiếp, “Tam thiếu lạm sát người vô tội tùm được lỗi sai nhỏ nhất thì nghiêm phạt không tha?”.

Minh Nguyệt lắc đầu, hình như không có.

Lâm Văn Trúc ngẫm nghĩ, “Tam thiếu ai tới cũng không từ chối, thấy mỹ nhân là không tha cho bất cứ ai?”.

Minh Nguyệt lập tức trợn trừng mắt, đương nhiên không thể rồi, mỹ nhân bỏ nhào vào người tam thiếu mà, sao có thể là tam thiếu chủ động ra tay chứ.

Lâm Văn Trúc phát tay, “Vậy em vẫn còn sợ tam thiếu?”.

Minh Nguyệt rơi vào suy tư sâu xa, ơ đúng nhỉ, tam thiếu không quá dị ba đầu sáu tay, cũng không ác ôn tàn nhẫn đến cực điểm, càng không phải người ham mê thanh sắc, nhưng vì sao mình lại sợ chứ?

Giống như chỉ cần một ánh mắt của tam thiếu quét qua, mình đã không nhận được mà run rẩy.

Minh Nguyệt suy nghĩ rất lâu, cảm thấy có lẽ đây là một câu đố chưa có lời giải, bởi vì cho dù nghĩ rõ rồi, lần sau lúc tam thiếu nhìn mình, mình vẫn không nhận được mà muốn quỳ phịch xuống.

Lâm Văn Trúc đưa Minh Nguyệt đi, Đặng Thanh Vân thì vẫn ở lại nguyên chỗ cũ.

“Đưa Hằng Nhi về.” Diệp Khuynh Lăng dường như muốn nói gì đó với Diệp Chí Hằng, cuối cùng lại thôi, chỉ dặn Đặng Thanh Vân một câu như thế.

“Em không đi, em có lời muốn nói với anh.” Đặng Thanh Vân nhìn thẳng vào hắn, sự bức bối trong ngực không cách nào xóa bỏ được, cô ta biết mình bây giờ không quá bình thường, nhưng cô ta không thể không chế được bản thân.

Lương Ba biết nhìn tình hình đến bế Diệp Chí Hằng, muốn bế cậu ta về Lan Đình Hiên, nhưng lại bị Diệp Chí Hằng đẩy ra, bản thân Lương Ba cũng ngại người.

Diệp Chí Hằng mặt ủ mày chau, nhìn Diệp Khuynh Lăng với vẻ đáng thương, “Con muốn chú Thạch bế”.

Sắc mặt Lương Ba lúng túng, anh ta đứng lên trầm mặc không nói.

Diệp Khuynh Lăng sa sầm mặt, “Tự đi về, không ai được bế nó”.

Diệp Chí Hằng ngăn người, “Cha...”.

Lương Ba nhìn Diệp Khuynh Lăng, trầm mặc đi dắt tay Diệp Chí Hằng, lần này, Diệp Chí Hằng không dám gạt ra nữa, nhìn Diệp Khuynh Lăng với vẻ mặt muốn khóc nhưng cố nhịn, đi rất xa vẫn còn quay đầu lại, mà Diệp Khuynh Lăng thì không lên tiếng, để Lương Ba biết rằng anh ta tự chủ trương là đúng.

Đặng Thanh Vân nhìn dáng vẻ đáng thương của con trai thì đau lòng, “Có phải vì Hằng Nhi không phải là con trai anh, cho nên anh mới lạnh nhạt với thằng bé như thế?”.

Diệp Khuynh Lăng không muốn thảo luận vấn đề này với cô ta, “Cô muốn nói gì với tôi?”.

“Hằng Nhi thằng bé...”

“Nó nhắc đến Thạch Nham, cho nên cô muốn đưa Thạch Nham về cho nó?”

“Em không có ý này.”

Diệp Khuynh Lăng xoay người, không muốn dây dưa về vấn đề này, “Rốt cuộc cô muốn nói gì với tôi?”.

Lúc này Đặng Thanh Vân mới phản ứng lại, hắn thế này là không kiên nhẫn với mình, trước đây vẫn còn bằng lòng qua quýt với mình, giữ nguyên thái độ ôn hòa, bây giờ thì ngay cả chút qua quýt đó cũng không chịu nữa, cô ta đột nhiên nghĩ có phải mình đã làm sai rồi không, mình không nên so đo quá nhiều. Nhưng

trước đây cho dù là qua quýt, cô ta cũng là người độc nhất vô nhị, dù tệ thì có thể tệ đến đâu được? Cô ta chỉ muốn trở thành người duy nhất bên cạnh hắn.

“Anh thật sự muốn giữ Lâm Văn Trúc lại?” Đặng Thanh Vân vô cùng khó hiểu, “Đúng, trước đó anh nói không sai, là em và Diệp Khuynh Mặc hợp tác, cho nên em bê tảng đá tự đập vào chân mình, bị hắn ta bắt đi. Lâm Văn Trúc thả em về. Diệp Khuynh Mặc là dạng người gì, chúng ta đều biết rõ, Lâm Văn Trúc chắc chắn lành ít dữ nhiều. Nhưng cô ta không chỉ trở về nguyên vẹn, mà còn được Diệp Khuynh Mặc đưa về, trong đó nhất định có âm mưu”.

Lúc này Diệp Khuynh Lăng mới quay đầu nhìn cô ta, mấy giây sau mới cười, “Chuyện cô nghĩ quá nhiều rồi, thời gian này, giáo dục Hằng Nhi cho tốt là được”.

Đặng Thanh Vân nhìn hắn với vẻ khó tin, “Rốt cuộc anh làm sao vậy hả, Lâm Văn Trúc là người của Diệp Khuynh Mặc, vậy mà anh thờ ơ, tam thiếu dứt khoát quả quyết mà em quen đâu rồi? Lẽ nào anh thật sự bị Lâm Văn Trúc mê hoặc đến mức không tìm được phương hướng nữa, cô ta làm gì anh cũng không so đo, chỉ cần cô ta ở lại bên cạnh anh là được?”.

“Nói lời này, tự cô không cảm thấy buồn cười à?”

Nếu hắn thật sự say mê Lâm Văn Trúc như thế, hắn sẽ mặc kệ Lâm Văn Trúc sau khi Đặng Thanh Vân trở về sao?

Đặng Thanh Vân dần khôi phục lại chút lý trí, “Anh là vì áy náy với cô ta? Cô ta thả em đi, anh lại không có ý định cứu cô ta, cho nên cảm thấy mắc nợ cô ta, vì thế mọi chuyện đều không so đo. Tam thiếu, không được, anh không thể như thế được. Cô ta là người của Diệp Khuynh Mặc, không thể giữ cô ta lại được”.

Diệp Khuynh Lăng cười giễu một tiếng, trên mặt là sự trào phúng, nếu thật sự tính ra, bản thân cô ta có phải cũng từng là người của Diệp Khuynh Mặc? Thậm chí còn bởi vậy mà bị Diệp Khuynh mặc cài người vào.

Chỉ cho quan phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn.

Ánh mắt Đặng Thanh Vân cố chấp, “Lâm Văn Trúc cô ta không thể được giữ lại”.

Lúc này Diệp Khuynh Lăng hiểu ra gì đó, “Lý do”.

“Cô ta có thể trốn thoát từ tay Diệp Khuynh Mặc, còn có thể mượn Diệp Khuynh Mặc để quay về bên cạnh anh, nhất là khi cô ta còn phạm phải điều cấm kị lớn của Diệp Khuynh Mặc, có thể khiến Diệp Khuynh Mặc bỏ qua cho cô ta rồi còn hợp tác với cô ta, chỉ có thể là có âm mưu lớn hơn. Lâm Văn Trúc chắc chắn đã phát hiện ra gì đó, cho nên nói ra tin tức đó cho Diệp Khuynh Mặc. Sau khi biết, Diệp Khuynh Mặc bèn cho Lâm Văn Trúc lấy công chuộc tội, vì thế đích thân đưa cô ta về, để cô ta ở bên cạnh anh để tiếp tục nghe ngóng tin tức.”

Phát hiện ra điều gì đó, đương nhiên là phát hiện tam thiếu không phải là tam thiếu, lấy mặt đối đào.

Diệp Khuynh Lăng lắc đầu, “Đặng Thanh Vân, cô đặt tâm tư vào Hằng Nhi khó như thế hả? Nhất định phải nghĩ về chuyện cô không nên nghĩ, làm chuyện cô không nên làm?”.

Mắt Đặng Thanh Vân đỏ hoe, “Vì sao anh không chịu đuổi Lâm Văn Trúc đi? Anh không sợ chuyện...”.

“Vì sao cô cứ luôn nhắm vào cô ấy?”

Đặng Thanh Vân cắn môi, “Em đều là vì anh”.

“Vậy thì xin cô vì tôi, quan tâm Hằng Nhi nhiều hơn.”

.....

Trong mắt Đặng Thanh Vân là cả một mảng bất lực, lòng lại hiểu là không thể thuyết phục được hắn, lúc rời đi một bước ba lần quay đầu, muốn hắn cất lời giữ mình lại, để hắn tỉnh ngộ, biết được mình đều là vì tốt cho hắn.

Đặng Thanh Vân đã định trước là phải thất vọng.

Diệp Khuynh Lăng nhếch khóe môi, không biết nên khen Đặng Thanh Vân thông minh hay là nên cười cô ta ngu ngốc nữa, có thể nghĩ đến vậy rồi, cô ta đã tốn không ít tâm tư, nhưng chỉ nghĩ đến đó, cũng khó tránh hơi ngu ngốc.

Nếu thật sự như lời Đặng Thanh Vân nói, Lâm Văn Trúc và Diệp Khuynh Mặc đã có giao dịch như thế, vậy thì Diệp Khuynh Mặc sẽ làm thế nào? Việc gì phải để Lâm Văn Trúc đến tìm chứng cứ gì chứ, chuyện thế này đương nhiên là mượn miệng người khác, để Diệp Quân đích thân đến xử lý, đích thân điều tra rồi.

Một khi Diệp Quân nghi ngờ, nhất định sẽ dùng tất cả lực lượng để điều tra, đương nhiên sẽ tra ra được manh mối, từ đó khiến tam thiếu là hấn toi đời. Đó mới là không tốn một binh một lính nào đã đạt được mục đích, việc Diệp Khuynh Mặc cần làm chỉ là thả ra chút tin tức, nếu như tin tức là giả, hấn ta cũng không tổn thất gì, nếu tin tức là thật, nhà họ Diệp đương nhiên sẽ là của một mình hấn.

Cho nên không thể là chuyện này, trừ phi trí thông minh của Diệp Khuynh Mặc biến thành giống của Đặng Thanh Vân.

Lâm Văn Trúc trở về, bên Phượng Vũ Thiên không thể không có sắp xếp, thêm nữa là mấy tin đồn thất thiệt bên ngoài lan truyền ầm ầm, sự xuất hiện của Lâm Văn Trúc có thể giải quyết những tin đồn đó rất tốt, cái gì mà Đặng Thanh Vân và Lâm Văn Trúc bị bắt đi chứ, hoàn toàn là tin đồn vớ vẩn.

Lâm Văn Trúc thay quần áo xong đi ra, nhìn Diệp Khuynh Lăng chớp chớp mắt, “Người ta mới trở về không lâu, tam thiếu đã lại nô dịch người ta rồi, đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!”.

Ánh mắt Diệp Khuynh Lăng dạo trên người cô một lát, “Sắc đẹp của em, ta đương nhiên không thể độc hưởng, huống hồ những người ái mộ em ngày ngày đều đến dò la Kim tỷ, Kim tỷ đã sắp diên rồi, em không nghĩ một chút cho Kim tỷ à?”.

“Tam thiếu đúng là biết nói đùa mà. Nhưng mà tiếp tục đến Phượng Vũ Thiên cũng tốt, đợi một ngày nào đó tam thiếu chán em rồi, em cũng có một nơi đặt chân, không phải sao?”

“Không có lòng tin với bản thân như thế?”

Lâm Văn Trúc cười nhìn hấn, im lặng, không phải là không có lòng tin với bản thân, mà là không có lòng tin với hấn.

Diệp Khuynh Lăng chỉ cảm thấy khó hiểu, đi lên trước nắm tay cô, cùng ra khỏi Tà Vũ Hiên, lên xe rời đi. Hai người không đến thẳng Phượng Vũ Thiên, mà là đến một tiệm ăn vô cùng có tiếng trong thành. Tiệm ăn này có tiếng bởi ba nguyên nhân: một là giá cả đắt đỏ; hai là đồ ăn tuyệt vời, người ta truyền rằng đồ ăn ở đó làm cho thần tiên trên trời ăn; ba thì là ngưỡng vào cửa vô cùng cao. Đương nhiên, với tam thiếu nhà họ Diệp, trước giờ đó không phải là vấn đề.

Sau khi vào tiệm ăn, Lâm Văn Trúc nhượng mầy, cười nhạo theo bản năng.

Diệp Khuynh Lăng nói đưa cô đến đây ăn cơm đền bù cho cô, kết quả thì sao, hấn có hẹn với người ta.

Chủ tịch ngân hàng họ Lý đã đến từ lâu, với vị tam thiếu này, rất khó để không khiến người ta không niềm nở, ai bảo sự thiên vị của Tư lệnh Diệp với cậu con trai này thiếu chút nữa thì viết ngay trên mặt chứ, cậu ta có phạm lỗi lớn hơn nữa, Tư lệnh Diệp cũng sẽ giải quyết cho, cùng lắm là thêm mấy câu mắng mỏ, chứ còn thật sự phạt, đó là chuyện không thể.

Nếu Tư lệnh Diệp có thể quản lý nghiêm, có lẽ tam thiếu này sẽ không có tính cách như thế.

Diệp Khuynh Lăng và Lâm Văn Trúc ngồi xuống, Diệp Khuynh Lăng đẩy thực đơn đến trước mặt Lâm Văn Trúc, “Gọi món đi!”.

Chủ tịch Lý hậu tri hậu giác phát hiện Diệp Khuynh Lăng dẫn theo phụ nữ, nhìn kỹ thêm, đây không phải chính là Lâm Văn Trúc đó sao? Không phải là nói cô ta bị bắt đi rồi à, sao vẫn còn ở bên Diệp Khuynh Lăng? Tin đồn quả nhiên chỉ là tin đồn.

Người có suy nghĩ giống chủ tịch Lý không ít, người có thể đến đây ăn cơm, địa vị có thể biết được, không bao lâu, mọi người đều sẽ biết, Lâm Văn Trúc vẫn yên ổn ở bên cạnh Diệp Khuynh Lăng, vẫn được yêu chiều như trước. Mấy tin đồn trước đây rằng cái gì mà Lâm Văn Trúc bị bắt đi, tam thiếu nhà họ Diệp

không nghe không hỏi, bây giờ chỉ như một câu chuyện cười, mấy người truyền tin đồn đó phải ghét Lâm Văn Trúc đến mức nào chứ hả, gièm pha cô ta như vậy, hận không thể khiến cô ta lập tức thất sủng.

Lâm Văn Trúc cảm thấy Diệp Khuynh Lăng cố ý, cho nên lúc gọi món, cô đều gọi những món có tiếng, đắt đến chết người. Khi cô đặt thực đơn xuống, đón lấy ánh mắt Diệp Khuynh Lăng, cô đột nhiên phản ứng lại, giá có cao hơn nữa cũng không sao, cô tưởng tam thiếu nhà họ Diệp là người sẽ chủ động thanh toán? Đương nhiên không thể, bởi vì tình hình kinh tế của hắn eo hẹp, nếu không eo hẹp, hắn sẽ tìm chủ tịch Lý bàn chuyện vay tiền sao?

Sau khi chủ tịch Lý cầm thực đơn, khuôn mặt đầy đau khổ.

Diệp Khuynh Lăng như cười như không, “Chủ tịch Lý cảm thấy các món Tiểu Trúc gọi quá ít à? Nếu chủ tịch Lý không vừa lòng, có thể gọi thêm mấy món, Tiểu Trúc nhà tôi thích cần kiem, không thích lãng phí, cho nên gọi vừa đúng món”.

Chủ tịch Lý lập tức gấp thực đơn lại, “Cứ thế này là được, thế này là được... Lâm tiểu thư đúng là biết gọi món”.

Lâm Văn Trúc mím môi cười, thế này là không có gì để khen nhưng vẫn phải khen sao? Vậy mà khen mình biết gọi món nữa.

Ở đây tốc độ mang đồ ăn lên vô cùng nhanh, sau khi thức ăn được bưng lên, Lâm Văn Trúc bèn bắt đầu thưởng thức những món ăn ngon lành này, hương vị tuyệt vời, cô ăn vui vẻ, sau đó thưởng thức Diệp Khuynh Lăng bắt nạt người ta như thế nào.

Cho dù chủ tịch Lý kể nghèo kể khổ hay làm khó thế nào, Diệp Khuynh Lăng cũng chỉ có một câu – Tôi hết tiền rồi, tôi muốn vay tiền.

Còn về thủ tục, lý do, những thứ đó đều không thể.

Không biết xấu hổ nhất là Diệp Khuynh Lăng còn thầm ám chỉ với chủ tịch Lý, hi vọng tiến hành riêng tư, nếu người khác biết tam thiếu nhà họ Diệp hắn không có tiền dùng, vậy thì mất mặt đến nhường nào chứ? Tốt nhất là phải giấu phụ thân hắn nữa.

Gái chủ tịch Lý toàn là mồm hôi.

Lâm Văn Trúc đúng là lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Khuynh Lăng cường quyền chèn ép người như thế, hành sự không có quy củ gì, tác phong không khác gì phường lưu manh.

Vay tiền riêng, không đi làm thủ tục, ai biết tiền bị hắn cầm đi có trả lại được hay không?

Lâm Văn Trúc thông cảm sâu sắc với vị chủ tịch Lý này, bị bắt nạt đến mức độ này, cảm thấy giây sau là ông ta khóc luôn được rồi.

Chủ tịch Lý cuối cùng không khóc, không phải là Diệp Khuynh Lăng tha cho ông ta, mà là Diệp Khuynh Lăng gặp người quen, muốn đi chào hỏi đối phương một tiếng.

Chủ tịch Lý thở phào một hơi, nốc thẳng một ly rượu.

Lâm Văn Trúc quan sát chủ tịch Lý một lát, “Tam thiếu có hơi tùy hứng, ngài thông cảm cho anh ấy một chút”.

“Đâu có đâu có... Tam thiếu chỉ là tính cách hơi thẳng thôi.”

Lâm Văn Trúc thở dài một hơi, “May mà người tam thiếu gặp được là người tốt tính như ngài, chứ nếu gặp phải người khác, chắc chắn không thể không bị Tư lệnh Diệp mắng cho một trận rồi”.

Mắt chủ tịch Lý sáng lên, nhiệt tình nhìn Lâm Văn Trúc, lúc này ông ta đột nhiên nhớ ra, cô gái này là người được yêu chiều nhất bên cạnh tam thiếu, chắc chắn đã từng đi dự tiệc với tam thiếu, đã từng nhìn thấy tam thiếu trò chuyện giao lưu với người khác.

“Người khác thì họ làm thế nào? Không phải... Ý tôi là thế mà còn có người dám nhắm vào tam thiếu nữa, cô nói cho tôi biết, sau này tôi gặp người đó, tuyệt đối cho hắn biết mặt luôn.”

“Cũng không có gì cả, thì là chơi trò tâm kế thôi, trước mặt thì thế này sau lưng thì thế nọ. Trước mặt tam thiếu thì cái gì cũng chấp nhận, cái gì cũng đồng ý, nhưng sau lưng thì lại đi tìm đại thiếu, ngài cũng biết đấy, tính cách của đại thiếu khá thế nào nhỉ, sẽ nói cho Tư lệnh Diệp biết. Tư lệnh Diệp đương nhiên sẽ tức giận, mắng tam thiếu té tát, tam thiếu cũng không dám đi tìm họ tiếp nữa.”

Chủ tịch Lý nghe xong, ngồi đăm chiêu.

Lâm Văn Trúc tiếp tục miệt mài ăn, khen các món nổi tiếng ở đây hương vị không tệ, chủ tịch Lý thấy cô thích, hào phóng gọi thêm, phối hợp với cô cùng khen đồ ăn ở đây, ông một câu tôi một câu, dường như đều đã xem nhẹ một chuyện, thời gian tam thiếu đi chào hỏi hình như hơi dài.

Diệp Khuynh Lăng đương nhiên không thật sự đi chào hỏi, mà là đã hẹn gặp đại thiếu nhà họ La ở đây từ trước.

Đại thiếu nhà họ La, cũng chính là anh trai của La Tú Vân, bây giờ đã nắm đại quyền của nhà họ La, trở thành người cầm quyền danh xứng với thực của nhà họ La, gánh vác trọng trách làm rạng danh nhà họ La. Đương nhiên, đại thiếu nhà họ La là con của đại phu nhân, là huynh muội cùng một mẹ với La Tú Vân, có bao nhiêu tình nghĩa với cô em gái dòng thứ La Tú Vân thì không biết.

Đối với nhà họ La mà nói, La Tú Vân được coi là một cái tên không thể không nhắc tới, nếu không có cái chết của La Tú Vân, nhà họ La có thể có được địa vị như ngày hôm nay sao? Năm đó sau khi La Tú Vân gặp chuyện, Diệp Quân trực tiếp làm chủ, giao quyền kinh doanh tuyến đường sắt từ Lạc Thành đến thành Vĩnh Ninh cho nhà họ La, giúp nhà họ La lên như điều gặp gió, không còn là phú hào chỉ núp ở Lạc Thành nữa.

Diệp Quân làm thế, nhà họ La há lại không biết phía sau cái chết của La Tú Vân có uẩn khúc? Đừng nói là thế lực của nhà họ Diệp, chỉ riêng việc nhà họ Diệp đã cho nhà họ La lợi ích lớn như thế, nhà họ La sẽ chỉ nhắm mắt làm ngơ, cho dù La Tú Vân đã trải qua những gì, họ cũng không thể làm chủ thay cô.

Đại thiếu nhà họ La có lẽ còn thờ dài mấy tiếng vì cô em gái này, chứ phụ thân và ông nội của anh ta sẽ chỉ vui mừng vì lợi ích mà cô con gái đưa cháu gái này mang về. Con gái nhà họ La, ăn mặc vô lo, thậm chí còn được tiêu tốn một số tiền lớn để đưa ra nước ngoài du học, nhưng nhà họ La không phải là thật sự thương họ, mà là đang gói ghém họ, tương lai lúc mai mối, có thể có được mối liên hôn không tồi.

Hôn nhân của con cái cũng chỉ là một cuộc mua bán, cuộc mua bán của La Tú Vân không phải là kiếm được lời rồi sao?

Sau khi La Tú Vân gặp chuyện, đại thiếu nhà họ La chưa từng có qua lại với Diệp Khuynh Lăng, nếu hôn nhân của La Tú Vân là một cuộc giao dịch, vậy thì tiền và hàng thanh toán xong, đôi bên không cần phải qua lại thường xuyên nữa.

Diệp Khuynh Lăng đi vào trong căn phòng bao, cười nhìn đại thiếu nhà họ La đang có sắc mặt thâm trầm, “Anh vợ đến sớm thật”.

Xưng hô xa lạ này khiến đại thiếu nhà họ La ngẩn ra một lát, “Người ngay thẳng không nói lời mập mờ, nếu tam thiếu đã mời tôi đến, nhất định có yêu cầu, tam thiếu cứ phân phó, nếu La mỗ có thể làm được, nhất định sẽ không thoái thác”.

Diệp Khuynh Lăng lắc đầu, “Chúng ta là người một nhà, không thể ôn chuyện hay sao?”.

Đại thiếu nhà họ La cười rất chế giễu, “Đúng vậy nhỉ người một nhà, người một nhà đã mấy năm chưa từng gặp. Nếu tam thiếu thật sự là vì ôn chuyện cũ, chỉ đành đổi hôm khác thôi, bởi vì tôi thật sự rất bận, việc luôn theo người”.

“Anh vợ tiếp quản chuyện làm ăn của nhà họ La, đương nhiên bận rộn rồi, có thể hiểu được. Cho nên em cũng muốn làm chút chuyện làm ăn nhỏ với anh vợ đây.”

Đại thiếu nhà họ La đã đoán được, không cảm thấy bất ngờ, “Làm ăn gì?”.

“Nhờ anh mang theo chút đồ cho em, với anh thì hẳn không khó. Chỉ là thứ đồ này vận chuyển từ trên biển đến, đoạn đường đó phải chào hỏi anh một tiếng, đương nhiên, sau khi chuyện thành, em tất có trọng tạ.”

Lạc Thành có bến tàu, trên thuyền chỉ cần không có chuyện, rồi lại chuyển đến trạm xe lửa, đoạn đường này mặc dù không gần, nhưng cũng không quá xa, dựa vào địa vị của nhà họ La ở Lạc Thành, bình yên đưa đến thành Vĩnh Ninh, quả thực không khó.

Đại thiếu nhà họ La đang chuẩn bị đồng ý thì đột nhiên phản ứng lại.

Là thứ gì nhất thiết phải đi qua đường của nhà họ La? Thậm chí ngay cả chút khoảng cách từ bến tàu đến trạm xe lửa cũng phải để người ta trông chừng? Thứ đồ vận chuyển từ nước ngoài...

Đại thiếu nhà họ La trợn mắt, sau đó lắc đầu, “Tam thiếu, có những chuyện có thể làm, có những chuyện không thể làm. Nhà họ La bây giờ rất yên ổn, không muốn nổi lên cuồng phong bão táp”.

Tam thiếu nhà họ Diệp muốn làm gì, nhà họ La sẽ không quản, cũng không quản nổi.

Diệp Khuynh Lăng lại thở dài một hơi, “Người một nhà cũng không giúp đỡ?”.

“Tôi họ La.”

Ánh mắt Diệp Khuynh Lăng đang lại, “Nếu anh đã không coi tôi là người một nhà, tôi cũng chỉ đành không coi anh là người một nhà thôi. La đại thiếu, anh có nhớ tuyến đường sắt vận tải này của nhà anh đến như thế nào không? Phụ thân tôi thiện tâm, cảm thấy phu nhân tôi ra đi từ sớm, then với nhà họ La, vì thế cho nhà anh. Anh nói xem, nếu phụ thân tôi biết, người tôi vốn nên lấy là đích nữ nhà họ La, kết quả lại bị nhà anh đổi thành một thứ nữ, chơi trò thể thân... anh cảm thấy phụ thân tôi sẽ có tâm trạng thế nào đây nhỉ? Tôi còn có thể nói cho nhà anh một bí mật nữa, phụ thân tôi hận nhất là người khác lừa ông ấy, đương nhiên, người ông ấy thương yêu nhất là tôi”.

Đại thiếu nhà họ La mặt trắng bệch.

Tư lệnh Diệp đương nhiên thương yêu Diệp Khuynh Lăng nhất, đích nữ nhà họ La cũng không xứng với Diệp Khuynh Lăng, huống hồ là đổi sang con gái do một di nương sinh, Tư lệnh Diệp nhất định sẽ căm phẫn, căm phẫn nhà họ La dám hoán thân, căm phẫn sự lừa gạt của nhà họ La, căm phẫn con trai mình vậy mà lại cưới về một người phụ nữ như thế.

Ngoài ra năm đó Tư lệnh Diệp còn bồi thường, chuyện đó đúng thật là mất mặt.

Tư lệnh Diệp sẽ làm gì? Thu tuyến đường vận chuyển lại, giao cho gia tộc khác, nhà họ La không có tuyến đường vận chuyển đó, những gia tộc trước đây nhà họ đặc tội nhất định sẽ ra tay vào lúc này, cùng giẫm lên nhà họ La. Nếu người khác biết họ còn bị Tư lệnh Diệp căm ghét, đãi ngộ thế nào có thể nghĩ ra được.

Đại thiếu nhà họ La không khỏi khẽ rung mình, nếu nhà họ La bị hủy trong tay mình, anh ta chính là tội nhân thiên cổ.

La đại thiếu trầm mặc gật đầu, “Được, tôi đồng ý với cậu”.

Diệp Khuynh Lăng hài lòng gật đầu, “Em thích qua lại với người thông minh, sau này chúng ta có thể liên lạc nhiều hơn, đã nói chúng ta là người một nhà rồi mà”.

.....

Khi Diệp Khuynh Lăng về đến bàn ăn, Lâm Văn Trúc vẫn đang thông thả ăn, cô hơi kén ăn, cực kì thích một món ăn ở đây, món đó chén đĩa đã sắp sạch bong rồi.

Chủ tịch Lý thấy vậy, chủ động gọi thêm món đó.

Lúc này Diệp Khuynh Lăng mới đặt ánh mắt về lại trên người chủ tịch Lý.

Chủ tịch Lý cười híp mắt, “Tam thiếu, hồi nãy là tôi suy nghĩ nông cạn, không hiểu phải linh hoạt, có thể hợp tác với cậu là vinh hạnh của tôi, đâu thể cảm thấy khó xử chứ? Mặc dù không quy củ, quả thực cũng rất phiền phức, nhưng vấn đề đều có thể giải quyết được, vì tam thiếu, tôi sẽ hết mình”.

Thái độ quay ngoắt như thế, Diệp Khuynh Lăng nhượng mảy, nhìn Lâm Văn Trúc.

Cô đang ăn với vẻ mặt đầy vô tội.

Diệp Khuynh Lăng cong môi cười, nâng chén chúc mừng với chủ tịch Lý, chúc mừng gì, đương nhiên là chúc hợp tác vui vẻ rồi.

Ăn cơm xong, Diệp Khuynh Lăng cùng Lâm Văn Trúc đi dạo một lúc trên đường, rồi Diệp Khuynh Lăng đưa cô đến Phượng Vũ Thiên, bản thân hẳn không vào, chỉ bảo đến lúc đó sẽ đến đón cô.

Đãi ngộ thế này, cũng chỉ có một mình Lâm Văn Trúc mà thôi.

Lâm Văn Trúc đến, khiến sắc mặt cả đám người đều không tốt, còn tưởng là cô đã thật sự mất tích, không quay lại nữa, vậy mà chỉ là tin đồn, nếu là thật thì tốt rồi.

Là thật hay là giả, có lẽ chỉ có Liễu Như Ngọc rõ.

Liễu Như Ngọc kể lại những chuyện xảy ra mấy hôm nay cho Lâm Văn Trúc, thì ra sau khi tin đồn thất thiệt truyền ra, tâm tư mọi người đều nhộn nhạo. Lâm Tuyết Doanh là người biểu diễn chính mới nổi, đi trên con đường giống Lâm Văn Trúc, bây giờ được gọi là tiểu tiên nữ, Lâm Văn Trúc không đến Phượng Vũ Thiên, Phượng Vũ Thiên cũng vô cùng náo nhiệt, Lâm Tuyết Doanh và Chu Nhan đều có ý với căn phòng thay đồ của Lâm Văn Trúc, tranh cãi nhau không ngừng, khiến mọi người được xem không ít chuyện hay.

Lâm Văn Trúc mặt đầy tiếc nuối, không xem được màn tranh đấu của hai người họ, không phải là đáng tiếc sao?

Liễu Như Ngọc cười lắc đầu, trước đây cô ta cảm thấy Lâm Văn Trúc dựa vào khí chất trên người mà khiến tam thiếu đối xử khác biệt với cô, bây giờ mới biết, cô thật sự không đơn giản, vì thế thái độ với cô đương nhiên cũng có biến hóa.

Đây là người có thể sống sót trở về dưới cái miệng hổ của đại thiếu.

“Tôi muốn gặp Ngọc Tiêu Tiêu, cô có thể lập tức thu xếp không?” Lâm Văn Trúc nói ra yêu cầu của mình.

Liễu Như Ngọc không hỏi nguyên nhân, “Được”.

Lâm Văn Trúc xác định cô ta đã nghe hiểu ý của mình, xoay người đi chuẩn bị tiết mục biểu diễn.

Màn biểu diễn của Lâm Văn Trúc vẫn đầy tiếng reo hò như trước, tặng thưởng không ngừng, mọi người đều hò hét muốn cô biểu diễn riêng để bù, bởi vì cuối tháng trước, cô lại đứng đầu bảng.

Lâm Văn Trúc trên sân khấu, lại nhìn thấy Lý Xuyên Dương, vì thế cô cười nhẹ với anh ta, dường như anh ta nhận được sự chào hỏi của cô, mau chóng đáp lại cô.

Lâm Văn Trúc biểu diễn xong, đi đến hậu đài, Liễu Như Ngọc gật đầu với cô.

Vì thế ở Phượng Vũ Thiên, Lâm Văn Trúc gặp được Ngọc Tiêu Tiêu.

Ngọc Tiêu Tiêu đương nhiên không thể trang điểm rực rỡ chói lọi, mà là mặc đồ của người hầu cực kì mộc mạc, không có lớp trang sức tinh xảo hoa lệ, cô gái có đẹp hơn nữa cũng sẽ trở nên tầm thường.

“Tìm tôi làm gì?” Sắc mặt Ngọc Tiêu Tiêu không nhẫn nại, dù là ai, đột nhiên bị gọi đến như vậy, còn phải đổi sang quần áo thế này thì đều sẽ không vui.

“Tam thiếu có ở Vân Chi Thượng không?”

“Ồ, thế này là dò la về tam thiếu?” Ngọc Tiêu Tiêu càng bất mãn hơn.

Sắc mặt Lâm Văn Trúc bình thản, “Không phải, là muốn cho cô một cơ hội lập công”.

Mắt Ngọc Tiêu Tiêu đột nhiên sáng lên, “Có ý gì?”.

“Dạo này tình hình kinh tế của tam thiếu hơi eo hẹp, tôi đoán tam thiếu nhất định đang làm chuyện gì đó, hơn nữa chuyện đó chắc chắn tiêu tốn rất nhiều tiền. Bây giờ tôi đang nghĩ, chuyện lớn này nhất định không phải bây giờ mới làm, sợ dĩ bây giờ thiếu tiền, có lẽ là đã tới giai đoạn kết thúc rồi, vốn đầu tư lúc trước cũng là một món tiền lớn. Món tiền đó của tam thiếu đến từ đâu?”

Ngọc Tiêu Tiêu vẫn không quá hiểu, chuyện này thì liên quan gì đến mình.

Lâm Văn Trúc nói tiếp, “Lúc trước tôi từng nghi ngờ Phượng Vũ Thiên, bởi vì tam thiếu thường lui tới đây, Cổ Hương Liên lại có quan hệ kiểu đó với tam thiếu. Tôi đã nói với đại thiếu rồi, hình như đại thiếu đã từng điều tra, rồi bác bỏ phán đoán của tôi. Sau đó tôi lại nghĩ, ngoài Phượng Vũ Thiên, không phải còn có Vân Chi Thượng sao? Tam thiếu không đến Vân Chi Thượng, có phải là để tránh nghi ngờ? Có ý đến Phượng Vũ Thiên, liệu có phải là cố ý thu hút tầm mắt của người khác vào Phượng Vũ Thiên?”

Ngọc Tiêu Tiêu nhớ lại lúc ở cạnh tam thiếu nhà họ Diệp, người đó hoàn toàn không có phản ứng với sự quyến rũ của mình, đến Vân Chi Thượng thì cũng không ở lâu, đúng là có khả năng này thật.

Bởi vì không có quan hệ gì với Phượng Vũ Thiên, thế nên thường ở Phượng Vũ Thiên, mà bởi vì là chủ nhân của Vân Chi Thượng, thế nên cố hết sức để tránh nghi ngờ, bày ra vẻ không thích Vân Chi Thượng.

Nhưng phải nhớ rằng, lần trước tam thiếu cố ý nhằm vào Phượng Vũ Thiên, rồi còn đến Vân Chi Thượng, bởi thế Vân Chi Thượng càng có giá hơn, đoạt đi được không biết bao nhiêu khách của Phượng Vũ Thiên nữa.

Ngọc Tiêu Tiêu kích động lạ thường, “Suy đoán của cô rất có lý, tôi sẽ báo cho đại thiếu biết”.

Lâm Văn Trúc lắc đầu, “Bây giờ cô có chứng cứ không?”.

Lúc này Ngọc Tiêu Tiêu mới tỉnh táo lại.

Lâm Văn Trúc lại nhắc nhở cô ta, “Cô ở Vân Chi Thượng, đây chính là con đường tốt nhất, tiện cho cô điều tra, nếu cô thật sự có thể tìm ra chứng cứ, rồi lại đưa chứng cứ đến trước mặt đại thiếu, thế thì cô đã lập được đại công rồi”.

Ngọc Tiêu Tiêu ngẫm nghĩ, gật đầu.

Lâm Văn Trúc hơi lưỡng lự, “Đến lúc đó cô đừng quên nhắc đại thiếu, chuyện này tôi cũng có công lao đấy nhé”.

Ngọc Tiêu Tiêu đồng ý không chút do dự, lúc rời khỏi Phượng Vũ Thiên, khoe miệng cô ta cười giễu, nghĩ hay thế, tôi điều tra, rồi còn phải chia một phần công lao cho cô? Không phải chỉ nói có mấy câu thôi sao, chuyện này lẽ nào tôi không nghĩ ra được chắc?

Lúc Lâm Văn Trúc kết thúc, Diệp Khuynh Lăng quả nhiên đã tự mình đến đón cô.

Lâm Văn Trúc yên lặng nhìn hẩn một hồi, “Nếu tam thiếu thật sự bận tới mất tới mũi, có thể không cần đến đón em đâu, em vẫn có thể tìm đường về phủ Thanh Sơn được”.

“Có bận hơn nữa cũng phải ở bên em, thế thì mới có thể thể hiện được tầm quan trọng của em.” Diệp Khuynh Lăng ôm cô lên xe.

Lâm Văn Trúc dựa vào người hẩn, “Đàn ông và phụ nữ đúng là chẳng giống nhau, đàn ông vì toan tính của mình, có bận có mệt hơn nữa cũng vui vẻ chịu đựng, thậm chí không tiếc đánh đổi tất cả và không màng hậu quả. Mà phụ nữ thì chỉ khao khát bình yên, mong người mình quan tâm luôn bình an”.

“Ý em là đang cầu nguyện ta luôn bình an?”

“Tam thiếu đương nhiên có thể luôn bình an.”

“Cho nên em không cần cầu nguyện.”

Lâm Văn Trúc nhắm mắt, trong đầu xẹt qua rất nhiều khuôn mặt, La Tú Vân, Cổ Hương Liên, Liễu Như Ngọc, Ngọc Tiêu Tiêu, cô thật sự không hiểu, đàn ông đối xử với phụ nữ như công cụ, vì sao phụ nữ không chỉ không phản kháng mà còn muốn trở thành công cụ hữu ích, là bản thân phụ nữ yếu kém, hay là thói đời này không cho phụ nữ con đường sống?

Nếu có thể, cô thật sự hi vọng có một thế giới có thể cho phụ nữ tự do lựa chọn cuộc sống của mình, không cần phải sống dựa vào đàn ông.

Cô mở mắt, lại cảm thấy buồn cười, cô cảm thấy người khác là công cụ, bản thân cô chẳng phải cũng là một công cụ hay sao, hơn nữa cô còn chủ động ở lại chủ động lựa chọn làm công cụ nữa.

46. Chương 46: Tôi Chỉ Thích Người Đàn Ông Đứng Trên Đỉnh

Đêm dài đằng đẵng, Lâm Văn Trúc tựa vào lòng Diệp Khuynh Lăng, mặc tay hắn chơi đùa tóc mình, nghĩ ngày mai lúc tỉnh dậy lại có thể nhìn thấy khuôn mặt xoắn xuýt buồn bực của Minh Nguyệt rồi. Mỗi lần Minh Nguyệt chải tóc cho cô, chỗ tóc có nút buộc đều sẽ khiến Minh Nguyệt phải cẩn thận từng li từng tí, sợ động tác hơi mạnh sẽ làm cô đau, cô đều nói với Minh Nguyệt không sao cả, lần sau Minh Nguyệt vẫn sẽ cẩn thận và rồi trí như thế, cô dứt khoát chẳng nói gì nữa, dù sao thì cũng cảm thấy hơi thú vị.

“Thời gian này ta sẽ rất bận.”

Có thể khiến hắn nói rằng hắn bận, vậy chính là thật sự rất bận.

Cô khẽ ngẩng đầu, nếu bây giờ là ban ngày hoặc có ánh đèn sáng trưng, nhất định có thể nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt cô, tựa như ánh nền nho nhỏ trong căn phòng u tối, lấp lóe thiếu chảy mắt.

Đây là lần đầu tiên hắn chủ động nói cho cô biết rằng tiếp theo hắn sẽ rất bận, coi như thông báo?

“Ừm.” Cô gật đầu.

Tay Diệp Khuynh Lăng sờ cằm cô, khẽ nâng lên, “Ý là biết hay là đã sớm biết rồi?”.

“Em chẳng dám đoán ý của tam thiếu đâu.”

“Vậy bây giờ ta cho phép em đoán.”

“Ý là... biết đi!”

Diệp Khuynh Lăng cười trầm thấp.

Lâm Văn Trúc giải thích, “Sắp đến ngày giỗ của phu nhân rồi, Tư lệnh cũng sẽ trở về, đến lúc đó tam thiếu phải đến phủ Bạch Vân báo cáo, tam thiếu đương nhiên sẽ rất bận”.

Đến phủ Bạch Vân báo cáo? Hình dung này khiến hắn vui vẻ, “Là phải đi báo cáo”.

“Ừm.” Cô gật đầu, nhắm mắt định ngủ.

Diệp Khuynh Lăng thật sự bận rộn, dù sao thì cũng không thể đi dạo trong phủ cùng Lâm Văn Trúc, vì thế cô bèn dẫn Minh Nguyệt đi dạo khắp nơi, như vô ý, lại đến Bích Lạc Hiên.

Cô đứng ở cửa đợi một lát, quả nhiên, không lâu sau Đặng Thanh Vân bèn dẫn A Lan cùng đến đây.

Đặng Thanh Vân khó hiểu nhìn Lâm Văn Trúc, “Bích Lạc Hiên này rốt cuộc có sức hút lớn đến mức nào vậy, khiến Lâm tiểu thư thích chạy đến đây như thế, chuyện này khiến tôi cứ tò mò mãi”.

Lâm Văn Trúc nói thẳng, “Tôi đang đợi cô đó!”.

Đặng Thanh Vân ngẩn ra, sau đó phản ứng lại, sao Lâm Văn Trúc lại biết mình sẽ đến tìm cô ta chứ, nói lời này chẳng qua chỉ là ra vẻ thần bí mà thôi, Đặng Thanh Vân không khỏi khẽ hừ một tiếng, “Nếu đã là tìm tôi, vậy hẳn là có chuyện muốn nói nhỉ!”.

Lâm Văn Trúc khẳng khái gật đầu, “Đúng, còn là một bí mật, nhưng mà không biết Đặng tiểu thư có dám nói chuyện riêng với tôi không?”.

Lâm Văn Trúc chủ động bảo Minh Nguyệt ở lại bên ngoài Bích Lạc Hiên, Minh Nguyệt đương nhiên nghe theo, Lâm Văn Trúc làm vậy, Đặng Thanh Vân cũng chỉ đành bảo A Lan ở lại bên ngoài. Đặng Thanh Vân cũng muốn biết, Lâm Văn Trúc muốn làm trò gì.

Đặng Thanh Vân ngẫm nghĩ, phủ đầu trước, “Có phải bây giờ cô rất hận tôi, hối hận vì đã thả tôi đi, hận tôi không lập tức chết luôn?”.

Ánh mắt Lâm Văn Trúc khẽ lướt qua Đặng Thanh Vân, dường như Đặng Thanh Vân đang nói chuyện vớ vẩn vậy.

Đặng Thanh Vân sẽ không dễ dàng bị đánh bại như thế, “Rất bất ngờ, có đúng không? Tôi trở về, tam thiếu rõ ràng biết là tôi bày trò, nhưng vẫn đối xử với tôi như trước, chưa từng trừng phạt tôi, thậm chí còn bảo vệ tôi hơn, không để tôi và Hằng Nhi chịu chút thương tổn nào”.

Lòng phụ nữ rút cuộc nhỏ đến mức nào nhỉ, Đặng Thanh Vân không tin Lâm Văn Trúc sẽ không để ý chuyện này.

Lâm Văn Trúc cho Đặng Thanh Vân một nụ cười có ác ý, “Điều bất ngờ nhất lẽ nào không phải là tôi vẫn còn sống trở về hay sao?”.

Sắc mặt Đặng Thanh Vân quả nhiên sững ra, cô ta đã từng nghĩ đến rất nhiều khả năng, bất luận là khả năng nào, Lâm Văn Trúc đều không nên sống sót trở về. “Có phải cô đã hợp tác gì đó với đại thiếu, muốn trở về để điều tra gì đó?”.

Lâm Văn Trúc che miệng cười, “Cô thế này là đang mắng tam thiếu ngốc ư”.

Cô có mục đích rõ ràng như thế, tam thiếu vẫn giữ cô lại bên cạnh, đó không phải là tam thiếu ngu ngốc hay sao?

Đặng Thanh Vân ngậm miệng, vừa rồi đã quá kích động rồi, nếu Lâm Văn Trúc đã nói là đợi mình, vậy thì nhất định có chuyện muốn làm.

Lâm Văn Trúc đi dạo một vòng trong sân của Bích Lạc Hiên, “Bích Lạc Hiên trước đây vẫn luôn có tin đồn rằng nó có ma, cô thật sự không sợ?”.

“Mấy chuyện ma mánh chỉ là lời mê tín đồn nhảm vớ vẩn.”

“Vậy thì trước khi gặp chuyện tam thiếu phụ nhân từng gặp cô, đó cũng là lời đồn nhảm?”

Đặng Thanh Vân hiểu ra, “La Tú Vân, cô là vì La Tú Vân... Cô và cô ta rút cuộc có quan hệ gì?”.

“Không có quan hệ gì. Chỉ là tôi vô tình biết được một bí mật, cho nên muốn chia sẻ với cô một chút thôi.”

“Bí mật gì?”

“Tình sử của cô và tam thiếu đó, nghe nói khi đi du học ở nước ngoài, lúc đi chơi, tam thiếu vô ý ngã xuống nước, là cô nhảy xuống cứu tam thiếu, còn luôn chăm sóc tam thiếu, sau khi tam thiếu tỉnh lại trong bệnh viện, hai người bắt đầu qua lại. Nhưng tôi lại nghe nói một chuyện nữa, thì ra hồi đó người cứu tam thiếu là một người khác, cô chỉ chăm sóc tam thiếu ở bệnh viện thôi, còn cố ý để tam thiếu hiểu lầm là cô đã cứu tam thiếu nữa.”

“Cô...”

“Muốn biết vì sao tôi lại biết được chuyện này hả? Dựa vào cái gì mà tôi phải nói cho cô biết chứ?”

Quả thực chuyện năm đó Đặng Thanh Vân đã quá đáng, nhưng cũng là do bản thân La Tú Vân không hành động, nếu La Tú Vân trực tiếp đến trước mặt Diệp Khuynh Lăng nói rõ chuyện đó ra, vậy thì không thể để Đặng Thanh Vân làm thật giả lẫn lộn được.

Lâm Văn Trúc cũng đã từng hỏi La Tú Vân, vì sao không nói rõ ra chứ!

La Tú Vân cười rất bất đắc dĩ, cô ấy nói, nếu không nói rõ thì có thể tự an ủi mình, là Đặng Thanh Vân đoạt đi tất cả của mình, chứ không phải là tất cả đều không liên quan đến mình.

Mà nói rõ ra rồi, Diệp Khuynh Lăng sẽ lựa chọn ở bên La Tú Vân sao? Hay là tiếp tục ở bên Đặng Thanh Vân, lấy tiền ra đền đáp ơn cứu mạng của La Tú Vân?

Không ai biết nói rõ ra thì sẽ thế nào, La Tú Vân cũng không dám, bởi vì cô ấy nhìn thấy ánh mắt Diệp Khuynh Lăng khi nhìn Đặng Thanh Vân, sự thân thiết và yêu chiều đó, khiến cô ấy đột nhiên mất đi dũng khí nói ra chân tướng.

“Vậy cô nói những điều này trước mặt tôi làm gì?” Đặng Thanh Vân nổi cáu, “Muốn dùng chuyện này uy hiếp tôi, tôi có thể nói rõ cho cô biết, không thể. Chuyện lần trước tôi làm, có thể khiến Khuynh Lăng

không so đo, chuyện lần này, anh ấy vẫn sẽ không so đo, cô không tin thì có thể thử xem, xem xem anh ấy có để tâm chuyện hồi ấy có phải là tôi thật sự cứu anh ấy hay không”.

“Tôi đương nhiên sẽ không lấy chuyện nhỏ này làm phiền tam thiếu làm gì, chỉ là muốn biết rốt cuộc cô đã nói gì với tam thiếu phu nhân thôi.”

“Lâm Văn Trúc, lẽ nào cô cũng tin những tin đồn ma quỷ đó, cảm thấy bởi vì tôi đã nói gì đó khiến La Tú Vân tự sát? Cô không ngại thì có thể ngẫm nghĩ thêm xem, nếu tôi không nói gì, đây chỉ là lời đồn đãi của mọi người, cô hoàn toàn không cần phải bận tâm về nó. Nếu tôi thật sự đã nói gì đó... tam thiếu sẽ không biết, anh ấy có biết thì cũng không so đo, cho nên dù cô biết, thế thì sao?”

“Cô thế này là đang thừa nhận, cô đã nói gì đó với tam thiếu phu nhân khiến cô ấy tự sát?”

Trong nháy mắt, Đặng Thanh Vân đột nhiên nhớ ra điều gì đó. Chuyện cứu người năm đó, cô ta và La Tú Vân không phải chưa từng gặp mặt nhau, khi cô ta còn đang thấp thỏm, La Tú Vân lại chủ động hứa rằng sẽ không nói chuyện này ra. Khi La Tú Vân gả đến nhà họ Diệp thì cũng từng nói lại với mình như thế, chuyện xảy ra trước đây, La Tú Vân sẽ không lấy ra để rêu rao gì.

Cho nên, vì sao Lâm Văn Trúc lại biết được chuyện này?

“Cô và La Tú Vân có quan hệ gì? Vì sao cô lại quan tâm đến chuyện của cô ta như thế?”

“Cô nói cho tôi biết cô đã nói gì với cô ấy, tôi sẽ nói cho cô biết đáp án.”

Đặng Thanh Vân đột nhiên nảy ra một tính toán, thì ra Lâm Văn Trúc đến vì cái chết của La Tú Vân, bản thân Lâm Văn Trúc tự muốn tìm đường chết, vậy mình sẽ tác thành cho cô ta.

“Được, tôi có thể nói cho cô biết tôi đã nói gì với La Tú Vân. Nếu cô muốn biết, ba ngày sau, gặp ở Tịnh Hồ, những gì cô muốn biết, tôi sẽ nói hết với cô.”

Nhưng mà cô cảm thấy cô có thể gánh vác chân tướng đó sao?

Ngày giỗ của Nhậm Vũ Tinh đến, Diệp Khuynh Lăng đương nhiên phải về phủ Bạch Vân, bởi vì Diệp Quân đã vội vã trở về rồi.

Diệp Quân vừa nhìn thấy đứa con trai này thì đã đầy bất mãn, nhưng vẫn chưa mất đi lý trí, biết để lại mặt mũi cho hắn trước mặt mọi người, sau khi đuổi tất cả mọi người đi, ông ta mới nói chuyện tử tế với Diệp Khuynh Lăng.

Diệp Quân thuận tay ném một nghiên mực vào người Diệp Khuynh Lăng, “Rốt cuộc anh đang làm gì thế hả, tôi vừa về, chân còn chưa đặt xuống đất thì đã có người xếp hàng tới tố cáo với tôi rồi”.

“Đều là đám người ở đâu ở đâu ấy, con bảo đảm...”

Diệp Quân lại ném tách trà qua, “Anh phản rồi hả, còn muốn cho người đi uy hiếp người ta?”.

Diệp Khuynh Lăng hé miệng, rồi không phục mà mím môi.

Diệp Quân hô hấp gấp gấp kịch liệt, cái thằng này quá kém rồi, cũng quá vớ vẩn rồi. “Anh nói anh xem, cần nhiều tiền như thế làm gì? Con đường chính quy thì không đi, lại đi ép một chủ tịch ngân hàng nhỏ, thật sự ném thể diện của nhà họ Diệp ta đi đâu rồi. Rốt cuộc anh đang làm gì hả, sao lại cần số tiền lớn như thế?”.

Diệp Khuynh Lăng tiếp tục trầm mặc.

“Được được được, anh không nói có phải không? Vậy dưới chân Thanh Sơn, thi thể thành núi, chuyện này thì dù sao anh cũng nên nói chứ hả?”

Mất Diệp Khuynh Lăng phẩm đỏ, hắn vẫn bước bình không chịu nói.

“Có phải anh cảm thấy tôi không dám làm gì anh không? Tôi tưởng anh chỉ náo loạn vớ vẩn thôi, vậy mà anh còn lạm sát người vô tội, đó là mạng người, anh có biết rốt cuộc anh đang làm gì không hả?”

“Con đương nhiên biết con đang làm gì.” Diệp Khuynh Lăng nhìn phụ thân mình, trong mắt đều là vẻ trấn định và không chút sợ sệt. “Thi thể đầu tiên dưới chân Thanh Sơn, là người đầu tiên đến ám sát con, khi

đó con vô cùng sợ hãi, nhưng để bảo vệ tính mạng mình, một đao cuối cùng là con đích thân đâm. Thi thể thứ hai là một người phụ nữ, muốn hạ độc vào trà con uống, cho nên con giết cô ta... Sau đó có bao nhiêu người, con không nhớ rõ nữa, bởi vì số lần con đích thân động thủ quá ít, một vài tử sĩ đều là họ bắt được. Đương nhiên, dưới chân Thanh Sơn không chỉ có họ, mà còn có một nắm mồ, đó đều là những người vì bảo vệ con mà bị sát hại. Vì sao con phải giữ họ lại, là vì con đang tự nhắc nhở mình, nếu mình không trở nên kiên cường mạnh mẽ thì sẽ trở thành một thi thể giống họ, nếu bản thân con không trở nên có năng lực, những người bên cạnh con cũng sẽ trở thành một nắm mồ”.

Lạ là Diệp Quân lại trấn định lại, những chuyện này vậy mà người làm cha như ông ta đều không biết. Ông ta chỉ biết cậu con trai này họ Diệp, không có ai dám làm khó nó, nó có thể ngang ngược hống hách trong thời thế loạn lạc này, chỉ cần mình không ngã xuống, người khác có cảm phần cũng sẽ không hé răng gì, nhưng ông ta lại quên mất, cái họ này cũng mang đến cho nó điều gì.

Diệp Quân đột nhiên cảm thấy mình đã già rồi, bởi vì ngay cả cậu con trai ngây ngô nhất cũng đã hiểu chuyện rồi, cũng học được cách tự bảo vệ mình rồi.

Diệp Khuynh Lăng nói tiếp, “Con cần tiền, chính là để có thêm lớp áo bảo vệ cho mình... Cha, con đã mua một lô súng, đi con đường của nhà họ La”.

Diệp Quân ngẩn ra, thở dài một hơi, “Vậy được rồi!”.

Diệp Khuynh Lăng thở phào một hơi, tiếp tục, “Cha, cha đừng có người khác nói gì thì nghe nấy, cái gì mà chủ tịch nhỏ chứ, thực ra quyền to lắm, con cần có chút tiền, cần bản chẳng là gì với ông ta cả...”.

Thế này là vẫn chưa định xong đây.

“Nói lời khôn nạn gì đấy.”

“Con không có tiền trả.” Diệp Khuynh Lăng chìa tay, vô cùng vô tội, tiền đã tiêu sạch cả rồi!

Diệp Quân lại trào cơn tức, nhớ tới lời Diệp Khuynh Lăng mới nói, lại thôi. “Mấy chuyện này con đừng đặt trong lòng, nhưng ngày giỗ của mẫu thân con dù sao con cũng nên để tâm đến chứ?”.

“Con cũng muốn để tâm đến, nhưng ngay cả mẫu thân con trông như thế nào con cũng không nhớ, mẫu thân cũng không chăm sóc con, con... Được rồi, con có cần giả vờ ra dáng vẻ đau lòng gần chết không?”

Lần này Diệp Quân thật sự nổi giận.

Diệp Khuynh Lăng vội chuồn đi.

Diệp Quân cũng đầy đau khổ, đúng vậy, A Vũ đi sớm như vậy, ngay cả Khuynh Lăng cũng không nhớ dáng vẻ của bà ấy, nếu như A Vũ biết được, vậy thì sẽ đau lòng sẽ buồn đến mức nào? Vì sao A Vũ chết, không ai biết rõ hơn Diệp Quân, lần này lại nhắc nhở ông ta phải đối tốt với Diệp Khuynh Lăng hơn một chút, nếu không A Vũ nhất định sẽ trách ông ta không chăm sóc tốt cho con trai họ.

Diệp Khuynh Lăng ra khỏi thư phòng, đầu cũng không quay lại.

Hắn muốn cố ý nhắc nhở Diệp Quân về cái chết của Nhậm Vũ Tinh, khiến Diệp Quân áy náy, thế thì ông ta mới lo liệu cho mình bất chấp nguyên tắc, giúp mình bất chấp nguyên tắc.

Còn về chuyện nhớ nhung hay đau lòng vì Nhậm Vũ Tinh, người phụ nữ đó xứng sao?

Trong lòng hắn đột nhiên bốc lên ngọn lửa căm thù phùng phùng, nếu có một ngày, hắn bày ra tất cả trước mặt phụ thân hắn, phụ thân sẽ có dáng vẻ thế nào nhỉ? Hắn thật sự rất chờ mong ngày đó đến.

Diệp Khuynh Lăng về phủ Bạch Vân này, đương nhiên đạt được nhiều lợi ích, không chỉ bắt Diệp Quân trả số tiền nợ chủ tịch Lý, mà còn lấy được một món tiền từ chỗ Diệp Quân.

Hắn thật sự muốn thưởng thức vẻ mặt của đại ca mình.

Phơi vài nhược điểm ra cho người khác xem, chưa hẳn là thật sự giao nhược điểm cho người khác, mà là thông qua nhược điểm đó đạt được nhiều lợi ích hơn, hơn nữa còn là đối thủ chủ động đưa đến trước mặt mình.

Buổi biểu diễn riêng của Lâm Văn Trúc đương nhiên phải bù, nếu không mọi người đều có ý kiến, khách khứa mặc dù không phải thượng đế, nhưng cũng là cha mẹ cơm áo của mọi người, không ai dám đắc tội.

Sau buổi biểu diễn, Lâm Văn Trúc mệt lử.

Sau đó Liễu Như Ngọc đến tìm cô, yêu cầu dành cho cô rất đơn giản, dạo này Diệp Khuynh Lăng ra ngoài gặp một vài nhân vật lớn, bảo cô nghĩ mọi cách lấy được danh sách, Lâm Văn Trúc gật đầu đồng ý.

Liễu Như Ngọc thấy Lâm Văn Trúc dễ dàng đồng ý như thế, trên mặt cô không lộ ra bất cứ vẻ chán chừ hay khó xử nào, cô ta không khỏi mở miệng nói, “Phụ nữ không cần phải trung thành như thế, đặt trứng chim trong một cái rổ, sớm hay muộn cũng gà bay trứng vỡ, muốn thoát khỏi đầm lầy, phải sớm có tính toán cho mình”.

Lâm Văn Trúc ung dung nhìn Liễu Như Ngọc, “Liễu tỷ có kiến nghị hay gì sao?”.

Liễu Như Ngọc như vô tình nói, “Lý thiếu hôm nay lại đến rồi, buổi biểu diễn của cô anh ta thật sự không bỏ lỡ bất cứ màn nào, cũng may là anh ta chưa lấy vợ, nếu không thì vợ anh ta chắc chắn sẽ bận lòng lắm”.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn ý tốt của cô.”

“Hi vọng cô thật sự hiểu.”

Lâm Văn Trúc hiểu được Liễu Như Ngọc, nhìn thấy kết cục của những người bên cạnh rồi, sao có thể không sắp xếp cho mình một đường lui.

Chỉ là mình và Liễu Như Ngọc hoàn toàn khác nhau.

Lâm Văn Trúc thay quần áo, đi ra khỏi phòng thay đồ, chuẩn bị rời đi, lại không ngờ rằng sẽ gặp phải người mà Liễu Như Ngọc vừa nhắc đến. Thông thường thì khách không được đi vào hậu đài, đương nhiên, hề chuyện gì cũng có ngoại lệ, quy tắc dù sao cũng được lập ra bởi những người có đặc quyền, chỉ là Lý Xuyên Dương là do Kim tỷ đưa vào hay là do Liễu Như Ngọc đưa vào, Lâm Văn Trúc cũng không biết.

Cô đi qua, “Lý thiếu”.

Lý Xuyên Dương nhìn cô, cảm thấy cô rất gây, không nhận được mà đau lòng, vốn còn đang do dự với quyết định, đột nhiên đã hạ quyết tâm. “Nếu cô muốn rời đi, tôi có thể giúp cô”.

Rời đi, đương nhiên là rời khỏi tam thiếu.

Lâm Văn Trúc đột nhiên hiểu ra, Lý Xuyên Dương chắc chắn là một trong những người biết nội tình, biết cô bị tam thiếu bỏ rơi thế nào, sau khi Đặng Thanh Vân trở về, Diệp Khuynh Lăng mặc kệ cô, hoàn toàn không đặt cô trong lòng.

Lâm Văn Trúc lắc đầu, “Cảm ơn, nhưng không cần đâu”.

Lý Xuyên Dương túm chặt cô, “Vì sao? Lẽ nào cô sợ tôi vì vậy mà đắc tội với tam thiếu...”.

Lâm Văn Trúc gạt tay anh ta ra, “Không phải, tôi thích người đàn ông đứng ở trên đỉnh, bây giờ đối với tôi tam thiếu chính là người như thế”.

Lý Xuyên Dương đỡ đầu nhìn cô, sau khi cô đã đi một đoạn xa, anh ta vẫn chưa phục hồi được tinh thần.

47. Chương 47: Người Trong Lòng Đã Chết

Ngày giỗ Nhậm Vũ Tinh, Diệp Khuynh Lăng cuối cùng cũng lộ ra mấy phần đau buồn, Diệp Quân thăm cảm thấy chút an ủi, Diệp Khuynh Mặc thì cảm thấy đệ đệ này của hắn ta càng ngày càng làm bộ làm tịch rồi, cảm xúc mà cứ như là xiết vậy, nói thay đổi là thay đổi luôn.

Buổi đêm, Diệp Khuynh Lăng rời khỏi phủ Bạch Vân, hắt xách một bình rượu, lại một mình đến căn nhà đơn sơ đó, lần này người đi theo sau hắn không phải Thạch Nham, mà là Khương Việt. Khương Việt thấy

Diệp Khuynh Lăng hơi bưng tỉnh khi nhìn thấy mình, không khỏi nghĩ sâu, lúc này, liệu tam thiếu có nhớ đến Thạch Nham? Nhưng mà đây đều không phải là chuyện mà mình có thể làm chủ.

Diệp Khuynh Lăng một mình vào căn nhà, không có đèn, hắt ngồi trên một chiếc ghế phủ đầy bụi, khóe miệng như cười như không, hắt nhắc bình rượu lên, đổ rượu thẳng vào miệng mình.

“Hôm nay là ngày giỗ của người phụ nữ đó, phụ thân tốt đó của con, liệu có nhớ ra hôm nay cũng là ngày giỗ của một người phụ nữ khác?” Hắt nói đầy chế giễu.

Nếu có thể, hắt thật sự hi vọng mẫu thân mình không lựa chọn sinh mình ra, cao chạy xa bay với người mà bà yêu, rời xa chốn hồng trần thế tục này, hắt cũng không muốn sống cuộc sống mà mình chán ghét này, tất cả về đúng quỹ đạo, mặc kệ nhà họ Diệp hay không phải nhà họ Diệp, mà hắt chẳng qua cũng chỉ là một sự tồn tại dư thừa.

Hắt không thể quên được, thái độ lạnh nhạt của Diệp Quân khi mình “chết”, khi hắt nhắc đến việc cái chết của nhị ca có vấn đề, ông ta thờ ơ, giống như “cái chết” của mình không chút quan trọng, điều này khiến hắt có một cảm giác rất sung sướng – Diệp Quân, nếu ông biết người chết không phải thằng con trai mà ông ghét, mà là thằng con trai ông yêu thương hết mực, ông sẽ có vẻ mặt thế nào?

Chỉ có thù hận, mới có thể thúc hắt tiếp tục tiến bước, tiếp tục phấn đấu.

Nghĩ vậy cũng thật đáng buồn, cho dù tương lai hắt thành công thì sao, mẫu thân đã chết rồi, nghĩa phụ đã chết rồi, hai người họ không ai có được hạnh phúc, thứ hắt khổ sở truy tìm là gì đây?

Hắt không hiểu, cũng không muốn hiểu, chỉ có vào khoảnh khắc đặc biệt này, hắt mới cho phép mình yếu đuối, để rồi sang ngày hôm sau thì lại tiếp tục trở thành tam thiếu nhà họ Diệp sát phạt quyết đoán.

Sao có thể quên được chứ? Khi hắt cẩn thận tìm đến đây, muốn trò chuyện với mẫu thân, đó là ánh sao duy nhất, là hơi ấm duy nhất trong cuộc đời cô độc của hắt.

Hắt nhìn thấy gì? Hắt nhìn thấy mẫu thân nằm trên giường, mắt mở trừng trừng, nhìn về phía cửa, mà trên cổ bà, có vết tím bầm, bà bị bóp chết, bị chính tay Diệp Quân bóp chết. Hơi ấm trong sinh mệnh hắt, cứ bị dập tắt như vậy, sự thực đáng thương đáng hận biết bao, phụ thân hắt chính tay bóp chết mẫu thân hắt.

Hắt là một người dư thừa.

Hắt mới nhớ ra, thì ra hôm đó là ngày giỗ của Nhậm Vũ Tinh, vì thế phụ thân bóp chết mẫu thân, tuần tang bà cùng Nhậm Vũ Tinh, hắt không biết Diệp Quân nhất thời lỡ tay hay là hành vi trong cơn căm phẫn khi uống say, nhưng mẫu thân chết rồi, kẻ giết bà là Diệp Quân, thế là đã đủ, còn về lý do, hắt không cần biết.

Đó là một câu chuyện xưa cũ, đẹp đẽ mà trần tục.

Diệp Quân bị Nhậm Vũ Tinh trẻ trung xinh đẹp tính cách ngông nghênh thu hút, có lẽ là nhiễm căn bệnh chung của đàn ông thời đó, thích cô gái xinh đẹp biết làm nũng thoát nhìn lại ngốc nghếch, hai người họ rơi vào bể tình, đáng về tình yêu đích thực, còn về việc tình yêu của họ có làm tổn thương đến vợ cả và con trai của Diệp Quân hay không, ai mà quan tâm chứ?

Hôn lễ của Nhậm Vũ Tinh, tiếng tăm vang xa, bà ta khiến Diệp Quân dùng phương thức phô trương nhất cưới bà ta về như ý nguyện, đáng tiếc đó lại là bi kịch của Nhậm Vũ Tinh. Nhậm Vũ Tinh vô cùng vui mừng, một cô gái ở một gia đình bình thường, không chỉ trở thành người trong lòng Tư lệnh Diệp, còn có thể khiến ông ta say đắm, phần tự hào, tự tin, vui vẻ đó, bà ta hận không thể để cho toàn thiên hạ đều biết.

Em gái sinh đôi của Nhậm Vũ Tinh là Nhậm Tuyết Tinh, đương nhiên cũng phải tham dự hôn lễ của họ.

Sau đó thì sao? Diệp Quân uống say, coi Nhậm Tuyết Tinh thành Nhậm Vũ Tinh, làm trò bần thỉu, đường đường là Tư lệnh Diệp, sau khi làm ra chuyện như thế, vậy mà còn đổ trách nhiệm lên cô gái nhỏ nhà người ta, nói là Nhậm Tuyết Tinh quyến rũ anh rể, ông ta uống say, nhầm lẫn nên làm ra chuyện như thế.

Nhậm Vũ Tinh như nổi điên mà trách tội em gái, khắc trước bà ta còn đang sống trên thiên đường, khắc sau bà ta đã sống dưới địa ngục, tình yêu hoàn mỹ của bà ta, hôn lễ hoàn mỹ của bà ta đã có tì vết ghê

tổm, kinh khủng hơn chính là bà ta không rời xa được không bỏ đi được, lại không thể nào không bận lòng về chuyện đó.

Nhậm Vũ Tinh cố chấp đột nhiên tìm được một thú vui, đó chính là giày vò Diệp Quân, giày vò Nhậm Tuyết Tinh, ai bảo hai người đó có lỗi với mình chứ? Trước mặt Diệp Quân bà ta vô lý gây sự, dù sao Diệp Quân cũng đuối lý, cái gì cũng thuận theo bà ta; còn về Nhậm Tuyết Tinh, bà ta tốt bụng cho Nhậm Tuyết Tinh một nơi để sống, ngoài mặt là chăm sóc cô em gái vô tội này, trên thực tế lại dùng cách này phá hoại em gái và vị hôn phu, tình yêu của bà ta bị phá hỏng, sao người khác có thể có được tình yêu hoàn mỹ?

Sau khi Nhậm Tuyết Tinh bị kiểm tra ra là đã mang thai, Nhậm Vũ Tinh càng thêm điên cuồng.

Cuối cùng Nhậm Vũ Tinh trở nên tinh thần thất thường, sức khỏe suy nhược, khi biết mạng mình không còn kéo dài được lâu nữa, bà ta còn tốt bụng bảo Diệp Quân phải chăm sóc cho em gái mình thật tốt, dù sao thì con của em gái cũng là con của Diệp Quân, phải nuôi nấng đứa con này bên cạnh ông ta.

Nhậm Vũ Tinh đương nhiên biết Diệp Quân hối hận thế nào vì đã làm sai, bà ta để Diệp Khuynh Đình được nuôi nấng ngay bên cạnh Diệp Quân, thời thời khắc khắc nhắc nhở ông ta về lỗi sai mà ông ta đã phạm phải, như thế thì ông ta mới áy náy với Lăng Nhi, mới đối xử khác với Lăng Nhi, còn Diệp Khuynh Đình được nuôi nấng thế nào, liên quan quái gì đến bà ta?

Đó là chuyện cuối cùng mà Nhậm Vũ Tinh làm vì con trai mình, bà ta biết rõ tình yêu của đàn ông chẳng là gì, rồi ông ta sẽ gặp được cô gái trẻ trung xinh đẹp hơn, nhưng mà bà ta rời đi khi còn trẻ trung xinh đẹp, đó chính là nốt ruồi son trong lòng Diệp Quân, Diệp Quân sẽ mãi mãi áy náy với bà ta, sau đó sẽ chuyển phần áy náy đó thành yêu, đặt vào người Lăng Nhi.

Ngày giỗ của Nhậm Vũ Tinh, Diệp Khuynh Lăng sẽ đau buồn vì bà ta sao?

Diệp Khuynh Lăng thật sự đương nhiên sẽ như vậy, nhưng mà hẳn không phải Diệp Khuynh Lăng thật sự.

Sau ngày giỗ của Nhậm Vũ Tinh, Diệp Quân đưa riêng Diệp Khuynh Lăng đến chào hỏi một vài “bạn bè cũ” của ông ta, lấy ra mặt mũi bao năm, đích thân nhờ những người bạn cũ chiếu cố cậu con trai này của mình, mọi người đều là người thông minh, rất rõ Diệp Quân thế này là có ý gì, thái độ của Diệp Quân chưa từng thay đổi, lại còn thiên vị cậu con trai này thêm, sự thay đổi duy nhất là thể hiện rõ thái độ ngay bên ngoài.

Mọi người có thể tưởng tượng được, lần này về quân doanh, Diệp Quân nhất định sẽ ra tay, binh quyền trong tay Diệp Khuynh Mặc nhất định sẽ bị suy yếu, Diệp Khuynh Mặc cũng sẽ dần dần bị gạt sang một bên.

Diệp Quân cũng không ngờ, không phải là chỉ dẫn riêng Diệp Khuynh Lăng đến tận nhà hỏi thăm, mà là lựa chọn một nơi riêng tư để gặp mặt, mức độ bí mật có thể gọi là ở mức cấp cao nhất.

.....

Nửa đêm, Lâm Văn Trúc ngồi trên giường đọc sách, phía trước là mấy chiếc bếp lò, trên người cô cũng ôm một bình nước nóng hầm hập, cảm nhận được sự ấm áp trong thời tiết lạnh giá này, tâm trạng cũng tốt hơn không ít, điều này khiến cô thầm khen ngợi và hài lòng về Minh Nguyệt hơn không ít.

Diệp Khuynh Lăng tiến vào, mang theo một cơn gió lạnh, Lâm Văn Trúc khẽ nhíu mày, nghiêng người nhìn hẳn.

Dáng vẻ ghét bỏ này của cô, khiến Diệp Khuynh Lăng cười nhẹ, hẳn như cố ý, dùng khuôn mặt tạt qua gió lạnh của mình dán vào mặt cô, cô càng trốn, hẳn càng áp sát.

“Gan càng ngày càng lớn rồi đấy nhỉ, dám trốn luôn rồi.” Diệp Khuynh Lăng sửa lại vẻ mặt.

Lâm Văn Trúc bỏ sách xuống, như cố ý thở dài một hơi, “Hết cách rồi, người đã chết mấy lần thì sẽ không thấy chuyện sống chết quá quan trọng nữa, sống hay chết đều không bận tâm, gan đương nhiên cũng lớn

“Ta còn tưởng người đã trải qua sinh tử sẽ vô cùng trân trọng cái mạng nhỏ của mình nữa chứ.”

Lâm Văn Trúc liếc hẳn, “Đó là vì tam thiếu chưa từng chết”.

Diệp Khuynh Lăng dùng bàn tay lạnh giá sờ mặt cô, lần này, cô nói sai rồi, hẳn thật sự đã từng chết rồi, chết để rồi ngay cả mình là ai cũng đã thay đổi.

Cô luôn cảm thấy ánh mắt của hắn cứ là lạ, cô thăm quan sát một lát, “Tam thiếu, anh làm sao thế? Xảy ra chuyện gì à?”

Tam thiếu xảy ra chuyện gì, tam thiếu đã sớm xảy ra chuyện rồi.

“Muộn thế này rồi, ngủ thôi!” Hắn thu tay về.

Lâm Văn Trúc gật đầu, đang chuẩn bị kéo chân từ trên người mình xuống thì đã bị hắn bế cả chân lẫn người lên, cô thầm hoảng hốt kêu một tiếng, hai tay vòng lên cổ hắn, vừa ngẩng đầu thì đã nhìn thấy ánh mắt cô tịch của hắn, nháy mắt lòng mềm nhũn, quên hết tất cả.

Đàn ông và phụ nữ, nói trắng ra cũng là chuyện đó, trong đêm lạnh lẽo cô đơn, ngoài chăn mền có thể đem lại hơi ấm thì cơ thể cũng có thể, khi đôi bên tiến vào nhau, dường như có một chỗ dựa, tất cả đau khổ tất cả bị thương đều có một người khác san sẻ, dường như những đau khổ đó, thật sự giảm bớt đi một phần hai.

Ngày hôm sau, Lâm Văn Trúc đến Phượng Vũ Thiên từ sớm, lý do là có ca khúc mới cần luyện tập nên phải đến sớm, trên thực tế thì là giao tin tức cho Liễu Như Ngọc, còn về việc Liễu Như Ngọc thông qua phương thức nào truyền đạt cho Diệp Khuynh Mặc, đều là chuyện không liên quan đến cô.

Buổi tối, Lâm Văn Trúc biểu diễn xong, lúc nghỉ ngơi, Diệp Khuynh Mặc đã ngồi trong căn phòng thay đồ nhỏ của cô.

Trên mặt Lâm Văn Trúc lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng trong lòng lại thầm hiểu, hai tờ danh sách cô giao, đối với Diệp Khuynh Mặc mà nói chúng nhất định vô cùng quan trọng, nếu không thì hắn ta sẽ không đích thân đến, mà những người Diệp Quân đưa Diệp Khuynh Lăng đi gặp, cũng khiến Diệp Khuynh Mặc có mối nguy cực lớn.

Có lẽ ngay cả Diệp Khuynh Mặc cũng không ngờ rằng Diệp Quân sẽ làm việc quyết đoán như thế, một chút cơ hội cũng không chịu cho mình, rõ ràng những thứ đó đều là tự mình phần đầu nên.

“Đại thiếu.” Lâm Văn Trúc tỏ ra rất cung kính

Sắc mặt Diệp Khuynh Mặc rất lạnh, những ai tố chất tâm lý không quá mạnh rất dễ dàng bị khí thế này của hắn ta áp đảo, người run rẩy mặt trắng bệch, nhưng Lâm Văn Trúc thì không.

“Người họ Lý người họ Trần, đây là ý gì?” Diệp Khuynh Lăng nhìn cô chằm chằm không tha.

Thực ra Diệp Khuynh Mặc cũng không dám tin, hai người mình tín nhiệm nhất vậy mà lại có tâm tư khác, hắn ta nhất định phải đích thân đi một chuyến, nếu không thì không thể nào quyết định dứt khoát được.

Lâm Văn Trúc khẽ nói, “Chuyện quan trọng thế này, sao tam thiếu có thể nói cho tôi biết được? Nhưng tâm tình hắn rất tốt, uống không ít rượu, vì thế lỡ mồm nói ra một câu, nói là người họ Trần người họ Lý lợi hại như thế, trực tiếp cự tuyệt Tư lệnh Diệp, vậy thì dứt khoát cự tuyệt đến cùng đi, vậy mà lại còn vụng trộm chủ động liên lạc riêng với hắn... Tam thiếu nói với về rất xem thường và chế nhạo. Tôi muốn hỏi hắn rốt cuộc là chuyện gì, hắn nhìn tôi mấy cái, rồi không nhắc gì nữa, cho nên tôi cũng không biết tình hình cụ thể thế nào”.

Tay Diệp Khuynh Mặc nắm lại thành quyền.

Trong những người Diệp Quân đưa Diệp Khuynh Lăng đi gặp, đương nhiên cũng có người của Diệp Khuynh Mặc, nhưng mà họ đều nói rất rõ ràng, Tư lệnh Diệp mời thì không thể không nể mặt, nhưng cũng chỉ là đi dạo chơi thôi, Diệp Khuynh Mặc đương nhiên hiểu đạo lý đó.

Còn người họ Trần họ Lý đó, để tỏ lòng trung thành, vậy mà thật sự cự tuyệt lời mời của Diệp Quân, nhưng mà lúc này đường hoàng cự tuyệt, thật sự là để tỏ lòng trung thành sao? Cũng có lẽ là để che mắt thôi, nếu không thì kiểu tỏ lòng trung thành này đúng là quá ngu xuẩn rồi, ngoài mặt thì thế này, sau lưng thì lại có dự định khác.

Một khi hạt giống hoài nghi nảy mầm, đâu đâu cũng là chỗ khả nghi.

Nếu Lâm Văn Trúc thật sự nghe ngóng được từ chỗ Diệp Khuynh Lăng tiền căn hậu quả, có lẽ Diệp Khuynh Mặc sẽ nghi ngờ Diệp Khuynh Lăng cố ý, nhưng Diệp Khuynh Lăng chỉ nói một câu như vậy, đó chính là khoe khoang lúc đang đắc ý, bởi vì trên một mức độ nào đó thì Lâm Văn Trúc là người của Diệp Khuynh Mặc, Diệp Khuynh Lăng khoe khoang trước mặt Lâm Văn Trúc, đương nhiên có thể coi như đang khoe khoang trước mặt mình, có thể đạt được sự thỏa mãn về mặt tâm lý.

Lâm Văn Trúc thở dài một hơi, “Từ lúc tôi trở về phủ Thanh Sơn, tam thiếu không còn ăn cơm cùng tôi nữa, tôi cũng không tìm được cơ hội hạ thuốc... Tôi xin lỗi, đại thiếu... nếu tôi có thể...”.

“Ta biết đây không phải lỗi của cô, nếu cậu ta không phòng bị cô, đó mới là chuyện lạ.”

“Nhưng đại thiếu, tôi không hiểu lắm, nếu đã như thế, vì sao tam thiếu phải giữ tôi lại?”

Diệp Khuynh Mặc lắc đầu, nhưng trong lòng lại biết, Diệp Khuynh Lăng chẳng qua chỉ đang thị uy với mình thôi, có Lâm Văn Trúc thì sao, dù thế thì vẫn chẳng làm được gì.

Nhưng e rằng Diệp Khuynh Lăng cũng xem nhẹ Lâm Văn Trúc rồi, đây không phải có được tin tức hữu dụng rồi đấy ư.

Lâm Văn Trúc cúi đầu, hai người đó nhất định có vai trò quan trọng với Diệp Khuynh Mặc, người trung thành tận tâm mà lại bị hoài nghi như thế, không phải là làm lạnh lòng đối phương hay sao? Một người lạnh lòng, người nữa thì sao, người thứ ba thì sao... Người không thu được lòng người, có bao nhiêu người sẽ sẵn lòng một mực đi theo đây.

Thời gian ba ngày vội vã qua, mau chóng đến ngày hẹn của Đặng Thanh Vân và Lâm Văn Trúc.

Đặng Thanh Vân nói rằng sẽ nói tất cả cho mình biết, Lâm Văn Trúc rất nghi ngờ lời của Đặng Thanh Vân, nhưng chân tướng chuyện La Tú Vân tự sát, hình như cũng chỉ có Đặng Thanh Vân là biết nội tình.

Lâm Văn Trúc đến Tịnh Hồ, Đặng Thanh Vân đã đợi ở đó từ lâu.

Trong đình một mỹ nhân một rượu, hơi có chút tình thơ ý họa, Lâm Văn Trúc không có tâm trạng mà thưởng thức.

“Tôi đến rồi, cô có thể nói cho tôi biết hồi đó cô đã nói gì với tam thiếu phu nhân được rồi.” Lâm Văn Trúc không muốn nhiều lời với Đặng Thanh Vân, thứ cô muốn chỉ là chân tướng.

“Chao ôi, sao cô gấp vậy làm gì?”

Lâm Văn Trúc nhướn mày, phát giác ra Đặng Thanh Vân không có ý tốt, “Cô lại định làm gì?”

“Xem ra cô không tin tôi rồi, nếu đã thế, việc gì phải đến chỗ hẹn? Cô có thể xoay người rồi đi ngay bây giờ, nhưng tôi dám đảm bảo, ngoài tôi ra, cô không có được chân tướng mà cô muốn đâu.”

Lâm Văn Trúc mím chặt môi.

Đặng Thanh Vân cầm khăn tay cười, đứng dậy đi đến phía trước, “Đừng căng thẳng thế, tôi không làm hại cô đâu, lẽ nào cô sợ tôi như vậy?”

Lâm Văn Trúc cười giễu một tiếng.

“Thực ra tình cảm giữa tôi và La Tú Vân cũng không tệ, chung đụng cũng rất tốt, không tranh cãi, cũng không vì tam thiếu mà đấu với nhau đến mức người chết ta sống, cô ấy thật sự rất thích hợp làm tam thiếu phu nhân, sẽ không so đo chồng mình có quan tâm người phụ nữ khác không, cũng sẽ không so đo việc chồng mình yêu chiều con do người phụ nữ khác sinh... Có lẽ cô không biết đâu, La Tú Vân đối xử với Hằng Nhi rất tốt đấy, Hằng Nhi cũng rất thích cô ấy.”

Lâm Văn Trúc vẫn không đáp lại.

Đặng Thanh Vân thở dài sâu xa, “Ày, khi tam thiếu phu nhân vẫn còn, tôi cũng không chán thế này, sau khi đổi người, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có”.

“Đó không phải là như ước nguyện của cô hay sao?”

“Lâm Văn Trúc, chuyện đến nước này, cô vẫn cảm thấy tôi hại chết La Tú Vân phải không?”

Nét mặt Đặng Thanh Vân đầy châm chọc, sao cô ta lại hại chết tam thiếu phu nhân, Lâm Văn Trúc hoài nghi như vậy, đó là đang sợ hãi, không dám lấy cái chết của tam thiếu phu nhân để trách tội lên đầu tam thiếu.

“Tôi chỉ muốn chân tướng.”

Đặng Thanh Vân đi đến bên hồ, nhảy lên chiếc thuyền nhỏ, “Lên đi!”

“Rốt cuộc cô muốn giở trò gì?”

“Không phải cô muốn chân tướng ư? Cô lên đây, tôi sẽ cho cô tận mắt thấy chân tướng.”

Lâm Văn Trúc ngờ vực mấy giây, bản thân cô biết bơi, cho nên không cần lo lắng Đặng Thanh Vân bày trò giữa hồ nước, cô do dự một lát, rồi vẫn lên thuyền.

Đặng Thanh Vân cười đắc ý, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay cô ta.

Hai bóng dáng một lớn một nhỏ ở phía xa, càng lúc càng gần càng lúc càng rõ.

Về mặt Đặng Thanh Vân không che giấu nữa, ngày chết của Lâm Văn Trúc đã đến rồi.

Đặng Thanh Vân đứng trước mặt Lâm Văn Trúc, “Tôi muốn nói cho cô biết một bí mật, thực ra tôi không hề biết bơi”.

Đặng Thanh Vân không biết bơi, cho nên đương nhiên không thể cứu tam thiếu cũng không biết bơi.

Đặng Thanh Vân cười phá ra, “Chân tướng mà cô muốn tôi sẽ cho cô”.

Tự tìm đường chết, không thể sống.

Khoảnh khắc Lâm Văn Trúc đang mơ hồ, Đặng Thanh Vân khẽ kéo cô, cô lùi về sau đẩy Đặng Thanh Vân ra theo bản năng, chút lực đó, căn bản không thể có ảnh hưởng gì đến Đặng Thanh Vân, nhưng Đặng Thanh Vân cứ vậy mà rơi xuống hồ nước.

Đặng Thanh Vân không biết bơi, cho nên thế này là cố ý hãm hại mình?

Khi Diệp Chí Hằng ở bên hồ khóc lóc gào thét, Diệp Khuynh Lăng nhảy xuống nước, nháy mắt, Lâm Văn Trúc đột nhiên hiểu ra.

Đặng Thanh Vân không biết bơi, cho nên không thể cứu tam thiếu, tam thiếu không biết bơi, cho nên lúc rơi xuống nước mới được La Tú Vân cứu.

Vậy thì Diệp Khuynh Lăng nhảy xuống nước cứu Đặng Thanh Vân là ai?

Tam thiếu nhà họ Diệp không biết bơi, hồi nhỏ từng sặc nước, có bóng ma với nước, cho nên vẫn mãi không biết bơi.

Vì sao La Tú Vân lại chết?

Bởi vì cô ấy tâm tâm niệm niệm muốn gả cho một người đàn ông, cuối cùng cô ấy được như ý nguyện, sau đó trong đêm tân hôn, cô ấy cố lấy dũng khí nói ra tâm tư của mình, điều cô ấy nhận được không phải là sự yêu thương và cảm động của chồng mình, mà là chồng cô ấy đến một căn phòng khác ngủ, mặc dù cô ấy buồn và thất vọng, nhưng vẫn chấp nhận hiện trạng, tự lừa mình dối người mà sống qua ngày.

Cho đến khi cô ấy và tam thiếu nói với nhau về những chuyện xảy ra ở nước ngoài, thầy đã nói rồi mà, trái đất hình cầu, đi đường thẳng từ một nơi, cuối cùng sẽ trở về điểm ban đầu, nhưng mà sao tam thiếu lại giống như không biết vậy?

Càng ngày càng có nhiều chuyện, tam thiếu đều không biết, là lúc lên lớp tam thiếu không chuyên tâm nghe giảng sao?

Cho đến khi cô ấy lấy bức tranh đó ra, dùng tâm thế hoài niệm để ngắm, để nhớ nhưng, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Khi yêu thầm một người, thời khắc toàn tâm toàn ý nhất, ta sẽ quan tâm đến việc bao lâu anh ấy thay quần áo một lần, bao lâu gọi đầu một lần, thích ăn gì, thích uống gì, cẩn thận tỉ mỉ quan sát, vì thế ngay cả nốt ruồi phía sau tai người ấy cũng quan sát rõ ràng, vẽ nó ra trên bức tranh.

Tam thiếu này, sau vành tai có nốt ruồi sao?

Tam thiếu và nhị thiếu là anh em sinh đôi, họ giống nhau như đúc, mà nhị thiếu, chết rồi, bị bệnh chết rồi.

Người trong lòng La Tú Vân, đã chết từ lâu rồi.

48. Chương 48: Mang Thai

Lâm Văn Trúc cảm thấy mình đã mơ một giấc mơ dài trúc trắc, cảnh trong mơ có núi cao, có suối sâu, có sườn dốc, có vách đứng, cô cứ đi thẳng về phía trước, tưởng rằng chỉ cần nỗ lực thì dù núi cao biển rộng cô đều có thể thuận lợi vượt qua, cùng lắm chỉ là chịu chút thương tổn mà thôi, lúc này đây giấc mộng thay đổi hình dạng, khiến cô không nhìn thấy được phía trước cách mình gần nhất là thứ gì, là cùng đường hay là gì.

Nụ cười đắc ý vì đạt được mục đích của Đặng Thanh Vân cứ xuất hiện lặp đi lặp lại trong đầu cô, vậy mà cô có một suy nghĩ cam chịu, giống như La Tú Vân, dường như cũng không có gì là không tốt.

Đặng Thanh Vân mau chóng được cứu lên, chẳng qua chỉ là uống mấy ngụm nước, căn bản không nguy hiểm đến tính mạng, cô ta túm chặt lấy góc áo của Diệp Khuynh Lăng, không cho hấn rời đi, lại bị hấn gạt tay ra.

Lâm Văn Trúc đứng trên thuyền, lẳng lặng quan sát họ.

Cô đứng ngây như phỗng, cho đến khi có người nhảy xuống hồ, kéo thuyền vào bờ, Diệp Khuynh Lăng đợi ở đó.

Cô nhảy xuống thuyền, cười nhìn hấn, “Tam thiếu ngay cả quần áo cũng không đi thay, thế này là sợ em trốn mất, tam thiếu không giết người diệt khẩu được?”.

Diệp Khuynh Lăng ướt như chuột lột, quần áo vẫn đang không ngừng nhỏ nước, đáng vẻ nhếch nhác này, vừa nhìn thấy thì sẽ kinh ngạc vì hấn mà cũng có thời khắc nhếch nhác như vậy, sau đó là lạnh thay hấn, nước này dính vào người, cũng không khác mấy với được bọc thêm một lớp băng.

Diệp Khuynh Lăng bình tĩnh nhìn cô mấy giây, “Anh chưa từng làm”.

Đây là lần duy nhất hấn giải thích về chuyện của La Tú Vân, trước giờ hấn chưa từng nghĩ đến chuyện muốn giết người diệt khẩu, cũng chưa từng nghĩ đến việc muốn làm gì La Tú Vân, còn về chuyện giữa La Tú Vân và Đặng Thanh Vân, chuyện đó bảo hấn phải bình luận và ra quyết định thế nào, hai người đó, một người là người mà em trai hấn yêu thương, là người mà trước khi chết cậu ta dặn dò hấn phải chăm sóc cho tốt, người còn lại là người ái mộ em trai hấn.

“Vậy em nên gọi anh là gì, tam thiếu... hay là nhị thiếu?”

Nụ cười của hấn lúc này càng châm chọc hơn, hấn đi đến trước mặt cô, xoa xoa mặt cô, “Đừng nói với anh, bây giờ em mới biết chuyện này, nếu em đã dám thả Đặng Thanh Vân từ trong tay Diệp Khuynh Mặc đi, em dùng phương thức gì để quay về?”.

Nhưng đoán là một chuyện, phỏng đoán này được chứng thực, lại là một chuyện khác.

Bất luận bên ngoài lan truyền thế nào về quan hệ giữa hấn và Đặng Thanh Vân, chuyện hấn chưa từng ngủ lại Lan Đình Hiên là sự thực, còn cả thái độ của hấn với Diệp Chí Hằng nữa, Diệp Chí Hằng nghiêm nhiên bị Đặng Thanh Vân dạy dỗ thành hư hỏng, hấn cũng chẳng tốn nhiều tâm tư gì, hấn có lý do gì mà vừa mặc kệ vừa thỏa hiệp với Đặng Thanh Vân, chính là nhận lời phớt lờ của người khác, chăm sóc đối phương, sẽ không dốc hết toàn sức lực, nhưng sẽ cố gắng hoàn thành.

Lâm Văn Trúc cắn môi, “Chẳng có gì giấu được anh cả”.

Diệp Khuynh Lăng thu tay về, “Vây vì sao phải cảm thấy thất vọng, anh vẫn luôn là người như thế, anh tưởng em đã biết từ lâu rồi”.

“Rõ ràng anh có thể cứu cô ấy.”

“Cô ấy tự sát, không ai có thể cứu được một người đã muốn chết.”

Lâm Văn Trúc á khẩu.

Diệp Khuynh Lăng lại cười rất giễu cợt, “Bởi vì Đặng Thanh Vân vẫn sống tốt, còn nuôi nấng con trai, mà La Tú Vân thì đã qua đời từ lâu, thế nên cảm thấy không công bằng? Cảm thấy cậu em trai đó của anh rất ngu ngốc, người tốt như La Tú Vân thì không thích, vậy mà lại thích loại phụ nữ như Đặng Thanh Vân, cho nên không phục không cam tâm?”.

Lâm Văn Trúc cắn môi không nói gì.

“Giữa người với người không phải là người tốt thì sẽ nhận được sự yêu mến hay đối xử tốt, người xấu thì nên bị khinh bỉ không ai yêu, em không chủ động, có tốt hơn nữa cũng vô dụng, mà người chủ động, có lẽ không thể được như ý nguyện, nhưng chung quy cũng đã tranh thủ vì bản thân mình, em nói xem?”

Lâm Văn Trúc nhắm mắt, “Ngay từ đầu anh đã biết là em”.

“Em cố ý để lộ chiếc vòng cổ ra không phải để cho anh nhìn à?”

Sau đó là thăm dò, hoài nghi hết lần này đến lần khác.

Lâm Văn Trúc gật đầu, một mình đi về phía trước, Diệp Khuynh Lăng không đuổi theo, hoặc là nói hẳn nên được gọi là Diệp Khuynh Đình – nhị thiếu gia nhà họ Diệp, thiếu gia chưa bao giờ được coi trọng, thiếu gia mà ngay cả cái chết cũng không có ai làm chủ cho, thiếu gia mà ngay cả đám người hầu cũng có thể tha hồ bắt nạt.

Lâm Văn Trúc đỡ đầu đi, vậy mà lại đến Bích Lạc Hiên.

Người đó là Diệp Khuynh Lăng hay Diệp Khuynh Đình, cô đều không bận tâm, ngay từ đầu cô đã nhận định hẳn chính là người đã cứu mình, vì thế hẳn làm gì, hẳn có thân phận gì, còn liên quan gì nữa? Cô thả Đặng Thanh Vân đi, đều là vì hắn, Đặng Thanh Vân mất tích, hậu quả quá nghiêm trọng, cô không muốn hắn rơi vào rắc rối lớn này, mà cũng từ chuyện đó cô đã xác định được hẳn là người thế nào, hẳn không vứt bỏ mình, hẳn cũng nghĩ cách cứu mình, vậy là đủ rồi.

Suy nghĩ đó, luôn đầy áy náy khi khuôn mặt La Tú Vân xẹt qua, nếu hẳn thật sự có liên quan đến cái chết của La Tú Vân, mình nên làm thế nào?

Cô đẩy cửa lớn Bích Lạc Hiên ra.

Cảnh còn người mất, người sống không thể sống lâu dài, không thể mãi mãi không thay đổi, vật chết lại có thể tồn tại lâu dài, không thể không nói đó là sự châm chọc sâu sắc với nhân loại.

Cô đi vào, đi vào căn phòng của La Tú Vân.

Trước mắt dường như xuất hiện cảnh tượng La Tú Vân và Đặng Thanh Vân gặp nhau. Trong quá trình La Tú Vân đối thoại giao lưu với Diệp Khuynh Đình, cô ấy mơ hồ cảm thấy bất thường, cho đến khi bức tranh đó nhắc nhở cô ấy chỗ bất thường, cô ấy mới bắt đầu hoài nghi trong lòng, muốn cố hết sức nghe ngóng chuyện về nhị thiếu gia nhà họ Diệp, trong lòng đã xác định, tam thiếu này, thực ra là nhị thiếu, còn tam thiếu thực sự đã được chôn trong nấm mồ của nhị thiếu rồi.

Phỏng đoán là một chuyện, xác định lại là một chuyện khác.

Từ miệng Đặng Thanh Vân, La Tú Vân đã có được đáp án chân thực nhất.

La Tú Vân nhất định sẽ hỏi Đặng Thanh Vân, vì sao rõ ràng biết tam thiếu không còn là tam thiếu nữa, vậy mà vẫn còn đi theo hắn?

Đặng Thanh Vân sẽ trả lời thế nào?

Diệp Khuynh Lăng thật sự tính cách tốt bụng ôn hòa, dễ dàng bị người ta chi phối, Diệp Khuynh Lăng đó căn bản không thể chèo chống được nhà họ Diệp, càng không thể đối đầu với Diệp Khuynh Mặc, nhưng Diệp Khuynh Đình thì khác, hắn bị Diệp Quân bạc đãi nhiều năm, từ lâu đã học được cách tồn tại như thế nào.

Dưới sự phụ trợ của Diệp Khuynh Lăng kia, Diệp Khuynh Đình giống như một ngôi sao biết phát sáng, khiến người ta không nhìn được mà nhìn về hắn, ngược lên hắn, ái mộ hắn.

Đó là lý do vì sao Đặng Thanh Vân ở lại bên cạnh Diệp Khuynh Đình, quả thực là để được che chở, đồng thời cũng là vì chút tâm tư nhỏ đó. Ngay từ đầu cô ta cũng không phát hiện ra sự bất thường của Diệp Khuynh Đình, nhưng một người đàn ông không còn thân mật với mình nữa, tính cách và ngữ khí nói chuyện hoàn toàn khác, còn không phát hiện ra được hay sao?

Đặng Thanh Vân thậm chí còn hỏi lại La Tú Vân, “Những điều này không phải cô cũng cảm nhận được sâu sắc ư?”.

Thứ cô thích là sự đơn thuần tốt đẹp của Diệp Khuynh Lăng, là sự trẻ trung hừng hực sức sống của thiếu niên đó, mà phải chăng cô cũng sẽ bị người ẩn nhẫn bày mưu tính kế hấp dẫn? Khi biết được chân tướng, là phần nộ, hay là đau lòng vì cảnh ngộ của hắn, rõ ràng sinh ra lòng luyến, nhưng lại chẳng bằng một người bình thường, bây giờ vẫn còn sống, chẳng qua cũng chỉ có thể dùng thân phận của một người khác, ngay cả tên họ thân phận thật của mình cũng phải bỏ đi.

Sau khi Đặng Thanh Vân rời đi, La Tú Vân nhốt mình trong phòng.

Cô ấy sẽ nghĩ gì đây?

Có lẽ Đặng Thanh Vân ngầm ám chỉ với cô ấy, nếu đã biết chân tướng rồi, vậy thì Diệp Khuynh Đình sẽ không bỏ qua cho cô ấy.

La Tú Vân tính cách nhát gan, lại rất sợ chết, cô ấy một mình ở trong phòng, liệu có nhớ lại tâm tư mơ mộng về tình yêu thời thiếu nữ hay không, sau đó phát hiện vậy mà đó là chuyện từ rất lâu rồi, tâm tình hồi ấy dường như vẫn còn có thể cảm nhận được, nhưng mà vẫn cứ cảm thấy xa lạ.

Cô ấy thích Diệp Khuynh Lăng lâu như thế, lâu đến tựa như một đời, thậm chí không ngại dùng thân phận khác để gả cho hắn, nhưng cô ấy và Diệp Khuynh Đình rốt cuộc tiếp xúc được bao lâu? Vì sao lại mừng rỡ không thôi vì hắn đến viện của mình, sẽ muốn đi trang điểm cho thật xinh đẹp, sẽ chờ mong ánh mắt của hắn đậu lại trên người mình, sẽ ghen tị vì hắn đối tốt với Đặng Thanh Vân, có lẽ ngay từ đầu là bởi hắn là người mình yêu thầm, nhưng sau đó thì sao, chỉ là vì người đó mà thôi.

Phải thừa nhận mình đã thay lòng đổi dạ thế nào đây? Mà thiếu niên mình từng thích, anh ấy tốt đẹp đến thế, kết quả là cô gái anh ấy yêu thương sâu đậm cũng đã thay lòng đổi dạ, mình thì cũng không còn ái mộ anh ấy nữa, anh ấy ngay cả chết cũng không có mấy người biết được thân phận của anh ấy.

La Tú Vân như thế, sao xứng với mối tình thâm lặng đơn thuần đó, đó là thứ tình cảm tốt đẹp nhất trong lòng cô ấy, sao cô ấy lại có thể phản bội?

Nhưng đúng là đã phản bội, không muốn thừa nhận, lại không thể không thừa nhận, không muốn chấp nhận sự phản bội của mình, không muốn tin rằng tình cảm tốt đẹp duy nhất lại bị mình vứt bỏ.

Sống làm gì đây?

Đợi Diệp Khuynh Đình đến giết mình sao? Đó là chuyện mà cô ấy không muốn đối mặt nhất, cũng không muốn đối mặt với hắn, bởi vì hắn đã nhắc nhở về sự phản bội của mình.

Cái chết đối với cô ấy mà nói là sự giải thoát thật sự, không cần phải đối mặt với sự phản bội của bản thân, cũng không muốn sống hoảng hốt lo sợ trong hoàn cảnh đó.

.....

Lâm Văn Trúc tưởng tượng tâm trạng của La Tú Vân khi ấy, có lẽ đây là chân tướng, cũng có thể chỉ là mình nghĩ vậy mà thôi.

Diệp Khuynh Đình nói không ai có thể cứu một người đã muốn chết.

Hắn hẳn đã phát giác ra gì đó rồi nhỉ? Nếu là mình, sau khi có suy nghĩ muốn chết, mình sẽ làm gì đây, có lẽ sẽ không nhận được mà hỏi hắn, trong mắt hắn mình là người thế nào, với mình hắn có chút tâm tư của một người đàn ông với một người phụ nữ hay không.

Diệp Khuynh Đình sẽ trả lời thế nào?

Với hắn, Đặng Thanh Vân là người mà em trai hắn thích, La Tú Vân có lẽ cũng là vợ của em trai hắn, có lẽ ngay từ đầu hắn từng muốn coi cô ấy thành vợ mình, nhưng trong đêm tân hôn, cô ấy thổ lộ với hắn, hắn biết được tâm tư của cô ấy, vì thế suy nghĩ của hắn đã thay đổi.

Màn thổ lộ đó, đã định trước rằng hắn không thể có tình cảm gì với La Tú Vân.

.....

Cái chết đối với La Tú Vân mà nói, là giải thoát thực sự, giải thoát khỏi đầm lầy tình cảm, giải thoát khỏi hoàn cảnh phức tạp, cho nên không có báo thù, cô ấy tự rời đi, ngay cả Thái Vân và Thái Hòa cũng không biết vì sao cô ấy lại tự sát, cô ấy đã chết, bí mật của tam thiếu sẽ mãi mãi trở thành bí mật, đây không hẳn không phải một sự bảo vệ.

.....

Lâm Văn Trúc ngồi ngây ngốc, qua rất lâu, rất lâu. “Thật tốt”.

Cô hẹp hòi cảm thấy La Tú Vân không thích người đàn ông đặt Đặng Thanh Vân vào lòng đó nữa, thật tốt, người đàn ông đó không xứng với sự yêu thích của La Tú Vân, dẫu rằng từ trước đến nay tình cảm đều không có xứng hay không xứng.

Diệp Khuynh Đình về đến Thiên Hành Cư, thay quần áo ướt ra.

“Lâm tiểu thư ở Bích Lạc Hiên.” Lương Ba cung kính nói.

Diệp Khuynh Đình gật đầu, cô lúc này có lẽ cần thời gian để suy nghĩ, hắn biết cô có thể nghĩ rõ ràng được.

Diệp Khuynh Đình và Diệp Khuynh Lăng giống nhau như đúc, khi không biết thân thế của mình, hắn ghen tị với cậu em trai đó, hắn không hiểu vì sao hai người là anh em sinh đôi, phụ thân lại đối đãi khác biệt đến thế, cho đến khi nghĩa phụ cho hắn biết tất cả sự thực, đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy mẫu thân đỏ bừng mặt, mẫu thân và nghĩa phụ tranh cãi, mẫu thân trách nghĩa phụ đã nói cho mình biết chân tướng, bảo nghĩa phụ rút đi.

Sau đó hắn mới biết, mẫu thân quả thực trách cứ nghĩa phụ, bà lại càng hi vọng đuổi nghĩa phụ đi để nghĩa phụ lấy một người phụ nữ bình thường sống cuộc sống riêng của bản thân, đừng làm chuyện công cốc nữa, người bình thường như họ, sao có thể đấu được với Diệp Quân. Rất buồn cười nhỉ, sau khi Nhậm Vũ Tinh chết, Diệp Quân thỉnh thoảng sẽ đến chỗ của Nhậm Tuyết Tinh, cái trò buồn cười đó, thông qua bà để nhớ Nhậm Vũ Tinh, sau đó lại trách móc Nhậm Tuyết Tinh quá chân chất, không được sinh động như Nhậm Vũ Tinh, càng nhớ nhung những điều tốt đẹp của Nhậm Vũ Tinh hơn, Nhậm Tuyết Tinh yên lặng chịu đựng, chỉ hi vọng ông ta đối tốt với con trai hơn một chút.

Diệp Quân coi Nhậm Tuyết Tinh như người phụ nữ của mình, đương nhiên không thể để bà rời đi theo người đàn ông khác. Nghĩa phụ biết tâm sự của mẫu thân, ông luôn trốn ở phía xa, lẳng lặng nhìn bà.

Cho đến khi mẫu thân qua đời, lòng Diệp Khuynh Đình ngập tràn thù hận.

Hắn biết Diệp Khuynh Lăng tốt bụng, nhưng rốt cuộc Diệp Khuynh Lăng có biết hay không, cậu ta đối tốt với mình, sẽ chỉ càng tôn lên sự bi ai của mình, sẽ càng khiến mình cảm thấy cậu ta đang bố thí tình cảm cho mình.

Lần đầu tiên hai người hoán đổi thân phận, hắn thấp thỏm không yên đi đến trước mặt Diệp Quân, rất kì lạ, vậy mà Diệp Quân không nhận ra hắn. Có lẽ trong lòng Diệp Quân, đứa con có thể chủ động đi đến trước mặt mình nhất định là cậu con trai mình yêu thương nhất.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một suy nghĩ kì lạ, rất kích động rất hưng phấn, Diệp Quân thật sự yêu thương Diệp Khuynh Lăng đến thế sao, chẳng qua cũng chỉ thế thôi, ngay cả con trai mình cũng không nhận ra.

Kể từ đó, hấn và Diệp Khuynh Lăng bắt đầu hoán đổi thân phận ngày một nhiều, hấn sắm vai Diệp Khuynh Lăng cũng ngày một quen, cho đến khi Diệp Khuynh Lăng xuất ngoại du học, hấn mới lại biến thành Diệp Khuynh Đình, nhị thiếu gia trầm mặc kiệm lời đó.

Sau đó Diệp Khuynh Lăng gặp chuyện, lần đầu tiên hấn phát hiện, thì ra mình cũng lo lắng cho cậu em trai đó, mặc dù hấn rất không muốn thừa nhận.

Sau khi gặp chuyện, Diệp Khuynh Lăng kéo tay hấn, “Nhị ca, chúng ta hoán đổi thân phận lần cuối cùng đi, như thế thì phụ thân sẽ không quá đau buồn, huynh cũng có thể tùy thích làm chuyện huynh muốn làm”.

Sau khi hấn đồng ý, Diệp Khuynh Lăng chỉ nói với hấn, giúp cậu ta chăm sóc tốt cho Đặng Thanh Vân.

Đó là lời dặn lúc lâm chung của Diệp Khuynh Lăng, hấn đương nhiên phải cố hết khả năng để làm được.

Đặng Thanh Vân đi gặp La Tú Vân, La Tú Vân gặp chuyện, vậy mà suy nghĩ đầu tiên của Đặng Thanh Vân lại là phải tìm ra được nha hoàn của La Tú Vân, cùng diệt khẩu một thể.

Đó là lần đầu tiên Diệp Khuynh Đình nghi ngờ con mắt của em trai mình, sao lại thích dạng phụ nữ như vậy chứ.

Đặng Thanh Vân nói, “Em đều là vì anh, La Tú Vân đã phát hiện ra chuyện của anh rồi, cô ta tự hiểu chuyện mà lựa chọn tự sát, những người hầu hạ bên cạnh cô ta nhất định cũng đã phát hiện điều bất thường, lẽ nào anh muốn chuyện này truyền ra ngoài sao?”.

Diệp Khuynh Đình chỉ nói một câu với cô ta: “Nếu người biết chuyện này đều nên chết, vậy thì cô mới là người nên bị giết nhất”.

.....

Chuyện cũ rõ ràng trước mắt

Lần đầu tiên Lâm Văn Trúc xuất hiện, bản thân hấn cũng rất kinh ngạc, cô gái đó vậy mà thật sự đến tìm mình, còn hấn vậy mà vẫn còn nhớ cô, nhớ đến đôi mắt đầy khát khao của cô.

Hấn cho cô ba cơ hội rời đi.

Lần đầu tiên là khi cô dùng bồ câu để thăm dò, hấn đề nghị để cô rời đi, cách xa hoàn cảnh phức tạp này.

Lần thứ hai là khi cô muốn tìm Thái Vân, hấn muốn để cô chủ động rời đi, nhưng lại không ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện sau đó.

Lần thứ ba hấn sắp xếp phương thức rời đi tốt nhất, cô lại dùng phương thức của cô để quay về.

Nghe nói nếu một người rời đi ba lần mà vẫn không rời đi được, vậy thì mãi mãi cũng sẽ không rời đi được, hấn không muốn thừa nhận, vào khoảnh khắc này, hấn đột nhiên không muốn cô rời đi nữa.

Con đường người lừa ta gạt này quá dài quá gian khổ, một trái tim cô đơn quá lâu, cũng muốn theo đuổi chút ấm áp ấy.

Lần này Lâm Văn Trúc đã thật sự bị bệnh.

Cô nằm trên giường, mở mắt, bèn nhìn thấy Diệp Khuynh Lăng.

Hấn cười nhìn cô, “Đúng là bệnh chẳng đúng lúc gì cả, nếu không em có thể thưởng thức dáng vẻ điên cuồng bây giờ của Đặng Thanh Vân rồi”.

Đặng Thanh Vân tính kế lâu như thế, muốn để Lâm Văn Trúc phát hiện chân tướng, khiến Diệp Khuynh Đình đích thân ra tay, kết quả là Lâm Văn Trúc vẫn sống tốt.

Lâm Văn Trúc cũng phản ứng lại, mình vẫn còn sống, chính là sự báo thù lớn nhất với Đặng Thanh Vân.

Cô cúi đầu ho khan, rồi ngược mắt nhìn hấn, đúng là tai họa mà, rõ ràng là nhị thiếu gia không được yêu chiều cơ mà, sao lại đoạt đi được nhiều trái tim phụ nữ đến thế, trong khi hấn còn cực kì vô tình nữa, chưa từng có ai tiến vào được trái tim hấn.

“Không bón thuốc cho em sao?”

“Thuốc ba phần độc, em chỉ có thể tự dựa vào bản thân em thôi.” Hấn hơi dừng lại, “Em mang thai rồi”.

49. Chương 49: Đứa Bé

Mang thai? Cô ngơ ngác nhìn hấn, dường như chưa phản ứng lại được về những gì hấn vừa nói, lại giống như chỉ là cô hoàn toàn không biết hai chữ này mà thôi.

Diệp Khuynh Đình cứ nhìn cô như vậy, cô không vui mừng không ngạc nhiên, bình tĩnh như thế, dường như cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ mang thai, chưa từng tưởng tượng rằng cô sẽ trở thành mẹ.

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Hấn rủ mảy khê dặn.

“À...”

Lúc hấn đi, hấn quay đầu lại nhìn cô một cái, cô vẫn còn lãnh đạm như thế, không bởi vậy mà có chút cảm xúc phập phồng nào.

Diệp Khuynh Đình còn ở đây, Minh Nguyệt như chiếc máy ghi âm bị tắt, khi hấn vừa đi, máy ghi âm tự động bật, rít rít không ngừng, “Tiểu thư, chị giỏi thật đấy ạ, em đã nghe nói rồi, ngoại trừ Đặng tiểu thư thì không có người phụ nữ nào có thể mang thai con của tam thiếu cả, nhìn dáng vẻ của tam thiếu, đúng là hi vọng chị sinh đứa bé ra đó. Chỉ cần đứa bé trong bụng tiểu thư có thể bình an, cả đời này chị có chỗ dựa rồi”.

Minh Nguyệt vui mừng thật sự, người khác đồn đãi thế nào cô nàng không rõ, nhưng đi theo Lâm Văn Trúc thời gian này, cô nàng lại hơi hiểu, quan hệ giữa tam thiếu và Đặng tiểu thư dường như không phải tình yêu đích thực như mọi người đồn, cô nàng cảm thấy Lâm tiểu thư được yêu chiều nhiều hơn Đặng tiểu thư nhiều.

Cũng như chuyện này vậy, Đặng tiểu thư nói chắc nịch rằng tiểu thư đẩy cô ta xuống hồ, tam thiếu còn tự nhảy xuống hồ cứu Đặng tiểu thư lên, mọi người đều tưởng rằng tiểu thư sẽ chịu trừng phạt, kết quả thì sao? Đây không phải là công lao của đứa bé, Minh Nguyệt nhớ rõ ràng, khi đó có ai biết tiểu thư mang thai đâu, là tiểu thư bị bệnh, đi mời bác sĩ đến, thế nên mới phát hiện chuyện tiểu thư đã mang thai.

Trước lúc phát hiện mang thai thì không bị trừng phạt gì, và sau khi phát hiện mang thai nên không bị trừng phạt, đó là hai chuyện khác nhau.

Bây giờ tam thiếu chỉ có một cậu con trai Diệp Chí Hằng, chỉ cần tiểu thư sinh đứa bé này ra, cho dù là con trai hay con gái thì đều là sự tồn tại vô cùng quý giá, tiểu thư có thể có chỗ đứng ở phủ Thanh Sơn, thậm chí cả đời này đều bình an yên ổn, trong thời buổi loạn lạc này mà có thể có sự bảo vệ như thế, quả thực rất khó, là nha hoàn của Lâm Văn Trúc, Minh Nguyệt cũng có thể nhờ vậy mà có được cuộc sống bình yên, cô nàng đương nhiên sẽ vui thay tiểu thư rồi.

“Mang thai?” Lâm Văn Trúc nhú mày.

“Đúng ạ, tiểu thư mang thai rồi.”

Lâm Văn Trúc chớp chớp mắt, mắt vô cùng chua xót, sau đó, có dòng lệ chảy xuống. Cô mang thai rồi sao? Bàn tay cô cứng ngắc giơ lên, rồi lại cứng ngắc hạ xuống, ngay cả việc sờ vào bụng mình cô cũng không dám.

Cô có con rồi sao, cô sắp trở thành mẹ rồi sao?

“Tiểu thư, tiểu thư đừng khóc mà, mẫu thân em nói, phụ nữ lúc mang thai không được khóc đâu.” Minh Nguyệt muốn nói rằng có kích động có vui mừng hơn nữa cũng đừng khóc, nhưng nhìn dáng vẻ của Lâm Văn Trúc, dường như không giống dáng vẻ quá vui mừng, cô nàng chỉ đành thu lời về.

Lâm Văn Trúc gật đầu.

Đối với Lâm Văn Trúc mà nói, tương lai như thế nào, cô đã trở nên mờ mịt rồi, cái chết của La Tú Vân, cuối cùng cô vẫn làm rõ được chân tướng, cũng tìm được thiếu niên năm đó đã cứu cô, thiếu niên ấy có chủ ý có hành động, sắp làm đại sự, cô muốn giúp hắn, nhưng lại phát hiện những chỗ mình có thể giúp hắn rất ít. Cô đầy mờ mịt và không biết làm sao với cuộc đời mình.

Đứa bé, đến vào lúc này, cô nhin không được mà nghĩ, đây là phương hướng mới mà ông trời để cô tìm được sao?

Hồi nhỏ lúc đói, cô bèn tự nói với mình, nếu như cô có con, cô nhất định không được để nó đói, không để nó mặc không đủ ấm, phải cho nó sống trong môi trường hạnh phúc ấm áp. Lớn lên rồi, nhìn thấy cuộc sống trong những gia tộc lớn, cô tự nói với mình, cô nhất định sẽ không coi con mình thành công cụ, cô phải quan tâm nó, yêu thương bảo vệ nó...

“Chị thật sự mang thai rồi sao?” Đường như cô hao phí rất nhiều sức lực, mới đặt tay lên bụng mình được, nơi đó rất phẳng, không sờ được gì, không cảm nhận được gì.

Nhưng cảm giác biết được ở đó có một sinh mệnh nhỏ thì hoàn toàn khác, lòng đều được lấp đầy.

“Dạ, tiểu thư thật sự mang thai rồi, nhà bếp đã nấu cháo, tiểu thư có húp một chút không ạ?”

Cô lắc đầu, không có khẩu vị gì, nhưng nghĩ đến đứa bé trong bụng, cô lại gật đầu. Bản thân cô không muốn ăn, nhưng dù sao đứa bé trong bụng cũng phải ăn một chút.

Cơn bệnh của Lâm Văn Trúc lên xuống thất thường, bác sĩ cũng không dám dùng thuốc, vì thế cô chỉ có thể nằm trên giường. Diệp Khuynh Đình thỉnh thoảng sẽ tới thăm cô, thời gian ở lại không dài, hắn luôn ngồi một lát rồi rời đi.

Cặp đôi nam nữ đã có con này, chung đụng không giống trạng thái của một cặp đôi sắp làm cha mẹ một chút nào, ngược lại rất kì dị, bình thường không nói chuyện, giống như bạn bè cũ thăm hỏi nhau quan hệ chẳng ra sao.

Hôm ấy, lúc Diệp Khuynh Đình đứng dậy chuẩn bị rời đi, Lâm Văn Trúc gọi hắn lại, “Anh thích trẻ con không?”

Diệp Khuynh Đình xoay người, yên lặng nhìn cô, môi mím chặt.

Cô hơi thất vọng, “Không thích sao?”

“Không biết.” Cuối cùng hắn vẫn lên tiếng.

Lâm Văn Trúc bối rối nhìn hắn, không biết là ý gì?

Diệp Khuynh Đình ngẫm nghĩ, ngồi vào bên giường, khẽ nói, “Anh là con trai thứ hai của Diệp Quân, là anh em sinh đôi với Diệp Khuynh Lăng thực sự, lời thế này hắn em đã từng nghe rồi, trên thực tế thì bọn anh không phải là anh em sinh đôi...”

Lúc này Lâm Văn Trúc mới phản ứng lại, cô chỉ biết nhị thiếu không được yêu chiều, nhị thiếu dùng thân phận tam thiếu để sống, nhưng vì sao không được yêu chiều, vì sao phải làm vậy, cô không rõ lắm.

Diệp Khuynh Đình kể lại những chuyện trước đây, những chuyện mà đủ để khiến hắn cảm phần thậm chí khơi dậy lòng thù hận, nhưng hắn lại dùng ngữ khí bình tĩnh nhất, đơn giản nhất để kể ra, giống như chỉ là một câu chuyện bi thương không chút quan trọng, mà hắn vừa khéo chỉ là một nhân vật trong câu chuyện bi thương đó.

Hắn có thể không hận sao? Mẫu thân mình bị chính tay phụ thân bóp chết, mẫu thân vốn có thể có được tình yêu và cuộc sống tươi đẹp, nhưng lại bị người đàn ông đó phá nát, cho dù mẫu thân sinh hắn ra, bà cũng có thể lựa chọn rời đi, nhưng mà ngay cả cơ hội đó Nhậm Vũ Tinh cũng không cho bà, bà ta chết rồi cũng muốn ác độc nhắm vào mẹ con hắn.

Có thể không hận sao? Cả cuộc đời nghĩa phụ đều bị chôn vùi ở đây.

Hắn hận phụ thân ruột của hắn, đó là người hắn muốn báo thù.

Còn có Diệp Khuynh Mặc, mặc dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng cái chết của Diệp Khuynh Lăng, sao có thể khiến hắn thờ ơ

Thù không thể trả, hận không thể giải trừ.

“Anh không biết anh có thể trở thành một người cha tốt hay không.” Diệp Khuynh Đình ngẫm nghĩ, “Em thấy đấy, Hằng Nhi anh cũng không dạy dỗ tốt, cũng không có thời gian trông nom nó, chỉ dành để mặc nó”.

Không biết làm một người cha tốt thế nào, cũng không biết ở chung với trẻ con ra sao, rất xa lạ.

Lâm Văn Trúc nhớ đến lần bám theo hắn, nơi hắn đến là căn nhà ở ngoại thành, lúc này cô mới bừng tỉnh, đó hẳn là nơi ở của mẫu thân hắn nhỉ?

Cô vươn tay, kéo tay hắn, “Không biết, vậy thì học, được không?”.

Cô cầm tay hắn đặt lên bụng mình, “Anh có cảm nhận được không, đây là con của anh, là con của chúng ta”.

Chỉ một câu, khiến Diệp Khuynh Đình gần như muốn rơi nước mắt.

Con của hắn, con của hai người.

Tay hắn khẽ run run, “Ừ”.

Nhưng hắn vẫn không ở lại mà vội vã rời đi.

Lâm Văn Trúc ôm một tuần thì sức khỏe mới coi như tốt lên, bây giờ cô mang thai, đương nhiên không thể đến Phượng Vũ Thiên biểu diễn nữa, cô không có chuyện gì làm nên đi dạo trong phủ, bởi vì cô nghe nói phụ nữ mang thai nên vận động nhiều, vậy thì sẽ có lợi đối với đứa bé.

Sẽ chạm mặt Đặng Thanh Vân, đó quả thực là chuyện nằm trong dự liệu.

Đặng Thanh Vân nhìn Lâm Văn Trúc từ xa, chiếc khăn trong tay không biết đã bị cô ta giày vò thành dạng gì. Lâm Văn Trúc mang thai, vậy mà lại mang thai, điều này khiến cô ta chưa bao giờ cảm thấy bị uy hiếp đến vậy, Hằng Nhi là đồ bảo hộ của cô ta, nhưng quan hệ giữa Hằng Nhi và Diệp Khuynh Đình có thân thiết hơn nữa thì cũng không thể thân thiết vượt qua con ruột của hắn.

Sự căm hận và điên cuồng của Đặng Thanh Vân lúc này khiến cô ta có một kích động, muốn đi đẩy Lâm Văn Trúc, khiến đứa bé trong bụng Lâm Văn Trúc biến mất.

Đặng Thanh Vân hối hận rồi, khi ấy vì sao phải tự nhảy xuống hồ chứ, cô ta nên đẩy Lâm Văn Trúc xuống, thế thì Diệp Khuynh Đình cũng sẽ nhảy xuống, cô ta vẫn có thể đạt được mục đích, mà Lâm Văn Trúc rơi xuống nước, sức khỏe có vấn đề, đứa bé cũng có thể phải phá đi?

Bên chỗ nhà bếp có thể thò tay vào không? Có thể khiến một vài người hầu đối phó Lâm Văn Trúc không? Chỉ một lát, Đặng Thanh Vân đã có rất nhiều suy nghĩ, mỗi suy nghĩ đều có thể lấy được mạng của Lâm Văn Trúc.

Lúc này, Đặng Thanh Vân đã nhận định ra một sự thực, bây giờ Lâm Văn Trúc vẫn còn sống tốt, Diệp Khuynh Đình không làm gì Lâm Văn Trúc, hoàn toàn là bởi Lâm Văn Trúc đã mang thai, đứa bé đó là chiếc bùa hộ mệnh của Lâm Văn Trúc, chỉ cần đứa bé vẫn còn, Lâm Văn Trúc sẽ bình yên vô sự.

Phải nghĩ xem giải quyết Lâm Văn Trúc thế nào, nhất định có biện pháp.

Nhận định của Đặng Thanh Vân không phải không có nguyên nhân, bí mật về thân phận của Diệp Khuynh Đình, đây là bí mật lớn cỡ nào chứ, sau khi Lâm Văn Trúc biết được bí mật đó, Diệp Khuynh Đình không thể không xử trí, hơn nữa Diệp Khuynh Đình sẽ không dễ dàng tin một người phụ nữ như thế. Nhưng Lâm Văn Trúc mang thai, tất cả đều có thể giải thích được, để Lâm Văn Trúc ngoan ngoãn ở trong phủ, thế thì có thể để Lâm Văn Trúc bình an sinh con, cũng có thể trông chừng Lâm Văn Trúc, không cho cô ta tiếp xúc với người ngoài.

Đặng Thanh Vân nhìn vào bụng Lâm Văn Trúc.

Một khi đứa bé đó ra đời, Hằng Nhi sẽ không còn là tiểu thiếu gia quý báu nhất của phủ Thanh Sơn nữa, đứa bé đó sẽ uy hiếp đến địa vị của Hằng Nhi, uy hiếp đến địa vị của mình.

Tạm thời Đặng Thanh Vân vẫn chưa nghĩ ra nên làm thế nào, nhưng đứa bé trong bụng Lâm Văn Trúc không thể giữ lại được, đây là chuyện chắc chắn.

Đặng Thanh Vân dẫn A Lan rời đi, Minh Nguyệt hơi thất vọng, “Sao đã đi rồi chứ!”.

Lâm Văn Trúc tò mò, “Em còn muốn làm gì?”.

“A Lan cứ luôn vênh váo hung hăng, không biết kiêu ngạo cái gì chứ, bây giờ tiểu thư mang thai rồi, A Lan tức giận, em muốn nhìn thấy đáng về tức giận mà chẳng làm được gì chúng ta của cô ta.”

Lâm Văn Trúc bất lực.

Về đến Tà Vũ Hiên, hiếm thấy là Diệp Khuynh Đình đã đến rồi, vẻ mặt hẩn bình tĩnh, đôi mắt thâm trầm, không nhìn ra được gì, dường như hẩn qua đây chỉ là để cùng cô ăn cơm mà thôi.

“Khẩu vị tốt không?” Diệp Khuynh Đình dè thấp giọng, tựa như nếu lớn tiếng thì sẽ dọa đến đứa bé trong bụng cô.

“Rất tốt.”

Diệp Khuynh Đình gật đầu, “Con đã cử động chưa?”.

“Con còn nhỏ mà!”

Diệp Khuynh Đình sờ sờ mũi mình, “Muốn ăn gì thì cứ nói với nhà bếp, đừng tự nhịn, anh nghe nói phụ nữ mang thai muốn ăn gì thì nhất định phải được ăn, nếu không cảm xúc sẽ không tốt”.

“Em biết rồi... Em sẽ không bạc đãi con anh đâu.”

Con anh.

Lúc Diệp Khuynh Đình lại đặt tay lên bụng cô, cô nhìn vào mắt hẩn, lòng như được lấp đầy, bởi vì cô biết, hẩn chờ mong đứa bé này, sự chờ mong của một người cha đối với con của mình.

Khi cô sinh đứa bé ra, cô nhất định phải giáo dục nó thật tốt, để nó hiếu thuận với cha mẹ nó, cũng phải đốc thúc Diệp Khuynh Đình giáo dục nó, gánh vác trách nhiệm của một người cha.

Lúc Diệp Khuynh Đình rời đi, Lâm Văn Trúc tiễn hẩn, “Tam thiếu, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”.

Hẩn bận như vậy, đến thăm cô dường như cũng phải rút ra thời gian.

“Không có chuyện gì.”

“Thật sao?”

Diệp Khuynh Đình ngẫm nghĩ, “Diệp Quân đi rồi, không đưa đại ca anh theo”.

Ý này là Diệp Quân cố ý để Diệp Khuynh Mặc lại, sau đó tranh thủ cơ hội này loại bỏ thế lực của Diệp Khuynh Mặc trong quân đội.

Có nghĩa rằng bây giờ là thời điểm mấu chốt nhất.

“Anh cẩn thận một chút.”

Diệp Khuynh Đình gật đầu.

50. Chương 50: Tai Vạ Cả 1 Đời

Trong phủ Thanh Sơn rất bình yên, nhất là Tà Vũ Hiên mà Lâm Văn Trúc ở. Bởi vì cô mang thai, các món ăn ngon các thứ đồ chơi mới lạ đều được đưa đến viện, ai không biết thì không có cảm giác, ai biết thì lại cảm thấy, thoáng cái phủ Thanh Sơn đã biến động, trông vị Lâm tiểu thư này mà xem, có bản lĩnh biết bao, là người phụ nữ đầu tiên tam thiếu đưa từ bên ngoài về ở, cho dù lúc mất tích tam thiếu căn bản mặc kệ, nhưng kết quả người ta trở về nguyên vẹn, không chút bận tâm, tiếp tục là hồng nhan tri kỷ của tam thiếu, lòng dạ và hoài bão đó, người bình thường đâu thể so bì.

Nhưng mà bây giờ Đặng Thanh Vân và Lâm Văn Trúc nước sông không phạm nước giếng, không ai xem được trò náo nhiệt của hai người. Chỉ là sự bình yên kì lạ này, luôn khiến người ta cảm thấy đây là điềm báo trước phong ba bão táp, chỉ là không biết chúng sẽ ập đến vào lúc nào.

Mấy ngày liền Diệp Khuynh Đình đều không về phủ, Lâm Văn Trúc cũng hơi lo lắng, trước đây lúc hấn bạn hơn nữa thì đều sẽ rút thời gian qua thăm cô, bây giờ thì bóng dáng cũng không thấy đâu.

Vào lúc cô sắp nghĩ ngơi lung tung, Diệp Khuynh Đình cuối cùng cũng trở về.

Lâm Văn Trúc muốn hỏi hấn tình hình hiện giờ, chỉ là lần này hấn đến vào ban ngày, còn cùng cô ăn cơm, nhìn thế nào cũng không giống đã xảy ra chuyện, cô bèn buông bỏ nỗi nghi hoặc trong lòng.

Cô cố ý bảo Ngọc Tiêu Tiêu điều tra Vân Chi Thượng, theo năng lực của Ngọc Tiêu Tiêu, bây giờ hấn cũng điều tra ra được chút gì đó rồi. Quan hệ giữa Vân Chi Thượng và tam thiếu nhà họ Diệp, đây nhất định là chuyện mà Diệp Khuynh Mặc thấy có hứng thú, vậy thì Diệp Khuynh Mặc hấn sẽ phân ra mấy phần tinh lực vào chuyện này, từ đó rời bớt tầm mắt, không còn nhìn chăm chăm vào chuyện lớn khác của Diệp Khuynh Đình nữa, chỉ hi vọng rằng chút thời gian ít ỏi này có thể có tác dụng gì đó với hấn.

Hai người ăn cơm xong, Diệp Khuynh Đình hỏi cô tình hình đứa bé như thường lệ, Lâm Văn Trúc không khỏi nhũn mảy.

Diệp Khuynh Đình phát hiện ra, ngẩng đầu nhìn cô, “Sao thế?”

“Bây giờ anh nói câu nào cũng chẳng rời khỏi con.”

“Thế không tốt sao?”

“Được rồi, rất tốt.”

Diệp Khuynh Đình cười, vươn tay ra, vốn muốn xoa xoa mặt cô, cuối cùng vẫn đặt tay lên bụng cô, khẽ chạm vào, căn bản không chạm vào được gì, nhưng phần mong chờ và cẩn thận đó, lại không gì sánh được. “Anh cùng em ra ngoài đi dạo”.

Lần này đến lượt Lâm Văn Trúc hơi ngạc nhiên, cô còn tưởng hấn sẽ lập tức rời đi, tiếp tục xử lý chuyện lớn đó nữa. Cô không khuyên hấn, bởi vì cô biết hấn sẽ rõ chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm, có thể ở bên cô, vậy thì chứng tỏ bây giờ hấn quả thực có thời gian.

Cô gật đầu.

Minh Nguyệt lập tức cầm chiếc áo khoác phủ cho cô, cho dù cô không lạnh, nhưng lúc này cũng phải mặc nhiều thêm một chút, phụ nữ có thai mà bị bệnh thì rất phiền phức, rất nhiều thuốc đều không tốt cho thai nhi, bởi thế mới có phụ nữ mang thai không uống thuốc mà chống chọi với cơn bệnh, chịu khổ chịu mệt, nhưng vẫn phải lo lắng sẽ ảnh hưởng đến đứa con trong bụng, chịu tội đủ kiểu.

Diệp Khuynh Đình và Lâm Văn Trúc đi dạo trong phủ, Diệp Khuynh Đình đương nhiên quen thuộc với phủ hơn, đi được một đoạn là đến một rừng mai, những đóa hoa vàng nho nhỏ treo trên đầu cành, từng đợt gió thơm ngát kéo tới, khiến người ta xem nhẹ cái lạnh của gió, chỉ muốn chìm đắm trong hương thơm này.

Lâm Văn Trúc rất ngạc nhiên và vui mừng, “Thỉnh thoảng ngửi thấy mùi thơm, nhưng mà không biết đến từ đâu, thì ra là trộm trốn ở đây”.

“Là em không để tâm tìm.”

“Không phải nhé.” Cô chỉ cảm thấy hương thơm như có như không ấy rất thú vị, không nhìn thấy nhưng lại ngửi thấy, biết rằng nó cách mình không quá xa, nhưng lại không nhìn thấy, rất hay ho.

Diệp Khuynh Đình lắc đầu, càng đến gần, hương thơm của mai vàng càng nồng đậm, tươi mát nồng nàn, vô cùng ngọt ngào.

Diệp Khuynh Đình vươn tay, hái một đóa mai, sau đó xoay người, cài lên tóc cô.

Lâm Văn Trúc chớp mắt, “Đẹp không?”.

“Em đang hỏi đóa mai này hả?” Hần cười tinh quái, “Hoa đương nhiên là đẹp rồi”.

Lâm Văn Trúc trừng mắt, vươn tay đánh hấn một cái.

Hoa đẹp, vậy người thì sao, người thì thế nào?

“Ồ, không được khen hoa à!” Diệp Khuynh Đình thở dài đầy tiếc nuối, “Nhìn kĩ thì, hoa này đúng là chẳng đẹp mấy”.

Lâm Văn Trúc nhin không được mà trợn mắt, biết là hấn cố ý.

Diệp Khuynh Đình nhìn cô, rồi lại nhìn mai vàng trên đầu cô, “Ồ, hoa này nhìn kĩ đúng là chẳng ra sao cả, nhưng vì sao lại cảm thấy rất đẹp chứ, là nguyên nhân gì đây nhỉ? Để anh nghĩ xem nào, chắc là được em tôn lên đấy”.

Lúc này Lâm Văn Trúc không vui, vươn tay véo hấn, kết quả là cơ thịt cứng rắn, chỉ có thể túm được đến quần áo mà thôi, cô buồn bực bậm môi, “Đó là vì mắt anh không tốt, không thay em hái được đóa hoa đẹp nhất”.

“Em nói xem đóa nào đẹp, anh hái lại lần nữa.”

Cô ngẩng đầu nhìn, giơ tay chỉ, “Đóa đó cũng được”.

Diệp Khuynh Đình hái xuống theo hướng cô chỉ.

Lâm Văn Trúc không hài lòng, “Ồ kìa, em nói là đóa bên cạnh mà!”.

Vậy tiếp tục?

“Anh cố ý chứ gì, là đóa phía trên.”

Ồ, lại tiếp tục.

“Nhìn kĩ thì, hình như cũng chẳng đẹp mấy, đổi đóa khác đi.”

Tiếp tục hái.

Lâm Văn Trúc thở dài, “Tam thiếu, anh cố ý đúng không, đóa này rõ ràng không đẹp mà! Vậy mà anh còn chẳng buồn nhắc nhở em”.

Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi, khi phụ nữ và tiểu nhân cùng kết hợp lại, đó chính là sự tồn tại khủng bố.

Lâm Văn Trúc cầm một nắm mai vàng trong tay, hương thơm nức mũi, “Ây da, thôi vậy, em đành tạm nhận chỗ hoa này là được”.

Diệp Khuynh Đình đoạt hoa trong tay cô, “Miễn cưỡng như thế, vẫn là đừng tự làm khó bản thân em thì hơn, anh ném đi thay em”.

“Ê...”

Diệp Khuynh Đình không dám chạy, nếu hấn chạy, có lẽ cô sẽ đuổi theo theo bản năng, hấn chỉ đành giơ cao hoa trong tay, nhìn cô đang sốt ruột mà bất lực trước mặt mình.

Cuối cùng hấn vẫn đưa hoa cho cô, “Quá tiết kiệm rồi, chỗ hoa này cũng không nở ném, chắc chắn là một cô gái hiền lành cần kiệm, vừa rồi anh thử em đấy, em qua cửa rồi”.

Lâm Văn Trúc lườm hắt, nói hay gớm.

Tối hôm ấy, Lâm Văn Trúc ngắt từng cánh hoa mai ra, định bụng phơi khô rồi làm thành túi thơm. Cô nhìn những đóa hoa được hái xuống, bản thân cũng rất buồn phiền, đây chỉ là hoa mai bình thường thôi mà, có sao bởi vì chúng là do hắt hái, là hồi ức chung của hai người, thế nên chúng rõ ràng trở nên khác biệt như vậy chứ, thậm chí còn khiến cô muốn giữ gìn mãi mãi.

Thời gian tiếp theo, Lâm Văn Trúc chưa từng gặp lại Diệp Khuynh Đình, so sánh với sự bình tĩnh của cô, Minh Nguyệt rõ ràng hơi nóng ruột và âu lo.

Minh Nguyệt thật sự lo lắng, đã mấy ngày tam thiếu chưa xuất hiện rồi, mặc dù trong bụng Lâm tiểu thư có một quả trứng vàng, địa vị của cô có vẻ rất vững chắc, nhưng tam thiếu vẫn không cho Lâm tiểu thư danh phận gì. Người giống như tam thiếu, bên cạnh muốn phụ nữ thế nào mà chẳng có, bây giờ cho dù sủng ái Lâm tiểu thư thì cũng không đáng tin, dù sao thì xuất thân của Lâm tiểu thư cũng kém hơn một chút. Nhìn Đặng Thanh Vân kia, cũng coi như là tiểu thư khuê các đúng không, thế mà vẫn không tiến vào được mắt của Tư lệnh Diệp, bao năm nay, vẫn không danh không phận, lẽ nào Lâm tiểu thư cũng sẽ như thế?

Ở chung thời gian dài rồi, Minh Nguyệt không khỏi bắt đầu tự lo lắng cho Lâm Văn Trúc.

Hôm đó, Minh Nguyệt rõ ràng càng buồn bực không vui.

“Thế này là làm sao?” Lâm Văn Trúc hơi tò mò, Minh Nguyệt thường rời khỏi Tà Vũ Hiên, mặc dù cô không biết Minh Nguyệt đang làm gì, nhưng dù sao cũng đang giấu mình làm gì đó.

Minh Nguyệt hơi thấp thỏm, “Hình như tam thiếu về rồi ạ”.

Lâm Văn Trúc hơi ngẩn người, sau đó hiểu ra, Minh Nguyệt thế này là đang sợ mình nghĩ nhiều, nếu tam thiếu đã trở về, nhưng lại không đến Tà Vũ Hiên, điều này có thể nói rõ một vài vấn đề.

“Sao em biết?” Ánh mắt Lâm Văn Trúc hơi sắc bén.

Minh Nguyệt càng thấp thỏm hơn, “Em...”.

Lâm Văn Trúc chỉ nhìn cô ấy.

Minh Nguyệt hít sâu một hơi, “Em không có mối quan hệ như bên Lan Đình Hiên, căn bản không nghe ngóng được tin tức về tam thiếu, nhưng em nghe nói Đặng tiểu thư đích thân hầm canh, bảo A Lan mang đến cho tam thiếu, chỉ là A Lan bị ngăn ngoài Thiên Hành Cư, cho nên em nghĩ hẳn là tam thiếu đã về rồi”.

Lúc này Lâm Văn Trúc mới thật sự hiểu suy nghĩ của Minh Nguyệt, tam thiếu đã trở về nhưng không đến Tà Vũ Hiên, điều này dĩ nhiên khiến người ta phiền não, nhưng điều phiền não nhất vẫn là tin tức về tam thiếu bên Lan Đình Diên dễ dàng có được, bên họ thì lại không biết được gì, đây chính là trong lúc giằng co thì bị vây vào thế hạ phong, Lâm Văn Trúc mang thai cũng không thể thay đổi địa vị nữ chủ nhân của Đặng Thanh Vân, điều này mới khiến người ta tức giận nhất.

“Không phải tam thiếu không gặp họ sao?”

Bấy giờ Minh Nguyệt mới hơi vui vẻ.

Lâm Văn Trúc cười lắc đầu, nha đầu này, thực sự đơn thuần và thú vị, chỉ là họ cũng mới ở chung bao lâu chứ, thế mà đã suy nghĩ vì mình như vậy rồi.

Tam thiếu đã trở về, nhưng không đến Tà Vũ Hiên...

Lâm Văn Trúc nhíu mày, cảm thấy mình đã bỏ lỡ gì đó, “Bên ngoài đang mưa à?”.

“Dạ, đang mưa ạ.”

Lòng Lâm Văn Trúc vẫn cứ bất an, cô ngẫm nghĩ rồi đứng dậy, đứng ở cửa nhìn màn mưa bên ngoài, “Em có muốn đi vả vào mặt họ không?”.

“Dạ?”

“Chúng ta đến Thiên Hành Cư.”

Minh Nguyệt vội kéo cô lại, “Tiểu thư, A Lan vẫn chờ mãi ngoài Thiên Hành Cư, kết quả căn bản không có ai vào thông báo...”.

Người khác còn chẳng thông báo, huống hồ là gặp được tam thiếu.

“Chị thì khác, họ sẽ thông báo.”

Minh Nguyệt khó hiểu, nhưng vẫn buông tay, chẳng hiểu sao lại tin lời Lâm Văn Trúc nói chính là sự thực, Lâm tiểu thư đã nói thế rồi, vậy thì nhất định là như thế.

Lâm Văn Trúc quả nhiên cùng Minh Nguyệt đến Thiên Hành Cư, A Lan vừa mới đến được một lát, Lâm Văn Trúc cũng đến, thế này mà không phải là lời nhau lên vô đài, có ai tin?

Chỉ là đãi ngộ dành cho Lâm Văn Trúc không tốt lắm, cô vẫn bị người của Thiên Hành Cư “mời” đi, họ vẫn không vào thông báo, nhưng Lâm Văn Trúc không đi, cô đưa thẳng ô cho Minh Nguyệt, bảo Minh Nguyệt cầm ô quay về Tà Vũ Hiên, Minh Nguyệt đàn ra một lát, rồi vẫn đi.

Không có ô, Lâm Văn Trúc cứ đứng đợi trong mưa.

Thủ vệ của Thiên Hành Cư quả nhiên quýnh quýnh, vị này đang mang thai, nếu cứ thế mà bị bệnh...

Thủ vệ đợi một lát, xác định cô sẽ không đi, cắn răng, đi vào thông báo.

Qua một lát, Lâm Văn Trúc được mời vào Thiên Hành Cư...

Diệp Khuynh Đình không ở thư phòng mà ở trong phòng ngủ, nhìn có vẻ đang nghỉ ngơi, khi Lâm Văn Trúc tiến vào, hần cũng vừa mới chỉnh lý bản thân xong.

Diệp Khuynh Đình nhìn cô, trên mặt nhìn không ra hỉ nộ, “Đi thay quần áo”.

“Mưa rất nhỏ, dầm mưa không bao lâu, tam thiếu anh nhẫn tâm một chút, để em dầm mưa thêm một lúc, thế thì mới có thể khiến em khẩn cấp đi thay quần áo sạch sẽ được.”

Diệp Khuynh Đình trừng mắt nhìn cô một cái, sau đó lắc đầu, “Em chắc chắn anh không dám để em dầm mưa?”.

Lâm Văn Trúc đi đến bên hần, kéo tay hần, đặt lên bụng mình, “Em cảm thấy hổ dữ không ăn thịt con, tam thiếu không xót cho em thì hần cũng sẽ xót cho con”.

Diệp Khuynh Đình “Ồ” một tiếng, “Em đến làm gì?”.

Lâm Văn Trúc nhìn thẳng vào hần, “Anh nói xem em đến làm gì?”

“Đi về đi!”

“Anh còn chưa đoán xem em đến làm gì.”

“Đi về.”

Lâm Văn Trúc xoay người, như muốn rời đi, nhưng lại lập tức quay người lại, túm áo hần, hần lùi lại theo bản năng, người dựa vào bàn làm việc, rít một tiếng.

Lâm Văn Trúc bình tĩnh nhìn hần, “Thân thủ chậm rồi. Ở trong phòng, sao lại mặc cả một thân đen?”.

Diệp Khuynh Đình lãnh đạm nhìn cô.

Lâm Văn Trúc sát vào hần, “Em đến xem xem cha của con em có phải vẫn sống tốt hay không”.

Tay cô vươn đến áo hần, hần đưa tay ngăn cản, cuối cùng lại thu tay về.

Cô mở áo hần ra, hít vào một hơi, chỗ mà băng vải bên trong băng bó vẫn còn đang không ngừng rỉ máu. Hần bị thương, cho nên không bận việc trong thư phòng, mà là đang nghỉ ngơi, thế nên không đến Tà Vũ Hiên.

Lâm Văn Trúc im lặng mấy giây, “Bôi thuốc lần nữa nhé!”.

“Anh tự làm.”

“Sau đó tiếp tục rỉ máu lung tung như thế?”

“Em không đến, có lẽ đã không rỉ máu rồi.”

Lâm Văn Trúc trừng mắt nhìn hấn, nhưng hấn lại cười, “Sao biết được?”

“Tâm linh tương thông, vừa đoán đã biết rồi.”

“Thế à?”

Lâm Văn Trúc cởi áo cho hấn, thay hấn bằng bó lại, vết thương do súng, còn không chỉ một lần, cô cắn môi, hấn không lên tiếng, cô lại cảm thấy xót xa.

“Anh vẫn sống tốt.”

“Ừ, thiếu chút nữa thì chết rồi.”

Diệp Khuynh Đình cười, “Người đại nạn không chết, có thể sống rất lâu.”

“Hấn là tai họa sống nghìn năm.”

“Anh là tai họa sao?”

“Đúng.”

“Tai vạ đến em rồi.”

“Ừ.”

Một tai họa, tai vạ cả một đời.

51. Chương 51: Đêm Trước Mưa Bão

Lâm Văn Trúc muốn ở lại Thiên Hành Cư chăm sóc Diệp Khuynh Đình, bị Diệp Khuynh Đình “tiễn” về Tà Vũ Hiên với thái độ cứng rắn, ngoại trừ dặn hấn dưỡng thương giữ sức khỏe cho tốt, vậy mà cô không làm được gì nữa. Lúc rời khỏi Thiên Hành Cư, cô mơ hồ cảm thấy bất thường, vì sao hấn nhất quyết bảo mình rời đi, hấn bị thương thế nào, nhưng mà ngay cả một chữ hấn cũng không nhắc đến.

Khi cô nhíu mày suy tư, không phát hiện, A Lan vẫn luôn nhìn cô chằm chằm, sau đó về Lan Đình Hiên, kể lại cảnh mà cô ta nhìn thấy cho Đặng Thanh Vân.

Sau khi Đặng Thanh Vân biết Lâm Văn Trúc vào Thiên Hành Cư, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô ta biết, Lâm Văn Trúc nhất định là cố ý, người của cô ta không thể vào Thiên Hành Cư, Lâm Văn Trúc lại có thể dễ dàng vào đó, vì thế trong lòng tam thiếu giữa hai người ai quan trọng hơn, điều này đã vô cùng rõ ràng.

Đây nhất định là cố ý, Lâm Văn Trúc ghen tị vì đám người hầu trong phủ đều cảm thấy cô ta là nữ chủ nhân, thế nên Lâm Văn Trúc mới đích thân xuất chiêu, cuộc chiến giữa hai người họ đã chính thức khai mào.

Cho dù bây giờ Đặng Thanh Vân muốn làm gì, đều không được manh động, mà phải tìm cơ hội, tìm cách để một kích là thắng.

Bên phía Đặng Thanh Vân yên bình lạ thường, Lâm Văn Trúc ở Tà Vũ Hiên cũng rất bình yên.

Sau khi mưa nhỏ liên miên cuối cùng cũng ngừng, từ miệng Minh Nguyệt rót cuộc Lâm Văn Trúc cũng biết tam thiếu đã trở về, nhưng cũng không đến Tà Vũ Hiên như trước đó. Trên thực tế Lâm Văn Trúc không chỉ một lần đến Thiên Hành Cư, thủ vệ không mặc kệ cô nữa, mà nói thẳng rằng tam thiếu không ở đây, ý rất rõ ràng, cô đứng ở đây bao lâu cũng vô dụng, bởi vì tam thiếu thực sự không ở đây.

Bây giờ, hấn trở về rồi?

Sự bất an mơ hồ khiến cô gần như lập tức đến Thiên Hành Cư, nhưng mà thủ vệ nói với cô với vẻ mặt phức tạp, tam thiếu không muốn gặp cô, mời cô quay về, nếu cô không làm theo, họ có biện pháp để khiến cô làm theo, đây là uy hiếp cộng thêm bức ép.

Sự bất an của Lâm Văn Trúc càng lớn hơn, cô lảng máng cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Khi cô trở về Tà Vũ Hiên ăn bữa tối, từ Minh Nguyệt cô nghe được một tin tức, Đặng Thanh Vân đích thân đến Thiên Hành Cư tìm tam thiếu, tam thiếu để Đặng Thanh Vân vào.

Tay cầm đũa của Lâm Văn Trúc cứng đờ, cô nhìn Minh Nguyệt với vẻ mờ mịt.

“Có lẽ là Đặng tiểu thư có chuyện gì đó quan trọng muốn nói với tam thiếu, cho nên tam thiếu mới để cô ta tiến vào đây ă.” Minh Nguyệt chỉ có thể an ủi cô như vậy, mặc dù lý do này nghe thực sự quá giả dối, mà sắc mặt Lâm Văn Trúc nhìn có vẻ cũng không tốt lắm.

“À!” Lâm Văn Trúc gật đầu, tiếp tục cầm đũa ăn cơm.

Lâm Văn Trúc cảm thấy cảnh tượng này hơi quen, người của Đặng Thanh Vân không gặp được Diệp Khuynh Đình, cô lại gặp được hân, bây giờ đảo ngược lại, cô không gặp được hân, Đặng Thanh Vân lại thuận lợi gặp được hân.

Dường như có chút bất thường, nếu khi đó Đặng Thanh Vân tự mình đến chứ không phải là phái A Lan đi, kết quả liệu có khác? Cô đương nhiên biết, không có gì khác cả.

Cô nghĩ ngợi lung tung một lúc, rồi đi ngủ sớm, ngày hôm sau lúc đến Thiên Hành Cư, vừa khéo nhìn thấy Đặng Thanh Vân ra khỏi Thiên Hành Cư, Đặng Thanh Vân còn chỉnh tóc tai quần áo của mình.

Lúc nhìn thấy Lâm Văn Trúc, Đặng Thanh Vân nhướng mày, vẻ đắc ý trong mắt không hề che giấu. Sao có thể tiếp tục khiêm tốn chứ, bây giờ suy nghĩ của tam thiếu đã buông lỏng rồi, không còn giữ khoảng cách tuyệt đối với cô ta như trước nữa, cô ta thậm chí còn cảm thấy, giả như lâu dần, cô ta có thể sinh cho Hằng Nhi một đệ đệ hoặc một muội muội, đến lúc đó địa vị của hai mẹ con cô ta sẽ hoàn toàn vững chắc.

Vào lúc này cuối cùng Đặng Thanh Vân cũng hiểu ra, cho dù Diệp Khuynh Đình có tình cảm phức tạp đến mức nào với Diệp Khuynh Lăng, rồi từ đó bảo vệ mẹ con cô ta, thì cô ta đều thấp thỏm không yên, chỉ bởi vì Hằng Nhi không phải là con trai hân, nhưng không sao, cô ta cũng có thể sinh một đứa con mà!

“Tam thiếu hiện đang nghỉ ngơi, đừng để người vợ vẫn không quan trọng làm phiền anh ấy.” Đặng Thanh Vân thản nhiên nói với thủ vệ.

Lâm Văn Trúc cũng thản nhiên nhìn cô ta.

Đặng Thanh Vân đi đến trước mặt Lâm Văn Trúc, trong mắt vừa có vẻ đắc ý cũng có vẻ đồ kị, sau đó thì có vẻ khinh thường, “Lâm Văn Trúc, tôi cho cô một cơ hội rời khỏi phủ”.

“Cô dùng thân phận gì nói với tôi câu này? Em dâu của nhị thiếu?”

Sắc mặt Đặng Thanh Vân thoáng cái trở nên vô cùng khó coi, sau đó cô ta suy nghĩ cẩn thận, “Nếu cô đã không thức thời như thế, vậy đừng trách tôi vô tình”.

Lâm Văn Trúc không lên tiếng.

Đặng Thanh Vân rời đi, Lâm Văn Trúc lại thật sự bị thủ vệ ngăn cản, người có thể ra mệnh lệnh này không thể là Đặng Thanh Vân, vậy thì chỉ có thể là Diệp Khuynh Đình.

Đặng Thanh Vân đã nói gì với Diệp Khuynh Đình, dẫn đến việc thái độ của hân với mình đã thay đổi?

Lâm Văn Trúc không đoán ra, chỉ là cảm giác thấp thỏm đậm thêm, mấy ngày liền, cô đều không gặp Diệp Khuynh Đình.

Tinh thần Lâm Văn Trúc không ổn định, ngay cả ăn cơm cũng không có khẩu vị gì.

Minh Nguyệt thấy cô như vậy, hơi lo lắng, ngẫm nghĩ, nói ra tin tức mà mình vô tình biết được cho Lâm Văn Trúc, “Em nghe nói một tin tức về tam thiếu”.

“Hử?” Lâm Văn Trúc hơi có hứng thú.

“Hình như tam thiếu bảo Phụ tá Khương đi điều tra về một cô gái, tam thiếu từng cứu cô gái đó, nhưng mà tin tức Phụ tá Khương điều tra được rất ít, dù vậy thì vẫn có thể xác định, cô gái đó đã chết từ lâu rồi...”

Cả người Lâm Văn Trúc cứng đờ.

Lẽ nào bởi thế mà thái độ của Diệp Khuynh Đình với mình đã thay đổi?

Nhưng rõ ràng cô vẫn còn sống tốt, vì sao lại điều tra ra tin tức là cô đã chết rồi chứ? Là ai đã tung ra tin tức này, là ai bày chứng cứ đến trước mặt Diệp Khuynh Đình?

Chiếc vòng, chiếc vòng là chứng cứ, cô sờ chiếc vòng trên cổ mình, sau đó phản ứng lại.

Chiếc vòng là vật chết, cũng có thể lấy được từ trên người người khác.

Đại não cô mau chóng suy nghĩ, nếu là bởi chuyện này, vì sao Diệp Khuynh Đình không đến tìm mình đối chứng, vì sao không đến hỏi mình một câu nào, hẳn biểu hiện như vậy, là trực tiếp cho mình hình phạt sao? Nhưng đây là vì sao, vì sao hẳn chắc chắn tin vào chứng cứ điều tra được đó chứ?

Lâm Văn Trúc lại đến Thiên Hành Cư lần nữa, lần này cô vẫn bị ngăn cản, cô đứng rất lâu, cũng không có ai bận tâm đến, thậm chí một vài người còn cố ý vây quanh xem náo nhiệt, cuối cùng Minh Nguyệt thực sự không nhìn tiếp được nữa, cưỡng chế kéo cô đi.

Cô chỉ muốn giải thích với hắn, muốn hỏi hắn lý do, nhưng hắn lại không chịu cho cô cơ hội đó.

Lâm Văn Trúc cứ suy nghĩ mãi, rất nhiều chỗ nghĩ không ra, cũng nghĩ không thông.

Minh Nguyệt càng lo lắng hơn, mấy hôm nay cảm xúc của Lâm Văn Trúc rõ ràng bất thường, khó khăn lắm mới thuyết phục được Lâm Văn Trúc ra ngoài đi dạo.

Minh Nguyệt thở dài, nhưng lại không biết nên nói gì mới tốt.

Đúng vào lúc này, Diệp Chí Hằng chạy đến, cậu ta mặt đầy đắc ý đứng trước mặt Lâm Văn Trúc, “Chị mang thai rồi? Trong bụng chị sẽ có đệ đệ của tôi?”.

Diệp Chí Hằng nhớ lời mẹ mình nói, nếu đứa bé này chào đời, mình sẽ không còn là người độc nhất vô nhị nữa, cha sẽ thích đứa bé này hơn, sau đó sẽ xem nhẹ mình, rồi cha sẽ thiên vị, đến lúc đó, mình và mẹ đều rất đáng thương.

Lâm Văn Trúc ngơ ngác nhìn Diệp Chí Hằng, như cảm thấy nụ cười của Diệp Chí Hằng với mình có hơi kì lạ.

Diệp Chí Hằng lại chẳng bận tâm, vươn tay muốn sờ vào bụng Lâm Văn Trúc.

Cô phản ứng lại, tự động lùi về sau hai bước, Diệp Chí Hằng lại tiến lên trước hai bước, ác ý nắm tay lại thành nắm đấm, nhắm vào bụng Lâm Văn Trúc.

Lâm Văn Trúc hoảng sợ, phản ứng theo bản năng, đẩy Diệp Chí Hằng một cái, Diệp Chí Hằng lập tức ngã xuống đất, khóc òa vô cùng đau lòng và ảm ức.

Khi tiếng khóc của Diệp Chí Hằng vang lên, Đặng Thanh Vân chạy nhanh đến, kéo Diệp Chí Hằng dậy, cầm phần trứng mắt nhìn Lâm Văn Trúc.

Đến đây không chỉ có Đặng Thanh Vân, mà còn có Diệp Khuynh Đình.

Lâm Văn Trúc vội vã nhìn về phía Diệp Khuynh Đình, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng vậy mà hoàn toàn bị vẻ thâm trầm và lạnh lùng trong mắt hắn cắt thành mảnh nhỏ, không thể nào nói gì, ánh mắt lạnh lùng đó, có nghĩa gì? Hẳn như rất vô ý nhìn vào bụng cô.

Kì lạ là, vậy mà cô có thể hiểu được ý của hắn, nếu không phải nể mặt cô đang mang thai, hẳn nhất định...

Nhất định gì? Lúc này cô ở trước mặt hắn chính là một kẻ lừa gạt, lừa gạt từ đầu đến cuối, người mà hắn cứu đã chết rồi, mà cô vẫn đang sống thì là ai, những tin tức mà cô lấy đi, rồi những tin tức mà cô gửi lại,

chúng tỏ điều gì? Bây giờ chuyện mưu đồ của hắn nhất định không thuận lợi, liệu hắn có đổ tất cả lên đầu cô?

Nhưng mà, vì sao chứ, vì sao hắn không tin cô, vì sao không cho cô một cơ hội?

Đặng Thanh Vân đứng trước mặt Lâm Văn Trúc, ngăn tầm mắt của cô lại, “Lâm tiểu thư, tôi muốn biết vì sao cô phải đẩy Hằng Nhi như thế, thằng bé chỉ là một đứa trẻ thôi”.

“Tôi chỉ đụng nhẹ vào cậu ta.” Lâm Văn Trúc bình tĩnh nói.

“Cô có ý gì đây, cô chỉ đụng nhẹ vào Hằng Nhi mà thằng bé có thể ngã xuống, còn khóc thảm thiết như thế?”

Lâm Văn Trúc trầm mặc, có những chuyện không cần nói rõ, giống như trước đây, cô tin hắn đều hiểu được.

Diệp Khuynh Đình nhìn Diệp Chí Hằng đang nhỏ giọng nức nở, ánh mắt rơi trên người Lâm Văn Trúc, “Hằng Nhi chỉ là một đứa trẻ”.

Lòng Lâm Văn Trúc lặng đi.

Minh Nguyệt vội tiến lên, “Tam thiếu, Lâm tiểu thư không phải cố ý đâu ạ, là... là tiểu thiếu gia muốn đánh vào bụng Lâm tiểu thư, Lâm tiểu thư mới đụng nhẹ vào tiểu thiếu gia”.

Đặng Thanh Vân cười lạnh, “Quả nhiên chủ thể nào thì có cẩu nô tài thể nấy, đúng là cá mè một lứa, có phải đã quên mất Hằng Nhi mới năm tuổi không hả, thằng bé thì biết gì, cho nên bèn bắt nạt một đứa trẻ không biết chuyện gì như thế?”.

Lúc này Diệp Chí Hằng thút thút nói, “Mẹ nói em bé trong bụng chị ta là đệ đệ hoặc muội muội của con, con muốn gần gũi với em bé...”.

Sắc mặt Minh Nguyệt trắng bệch, cô ấy quỳ phịch xuống trước mặt Diệp Khuynh Đình, “Tam thiếu, tôi nói câu nào cũng là thật, tuyệt đối không có nửa câu giả dối”.

Diệp Khuynh Lăng lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt, trực tiếp đá một cú, “Đến lượt nhà ngươi nói chuyện à?”.

Cả người Lâm Văn Trúc tê liệt, một cú đó như đang đá mình, cô đỡ đỡ nói, “Em chỉ đụng nhẹ vào cậu ta”.

Diệp Khuynh Đình cười lạnh, “Cứ cho là đụng nhẹ đi, đó cũng là đụng rồi, xin lỗi”.

Xin lỗi?

Lời này thật quen thuộc, hình như từng có thuở nào đó đã xảy ra chuyện thế này.

Lâm Văn Trúc tê dại mím môi, sau đó phản ứng lại, còn có Minh Nguyệt nữa, Minh Nguyệt đang ở đây, nếu cô có đứa bé là bùa hộ mạng, vậy Minh Nguyệt thì sao?

“Xin lỗi.” Lâm Văn Trúc vẫn thỏa hiệp.

Đặng Thanh Vân không hài lòng, “Cô nên xin lỗi Hằng Nhi”.

Lâm Văn Trúc chỉ đành nhìn Diệp Chí Hằng, “Xin lỗi”.

Diệp Chí Hằng bĩu môi, không nói gì.

Bấy giờ Diệp Khuynh Đình cũng thu ánh mắt về, sau đó cùng Đặng Thanh Vân và Diệp Chí Hằng rời đi, không nhìn Lâm Văn Trúc một cái.

Lúc này mặt Minh Nguyệt đã đầm nước mắt, “Tiểu thư, vì sao... tam thiếu lại biến thành như vậy?”.

Lâm Văn Trúc cứng ngắt dùng tay lau nước mắt trên khóe mắt Minh Nguyệt.

Vì sao đây?

Chỉ là bản thân Lâm Văn Trúc không khóc ra được.

Đêm hôm đó, Lâm Văn Trúc mơ màng cảm thấy bên giường mình có một bóng người, sau khi tỉnh lại, cô gọi lớn tên Minh Nguyệt, Minh Nguyệt vội vã mặc quần áo đến chỗ cô.

“Trong phòng này có người.” Lâm Văn Trúc nắm lấy tay Minh Nguyệt.

“Tiểu thư, có phải tiểu thư mơ thấy ác mộng không?” Minh Nguyệt nhìn ngó dưới ánh đèn, không thể có người mà.

“Thật sự có... Chị cảm nhận thấy.”

Minh Nguyệt không biết làm sao, chỉ đành lật mỗi một góc ngách trong phòng một lượt, không bỏ qua bất cứ chỗ nào, như thế thì Lâm Văn Trúc mới chịu từ bỏ.

Lâm Văn Trúc nằm xuống lần nữa, thật sự là mơ sao? Vì sao cô lại cảm thấy Diệp Khuynh Đình ngồi trước giường mình, yên lặng nhìn mình, trong mắt có bi thương, còn có vẻ nặng trĩu không thể nói rõ.

Cô thậm chí còn cảm thấy hình như hắt rơi nước mắt, tay còn vuốt vuốt bụng mình.

Nhưng mà có thể sao? Là ảo giác thôi nhỉ, là tưởng tượng thôi nhỉ, một hắt lạnh lùng nhìn mình như thế, sẽ làm ra chuyện như vậy sao?

Lâm Văn Trúc chỉ cảm thấy lòng mình bị khuấy đảo đến nghiêng trời lệch đất, trước sau không thể yên bình.

52. Chương 52: Cứu Lấy Con Tôi

Diệp Khuynh Đình không chủ động đến Tà Vũ Hiên một lần nào, giống như đã hoàn toàn quên mất ở đây vẫn có một người ở. Tình hình đó trong phủ Thanh Sơn đã mau chóng bị mọi người nhìn rõ, vì thế họ càng thêm cung kính với vị ở Lan Đình Hiên, vốn còn cảm thấy Lâm Văn Trúc có thể đối kháng với Đặng Thanh Vân, cho dù không bị được với Đặng Thanh Vân thì cũng có thể mang lại phiền phức cho Đặng Thanh Vân, kết quả Lâm Văn Trúc thua rất đột ngột, không biết nên trách bản thân cô ấy quá vô dụng, hay là Đặng Thanh Vân quá lợi hại nữa.

Lâm Văn Trúc mang thai cũng không thể khiến Diệp Khuynh Đình đối xử khác biệt, ngược lại thì lúc này Đặng Thanh Vân còn có thể nhận được sự ưu ái của tam thiếu, mọi người dường như có thể dự liệu được, danh phận tam thiếu phu nhân cuối cùng sẽ rơi vào trên người Đặng Thanh Vân.

Khác với vẻ hờn hờ đắc ý của Đặng Thanh Vân, Lâm Văn Trúc ngày một trầm mặc, nhưng cô cũng không phải chỉ ở trong Tà Vũ Hiên, cô muốn tìm một cơ hội, nói chuyện hắt hoi với Diệp Khuynh Đình, cho dù là hiểu lầm hay là bị người khác gây chia rẽ, đều phải nói rõ ràng mọi chuyện.

Cho dù là, thực ra hắt hoi gì đó, vậy thì cũng có thể hoàn toàn nói với cô, nếu như cần, cô cũng có thể hoàn toàn phối hợp.

Nhưng Diệp Khuynh Đình dường như không cho cô cơ hội này, trực tiếp tuyên bố từ hình, không có đường lùi khác.

Minh Nguyệt bây giờ cũng rối trí, Lâm Văn Trúc ở Tà Vũ Hiên, cô ấy chung quy sẽ cảm thấy buồn chán, Lâm Văn Trúc ra ngoài giải tỏa tâm trạng, cô ấy lại cảm thấy Lâm Văn Trúc vẫn buồn bực không vui, thậm chí còn dẫn đến sự chú ý của người khác, càng khiến tâm tình tệ hơn, nhưng mà lại không thể nói gì với đám người chỉ chỉ trỏ trỏ đó, chỉ có thể nhịn.

“Em đi về đi!” Lâm Văn Trúc thở dài một hơi.

Minh Nguyệt lắc đầu, đầu chịu.

“Chị muốn đi dạo một mình.”

Minh Nguyệt hơi ngần ra.

Lâm Văn Trúc nói tiếp, “Không ai dám làm gì chị đâu”.

Lúc này Minh Nguyệt mới phản ứng lại, bây giờ Lâm Văn Trúc đang mang thai mà, cho dù bây giờ tam thiếu có thái độ gì, ai biết được tương lai sẽ thế nào, dù sao thì tam thiếu không thể không muốn đứa bé này, hơn nữa Lâm Văn Trúc cũng chưa từng bị thất sủng, bây giờ chỉ là tạm thời bất lợi mà thôi.

Lâm Văn Trúc nhìn Minh Nguyệt mấy giây, bước đi một mình, Minh Nguyệt nhú mày, cuối cùng không đi theo, nếu Lâm Văn Trúc muốn giải sầu một mình, vậy thì mình đừng làm phiền.

Suy nghĩ của Lâm Văn Trúc rất đơn giản, cho dù người khác muốn làm gì cô, Minh Nguyệt có thể ngăn cản sao, giống như lần trước vậy, chỉ cần Diệp Khuynh Đình không lựa chọn đứng về phía cô, cho dù chân tướng thế nào cũng không ai để ý, bản thân cô còn không bảo vệ được, Minh Nguyệt có thể sao?

Lâm Văn Trúc cắn môi, bây giờ quá bình yên, bình yên đến mức không bình thường, vậy thì cô bèn đứng ra, cho họ cơ hội tính kế, thậm chí có thể thăm dò ra chút gì đó.

Quả nhiên, không bao lâu, Diệp Chí Hằng lại xuất hiện lần nữa.

Lâm Văn Trúc thầm thở dài, vì sao lần nào cũng là đứa bé này, vì sao lần nào cũng để cậu ta ra tay. Nếu là mình, cô nhất định sẽ không nở mưu tính con mình nữa phần, huống hồ là đứa trẻ nhỏ như vậy, vốn nên có được tuổi thơ đơn thuần tốt đẹp, chứ không phải là bị kéo vào cuộc đấu đá giữa người lớn với nhau.

Diệp Chí Hằng cười ngọt ngào với Lâm Văn Trúc.

“Lần trước tôi thật sự chỉ muốn sờ vào em trai hoặc em gái trong bụng chị thôi.” Ánh mắt chân thành của Diệp Chí Hằng nhìn vào cô.

Lần này cô không lùi lại, chỉ cảm thấy đáng sợ, nhưng mà sự đáng sợ này không đến từ đứa trẻ này, mà là hàm nghĩa phía sau nào đó.

Lâm Văn Trúc không nhúc nhích, Diệp Chí Hằng thật sự vươn tay ra sờ, sau đó thu tay về.

Lâm Văn Trúc nhú mày.

“Quả bóng nhỏ của tôi rơi ở bên đó, chị có thể giúp tôi nhặt không?”

“Không phải cậu rất không thích tôi sao?”

Diệp Chí Hằng gật đầu, sau đó lại lắc đầu, “Không thích chị, nhưng mà bây giờ chị không đoạt cha với mẹ tôi nữa mà, cha là của một mình mẹ tôi rồi”.

Diệp Chí Hằng ngược đôi mắt trong veo.

Khuôn mặt này, rất giống Diệp Khuynh Đình, nói chuẩn xác thì là giống một người khác, người đó lại vừa khéo rất giống Diệp Khuynh Đình, chuyện đời đúng là kì lạ mà đơn giản như thế.

Nhưng khuôn mặt này, lại khiến lòng Lâm Văn Trúc thầm lộp bộp, tay không tự chủ mà sờ bụng mình, con của mình, liệu trông có giống thế này không? Diệp Chí Hằng là con của Diệp Khuynh Lăng, vậy thì chính là anh của đứa con trong bụng mình, cho dù không phải anh ruột, nhưng cũng có huyết thống tình thân.

Lòng Lâm Văn Trúc không khỏi mềm lại, “Bóng rơi ở đâu?”.

“Bên đó.” Diệp Chí Hằng chỉ.

Cánh tay nhỏ của Diệp Chí Hằng kéo Lâm Văn Trúc, hai người cùng đi qua đó.

Sau đó thì sao? Bên đó là núi giả có dòng suối chảy, dòng suối nhỏ trên núi giả chảy vào một cái ao không lớn, Diệp Chí Hằng rơi vào ao nước.

Vì thế người của cả phủ Thanh Sơn đều biết một chuyện, Lâm Văn Trúc đẩy tiểu thiếu gia vào trong ao nước, đây là một mưu kế rất hay, ao nước không lớn, Diệp Chí Hằng rơi vào đó, Lâm Văn Trúc có thể nói là mình vô ý, dù sao thì chỗ đó thật sự không hợp để người ta chết đuối, nhưng đã đủ với một đứa trẻ rồi, nếu Diệp Chí Hằng thật sự không còn nữa, tam thiếu sẽ trừng phạt Lâm Văn Trúc sao, đừng quên, cô đang mang thai, càng đừng quên, Diệp Chí Hằng không còn nữa, đứa bé trong bụng Lâm Văn Trúc sẽ là đứa con duy nhất của tam thiếu.

Đây là một mưu kế rất hay, thậm chí mọi người đều nghĩ thế.

Tam thiếu nhà họ Diệp quả thực không làm gì Lâm Văn Trúc, chỉ giam lỏng cô ở Tà Vũ Hiên.

Còn về tam thiếu sao, đương nhiên là trông ở Lan Đình Hiên rồi.

Diệp Chí Hằng rơi xuống nước, lúc này đang nằm trên giường, đợi bác sĩ cứu chữa.

Đặng Thanh Vân hoảng sợ một phen, cắn chặt môi, nhin không dám khóc, thiếu chút nữa, thật sự là thiếu chút nữa, Hằng Nhi đã không còn nữa rồi.

Cô ta nghĩ mà sợ, không biết vì Lâm Văn Trúc, hay là vì bản thân mình.

Bác sĩ rời đi, nhưng mà Diệp Chí Hằng vẫn chưa tỉnh lại, Đặng Thanh Vân cuối cùng sụp đổ, đứng trước mặt Diệp Khuynh Đình, “Hằng Nhi đã thành ra thế này, anh vẫn còn muốn bảo vệ con tiện nữ đó sao? Cô ta là người của Diệp Khuynh Mặc, vì thăm dò tin tức nên mới ở lại bên cạnh anh, bây giờ còn muốn nhằm vào Hằng Nhi, anh vẫn bảo vệ cô ta như thế. Đúng rồi, cô ta mang thai con của anh cơ mà, con ruột của anh... Có phải bởi vì Hằng Nhi không phải là con anh, cho nên anh mới thờ ơ với nó như thế, không chịu phân xử vì nó?”.

Đặng Thanh Vân khóc đến mức suy sụp, đầy oán giận hằn, “Nếu như Khuynh Lăng vẫn còn, mẹ con em nhất định sẽ không bị ức hiếp thế này, nhất định sẽ không”.

Lúc này Diệp Khuynh Đình cuối cùng cũng lên tiếng, “Ta đã đồng ý với cậu ta sẽ bảo vệ mẹ con cô, ta sẽ nói được làm được”.

“Vậy bây giờ thì sao?”

Dường như Diệp Khuynh Đình ngẫm nghĩ, “Bây giờ dù sao cô ấy vẫn đang mang thai”.

“Ồ, Hằng Nhi đương nhiên không bị được với máu mủ của anh rồi. Nhưng mà, có phải anh đã quên rồi không, trong lòng Hằng Nhi, anh chính là cha ruột của thằng bé, là cha của thằng bé...”.

“Cô bình tĩnh một chút, Hằng Nhi bây giờ không sao cả, chỉ cần nó tỉnh lại là được, còn về Lâm Văn Trúc, ta sẽ bảo cô ấy cho cô một lời giải thích thỏa đáng.”

Diệp Khuynh Đình nói xong, xoay người rời đi.

Giải thích thỏa đáng? Chỉ là một lời giải thích thỏa đáng sao? Đặng Thanh Vân cảm phần nghĩ, nếu Hằng Nhi là con trai ruột của hắn, hắn còn có thể dùng một lời giải thích thỏa đáng rồi buông xuôi không? Đáp án là sẽ không.

Đặng Thanh Vân đỡ đầu đứng bên giường của Diệp Chí Hằng, đã đến bước này rồi, vậy thì dứt khoát phải làm đến cùng.

Bởi vì Hằng Nhi không gặp chuyện gì quá lớn, tỉnh dậy là sẽ không sao, vì thế Lâm Văn Trúc dường như cũng không cần phải trả cái giá quá lớn, nhưng nếu Hằng Nhi không tỉnh dậy được, nguy hiểm đến tính mạng thì sao, lúc này Lâm Văn Trúc là kẻ đầu sỏ sẽ thế nào?

Đêm đó, Diệp Chí Hằng không chỉ không tỉnh lại, mà còn phát sốt, bác sĩ quả quyết, nếu sốt cao không hạ thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Đặng Thanh Vân là mẹ của Diệp Chí Hằng, đương nhiên là người chịu kích động lớn nhất và điên cuồng nhất, cô ta xông thẳng vào Thiên Hành Cư, xông đến trước mặt Diệp Khuynh Đình, bây giờ cô ta không phải kẻ tự tiện xông vào Thiên Hành Cư, mà chỉ là một người mẹ điên cuồng đến đòi công bằng vì con trai mình.

“Hằng Nhi sốt cao không hạ, bác sĩ nói Hằng Nhi sắp không chịu đựng được nữa... Em muốn giết Lâm Văn Trúc, giết cô ta, cho dù anh thế nào, em nhất định phải làm được.”

Diệp Khuynh Đình hơi đỡ ra, “Hằng Nhi làm sao”.

“Sốt cao không hạ, mãi không hạ sốt, Hằng Nhi của em, Hằng Nhi...”

“Cô bình tĩnh một chút.”

“Em không thể nào bình tĩnh được, em không thể bình tĩnh được, bây giờ người hôn mê không tỉnh lại sốt cao mãi không hạ là con trai em, là con trai ruột của em.”

Diệp Khuynh Đình trầm mặc, “Nếu cô không giết được cô ấy, ngược lại còn bị cô ấy làm cho bị thương thì làm sao?”.

“Vậy thì cũng chẳng sao, dù gì Hằng Nhi đã có chuyện rồi, em đoàn tụ với Hằng Nhi là được, hai mẹ con sống cùng nhau, chết cũng cùng nhau... Dù sao thì cũng không có ai đòi lại công bằng cho mẹ con em.”

Dường như Diệp Khuynh Đình thở dài một tiếng, “Việc gì cô phải tự đi, ta có thể đi đòi công bằng cho cô”.

Điều cô ta muốn là câu nói như vậy, nhưng Đặng Thanh Vân vẫn ngờ vực nhìn hẩn.

Diệp Khuynh Đình có vẻ vô cùng hiểu cô ta, “Nhưng cô muốn đòi công bằng thế nào?”.

“Một mạng đền một mạng.”

Có điều thứ Đặng Thanh Vân muốn không phải là mạng của Lâm Văn Trúc, mà là mạng của đứa bé đó, nếu Lâm Văn Trúc đã muốn làm hại Hằng Nhi, vậy thì cứ để Lâm Văn Trúc ném thử nỗi đau mất con xem sao.

Diệp Khuynh Đình nói, “Được”.

Ngược lại Đặng Thanh Vân ngậy ra, sau đó lại cảm thấy hơi châm chọc, Lâm Văn Trúc thì sao, chiếm được đài ngộ đặc biệt, nhưng không phải là vẫn bị Diệp Khuynh Đình vứt bỏ trong nháy mắt hay sao, chung quy thì cũng chẳng khác gì những người phụ nữ khác.

Diệp Khuynh Đình đi đến trước mặt Đặng Thanh Vân, “Nhưng đây là lần cuối cùng, ta không hi vọng lần sau vẫn còn xảy ra chuyện thế này, cô là mẹ của Hằng Nhi, cô có trách nhiệm bảo vệ nó không chịu bất cứ thương tổn nào”.

“Em nhất định sẽ bảo vệ thằng bé thật tốt, sẽ không để nó phải chịu thương tổn nữa.”

Không có lần sau, sao dám có lần sau chứ. Đặng Thanh Vân nhìn người đàn ông trước mắt, không sao cả, đứa bé còn chưa sinh ra đó không còn nữa thì sẽ có đứa bé khác.

Nhưng Đặng Thanh Vân cũng biết rõ, lần này sự áy náy của Diệp Khuynh Đình với Diệp Khuynh Lăng đã dùng gần hết rồi, dù sao thì Lâm Văn Trúc cũng mang thai con ruột của hẩn, hẩn có thể hạ quyết tâm, cũng chỉ là vì Hằng Nhi là con trai duy nhất của Diệp Khuynh Lăng, là đời sau duy nhất của Diệp Khuynh Lăng, hẩn quả thực không có cách nào để ăn nói với Diệp Khuynh Lăng.

Nhưng thế cũng đủ rồi, cô ta không thể nào nhìn một người phụ nữ khác sinh con nuôi nấng con cho hẩn, hai người họ cùng đạo bộ, cùng nói cười, cùng về viện.

Sau nhiều ngày, cuối cùng Diệp Khuynh Đình lại đi vào Tà Vũ Hiên lần nữa.

Lâm Văn Trúc tỏ ra rất trầm mặc, cô cảm thấy hẩn sẽ rõ, sao cô có thể làm chuyện như thế được. Chỉ là trong mắt người khác, cô thế này là đang trả thù Diệp Chí Hằng và Đặng Thanh Vân, lần trước mẹ con họ khiến cô chịu thiệt lớn, vì thế cô có mưu tính hiện giờ, dường như có thể hiểu được.

Lâm Văn Trúc yên lặng nhìn hẩn, muốn cảm nhận sự gần gũi vô hình như trước đây, nhưng lần này, cô chỉ cảm thấy được sự cự tuyệt, dường như có một bức tường nào đó ngăn giữa hai người.

Diệp Khuynh Đình ngồi bên cạnh cô, sau khi nhìn cô một lúc, hẩn mới nói, “Anh đã mơ một giấc mơ”.

Bản thân Lâm Văn Trúc cũng ngẩn ra, vì sao lại nói chuyện này? Không nhắc đến Diệp Chí Hằng, không nhắc đến chuyện cứu người, chỉ độc nói đến một giấc mơ.

“Anh mơ thấy Diệp Khuynh Lăng, Diệp Khuynh Lăng thực sự, tam tề của anh.” Mặt Diệp Khuynh Đình co lại, “Cậu ấy chết cũng chết không yên tâm, lo lắng vợ con cậu ấy bị ức hiếp, sẽ sống không hạnh phúc, vì thế ép anh thế, bất luận là lúc nào, đều phải bảo vệ họ, từ đầu đến cuối phải đặt họ lên vị trí đầu tiên”.

Lòng Lâm Văn Trúc thít lại.

Diệp Khuynh Đình tiếp tục, “Anh đồng ý rồi. Nhưng trong giấc mơ, cậu ấy trách anh, trách anh không bảo vệ hai người đó cho tốt. Cho dù Hằng Nhi biến thành thế nào thì cũng là con trai cậu ấy, nhưng anh có tận tâm tận lực bảo vệ mẹ con họ không? Nếu anh thật lòng đối tốt với họ, thì không nên bỏ mặc, Đặng Thanh Vân sẽ không biến thành như bây giờ, Hằng Nhi cũng không như thế, cho nên người sai là anh, là anh không tận tâm chăm sóc họ, là anh có lỗi với sự nhờ cậy và dặn dò của tam đệ”.

“Cho nên?” Lâm Văn Trúc khẽ hỏi hần.

“Nếu lúc trước đã sai rồi, vậy thì từ bây giờ phải bắt đầu sửa lại, đặt tất cả tinh lực vào họ, thay đổi từng chút một.”

“Em thì sao? Trong đó có chuyện của em không?”

Lúc này, Khương Việt bưng một bát thuốc vào, đặt xuống, sau đó ra ngoài.

Diệp Khuynh Đình bưng bát thuốc đó, đặt trước mặt cô, “Em chỉ cần uống bát thuốc này”.

Sắc mặt Lâm Văn Trúc trắng bệch, cô không nhìn thuốc trong tay hần, mà nhìn vào mắt hần, “Đây là... thuốc gì”.

Diệp Khuynh Đình cũng nhìn vào mắt cô.

Hần không trả lời, bởi vì hần biết, cô đã đoán ra rồi.

Cô cười bi ai, “Vì sao?”.

“Bởi vì Đặng Thanh Vân muốn một mạng đền một mạng, con của em vẫn còn, cô ta sẽ không yên tâm, sẽ tiếp tục đi vào con đường sai trái, bắt đầu từ bây giờ để họ thay đổi, vậy thì không thể để cô ta tiến vào ngõ cụt nữa. Hơn nữa, tam đệ trong giấc mơ nói đúng, nếu anh đã dùng thân phận của cậu ấy, hưởng thụ thân phận của cậu ấy, vậy thì cũng nên gánh vác thân phận này, Hằng Nhi nhất thiết phải trở thành duy nhất, thế thì mới có thể nhận được sự coi trọng của anh, vậy thì cứ để thằng bé trở thành con trai anh là được.”

Diệp Chí Hằng là đứa con duy nhất, cho nên không cần đứa con khác sống nữa.

Ánh mắt Diệp Khuynh Đình bình tĩnh, trong đó có chút chết lặng, “Uống đi!”.

Không cưỡng ép quá mức, ngược lại là một sự nhắc nhở, bảo cô chấp nhận số mệnh.

Việc Lâm Văn Trúc làm là gạt rơi bát thuốc trong tay hần, bát vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, lại không bằng cội lòng tan nát của cô.

Nhưng lúc này, cô cười mờ mịt, hận đây không phải chỉ là một giấc mơ, cho dù chỉ là một cơn ác mộng cũng được, cô túm lấy cánh tay hần, nói, “Đừng đùa với em”.

“Đây không phải đùa.”

Nhưng Lâm Văn Trúc lại buông tay hần ra trước, “Vậy nói cho em biết rốt cuộc là vì sao, em không tin, những gì anh nói em không tin. Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không, anh có thể nói với em, em có thể cùng anh gánh vác”.

Diệp Khuynh Đình cứ bi ai nhìn cô như thế, đầy thương xót.

Nhưng cô, không tin.

Diệp Khuynh Đình nhìn chiếc bát vỡ trên nền, “Vẫn còn thuốc khác”.

“Em sẽ không uống, em tuyệt đối sẽ không uống.” Cô nhìn chăm chăm vào mắt hần, cả người như tiến vào trong con ngươi của hần, “Nói cho em biết, anh thật sự muốn phá bỏ con em... Em không tin, em không tin anh không chờ mong đứa bé này, rõ ràng anh thích nó anh chờ mong nó...”.

Sau đó, cô không nói được nữa, bởi vì khoảnh khắc hần đứng dậy, đầu gối đá lên bụng cô.

Cô đỡ ra, cơn đau từ bụng truyền đến, cô tê liệt, cả người tê liệt, nhưng tay cô vẫn túm chặt lấy cánh tay hần, mắt vẫn nhìn vào hần, “Em không tin... Nhất định có ẩn tình, đúng không?”.

Nói cho em biết sự thực, anh nói, em đều sẽ tin.

“Ta chỉ cần một đứa con là Hằng Nhi.”

Ánh mắt cô vẫn đầy mong mỏi, nhưng hấn lại đá vào bụng cô lần nữa.

Không chỉ là đau, cô còn cảm thấy có một sinh mạng đang dần rời đi.

Việc Diệp Khuynh Đình làm là lùi bước, trơ mắt nhìn cô ngã xuống đất.

Lâm Văn Trúc cuống quýt dùng tay làm ra tư thế bảo vệ sờ bụng mình, nhưng còn kịp sao, có máu tràn ra, cô muốn ngăn lại cũng vô ích, nước mắt lăn chã rơi xuống.

Cuối cùng, cô mới nhìn hấn, “Bác sĩ... cầu xin anh... con của tôi...”.

Cầu xin anh, mời bác sĩ đến, cứu lấy con tôi.

Diệp Khuynh Đình nhìn một lát, sau đó thờ ơ nói, “Xem ra không cần dùng thuốc rồi”.

Hấn cứ vậy rời đi, lúc đi đến cửa, như phản ứng lại, hỏi Khương Việt, “Sẽ chết sao... Vậy vẫn mời bác sĩ đến xem thì hơn!”.

Sẽ chết sao? Chết thì sẽ làm bần chỗ này.

“Dạ.”

Diệp Khuynh Đình rảo bước rời đi, chỉ có Khương Việt biết, bước chân hấn càng lúc càng nhanh.

Lúc về đến Thiên Hành Cư, một câu “Tam thiếu” của Khương Việt còn chưa gọi ra được, anh ta bèn nhìn thấy hấn nôn ra thứ gì đó, Khương Việt đi lên trước, cuối cùng đã nhìn rõ, đó là một búng máu.

53. Chương 53: Một Con Đường Khác

Chuyện trong phủ Thanh Sơn cũng không phải bí mật gì, tin tức Lâm Văn Trúc mang thai truyền ra, khi mọi người còn chưa kịp ghen tị vận tốt của cô hoặc chế nhạo cô dù có sinh con ra cũng không có danh phận gì, thì đồng thời cũng có tin tức truyền ra là đứa bé đã không còn nữa, tin đồn nổi lên ầm ầm, có người nói là cô vụng trộm mang thai, khiến tam thiếu phẫn nộ, vì thế dứt khoát phá đứa bé đi, từ đó cảnh cáo người khác, trừ phi tam thiếu nhà họ Diệp bằng lòng, bằng không đừng có ai nghĩ đến chuyện phá vỡ chủ ý của hấn, cũng có tin đồn rằng Lâm Văn Trúc đắc tội Đặng Thanh Vân, vì thế rơi vào kết cục đó, trong cuộc đấu của hai người họ, Lâm Văn Trúc thua hoàn toàn.

Sau khi Lâm Văn Trúc bị tống ra khỏi phủ Thanh Sơn, tin đồn càng mãnh liệt hơn, nhưng mà mọi người dường như đều đã mặc nhận, đây là dấu tích của Đặng Thanh Vân, sau đó cảm thấy tất cả đều có thể tiếp nhận một cách đương nhiên, Đặng Thanh Vân không hổ với cái danh tình yêu đích thực đó.

Nhưng mà đúng là tiếc cho Lâm Văn Trúc, đường đường là nhân vật chủ chốt của Phượng Vũ Thiên, nếu không đi theo tam thiếu nhà họ Diệp, tìm đại một người nào đó cũng không rơi vào kết cục đó, ngay cả mang thai cũng bị bức sinh non, thế thì cũng thôi, nhưng lại còn bị đuổi thẳng ra khỏi phủ Thanh Sơn nữa.

Nếu chỉ là tam thiếu nhà họ Diệp không cần nữa, có hứng thú thì còn tiếp tục vồn vã với Lâm Văn Trúc, nhưng mà đã mang thai rồi còn phá thai, vậy thì chứng tỏ Lâm Văn Trúc đã đắc tội tam thiếu nhà họ Diệp, ai còn dám mạo hiểm đắc tội tam thiếu nhà họ Diệp mà niềm nở với Lâm Văn Trúc nữa, lúc này e là hận không thể không biết cô, mau chóng gạt bỏ quan hệ.

Chỉ có một mình Diệp Khuynh Mặc, không tin vào lời đồn nào cả.

Nhưng mà Lâm Văn Trúc có thể mang thai, vẫn khiến Diệp Khuynh Mặc kinh ngạc một phen, người phụ nữ đó quả nhiên không nhìn lầm, là người làm đại sự, giả như thời gian dài dần, nhất định có thể làm ra được nghiệp lớn, chỉ là bây giờ đã bị Diệp Khuynh Lăng thô bạo đuổi ra khỏi phủ Thanh Sơn, trực tiếp biến thành một quân cờ bỏ đi.

Vì sao Diệp Khuynh Lăng lại như thế? Tục ngữ đã nói rồi, hổ dữ không ăn thịt con, Diệp Khuynh Lăng làm đến nước này, Diệp Khuynh Mặc tuyệt đối không tin là bởi Đặng Thanh Vân, vậy thì lý do rất dễ dàng nghĩ ra được, chẳng qua là giận cá chém thớt, là phát tiết thôi, chịu thiệt lớn, hoàn toàn không nhìn thấy hi vọng thắng lợi, vì thế hoàn toàn trút giận lên Lâm Văn Trúc là người phụ nữ có liên quan đến mình, ngay cả Lâm Văn Trúc đang mang thai cũng không thủ hạ lưu tình, đủ để tưởng tượng ra được Diệp Khuynh Lăng bây giờ phần nộ đến mức nào.

Diệp Khuynh Mặc cười nhẹ, vào giờ khắc này, tam đệ tốt đó của hần ta có tâm trạng gì nhỉ? Bao nhiêu năm sắp xếp thuận lợi như thế, bây giờ tất cả sự ầm nẫn và giả bộ hoàn toàn giống một câu chuyện cười, không phải ai cũng có thể nằm gai nếm mật sau đó bước đến thành công.

Nhưng mà Diệp Khuynh Mặc vẫn không quá hài lòng, trong tưởng tượng của hần ta, hần là hần ta sẽ đoạt được vào tay chỗ vũ khí Diệp Khuynh Lăng mua riêng đó, khiến Diệp Khuynh Lăng tốn tiền mua, sau đó mình không cần liên hệ người để mua, không cần bỏ tiền ra, không cần thu xếp xem vận chuyển thế nào, trực tiếp cầm được vào tay, nhưng mà đúng là đáng tiếc, lúc cướp đoạt, Diệp Khuynh Lăng thà cho nổ chỗ vũ khí đó cũng không để cho mình lấy đi được.

Diệp Khuynh Mặc nghĩ đến chỗ vũ khí đó, trong lòng cáu bẳn, nhưng Diệp Khuynh Lăng cũng không gặp may, trước đó trúng đạn, bây giờ thì dính vào vụ nổ, người không chết, lại còn có thể trút giận lên người Lâm Văn Trúc, thật sự khiến người ta không sáng khoái mà, mặc dù người không sáng khoái hơn nhất định là Diệp Khuynh Lăng.

Lẽ nào Diệp Khuynh Lăng đã nghĩ ngờ những thứ mình tra ra được tất cả đều là tin tức do Lâm Văn Trúc truyền ra? Lâm Văn Trúc truyền tới không ít tin tức, nhưng tay chân của Diệp Khuynh Mặc cũng không phải kẻ vô dụng. Nếu Diệp Khuynh Lăng dám dùng danh nghĩa của Diệp Quân bắt nhà họ La vận chuyển vũ khí, vậy thì đây là chuyện mặt ngoài, Diệp Khuynh Lăng nhất định sẽ lặng lẽ mua một số vũ khí nữa, Diệp Khuynh Mặc ở lại đây chính là để tìm ra chỗ vũ khí đó, chứ không phải là do bị Diệp Quân cố ý giữ ở lại đây.

Bây giờ Diệp Khuynh Mặc đã thu xếp mọi chuyện xong xuôi cả rồi, bên phía nhà họ La cũng không cần phí tâm tư, đại thiếu nhà họ La là người thông minh, biết nên nói với Diệp Khuynh Lăng thế nào, mượn được có thì không cần giao hàng ra nữa.

Lúc này Diệp Khuynh Mặc cũng nên về bên chỗ Diệp Quân để xử lý chuyện bên đó rồi.

Diệp Khuynh Mặc nhìn chằm chằm về hướng phủ Thanh Sơn – Bây giờ thì cảm thấy tuyệt vọng rồi chứ? Vẫn còn chuyện khiến nhà người tuyệt vọng hơn đây.

Lâm Văn Trúc bị đuổi ra khỏi phủ Thanh Sơn, đương nhiên không thể thật sự bị đẩy ra ngoài rồi sau đó mặc kệ chuyện sống chết của cô, nếu thật sự như thế, những tin đồn thất thiệt đó e rằng tam thiếu nhà họ Diệp cũng không chịu được, vì thế Lâm Văn Trúc được đưa về Phụng Vũ Thiên, đương nhiên không phải lên sân khấu biểu diễn nữa, mà là Kim tỷ sắp xếp cho cô một nơi, để cô ở lại tĩnh dưỡng.

Kim tỷ nhìn Lâm Văn Trúc cuộn lại thành một khối trong căn phòng nhỏ, cho dù đã nhìn thấy nhiều chuyện bi hoan ly hợp trên thế gian này rồi, nhưng lúc này chị ta cũng khó tránh sinh ra lòng thương xót, đàn ông tranh quyền đoạt lực, nhưng mà người bị giày vò đều là phụ nữ, thậm chí Lâm Văn Trúc bây giờ còn có thể sống được, có thể thoát khỏi đầm lầy đó, cũng coi như một sự may mắn, nếu không thì với tình hình hiện nay, Lâm Văn Trúc có thể có kết cục gì?

Đừng nói là Lâm Văn Trúc, ngay cả Kim tỷ cũng kinh hồn bạt vía, ngày đêm cầu nguyện nhà họ Hàn đừng xảy ra chuyện gì, nếu không thì Phụng Vũ Thiên có lẽ sẽ chịu ảnh hưởng, người quản lý như chị ta, nhất định không có kết cục tốt.

Tam thiếu mặt ngoài độc ác, nhưng sau lưng thì lại cho người ta cơ hội, còn đại thiếu thì hoàn toàn ngược lại.

Kim tỷ đi lên trước, ngồi vào bên giường, “Bây giờ cô muốn đi đâu?”.

Bây giờ vẫn có thể thu xếp được, một khi đại cục đã định, ngay cả cơ hội thu xếp cũng không còn nữa.

Lâm Văn Trúc xoay người qua, sắc mặt trắng bệch, bệnh nặng chưa lành.

Cái chết của một đứa bé, đối với mẹ của nó mà nói, không chỉ là tổn thương trên cơ thể, mà còn là tổn thương về tâm lý, tổn thương này mãi mãi không thể nào chữa lành.

“Tôi có thể đi đâu?”

Kim tỷ cười nhẹ, “Xuất ngoại nhé, vé tàu đã mua xong rồi”.

Lâm Văn Trúc trầm mặc hồi lâu, khoe miệng nhếch lên cười nhẹ, nước mắt rơi ra khỏi nụ cười, “Chị cũng sẽ đi?”.

Kim tỷ trầm mặc một lát, “Cô quên thân phận của tôi rồi à?”.

Kim tỷ, có chỗ đứng, có thể một mình lo liệu Phượng Vũ Thiên, là bởi vì chị ta có quan hệ với nhà họ Hàn, nếu không thì có thể chèo chống Phượng Vũ Thiên đứng sừng sững không đổ sao? Chốn về của Kim tỷ, đương nhiên phải xem sự sắp xếp của nhà họ Hàn, nhà họ Hàn thế nào, Kim tỷ cũng sẽ như thế.

Trước mắt Lâm Văn Trúc là một mảng mơ hồ.

Có đường sao? Không có nữa rồi, trước mắt đã cùng đường.

Quá tàn nhẫn, thật sự quá tàn nhẫn! Đời này, cô chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản, nhưng lại bị vận mệnh trêu đùa hết lần này đến lần khác, bây giờ cô chỉ muốn ở bên cạnh hắn, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, nhưng hắn dứt khoát chặn con đường đó lại, phương thức còn quyết tuyệt đến thế.

Hắn đích thân đá chết con của cô, hắn là kẻ thù của cô, cô còn có thể lấy ơn cứu mạng mà đánh đổi tất cả không giữ lại chút gì vì hắn sao?

“Tôi biết rồi.”

Lâm Văn Trúc không lên tiếng nữa.

Lúc ra khỏi phòng, Kim tỷ mới phản ứng lại, Lâm Văn Trúc nói là biết rồi, là biết gì đây chứ, hơn nữa dường như cô ấy cũng chưa trả lời là có muốn ra nước ngoài hay không.

Bây giờ tình hình trong nước quá rối loạn, Tư lệnh Diệp chẳng qua cũng chỉ chiếm một vùng lãnh thổ, khắp nơi đây rầy nguy cơ, đại thiếu và tam thiếu bây giờ còn đang nội đấu, thế cục không rõ, chỉ có ra nước ngoài mới là con đường tốt nhất.

Hắn là sẽ đồng ý nhỉ?

Đến ngay cả Kim tỷ cũng không ngờ đến, chị ta chỉ vừa mới rời khỏi chỗ Lâm Văn Trúc thì đã bị Lý Xuyên Dương ngăn lại, Kim tỷ sững ra, “Lý thiếu”.

Lý Xuyên Dương đứng trước mặt Kim tỷ, “Kim tỷ”.

Kim tỷ cảm khẩn che miệng, “Đúng là khéo quá, có thể chạm mặt Lý thiếu ở đây”.

“Không khéo, tôi đến để tìm chị.”

Tiếng “chị” này khiến thần kinh Kim tỷ chợt căng thẳng, trong lòng những thiếu gia này, mình chẳng qua chỉ là hạng tép riu, đâu có ai cung kính với mình như thế, bình thường có thể nể mặt cũng coi như có phong độ rồi.

“Ồ, không biết Lý thiếu có chuyện gì, hể là chuyện tôi có thể giúp được thì tôi tuyệt đối sẽ không chối từ...”

Lý Xuyên Dương cười, “Có câu này của Kim tỷ thì tôi yên tâm rồi”.

Nhưng mà khi Lý Xuyên Dương nói ra yêu cầu, Kim tỷ lại biến sắc, vậy mà Lý Xuyên Dương muốn đưa Lâm Văn Trúc rời đi, Kim tỷ kinh ngạc nhìn Lý Xuyên Dương, chị ta đương nhiên biết anh ta có chút tâm tư với Lâm Văn Trúc, nhưng mà đã đến lúc này rồi, với thân phận của Lý Xuyên Dương, sẽ không đến mức không hiểu tình hình hiện giờ, sao vào lúc này rồi mà vẫn còn muốn đưa Lâm Văn Trúc đi chứ. Lúc này mọi người không phải là nên một mực im lặng hoặc xem trò hay, xem kết quả của cuộc nội đấu trong nhà họ Diệp hay sao.

Lý Xuyên Dương có vẻ rất hiểu được lập trường của Kim tử, cười nói, “Kim tử sợ không dễ ăn nói với tam thiếu sao? Tôi có thể cho Kim tử một chủ ý, chị có thể nói với tam thiếu, Lâm Văn Trúc tự rời đi, tôi nghĩ tam thiếu sẽ không có suy nghĩ đích thân kiểm tra đâu. Cho dù tam thiếu thật sự có thời gian đó, vậy chị cũng có thể đổ lên đầu tôi, tôi muốn người phụ nữ tam thiếu không cần nữa, hẳn là tam thiếu không bá đạo đến mức tiếp tục quản cuộc sống tiếp theo của cô ấy chứ”.

“Lý thiếu nghĩ nhiều rồi. Tôi chỉ cảm thấy, chuyện này tôi không làm chủ được, nên để Tiểu Trúc tự suy nghĩ xem, dù sao thì đó cũng là cuộc đời của cô ấy.”

“Kim tử nói rất đúng.”

...

Ngày hôm sau, bên phía Kim tử đã có câu trả lời, Lâm Văn Trúc muốn theo Lý Xuyên Dương về nhà họ Lý.

...

Lâm Văn Trúc vừa được Lý Xuyên Dương đón về, hai người bạn thân của anh ta là Hàn Văn Nguyên và Thẩm Mông Chi đã vội chạy đến, Thẩm Mông Chi đi thẳng vào vấn đề, lắc Lý Xuyên Dương, cứ như Lý Xuyên Dương bị ma nhập vậy, “Rốt cuộc cậu đang làm gì thế... Người phụ nữ đó cậu cũng... Cậu có biết tình hình hiện giờ không hả?”.

Lý Xuyên Dương nhếch khóe môi, “Biết chứ”.

Thẩm Mông Chi thở dài một hơi, “Nếu lần này đại thiếu thành công, chuyện này của cậu cũng không có gì, ngộ nhờ đại thiếu thất bại thì sao? Hành vi này của cậu là đang cho tam thiếu một bạt tai, nói rõ với cậu ta rằng – Người phụ nữ cậu không cần tôi cần. Huống hồ tam thiếu và đại thiếu náo loạn có ác hơn nữa, họ cũng là anh em ruột, đại thiếu sẽ thật sự đuổi cùng giết tận tam thiếu sao? Đến lúc đó tam thiếu nhắc với đại thiếu muốn đổi phò cậu, đại thiếu sẽ giúp cậu hay là giúp tam thiếu?”.

Lý Xuyên Dương lắc đầu, “Là cậu không hiểu tình hình hiện giờ, đại thiếu và tam thiếu chỉ có đi đến nước người sống ta chết thôi. Tôi chẳng qua chỉ đón một người phụ nữ về phủ, tam thiếu lấy danh nghĩa gì mà nhằm vào tôi?”.

Thẩm Mông Chi cũng không biết nên nói gì, không phải cảm thấy Lý Xuyên Dương phân tích đúng, mà chỉ là Lý Xuyên Dương thế này vừa nhìn đã biết là cậu ta đã hạ quyết tâm rồi, nói nhiều thêm nữa cũng vô dụng.

Ánh mắt Lý Xuyên Dương rơi vào trên người Hàn Văn Nguyên, “Cậu thế này là làm sao thế, cứ buồn bã ỉu xiu, có mẫu thuẫn với chị dâu nhỏ à?”.

Hàn Văn Nguyên vừa mới muốn lắc đầu, sau đó lại nhớ đến điều gì, gật đầu, “Chẳng biết phụ nữ từ sáng tới tối nghĩ cái gì nữa, cứ luôn có lý do để âm ỉ với chúng ta”.

Thẩm Mông Chi khinh bỉ, “Đó là do các cậu tự chuốc phiền, phải sang lên, phải lạnh nhạt mấy ngày, xem ai không chịu đựng được”.

Hàn Văn Nguyên cười miễn cưỡng, Lý Xuyên Dương thì lại biết cậu ta đang ám chỉ điều gì.

Ba người cùng ngồi một lúc, Hàn Văn Nguyên và Thẩm Mông Chi mới cáo từ rời đi.

Đi đến cổng nhà họ Lý, Thẩm Mông Chi vô cùng khó hiểu, huých vai Hàn Văn Nguyên, “Cậu nói xem Lâm Văn Trúc đó rốt cuộc đã cho Lý Xuyên Dương ăn canh mè hồn gì vậy, cứ nhớ mãi không quên cô ta, tam thiếu đã làm thế với Lâm Văn Trúc rồi, cậu ta vẫn còn coi cô ta như báu vật”.

Hàn Văn Nguyên lại đang thất thần.

Thẩm Mông Chi vừa nhìn thì đã tức, “Đang nói chuyện với cậu đó, cậu có nghe thấy không?”.

“Ồ, nói gì?”

Thẩm Mông Chi đỡ trán, “Tôi nói là Lâm Văn Trúc đó đúng là giỏi, chịu thiệt thòi từ chỗ tam thiếu, xoay người đã trở thành người phụ nữ của Lý thiếu rồi, người phụ nữ này không thể xem thường”.

Người phụ nữ này không thể xem thường? Hàn Văn Nguyên tựa như đang đắn đo gì đó, túm lấy tay Thẩm Mông Chi một phen.

“Cậu làm gì đấy?”

Hàn Văn Nguyên nhú mày, “Bảo Lý Xuyên Dương tổng người phụ nữ đó đi”.

Thẩm Mông Chi cười giễu, “Cậu thấy tôi có sức hút như người phụ nữ đó à? Cũng không nhìn xem Lý Xuyên Dương đã bị mê hoặc thành cái bộ dạng gì”.

Đúng vậy, với Lâm Văn Trúc, Lý Xuyên Dương đúng là nhất kiến chung tình thực sự, người trước giờ chưa từng có hứng thú với những nơi như vậy, thế mà cứ luôn chạy đến Phượng Vũ Thiên báo danh vì cô ta, không ngại đoạt người với tam thiếu, thua cũng không sao, vẫn tiếp tục tìm cảm giác tồn tại.

Bây giờ khó khăn lắm tam thiếu nhà họ Diệp mới không còn hứng thú với Lâm Văn Trúc, cậu ta đương nhiên phải tranh thủ cơ hội này đoạt người về rồi.

Hàn Văn Nguyên bậm chặt môi, “Tôi luôn cảm thấy sẽ có chuyện”.

Lúc này Thẩm Mông Chi nghiêm túc suy nghĩ, “Cũng đừng lo lắng quá, Lý Xuyên Dương vẫn có chừng có mực, có thể làm ra chuyện thế này, hẳn đã nghĩ đến hậu quả rồi... Hơn nữa cậu đừng quên phụ thân cậu ta là ai”.

Đúng vậy, phụ thân của Lý Xuyên Dương là Lý Nhân, một trong những người Diệp Quân tín nhiệm nhất, thực sự nắm đại quyền trong tay, dựa vào việc Lý Xuyên Dương là con trai duy nhất của Lý Nhân, hai huynh đệ nhà họ Diệp thật sự dám làm gì Lý Xuyên Dương sao?

Hàn Văn Nguyên hé miệng, cuối cùng không nói gì, dù sao anh ta cũng họ Hàn, cũng có trách nhiệm của bản thân mình, trách nhiệm này khiến anh ta không thể nói ra tất cả.

Vì sao Lý Xuyên Dương muốn đưa Lâm Văn Trúc về lúc này?

Nguyên nhân đơn giản đến mức mọi người không muốn đoán, bởi vì lúc này là lúc cơ thể cô suy yếu nhất, nếu an dưỡng không tốt, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến cả đời cô, cho nên lúc này phải đưa cô về để an dưỡng cho tốt, tránh lưu lại bệnh không tiện nói, còn về việc người khác nghĩ thế nào, anh ta không muốn suy nghĩ, ẩn nhẫn trầm mặc quá lâu rồi, vì sao không đường hoàng một chút?

Sau khi bác sĩ đi ra khỏi phòng, Lý Xuyên Dương gọi bác sĩ qua.

“Sao rồi?” Lý Xuyên Dương vẫn hơi căng thẳng.

Bác sĩ hơi nghi hoặc, “Sức khỏe không có trở ngại quá lớn, hình như đã có bác sĩ xử lý rồi, cho nên Lý thiếu không cần quá lo lắng đâu”.

Lúc này Lý Xuyên Dương mới thở phào một hơi.

Bác sĩ rõ ràng không nghĩ quá nhiều, không nói ra nghi hoặc của mình, mặc dù đứa bé chịu ngoại lực mà mất, nhưng giống như đã tính chuẩn vậy, thương tổn với cơ thể mẹ hạ xuống mức thấp nhất, thêm nữa là sau đó còn từng được điều trị và xử lý, chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt thì sẽ không có chuyện lớn gì.

Lúc này Lý Xuyên Dương mới đi vào phòng.

Lâm Văn Trúc tựa vào giường, trầm mặc nhìn anh ta, dường như không quen anh ta, “Vì sao?”.

Cô đã thế này rồi, cho dù đã từng là nhân vật chủ chốt nổi tiếng của Phượng Vũ Thiên, đã từng được rất nhiều người đàn ông tung hô, nhưng bây giờ, ai ai cũng tránh cô còn không kịp.

“Không vì sao cả, trong lòng tôi, từ trước đến giờ em chưa từng thay đổi, vẫn giống với dáng vẻ ngày đầu tiên tôi nhìn thấy em.”

Lâm Văn Trúc cười, “Không già đi?”.

“Có lẽ là tôi cũng già đi, thế nên thấy em không có bất cứ thay đổi gì.”

Lâm Văn Trúc nghiêng đầu nhìn anh ta.

.....
Tác giả có lời muốn nói:

Truyện này, HE, nói rõ cho mọi người biết trước.

Đọc đến giờ, tôi cảm thấy nhìn rõ thì cũng nên biết rồi, truyện này không có quá nhiều tình tiết yêu đương, cho nên không đề cập tới chuyện kiểu anh có lỗi với tôi, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh, cũng không có gì là trước ngược cổ sau lại ngược ảnh, mạng đã sắp không còn rồi, còn ngược cái gì mà ngược...

Truyện này giống như một sự ràng buộc, là một sự ăn ý giữa nam nữ chính, là vương mắc của vận mệnh.

Trước đó có đọc một vài bình luận, chế giễu truyện của tôi, nói đây là cái vỏ nhiều năm trước. Tôi không đổi, bởi vì truyện này vốn là từ mấy năm trước mà, cầu huyết cũng được, dở hơi cũng được, tôi cảm thấy tôi còn có thể viết tiếp cho xong, đó là chuyện rất giỏi rồi.

Viết cho xong truyện này, có hai nguyên nhân, một là một vài bạn vẫn luôn nhắc nhở tôi sự tồn tại của truyện này, nguyên nhân khác là sườn truyện này cứ luôn ở trong đầu tôi chưa từng quên đi, thực sự không muốn nhớ lại cái sườn hoàn chỉnh này nữa, vì thế dứt khoát viết xong, cũng không tự giày vò bản thân tôi nữa.

Cho nên sự tồn tại của truyện này cũng được coi là một sự tồn tại đặc biệt, đó chính là, cho dù bạn có thích hay không, dấu thế nào tôi cũng nhất định sẽ viết nó thành kiểu mà tôi muốn.

Có lẽ chính là như vậy đó!

54. Chương 54: Báo Thù

Lâm Văn Trúc được Lý Xuyên Dương đón đi, tin tức này không được truyền ra ngoài, nhưng nếu người có lòng muốn nghe ngóng cũng không phải không có manh mối, tam thiếu nhà họ Diệp không có bất cứ hành động nào vì chuyện này, chỉ có thể chứng minh một chuyện, hẳn căn bản không bận tâm, hoặc là cũng có thể nói căn bản không muốn tiêu tốn tâm tư vào Lâm Văn Trúc.

Vì Lý Xuyên Dương nên Hàn Văn Nguyên và Thẩm Mông Chi khá quan tâm đến chuyện ở phủ Thanh Sơn, tin tức nhận được khiến mọi người đều thở phào một hơi, Diệp Khuynh Lăng bây giờ hình như vô cùng có hứng thú với việc dạy dỗ Diệp Chí Hằng, tâm tư đều dồn vào cậu con trai duy nhất, nói vậy thì, Diệp Khuynh Lăng hẳn sẽ không có ý làm khó vì Lâm Văn Trúc.

Thẩm Mông Chi tán gẫu với Lý Xuyên Dương ở nhà họ Lý, nói ra nói vào thì đều là Lý Xuyên Dương dừng quá quan tâm Lâm Văn Trúc, thân phận cô đã định sẵn là không xứng với anh, nếu quan tâm quá mức, tức là thật sự định cho một danh phận? Thế thì Lý thiếu phu nhân tương lai sẽ phải làm thế nào?

“Được rồi, tôi biết bản thân tôi đang làm gì.” Lý Xuyên Dương rõ ràng không muốn nhắc đến chuyện này, muốn cưới Lâm Văn Trúc, quả thực là chuyện nằm mơ giữa ban ngày, không nhắc đến chút chuyện của cô và Diệp Khuynh Lăng, cho dù cô là con gái nhà thanh bạch thì vẫn không thể trở thành Lý thiếu phu nhân, nhưng bây giờ vẫn chưa cần suy nghĩ chuyện này, thành Vĩnh Ninh sắp loạn, chuyện đó có thể kéo dài rất lâu.

Thẩm Mông Chi thật sự hận rèn sắt không thành thép, không biết hai ông bạn tốt của mình sao lại đắm chìm trong chuyện nữ nhi tư tình nữa, vì một người phụ nữ mà từ bỏ cả khu rừng, tốt thật sao?

Đương nhiên, lời này Thẩm Mông Chi cũng thật sự hỏi họ, câu trả lời của Hàn Văn Nguyên là, cả khu rừng đó, là khu rừng cậu có thể từ bỏ bất cứ lúc nào, cũng là khu rừng có thể từ bỏ cậu bất cứ lúc nào, nhưng có được một cây thì khác, cái cây ấy sẽ không từ bỏ cậu, cậu cũng không muốn từ bỏ cái cây ấy.

Được rồi, mấy lời này Thẩm Mông Chi đều không hiểu, mà khi anh ta bị Lý Xuyên Dương mời đi, ngay cả một bữa cơm trưa cũng không mò được, anh ta càng dần thối ra.

Cái gì gọi là trọng sắc khinh bạn, là đây chứ là đâu.

Lý Xuyên Dương đương nhiên là đi ăn cơm cùng Lâm Văn Trúc, ừm, Thẩm Mông Chi quả nhiên là bạn tốt của anh, không đoán sai một chút nào.

Sức khỏe của Lâm Văn Trúc mặt ngoài nhìn có vẻ đã phục hồi, chỉ là chuyện sảy thai tổn thương cho cơ thể này, muốn phục hồi thật sự, chắc chắn không phải chuyện một sớm một chiều.

Cô thấy Lý Xuyên Dương đi qua, đã thành quen.

Lý Xuyên Dương ngồi bên giường cô, bữa trưa lục tục được mang lên, những món này đều được nấu căn cứ theo tình trạng sức khỏe của cô, lần nào Lý Xuyên Dương cũng khuyên cô ăn nhiều thêm một chút, nhưng dù khuyên vậy, cô vẫn càng ngày càng gầy.

Lần này ăn cơm cũng như thế, anh vẫn cố dành khuyên bảo cô ăn cơm, dường như chỉ cần cô ăn nhiều thêm một miếng cơm, anh sẽ vì thế mà cảm thấy vui mừng và thỏa mãn.

Lâm Văn Trúc thầm chua xót, cô cố gắng ăn xong một bát cơm, hỏi anh, “Vì sao phải đối tốt với tôi như thế?”.

Đã là lúc này rồi, vẫn còn cố dành cô, chiều chuộng cô như thế, chứ không phải là bày ra điệu bộ trịch thượng của đại thiếu gia, đợi cô thể thọt khúm núm, đợi cô lấy lòng anh, coi anh thành chỗ dựa duy nhất.

“Không vì sao cả.” Lý Xuyên Dương cười, vươn tay xoa xoa mặt cô, lại cảm thấy động tác này không đúng, thu tay về, “Chỉ muốn làm vậy thôi”.

Lâm Văn Trúc rủ mắt.

Lý Xuyên Dương nheo nheo mắt, “Em đừng sợ, cũng đừng lo lắng, có tôi ở đây, sẽ không có ai có thể làm tổn thương em một chút xíu gì nữa”.

“Hử?” Cô dường như không quá hiểu ý của anh.

Lý Xuyên Dương nhếch khóe miệng, “Em nói em thích người đàn ông đứng ở trên đỉnh, rất nhanh thôi tôi sẽ trở thành người như thế”.

Lâm Văn Trúc sững sốt mấy giây, thở gấp, cô nhìn anh với vẻ không thể tin, “Tôi chỉ là...”.

“Tôi hiểu.”

Lâm Văn Trúc mất ngôn ngữ, anh thật sự hiểu sao?

Lâm Văn Trúc ở trong Lý phủ, ai cũng biết vị tiểu thư này được thiếu gia chiều chuộng nhiều đến mức nào, cô ấy là cô gái duy nhất mà thiếu gia đưa về, vì thế đám người hầu không ít lần nói trước mặt cô về sự độc nhất vô nhị của cô, dùng những lời này để nịnh nọt cô, cũng lấy lòng thiếu gia, bởi vì chỉ cần cô vui, tiền thưởng của họ cũng không ít.

Lý phủ không nhỏ, đương nhiên, không thể so với phủ Thanh Sơn.

Lâm Văn Trúc đi tản bộ một lúc, sau khi Lý Xuyên Dương trở về, bèn đi qua. Cô cơ hồ không hỏi anh ở bên ngoài làm gì, định làm gì, dường như những chuyện đó đều là chuyện không liên quan đến cô.

“Tôi đã đến thư phòng của anh, nhìn thấy chữ mà anh viết, tôi rất thích, có thể dạy tôi được không?”

Cô hiếm khi có yêu cầu gì với anh, Lý Xuyên Dương đương nhiên sẽ không từ chối, hơn nữa theo anh thấy, cô có thể chủ động yêu cầu như thế, đó chính là trong lòng bắt đầu gần gũi với anh hơn rồi.

Hai người cùng đi vào thư phòng.

Lý Xuyên Dương bảo người chuẩn bị giấy bút, nghiêm túc dạy cô viết chữ bút lông, chỉ có hình dạng chữ thì không được mà còn phải có sự hài hòa giữa các chữ, hình dạng chữ rất nhiều lúc có thể bị bắt chước, nhưng sự hài hòa giữa các chữ thì rất khó, nó cũng giống như kí hiệu độc nhất trên người mỗi người vậy.

Viết bút lông một thì viết bút máy.

Mấy ngày liền, hai người đều vui đầu trong thư phòng luyện viết chữ, mặc dù phần lớn thời gian đều là Lâm Văn Trúc viết, Lý Xuyên Dương ở một bên chỉ dạy.

Lý Xuyên Dương rất thích bầu không khí này, chỉ có hai người họ, cô dường như thực sự hoàn toàn thuộc về anh. Sau khi cô viết ra vài đoạn văn, Lý Xuyên Dương không nhận được mà khen cô, bài văn này nếu không phải là bản thân anh chăm chú nhìn, có lẽ anh cũng sẽ hoài nghi nó là do anh viết cũng nên.

Lâm Văn Trúc cười thỏa mãn, ánh mắt vẫn đang nhìn xuống, sự chuyên chú ấy, chìm đắm như thế. Lý Xuyên Dương không nhận được, lên trước một bước, hôn lên trán cô, cô sưng ra, Lý Xuyên Dương cũng hơi đỏ người, hành vi này quả thực có hơi mạo phạm, nhưng mà cô không đẩy mình ra.

Anh vươn tay, ôm lấy cô, “Hãy ở bên anh, anh sẽ mãi mãi đối xử tốt với em”.

Lâm Văn Trúc vẫn không đẩy anh ra, “Phu nhân tương lai vào phủ, anh cũng có thể thế này?”.

“Vậy thì không để người ta vào phủ.”

Lúc này Lâm Văn Trúc thật sự chấn kinh, nếu anh nói anh lấy mình làm phu nhân, lời đó đương nhiên là qua quýt và lừa gạt, bởi vì ai cũng biết là không thể, nhưng anh không lấy vợ, điều này dường như cũng không có khả năng lắm, nhưng có thể làm được, anh vì cô mà có thể có tâm tư như thế, đủ để chứng minh sự thật lòng và coi trọng của anh với mình.

“Em... đáng sao?”

“Thế gian này thật sự có chuyện gì đáng và không đáng sao?” Anh cười trong trẻo, “Chỉ có sẵn lòng hay không sẵn lòng mà thôi. Mà em, là anh sẵn lòng, làm bất cứ việc gì anh đều sẵn lòng”.

“Làm bất cứ việc gì đều sẵn lòng?”

“Đương nhiên.”

Lâm Văn Trúc chui ra khỏi lòng anh, “Nếu là chuyện rất khó khăn thì sao?”.

“Có khó khăn hơn nữa cũng có thể làm được.”

Lâm Văn Trúc nhìn anh, anh cũng nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc và quả quyết như thế, chứng minh rằng anh tuyệt không phải là đang qua loa cho có lệ.

Lâm Văn Trúc kéo tay anh, đặt lên bụng mình, “Ở đây em từng có một đứa con, lúc nó còn tồn tại, em thường nằm mơ, mơ thấy nó ra đời, mơ thấy em trở thành mẹ, hạnh phúc như thế, tốt đẹp như thế... Nhưng mà, tất cả đều bị phá hủy, toàn bộ đều đã bị phá hủy. Cuộc đời em biến thành một cơn ác mộng hoàn toàn, cơn ác mộng đó, em nhắm mắt vào thì đều là cơn ác mộng đó, anh nói xem, em phải thế nào mới có thể có được cuộc sống mới?”.

Ác mộng như hình với bóng, phải thế nào mới được sống lại.

Lý Xuyên Dương ôm cô ngồi xuống, khẽ dỗ dành cô, đây là lần đầu tiên cô chủ động nhắc đến đứa bé đó, có thể tưởng tượng ra được cô đã chịu vết thương lớn đến nhường nào, chuyện này đã mang đến bóng ma cho cô.

Lâm Văn Trúc kể cơn ác mộng đó đã xảy ra thế nào, Đặng Thanh Vân bảo một đứa trẻ đến tính kế cô, mưu kế vụng về như thế, nhưng mà Diệp Khuynh Lăng lại tin, hấn tin, sau đó đích thân ra tay, đá chết con của cô.

Lâm Văn Trúc hô hấp kịch liệt, mặt tràn đầy nét thống khổ, vẻ kinh ngạc và đau đớn khi bị Diệp Khuynh Lăng đá, cả đời này cô đều không thể quên được.

“Em cầu xin hấn tha cho con của em, nhưng hấn ta...”

Lý Xuyên Dương ôm chặt cô, “Đều qua rồi, tất cả đều qua cả rồi”.

“Không qua được.” Lâm Văn Trúc ngược mắt nhìn anh, “Cơn ác mộng này sẽ theo em cả đời, chỉ cần Diệp Khuynh Lăng còn sống tốt ngày nào, cơn ác mộng này sẽ luôn luôn đi theo em, cả đời này em sẽ không thể sống lại, cả đời này em không thể có được hạnh phúc”.

“Sẽ không đâu, cơn ác mộng của em, nhất định sẽ chấm dứt.”

.....

Sau khi đến Lý phủ, lần đầu tiên Lâm Văn Trúc ra ngoài, nhưng khi đi dạo trên đường cô lại không mua son phấn, quần áo hay đồ trang sức hoa lệ, ngược lại tiến vào một cửa hàng bán dao kéo, mua về một con dao được chế tạo đặc biệt.

Lâm Văn Trúc chuẩn bị và thu xếp cho một vài chuyện, Lý Xuyên Dương cũng cùng chuẩn bị và thu xếp.

Ba ngày sau.

Lý Xuyên Dương hẹn tam thiếu nhà họ Diệp, mời hẳn đến uống trà, địa điểm ở ngoại thành. Điều bộ vụ trộm của Lý Xuyên Dương dường như rất khiến người ta thấu hiểu được, cho dù Lâm Văn Trúc chỉ là người phụ nữ mà Diệp Khuynh Lăng không cần nữa, nhưng cũng từng dán cái nhãn của tam thiếu nhà họ Diệp, Lý Xuyên Dương cũng phải nói một tiếng với Diệp Khuynh Lăng, ba mặt một lời nói rõ chuyện này, nếu không lúc gặp mặt, không chỉ là lúng túng, mà còn có thể trở thành kẻ thù.

Lý Xuyên Dương cũng hiểu đạo lý trong đó, vì thế lúc hẹn, đã hé lộ với Diệp Khuynh Lăng là có liên quan đến Lâm Văn Trúc.

Thể diện của Lý Xuyên Dương, Diệp Khuynh Lăng vẫn phải nể mặt, cho nên hẳn đồng ý.

Ngoại thành ít người tới, môi trường thanh tĩnh, nơi Lý Xuyên Dương hẹn đã được suy tính kĩ càng.

Diệp Khuynh Lăng tới trước, bên cạnh có Lương Ba đi theo, Lý Xuyên Dương nhìn Lương Ba, ánh mắt khẽ động, người có thể đi theo bên cạnh tam thiếu nhà họ Diệp, thân thủ đều không kém, người này rất khó đối phó.

Diệp Khuynh Lăng thấy Lý Xuyên Dương nhìn Lương Ba, phát tay với Lương Ba, tỏ ý bảo anh ta ra ngoài chờ.

Diệp Khuynh Lăng đi lên trước, ngồi xuống, “Hình như vẫn thật sự chưa từng ngồi riêng với Lý thiếu thế này, cảm thấy cũng mới mẻ thật”.

“Tam thiếu thường ngày bận rộn, Lý mỗ đương nhiên không dám làm phiền.”

Diệp Khuynh Lăng chế nhạo nhếch nhếch khóe miệng, “Là không dám làm phiền hay là không muốn làm phiền, trong lòng Lý thiếu biết rõ?”.

“Tam thiếu thật biết nói đùa.”

“Tôi không thích nói đùa, chỉ là người khác thích khẳng khẳng cảm thấy tôi đang nói đùa thôi.”

Lý Xuyên Dương thu sắc mặt lại, “Mạo muội mời tam thiếu tới đây, vẫn mong tam thiếu đừng để tâm, chỉ là chuyện này, không thể không chính miệng nói rõ với tam thiếu”.

“Ồ?”

“Tam thiếu hẳn cũng rõ, bây giờ Tiểu Trúc đi theo tôi.”

“Lý thiếu thật rộng lượng, không sợ một người phụ nữ ngay cả một đứa trẻ cũng không bỏ qua sẽ có uy hiếp đến tính mạng cậu à?”

“Tam thiếu.” Lý Xuyên Dương không khỏi nói với ngữ khí nặng nề hơn, “Mặc dù tôi không biết giữa tam thiếu và Tiểu Trúc có hiểu lầm gì, nhưng tôi tin cô ấy, cô ấy tuyệt đối sẽ không làm ra bất cứ chuyện gì tổn hại đến người khác. Tam thiếu càng nên ngẫm nghĩ xem, nếu Tiểu Trúc thật sự có lòng muốn hại người khác, mẫu thân của đối phương cũng thật là không đủ quan tâm con mình, để cậu ta hai lần ba lượt đến trước mặt Tiểu Trúc”.

“Cậu thế này là có ý gì?”

“Tam thiếu đương nhiên hiểu ý của tôi.”

“Cho nên Lý thiếu định quản chuyện riêng của tôi?”

Lý Xuyên Dương lắc đầu, “Không dám, chỉ là Tiểu Trúc và tam thiếu có chút hiểu lầm, cho nên mong tam thiếu nể mặt tôi, để Tiểu Trúc tối uống rượu đền tội, chuyện này cũng coi như trôi qua”.

Diệp Khuynh Lăng nhìn anh một hồi, “Lý thiếu đương nhiên có thể diện này”.

Vì thế Lâm Văn Trúc cầm một bình rượu, chậm rãi đi vào, cô đi đến bên bàn, lấy ra ba chiếc chén, rót rượu vào, Lý Xuyên Dương một chén, Diệp Khuynh Lăng một chén, mình một chén.

Nhưng mà Diệp Khuynh Lăng không nhận chén rượu Lâm Văn Trúc rót, mà trực tiếp lấy chén rượu của Lý Xuyên Dương qua, “Tôi khá thích chén rượu này, không sao chứ?”.

Lý Xuyên Dương giơ tay, “Tam thiếu xin cứ tự nhiên”.

Trong lòng Lý Xuyên Dương cười lạnh, thế này là sợ Tiểu Trúc hạ độc trong rượu? Cẩn thận thành như vậy.

Lâm Văn Trúc như vô giác, cầm chén rượu lên, kính Diệp Khuynh Lăng, “Tam thiếu, Tiểu Trúc kính tam thiếu một chén, đa tạ sự chiếu cố trước đây của tam thiếu, mặc dù không thể tiếp tục ở lại bên cạnh tam thiếu, nhưng ân huệ của tam thiếu với tôi, tôi sẽ khắc ghi trong lòng”.

Diệp Khuynh Lăng lạnh lùng nhìn cô một cái, rồi vẫn uống chén rượu.

Lâm Văn Trúc cũng uống rượu.

Khóe miệng Lâm Văn Trúc nhếch lên, “Tam thiếu, lúc tam thiếu đã chết con tôi thì có tâm trạng gì vậy?”.

Cô đột nhiên hỏi câu này, khiến Diệp Khuynh Lăng đờ người theo bản năng.

Nhưng mà động tác của cô rất nhanh, dưới tay áo dài, giấu một con dao găm, cắm thẳng vào ngực hắn, đó là trái tim, nơi yếu ớt nhất, một kích chí mạng.

Diệp Khuynh Lăng nhìn cô với vẻ khó tin, mắt thoáng chốc đỏ, một câu cũng không nói ra được, hắn gục xuống bàn.

Lâm Văn Trúc lại rơi nước mắt.

Lý Xuyên Dương hít sâu một hơi, đây chính là mục đích của họ ngày hôm nay, hện tam thiếu ra, nếu là ám sát, Diệp Khuynh Lăng nhất định sẽ chuẩn bị tốt, nhưng nếu là đối phó hắn một cách đường hoàng thì sao? Ai có thể đoán ra được, anh sẽ làm thế này?

Nhưng mà hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng, nhất thiết phải để đại thiếu Diệp Khuynh Mặc nắm được tất cả, Lý Xuyên Dương tin rằng, đại thiếu chắc chắn sẽ thắng, chỉ cần đại thiếu bằng lòng che giấu, chuyện xảy ra hôm nay, không chỉ sẽ không khiến đại thiếu khó xử, ngược lại còn giúp đại thiếu một việc lớn.

Cảm xúc của Lâm Văn Trúc kích động, Lý Xuyên Dương nhịn không được mà đứng dậy, ôm cô vào lòng, “Tất cả đều kết thúc...”.

Tất cả đều kết thúc rồi, cô đã tự tay báo thù vì con mình, tất cả ác mộng đều chấm dứt vào ngày hôm nay, hai người họ sẽ có một tương lai tươi đẹp, anh sẽ trở thành người đàn ông đứng ở trên đỉnh, thay cô che mưa chắn gió.

Nhưng mà, Lâm Văn Trúc nhón mũi chân, hôn lên môi anh, hoàn toàn bịt kín lời anh muốn nói.

Mà cô, trên tay phải cầm một con dao, cắm vào ngực anh, máu nhuộm đỏ tay cô.

Thoáng chốc, anh đột nhiên hiểu ra gì đó, tay cô vừa rồi vì sao lại sạch như thế? Giết Diệp Khuynh Lăng vì sao lại không chảy máu?

Tay trái của Lâm Văn Trúc, ấn vào mắt anh, cô không muốn nhìn thấy vẻ khó tin của anh, càng không muốn nhìn thấy sự thất vọng của anh, cũng không muốn nhìn thấy ánh mắt anh.

Nước mắt cô, không phải rơi vì tam thiếu nhà họ Diệp, mà là rơi vì anh, rơi vì Lý Xuyên Dương.

Đúng vậy, sao Lý Xuyên Dương có thể ngờ được, con của cô đã không còn nữa, bị Diệp Khuynh Lăng đá chết, vì sao người cô muốn giết không phải Diệp Khuynh Lăng, mà là mình.

Khi cô nghiên cứu cơ thể người, nghiên cứu làm thế nào để một kích chí mạng, lại không phải muốn dùng chiêu này với Diệp Khuynh Lăng, mà là dùng với mình.

Lý Xuyên Dương đến chết, có lẽ cũng không hiểu.

Diệp Khuynh Đình ngồi dậy lần nữa cầm con dao trên ngực mình, đó quả thực là một con dao, nhưng lưỡi dao lại giấu vào bên trong tay, nhìn thì là đã cắm vào người, nhưng thực ra thì không có ảnh hưởng gì.

Cả người Lâm Văn Trúc đều đang run rẩy, Lý Xuyên Dương ngã xuống trước mặt cô, cô quật cường không nhìn thêm một cái.

Diệp Khuynh Đình đi đến trước mặt cô, “Hà tất phải như vậy?”.

Lâm Văn Trúc cắn chặt môi, “Anh nói xem, không đến lúc tuyệt vọng thực sự, thì không thể từ bỏ”.

Diệp Khuynh Đình không nói gì, chuyện đến nước này, còn có thể nói gì?

Chỉ có đi sắp xếp chuyện tiếp theo.

Người mà Lý Xuyên Dương bố trí, đương nhiên phải xử lý toàn bộ, chuyện xảy ra hôm nay, cũng phải thu xếp.

Còn có Lâm Văn Trúc, chuyện quan trọng nhất, phải để cô dùng nét chữ của Lý Xuyên Dương, để lại một phong thư.

Lý Xuyên Dương bị hại, Lâm Văn Trúc bị giết, tất cả có liên quan đến tam thiếu nhà họ Diệp, tin đồn này lan truyền ầm ầm, vào lúc này, Lý Nhân nhận được tin tức, không màng tất cả mà quay về thành Vĩnh Ninh.

Sau đó Lý Nhân nhìn thấy phong thư mà con trai mình còn chưa kịp gửi đi, vị trí của phong thư, là bí mật giữa hai cha con.

Trong thư Lý Xuyên Dương tỏ rõ, hai huynh đệ nhà họ Diệp tranh đấu, nhà họ Lý bọn họ có thể khoan tay đứng nhìn, nhìn xem hai người họ đấu nhau đến mức người chết ta sống. Lý Xuyên Dương cũng ngầm nói với cha mình, nếu Tư lệnh Diệp không còn nữa, dựa vào cái gì mà phải giao thế lực cho hậu nhân nhà họ Diệp chứ? Trong thời loạn này, ai có tài người đó có địa vị, nhà họ Lý bọn họ có thể coi đây là một cơ hội.

Lý Nhân nhìn thấy phong thư này, còn có gì không hiểu sao?

Vốn suy nghĩ của con trai là có thể giúp đại thiếu một tay, bây giờ suy nghĩ của con trai đã thay đổi, vậy thì có ảnh hưởng lớn nhất với ai?

Vì sao con trai gặp chuyện, rồi vì sao mấy lời như chuyện này liên quan đến Diệp Khuynh Lăng lan truyền rối loạn? Trong này chắc chắn có chút liên quan.

Trước tiên Lý Nhân âm thầm hỏi Thẩm Mông Chi và Hàn Văn Nguyên, từ miệng Hàn Văn Nguyên thì biết được, là con trai mình chủ động hẹn Diệp Khuynh Lăng, vậy thì, Diệp Khuynh Lăng sao có thể bố trí phục kích từ trước?

Lý Nhân cũng biết thêm một chuyện bí mật từ chỗ Hàn Văn Nguyên, Lâm Văn Trúc từng là người phụ nữ của Diệp Khuynh Lăng, bây giờ lại đi theo con trai mình, giờ con trai gặp chuyện, Lâm Văn Trúc bị hủy dung nhan, điều này giống Diệp Khuynh Lăng đang phát tiết bất mãn hơn, mà Hàn Văn Nguyên cũng đã đi nhận thi thể, người phụ nữ bị hủy dung chết thê thảm đó quả thực là Lâm Văn Trúc.

Quả nhiên là mưu kế hay, con trai duy nhất của mình chết với phương thức như thế, người làm cha, đương nhiên phải báo thù cho con trai, lúc này nên liên thủ với Diệp Khuynh Mặc, cùng đối phó Diệp Khuynh Lăng.

Nhưng Diệp Khuynh Mặc, cậu cảm thấy ai cũng phải bị cậu tính kế sao?

Lý Nhân vừa đau đớn vừa kích động, người tóc bạc tiễn kẻ đầu xanh, nhưng mà chuyện đầu tiên ông ta làm không phải là làm tang lễ, mà là về quân doanh, ông ta sẽ dùng phương thức của mình để báo thù cho con trai.

.....
Tác giả có lời muốn nói:

Truyện này viết mà bản thân tôi cũng có một thứ cảm giác phá vỡ lối mòn luôn... Haizz.

55. Chương 55: Em Muốn Chết, Để Anh Giúp Em

Hành động của Lý Nhân có thể nói là cấp tốc, ông ta là người đã ở bên Diệp Quân từ lâu, phần lớn đều kết giao với những người bạn vào sinh ra tử, sự giúp đỡ và ủng hộ hoàn toàn khác với kiểu có kết hợp lợi ích của Diệp Khuynh Mặc, một khi ông ta bắt đầu tổ ý, mọi người bèn dồn dập, con trai duy nhất của Lý Nhân bị giết hại, những người đó cùng cảm hận giống Lý Nhân, cũng tìm được lý do tuyệt hảo để phản đối sự lấn lướt của Diệp Khuynh Mặc, người giống Diệp Khuynh Mặc, sau khi thật sự trở thành kẻ có chức vị cao, mọi người sẽ có vận mệnh thế nào? Không thấy hấn ta ngay cả con trai duy nhất nhà người ta cũng không chịu bỏ qua sao.

Ở chỗ Lý Nhân xảy ra điều bất ngờ, mấy vị đại tướng nhao nhao liên hợp lại, lúc này cũng là lúc chuyện của Diệp Khuynh Mặc tiến triển đến lúc mấu chốt nhất, những người đó thế mà lại dám liên hợp với nhau, Diệp Khuynh Mặc cũng là người quả quyết, lập tức tính kế bắt Diệp Quân, liên hợp với người thân tín của mình cùng chuẩn bị đánh về thành Vĩnh Ninh.

Suy nghĩ của Diệp Khuynh Mặc rất đơn giản, chỉ cần phụ thân nằm trong tay mình, những người đó sẽ không thật sự động tay, tình cảm của thế hệ trước bọn họ vượt xa tưởng tượng của người ngoài, đã trải qua sinh tử, cùng dốc sức tạo giang sơn, đừng nói là Diệp Quân ở trong tay hấn ta, cho dù không, có lẽ họ cũng sẽ không dễ dàng động tay, nếu không thì nội chiến bùng lên, tổn thất sẽ chỉ là bách tích vô tội, hưởng hồ cùng với nội loạn, quân phản động khác đương nhiên sẽ rục rịch, sự cân bằng khó khăn lắm mới giữ gìn được sẽ dễ dàng bị phá vỡ.

Chỉ cần Diệp Khuynh Mặc có thể đoạt được thành Vĩnh Ninh, ít nhất thì sẽ có được thế lực của mấy thành thị, chỉ cần giải quyết xong tam đệ của hấn ta, phụ thân chỉ còn lại một người con trai là hấn ta, hấn ta không tin ông ta sẽ bằng lòng giao quyền lực đã đến tay cho người ngoài mà không phải là giúp con trai đoạt quyền lực về.

Về đến thành Vĩnh Ninh, tất cả có thể giải quyết dễ dàng, chỉ cần tìm thấy chứng cứ Lý Xuyên Dương bị hại, trước tiên coi bỏ mối nghi ngờ trên người mình, mấy ông già cổ hủ đó đương nhiên sẽ không túm lấy mình không buông nữa, nói không chừng còn có thể sinh ra áy náy vì không đầu lại nghi ngờ mình, từ đó đạt được chút lợi ích gì đó cũng nên.

Đương nhiên, khiến Diệp Khuynh Mặc đưa ra quyết định này còn có một lý do khác, chỗ hàng đó của Diệp Khuynh Lăng đã bị phá hủy toàn bộ rồi, cậu ta lấy gì để đổi đầu với mình?

Nhưng mà Diệp Khuynh Mặc lại không ngờ rằng, vậy mà Lý Nhân lấy danh nghĩa cứu Diệp Quân, tiến hành đuổi theo hấn ta, Diệp Khuynh Mặc đương nhiên sẽ không đơn thuần cho rằng Lý Nhân thật sự là vì Diệp Quân, cứu được Diệp Quân thì sẽ bỏ qua cho mình? Đương nhiên không thể.

Có điều Diệp Khuynh Mặc phát hiện ra muốn thuận thế lấy thế lực ở thành Vĩnh Ninh về tay, cũng không hề dễ dàng.

Cuộc nội đấu giữa hai huynh đệ nhà họ Diệp, người xem đều hoàn toàn trầm mặc, chỉ đợi cuối cùng cuộc đấu kết thúc, dứt khoát nhất chính là nhà họ La, trong tay cầm được hàng của tam thiếu nhà họ Diệp, nhưng mà chỗ hàng đó, họ không giao cho tam thiếu, cũng không giao cho đại thiếu, hoàn toàn không nhúng tay, bất luận cuối cùng hai huynh đệ họ ai thắng, nhà họ La tuy không có công, nhưng cũng chẳng có lỗi.

Nhà họ La tiên phong, những gia tộc còn lại cũng nhao nhao bắt chước, nhất thời mọi người đều đứng ngoài cuộc.

Tình cảnh này Diệp Khuynh Mặc đã lường trước, không có lợi với hắn, nhưng đối với Diệp Khuynh Lăng mà nói lại có lợi nhất, mà Diệp Khuynh Lăng còn có thể đứng ở góc độ chính nghĩa chỉ trích anh trai mình, bắt hắn ta giao phụ thân ra, đừng tiếp tục bất trung bất nghĩa nữa.

Cuộc chiến giữa Diệp Khuynh Mặc và Diệp Khuynh Lăng chính thức bùng nổ.

Ngoài thành khói lửa nổi lên, bách tính nơm nớp lo sợ, Diệp Khuynh Mặc nhất thiết phải lấy được thành Vĩnh Ninh, chỉ cần đoạt được nơi này, rất nhiều người sẽ trở thành con tin trong tay hắn ta, hắn ta đương nhiên có thể đạt được tất cả những gì mình muốn.

Nhưng tất cả sẽ thật sự như ý của Diệp Khuynh Mặc sao?

Đương nhiên không thể, đối lập với sự cường thế của Diệp Khuynh Mặc, thế lực của tam thiếu nhà họ Diệp luôn bị nhận định rằng chỉ cáo mượn oai hùm cũng lớn mạnh dần, đối kháng chính diện với Diệp Khuynh Mặc.

Hành động của Diệp Khuynh Lăng khiến Diệp Khuynh Mặc vô cùng kinh ngạc, hắn ta không ngờ rằng trong tay đệ đệ này của mình vẫn còn có nhiều người như thế, càng không ngờ rằng, trong tay đệ đệ này vẫn còn vũ khí.

Nhưng Diệp Khuynh Mặc cũng không phải không bày đối sách gì, không biết hắn ta dùng biện pháp gì, bắt được Đặng Thanh Vân, hai quân giao chiến, hắn đặt Đặng Thanh Vân lên trên cùng, muốn thắng sao, vậy thì nghiền qua xác của Đặng Thanh Vân đi. Nhất thời, thành Vĩnh Ninh ồn ào, tam thiếu nhà họ Diệp vậy mà sẽ làm ra quyết định như thế, mọi người đều không rõ, dù sao thì Đặng Thanh Vân cũng là mẫu thân của tiểu thiếu gia, còn hoàn toàn là tình yêu đích thực của tam thiếu. Rất nhiều người muốn nhắc nhở tam thiếu đừng vì một người phụ nữ mà phá hủy thời cơ rất tốt này, cũng có rất nhiều người xem trò hay, dù sao thì ai là kẻ thắng đều chẳng liên quan gì đến mọi người.

Trong phủ Thanh Sơn, Diệp Khuynh Đình thậm chí không đến thư phòng cùng mọi người bàn bạc chuyện chiến sự ngày mai, trực tiếp về phòng mình, phòng của hắn, trước đây chỉ có một mình hắn, bây giờ lại đã có hơi thở của một người khác.

Lâm Văn Trúc đã “chết” và cũng bị hủy dung nhan, đang ở trong phòng của hắn.

“Thuận lợi không?” Cô đi lên trước, cởi áo ngoài cho hắn.

Diệp Khuynh Đình ôm cô thật chặt, đầu gác lên vai cô, “Đặng Thanh Vân rơi vào tay đại ca anh rồi, anh sợ thật sự”.

Lâm Văn Trúc cười, “Anh nói thế, không sợ em hiểu lầm à?”.

“Không biết, chỉ cần em ở đây, vẫn bình an, vậy là tốt rồi.”

Đặng Thanh Vân rơi vào tay Diệp Khuynh Mặc, hắn có thể chấp nhận, cũng có thể chịu đựng được. Nhưng chỉ cần hắn tưởng tượng, người đó biến thành Lâm Văn Trúc, hắn không biết nên làm thế nào mới được.

“Nếu em bị đại thiếu bắt đi thì sao?”

“Không biết, nhưng em nhất thiết phải sống, nhất định phải sống.”

Mắt Lâm Văn Trúc lóe lên, cô hiểu ý của hắn, tất cả đều lấy việc cô còn sống làm điều kiện, cô hiểu, sao có thể không hiểu được đây? Ngoại trừ vận chuyển vũ khí theo con đường của nhà họ La, hắn còn cẩn thận chia binh vận chuyển vũ khí theo hai con đường khác, trong đó một con đường bị Diệp Khuynh Mặc phát hiện, Diệp Khuynh Đình đích thân đến ngăn cản, bị thương, lúc không thể ngăn cản được nữa, hắn hủy chỗ vũ khí đó, hắn dùng thái độ liều mạng, khiến Diệp Khuynh Mặc tin rằng hắn chỉ có chỗ vũ khí đó, một khi bị hủy thì hắn sẽ không thể ý lại vào vũ khí nữa.

Chỗ vũ khí còn lại, đó là át chủ bài cuối cùng của Diệp Khuynh Đình, con át chủ bài này không phải là để đối phó với Diệp Khuynh Mặc, mà là sau khi Diệp Khuynh Mặc thành công, chỗ vũ khí đó đối lấy tính mạng của những người đi theo hắn, còn về bản thân hắn, với tính cách của Diệp Khuynh Mặc, hắn ta sẽ không để cho hắn sống.

Còn Lâm Văn Trúc, một khi Diệp Khuynh Đình thất bại, cô mang thai con của hắn, sao Diệp Khuynh Mặc có thể bỏ qua cho đứa bé? Lửa đồng đốt không hết gió xuân thổi lại lên, đương nhiên phải đuổi cùng giết tận.

Huống hồ, Lâm Văn Trúc mang thai đứa bé này, liệu Diệp Khuynh Mặc có phát giác ra cô bằng mặt không bằng lòng với hắn ta, rồi sẽ tìm thấy dấu vết rằng thực ra cô thật sự làm việc cho tam thiếu? Một khi phát giác ra, vậy sẽ là hậu quả gì?

Cho nên Diệp Khuynh Đình lựa chọn tự ra tay, hắn đã tự tay phá bỏ con mình, ai còn tin hắn có tình với Lâm Văn Trúc nữa, Diệp Khuynh Mặc cũng sẽ không nghĩ nhiều về chuyện của Lâm Văn Trúc, hoàn toàn ném Lâm Văn Trúc sang một bên, như vậy thì cũng cho cô một cuộc sống mới, từ đó hoàn toàn rời xa những thị phi này.

Nhưng mà cô lại đến bên cạnh Lý Xuyên Dương, chuyển tới chuyển lui, vẫn là trong cái vòng luẩn quẩn này.

Bây giờ hắn còn có suy nghĩ gì khác sao, hắn chỉ hi vọng người mà mình quan tâm đều còn sống, còn về việc dùng phương thức gì mà sống, hắn không bận tâm.

“Em quan trọng đến thế à?” Lâm Văn Trúc nhảy mắt với hắn.

“Rất quan trọng.”

Lâm Văn Trúc khẽ thở dài, “Ngày mai vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, đi nghỉ sớm chút”.

Hắn ôm cô không cho cô rời đi, “Hận anh không?”.

Dường như cô không chút do dự, “Không hận”.

Đường cô tự lựa chọn, sao cô có thể hận hắn chứ, không hận, cô không hận bất cứ ai.

Ngày hôm sau, ngoài thành Vĩnh Ninh, khi Diệp Khuynh Mặc thao thao bất tuyệt, Diệp Khuynh Đình cuối cùng cũng vào cuộc chiến, với lời uy hiếp và yêu cầu của Diệp Khuynh Mặc, câu trả lời của Diệp Khuynh Đình chỉ có một khẩu súng một viên đạn.

Tam thiếu nhà họ Diệp cảm sung, tự mình bắn chết Diệp Khuynh Mặc, không đúng, không phải bắn chết Diệp Khuynh Mặc, mà là bắn chết Đặng Thanh Vân, sau đó lệnh cho tất cả mọi người toàn lực ứng phó, xông về phía trước.

Tiếng súng và tiếng la hét hội tụ thành nốt nhạc tàn nhẫn, làm khiếp sợ linh hồn.

Sau cuộc chiến kịch liệt này, Diệp Quân được cứu ra, Diệp Khuynh Mặc thì bị bắt sống, tam thiếu nhà họ Diệp đại thắng. Lúc này mọi người bắt đầu khen tam thiếu nhà họ Diệp không dứt miệng, dù là người phụ nữ yêu thương nhất rơi vào tay địch, tam thiếu vẫn nhìn đau kết liễu mạng cô ấy, đây không phải vô tình, mà là đại nghĩa, Đặng Thanh Vân cuối cùng đánh đổi bằng cái chết, trở thành “tình yêu đích thực” mãi mãi của tam thiếu nhà họ Diệp. Còn về sự cao ngạo ngang tàng trước đây của tam thiếu nhà họ Diệp, mọi người hoàn toàn xem thành đó là sự ỉn chắn.

Cuộc chiến của nhà họ Diệp cuối cùng cũng kết thúc, Diệp Khuynh Đình lê cơ thể mỗi mệt, về đến phủ Thanh Sơn.

Lâm Văn Trúc cũng biết kết quả sau cùng, đứng ở cửa lớn đón hắn.

“Vì sao không cứu cô ta?”

“Không cứu được.”

Lâm Văn Trúc bậm môi, “Anh có thể cứu được”.

Khi cô bị bắt, Trang Minh Lạc nhắc nhở cô rượu không tẻ, đó là đang ám chỉ cô có thể yên tâm uống rượu, vì sao Trang Minh Lạc phải nhắc nhở cô như thế? Chứng tỏ rằng rượu đó đã bị hoán đổi, tuyệt đối không phải là rượu độc gì, cho dù khi đó cô thật sự bị Diệp Khuynh Mặc bức uống thì cũng sẽ không chết. Người có thể làm chuyện như thế ngay dưới mí mắt Diệp Khuynh Mặc, chỉ có thể là người Diệp Khuynh Mặc vô cùng tín nhiệm, đó chính là người phụ nữ Diệp Khuynh Mặc yêu chiều nhất - Trang Minh Lạc.

Trang Minh Lạc là người của Diệp Khuynh Đình, chỉ cần Diệp Khuynh Đình muốn cứu Đặng Thanh Vân, nhất định sẽ có cách.

Diệp Khuynh Đình không giải thích quá nhiều, “Không đáng”.

Đặng Thanh Vân không đáng để hấn phí tâm tư đi cứu.

Chuyện hấn cứu Lâm Văn Trúc, chỉ có ba người biết, đó là hấn và Lâm Văn Trúc, ngoài ra còn có Diệp Khuynh Mặc. Từ đâu mà Đặng Thanh Vân biết được chuyện đó? Chỉ có thể là biết từ chỗ Diệp Khuynh Mặc, Diệp Khuynh Mặc không biết ẩn tình mấu chốt nhất trong đó, nhưng Đặng Thanh Vân lại biết, nhị thiếu cứu Lâm Văn Trúc, hấn chính là nhị thiếu. Cho nên khi Đặng Thanh Vân giả vờ rằng đã tìm được người mà hấn cứu thực sự, hấn thuận nước đẩy thuyền lạnh nhạt với Lâm Văn Trúc, nhưng điều này cũng khiến hấn không còn bỏ qua cho Đặng Thanh Vân nữa, cơ hội đã từng cho rồi, không có lần sau nữa.

Lâm Văn Trúc không hỏi nhiều thêm, “Bây giờ không phải nên rất bận sao, sao còn vội trở về?”.

“Muốn chính miệng nói cho em trước tiên, chúng ta thành công rồi.”

Lâm Văn Trúc gật đầu, “Em biết rồi, bây giờ anh có thể đi bận việc rồi”.

“Được.”

Diệp Khuynh Mặc bị bắt sống, là đại thiếu gia nhà họ Diệp, hấn ta đương nhiên có đãi ngộ khác với người khác.

Diệp Khuynh Đình tiến vào căn phòng nhốt Diệp Khuynh Mặc, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống đại ca tốt này của mình.

“Thắng làm vua thua làm giặc, bây giờ người muốn làm thì gì có thể làm được rồi...”

Lời của Diệp Khuynh Mặc còn chưa dứt thì đã bị Diệp Khuynh Đình cắt ngang, “Nhưng huynh muốn cầu xin ta tha cho vợ con huynh đúng không? Ồ, không đúng, còn có người mà huynh đặt trong lòng nữa”.

Diệp Khuynh Mặc quả nhiên trở nên kích động, “Người... Người đã làm gì Minh Lạc rồi?”.

Diệp Khuynh Đình cười, “Xem ra ta phải cho huynh một niềm vui bất ngờ mới được”.

Diệp Khuynh Đình vỗ vỗ tay, thế là Trang Minh Lạc đi vào, cô vẫn mặc chiếc váy rực rỡ, lúc bước đi đoan trang nền nã, khoan thai cao quý, không ai đẩy cô lên trước, cô đứng trước mặt Diệp Khuynh Đình, sau đó ánh mắt nhìn vào Diệp Khuynh Mặc, “Đại thiếu”.

Diệp Khuynh Mặc nhìn Trang Minh Lạc, còn chưa kịp kích động, trong khoảnh khắc, hiểu ra gì đó, cười phá ra, “Ha ha ha, tam đệ tốt của ta, ta vẫn luôn nhắc nhở mình, đừng xem thường người, kết quả là vẫn xem thường người, đúng là đủ nhẫn nại”.

Diệp Khuynh Mặc không nhìn Trang Minh Lạc thêm một cái nào, đây là người phụ nữ hấn ta yêu chiều, nhưng mà cô ta chỉ lừa gạt hấn. Cũng vào lúc này, hấn ta mới đột nhiên bừng tỉnh, vì sao cô ta mãi vẫn không mang thai, không phải là không thể mang thai, mà là cô ta căn bản không muốn sinh con của hấn.

“Đại ca, ta thế này là học theo huynh thôi.”

“Ta không nhẫn nại được như người.”

Đúng vậy, Trang Minh Lạc ở bên cạnh Diệp Khuynh Mặc, cơ hội có thể thu được tin tức rất nhiều, nhưng mà cô chưa từng truyền tin tức ra ngoài, nếu không thì Diệp Khuynh Mặc không thể không nghi ngờ cô, thực sự bởi vì đã thăm dò quá nhiều lần, cô mới trở thành người mà hấn ta tín nhiệm.

Trang Minh Lạc không lên tiếng, ở đây cũng không đến lượt cô nói gì. Ngay từ đầu khi đến bên cạnh Diệp Khuynh Mặc, cô hằng hái muốn truyền tin tức ra, nhưng mà lại không truyền ra được một tin nào, sau đó cô mới biết, tam thiếu đều cho người của mình con đường một chiều, chỉ nhận được tin tức tam thiếu truyền tới, chứ không nhận tin tức mà cô truyền về. Trang Minh Lạc nghĩ mãi vẫn không hiểu, sau đó cuối cùng cô cũng hiểu, nếu cô truyền tin tức ra ngoài, tam thiếu sẽ lợi dụng hay không lợi dụng? Một khi lợi dụng, cái mạng nhỏ của cô sẽ khó giữ. Còn sau này, tam thiếu vẫn không động vào quân cờ là cô, có lẽ là muốn quân cờ này phát huy hết tác dụng lớn nhất, ví dụ như thời gian gần đây.

Cứu Lâm Văn Trúc, là tin tức đầu tiên tam thiếu truyền tới, nếu không phải vì yêu cầu đó, Trang Minh Lạc sắp hoài nghi tam thiếu đã quên sự tồn tại của mình rồi.

Không quên, chứng tỏ thân phận của cô không thể để lộ, nhưng mà tam thiếu lại muốn để cô lấy cái giá của thân phận không thể để lộ cứu một người phụ nữ, vì thế ngay cả Trang Minh Lạc cũng không nhận được mà quan sát người phụ nữ ấy.

Diệp Khuynh Mặc cười lạnh, lòng lại không cảm thấy lạnh, nhưng hắn ta nhìn, không nhìn Trang Minh Lạc một cái nào, dường như hoàn toàn không bận tâm về sự phản bội của cô.

Diệp Khuynh Đình thở dài một hơi, “Vốn còn muốn để hai người ôn chuyện, xem ra đại ca không có tâm tình này”.

Diệp Khuynh Mặc trầm mặc, sao hắn ta có thể để đối phương xem trò cười của mình được?

Diệp Khuynh Đình phát tay, bảo Trang Minh Lạc lui ra.

Sau khi Trang Minh Lạc rời đi, Diệp Khuynh Đình đi đến trước mặt Diệp Khuynh Mặc, nhìn dáng vẻ nhếch nhác của hắn ta, khóe miệng chế nhạo, “Biết vì sao ta để Trang Minh Lạc đến bên cạnh huynh không? Điều là học theo huynh đấy, là khi huynh giết chết Yên Vũ Nhu, ta đã sinh ra chủ ý này”.

Diệp Khuynh Mặc lạnh lùng nhìn hắn, “Ồ, thật sự là niềm vui bất ngờ, người còn định cho ta niềm vui bất ngờ gì nữa?”.

Diệp Khuynh Đình ngẫm nghĩ, “Niềm vui bất ngờ hả? Tiểu Trúc vẫn chưa chết, đối với đại ca đó có thể được coi là niềm vui bất ngờ không?”.

Diệp Khuynh Mặc bàng hoàng nhìn hắn.

Diệp Khuynh Đình cười, “Rất bất ngờ đúng chứ, vì sao ngay cả cô ấy cũng giúp ta, vì sao cô ấy sẽ là người của ta? Không vội, ta còn muốn chờ bỏ một nghi hoặc khác cho đại ca nữa”.

Diệp Khuynh Mặc nhìn hắn chằm chằm, không lên tiếng.

“Đại ca, có phải huynh vẫn luôn rất ngờ vực, vì sao rõ ràng huynh hạ thuốc cho tam đệ của huynh, nhưng mà người chết lại là nhị đệ của huynh? Bây giờ ta có thể nói cho huynh biết, bởi vì nhị đệ và tam đệ của huynh từ nhỏ đã luôn thích chơi một trò chơi, đó chính là hoán đổi thân phận sắm vai đối phương”.

Lúc này Diệp Khuynh Mặc mới run run chỉ tay vào hắn, “Người...”.

“Đúng vậy, huynh cũng đoán được rồi chứ, ta là Diệp Khuynh Đình, không phải Diệp Khuynh Lăng.”

Khó trách khó trách, Diệp Khuynh Mặc chỉ có hai chữ này, nhiều thêm cũng không thể nào suy nghĩ được, chuyện đến nước này, mình chính là kẻ thất bại.

Nhưng rất nhiều chuyện, có thể hiểu được, cậu ta là Diệp Khuynh Đình, người thật sự cứu Lâm Văn Trúc, mà Lâm Văn Trúc thì sao, e rằng đã sớm biết rồi, kết quả là còn diễn trò trước mặt mình.

Diệp Khuynh Mặc cười ha hả, uống công hắn ta tự nhận mình tử mị thậm trọng, nhưng lại bị người ta chơi đùa như thế, thua cũng thật là không oan uổng.

Sau khi ôn chuyện với Diệp Khuynh Mặc, Diệp Khuynh Đình bèn đến phòng của Diệp Quân, đãi ngộ của Diệp Quân đương nhiên tốt hơn Diệp Khuynh Mặc rất nhiều.

Diệp Khuynh Đình nhìn ông già này, phát hiện ngay cả tường thuật qua cho ông ta mình cũng không muốn.

Khi tất cả chân tướng bày ra trước mặt Diệp Quân, Diệp Quân khó lòng tin được, nôn ra một búng máu, người lập tức ngã xuống.

Diệp Khuynh Đình đi ra khỏi phòng chỉ cảm thấy châm chọc, Diệp Quân thật sự quan tâm Diệp Khuynh Lăng sao, nếu thật sự quan tâm như thế, yêu con trai như thế, vì sao ngay cả việc con trai đổi thành một người khác cũng không biết? Đúng là đủ châm chọc!

Nhưng hắn không có khoái cảm sau khi đã trả được thù, trái tim chỉ cảm thấy trống rỗng.

Mạng của phụ thân hắn không còn giữ được bao lâu nữa, đại ca của hắn hắn cũng sẽ không động vào, nhưng có nhiều người sẽ xum xoe với hắn, chủ động đối phó Diệp Khuynh Mặc để lấy lòng hắn. Vốn nên là người thân nhất với hắn, nhưng hắn lại chính tay đẩy họ vào chỗ chết.

Vui vẻ sao, không có. Sung sướng sao, càng không có. Trái tim trống rỗng, không có bất cứ thứ gì, muốn cất chứa vào trong thứ gì đó, cất vào không ngừng.

Nhưng mà tim đập nhanh như thế, nhanh đến mức hắn không thể nào “nói chuyện tử tế” với phụ thân hắn, vội vã kết thúc màn đối ứng hắn vốn đã trù tính rất nhiều lần, Diệp Quân cảm phần, không thể tin, đau khổ như mong muốn của hắn, nhưng không giống như sự chờ mong trong tưởng tượng của hắn, không phải bởi vì không có hận thù nữa, mà là trái tim đập loạn lên, dường như sắp xảy ra chuyện lớn gì đó.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất về đến Thiên Hành Cư.

Minh Nguyệt vẫn hầu hạ Lâm Văn Trúc, thấy hắn thì ngẩn ra.

“Cô ấy đâu?”

“Hình như tiểu thư đang nghỉ ngơi ạ.”

Diệp Khuynh Đình thở phào một hơi, vốn xoay người chuẩn bị rời đi, cô nghỉ ngơi rồi, hắn cũng có chuyện cần phải giải quyết, đừng làm phiền cô thì hơn, nhưng mà không nhìn cô một cái, lòng thể nào cũng không yên.

Cuối cùng Diệp Khuynh Đình vẫn đẩy cửa phòng, đi vào.

Lâm Văn Trúc ngoan ngoãn nằm trên giường, ngủ rất an ổn.

Diệp Khuynh Đình thầm thở phào, nên yên tâm rồi, bước chân hắn khẽ chuyển động, đợi đã, đó là gì?

Hắn đi qua với vẻ không thể tin, bước chân trở nên gấp gáp, hắn kéo chăn của cô ra, cổ tay trái của cô đang chảy máu, máu nhuộm đỏ tấm trải giường...

Cắt mạch tự sát!

Hai mắt Diệp Khuynh Đình đỏ ngầu màu máu, hắn gào lớn bảo người gọi bác sĩ, còn hắn thì tay chân luống cuống cầm máu cho cô, nhiều máu như thế, nhuộm đỏ chiếc chăn, nhuộm đỏ tấm trải giường.

Động tĩnh này, đương nhiên khiến Lâm Văn Trúc đang chờ đợi cái chết mở mắt ra, cô cứ lẳng lặng nhìn hắn như thế. “Em không có cách nào cả, anh ấy là người đối xử tốt nhất với em...”.

Anh ấy là ai, họ đều hiểu rõ.

Lý Xuyên Dương, người đàn ông không cần hỏi báo, toàn tâm toàn ý với cô, nhưng cô lại tự tay giết chết anh ấy, bây giờ Diệp Khuynh Đình đã đoạt được tất cả về, cô không có lý do để sống nữa, cô không sống tiếp được nữa, cô dựa vào đâu mà giết người đàn ông đó chứ, cô có tư cách gì?

Vậy thì cứ để cô đi cùng anh ấy đi!

Không có ai đối tốt với em như anh ấy, bao gồm anh.

Đúng vậy, cô không hận Diệp Khuynh Đình, một người sắp chết, việc gì phải hận người khác?

Diệp Khuynh Đình vung tay cô ra, “Không nỡ như thế, vì sao phải làm, anh đã từ bỏ rồi, vì sao em phải khư khư cố chấp như thế?”.

Lâm Văn Trúc chỉ yên lặng rơi nước mắt.

Sao cô có thể trơ mắt nhìn Diệp Khuynh Đình thất bại rồi chết đây, ngay cả hận hắn cô cũng không nỡ, chỉ có đau lòng, chỉ có bất lực, cho nên không chịu bỏ qua cơ hội duy nhất.

Nhưng mà, tay cô đã nhiễm máu rồi, người mà cô lợi dụng lại là người đàn ông đối tốt với cô nhất, cô không thể nào sống tiếp được nữa.

“Không sống nữa phải không? Máu này chảy chậm như thế, một chốc một lát cũng không chết được, để anh giúp em.” Hắn thật sự đến giúp cô bóp máu, trên cổ tay máu chảy như trút xuống, nước mắt hắn cũng

tí tách rơi hòa vào cùng vũng máu.

56. Chương 56: Cuối Cùng

Cuối cùng Lâm Văn Trúc không chết, bởi vì bác sĩ đến, chỉ là cầu huyết và buồn cười ở chỗ bác sĩ vừa vào thì vô cùng rối trí, không biết nên cứu chữa cho ai, rõ ràng không nói là có hai bệnh nhân mà. Cho đến khi Diệp Khuynh Đình chủ động tránh ra, bác sĩ mới thở phào.

Lâm Văn Trúc mất máu quá nhiều, chỉ có thể chậm rãi tỉnh dưỡng.

Chuyện bên ngoài quá nhiều, những chuyện đó không phải chuyện một mình cô suy nghĩ, cô chỉ cần nằm trên giường, an tĩnh ngủ, an tĩnh uống thuốc, an tĩnh húp cháo, an tĩnh đi qua mỗi giây mỗi phút, giống như thế giới này cũng an ổn bình yên như thế.

Diệp Khuynh Đình đẩy cửa phòng đi vào, bước chân dứt khoát, dường như vừa mới trải qua một cuộc chiến. Lâm Văn Trúc cứ nhào người trên giường như vậy, yên lặng nhìn hần, lúc này bên ngoài rất cuộc loạn đến mức nào, cô có thể tưởng tượng ra được, Tư lệnh Diệp gặp chuyện, Diệp Khuynh Mặc bị hại, hần phải chính đồn rồi hợp lại tất cả các thể lực, đồng thời nghĩ cách thu phục thuộc hạ của Diệp Quân, mỗi bước đều rất khó khăn, mỗi lần tiến hành đều vô cùng nặng nề mệt mỏi.

Hần đi đến bên giường, lãnh đạm nhìn cô, “Không có anh, em đã chết rồi”.

Cô trầm mặc.

Diệp Khuynh Đình nói tiếp, “Lần đầu tiên em bị người ta truy sát, là anh cứu em, em có thừa nhận không”.

Lâm Văn Trúc gật đầu, “Bây giờ anh... đến tìm em tính sổ à?”.

“Đúng.” Diệp Khuynh Đình không phủ nhận, “Lúc trước tình trạng sức khỏe của em không tốt, cần nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng, không thể chịu kích động, nhưng bây giờ, phục hồi cũng không ít rồi, có thể tính sổ rồi”.

Lâm Văn Trúc tỏ ra hiểu, “Ồ”.

Ánh mắt Diệp Khuynh Đình lạnh tanh, “Chuyện em đã từng làm vì anh, cho dù là bị thương hay tính kế, cuối cùng làm ra bao nhiêu chuyện thân bất do kỷ mà em không muốn, tất cả dồn lại, coi như đã trả xong ơn cứu mạng của anh rồi. Cũng tức là, nhiều năm trước anh từng cứu em, nhưng những hành động của em, đã trả hết rồi, chúng ta không ai nợ ai”.

“Cho nên?” Cô hơi mơ hồ.

“Cho nên em muốn sống muốn chết, đều là chuyện của bản thân em, em có thể hoàn toàn quyết định.”

“Sau đó thì sao?”

Diệp Khuynh Đình đột nhiên cười, hần khom người, mặt dán vào gần mặt cô, “Lần này em tự sát, có đúng không?”.

Cô nhú mày, khó hiểu.

“Không có anh, em tự sát thành công, sau đó em sẽ chết, em có thừa nhận không.”

“Rất cuộc anh muốn nói gì?”

Hần xoa xoa mặt cô, “Trước đây chúng ta không ai nợ ai, em mắc nợ ai, áy náy với ai, anh cũng mắc kệ, nhưng bây giờ anh lại cứu em một lần nữa, em nói xem em nên đền đáp anh thế nào?”.

Lần này Lâm Văn Trúc thật sự nở nụ cười, “Em còn tưởng anh sẽ nói...”.

Hắn tiếp lời cô, “Để em rời đi, để em tự lựa chọn cuộc sống sau này, sống cuộc sống mà em muốn, không có báo ân, không có áy náy, không có người lừa ta gạt, đơn thuần sống cuộc sống mà em muốn... Từng nghĩ rồi, nhưng anh muốn ích kỷ một chút hơn, giữ em ở lại bên cạnh anh”.

“Cho dù trong lòng em nhớ mãi không quên một người chết?”

Diệp Khuynh Đình cong khóe miệng, “Nếu cậu ta đủ quan trọng, cậu ta sẽ không phải là một người chết”.

Lời này quá nặng, nện vào khiến trái tim Lâm Văn Trúc đau nhức nhối, nhưng ngay cả bản thân cô cũng không thể nào phản bác, chỉ đành quật cường mím môi.

Diệp Khuynh Đình thở dài một hơi, “Em đã từng chết một lần vì cậu ta, đủ rồi, bây giờ ngoan ngoãn đến đáp ơn cứu mạng của anh là được”.

“Ơn cứu mạng phải thế nào mới coi như trả xong?”

“Có lẽ khi em sinh lão bệnh tử như bình thường thì trả xong đấy!”

.....

Minh Nguyệt bưng cháo đến, Diệp Khuynh Đình bảo Minh Nguyệt lui xuống, hắn tự ngồi vào bên giường, bưng bát, cầm thìa, bón từng miếng cho cô.

Lâm Văn Trúc yên lặng hưởng thụ sự hầu hạ của tam thiếu cao không với tới hiện giờ.

Ăn xong một bát cháo, Lâm Văn Trúc tự lau miệng, cô còn có thể nói đùa được, “Nếu em cứ ở bên anh mãi, anh gặp được một cô gái khuynh quốc khuynh thành, nhất kiến chung tình với cô ấy, lúc đó phải làm sao, sự tồn tại của em sẽ làm phiền hai người”.

“Đúng là có khả năng này thật.” Diệp Khuynh Đình ngẫm nghĩ, “Cho nên em phải giữ anh chặt vào, không để cho chuyện như thế xảy ra”.

“Giữ không nổi.”

“Em không thử sao biết?”

Lâm Văn Trúc cười, “Em muốn nghỉ ngơi”.

“Ừ.”

“Anh có thể rời đi trước.”

“Ừ. Không có gì muốn hỏi anh?”

“Em hỏi gì anh đều sẽ nói sao?”

“Em có thể thử xem.”

Lâm Văn Trúc hít sâu một hơi, “Lý tướng quân ông ấy...”.

“Lý tướng quân đau đớn vì mất con, cực kỳ buồn thương, không còn thích hợp đưa binh đi đánh trận, cho nên anh để ông ấy về Lý phủ an dưỡng tuổi già.”

Lâm Văn Trúc gật đầu, hiểu rồi.

Khi ấy Lý Nhân đột nhiên mất con trai duy nhất, đau đớn căm phẫn khiến ông ấy dựa vào phán đoán của bản thân mà quyết tiến không lùi, nhưng bây giờ thì sao, chuyện đã hạ màn, liệu ông ấy có suy nghĩ về những chỗ bất thường trong đó, sau đó bắt đầu phản kích? Diệp Khuynh Đình đương nhiên sẽ không cho ông ấy cơ hội đó, lúc này để Lý tướng quân về Lý phủ, đó chính là quần thúc trá hình.

Mấy người bạn sinh tử của Lý Nhân có thể tới vì một mệnh lệnh, nhưng cũng do dự khi Diệp Khuynh Đình ném ra miếng bánh ngon, cuối cùng lựa chọn trở thành trợ thủ của Diệp Khuynh Đình, một khi Lý Nhân ngã xuống, thế lực của Lý Nhân nhất thiết sẽ chia cho người khác, những người đó đều nhìn vào miếng bánh kia, không phải họ quá ích kỷ, mà là họ muốn lưu lại nhiều gia nghiệp hơn cho đời sau của gia tộc nhà mình.

“Cảm ơn anh.” Lâm Văn Trúc nói một câu như thế.

Diệp Khuynh Đình nhếch nhếch khóe môi.

Nếu không vì cô, có lẽ hẳn đã giết Lý Nhân rồi, đó cũng là một quyết định không tệ, vừa khéo giết gà dọa khỉ, để mọi người nhìn xem kết cục của việc không nghe lời.

“Nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ừm.”

Xuân qua thu tới, tình hình trong nước rối ren bất ổn, ngay cả thành Vĩnh Ninh dường như cũng không thể nào yên ổn mãi mãi thực sự nữa, dưới sự bảo vệ của tam thiếu nhà họ Diệp, thành Vĩnh Ninh cũng yên bình được mấy năm, song bây giờ các thế lực âm ỉm lớn mạnh, vẫn chưa hình thành thế đối lập cân bằng, lại thêm các thế lực bên ngoài nước xâm lấn, đại chiến thực sự sắp bùng nổ.

Vậy mà vào lúc này tam thiếu nhà họ Diệp quả quyết hợp tác với một thế lực khác, cùng đối phó với kẻ địch, nêu cao khẩu hiệu nước còn nhà còn, tất cả lợi ích đều nên nhường bộ vì quốc gia.

.....

Sau khi tam thiếu nhà họ Diệp nhậm chức, nhà họ Hàn lên như điều gặp gió, ngay từ đầu có lẽ Thẩm Mông Chi vẫn chưa nhìn rõ, nhưng bây giờ thì đã rõ rồi.

Thẩm Mông Chi và Hàn Văn Nguyên tranh cãi một trận, sau đó đoạn tuyệt.

Hàn Văn Nguyên sờ khóe miệng bị thương, nhếch lên một nụ cười khổ. Thẩm Mông Chi hỏi anh ta cái chết của Lý Xuyên Dương có liên quan đến anh ta không, chuyện đó bảo anh ta phải nói thế nào, khi ấy lúc Lý Nhân đến hỏi anh ta, anh ta quả thực đã lừa Lý tướng quân.

Trên người mỗi người đều có trách nhiệm của bản thân, khi Hàn Văn Nguyên biết gia tộc mình từ lâu đã trở thành hậu thuẫn của tam thiếu nhà họ Diệp, anh ta đã hiểu mình khác với họ. Nhà họ Hàn khác với những gia tộc như nhà họ La, nhà họ La có thể xem trò, có thể chờ đợi người chiến thắng cuối cùng, nhưng nhà họ Hàn thì không thể, một khi tam thiếu thất bại, nhà họ Hàn mãi mãi sẽ bị chèn ép, cho nên chỉ cần tam thiếu có một chút khả năng, họ đều sẽ giúp đỡ hết sức.

Chuyện Hàn Văn Nguyên biết không nhiều, hình như nghĩa phụ của tam thiếu từng cứu ông nội, vì quan hệ đó, nhà họ Hàn gắn bó chặt chẽ với tam thiếu, giúp tam thiếu kinh doanh Phượng Vũ Thiên, giúp tam thiếu kiếm tiền mở rộng mạng giao thiệp.

Hàn Văn Nguyên hít sâu một hơi, đi vào Lý phủ.

Lúc này Lý Nhân đã đầy nếp nhăn trên mặt, nhưng đôi mắt thì ngày một sáng rõ, ông nhìn Hàn Văn Nguyên, đôi mắt như muốn nhìn thấu anh ta, “Người phụ nữ đó đâu?”

“Bác trai, người phụ nữ đó đã chết từ lâu rồi...”

“Tôi lớn tuổi, cho nên mấy thằng tiểu tử như cậu liên thủ lừa tôi. Ha ha, bây giờ tôi còn có thể làm gì được nữa? Chẳng qua tôi chỉ muốn nhìn xem, người phụ nữ khiến con trai tôi tuyệt vọng, còn hại chết nó rốt cuộc trông như thế nào thôi.”

Lý Nhân nói bình tĩnh, Hàn Văn Nguyên dường như lại có thể hiểu rõ về cảm hận trong đó.

Yêu cầu thế này, không phải là lần đầu tiên, cũng sẽ không phải là lần cuối cùng.

Không biết là đến lần thứ mấy, Lâm Văn Trúc thật sự đến, cô không chỉ đến một mình, mà còn có cả đứa bé trong bụng cô.

Đôi mắt của Lý Nhân tựa như ống súng, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng viên đạn chết người vào cô.

Khóe miệng Lý Nhân giương lên nụ cười mỉa mai, “Cô giúp Diệp Khuynh Lăng như thế, cậu ta hứa hẹn lợi ích gì với cô, là danh phận tam thiếu phu nhân, hay là vợ bé, hay là vinh hoa phú quý cả đời...”

“Cảm ơn sự quan tâm của Lý tướng quân. Mặc dù Lý tướng quân chỉ có thể ở trong Lý phủ, không thể ra ngoài, nhưng hẳn cũng có con đường thu được tin tức, bên cạnh tam thiếu chỉ có một người phụ nữ là tôi, chuyện này ngài cũng biết.”

Lý Nhân cười ha ha, “Tất cả những thứ có được đều dính đầy máu, cô không sợ báo ứng vào trên người con cô ư?”.

Lâm Văn Trúc nhú mày, “Lý tướng quân cần thận lời nói”.

Lý Nhân cầm phần ném ấm trà, tách trà và tất cả những thứ ở bên cạnh mình về phía cô, đương nhiên không ném trúng cô, hiển nhiên đã có người ngăn chúng lại, chỉ cần Lâm Văn Trúc hạ lệnh, sẽ có người kéo Lý Nhân đi, thậm chí lấy mạng của ông ta, cầm đồ ném cô phần nhiều chỉ là phát tiết mà thôi.

“Cô cũng thật ti tiện, Diệp Khuynh Lăng đã từng hại chết con cô, vậy mà cô vẫn còn vì cậu ta mà hại chết Xuyên Dương của ta.”

“Đúng vậy! Cho nên tôi không xứng với anh ấy.”

Lý Nhân cười ha hả, “Cô đương nhiên không xứng, sau đó cô còn giúp Diệp Khuynh Lăng hại chết nó”.

“Lý tướng quân, nếu không có chuyện đó, ngài sẽ đối phó đại thiếu, để tam thiếu có địa vị và sức ảnh hưởng như bây giờ sao?” Lâm Văn Trúc nghiêm túc nhìn ông cụ này, “Ngài sẽ không, mấy người các ngài sẽ chỉ lựa chọn giúp đại thiếu hoặc không giúp bất cứ bên nào, thậm chí hi vọng hai người họ đối bên cùng thiệt hại để ngư ông đắc lợi. Suy nghĩ giúp tam thiếu, căn bản chưa từng xuất hiện”.

Lý Nhân lạnh lùng nhìn cô.

Lâm Văn Trúc nói tiếp, “Lý tướng quân, ngài nên biết bây giờ ngoài kia như thế nào, ngài nói xem nếu người có quyền thế không phải tam thiếu mà là người khác thì sẽ thế nào? Mọi người sẽ tiếp tục tranh quyền đoạt lợi, kẻ địch bên ngoài đã đánh đến cửa nhà rồi, còn điều mà họ tính toán vẫn là lợi ích của bản thân...”.

“Cho nên cô còn muốn để tôi nói con trai tôi bị các người giết là đúng lắm?”

“Không phải, tôi chỉ muốn nói với ngài, ở vị trí nào thì có công việc của vị trí đó, chỉ có thành bại, không có đúng sai.”

“Hay cho một câu không có đúng sai, ta phải nhìn xem đôi phu phụ độc ác các người có kết cục gì.”

.....

Lúc Lâm Văn Trúc đi ra khỏi Lý phủ, Diệp Khuynh Đình đang đợi cô ở ngoài, hần đi thẳng về phía cô, “Hứng cơn tức rồi chứ, cũng không sợ chịu kích thích rồi hại đến con anh?”.

“Kích thích lớn nhất đã từng gặp rồi, còn có ai có thể làm tổn thương đến em được nữa.”

Diệp Khuynh Đình hừ lạnh một tiếng, “Giỏi rồi, tùy tiện nói một câu đã có thể đâm vào tim anh, sợ anh nhằm vào ông cụ cổ hủ đó như thế, không ngại mà cố ý đâm vào tim anh, không sợ đâm anh đau à?”.

“Đau hả, dù sao cũng da dày cơ cứng mà.”

Diệp Khuynh Đình lại hừ một tiếng.

Lâm Văn Trúc thở dài, người này, bề ngoài thì không sao, nhưng có lẽ vẫn còn để ý đến việc cô từng nói rằng trong lòng cô mãi mãi có một người đàn ông khác.

Lời Lý Nhân nói không tạo ra bóng ma tâm lý gì với Lâm Văn Trúc, nhưng lại khiến Diệp Khuynh Đình cả đêm trằn trọc không ngủ được, tay hần đã nhiễm bao nhiêu máu rồi, bản thân hần biết, nhất là hần khiến cha ruột tức chết, hại chết hai người anh em, nếu thật sự có báo ứng, loại người như hần liệu có phải xuống địa ngục không.

Phản ứng của Diệp Khuynh Đình không bình thường, Lâm Văn Trúc cũng không biết làm sao, “Sao có cảm giác như anh sắp sinh con thế, căng thẳng vậy”.

“Chúng ta đổi cho nhau chút xem.”

Đó cũng chỉ là lời nói đùa, mười tháng mang thai, một lần sinh nở.

Đêm Lâm Văn Trúc chuyển dạ, cuồng phong không ngừng, mưa rào không ngớt, hai bà đỡ bận rộn giúp đỡ trong phòng, Diệp Khuynh Đình đi đi lại lại ngoài phòng, không thể nào yên lòng, cả người căng thẳng đến mức cứ run rẩy.

Diệp Khuynh Đình thực sự không nhịn được nữa, xông vào phòng, “Sao vẫn còn chưa sinh?”

Một bà đỡ sắc mặt trắng bệch, “Không... không dễ sinh lắm ạ”.

Diệp Khuynh Đình mặt xám ngắt, cả người cứng đờ, lại không dám hỏi vì sao không dễ sinh, thậm chí không dám đến nhìn người đang nằm trên giường, hẩn chạy ra khỏi phòng sinh.

Bên ngoài mưa rào như trút nước, sấm chớp đùng đùng.

Diệp Khuynh Đình đứng trong mưa, tay chỉ lên trời, “Nếu thật sự có báo ứng, vậy thì cứ báo ứng lên người tôi. Là tôi hại chết cha ruột của tôi, hại chết huynh đệ tôi, thậm chí bởi vì tôi, hại mẫu thân tôi không thể hạnh phúc... Muốn báo ứng thì cứ báo ứng lên tôi, để sét đánh chết tôi, đến đi, đến đánh chết tôi đi, đều là lỗi của tôi...”.

Đều là lỗi của hẩn, vừa sinh ra thì đã khiến mẫu thân mất đi tình yêu, khiến tình yêu của phụ thân cũng phai màu, cuối cùng phát triển thành như bây giờ, đều là lỗi của hẩn, muốn trừng phạt thì trừng phạt hẩn là được.

Nếu có báo ứng, vậy thì cứ báo ứng lên người hẩn.

“Tôi muốn cô ấy bình an.” Hẩn nói không ngừng, “Bất cứ giá nào tôi đều sẵn lòng đánh đổi”.

.....

Cho đến khi Khương Việt đi đến, kéo hẩn lại, “Nhị thiếu, nhị thiếu phu nhân đã sinh hạ một tiểu tử béo mũm”.

Đúng vậy, ở bên ngoài Lâm Văn Trúc không danh không phận, nhưng cô chính là nhị thiếu phu nhân duy nhất ấy.

“Cậu nói gì?” Hẩn như không nghe thấy.

Khương Việt chỉ đành gào lớn, “Nhị thiếu phu nhân sinh rồi, sinh ra một tiểu tử béo mũm”.

“Ồ...”

Hẩn bước thật mau, rồi mới phát hiện cả người ướt đầm, chỉ đành đi thay quần áo trước.

Hẩn nghĩ, thật tốt, cô vẫn bình an.

Cậu con trai Lâm Văn Trúc sinh, Diệp Khuynh Đình đích thân dạy dỗ, đối lập với đãi ngộ của tiểu tử này, Diệp Chí Hằng bị Diệp Khuynh Đình ném vào cô nhị viện hiện đã có cha mẹ nuôi, nhưng Diệp Khuynh Đình vẫn nói chân tướng cho Diệp Chí Hằng biết, nguyên nhân làm vậy là vì hẩn cũng muốn cho Diệp Chí Hằng thấy những người không cha không mẹ thực sự phải sống cuộc sống thế nào, đồng thời, hẩn trực tiếp nói với Diệp Chí Hằng, muốn báo thù, hẩn xin đợi bất cứ lúc nào.

Diệp Khuynh Đình không hoàn thành lời căn dặn của Diệp Khuynh Lăng, nhưng hẩn hi vọng Diệp Chí Hằng có thể trở thành người hữu dụng, còn kết quả cuối cùng sẽ thế nào, hẩn cũng không biết.

Thời cuộc rung chuyển, nhưng Lâm Văn Trúc và con trai trải qua cuộc sống rất bình yên, mặc dù Diệp Khuynh Đình vẫn luôn rất bận rộn, họ thường xuyên phải chuyển nhà, nhưng chỉ cần người một nhà ở bên nhau, đó chính là hạnh phúc.

Hai năm sau, Lâm Văn Trúc chào đón đứa con thứ hai, lần này, cuối cùng Lâm Văn Trúc đã có thể vào viện sinh con.

Diệp Khuynh Đình cũng vẫn luôn canh ở ngoài phòng phẫu thuật.

Cho đến khi Lâm Văn Trúc được đẩy ra, Diệp Khuynh Đình vẫn một mực đi theo cô vào phòng bệnh, vẫn luôn ngồi bên cạnh nhìn cô, hẩn yên lặng nhìn, dường như trên thế giới này, ánh mắt hẩn chỉ có thể chứa

được một người, cuộc đời cô độc chỉ có một chỗ dựa duy nhất, sợ rằng đảo mắt thì sẽ đánh mất, cho nên phải nhìn thật kỹ, phải nhìn thật cẩn thận.

Trong phòng bệnh yên tĩnh quá mức, khiến người ta không dám quấy nhiễu.

Khương Việt và Trang Minh Lạc đứng ngoài phòng bệnh hơi ngỡ ngàng, hai người nhìn nhau, Trang Minh Lạc kéo kéo Khương Việt, chuyện này có cảm giác không đúng lắm nhỉ!

Khương Việt và Trang Minh Lạc trải qua một số chuyện rồi chính thức ở bên nhau, hai người họ thành đôi cũng được coi là nước chảy thành sông, hoàn toàn khác với chuyện kết duyên của Thạch Nham và Cố Hương Liên, Thạch Nham chủ động chăm sóc Cố Hương Liên, Cố Hương Liên bị động đón nhận, còn về việc có kết quả gì, không ai biết.

Trang Minh Lạc nhìn bạn nhỏ Diệp Chí Vân ở bên cạnh, cuối cùng đã biết chỗ nào không đúng rồi. Ngay cả bạn nhỏ ba tuổi cũng biết mẹ mình đến đây sinh em bé, cảm thấy tò mò về em gái mới chào đời, sao Diệp Khuynh Đình chỉ canh bên cạnh Lâm Văn Trúc vậy, đây là chuyện gì đây.

Trang Minh Lạc đẩy đẩy Khương Việt, Khương Việt nhú mào, không đi lên trước, Trang Minh Lạc chỉ đành làm một người cô xấu xa, dạy hư trẻ nhỏ.

Bạn nhỏ Diệp Chí Vân sau khi đã được dạy dỗ, lon ton vào phòng bệnh, kéo kéo tay cha mình, “Cha ơi, cha có biết vì sao mẹ phải nằm viện không?”.

Ánh mắt Diệp Khuynh Đình thật sự hơi mông lung.

Bạn nhỏ Diệp Chí Vân tức giận, “Mẹ đến sinh em gái mà, cha ơi cha quên rồi ă?”.

Àu.....

Diệp Khuynh Đình đúng là thật sự quên mất, ơ đúng nhỉ, mà hấn canh bên giường bệnh là vì sao chứ?

Lúc này Lâm Văn Trúc cũng mở mắt ra, mơ màng nhìn hấn.

Hấn đột nhiên hiểu ra, là vì muốn trông chừng cô, muốn để cô vừa mở mắt ra thì đã có thể nhìn thấy mình.

Hấn đứng dậy, Lâm Văn Trúc hỏi hấn, “Đi đâu đấy?”.

“Bé con gái đến cho em xem.”

Lâm Văn Trúc cười, là con gái à, thật tốt, sau này cuộc sống hạnh phúc của một nhà bốn người họ vẫn có thể tiếp tục như thế.

~ Hết

~.....

Tác giả có lời muốn nói:

Không có ngoại truyện, tất cả đến đây là kết thúc rồi.

Cảm ơn các bạn vẫn luôn bầu bạn đến đây, mặc dù rất xin lỗi vì khiến một vài người cảm thấy không hài lòng, truyện không giống với tưởng tượng của các bạn, nhưng đối với tôi mà nói, có thể viết xong, chính là một sự tiến bộ rồi.

Nếu nhiều năm trước bạn đã biết đến truyện này, bây giờ theo truyện này, cảm ơn bạn vẫn còn nhớ mãi không quên truyện này, cảm ơn một đoạn đường có bạn ở bên, cảm ơn.

Nếu bạn tình cờ gặp gỡ truyện này, cũng cảm ơn bạn đã theo truyện, chúng ta đều đã có được những trải nghiệm của riêng mình.

Cảm ơn mọi người, gặp nhau ở truyện tiếp theo, hoặc là trên giang hồ không gặp lại nữa, chúc bạn an yên.

30/3 -> 7/5 18:00

_____HOÀN CHÍNH VĂN_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-trong-van-me-tinh>